

Dương Thư Mị Ảnh

Contents

Dương Thư Mị Ảnh	3
1. Chương 1	4
2. Chương 2	6
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	26
16. Chương 16	27
17. Chương 17	29
18. Chương 18	31
19. Chương 19	33
20. Chương 20	35
21. Chương 21	37
22. Chương 22	38
23. Chương 23	39
24. Chương 25	41
25. Chương 26	44
26. Chương 27	45
27. Chương 28	47
28. Chương 29	48
29. Chương 30	50
30. Chương 31	51
31. Chương 32	53
32. Chương 33	54
33. Chương 34	55
34. Chương 35	57
35. Chương 36	58
36. Chương 37	59
37. Chương 38	61
38. Chương 39	62
39. Chương 40	63
40. Chương 41	65
41. Chương 42	66

42. Chương 43	67
43. Chương 44	69
44. Chương 45	70
45. Chương 46	72
46. Chương 47	73
47. Chương 48	75
48. Chương 49	77
49. Chương 50	78
50. Chương 51	80
51. Chương 52	81
52. Chương 53	83
53. Chương 54	84
54. Chương 55	86
55. Chương 56	88
56. Chương 57	89
57. Chương 58	90
58. Chương 59	92
59. Chương 60	93
60. Chương 61	95
61. Chương 62	96
62. Chương 63	97
63. Chương 64	98
64. Chương 65	100
65. Chương 66	101
66. Chương 67	103
67. Chương 68	104
68. Chương 69	105
69. Chương 70	106
70. Chương 71	108
71. Chương 72	110
72. Chương 73	111
73. Chương 74	113
74. Chương 75	115
75. Chương 76	118
76. Chương 77	120
77. Chương 78	121
78. Chương 79	124
79. Chương 80	125
80. Chương 81	127
81. Chương 82	128
82. Chương 83	131
83. Chương 84	132
84. Chương 85	135
85. Chương 86	137
86. Chương 87	138
87. Chương 88	140
88. Chương 89	142
89. Chương 90	144
90. Chương 91	146
91. Chương 92	148
92. Chương 93	149
93. Chương 94	151
94. Chương 95	152
95. Chương 96	153

96. Chương 97	154
97. Chương 98	156
98. Chương 99	157
99. Chương 100	159
100. Chương 101	161
101. Chương 102	162
102. Chương 103	164
103. Chương 104	167
104. Chương 105	168
105. Chương 106	170
106. Chương 107	171
107. Chương 108	173
108. Chương 109	175
109. Chương 110	176
110. Chương 111	178
111. Chương 112	180
112. Chương 113	182
113. Chương 114	183
114. Chương 115	185
115. Chương 116: Phiên Ngoại 1: Phiên Nào Cùng Ngọt Ngào Của Sở Đại Hiệp	186
116. Chương 117: Phiên Ngoại 2	187
117. Chương 118: Phiên Ngoại 3	188
118. Chương 119: Phiên Ngoại 4: Vô Trách Nhiệm (h)	192
119. Chương 120: Phiên Ngoại 5	197
120. Chương 121: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [1]	200
121. Chương 122: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [2]	202
122. Chương 123: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [3]	204
123. Chương 124: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [4]	206
124. Chương 125: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [5]	207
125. Chương 126: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [6]	209
126. Chương 127: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [7]	210
127. Chương 128: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [8]	212
128. Chương 129: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [9]	214
129. Chương 130: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [10]	216
130. Chương 131: Phiên Ngoại 7	217
131. Chương 132: Phiên Ngoại 8	220
132. Chương 133: Phiên Ngoại 9: Bạch Miêu + Hắc Miêu	222
133. Chương 134: Phiên Ngoại 10	223
134. Chương 135: Phiên Ngoại 11: Cuộc Sống A Cuộc Sống	228
135. Chương 136: Phiên Ngoại 12: Nếu Khi Đó Gặp Nhau Thượng	235
136. Chương 137: Phiên Ngoại 13: Phiên Nào Của Thiếu Niên Vân Thâm	246
137. Chương 138: Phiên Ngoại 14: Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân	250

Dương Thư Mị Ảnh

Giới thiệu

Edit: YaBeta-reader: KiThẻ loại: Giang hồ, nhất thụ nhất công, sinh tử văn, chính nghĩa công, ngoại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-thu-mi-anh>

1. Chương 1

Tự chương

Giang Nam tháng ba mưa bụi mênh mông, đẹp không sao tả xiết. Cảnh vật xanh tươi, ôn nhu vũ liêm, nhu hòa tĩnh lặng. Nhưng một nơi khí hậu ôn nhu như vậy lại xảy ra thảm án nghe rợn cả người.

Tổng gia ở Giang Nam rất danh vọng. Người của Tổng gia trên giang hồ được xưng tụng là hiệp khách, mấy năm trước thoái ẩn giang hồ, chuyển sang kinh doanh. Dù là các đạo nhân sĩ trên giang hồ, hay quan phủ, Tổng gia đều có chút giao tình. Vì vậy Tổng gia làm ăn ngày càng phát đạt. Cho dù không xưng giàu có nhất nước thì cũng là phú quý một phương.

Một gia tộc với đại gia nghiệp cùng thanh danh hiển hách trong một đêm lại chịu khổ diệt môn. Mùi máu tanh cùng tiếng vũ khí truyền ra cả ngoài gia trang, máu chảy nhuộm hồng cả tường cao. Vốn là một đại gia trang nay lại trở thành địa phủ. Hôm qua vẫn còn đông như trẩy hội, hôm nay dù chỉ đi ngang qua cánh cổng sắt uy nghiêm trước mặt cũng có thể cảm giác được từng đợt âm phong.

Giết chóc tàn nhẫn như vậy chỉ có thể là do ân oán giang hồ. Quan phủ cũng không muốn đắc tội với người giang hồ, chỉ xét xử qua loa án tử, liền định vì bản án không có nguyên cáo mà gác vào một đồng hồ sơ đầy bụi.

Trên đường cái vắng vẻ vang chột vang lên tiếng vó ngựa. Từ cuối đường xuất hiện một người thanh niên áo lam đang cưỡi ngựa phi như bay. Người thanh niên vào thành cũng không nghỉ tạm mà lập tức xuyên qua, hướng nhanh đến Lăng Nguyệt Sơn cách đó không xa.

Thanh Phong Kiếm Phái nổi danh trên chốn giang hồ ngụ ngay trên Lăng Nguyệt Sơn. Thanh Phong Kiếm Phái lập phái trên trăm năm do chương môn đời thứ nhất Thượng Vân Phi Dương lưu truyền với Thanh Phong kiếm thuật nổi danh thiên hạ. Trên dưới phái từ trước đến nay đều cần mẫn tu luyện, trọng nghĩa hành hiệp, lưu lại tiếng tốt trên giang hồ. Trăm năm dốc lòng gầy dựng, Thanh Phong kiếm phái trên giang hồ đã có địa vị rất cao, đức cao trọng vọng, khiến người khác phải kính ngưỡng. Chương môn nhân hiện thời là Tín Bạch, võ công cao cường, kết giao rộng, thêm vào đó lại là bạn tri kỷ của đương kim võ lâm minh chủ Viên Khang Thọ. Thế hệ đệ tử hiện tại của lão cũng không chịu thua kém.

Luận trong số các đồng đạo võ lâm đồng lứa, người lợi hại nhất chính là đại đệ tử Thanh Phong kiếm Sở Phi Dương. Năm hấn hai mươi tuổi, dù còn trẻ nhưng luận võ công đã lợi hại hơn cả sư phụ hấn là Tín Bạch. Sở Phi Dương trời sanh tính tình ôn hòa, tính cách trầm tĩnh. Tính trầm ổn cùng cơ trí đều hơn những người cùng trang lứa. Viên Khang Thọ đối với đệ tử của người bạn tri kỷ này có sự thiên vị thập phần rõ rệt.

Thanh niên áo xanh vừa tới trước sơn môn liền có một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi ra nghênh đón. Thiếu niên bị kích động chạy tới dẫn ngựa: “Đại sư huynh, huynh đã về rồi. Cha đệ cùng Viên minh chủ

đội huynh đã lâu. Viên minh chủ gấp như hầu tử (con khỉ XD) khẳng định là có chuyện gì xấu muốn tìm huynh đi làm rồi.”

Thanh niên áo xanh này chính là Sở Phi Dương. Vài ngày vội vàng lên đường khiến cho hắn phong trần mệt mỏi nhưng cũng không che mờ đôi mắt trong sáng. Hắn mỉm cười: ”Nói lung tung, cẩn thận sư phụ phạt đệ”

“Cha đệ cũng nói vậy mà” Thiếu niên nghịch ngợm thề lưỡi cùng Sở Phi Dương sóng bước hướng vào gia trang.

“Hảo hiền chất, người đã về rồi, làm ta chờ mong mãi. Còn tưởng người bị Mai gia trang tiểu thư kia mê hoặc không muốn trở về đây.” Viên Khang Thọ nhìn thấy Sở Phi Dương liền phấn khởi, cười to bắt đầu trên chộc hắn. Tín Bạch ở bên cạnh đưa ánh mắt bất đắc dĩ hướng Sở Phi Dương: “Hắn cứ nói có việc muốn cùng người gặp mặt đàm luận, người khác hỏi sao cũng nhất định không nói. Người hỏi đi.”

Sở Phi Dương lơ đãng trên chộc, cười hỏi: “Không biết Viên minh chủ tìm văn bối cấp bách như thế là có việc gì cần phân phó?”

Gương mặt Viên Khang Thọ lộ vẻ bất mãn: “Người, đứa nhỏ này luôn như thế. Chẳng lẽ không biết nói quá mức lễ phép cũng là một cách gây bất hòa sao? Ở Mai gia trang kia cùng những kẻ dối trá qua lại lâu như vậy cũng không học được lễ nhu thuận, sau này sao thỏa niềm vui cho nữ tử?”

“Hi hi, Viên bá bá, việc này cũng không cần ngài phiền não lo lắng. Đại sư huynh ta mị lực lớn như vậy, đâu thiếu nữ nhân yêu thương nhớ nhung hắn. Huynh ấy không cần phải lấy lòng ai nha” Thiếu niên vào cùng Sở Phi Dương nói.

Tín Bạch trừng mắt về hướng hắn: “Văn Thâm, bắt người luyện võ người lại muốn đi nghênh đại sư huynh của người, mất cả nửa ngày. Hiện tại sư huynh của người cũng tới rồi, lập tức đi luyện công cho ta.”

“Vâng.” Thiếu niên rầu rĩ, lén lút hẹn Sở Phi Dương buổi tối đến ôn luyện cùng hắn rồi quay đầu ra ngoài.

“Tốt lắm. Người không phải nói sự tình cấp bách sao?! Bớt sàm ngôn đi, mau nói chính sự.” Tín Bạch chuyển hướng nói với Viên Khang Thọ.

Viên Khang Thọ vuốt vuốt cằm râu bạc trắng: “Các người đã nghe nói qua thảm án diệt môn của Tổng gia ở Giang Nam cách đây không lâu rồi chứ?” Tín Bạch cùng Sở Phi Dương liếc mắt nhìn nhau. Sở Phi Dương nói: “Khi đó văn bối còn ở Mai gia, nghe cũng không rõ ràng. Nghe nói đã bị quan phủ bỏ qua vì không có nguyên cáo.”

“Không tồi. Đây hiển nhiên là do ân oán giang hồ. Quan phủ không muốn tham gia vào việc trong chốn giang hồ, tự nhiên thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Cho dù có điều tra thì người trong Tổng gia đã sớm không dính vào chuyện giang hồ, từ trước cũng không có cừu gia thâm thù đại hận. Giang hồ to lớn, hung thủ kia cũng thật không thể nào tra ra. Nhưng mấy ngày trước ta lại có tin tức rằng Tổng gia gần hai năm nay có qua lại với bọn tà môn ngoại đạo Thiên Nhất giáo.”

“Thiên Nhất giáo?!” Bọn họ không phải luôn hoạt động tại quan ngoại hay sao? Nghe nói môn giáo đều là người tàn nhẫn, Tổng gia sao lại quan hệ cùng bọn họ?”

“Chỉ sợ tà giáo này có ý đồ xấu đối với võ lâm Trung Nguyên. Ta gọi người về chính là để bàn luận về vấn đề này. Ta hy vọng người điều tra rõ chuyện này. Mặc kệ bọn chúng có ý đồ gì cũng phải ngăn cản. Nếu có thể nhân cơ hội này diệt trừ tà giáo trừ họa cho võ lâm Trung Nguyên, người sẽ lập được công lớn.”

Sở Phi Dương khẽ cười nói: “Đa tạ Viên minh chủ nâng đỡ. Đối với việc liên quan đến an nguy võ lâm, văn bối tự nhiên sẽ tận tâm tận lực.”

Viên Khang Thọ cười ha ha nói: “Được, hảo tiểu tử, ta sẽ chiếu cố người. Đại hội võ lâm sang năm, chúc vụ minh chủ đã có thể chờ người tới tiếp nhận. Đừng làm ta thất vọng a.”

Tín Bạch vuốt râu cười đến không thể dừng, tên đại đệ tử này luôn khiến lão tự hào. Sở Phi Dương vẫn lãnh đạm cười cảm tạ Viên Khang Thọ.

2. Chương 2

Thiên Nhất giáo nằm ở quan ngoại Thương Lang Sơn không ai biết lập giáo từ khi nào. Nội công tâm pháp Thiên Nhất giáo không tầm thường, truyền thuyết kể rằng khi luyện công phải lấy máu từ tim trẻ con mới sinh làm chất dẫn, tàn nhẫn đến độ khiến người khác nghe nghe phải biến sắc. Giáo chúng làm việc bạo ngược, giết đốt đánh cướp không việc ác nào không làm. Dưới chân núi Thương Lang vốn có nhiều dân tộc du mục tụ cư, hiện tại còn lại là một mảnh đất hoang.

Trong võ lâm Trung Nguyên từng có những nghĩa sĩ muốn trừ bỏ thế lực tà ác này, nhưng toàn bộ đều một đi không trở lại. Dần dần không còn ai dám đi tìm Thiên Nhất giáo, trong vài thập niên cũng lặng im vô sự. Nhưng dù là tà giáo này vẫn an phận ở Thương Lang Sơn thì đối với võ lâm Trung Nguyên trước sau vẫn là một mối họa ngầm.

Bên trong tổng đàn Thiên Nhất giáo quanh năm bao phủ một luồng không khí âm trầm tĩnh mịch. Tuy giáo chúng đông nhưng bình thường tối tăm, không có không khí sôi động.

Thiên Nhất giáo Tả sứ Quân Thư Ảnh cùng Hữu sứ Thanh Lang từ trước đến nay là phụ tá đắc lực của Thiên Nhất giáo chủ. Hiện giờ giáo chủ bế quan, thế lực hai người lại rõ ràng như mặt trời ban trưa. Giáo chủ có một đứa con trai độc nhất nhưng lại là tay ăn chơi không học vấn, không nghề nghiệp cả ngày chỉ biết ăn uống phiêu du (cờ bạc á). Rõ ràng không hữu dụng lại ỷ vào địa vị thiếu chủ mà tác oai tác quái. Giáo chúng chỉ vì sợ giáo chủ mà không dám nói gì, cũng không tin phục hẳn. Quân Thư Ảnh cùng Thanh Lang lại không đem hấn để vào mắt. Thiên Nhất giáo lên đồn đãi sau khi giáo chủ qua đời thì vị thiếu chủ vô năng này cũng không được sống thọ. Phải biết rằng cả Quân Thư Ảnh lẫn Thanh Lang đều không phải là người lương thiện gì. Ngồi vị giáo chủ đời sau chỉ ở giữa Tả sứ cùng Hữu sứ. Phủ trách của Quân Thư Ảnh nằm ở tổng đàn phía tây, hiện giờ trong phòng đèn đuốc sáng trưng. Quân Thư Ảnh một thân hắc y trầm mặc nghe thuộc hạ báo cáo.

Quân Thư Ảnh diện mạo kỳ thực rất anh tuấn nhưng lúc này gương mặt đang mang một cỗ âm khí nên có vẻ có chút dữ tợn.

Nghe thuộc hạ báo cáo xong, Quân Thư Ảnh âm hiểm cười một tiếng: "Được, làm tốt lắm. Tổng lão tặc vốn sớm được ta ban không ít ưu đãi cư nhiên dám cùng Thanh Lang liên thủ hãm hại ta. Vốn đang định lưu mạng hắn vài năm, hắn lại cố tình tìm cái chết."

"Bẩm báo Tả sứ, còn một chuyện. . ." Người phía dưới ập a ập ứng.

"Nói" Quân Thư Ảnh khẩu khí bình thản làm cho người tới báo tin sợ tới mức đầu gối mềm nhũn quỳ xuống, thanh âm tràn ngập sợ hãi: "Tả sứ đại nhân, thuộc hạ vô năng, Tổng gia ba trăm sáu mươi bảy nhân khẩu, chỉ tìm được ba trăm sáu mươi sáu cỗ thi thể. Đường như là con hắn. . . con hắn. . . Tổng Lam Ngọc đã trốn thoát. Thỉnh Tả sứ thứ tội!" Người nọ cúi đầu hướng sàn nhà dập đầu, nháy mắt huyết lưu đầy mặt.

Quân Thư Ảnh phút chốc ánh mắt trầm xuống, cúi đầu mở miệng nói: "Một đám phế vật! Lưu cái người lại làm gì?"

Người đang liều mạng dập đầu trên mặt đất không kịp đứng lên, Quân Thư Ảnh nắm ngón tay hể ra hút hắn lại. Người nọ hoảng sợ cực độ kêu to, thanh âm không giống tiếng người lại thê lương như vang vọng từ địa ngục. Nháy mắt huyết nhục bị hút khô, tiếng kêu thảm thiết chậm rãi thấp dần, cuối cùng chỉ còn lại tầng khói bao vây khung xương với làn da khô quắt.

Quân Thư Ảnh đem thân khô ném xuống kêu một tiếng: "Cao Phóng"

"Có ta" Một thanh âm bất cần đời theo góc tối truyền đến. Một thân nam nhân xuất hiện theo thanh âm, một thân phủ áo quần lỗ lã, thượng sam không tay ngắn đến rốn bó chặt thân hình cao to. Những cái tua gấn chuông rủ xuống theo chuyển động tiêu sái của hắn mà định hướng rung động, thanh âm rất dễ nghe.

Quần cũng chỉ đến gối, chân trần, tóc dài kết bím, đầu đầy ngân sức lờ lợt, có chút chói mắt. (cái gì mà một chút??? Thằng cha này ăn mặc kiểu gì rứa???)

Nam nhân tên gọi Cao Phóng cười rất chi là chói lóa, hoàn toàn tương phản với Quân Thư Ảnh âm trầm.

“Giao người làm việc này được chứ? Ta không muốn bị bại lộ”

Cao Phóng cười trả lời: “Được. Nhưng cũng đừng xem ta như người ngu ngốc. Người đối với ta vẫn chưa yên tâm. Ta có bao giờ thất thủ chứ? Cam đoan đến lúc đó chúng ta sẽ ở trên người cơ thiếp của giáo chủ anh minh thần võ kia dục tiên dục tử. Bất quá chúng ta có nên chờ vị thiếu chủ đáng yêu kia? Nghe nói thiếu chủ cùng Hữu sứ đại nhân gần đây rất thân thiết. Vạn nhất đến lúc đó Hữu sứ đại nhân ủng hộ thượng vị của thiếu chủ, hắt lại danh chính ngôn thuận. Chúng ta vội như thế cũng vì nhận thức được điều đó.”

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng: “Điều này tự nhiên không cần người nhắc nhở.”

“Bẩm Tả sứ đại nhân, giáo chủ cấp gọi ngài cùng Cao đường chủ tiếp kiến.” Một hắc y nhân cung kính đi tới báo tin, ánh mắt liếc đến bộ xương khô trên mặt đất kia liền lập tức cúi đầu thật thấp. “Chẳng lẽ mới đưa cho hắc được hắc lại dùng hết? Giáo chủ đại nhân cũng thật là dững mãnh a.” Cao Phóng miệng ha ha cười nói. Quân Thư Ảnh nhún mày nói với kẻ đang quỳ phục trên mặt đất: “Đã biết. Nhanh đem vật làm bẩn nơi này ra ngoài.”

3. Chương 3

Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng đi tới Thiên Nhất giáo chủ đại điện liền lập tức bị thỉnh vào tấm điện. Nơi đó đã có một thanh y nam tử thân hình cao lớn.

“Thanh Hữu sứ tới thật nhanh” Quân Thư Ảnh cười tiếp đón.

Thanh Lang cười cười khách khí trả lời: “Quân Tả sứ cũng không chậm. Ta từ trước đến nay chơi bởi lâu lổng, so với Tả sứ đại nhân dốc lòng lo chính sự tự nhiên tới cũng nhanh.”

Quân Thư Ảnh cười nói: “Ta nào có chính sự gì. Nhưng nghe nói Thanh Hữu sứ gần đây cùng thiếu chủ thân mật khắng khít. Thiếu chủ trước luôn say mê vui đùa hiện giờ ngay cả kỹ viện sông bạc cũng không lui tới, một lòng cùng Thanh Hữu sứ học võ công. Năng lực của Hữu sứ đại nhân, Quân mỗ bội phục.”

“Thiếu chủ thiên tư thông minh sao cần ta chỉ dạy? Tả sứ đại nhân quá khen rồi.” Thanh Lang ngoài miệng tán dương vị thiếu chủ kia nhưng khóe miệng lại nổi lên một tia khinh thường.

Thiếu chủ ngày thường không hơn gì một kẻ ngu xuẩn. Chỉ là người có mắt nên có thể thấy rõ thế cục, sớm cùng Hữu sứ giao hảo để tự bảo vệ mình cầu lấy đường sống duy nhất. Nếu không biết sống chết, đổ kỵ vì giáo chủ giao quyền cho hai người này mà đối địch với họ, làm như vậy cơ hồ đắc tội với toàn bộ nhân giáo. Hiện giờ là không biết nghe ai dạy xong cuối cùng hiểu được cha hắc vừa chết thì cái chết cách hắc cũng không xa là bao liền ra vẻ mặt khiêm tốn tìm tới Thanh Lang lấy địa vị giáo chủ đổi cho hắc một con đường sống. Thanh Lang vốn đối với ngôi vị giáo chủ không có hứng thú, hắc tìm đến Thanh Lang còn không bằng đi tìm Quân Thư Ảnh. Có thể thấy được hắc chẳng những là một con người nhu nhược mà còn là một kẻ ngu xuẩn.

Quân Thư Ảnh cùng Thanh Lang bên ngoài cười nói bên trong ngầm dao thương cùng đi tới. Mảnh sa mông ngăn nội thất với bên ngoài bị vén lên hiện ra một nam nhân ngoại y chỉ buộc hờ hững lộ ra da thịt bên trong trần đầu dấu vết tình cảm mãnh liệt. Không nghĩ cũng biết hắc vừa làm chuyện gì ở nội thất.

“Thuộc hạ bái kiến giáo chủ” Quân Thư Ảnh, Thanh Lang cùng thi lễ, giáo chủ phất tay áo: “Đứng lên đi.”

Thiên Nhất giáo chủ sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, thần thái tiêu tụy biểu hiện rõ ràng là một mối quá độ. Hắc nói với Cao Phóng: “Cao đường chủ, được của ngài thật linh nghiệm. Bản giáo chủ hiện tại mỗi

khắc đều cảm nhận được tính lực dư thừa như thời hai mươi, thật đáng thương.” Hấn nói mặt tràn ngập hồng quang, phấn khởi không thôi.

Cao Phóng cung kính hành lễ: “Tạ ơn giáo chủ.”

Quân Thư Ảnh ân cần lên tiếng: “Giáo chủ hồng phúc tề thiên tự nhiên sẽ thọ trăm tuổi. Không biết giáo chủ gọi chúng ta đến là có chuyện gì?”

Thiên Nhất giáo chủ ha ha cười nói: “Quân Tả sứ nói cũng đúng! Bản giáo chủ hồng phúc tề thiên, chẳng những phải dài mệnh trăm tuổi còn muốn trường sinh bất lão! Ta từng nghe nói qua về một loại dược có thể làm cho sinh mệnh con người kéo dài vĩnh cửu. Hôm nay một vị yêu thiếp cho ta dẫn kiến một gã thần y tha phương. Hấn đã chứng thực thể gian có tồn tại loại dược này! Bản giáo chủ nhất định phải có dược nó!” “Loại dược này ta có nghe qua nhưng vẫn là một loại truyền thuyết, chẳng lẽ thật sự có tồn tại?” Cao Phóng say mê y dược tự nhiên đối với loại dược này có hứng thú cao.

“Có, đương nhiên là có! Ta muốn ngươi đi tìm ngay bây giờ! Cần bao nhiêu người cứ mang theo bấy nhiêu! Đi tìm loại dược này cho bản giáo chủ ngay lập tức! Ta đã muốn không thể đợi dược nữa!” Thiên Nhất giáo chủ mắt đỏ bừng, huyết thái dương phồng lên, dáng bộ khẩn cấp như điên cuồng.

Ba người cáo lui đi ra. Đi tới nơi không người, Cao Phóng cười khanh khách nói: “Giáo chủ đã không đợi dược, đợi thêm hai ngày nữa hấn liền có thể thật sự thăng thiên nhập tiên, trường sinh bất lão. Làm sao còn dùng dược gì nữa nha?”

Quân Thư Ảnh cười lạnh một tiếng: “Hai ngày a, thật sự là lâu lắm.”

Cao Phóng bỗng nhiên từ từ thở dài: “Ta có chút bi thương a. Nhớ rõ lúc chúng ta còn niên thiếu khi vẫn còn là đường chủ, giáo chủ mang chúng ta đi diệt trừ địch nhân đoạt dược ngôi vị giáo chủ. Khi đó giáo chủ quả nhiên là anh tuấn tiêu sái, anh minh thần võ. Hiện giờ lại có kết cục như vậy.”

Quân Thư Ảnh xoay người nhìn thẳng Cao Phóng. Bị ánh mắt lạnh lẽo hướng về phía mình, Cao Phóng khổ sở cười ha ha: “Đừng nhìn ta như vậy. Ta đối với người lòng trung thành không thay đổi.”

Quân Thư Ảnh cười lạnh một tiếng tiếp tục đi trước, Cao Phóng nhắm mắt đi sát phía sau khe xoa ngực trấn tĩnh lại sau khi bị ánh mắt kia dọa tới chết khiếp.

Điều Quân Thư Ảnh không nghĩ tới chính là Thanh Lang sau đêm đó thật sự dẫn theo rất nhiều bộ hạ ra đi.

“Chẳng lẽ hấn hứng thú với loại dược kia hơn ngôi vị giáo chủ?! Thật không ngờ Thanh Hữu sứ còn có nhiệt tình hơn ta.” Cao Phóng mặt cảm cảm thán.

Thanh Lang lần này ra đi ngôi vị giáo chủ căn bản thuộc về Quân Thư Ảnh không cần tốn nhiều sức lực mới có dược. Thi thể Thiên Nhất giáo chủ bị hấn cho người ném vào hậu sơn huyền nhai, cơ thiếp từ sau khi Thiên Nhất giáo chủ chết đi cũng uống thuốc độc tự sát. Sa trưởng trước đây đều bị đốt đi.

Quân Thư Ảnh sau khi làm giáo chủ liền tùy tiện gán một tội danh cho Thanh Lang, trục xuất khỏi Thiên Nhất giáo. Vốn muốn diệt cỏ tận gốc nhưng bị Cao Phóng khuyên can. Thanh Lang thật sự mang theo tất cả người của mình không muốn cùng hấn tranh đoạt ngôi vị giáo chủ. Hiện giờ hấn ngồi trên ngôi vị này căn cơ chưa ổn hà tất phải gây thù chuốc oán.

Còn một người Quân Thư Ảnh không thể không trừ. Khi thuộc hạ Quân Thư Ảnh tìm ra thiếu chủ trong một sơn động thì kẻ từng là nam nhân tuấn tú, phong lưu đã sớm trở nên người không ra người, quỷ không ra quỷ, tựa hồ đã luyện một loại võ công kì quái đánh bại phần lớn cao thủ rồi chạy mất.

Quân Thư Ảnh nghe chuyện này liền nổi giận phất người đi đuổi giết nhưng vẫn không tra được tin tức, chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

4. Chương 4

Sở Phi Dương sau khi gặp mặt Viên Khang Thọ liền ngay lập tức đứng dậy đi đến Tổng gia điều tra. Đã biết chuyện này có liên quan đến Thiên Nhất giáo, việc điều tra liền đơn giản hơn rất nhiều. Sở Phi Dương nhanh chóng biết rõ chân tướng.

Thiên Nhất giáo Tả sứ Quân Thư Ảnh sớm đã có dã tâm đoạt vị. Người Tổng gia ngoài mặt thành thật buôn bán, bên trong lại ngầm cấu kết cùng Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh trợ Tổng gia quảng khai tài bộ, buôn bán lời không ít, lòng dạ hiểm độc, người Tổng gia vì Quân Thư Ảnh mà lòng bắt thợ rèn Trung Nguyên đúc binh khí, cũng vì Quân Thư Ảnh cung cấp duy trì tài lực.

Sau người Tổng gia biết được Quân Thư Ảnh dã tâm không chỉ đơn giản là địa vị giáo chủ, mục tiêu cuối cùng của hắn dĩ nhiên là vô lâm Trung Nguyên. Tổng gia biết rõ vô lâm Trung Nguyên nhiều người tài nhưng lại bị dã tâm kia gây hoảng sợ. Muốn dứt ra, kết quả lại bị Quân Thư Ảnh thủ đoạn tàn nhẫn diệt môn.

“Quả nhiên là hạng người thủ đoạn ác độc.” Sở Phi Dương đứng trước đại môn Tổng gia thở dài. Trước kia hắn đã từng tới Tổng gia khi đó náo nhiệt phồn hoa, hiện giờ chỉ còn lại tàn viên đoạn ngói, âm phong từng trận.

“Người là. . .” Một thanh âm sợ hãi truyền đến. Sở Phi Dương nhìn theo hướng tiếng nói. Một tên khất cái quần áo rách nát, mặt mày bẩn thỉu ở góc tường đứng lên nhìn thẳng vào hắn: “Người là Sở Phi Dương? Thanh Phong kiếm phái Sở Phi Dương? Ta trước kia. . . trước kia có gặp qua người.”

Sở Phi Dương không hiểu rõ, chỉ có thể mỉm cười gật đầu trả lời: “Tại hạ đúng là Sở Phi Dương. Người có việc gì sao?”

Tên khất cái kia đột nhiên bật khóc đi đến ôm chặt lấy Sở Phi Dương (á á sầm sầm kia ><) := “sở=” đại= “hiệp,=” ta= “van=” cầu= “người=” cho= “tổng=” gia= “báo=” thù= “a!=” ta= “không=” có= “bản=” lĩnh!= “ta=” giết= “không=” được= “cừu=” nhân= “của=” ta,= “ngay=” cả= “mặt=” hắn= “ta=” cũng= “không=” thấy= “được!=” mỗi= “ngày=” còn= “lo=” lắng= “đề=” phòng= “sẽ=” bị= “hắn=” giết.= “bọn=” họ= “nói=” người= “cầm=” ghét= “cái=” ác,= “là=” người= “có=” nhân= “có=” nghĩa.= “ta=” đã= “tìm=” người= “rất=” nhiều= “ngày,=” từ= “mai=” gia= “đến=” gia= “trang=” của= “vân=” minh= “chủ=” rồi= “đến=” thanh= “phong=” kiếm= “phái,=” nơi= “nơi=” đều= “không=” tìm= “thấy=” người!= “ông=” trời= “có=” mắt= “hôm=” nay= “cho=” ta= “gặp=” được= “người!=” người= “tới=” nơi= “này=” chính= “là=” giúp= “tổng=” gia= “ta=” báo= “thù=” phải= “không?”= “tên=” khất= “cái=” kích= “động=” khóc= “lớn,=” vừa= “khóc=” vừa= “nói.=” sở= “phi=” dương= “chỉ=” có= “thể=” ôn= “nhu=” an= “>

Chờ đến khi tên khất cái kia khóc mệt rồi im lặng, Sở Phi Dương chận rãi hỏi, mới biết được nguyên lai tên khất cái kia là Tổng Lam Ngọc đã may mắn đào thoát được.

Sở Phi Dương trước kia đến Tổng gia có gặp Tổng Lam Ngọc một lần, biết y từ trước đến nay chỉ là một thư sinh cổ hủ, chỉ biết vong nguyệt ngâm thơ, không có võ công, lại càng không hiểu việc buôn bán. Sở Phi Dương phỏng chừng y không biết phụ thân mình ngầm ngầm làm chuyện thương thiên hại lý, cũng không tàn nhẫn nói toạc ra.

“Sở đại hiệp... ta... ta hiện giờ đã không còn gia sản gì. Nếu người có thể giúp ta giết được cừu nhân, ta, Tổng Lam Ngọc nguyện đời kiếp kiếp vĩnh viễn làm trâu làm ngựa báo đáp người” Tổng Lam Ngọc thần tình khẩn thiết nhìn hắn.

Sở Phi Dương cười trấn an: “Tổng công tử nói quá lời. Cho dù người không cầu ta, Quân Thư Ảnh ý đồ gây hại vô lâm Trung Nguyên, ta cũng không thể bàng quan ngồi nhìn. Người cứ từ từ chờ, ta sẽ vì Tổng gia đòi công đạo.” Tổng Lam Ngọc cảm động đến rơi nước mắt, quỳ xuống thiên ân vạn tạ. Sở Phi Dương vội vàng nâng hắn dậy: “Tổng công tử không cần phải như thế. Tại hạ trước kia cũng chịu không ít ân huệ của Tổng gia, coi như giờ ta báo đáp đi. Hiện giờ Quân Thư Ảnh hẳn là đã biết người đào thoát, người ở bên ngoài một mình quá sức nguy hiểm, hay là cùng ta quay về Thanh Phong kiếm phái ẩn náu một thời gian ngắn?” Tổng Lam Ngọc trước kia vốn là công tử sống an nhàn sung sướng, hiện tại lại một thân phiêu

bạt bên ngoài, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, sớm đã không chịu nổi. Sở Phi Dương đề nghị thật hợp ý hần, lại năm lần bảy lượt tạ ơn Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương tự mình hộ tống Tổng Lam Ngọc quay về Thanh Phong kiểm phái, mới lại chạy tới quan ngoại.

Lúc ấy Sở Thanh Dương đã có suy tính trong lòng. Hiện giờ Quân Thư Ảnh mới đoạt được ngôi vị giáo chủ không lâu, tình thế trong giáo phái náo động, chỉ cần hần có thể giết chết Quân Thư Ảnh, Thiên Nhất Giáo tất bại. Cho dù Thiên Nhất Giáo không tan rã, cũng sẽ đại thương nguyên khí, ngày khác lại đối phó sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Sở Phi Dương đề mã chạy ngày đêm, vài ngày liền tới Thiên Lang Sơn. Hiện giờ thế cục Thiên Nhất Giáo rung chuyển, Sở Phi Dương cơ hồ không phí chút công phu gì liền có thể xâm nhập vào.

Quan sát đại nội vài ngày, Sở Phi Dương dựa theo địa hình Thiên Nhất Giáo suy đoán, tính toán cũng hiểu được cách bố trí thị vệ trong phái.

Khi Sở Phi Dương lần đầu tiên trông thấy tân giáo chủ Thiên Nhất Giáo, là lúc y đang trừng phạt thủ hạ.

Trong phòng luyện võ nổi lên mười mấy cái giá gỗ, vài thuộc hạ không hoàn thành nhiệm vụ bị trói lên giá, thân thể chỉ còn xương cốt. Khổ hình giằng co suốt cả ngày, từ phòng luyện võ vang lên tiếng kêu thê lương thảm thiết, người trên giá đau đớn cực độ, run rẩy điên cuồng, làm cho giáo chủ khuôn mặt anh tuấn vắn vẹo một nụ cười tàn khốc.

Tuy rằng giáo chúng Thiên Nhất Giáo cũng không phải hạng người thiện lương, ngày thường làm nhiều việc ác, nhưng trừng phạt như thế, Sở Phi Dương vẫn thấy tàn bạo.

Quân Thư Ảnh kia tựa hồ trời sinh bình thường, lại vui giận vô thường, có khi chỉ vì một việc nhỏ bé không đáng kể cũng khiến y giận dữ cực độ, tùy tiện lạm sát. Sở Phi Dương chưa từng gặp qua người như thế, cho dù là nam nhân tóc dài vẫn luôn trung thành tận tâm tận lực theo bên cạnh y, nhiều khi đối mặt y vẫn nơm nớp lo sợ.

Cho dù không phải vì an nguy vô lâm Trung Nguyên, nhưng người thâm hiểm như thế, không thể không diệt trừ.

5. Chương 5

Tại đây địch ngoài sáng ta trong tối, Sở Phi Dương muốn ám sát một người xem ra dễ như trở bàn tay.

Nhưng là hần thuở nhỏ được dạy đại trượng phu làm việc quang minh lỗi lạc, loại hành vi lén lút này hần chưa từng kinh qua.

May mắn võ công của hần cao cường, trên giang hồ cơ hồ không có người vượt qua hần mới có thể tứ dư kiện toàn sống tới ngày nay. Nhưng lúc mới bước chân vào giang hồ, Sở Phi Dương thường xuyên bị tiểu nhân ám toán, đầy người toàn thương tích. Khi đó vẫn là hài đồng, Tín Vân Thâm lo lắng đau lòng khóc lóc, nước mắt giàn giụa máng hần không biết ứng biến tự tìm thương tích. Sở Phi Dương lúc ấy cũng nhận tội, sau đó vẫn là không thể thay đổi. Lúc này đây Sở Phi Dương vẫn thoải mái nhìn Quân Thư Ảnh xem chiến thư, tự nhiên có chút hứng thú tiêu sái. Nội dung ngắn gọn là: Trưa ngày mười, tại Thương Lang Sơn, Thanh Phong kiểm phái Sở Phi Dương. Quân Thư Ảnh đem chiến thư nhìn lướt qua hừ lạnh một tiếng siết chặt tờ giấy trong tay đưa ra ngoài cửa sổ, bột phấn màu trắng chậm rãi rơi xuống theo gió bay đi.

Cao Phóng lo lắng hỏi: “Sở Phi Dương này võ công rất lợi hại, ở vô lâm Trung Nguyên thanh danh vang dội. Hần lần này nhất định lại giả bất thiện, chúng ta phải ứng đối thế nào?”

Quân Thư Ảnh khơi mào một bên khóe miệng, biểu tình kia căn bản không thể gọi là tươi cười mà hàm chứa châm chọc cùng lãnh khốc, còn mang khắc cầu mãnh liệt.

“Hắn có lá gan hướng bốn giáo chủ hạ chiếu thư, bốn giáo chủ chẳng lẽ còn không dám một mình ứng đối? Ta còn chưa từng giết qua loại người này. Máu của hắn so với cái bọn không biết cái gọi là chính nghĩa chỉ sị sẽ có hương vị rất khác.” Quân Thư Ảnh chậm rãi nói, khéo léo cầm lấy thanh chủy thủ đã ghim bản chiến thư vào bàn gỗ kê vuốt như đối với vật phẩm trân quý, trong mắt chớp động tia điện cuồng bất đồng với động tác ôn nhu.

“Giáo chủ một mình người đi quá nguy hiểm, hãy cho ta đi cùng người.” Cao Phóng khuyên can. Quân Thư Ảnh lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn.

Dừng một chút Cao Phóng vội chuyển lời: “Vậy người cẩn thận”

“Được”

Sở Phi Dương đứng trên đỉnh Thương Lang Sơn, gió núi rất lớn thổi quần áo hắn rung động mãnh liệt.

Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng lên núi, dừng lại đứng đối mặt Sở Phi Dương, dưới chân lại không vướn một hạt bụi.

Đối diện thanh niên một thanh bố y màu xanh mộc mạc sạch sẽ, huyền nhai lay động kim sắc trên không. Hắn đứng nơi đó thân hình cao ngất mang chút ngạo khí thiên hạ.

Quân Thư Ảnh cười cười cất cao giọng nói: “Sở Phi Dương sao người không vì cái mạng của mình mà rời khỏi Thiên Lang Sơn đi?”

Sở Phi Dương mỉm cười: “Quân giáo chủ thật không khách khí, đây là cách đãi khách của Thiên Nhất giáo sao?”

“Chỉ là giết chóc mà thôi, nguy quân tử các người thấy thì không được tốt lắm a. Có nên mở tiệc tẩy trần cho người không Sở Phi Dương?” Quân Thư Ảnh vừa cười vừa nói, chỉ nói nửa lời liền rút vũ khí tấn công. Y thân hình mơ hồ nhưng nhanh như chớp.

Sở Phi Dương không nghĩ tới khắc trước y còn ung dung tự tại mỉm cười cùng hắn nói chuyện, khắc sau liền đánh. Trong lúc nhất thời kiếm cũng chưa kịp rút chỉ cảm thấy một cổ âm hàn khí ập đến bao vây toàn thân hắn. Hắn chỉ có thể cầm kiếm khó khăn tiếp được chiêu này, dù tung hết nội lực tay cũng cảm nhận được xung lượng rất lớn.

Quân Thư Ảnh một kích không trúng tức khắc thoái lui về sau, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

“Hảo nội lực” Y cười khen, thanh âm đã chút tức giận.

Sở Phi Dương lúc này mới thấy rõ trong tay y là trúc địch (cây tiêu á) xanh biếc, phong cách cổ xưa thanh nhã.

Bất quá hiện tại không phải là lúc thưởng thức vũ khí của đối thủ. Sở Phi Dương rút kiếm, kiếm quang như thủy: “Quả nhiên âm độc tàn nhẫn. Ta vốn tưởng rằng Thiên Nhất giáo chủ chỉ ít phải là một nhân vật kiêu hùng, không ngờ người lại là tiểu nhân tì tiện.” Sở Phi Dương nói nâng mũi kiếm chỉ hướng Quân Thư Ảnh: “Hôm nay ta thể vì võ lâm trừ hại.”

6. Chương 6

Cách đây mấy trượng, Quân Thư Ảnh có thể cảm nhận rõ ràng bảo kiếm sắc bén kia đang phát ra sát khí cường liệt. Mới vừa rồi còn là một nam nhân ôn hòa như nước, trong nháy mắt lại trở nên giống như bảo kiếm trong tay, nhuệ khí bức người.

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, chân trái đạp đất bay lên giữa không trung, chém ra trúc địch trong tay, vài đạo kiếm khí sắc bén chia làm hình quạt hướng Sở Phi Dương đâm tới.

Sở Phi Dương kiếm trong tay khinh hoa hóa giả sát khí vây quanh. Động tác biến hóa khôn lường, hần tựa như đột nhiên biến mất ngay sau đó lại bất ngờ xuất hiện trước mặt Quân Thư Ảnh mang theo cảm giác như bị ngàn quân áp bách. Sở Phi Dương đem kiếm từ dưới hướng về phía trước, góc độ xảo diệu lạ thường.

Keng một tiếng, kiếm cùng trúc địch tương giao, cả hai đều bị đẩy lui về phía sau.

Quân Thư Ảnh thầm giật mình. Nội lực Sở Phi Dương quả nhiên hơn hẳn, thậm chí kinh công cũng trên hẳn một bậc. Quân Thư Ảnh tự nhận chính y cũng không thể thi triển thân pháp nhanh và quỷ mị như vậy. Đệ nhất võ lâm Trung Nguyên quả nhiên không chỉ là hư danh.

Sở Phi Dương vừa thối lui về phía sau vừa cầm kiếm xuất vài đạo kiếm khí như lời đình vạn quân hướng Quân Thư Ảnh đánh úp lại. Đúng là vừa rồi hần xuất một chiêu kia uy lực hiển nhiên cao hơn so với y, Quân Thư Ảnh không dám đón đỡ, chỉ có thể ở giữa không trung xoay người vòng tránh thoát.

Nào biết Sở Phi Dương trong nháy mắt lại vượt qua mấy trượng xuất hiện trước mặt y giờ kiếm tấn công. Quân Thư Ảnh chỉ có thể vội vàng đón đỡ. Hai người ở giữa không trung trao đổi mấy chiêu, tiếng binh khí động vào nhau không ngừng vang lên.

Quân Thư Ảnh chưa từng gặp qua người nào có kiếm pháp nhanh như vậy. Y thậm chí có chút hoảng sợ cho rằng đây là loại tốc độ mà căn bản con người không thể nào đạt tới. Lấy công lực của y mà ngay cả chiêu thế của nam nhân kia đều không thấy rõ ràng mà chỉ có thể ứng phó bằng trực giác, dần dần trở nên yếu thế.

Phanh một tiếng, thân thể Quân Thư Ảnh bị trúng một chưởng.

Quân Thư Ảnh theo giữa không trung hạ xuống, ngã thật mạnh trên đất, khụy ra vài lớp huyết, gầy giụa bò lên.

Sở Phi Dương theo giữa không trung phiêu nhiên đáp xuống đất, lại giơ kiếm lên không chút đình trệ, bình thản như nước chảy mây trôi.

Quân Thư Ảnh ra sức ngăn cản, dần dần không thể chống đỡ nổi.

Sở Phi Dương biết rõ bị một quyền đầy nội lực của mình đánh vào người nhất định sẽ bị nội thương nghiêm trọng, Quân Thư Ảnh hiện tại cũng chỉ cố gắng chống đỡ. Sở Phi Dương lập tức xoay người xuất ra kiếm pháp linh hoạt kỳ ảo, giơ kiếm chém từ đầu xuống dưới. Quân Thư Ảnh phản ứng kịp thời, đem trúc địch để ngang đỉnh đầu ngăn cản.

Trúc địch kia không biết thêm vào vật liệu gì mà cứng rắn vô cùng, ở dưới một kích cường lực như thế tuy không vỡ ra nhưng cũng xuất hiện vài đường nứt.

Quân Thư Ảnh lại trượt té trên mặt đất. Mới vừa rồi hần luôn kiếm chế khí huyết trong yết hầu, hiện tại khí lực nhất tiết lập tức phun ra mấy ngụm máu tươi.

Quân Thư Ảnh giãy giụa lui về phía sau tránh thoát một kiếm đoạt mệnh nhưng vẫn lãnh đường kiếm khí cường lực. Trước ngực xuất hiện một vết thương thật dài, hắc y lập tức thâm lại mấy phần.

Sở Phi Dương lại giơ kiếm, bên tai bỗng vang lên một trận tiếng trúc địch. Giai điệu nhu hòa tuyệt đẹp kia hoàn toàn không phù hợp với chiến trường tràn đầy sát khí.

Sở Phi Dương hơi sửng sốt lại phát hiện mình đã mất cơ hội giết nam nhân đang ở tư thế chật vật thối lui trúc địch kia.

Tiếng trúc địch phát ra trong nháy mắt, cùng lúc đó vô số độc xà to nhỏ xuất hiện từ tứ phía, vô số độc hạt tử to nhỏ, độc trùng đủ loại kiêu dũng, phát ra âm thanh tê tê, rậm rạp bao trùm cả mặt đất, chậm rãi hướng về phía hần.

Sở Phi Dương chỉ có thể thối lui về phía vách huyền nhai, độc vật này lại gắt gao xông tới, cùng tiếng trúc địch ngày càng xuất hiện nhiều hơn, đột nhiên hướng đến Sở Phi Dương đã đứng bên vách đá.

Sở Phi Dương toàn thân xông lên, mũi kiếm họa hai vòng kiếm khí xung quanh hần, kiếm khí hướng ra phía ngoài, tiêu diệt độc trùng. Độc trùng bị hạ rơi rụng lả tả, một mùi tanh hôi tràn ngập khắp nơi.

Lúc này tiếng trúc địch đã chấm dứt, những độc xà độc trùng còn lại lập tức rút lui, ẩn xuống đất. Sở Phi Dương đưa mắt nhìn tứ phía, tuy nhiên làm sao còn có thể nhìn thấy bóng dáng kẻ địch? Khẽ thở dài, Sở Phi Dương tra kiếm vào vỏ, hướng xuống chân núi.

7. Chương 7

Quân Thư Ảnh bị chấn thương, chật vật quay về giáo nội, Cao Phóng mặt nhăn mày khẩn chữa thương cho y. May mà nội thương mặc dù nặng, nhưng không tổn thương đến kinh mạch. Quân Thư Ảnh nội công thâm hậu, Cao Phóng xử lý ngoại thương cho y, chỉ cần y điều tức khí lực thì cũng không nguy hiểm đến tính mệnh.

Cao Phóng đem cao dược đến cho Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh tiếp nhận, một hơi uống xong, nắm chặt chén thuốc trong tay, nghiêng răng nghiêng lợi thì thầm: “Sở Phi Dương!”

Vì mất máu quá nhiều, Quân Thư Ảnh sắc mặt tái nhợt, môi không có chút máu, chỉ cần một động tác nhỏ cũng khiến y thở hổn hển. Cao Phóng sợ y làm tăng thêm nội thương, liền khẽ vuốt hai cái sau lưng Quân Thư Ảnh an ủi, nói: “Giáo chủ, người có muốn hạ lệnh đuổi giết Sở Phi Dương? Dù võ công của hân cao tới đâu, chỉ cần phần đông cao thủ giáo nội liên thủ sẽ giết được hân.”

Quân Thư Ảnh hất tay Cao Phóng, đầu ngón tay khẽ vuốt băng vải trước người: “Không cần, người này ta phải tự tay giết hân! Ta muốn hân trước khi chết nếm thử cảm giác sống không bằng chết!”

Lúc này đột nhiên có đệ tử trong giáo ở ngoài cửa báo cáo, hơi thở có chút ngắt quãng, không biết là do mệt hay sợ. “Bẩm giáo chủ, có một quái vật... quái vật... xông đến giáo lý ta!”

“Quái vật? Cái gì mà quái vật?” Cao Phóng ngạc nhiên nói.

Quân Thư Ảnh liếc mi trầm tư một lát rồi khoác ngoại y lên vai, mở cửa đi ra ngoài. Cao Phóng cùng người đang quỳ trên mặt đất kia vội vàng đuổi theo.

Ba người đi vào trước sơn môn, liền nhìn thấy một đám giáo chúng Thiên Nhất Giáo đang vây quanh khổ chiến với một thân hình cao lớn.

Quân Thư Ảnh tập trung nhìn diện mạo người bị vây quanh, mới hiểu được tại sao vừa rồi thuộc hạ kinh hoàng báo lại là quái vật đến xâm phạm.

Nam nhân kia cao chừng chín thước, phần lớn giáo chúng Thiên Nhất Giáo xung quanh chỉ đứng tới lồng ngực của hân. Hân nửa người trên trần trụi, dáng người khôi tráng, cơ thể có chút dị dạng. Trên người có vân đỏ, chạy dài từ lưng hướng về phía trước, từ thân đến mặt, khiến mặt hân có vẻ đáng sợ dị thường. Ánh mắt chỉ thuần một màu đỏ. Hân một bên cánh tay múa may gạt đám người xung quanh, một bên há miệng gào thét. Trên hàm răng hân dính đầy máu tươi, hỗn hợp máu và nước dãi theo cằm chảy xuống.

Một gã đệ tử Thiên Nhất Giáo nơm nớp lo sợ giờ kiếm về phía quái vật, liền bị hân một tay bắt lấy thân kiếm, một phen xả qua, há mồm cắn lấy vai phải, cùng một tiếng kêu thê lương thảm thiết, người nọ cư nhiên lỗ tai bị mất một mảng.

Quái vật ném người nọ đang khóc thét xuống đất, trừng ánh mắt màu đỏ nhìn quét một vòng, giáo chúng Thiên Nhất Giáo không dám tấn công nữa, do dự lui về phía sau.

Ánh mắt quái vật Quân Thư Ảnh đang đứng trên bậc thang, đột nhiên rộng to một tiếng, hướng Quân Thư Ảnh lao tới.

Quân Thư Ảnh thối lui hai bước, đưa tay rút kiếm, một kiếm đâm vào bụng hân rồi liền rút ra.

Quái vật nhìn chằm chằm Quân Thư Ảnh, trong miệng phát ra quái thanh khanh khách.

Quân Thư Ảnh đôi mắt lạnh lùng nhìn ngón tay hấn che miệng vết thương đang tràn ra máu tươi, khơi mào khoe miệng cười lạnh nói: “Đồ không biết tự lượng sức mình.” Dưới bậc thang, giáo chúng nhìn thấy cảnh này, lá gan tăng lên lại bắt đầu tiến công. Ai ngờ quái vật kia bản thân bị trọng thương, nhưng hai tay khua một vòng lại đánh bay vài người. Hấn cũng không có giết những người đang cầm kiếm tiến lên mà lại thẳng hướng về phía Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh cả kinh, không nghĩ tới quái vật kia còn có khí lực công kích. Một chiêu vừa rồi đã muốn hao hết nội lực không có biện pháp ngăn cản quái vật mạnh như trâu này, đúng lúc bối rối chỉ có thể giờ kiếm lung tung đâm tới.

Quái vật kia cư nhiên hoàn toàn không né, mặc kệ kiếm của Quân Thư Ảnh lại sáp nhập trong cơ thể, chỉ đưa hai tay nắm chặt cổ Quân Thư Ảnh, nhắc y lên, anh mắt đầy màu đỏ hưng phấn, miệng phát ra tiếng nói mơ hồ: “Quân... Thư... Ảnh... chết... giết... chết... người...”

Chân Quân Thư Ảnh dần dần cách mặt đất. Y dùng hai tay cố gỡ tay hấn nhưng không cách nào lay động. Hít thở không thông khiến trước mắt càng lúc càng mơ hồ. Nhưng y vẫn nhìn thấy tất cả giáo chúng phía sau quái vật đều đứng tại chỗ, do dự nhìn lẫn nhau. Bọn họ mỗi người đều cầm kiếm trong tay, chỉ cần tất cả cùng nhau xông lên, quái vật kia nhất định sẽ chết, mà y cũng có thể được cứu. Nhưng không ai nhúc nhích, mọi người chỉ đứng tại chỗ, nhìn giáo chủ của mình đang giãy giụa trong tay quái vật.

Quân Thư Ảnh lúc này cư nhiên còn có thể cong khoe miệng, lộ ra một tia cười lạnh, chứa đầy sát khí

Quái vật vẫn tiếp tục dùng sức, Quân Thư Ảnh đã không còn một tia khí lực, nhưng y biết mình sẽ không chết. Bên tai y là tiếng kêu hoảng loạn của Cao Phóng, tuy rằng Cao Phóng không biết võ công, nhưng nhất định sẽ không để y chết.

Nhìn gương mặt xấu xí cùng đôi mắt màu đỏ đang dần mơ hồ trước, Quân Thư Ảnh đột nhiên nghĩ đến một người.

Con của tiền giáo chủ, thiếu chủ một thời của họ.

Nam nhân phong lưu tuấn tú kia cùng quái vật diện mạo xấu xí trước mặt hoàn toàn không giống nhau. Quân Thư Ảnh lại cảm thấy tinh tường, nhất định là hấn! Là nam nhân kia!

Cao Phóng từng nói thiếu chủ của bọn họ cho dù từ đầu đến chân đều không ra dáng một kẻ ngu ngốc, nhưng dáng vẻ hời hợt thật ra lại có lợi cho hấn. Nam nhân nông cạn kia cũng ít khi nào lộ mặt, hiện giờ vì báo thù, cư nhiên lại đem mình làm thành một bộ dáng như vậy, có thể thấy được hấn đối với y hận ý sâu đậm.

Mọi người đều oán hận y, chán ghét y, y không cần. Hiện tại, y là giáo chủ, tương lai y còn muốn trở thành bá chủ vô lâm, y chỉ cần mọi người đều e ngại y, vậy là đủ rồi. Quân Thư Ảnh miệng cười chậm rãi mở rộng. Khí lực trên cổ đột nhiên biến mất, quái vật kia kêu thảm một tiếng rồi té trên mặt đất.

Quân Thư Ảnh ngã nhào trên đất, không ngừng ho khan. Cao Phóng bỏ thanh kiếm trong tay ra, nhanh chóng đi qua đỡ hấn: “Giáo chủ, người không sao chứ?”

Nguyên lai là vừa rồi Cao Phóng đem thanh kiếm cắm trên bụng quái vật dạo qua một vòng, khiến bụng quái vật xuất hiện một cái lỗ đổ máu không ngừng.

Quân Thư Ảnh dựa vào Cao Phóng đứng dậy, nhặt thanh kiếm trên mặt đất lên, đi đến bên người quái vật đang gào thét lăn lộn trên mặt đất cười nói: “Thiên đường có lối người không đi, địa ngục vô lối người lại xông vào. Bốn giáo chủ ta đang lo không biết tìm người chỗ nào, người lại tự mình dẫn xác đến, cũng đừng trách ta không khách khí.” Nói xong, liền giơ kiếm lên nhắm ngay tim quái vật đâm tới.

8. Chương 8

Quân Thư Ảnh nói xong liền giơ kiếm nhắm ngay tim quái vật. Kiếm kia vừa chạm vào da quái vật liền bị một đạo khí bắn bật ra.

“Ai?” Quân Thư Ảnh hồn hển quát đưa mắt nhìn tứ phía. Người tới hiển nhiên nội lực thâm hậu, so với y hiện tại thể lực suy yếu căn bản không đủ để ứng phó. Mà người hay xen vào việc của người khác, y chỉ có thể nghĩ đến kẻ muốn lấy mạng y Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh cảm thấy có chút kinh sợ, trên mặt lại bất động thanh sắc, nỗ lực đè khí nói: “Bọn chuột nhắt phương nào? Đã đến đây lại không dám lộ mặt sao?”

Cùng với tràng cười đắc ý, một thân ảnh thon dài màu xanh chợt xuất hiện: “Quân Tả sứ, lâu ngày không gặp! Hay là ta phải gọi ngươi là Quân giáo chủ?”

Thấy rõ gương mặt tuấn tú mang nụ cười thản nhiên kia, Quân Thư Ảnh cả kinh: “Thanh Lang!”

Thanh Lang khoát tay: “Người đừng khẩn trương, ta đối với ngôi vị giáo chủ kia không có hứng thú. Ta đến chính là muốn dẫn hắc đi.” Thanh Lang dùng chân điểm chỉ nam nhân đang nằm hấp hối trên mặt đất.

Lời nói khinh thị làm Quân Thư Ảnh rất căm tức nhưng cũng biết chính mình hiện tại không phải là đối thủ của hắc.

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng: “Nếu ta nói không?”

Thanh Lang mỉm cười: “Người cảm thấy sẽ có tác dụng sao?”

Quân Thư Ảnh âm thầm nắm chặt tay rồi lại thả lỏng ra, thấp giọng nói: “Ta có thể để người mang hắc đi. Nhưng hắc lấy trộm đồ vật trong giáo giấu trong người, người hãy bắt hắc giao ra cho ta.” Quân Thư Ảnh buồn cười liếc người đang nằm trên mặt đất một cái.

“Giấu trên người? Hắc thân trên xích lõa, chẳng lẽ người lại muốn ta trước mặt nhiều người cởi bỏ hạ y của hắc?”

“Nếu người không muốn, ta chỉ có thể phanh thây hắc để tìm vật đó! Người biết người sẽ không ngăn được ta” Quân Thư Ảnh chậm rãi tiến gần nam nhân trên mặt đất. Hắc dần bớt giãy dụa, tiếng rống thê lương đã biến thành tiếng khóc nức nở.

Thanh Lang giơ tay đi đến, bất đắc dĩ nói: “Được, được, ta tìm”

(màn sàm sỡ bắt đầu ><>)

Thanh Lang đi đến ngồi xổm trước mặt nam nhân, hai tay thâm nhập vào nội y hắc. Đầu và lưng liền hiện ra sơ hở trước mặt Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh trong mắt chợt lóe tinh quang, rút thanh ngân châm chụp hướng đỉnh đầu Thanh Lang.

Rắc một tiếng, Quân Thư Ảnh còn không kịp phản ứng chỉ ngơ ngác nhìn gương mặt tươi cười của Thanh Lang gần ngay trước mắt. Một lúc sau mới cảm thấy cổ tay đau đớn đến độ tê tâm liệt phế. Thanh Lang đã gần như bóp nát xương cổ tay y.

Quân Thư Ảnh đau đến toát mồ hôi lạnh, mặt đầy huyết sắc lại quật cường cứng rắn cổ không phát ra tiếng rên rỉ.

“Quân Thư Ảnh a Quân Thư Ảnh, người vẫn ngu xuẩn như vậy. Ngu xuẩn đến độ khinh thường mà xem ta là địch.” Thanh Lang đoạt lấy ngân châm trên tay y, lướt qua mặt nhìn y, y bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, cười nhạt một tiếng ném Quân Thư Ảnh, liền sau đó xoay người sang nam nhân đang nằm trên mặt đất kia. Quân Thư Ảnh yếu ớt nằm trên mặt đất, cổ tay mềm oặt, thấp đầu thở hồng hộc. Cao Phóng chạy bay đến bên người Quân Thư Ảnh, cẩn thận nâng cổ tay y lên xem xét, đột nhiên thấy Thanh Lang xoay đầu nhìn lại, ánh mắt đầy tia thâm hiểm.

Cao Phóng đem Quân Thư Ảnh bảo hộ trong người: “Thanh Lang, niệm tình chung ta là đồng môn cùng cam cộng khổ, giáo chủ cũng chưa từng gây nên chuyện gì bất lợi cho người, chúng ta sau này nước sông không phạm nước giếng.”

Thanh Lang không đáp chỉ nhìn Quân Thư Ảnh ở phía sau Cao Phóng. Tựa hồ nhìn như vậy vẫn chưa đủ, lại đi tới đẩy Cao Phóng ra, đưa tay nâng cầm Quân Thư Ảnh.

Gương mặt kia vì mất máu quá nhiều mà có vẻ tái nhợt dị thường, mồ hôi theo khuôn mặt trượt xuống cằm. Vì khịu ra vài lớp huyết mà trên môi giờ nhiễm sắc hồng cư nhiên lộ vẻ yếu ớt mị hoặc. Con người nhìn thẳng kia lại ngời sáng dị thường.

Quân Thư Ảnh lúc này chịu nội thương lẫn ngoại thương, nếu là lúc bình thường y còn có thể đánh ngang ngửa với Thanh Lang, hiện tại lại bị khống chế liền cảm thấy thống khổ không thể tả nhưng lại không dám động đây., sợ rằng vạn nhất chọc giận Thanh Lang thì chính mình lại bỏ mạng tại nơi này.

Ngón tay trên cầm khí lực vô cùng lớn, Quân Thư Ảnh giãy không ra chỉ có thể đối diện Thanh Lang, lại bị ánh mắt xem xét kia khiến cho sợ hãi.

“Nhìn kỹ, bộ dáng Quân Tả sứ thật sự là...” Thanh Lang ngả ngón lên tiếng “...thiên tư quốc sắc a. Chỉ là tính tình này thật sự làm cho người ta không dám khen tặng.”

Quân Thư Ảnh nghe được, lông mao khắp người liền nổi lên (nổi da gà á). Vốn luôn ở thể hô phong hoán vũ nay lại yếu thế như vậy, cảm giác này khiến y thực chán ghét, chán ghét đến cực đỉnh.

Cao Phóng nghe được, tim liền thót lên. Hắn biết một số nam nhân với người cùng giới có tính thú, sợ Thanh Lang đối với Quân Thư Ảnh lại nổi lên ý tưởng kỳ quái nào đó.

Thanh Lang thấy được hần khẩn trương liền nhếch môi cười: “Đừng sợ, ta có hảo vật muốn tặng chủ tử người.”

Nói rồi từ trong người rút ra một viên dược buộc Quân Thư Ảnh nuốt vào. Rồi sau đó phải phải đứng dậy xem Quân Thư Ảnh nôn khan trên mặt đất cười nói: “Người còn nhớ tiền giáo chủ trước kia có nhắc tới thuốc trường sinh bất tử chứ? Đây chính là ta thật vất vả mới tìm được, thật tiện nghi cho người kéo dài sinh mệnh a, ha ha”

Thanh Lang cười khê, không tốn chút sức nào ôm lấy nam nhân cao lớn trên mặt đất, phi thân vài cái, thân ảnh liền biến mất.

9. Chương 9

“Lạnh... lạnh quá... ta đau quá...” Quân Thư Ảnh nằm trên giường, mặt đầy mồ hôi, thần trí không rõ.

Cao Phóng ở một bên nóng lòng không thôi. Hắn đã bắt mạch cho Quân Thư Ảnh, rõ ràng là đã trúng chung độc. Hắn từng ở Miêu Cương, đối với chung thuật tuy rằng cũng biết không ít, cũng từng học qua biện pháp giải chung độc nhưng lại không biết tác dụng của chung độc này. Hắn vì vậy cũng không dám mạo muội động thủ. Cao Phóng nghĩ Thanh Lang hẳn sẽ không cần lấy mạng Quân Thư Ảnh, ở tình huống lúc đó hẳn muốn giết Quân Thư Ảnh để như trở bàn tay, căn bản không cần phí chút công phu nào. Chính là không biết rõ được tác hại của chung độc này cũng khiến hắn thật sự lo lắng.

“Giáo chủ, người đau ở đâu?” Cao Phóng thấy Quân Thư Ảnh có vẻ vô cùng đau đớn, tạm thời chỉ có thể dùng ngân châm giảm đau cho y.

Quân Thư Ảnh miễn cưỡng duy trì một chút thần trí, đưa tay dờ về phía bụng, đau đớn tỏa ra theo từng hơi thở yếu ớt, lời nói mười từ chỉ có thể nghe rõ tám từ: “Nơi này... như có hàng vạn nghìn ngàn châm ghim vào...”

Cao Phóng cầm ngân châm cắm vào huyết trung quản, thần khuyết quan nguyên của Quân Thư Ảnh không nghĩ tới vừa xong y liền la hét khản cả giọng, tay chân co giật, lăn lộn trên giường.

Cao Phóng vội vàng ngừng châm, Quân Thư Ảnh yếu ớt dựa vào giường thở gấp gáp, mồ hôi tuôn đầy trên trán, chảy xuống chóp mũi. Y lại bắt đầu chậm rãi thất thần, thì thào kêu đau.

Cao Phóng sờ da Quân Thư Ảnh, làn da lạnh cóng đến kinh người.

“Lạnh...” Quân Thư Ảnh co rúm lại tránh khỏi tay hắn.

“Đúng rồi, ôn tuyền” (hồ nước nóng ~~~) Cao Phóng đột nhiên nghĩ ra. Phía sau Thiên Lang Sơn có một vùng đất nóng, tiền giáo chủ trước kia vì hưởng lạc đã cho người đào hồ, dẫn nước vào làm thành một ôn tuyền nhân tạo.

Lúc trước Quân Thư Ảnh đem những nơi hoan lạc của tiền giáo chủ một phen tiêu hủy, lại không nghĩ đến ôn tuyền này vì vậy nó mới có thể may mắn mà tồn tại.

Cao Phóng tránh những người khác, vội vàng đưa Quân Thư Ảnh đến chỗ ôn tuyền trong sơn động.

Tiền giáo chủ khi còn sống rất thích nơi này, không cho người khác biết. Bởi vậy người biết nơi này không nhiều lắm. Trong số những người còn sống chỉ có hai người bọn họ cùng Thanh Lang là biết đến ôn tuyền này.

Động rất lớn, trần cao. Giữa động có một cái hồ, nước trong vắt nổi lên hơi nóng. Tiếng nước lưu động róc rách, thanh âm cực kỳ dễ nghe. Toàn bộ vách động đều phản chiếu lân quang, vừa xinh đẹp lại thánh khiết.

Nước ấm giảm bớt thống khổ cho Quân Thư Ảnh khiến cho thần trí y dần tỉnh táo lại.

Y thần trí tiêu tụy, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lại phát ra tia phản hận âm độc.

“Sở Phi Dương, Thanh Lang, các người hại ta ra thế này, ta tuyệt đối không tha cho các người!” Quân Thư Ảnh giờ chuyển về phía mặt nước gây nên tiếng vang từng hồi trong động kéo dài không ngừng tiêu tan.

Cao Phóng ôn nhu trấn an: “Người còn sống không sợ không trả được thù. Người trước tiên nên ở nơi này an tâm dưỡng thương, ta sẽ mau chóng tìm cách giải chung độc trên người người. Hiện tại nghĩ nhiều cũng vô ích.”

Quân Thư Ảnh thở sâu, điểm nhẹ phía dưới, lại nói: “Không cần nói cho kẻ khác biết.”

“Ta không có ngốc như vậy” Cao Phóng cười nói nhưng trong lòng có chút chua xót. Dù Quân Thư Ảnh hiện tại đứng đầu Thiên Nhất giáo nhưng trong giáo không ai nhiệt tình phục y, chỉ là e ngại võ công của y cao cường cùng thủ đoạn ngoan độc mới có thể cung kính tuân mệnh y. Nếu bọn họ biết Quân Thư Ảnh hiện tại lực bất tòng tâm, không nghĩ ngờ gì bọn chúng sẽ nổi loạn đem Quân Thư Ảnh xé nát. Quân Thư Ảnh thân thể trần trụi ngâm mình trong hồ nước ấm áp, có thể cảm nhận rõ ràng nội lực đang tập trung lại. Thật không ngờ nơi này trước đây dùng để hoang dã mua vui cư nhiên còn có công dụng như vậy. Y cho Cao Phóng đi xử lý giáo vụ. Cao Phóng cũng sợ hai người bọn họ đều biến mất lâu sẽ khiến giáo chúng hoài nghi, hơn nữa xem tình trạng Quân Thư Ảnh hiện tại đã có thể ứng phó được với cao thủ bình thường liền nghe lệnh rời đi.

Thân ảnh Cao Phóng cùng linh âm dễ nghe dần dần biến mất. Quân Thư Ảnh trầm mình vào hồ nước ấm áp bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Trong bụng vẫn như đang có vật nhiễu loạn có chút đau nhức, nhưng không quá đau khổ chịu như lúc trước.

Cao Phóng vừa mới trở lại trong giáo liền nhận được sự tình khó giải quyết. Chiến thư của Sở Phi Dương lại tới. Thời gian giao chiến liền định là tối nay.

Cao Phóng cười thầm vị Trung Nguyên đại hiệp cổ hủ này, bất quá lại nhiệt tình cảm tạ hắn cho mình đủ thời gian chuẩn bị cho trận giao chiến. Cao Phóng không biết võ công, cũng biết nếu hắn sử dụng độc trùng với Sở Phi Dương phỏng chừng cũng không có tác dụng gì, nhưng cá tính này của Sở Phi Dương lại cho hắn cơ hội thủ thắng.

Cao Phóng khi ở Miêu Cương từng được một lão phụ nhân tặng một loại chung. Biết được tác dụng của loại chung này khiến sắc mặt hắn biến đổi nhưng lại không dám không tiếp thu hảo ý của âm độc lão phụ nhân kia.

Người bị trúng chung độc lập tức mất đi khả năng hoạt động, lại phát sinh dục vọng. Kia vốn là chung mà nữ tử Miêu Cương dùng trên người nam tử mình ngưỡng mộ mà không chiếm được, ý tứ này tự nhiên không nói cũng hiểu được.

Cao Phóng cho là mình cả đời cũng không dùng đến nhưng hiện tại hắn lại cảm thấy cần thiết hơn bao giờ. Chỉ cần một ít thời gian cũng đủ cho hắn thông dong ung dung mà đem dao sát nhập trái tim Sở đại hiệp.

10. Chương 10

Ban đêm trong Thiên Nhất giáo đèn đuốc sáng choang, tiếng người hỗn độn.

Cao Phóng nhìn từng vết máu đứt quãng trên đường lên núi, nhú mào phân phó giáo chúng Thiên Nhất giáo phân công nhau đuổi giết.

“Sở Phi Dương trong người mang chung độc, nội lực hỗn độn. Đây là cơ hội ngàn năm một thuở, nhất định không thể để cho hắn chạy thoát.”

Mọi giáo chúng cung kính lĩnh mệnh, phân công nhau đi thực hiện nhiệm vụ. Cao Phóng lại trở về giáo. Đợi cho đến lúc chỉ còn một mình, hắn rút cuộc không chống đỡ được, yếu ớt ngã trên mặt đất phun ra một hơi tinh huyết.

“Thật là một quái vật!”

Cao Phóng lẩm bẩm nói. Hắn thật không ngờ cứ nhiên ngay cả Miêu Cương chung độc cũng trấn không được Sở Phi Dương. Chung độc trong người nam nhân kia nếu không khiến người khác mất đi khả năng hoạt động thì nội lực cũng thương tổn. Hắn biết rõ chung độc này rất lợi hại. Nhiều nhân sĩ gian hồ vô công cao cường bị độc trùng nho nhỏ này biến thành con rối không hề có năng lực tự phản kháng, hắn thật không thể tưởng tượng Sở Phi Dương vô công nội lực đã đạt tới trình độ cao cỡ nào. Nhưng Sở Phi Dương cũng bị thương không ít. Cao Phóng lau đi khóe miệng đầy máu tươi, nhovn miệng cười. Chính mình tay trái gà không chặt, một chưởng cũng dễ dàng đoạt mệnh hắn, hiện tại sợ gì giáo chúng Thiên Nhất giáo không thể giết chết hắn.

Sở Phi Dương lánh ở chỗ tối, chờ tất cả giáo chúng Thiên Nhất giáo đuổi về hướng chân núi mới đứng dậy thất tha thất thiu đi về hướng sau núi. Trên vai hắn có vết máu tươi đang thấm ra, nhiễm đỏ quần áo. Đó là do nam nhân tóc dài kia một kiếm hướng tim hắn may mà tránh được.

Vết thương trên vai cũng không đáng lo ngại, hắn đã tự điểm huyết cầm máu cho mình. Hiện tại khiến hắn khó chịu chính là chỗ chung độc đang đầu đầu lung tung trong cơ thể.

Chung độc kia bá đạo làm phiêu tán chân khí của hắn, căn bản không thể ngưng tụ nội lực. Cảnh vật trước mắt từng đợt mơ hồ, trên người khô nóng không chịu nổi. Sở Phi Dương đã mơ hồ biết công dụng của chung độc này không khỏi âm thầm kêu khổ. Bị nhiệt lượng lớn trên người thiêu đốt, quần áo trên người cũng khiến hắn khó có thể chịu được.

Cảnh vật trước mắt bắt đầu hoa lên, Sở Phi Dương lắc lắc đầu, dừng lại tựa vào một thân cây đại thụ thờ hồng hộc, buồn bực xả tung cổ áo.

Nội lực tập trung không được, căn bản không thể chống cự. Trong cơ thể chung độc cực kỳ mãnh liệt, dị thường mãnh liệt.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nước chảy róc rách mơ hồ, mỏng manh lại rõ ràng. Sở Phi Dương cố giữ lấy chút lý trí cuối cùng, giãy giụa tìm theo tiếng nước. Qua một mảnh núi rừng cùng loạn thạch, trước mắt cứ nhiên xuất hiện một sơn động mở rộng. Thanh âm dòng nước phát ra càng vang dội vào tai Sở Phi Dương của người đang khô nóng, thực dễ nghe dị thường.

Nghiêng ngả lão đảo đi vào, Sở Phi Dương hai mắt vốn bắt đầu mơ hồ, tại đây quang ba trong suốt càng nhìn không rõ, chỉ cảm thấy giữa thủy quang trong trẻo có một thân ảnh mơ hồ, lơ mờ.

Sở Phi Dương thềm rửa một tiếng, tại đây là địa giới của Thiên Nhất giáo nhất định người đó là địch, không phải bạn. Trên thân thể nhiệt độ tảo động làm cho hắn ngay cả tâm cũng đánh mất thái độ bình tĩnh thường ngày, chỉ cảm thấy phiền não không chịu nổi.

Sở Phi Dương cố gắng duy trì tỉnh táo, cố sức tập trung nội lực đang bị tán loạn. Trong sơn động mặt khác im lặng, chỉ có tiếng nước chảy róc rách là rõ ràng.

“Sở Phi Dương!” Quân Thư Ảnh đầu tiên là ngạc nhiên cảm thấy thấy có chút kinh sợ, Lấy thể lực hiện tại của hắn chống lại Sở Phi Dương ngay cả một tia hy vọng còn sống cũng không có.

Nhưng nhìn Sở Phi Dương rõ ràng lung lay sắp đổ, bộ dáng đứng cũng không vững. Quân Thư Ảnh giữa lúc kinh sợ phục hồi lại tinh thần, y về mặt vẫn còn hơi tái nhợt chợt chậm rãi hiện ra nét tươi cười, cáo thắp đánh giá Sở Phi Dương. Nụ cười kia từng chút một mở rộng, đến độ điên cuồng.

Y nhìn đến phía vai Sở Phi Dương. Ở ôn tuyền chữa trị hồi lâu, ngoại trừ trong bụng có chút đau đớn cũng không còn chỗ nào không khỏe, nội lực cũng đã có thể thu phóng tự nhiên. “Sở Phi Dương, người đây là trúng độc sao? Nhìn người đứng cũng không vững.” Quân Thư Ảnh hưng phấn nói: “Ta đang thực buồn rầu không biết bao giờ mới có thể đòi món nợ một kiếm kia, chính người lại dẫn xác đến đây. Người không phải võ công rất cao sao? Đáng tiếc nha, người hiện tại đánh không lại ta. Ta hiện tại lại có thể nghiền nát người.”

“Bắt đầu chứ? Ánh mắt người thật khiến người ta chán ghét.” Quân Thư Ảnh lời nói còn chưa dứt liền phi thân tới tấn công. Sở Phi Dương nỗ lực ngăn cản, chỉ qua mấy chiêu liền đã đến cực hạn, lão đảo té trên mặt đất. Nơi này ngay cả mặt đất cũng nóng, Sở Phi Dương đã có chút thần trí không rõ, chỉ có dục vọng bản năng đang kêu gào.

Quân Thư Ảnh đang nhe răng cười trước mặt, y nói gì hắn cũng không nghe rõ chỉ nhìn thấy y đang giờ thanh chuyển thủ lên cao.

Sở Phi Dương chưa bao giờ mong chờ kì tích, tại đây dưới tình thế địch cường ta yếu, hắn chỉ có thể cười khổ. Thôi, xem ra hôm nay phải thật sự bỏ mạng tại nơi này.

Sở Phi Dương nhắm mắt chờ đợi một đao đoạt mạng nhưng mãi vẫn không có gì xảy ra.

Sở Phi Dương mở to mắt, cứ nhiên nhìn đến Quân Thư Ảnh kia mới vừa rồi còn vênh vao tự đắc đang nằm trên mặt đất cách không xa, cuộn tròn thân thể, thống khổ quay cuồng.

Tuy rằng không biết là chuyện gì nhưng đây cũng là ông trời đưa đến trước mặt hắn một cơ hội tuyệt hảo.

Sở Phi Dương cố sức đứng dậy, đem nội lực còn lại không nhiều tập trung phía tay phải ngồi xổm trước mặt y, khẽ cười một tiếng nói: “Đây cũng là ngày chết của người”

Còn chưa kịp ra tay lại bị Quân Thư Ảnh thành linh ôm lấy cổ, miệng thì trào kêu lạnh chui thẳng vào trong lồng ngực hắn.

Sở Phi Dương thở gấp gấp một tiếng lại bị Quân Thư Ảnh lôi ngã trên mặt đất, nội lực vừa ngưng tụ nhảy mất tiêu tán.

Quân Thư Ảnh nguyên bản chỉ có một mảnh ngoại sam, lại nhiều lần giã giũa, hơn phân nửa da thịt đầu lông lộ ra bên ngoài. Bị da thịt tiếp xúc, Quân Thư Ảnh trong ngực lại không ngừng mấp máy, đối với Sở Phi Dương vốn đã bị dục hỏa thiêu đốt mà nói quả thực là kích thích rất lớn.

11. Chương 11

Sở Phi Dương cố gắng duy trì một chút lý trí cuối cùng, giờ chuông vỗ vào người Quân Thư Ảnh không hiểu sao lại biến thành ôn nhu khẽ vuốt. Dưới bàn tay nóng bỏng là làn da nhẵn mịn như hút lấy ngón tay hắn, luyến tiếc không rời.

Nhiệt độ cơ thể của Sở Phi Dương tựa hồ làm cho Quân Thư Ảnh rất thoải mái, cổ họng phát ra tiếng than nhẹ đầy kích thích. Thanh âm này lại làm cho huyết mạch của Sở Phi Dương sôi sục càng vuốt ve say đắm hơn, tràn ngập cảm xúc trong từng động tác.

“Ah...” Quân Thư Ảnh phát ra âm thanh khó chịu nhưng không rời khỏi ngực Sở Phi Dương, ngược lại càng chui sâu vào ngực hắn. Sở Phi Dương nhờ tiếng kêu khẽ này mà lấy lại được thần trí. “Ta đang làm cái gì?” Thấy rõ Quân Thư Ảnh đang nằm trong ngực mình, Sở Phi Dương hoảng sợ. Đã muốn bị dục hỏa thiêu đốt nhưng không có cách nào, chỉ có thể cố sức đẩy Quân Thư Ảnh sang một bên, cố rời đi. Đi được hai bước lại ngã nhào trên đất, chung độc trên cơ thể càng thêm mãnh liệt, đầu đá lung tung. Sở Phi Dương chỉ có thể ngồi dưới đất thở dốc.

Quân Thư Ảnh thần trí sớm đã không rõ ràng lại không buông tha, gắt gao đến ôm bả vai Sở Phi Dương. Dem toàn thân đặt trên người hắn, tựa hồ không muốn đụng tới mặt đất lạnh như băng kia, cố gắng vùi mình vào ngực Sở Phi Dương.

“Cút ngay!” Sở Phi Dương la. Quân Thư Ảnh thì thảo gì đó, nhả mặt cố sống cố chết bám lại, tựa hồ bất mãn với ý đồ muốn đẩy y ra của Sở Phi Dương, há mồm cắn hắn.

“!” Hành động này châm lên ngọn lửa dục hỏa trong người Sở Phi Dương. Trong nháy mắt lý trí bị thiêu đốt, trong người chỉ còn lại dục vọng đang kêu gào, khát cầu bùng nổ, khát cầu phát tiết.

Hắn nghiêng người đem Quân Thư Ảnh đặt dưới thân, đem môi hôn lung tung lên thân thể mỏng manh. Quân Thư Ảnh lưng tiếp mặt đất lạnh như băng khiến y rùng mình, nhiệt độ của người ở phía trên lại nóng, cảm giác vừa nóng vừa lạnh làm y không thoải mái nhú mày.

“Lạnh...” Quân Thư Ảnh giãy giụa muốn thoát ra, theo bản năng hướng đến cơ thể ấm áp bên trên. Sở Phi Dương phát hiện ý đồ của y liền ôm lấy y ngay tại chỗ lăn một vòng đến bên một tảng đá lớn bên cạnh ôn tuyền. Sự ấm áp trên tảng đá làm Quân Thư Ảnh yên tĩnh trở lại. Ngón tay Sở Phi Dương dao động trên người y lại làm y khó chịu, mong manh giãy giụa nhưng lại bị Sở Phi Dương sớm đã thú hóa gắt gao ngăn chặn.

Sự ấm nóng vây quanh khiến Quân Thư Ảnh tỉnh táo lại. Trong lúc nhất thời không biết mình đang ở chỗ nào có chút mê man nhìn mái tóc đen đang vùi trên người mình, thỉnh thoảng Sở Phi Dương ngẩn đầu đối diện y. Y nhìn vào đôi mắt đầy tơ máu, con ngươi tràn ngập dục vọng lộ ra bản tính dã thú muốn công kích y.

“Người... người làm gì vậy?!” Quân Thư Ảnh giãy giụa đứng lên lại phát hiện mình đã bị Sở Phi Dương gắt gao ngăn chặn, không thể thoát thân.

Sở Phi Dương cong khoe miệng. Quân Thư Ảnh thậm chí thấy được trên chiếc răng nanh đang lộ ra kia lóe lên ý muốn chiếm đoạt như ánh mắt hắn.

Sở Phi Dương đã hoàn toàn mất đi bộ dáng ôn hòa bình tĩnh trầm ổn thường ngày như là đã trút đi lớp vỏ ngụy trang, lộ ra bộ mặt dã thú thật sự.

Sở Phi Dương vươn đầu lưỡi, chậm rãi lướt qua đôi mắt, vết theo nhạt màu, lại vươn đến trước ngực. Ánh mắt của hắn lại chăm chú nhìn Quân Thư Ảnh làm Quân Thư Ảnh sợ hãi không thôi.

Cảm giác bị người khác đùa bỡn ở chỗ mẫn cảm trước ngực khiến Quân Thư Ảnh cả người tóc gáy dựng thẳng, kịch liệt giãy giụa muốn đứng lên. “Buông! Buông ra! Sở Phi Dương! Có bản lĩnh chúng ta đứng lên tái phân thắng bại!”

Quân Thư Ảnh rút tay ra, vung một chưởng về phía Sở Phi Dương lại bị hắn dễ dàng phá giải. Quân Thư Ảnh ngạc nhiên nhìn hắn. Hắn không phải vừa trúng độc sao?! Vừa rồi rõ ràng còn là một bộ dáng suy yếu, hiện tại lại có thể cảm giác được nội lực hắn dư thừa, thậm chí so với lần trước cùng mình giao thủ lại càng thâm hậu hơn. Sở Phi Dương không để y có nhiều thời gian tự hỏi, đem hai tay y đưa lên đỉnh đầu, đôi môi thoáng mở ra mãnh liệt hôn xuống.

Quân Thư Ảnh há miệng nhìn, bị đầu lưỡi bá đạo của hắn xâm chiếm cơ thể. Y nghĩ sao cũng không thông, tại sao mình cùng Sở Phi Dương lại biến thành tình thế này?

Sở Phi Dương đôi mắt cũng yên tĩnh lại, hai người đối diện nhau trong khoảng cách rất gần. Quân Thư Ảnh rõ ràng nhìn thấy trong mắt Sở Phi Dương có ý cười, không giống như lúc bình thường, lại không giống Sở Phi Dương mà y đã gặp khiến y thấy mình không thể nào hiểu nổi Sở Phi Dương.

12. Chương 12

“Ah... ah...” Quân Thư Ảnh lắc đầu lia lịa, lời lẽ đầy dứa muốn tránh Sở Phi Dương. Sở Phi Dương hạ mi cười, ánh mắt lộ vẻ tà ác nhìn Quân Thư Ảnh trong lòng đang run sợ.

Sở Phi Dương dùng tay trái nắm lấy hai tay Quân Thư Ảnh. Tình cảnh không sức phản kháng mặc cho người khác định đoạt khiến trong lòng Quân Thư Ảnh hết sức tức giận, cánh tay khê động lại không thể giãy giụa được.

Sở Phi Dương dùng tay phải bắt đầu vuốt ve mái tóc xõa tung của Quân Thư Ảnh, chậm rãi quần quanh, không để ý tới Quân Thư Ảnh đang muốn giãy giụa trốn tránh, đem môi mình đặt lên mặt, lên cổ y.

“Sở Phi Dương! Ta mặc kệ ngươi muốn làm gì! Ngươi dám làm nhục bốn giáo chủ như thế, nếu có một ngày ngươi lọt vào tay ta, ta nhất định sẽ trả thù!” Quân Thư Ảnh hoảng loạn hô to, cố ý nâng cao âm điệu nhưng cũng không giấu được sự yếu đuối bên trong dù bên ngoài cố tỏ ra mạnh mẽ.

Sở Phi Dương động tác dịu dàng như đang trộm hôn tình nhân, xúc cảm này làm Quân Thư Ảnh trong lòng dâng lên từng đợt sợ hãi. Đối mặt với Sở Phi Dương mà cá tính đã thay đổi một cách bí hiểm này, Quân Thư Ảnh phát hiện mình càng muốn lấy mạng vị đại hiệp chính nghĩa này. Tuy rằng kiếm pháp của hắn lợi hại nhưng hắn là người ôn hòa, dễ hiểu, sẽ không giống người trước mắt này ngay cả ánh mắt cũng mang sát khí mãnh liệt.

Nghe Quân Thư Ảnh hô to, Sở Phi Dương quả nhiên dừng lại, trên mặt mang ý cười thần nhiên cùng Quân Thư Ảnh đối diện. Trong sơn động, tiếng nước róc rách quanh quần chỉ làm cho không khí thêm khẩn trương.

Quân Thư Ảnh nuốt nước bọt. Lấy sự yếu thế bây giờ của y, Sở Phi Dương chỉ cần một bàn tay là có thể bóp chết y như một con kiến.

Nhận thấy được sự khẩn trương của Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương ý cười càng sâu, con ngươi cũng sẫm màu lại đem hạ thân hơi hướng lên. Bầu không khí giữa hai người đột nhiên trở nên dâm mĩ.

Quân Thư Ảnh không thể tin được mở to hai mắt nhìn, xúc cảm găng gượng nóng bỏng giữa đùi khiến y cảm nhận được nguy hiểm.

“Ngươi... buông ra! Ngươi có bệnh sao?!” Quân Thư Ảnh lại tránh động đứng lên, vươn gối muốn đá văng Sở Phi Dương lại bị hắn thừa cơ đem hạ thân chèn vào giữa hai chân y. Nhận thấy được tư thế này có bao nhiêu khuất nhục, Quân Thư Ảnh nảy sinh sát khí giãy giụa đứng lên, trong thanh âm cũng đầy hỗn loạn: “Sở Phi Dương! Ngươi buông ra! Ta sẽ giết ngươi! Ta nhất định sẽ giết ngươi! Mau buông ra!!”

Vì kịch liệt giãy giụa, lưng Quân Thư Ảnh ma sát với nham thạch bên dưới. Sở Phi Dương nhú mày nâng Quân Thư Ảnh lên, cỡi y phục của mình trải lên mặt tảng đá.

Quân Thư Ảnh thừa dịp này chặt vật dùng cả tay chân muốn bò đi lại bị Sở Phi Dương nhẹ nhàng kéo về đặt trên tảng đá đã được trải y phục của hắn.

Loại ôn nhu này chỉ làm cho Quân Thư Ảnh cảm thấy bị sỉ nhục thêm. Tay đau, chân đá cũng vô ích, vũ khí lợi hại duy nhất lúc này chỉ còn răng nanh. Quân Thư Ảnh ác độc há mồm cắn miệng vết thương trên vai trái Sở Phi Dương. Sở Phi Dương đau đến nhú mày, buông mái tóc Quân Thư Ảnh ra, hướng đến cắn đôi môi còn đang dính máu của y.

Quân Thư Ảnh một khắc cũng không ngừng giãy giụa. Nhưng càng giãy giụa thì cảm giác vô lực lại càng bám sâu, làm y đầy khủng hoảng, kinh sợ, chậm rãi trượt xuống vũng sâu tuyết vọng.

Tại sao lại như vậy? Vốn là kẻ thù không đội trời chung, tại sao lại biến thành bộ dáng cùng dây dưa triền miên đầy ám muội?

Quân Thư Ảnh ngoại sam còn trên người, Sở Phi Dương cũng không vội cởi. Bên hông khẽ động khiến quần áo trượt xuống, lộ ra phần da trắng nõn dưới vạt áo khiến cho tâm tình tên dã thú Sở Phi Dương chỉ biết phục tùng, dục vọng phần khởi lên, càng kích thích dục vọng hấn tăng vọt.

Sở Phi Dương buông đôi môi của Quân Thư Ảnh. Y đã sớm hít thở không thông, lại bị hấn khẽ cắn vài cái trên đôi môi ướt át, xuống đến cổ, khí lực như muốn đem y nuốt vào bụng.

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu lên, khó khăn quơ loạn, đưa tay lên kéo tóc Sở Phi Dương... Sở Phi Dương không buồn ngẩng đầu, dễ dàng bắt được tay y, bẻ về phía sau. Một cơn đau đớn truyền đến, cổ tay trái đã bị Thanh Lang bóp nát giờ lại tiếp tục bị thương, Quân Thư Ảnh ngẩng đầu thở dốc, đau đến độ tuôn đầy mồ hôi.

Cảm giác được đạo lực trên tay y thả lỏng, Sở Phi Dương kéo hai tay y ra trước mặt, theo chỗ ngón tay tinh tế mà cắn.

Sở Phi Dương vừa hôn lại vừa cắn, Quân Thư Ảnh thậm chí phát sinh ảo giác, người đang tàn sát bữa bãi trên người y chính là mãnh thú, bản khoán tự hỏi liệu mình có bị xé nát để thỏa mãn dục vọng kịch liệt của hấn hay không.

Sở Phi Dương buông tay Quân Thư Ảnh ra, tay trái của y giờ chỉ có thể buông thông bên người, không còn một tia khí lực nào để tác loạn nữa. Sở Phi Dương tựa hồ đối với việc này thực vừa lòng, hấn liền bắt lấy tay phải, nhẹ nhàng dùng một chút lực – “rắc” một tiếng, xương tay bị trật, Quân Thư Ảnh kêu lên. Tuy rằng không đau đến mức khó có thể chịu được, nhưng giờ y cũng không thể xuất khí lực được nữa.

Sở Phi Dương bắt đầu tác loạn trước ngực y. Tuy rằng Quân Thư Ảnh không nhìn thấy, nhưng có thể cảm giác rõ ràng đầu đầu tiểu khóa của mình đang bị Sở Phi Dương đùa giỡn mút lấy.

Chuyện này so với cái chết cái chết còn tuyệt vọng, đáng sợ hơn, làm Quân Thư Ảnh lạnh cả người. Y cúi cũng cũng biết nam nhân trên người mình đã đánh mất lý trí. Dù nói gì với hấn, hấn cũng không nghe, không hiểu cho. Cảm giác vô lực không thể nói chuyện phải trái với hấn càng làm sự tuyệt vọng thêm sâu sắc. Thanh âm Quân Thư Ảnh run rẩy cầu xin: “Sở Phi Dương, người không cần đối xử với ta như vậy! Ta đáp ứng người, suốt đời sẽ ở mãi Thương Lang Sơn, tuyệt đối sẽ không có ý đồ xâm lấn Trung Nguyên.”

Đây chính là điều Sở Phi Dương quan tâm nhất, nhưng hiện tại hấn dường như không nghe thấy, còn đang tàn sát bữa bãi trước mặt y. Cảm giác ướt sũng ẩm áp làm Quân Thư Ảnh chán ghét nổi điên.

“Sở Phi Dương, người có nghe ta nói không đó?!” Thanh âm bén nhọn vút cao lên, khiến Sở Phi Dương chú ý. Hấn ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt của Quân Thư Ảnh. Ánh mắt Sở Phi Dương so với bình thường càng thêm sáng ngời. Nhưng bên trong không hề có lý trí, mà chỉ có tia thú tính.

Quân Thư Ảnh nhìn thấy hấn đã dừng động tác, lấy lại bình tĩnh, dùng thanh âm trầm ổn nhất có thể để nói: “Sở Phi Dương, những gì ta vừa nói người nghe rõ chứ? Chỉ cần người thả ta ra, ta cam đoan sẽ chết già ở Thương Lang Sơn, suốt đời không rời đi. Cũng không uy hiếp võ lâm Trung Nguyên của người.”

Sở Phi Dương chỉ yên lặng nhìn y, không nói gì. Loại không khí yên lặng này làm cho Quân Thư Ảnh khó có thể chịu được. Trong động ngoại trừ tiếng nước, chỉ có tiếng y thở dốc. Sở Phi Dương không lên tiếng chỉ chăm chú nhìn y khiến y không thể ngăn chặn được sự sợ hãi. Không biết hấn suy nghĩ điều gì, cũng không biết tiếp theo hấn sẽ làm gì. Cái gì cũng không biết, cái gì cũng không nhìn thấu, cho nên mới càng hoảng sợ, càng e ngại.

“Người rốt cuộc có đáp ứng hay không... ah...” Quân Thư Ảnh cuối cùng không chịu được nữa la lên, lại bị Sở Phi Dương đưa ngón tay vào miệng tùy ý dây dưa.

“Ah... ah...” Quân Thư Ảnh cuối đầu né tránh nhưng chỉ có thể nhận ra tình cảnh không thể đào thoát của mình.

“Ah...” Quân Thư Ảnh âm thanh đang trầm thấp bỗng nhiên lên cao. Sở Phi Dương vừa dùng sức cắn tiểu khóa câu *cái chỗ phía trên á* của y. Quân Thư Ảnh nhắm mắt lắc đầu. Mái tóc dài màu đen xõa tung trên tảng đá, vài sợi tóc mượt mồ hôi bám vào mặt. Cảnh tượng đó trong mắt Sở Phi Dương là vô cùng dâm mỹ, vô cùng kích thích.

Hắn buông tha đầu tiểu khóa đã sưng lên sau đó dùng môi mân mê. Sở Phi Dương dường như đối với tiểu khóa bên trái đặc biệt cảm thấy hứng thú ra sức chà đạp, đối với bên phải lại ít loạn động hơn. Hành động thiên vị như vậy làm phóng đại cảm xúc của y, sự nhấm nháp chậm rãi làm y vừa kinh sợ vừa tuyệt vọng.

Sở Phi Dương đưa tay ra cường ngạnh hôn lên đôi môi đang thở gấp gáp, bàn tay kia lại trượt xuống thắt lưng vuốt ve phần đùi đã lộ ra khỏi vạt áo, lại di chuyển về phía sau hướng đến nơi tư mật.

Quân Thư Ảnh trừng lớn hai mắt, trán nổi gân xanh, miệng bị ngăn chặn chỉ có thể phát ra âm thanh khàn khàn cố gắng tránh nụ hôn bá đạo kia. Hạ thân không ngừng vận vẹo, cố gắng tránh né ngón tay thon dài đang tìm kiếm của Sở Phi Dương.

Phân thân *chỗ giữa 2 chân* Sở Phi Dương ở giữa hai chân Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng kích thích y. Phân thân nóng rực cách một lớp khó gượng gượng va chạm vào làn da non mịn giữa chân Quân Thư Ảnh. Ngón tay cũng bừa bãi tàn sát, cường ngạnh tiến vào phía sau Quân Thư Ảnh chuyển động nhẹ nhàng, cố sức tiến vào nơi tư mật đã thả lỏng kia. Ngón tay hắn tiến vào trong nháy mắt, Quân Thư Ảnh trong thanh âm đã có tiếng khóc nức nở. Trong mắt ngoại trừ kinh sợ phần hận còn có chút ai oán.

Sở Phi Dương buông môi y ra, nhắm mắt chuyên tâm vào ngón tay, biểu tình như đang làm chuyện gì đó rất trọng đại.

Quân Thư Ảnh không hề giãy giụa, hai chân run nhẹ, ngoại sam sớm trượt xuống, khuỷu tay không thể che được dấu vết ái tình.

Cảm giác phía sau đã lên tới hai ngón tay, Quân Thư Ảnh nhắm mắt khó chịu, thấp giọng khẩn cầu: “Sở Phi Dương, người thả ta đi. Ta van cầu người. Người chỉ cần nói, ta sẽ tìm cho người thật nhiều mỹ nữ. Người muốn nam nhân cũng được, ta sẽ tìm cho người nam nhân quyến rũ nhất! Người cần bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu... ah...”

Lời của y hiển nhiên không lọt vào tai Sở Phi Dương, phía sau đã lên đến ba ngón tay tùy ý lộng động, ra vào trong thân thể bị bắt mở ra kia.

Hai chân bị nhắc lên tách ra hai bên. Tập võ lâu năm khiến thân thể mềm dẻo, giờ phút này lại hỗ trợ tuyệt hảo cho kẻ khác xâm nhập. Sự xâm nhập cứ lặp đi lặp lại như vậy. Nội bích dần cảm nhận được vật thể nóng rực kia đang đi vào, mặt trên còn có gân xanh nổi lên. Thậm chí có thể cảm giác rõ ràng hình dạng của vật kia.

Quân Thư Ảnh vốn tưởng rằng mình có thể chịu được. Dù sao cũng không phải nữ nhân, không có gì không thể vứt bỏ được cả. Nhưng hiện tại y có thể nhận thức rõ ràng là y chịu đựng không được, một khắc cũng không chịu được. Đó là vì cái tên dã man đã đem y – một kẻ kiêu ngạo, hùng tâm tráng chí ra xé bỏ, nghiền nát, hung hăng giẫm đạp dưới thân.

Sở Phi Dương không hề kiên nhẫn chờ đến khi y thích ứng được mà vừa thông thả vừa kiên định tiến sâu vào cơ thể Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh cảm giác được luồng nhiệt năng phía dưới như lưỡi dao sắc bén không ngừng xâm nhập sâu hơn, hướng vào chỗ sâu nhất trong cơ thể y mà đâm. Y rốt cuộc chịu đựng không nổi kêu to, dùng tia khí lực cuối cùng cố gắng giãy giụa: “Người ra đi... đừng như vậy đối với ta... ta van cầu người... đừng như vậy.”

Sở Phi Dương hoàn toàn không để ý chỉ dùng tay đè lại hai chân đang bắt đầu tránh né, liên tục đẩy mạnh. Đến khi đã vào toàn bộ, Sở Phi Dương nhắm mắt phát ra tiếng cảm than thỏa mãn.

13. Chương 13

Bị nội bích ầm áp bao quanh, Sở Phi Dương dục vọng mãnh trưởng khiến nội thương lẫn ngoại thương của Quân Thư Ảnh phát tác khiến y không còn sức lực, chỉ khẽ lay động.

Cổ tay Quân Thư Ảnh không thể dùng sức, chỉ có thể lấy khuỷu tay chống đỡ thân thể cố sức tránh khỏi động tác cường bạo phía sau. Chỉ cần hơi nhấc cao thân thể liền nhìn rõ vật thô dài đang trường to xuất nhập trong cơ thể mình, cảnh tượng hết sức tục tĩu làm Quân Thư Ảnh hận đến phát điên. Sơn động vang lên tiếng thân thể cọ sát, thanh âm dâm mĩ cùng hơi thở thỏa mãn của Sở Phi Dương, tất cả âm thanh này dội vào vách động được phóng đại lên truyền thẳng đến tai Quân Thư Ảnh. Càng không muốn nghe thì càng nghe rõ, kể cả một tiếng động nhỏ nhất. Nghĩ đến tiếng vang này là tiếng dục ý của nam nhân trên người mình, Quân Thư Ảnh liền điên cuồng muốn hủy diệt hết thảy. Dã tâm kiêu ngạo của y tại đây bị âm thanh tục tĩu này nghiền nát.

Sở Phi Dương bắt mãn với ý đồ đào thoát của Quân Thư Ảnh, đem đôi chân dài của Quân Thư Ảnh áp xuống dưới. Quân Thư Ảnh khuỷu tay chỉ mới cử động được cũng vô lực chống đỡ. Chân bị đặt hai bên, sau gáy bị Sở Phi Dương dùng một tay mạnh liệt nâng lên, môi lại đưa đến, đầu lưỡi cũng tiến vào tùy ý thác loạn trong khoang miệng Quân Thư Ảnh. Phía dưới một khắc cũng không ngừng hoạt động.

Quân Thư Ảnh hạ mi nhắm mắt lại chưa từ bỏ ý định tiếp tục giãy giụa, chính là toàn thân chỉ có tay phải không bị kẹp chặt lại không sử dụng được lực, lung tung đẩy Sở Phi Dương cũng không có tác dụng. Kháng cự yếu ớt cùng thanh âm trầm thấp chỉ làm cho thú tính của Sở Phi Dương tăng vọt, hận không thể dùng sức đưa y vào miệng ăn sạch.

Không biết qua bao lâu, khi Quân Thư Ảnh cảm thấy mình sắp tắt thở, đôi môi mới được buông tha. Y bắt mình phải tỉnh táo lại, không giãy giụa vô ích nữa. Y mở to hai mắt nhìn lên trên thở dốc, cố gắng không nghĩ đến cảnh hai chân mình đang đặt trên vai Sở Phi Dương cùng cảnh hân đang ra vào bên trong.

Quân Thư Ảnh biết rõ thân thể đang chuyển động theo động tác của Sở Phi Dương. Y cắn chặt môi, xuất ra vết máu loang lổ trên miệng.

Quân Thư Ảnh tập trung tinh thần dần khôi phục nội lực, chờ đến lúc Sở Phi Dương đang nhắm mắt tận hưởng vui sướng thì hai chân y đột nhiên phát lực đá một cước vào hân, quay người lại bỏ đến ôn tuyền nhờ dòng nước ấm đưa nội lực tràn đầy trở lại.

Sở Phi Dương đang lúc vui thú thì người lại chạy thoát, ánh mắt tức giận xuất huyết khó chịu nhìn về phía Quân Thư Ảnh cũng đang trừng mắt nhìn hân trong ôn tuyền.

Quân Thư Ảnh đưa tay sờ nắn lại xương cổ tay phải, kéo lại ngoại sam đã trượt xuống. Cảm giác được nội lực vận hành quanh thân, y thở ra một hơi nhẹ nhõm. Chỉ cần không ra khỏi ôn tuyền này thì có thể chống chọi được với Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh không dám thả lỏng, nhìn chăm chú Sở Phi Dương. Sở Phi Dương hoàn toàn không có ý muốn ứng chiến, hân vương một bàn tay về phía Quân Thư Ảnh, ánh mắt cảnh cáo y mau đi lên.

Quân Thư Ảnh thật muốn cười lạnh. Xem ra Sở Phi Dương không chỉ bị dục vọng che mờ lý trí mà hân thực chất đã mất hết lý trí. Đánh tiếc đối địch với kẻ địch mạnh như vậy, y cười không nổi. Hơn nữa kẻ địch kia còn không biết liêm sỉ cứ mơ ước cơ thể y.

Quân Thư Ảnh cẩn thận di chuyển cố tìm vị trí thuận lợi nhất. Sở Phi Dương thấy y không nghe lời hiển nhiên tức giận, hân nhảy xuống nước đi về hướng Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương hiện không hề phòng bị, đối mặt với Quân Thư Ảnh thì hoàn toàn đầy sơ hở, y liền ngưng tụ nội lực tấn công không chút lưu tình.

Sở Phi Dương dễ dàng hóa giải chiêu thức của y. Quân Thư Ảnh dưới tay lại bị nắm chặt, hai người ở dưới nước giằng qua giằng lại, tiếng nước ào ào.

Qua mấy chiêu, Sở Phi Dương mất hết kiên nhẫn ra chiêu tấn công Quân Thư Ảnh, cũng không xem y ra chiêu thế nào với mình, một phen bước gần đến Quân Thư Ảnh. Khoảng cách quá gần không thể thi triển chiêu thức, tay Quân Thư Ảnh một khắc cũng không ngừng. Hai người triển đấu nhưng không có chiêu thức gì đáng kể. Lúc sau Quân Thư Ảnh liền bị Sở Phi Dương kiềm chặt vào ngực, y bắt đầu cảm thấy bối rối. Sở Phi Dương thừa dịp đánh nhau, ngả ngón hôn lên mặt y càng làm y phần hận đến phát cuồng.

Sở Phi Dương không đủ kiên nhẫn để triển đấu tiếp với Quân Thư Ảnh liền đưa tay ôm eo y bay ra khỏi mặt nước, nhảy vài cái tránh xa ôn tuyền. Hân khí trong cơ thể y lại bắt đầu quấy phá. Quân Thư Ảnh lập tức cuộn mình đứng lên, nhiệt lượng nhanh chóng tản đi, cái lạnh như bị đặt vào băng đá lại quán lấy y.

Sở Phi Dương một phen lại đẩy chân Quân Thư Ảnh ra, chỗ tư mật vừa bị tàn sát bừa bãi dễ dàng cho phép phân thân trương lớn của hắn đi vào. Hắn dựa vào tảng đá đem Quân Thư Ảnh ngồi trên người mình, lộng động từ dưới hướng về trước, vừa kéo Quân Thư Ảnh, mãnh liệt ngăn chặn miệng y.

Không biết qua bao nhiêu lần, Sở Phi Dương gầm nhẹ, Quân Thư Ảnh cảm thấy có một cỗ nhiệt lưu chảy vào trong cơ thể. Lòng đầy sỉ nhục, sợ hãi, ủy khuất làm cho khóe mắt khô khóc rơi lệ. Giờ phút này dường như có điều gì đó hoàn toàn thay đổi, hoàn toàn biến mất.

14. Chương 14

Một cỗ nhiệt lưu phun ra, phân thân thật lớn dâng tràn trong cơ thể Quân Thư Ảnh, đôi bàn tay to lại bắt đầu sờ sờ lộng lộng trên người y khiến thân thể kia rung lên.

Quân Thư Ảnh tuy rằng vẫn thấy lạnh nhưng cũng không khó chịu như trước, ít nhất thì thần trí cũng đã thanh tỉnh. Nhưng hiện tại y lại muốn mình bất tỉnh cho rồi để không phải đối mặt với loại tra tấn như địa ngục này.

Cảm thấy nước mắt được ngón tay thon dài của Sở Phi Dương lau đi, lại thêm đầu lưỡi ôn nhu lướt qua, Quân Thư Ảnh kinh ngạc cảm thấy dị vật trong cơ thể sưng cứng trở lại, y miễn cưỡng mở to hai mắt. Hai tay trước ngực lại bị Sở Phi Dương kéo đến, bờ môi đặt lên y cùng giao triền, phía dưới lại bắt đầu đỉnh động đứng lên.

Quân Thư Ảnh đang lúc ngẩn ngơ lại tiếp tục bị giằng co. Vật lớn trong cơ thể không ngừng tàn sát bừa bãi, ngay cả suy nghĩ cũng bị làm cho đảo điên. Nhiệt dịch tiết trong cơ thể quá sức chịu đựng của y, sỉ nhục, chán ghét, phần hận lại vô lực phản kháng cho nên hận càng thêm hận. Môi hắn bị y ác độc cắn mang nhiều vết thương, trong miệng tràn ngập mùi máu tươi.

Không biết qua bao lâu, Sở Phi Dương cuối cùng cũng phát tiết, không tiếp tục nữa mà ôm y vào ngực rồi ngủ mất.

Nhìn người đang ngủ không hề phòng bị trước mặt, Quân Thư Ảnh biết đây chính là cơ hội tốt để động thủ. Nhưng thân thể bị nội thương tổn hại quá nặng nề lại vừa mới bị đối đãi như vậy, căn bản ngay cả một ngón tay cũng khó nhúc nhích. Y trong lòng tràn đầy phần hận, không cam lòng khép lại mí mắt nặng như ngàn cân, cũng mê man ngủ mất.

Ánh mặt trời ngoài động chưa sáng rõ, tiếng chim hót từ từ truyền vào sơn động, tiếng nước chảy róc rách an tường mà bình yên. Sở Phi Dương chậm rãi tỉnh lại, ánh nước lấp lánh phản chiếu khắp động làm cho hắn nhất thời mơ hồ không biết mình đang ở đâu.

Thân thể ẩm áp trong lồng ngực làm hắn cứng đờ trong nháy mắt, cảm giác da thịt tiếp xúc quá mức thân mật. Hắn cúi đầu do dự vén mái tóc dài trước khuôn hình còn đang say ngủ. Nhưng khuôn mặt kia gần sát như vậy, gần đến mức hắn thấy được mi mắt khẽ lay động, giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt chân thật đến không thể thật hơn được nữa. Sở Phi Dương vội vàng đứng lên. Thanh âm giữa hai người vốn còn tương liên bất ngờ bị chia lìa đầy tức tưởi khiến sự bình tĩnh quá mức của Sở Phi Dương trong nháy mắt nổ tung. Chuyện trước mắt thật sự hoang đường.

Nhưng y phục hai người đều không chỉnh chu, Quân Thư Ảnh cả người đầy vết hoan ái, giữa hai chân còn đọng bạch dịch, tất thấy đều nhắc nhở hắn dù có bao nhiêu hoang đường, dù không thể tin được thì sự thật vẫn là sự thật.

Sở Phi Dương sửa sang lại y phục, Quân Thư Ảnh lúc này cũng dần tỉnh lại mở mắt ra, chậm rãi ngồi dậy. Ánh mắt thâm độc hướng về Sở Phi Dương cách đây vài bước mang hận ý muốn nghiền xương hắn thành tro. Hai người cứ như vậy đối diện nhau, không ai nhúc nhích.

Hiện tại nếu truy cứu nguyên nhân thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, tại sao chuyện này phát sinh cũng không quan trọng, quan trọng là... giờ phút này phải như thế nào?

Quân Thư Ảnh âm hiểm giảo hoạt, nếu đợi hãn khôi phục nguyên khí chỉ sợ giết hãn không nổi. Sở Phi Dương không phải là loại người thủ đoạn đề tiện nhưng cũng không ngu ngốc đến nỗi bỏ lỡ cơ hội.

Sát khí đột nhiên tràn ngập khắp nơi.

Quân Thư Ảnh cúi đầu, mái tóc dài che trước mặt, ngồi tại chỗ không nhúc nhích giống như hết hy vọng, sẵn sàng nhận lấy cái chết.

Sở Phi Dương trầm thanh nói: “Quân Thư Ảnh, ngươi tâm địa ác độc, làm nhiều điều ác, ta không thể giữ ngươi lại. Chịu chết đi!” Nói xong liền giơ chưởng tấn công, chiêu thức sắc bén mạnh mẽ.

Quân Thư Ảnh lặn một vòng thoát được một đòn. Hàn độc trong cơ thể bị Thanh Lang hạ cũng gần hết công dụng, nội lực cũng không còn trì trệ, thân hình linh hoạt đứng lên. Chính là chống lại Sở Phi Dương một thân tràn đầy sát khí trước mặt, một chút phần thắng cũng không có chỉ có thể miễn cưỡng trốn tránh, chống đỡ từng đòn.

Quân Thư Ảnh dựa vào vách động đứng lên, phòng bị nhìn Sở Phi Dương.

Hai người một tiến một lui, một công một trốn. Quân Thư Ảnh không dám đối chiêu trực tiếp với Sở Phi Dương, chỉ mượn khinh công linh hoạt trốn tránh trong sơn động. Sở Phi Dương trong thời gian ngắn cũng không thể đắc thủ.

Đang lúc né tránh, Quân Thư Ảnh đột nhiên cảm thấy giữa hai chân một trận thấp lạnh, một dòng tinh dịch thuận theo đùi chảy xuống.

Không chỉ Quân Thư Ảnh xám mặt, Sở Phi Dương cũng bị kiềm hãm, chiêu thức sắc bén cũng không thể xuất ra.

Quân Thư Ảnh thở hồng hộc, hai mắt đỏ bừng căm tức nhìn Sở Phi Dương. Sở Phi Dương dời tầm mắt, triệt hạ nội lực, buông tay ho nhẹ một tiếng nói: “Ta không muốn lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn. Chúng ta ngày kia tái chiến!”

Nói xong liền xoay người bỏ đi.

Cảm thấy Sở Phi Dương đã đi xa, Quân Thư Ảnh cuối cùng chống đỡ không được yếu đuối ngã trên mặt đất, nhắm mắt dựa vào tảng đá. Tinh dịch phía sau lại chảy ra, Quân Thư Ảnh hai mắt đỏ bừng đánh một quyền vào tảng đá, mu bàn tay máu tươi đầm đìa, nhiễm đỏ cả mặt đá.

15. Chương 15

Quân Thư Ảnh ở trong ôn tuyền tẩy rửa thân thể. Không bao lâu sau Cao Phóng đi vào sơn động, đứng trên bờ thuật lại chuyện hai ngày qua với y.

“... Thật không ngờ võ công Sở Phi Dương lại bí hiểm như thế. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta trăm triệu lần cũng không thể tin được loại được kia là vô tác dụng.” Cao Phóng thuận miệng nói.

Quân Thư Ảnh hung hăng đập tay xuống nước, móng tay vô thức bấm vào lòng bàn tay, máu tươi nhè nhẹ phiêu tán trong nước.

“Ta đã biết, không cần nói nữa.” Quân Thư Ảnh thản nhiên nói, ngắt lời Cao Phóng đang thao thao bất tuyệt.

Cao Phóng ngồi xổm bên bờ hồ, ánh mắt phòng bị hướng xuống nước, chậm rãi nói: “Không nói không nói, sau này tất sẽ có biện pháp tiêu diệt hãn.”

Quân Thư Ảnh chậm rãi đi tới, dòng nước liền rẽ ra. Cao Phóng đột nhiên thấy tay bị nắm lấy. Quân Thư Ảnh đi đến trước mặt hắn, cầm lấy tay hắn. Một dòng nhiệt lưu theo lòng bàn tay du nhập vào thân thể y, thân thể đau đớn do trúng một chưởng của Sở Phi Dương nhờ dòng nhiệt lưu ôn hòa mà chậm rãi bình phục.

Cao Phóng kinh hãi nói: “Giáo chủ, nội lực của người đã khôi phục?”

Quân Thư Ảnh liên tục vận chân khí trị thương, gật đầu nói: “Tuy rằng chỉ khôi phục đến bảy, tám thành nhưng cũng không còn cảm giác trì trệ như trước, hàn độc tựa hồ cũng tiêu trừ. Hai ngày nữa hẳn là có thể hoàn toàn hồi phục.”

Cao Phóng vui mừng đưa tay vào nước, cười nói: “Không ngờ nước ở đây lại tốt như vậy. Trước đây lại bị lão nhân kia coi thường.”

Sở Phi Dương rời khỏi sơn động, trong lúc nhất thời không biết đi đâu bắt tri bắt giác đã tới đỉnh núi.

Khi một mình ngồi suy nghĩ, ký ức về đêm đó đột nhiên dâng lên như thủy triều. Chẳng những hắn không quên mà ngay cả một chi tiết nhỏ nhất cũng rành mạch nhớ rõ. Cảm giác đôi môi gắn chặt vào nhau khiến hắn tâm phiền ý loạn. Khó chịu nhất chính là hắn nhớ rất rõ từ đầu đến cuối đều là hắn dùng sức mạnh cưỡng ép y.

Sở Phi Dương vò đầu lo lắng thở dài một hơi.

Đã có những tiếp xúc như vậy, sự tình dù đơn giản đến cực điểm cũng trở nên phức tạp. Không nhớ thì không sao nhưng đã nhớ ra rồi thì không thể trốn tránh, không thể chối bỏ sự thật rằng đã có quan hệ thân mật như vậy với y. Không phải hắn có suy nghĩ gì kỳ quái nhưng đối với nam nhân sáng nay, người mà hắn vừa mới ôn nhu ôm trong ngực, Sở Phi Dương bất kể như thế nào cũng không thể vô tình mà sát hại y.

Nếu sáng nay trong lúc còn hỗn loạn chưa nhớ được gì mà hạ sát y thì tốt rồi. Sở Phi Dương nhặt đá ném xuống huyền nhai.

Chính là... hình ảnh tinh dịch màu trắng thuần theo chân Quân Thư Ảnh chảy xuống hết sức dâm mỹ lại thoáng hiện trước mặt hắn. Sở Phi Dương mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, cảm giác xấu hổ sợ có người ở bên nhìn thấu tâm trạng mình. Hắn còn nhớ Quân Thư Ảnh từng nói sẽ chịu chết già ở Thương Lang Sơn, không bao giờ xâm chiếm Trung Nguyên nữa. Nếu là như vậy, hắn cùng Quân Thư Ảnh cũng không có thâm thù đại hận gì. Chỉ cần y an phận không nổi loạn nữa, Sở Phi Dương cũng không muốn đối địch với y. Tuy rằng hắn đã đáp ứng với Tống Lam Ngọc rằng sẽ vì Tống gia mà đòi công đạo, nhưng Tống gia cũng không phải hạng người thiện lương, sau lưng làm nhiều điều xằng bậy. Rơi vào kết cục như vậy hơn phân nửa là gieo gió gặt bão, trừng phạt đáng tội.

Ngẫm lại chính mình cứ nhiên lại viện cớ để không phải giết Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương cười khổ một tiếng. Huống hồ đêm qua hắn đã dùng hành động cự tuyệt điều kiện Quân Thư Ảnh đưa ra... Hiện tại nghĩ Quân Thư Ảnh có lẽ sẽ an phận tại Thiên Nhất giáo, căn bản là lừa mình dối người.

Sở Phi Dương lại thở dài một hơi. Thôi thì nếu giờ phút này nếu không thể hạ sát được thì nghĩ nhiều hơn cũng vô ích, ở lại Thương Lang Sơn này cũng không có ý nghĩ gì. Không làm gì chi bằng trở về, nếu Quân Thư Ảnh dám đặt chân vào võ lâm Trung Nguyên làm điều xằng bậy, hắn tuyệt đối sẽ không tha.

16. Chương 16

Quân Thư Ảnh ở lại ôn tuyền vài ngày để chữa thương nhưng lại không có công hiệu lớn. Ngoại thương đã sớm hồi phục nhưng nội lực lại không thể hoàn toàn khôi, thậm chí còn giảm đi. Y lo lắng việc trong giáo, vả lại trong sơn động này lúc nào cũng nhắc nhở y nhớ lại sự việc hoang đường đã phát sinh. Quân Thư Ảnh cuối cùng cũng chịu không nổi nữa.

Quân Thư Ảnh sau khi rời khỏi sơn động liền muốn phá hủy nơi gọi lại ký ức không tốt đẹp gì này, nhưng rồi lại suy nghĩ ngày sau có thể còn dùng đến. Dù sao cũng không thể không công nhận ôn tuyền kia rất hữu dụng. Liền lệnh cho Cao Phóng phái người che lấp hang động, mắt không thấy tâm không phiền, xem như nó không tồn tại. Cao Phóng mặc dù có chút cảm giác kì quặc nhưng vẫn theo lệnh đem sơn động kia niêm phong lại.

Quân Thư Ảnh trở lại đứng vào thời điểm rối loạn nhất của Thiên Nhất giáo. Y biến mất nhiều ngày làm giáo chúng nổi lên nghi ngờ. Hàng loạt tin đồn phát sinh, mà tin đồn được lan truyền nhiều nhất là y bị Thanh Lang đả thương, sinh mệnh khó giữ. Bọn giáo chúng mang ý phản loạn thừa dịp này mà lộ ra ý đồ. Quân Thư Ảnh trở lại giáo, nổi trận lôi đình, lập tức đem thể lực đối địch dọn sạch, đem những đường chủ đứng đầu cuộc phản loạn trước mặt mọi người dùng khổ hình tra tấn chí tử. Mùi máu tươi làm cho người ta không rét mà run, trong lúc nhất thời giáo chúng không một ai không khúm núm tuân lệnh Quân Thư Ảnh.

Gần chính Ngọ, ánh nắng chói chang. Ánh sáng tràn ngập trong phòng, ngoài cửa sổ bóng cây sum suê, khắp nơi thoang thoảng mùi hoa quế. Không kể đến những đồ đệ đã bỏ mạng vì đao thương, Thương Lang sơn cũng có một mùa xuân tươi đẹp như vậy.

“Giáo chủ, đây là tình hình các phân đường gần mấy tháng qua, người xem qua. Sau việc các đường chủ không an phận bị giết mấy ngày trước, hiện tại giáo chúng cũng biết điều hơn.” Cao Phóng đem sổ sách đặt trước mặt Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh cầm lấy lật qua lật lại một chút liền gấp lại để sang một bên: “Người làm là ta yên tâm, sau này không cần đưa ta xem.” Nói xong nhu liệu như mây làm ra một bộ dáng lười nhác.

Cao Phóng chống lên bàn, cau mày xem xét Quân Thư Ảnh, nói: “Tuy rằng người nói tin tưởng ta làm ta thật vui mừng, nhưng lại không giống người chút nào”

“Sao?! Vậy như thế nào mới giống ta?” Thiên Nhất giáo nội loạn dần dần được dẹp yên, Quân Thư Ảnh tựa hồ tâm tình không tồi thản nhiên cười hỏi lại.

“Giáo chủ người trời sanh tính đa nghi, trước kia bất cứ chuyện gì cũng không mượn tay người khác, phải chính mình làm thì mới yên tâm. Vài ngày gần đây... lại dễ tính như vậy.”

Quân Thư Ảnh đang tươi cười đột nhiên ngừng lại, sắc mặt thay đổi hờ lạnh một tiếng: “Cao Phóng, người càng lúc càng lớn mật.”

Cao Phóng ôm lấy sổ sách rời đi vài bước, ha hả cười nói: “Bởi vì giáo chủ gần đây không còn động một chút lại đem người hút thành cây khô, như vậy không đáng sợ.” Nói xong nhẹ nhàng rời đi, thanh âm đinh đinh đang đang càng lúc càng xa.

Quân Thư Ảnh trầm mặt, hai bàn tay chậm rãi nắm chặt không biết trầm tư điều gì. Một lát sau lại đứng lên mở cánh cửa ngăm trên tường ra. Đợi lúc thân ảnh y biến vào bóng tối phía sau bức tường, cánh cửa khép lại chỉ còn lại căn phòng yên tĩnh.

Ngày mười lăm mỗi tháng là ngày các đường chủ yết kiến giáo chủ, đây là quy định đã được đặt ra từ lúc thành lập Thiên Nhất giáo, hiện giờ mặc dù có nhiều cuộc nổi loạn nhưng quy định này chưa lần nào bị bỏ qua. Lúc này trong đại sảnh, các đường chủ ngồi nghiêm chỉnh, từng người báo cáo. Quân Thư Ảnh ở trên dựa vào ghế ngồi nghe hoặc thản nhiên tán dương vài câu, hoặc trầm thanh chỉ trích vài câu rồi lại trấn an họ.

Đường chủ bên ngoài là người hô phong hoán vũ, tác uy tác phúc, trong giáo đường lại nơm nớp lo sợ như chuột ngồi trước mèo.

Từng đường chủ báo cáo xong thì người đầy mồ hôi như vừa trải qua một trận ác chiến. Cũng may Quân Thư Ảnh tuy rằng tâm tính bất định nhưng cũng không đến nỗi không biết đạo lý cổ gây khó xử, đối với mọi người chỉ ngắn gọn ra lệnh rồi nhẹ nhàng gạt đầu buông tha. Đáng thương nhất là những đường chủ này không hiểu được nên bị một phen kinh hồn tán đảm.

Cuối cùng cũng tới đường chủ của Xích Diễm đường, nhưng Quân Thư Ảnh không phản ứng. Xích Diễm đường chủ báo cáo xong xuôi mọi việc liền cung kính cúi đầu. Thời gian qua đi, trên trán Xích Diễm đường

chủ xuân hiện mờ mờ theo gân xanh trên trán chảy xuống cằm sau đó rơi xuống quần áo, hần cũng không dám lau đi.

Qua nửa nén hương, Quân Thư Ảnh vẫn không lên tiếng, Xích Diễm đường chủ trộm giương mắt nhìn, chỉ nhìn thấy giáo chủ bọn họ một tay chống lên trán nhưng không nhìn thấy biểu tình phía sau ống tay áo. Chung quanh, các đường chủ khác vẫn ngồi nghiêm chỉnh, mọi người cũng thấy bất an, đương nhiên sẽ không có ai vì hần lên tiếng.

Xích Diễm đường chủ nuốt nước bọt, thật cẩn thận mở miệng nói: “Không biết giáo chủ đối với Xích Diễm đường có chỉ thị gì?” Quân Thư Ảnh vẫn không để ý đến hần. Nội đường yên lặng đáng sợ.

Xích Diễm đường chủ cuối cùng chịu đựng không nổi từ trên ghế trượt xuống, quỳ trên mặt đất dập đầu thật mạnh, thanh âm có chút phát run: “Giáo chủ, Xích Diễm đường tuy rằng vô công nhưng cũng không đáng tội, đối với giáo chủ lại trung thành và tận tâm có nhật nguyệt chứng giám. Nếu có điều gì làm cho giáo chủ ngài không hài lòng, thuộc hạ tự nguyện lĩnh phạt. Khẩn cầu giáo chủ khai ân tha mạng!” Nói xong lại dùng sức dập đầu thật mạnh, “cộp” một tiếng, trên trán máu tươi đầm đìa.

Quân Thư Ảnh cuối cùng cũng lên tiếng. Y ngẩng đầu hơi có chút ngơ ngác hỏi: “Người làm gì vậy? Người vừa rồi không có phạm sai lầm, sao lại xin tha mạng?”

Xích Diễm đường chủ nhất thời không kịp phản ứng, đầu đầy máu vẫn quỳ ở đó. Quân Thư Ảnh miễn cưỡng khoát tay áo: “Tất cả nói xong chưa? Nói xong rồi thì lui đi.”

Phía dưới các đường chủ vội vàng đứng dậy, cung kính cáo lui. Xích Diễm đường chủ trải qua cơn kinh hoàng này vui mừng vì mình vẫn còn giữ được cái mạng, lại lo lắng Quân Thư Ảnh hành động có chút khác thường lại dập đầu thật mạnh nhanh chóng rời đi.

Đợi đến lúc các đường chủ đều lui đi hết, Quân Thư Ảnh đứng dậy nhú mày. Cao Phóng lên tiếng, thân thiết hỏi: “Giáo chủ, người có chỗ nào không khỏe?”

Quân Thư Ảnh lắc đầu đi vào trong. Cao Phóng ở phía sau nhìn, trong mắt lộ ra chút thần sắc lo lắng.

Cao Phóng cảm thấy mấy ngày nay Quân Thư Ảnh thật kỳ lạ. Có lẽ dẹp được nội loạn trong Thiên Nhất giáo, quét sạch nội địch nên không thận trọng giống như trước. Quân Thư Ảnh hiện giờ thật ôn hòa. Ánh mắt trước kia cơ hồ không có lúc nào không tỏa ra tinh quang, thủ đoạn tính toán, hiện tại lại không có lúc nào không biến sắc buồn ngủ, một bộ tư thế chực chờ cơ hội nhắm mắt lại.

Vừa rồi mỗi đường chủ cơ hồ đều cảm như hần, ngay cả đầu cũng không dám nâng, đương nhiên không thấy được thần sắc Quân Thư Ảnh. Hần an vị ở bên người Quân Thư Ảnh nên nhìn thấy rất rõ ràng. Quân Thư Ảnh không phải lặng im để dọa tên đường chủ sợ chết này mà thật ra là y ngủ gật.

Cao Phóng đi tới cửa sổ nhìn ngắm sắc trời, bất quá chỉ mới qua khỏi giờ Dậu mà thôi. Một người luyện võ mà lại ngủ nhiều như thế thật không bình thường. Nhưng Quân Thư Ảnh không cho hần bắt mạch, hần đương nhiên không dám động vào, nếu không với tính tình của y, hần có thể lập tức bị chết oan uổng.

Hoa mai phiêu tán trong không khí, gió đêm ấm áp, Cao Phóng khẽ thở dài: “Chỉ mong đó là do xuân khí.”

17. Chương 17

Gió nam phơ phất, bóng đêm như nước.

Thanh âm đồ vật rơi xuống đất hỗn độn quanh quẩn trong mật thất, những bức tường dày khiến một chút thanh âm cũng không truyền được ra bên ngoài.

Quân Thư Ảnh một phen đập phá đồ đạc trên bàn, lại không ngừng thở dốc. Y không cam tâm dùng tay phải xuất một chưởng. Trên mặt bàn chỉ lưu lại một chưởng ấn nhợt nhạt. “Tại sao? Rốt cuộc là tại sao?” Quân Thư Ảnh hai mắt đỏ lên, thì thào ngả trên mặt đất.

Sau khi từ cơn động trở về, y vốn tưởng rằng nội lực sẽ nhanh chóng khôi phục nhưng lại chậm chạp không có khởi sắc gì cả, thậm chí còn cảm giác mình càng ngày càng vô lực. Trong bụng giống như có một lỗ đen nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt hút lấy nội lực y, khiến y không thể thi triển được. Y có thể cảm giác được nội lực tuy không xói mòn nhưng lại không thể sử dụng như là đang có gì đó cướp đoạt sức mạnh của y.

“Rốt cuộc là cái gì?” Quân Thư Ảnh lấy tay đè bụng, các đốt ngón tay phát ra âm thanh thanh tú, đầu ngón tay trắng bệch.

Y lúc thuận tiện lại vào mật thất, vừa xem sách vừa thử rất nhiều phương pháp vẫn không thể thu hồi toàn bộ nội lực. Quân Thư Ảnh cảm thấy rất rõ ràng kia đích thị là tác dụng của chung độc do Thanh Lang hạ trên người y. Nhưng y hầu như đã xem tất cả mọi ghi chép có liên quan đến Miêu Cương chung độc cũng không biết được bệnh trạng của mình. Nhưng thấy được chung độc Cao Phóng hạ Sở Phi Dương, nhin không được liền xem hết, xong lại tức giận đến nổi đầu bốc khói lại chỉ có thể nuốt mật đắng xuống bụng, khổ không thể tả.

Lúc Quân Thư Ảnh ra khỏi mật thất thì vẻ mặt đã bình tĩnh lại, không nhin ra vừa lúc này còn giận dữ, lửa hận ngút trời. Cửa ngầm mở ra liền nhin thấy Cao Phóng đã ở trong phòng chờ.

“Đang luyện công?” Cao Phóng đặt cái trấn đồng (chặn giấy) này giờ còn cầm trên tay xuống, tiến lên hai bước: “Giáo chủ, người mới vừa hồi phục không lâu, mọi việc tiến hành đều dựa vào kết quả không thì cuối cùng cũng công cốc.”

Quân Thư Ảnh kéo tay áo, bưng chén trà thản nhiên nói: “Người có việc à?”

Cao Phóng cười nói: “Nếu không phải vì người thì ta không có việc gì cả.” Dừng một chút, hẩn nghiêm mặt nói: “Hôm nay có mật báo, từ khi thiếu chủ đi theo Thanh Lang, Thanh Lang cũng có một chút hành động. Chúng ta không thể không đề phòng.” Nói xong liền đưa ra một mảnh giấy nhỏ.

Quân Thư Ảnh tiếp nhận mật thư, nhin vài cái rồi cười lạnh một tiếng, nói: “Vì tên thiếu chủ quái vật kia? Hẩn thật có tầm nhin tốt.”

Cao Phóng ngồi xuống ghế, thở dài: “Từ xưa hồng nhan họa thủy. Thiếu chủ cho dù không có năng lực nhưng khuôn mặt đáng người kia khiến kẻ khác gây tai họa cũng hợp tình. Nghĩ tới bản lĩnh của thiếu chủ hiện bên Thanh Lang dùng thân thể để trao đổi cũng không phải là không thể.”

Quân Thư Ảnh lặng yên không nói lại siết chặt lực tay lên chén trà.

Cao Phóng cầm một chén lên tinh tế thưởng thức, tiếp tục nói: “Vốn ta còn lo lắng Thanh Lang có ý đồ với người. Người tuy là kẻ địch nhưng chắc hẳn sẽ không so đo chuyện đó...”

Xoảng một tiếng, cái chén vỡ vụn. Quân Thư Ảnh nắm cổ Cao Phóng, tay nổi gân xanh, hung tợn nói: “Người càng ngày càng làm càn. Cho rằng ta thật sẽ không giết người sao?”

Cao Phóng trợn mắt, há to mồm, hai tay cố kéo tay Quân Thư Ảnh ra. Quân Thư Ảnh tay dùng sức đến khi thấy hẩn trên mặt không còn chút huyết sắc mới buông tay ra, lạnh lùng nhin xuống. Cao Phóng ôm cổ ngã ngồi trên mặt đất hớp lấy từng ngụm không khí, chật vật không chịu nổi. “Ta... ta biết sai rồi, giáo chủ thứ tội.” Cao Phóng khó khăn ngẩng đầu nhin về hướng Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, phân phó: “Người đi an bài phòng ngự, phòng khi Thanh Lang tấn công. Nếu không có chuyện quan trọng đừng tới quấy rầy ta.”

Cao Phóng cúi đầu tuân lệnh. Quân Thư Ảnh gạt đầu thản nhiên nói: “Người lui ra ngoài đi.”

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.” Cao Phóng theo mặt đất bò lên, cố ngăn tiếng ho khan, khom người lui ra sau. Cái cổ trắng hiện lên rõ ràng vài vết xanh tím. Quân Thư Ảnh nhin mây nghe tiếng bước chân cùng tiếng chuông trên người Cao Phóng dần dần đi xa, y liền đến bên giá sách rút ra vài quyển, tiếp tục cúi đầu miệt mài đọc.

Quân Thư Ảnh ngoài mặt ra vẻ mạnh mẽ nhưng cơ hồ không có lúc nào là không lo lắng hãi hùng. Nội lực không thể ổn định làm cho y không có gì để dựa dẫm. Đêm khuya khi bừng tỉnh khỏi ác mộng, cảm thấy đan điền hoàn toàn trống rỗng, không cảm thụ được một tia nội lực nào còn đáng sợ hơn ác mộng gấp trăm

lần. Giống như một tay thư sinh trói gà không chặt đi lạc vào chỗ ở của đám hổ báo sài lang, nguy hiểm đến mức có thể tan xương nát thịt.

Nghĩ kỹ thì, dường như từ khi gặp tên Sở Phi Dương kia vận tốt của y liền biến mất, sau này chỉ toàn gặp vận xui. Nếu không phải lúc trước bị Sở Phi Dương gây trọng thương, y sẽ không dễ dàng bị Thanh Lang đánh bại, cũng sẽ không bị hạ cái chung độc quỷ dị kia, cũng sẽ không có một đêm hoang đường đầy sỉ nhục trong hang động, nội lực sẽ không như bây giờ càng ngày càng tiêu hao không biết khi nào có thể khôi phục, không biết khi nào bị phát hiện rồi lâm vào tình cảnh bi thảm chết không nơi chôn cất.

18. Chương 18

Giọt mưa phùn theo gió bay lất phất, cánh hoa rơi rụng khiến cảnh sắc thêm rục rờ. Một linh âm thanh thùy theo cuối hành lang truyền đến, Cao Phóng vội vàng đi đến cũng không gõ cửa liền xông thẳng vào thư phòng.

“Giáo chủ, người của Thanh Lang đã tới dưới chân núi. Chúng ta không thể ngồi yên chờ chết...Giáo chủ?!”

Cao Phóng tới quá nhanh. Quân Thư Ảnh không kịp thu lại bộ dáng chật vật đang phủ phục trên bàn nôn khan.

“Cút đi!” Quân Thư Ảnh tùy tay cầm lấy một vật trên bàn ném vào Cao Phóng, hỗn hển quát.

“Giáo chủ, người thân thể không khỏe? Hãy cho ta xem mạch đi” Cao Phóng mặt lộ vẻ ưu phiền tránh thoát bộ sách bị ném tới bên người, tiến lên vài bước.

“Ta không sao!” Quân Thư Ảnh khó khăn lên tiếng, chống vào bàn đứng thẳng lên. “Ta hiện tại muốn luyện công. Người đi ra ngoài, mặc kệ có chuyện gì phát sinh cũng đừng đến làm phiền ta, cũng không cho bất luận kẻ nào tiến vào quấy rầy.” Tuy rằng đã cố gắng trấn định, trên mặt Quân Thư Ảnh lại không có chút huyết sắc nào, tái nhợt đến dọa người.

Xem bộ dáng Quân Thư Ảnh tuy dựa vào bàn nhưng vẫn muốn lung lay sắp ngã, Cao Phóng vô luận như thế nào cũng không dám bỏ mặc mà rời đi. “Giáo chủ, giấu bệnh là không tốt. Thuộc hạ là người như thế nào, người chẳng lẽ còn không tin ta?!” Quân Thư Ảnh cười lạnh một tiếng: “Đúng vậy, người là gì của ta? Ta tại sao lại tin tưởng người? Lập tức đi ra ngoài cho ta. Không nên ép ta giết người. Cao Phóng, cầu không nghe lời ta sẽ không đường.”

Cao Phóng dừng một chút, đột nhiên cười nói: “Giáo chủ, không phải hiện tại người căn bản không giết được ta? Nếu là trước kia, người đã sớm động thủ rồi. Còn có thể để ta nói nhiều lời vô nghĩa như vậy?”

Quân Thư Ảnh sắc mặt trầm lại, Cao Phóng nói không sai, hai tay y ngay cả nắm chặt lại cũng khó khăn. Cao Phóng cười dài bước lại gần. Quân Thư Ảnh chân vừa di chuyển, chân lại đột nhiên mềm nhũn té xuống đất, trong bụng nổi lên một cơn buồn nôn xoay trời chuyển đất lan đến thất lưng, lại không thể nôn ra được, trước mắt tối đen.

Một bàn tay khẽ vuốt sau lưng, cổ tay cũng bị mấy ngón tay thon dài nắm lấy. Quân Thư Ảnh khẽ động cổ tay lại bị ai phát hiện chính mình hiện tại ngay cả Cao Phóng cũng không tránh thoát được. Trong bụng lại là một trận buồn nôn, cơ thể như muốn nôn ra cả lực phủ ngũ tạng. Quân Thư Ảnh không còn lòng dạ nào để ý Cao Phóng nữa.

Cơn đau chậm rãi biến mất thì Quân Thư Ảnh đầu đã đầy mồ hôi, trước mắt biến thành màu đen. Thanh âm lo lắng của Cao Phóng vang lên bên tai: “Giáo chủ, nội lực của người...”

Quân Thư Ảnh ngẩn đầu nhìn Cao Phóng chăm chú, nghiêng răng nói: “Nghe đây! Không được nói ra! Nếu không ta...”

Cao Phóng vội vàng lắc đầu: “Ta sẽ không nói. Người yên tâm”

Sự thật đã bị Cao Phóng phát hiện, Quân Thư Ảnh cũng không cần cố gắng uy vũ trước mặt hắn nữa, thở hồng hộc té trên mặt đất, một bộ dáng suy yếu.

Liếc Cao Phóng một cái, Quân Thư Ảnh cười nhạo một tiếng: “Nội lực của ta tạm thời không thể thi triển, nghỉ ngơi sẽ lại khỏe, đây chắc là chung độc vẫn còn, mấy ngày sẽ hết. Người lại làm ra vẻ như tai họa đến nơi rồi?!”

Cao Phóng nhăn mày nhăn mặt không lên tiếng, cầm lấy cổ tay Quân Thư Ảnh cẩn thận bắt mạch, đôi mày thanh tú nhăn lại. Quân Thư Ảnh bị biểu tình này của hắn làm phiền lòng, một phen tránh khỏi Cao Phóng, không kiên nhẫn nói: “Ta nói không có việc gì, không cần chuẩn mạch nữa”

Cao Phóng hé môi, khó có thể mở miệng bình thường, chân chừ hỏi han. “Giáo chủ, người... người hay ngủ, buồn nôn... chuyện này bắt đầu từ lúc nào?”

Quân Thư Ảnh nghi hoặc nhìn hắn, trầm tư một chút rồi nói: “Giữa tháng trước”

Cao Phóng cúi đầu yên lặng một lúc, khi ngẩng đầu lên lại nhìn về hướng Quân Thư Ảnh, ánh mắt lóe lên, không dám nhìn thẳng đôi mắt tràn đầy nghi hoặc của Quân Thư Ảnh, ấp a ấp úng nói: “Giáo chủ, có một chuyện, thuộc hạ không biết có nên nói hay không...”

Quân Thư Ảnh không kiên nhẫn nói: “Nói mau!”

Cao Phóng nuốt nước bọt, hai mắt nhìn bả vai Quân Thư Ảnh, nói: “Tuy rằng không thể tin được, nhưng mà giáo chủ, mạch của người giống như là... hỉ mạch”

Cả phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.

“Mạch gì?”

“Hỉ mạch” “Là mạch gì?”

“...là có tin vui, giáo chủ”

Quân Thư Ảnh trở mặt một lúc, gian nan đứng dậy đẩy tay Cao Phóng ra. Lão đảo hướng về phía cửa.

“Giáo chủ...”

Quân Thư Ảnh đưa tay ngăn cản không cho Cao Phóng đi theo, thấp giọng nói: “Để ta yên lặng một chút.” Vừa nói vừa bước chậm rãi ra ngoài cửa, lê chân trên mặt đất, chân nặng tựa ngàn cân, ngay cả khi tới bậc cửa cũng không nhấc chân lên nổi mà vấp ngã.

Cao Phóng than nhẹ một tiếng, đi đến đỡ vai Quân Thư Ảnh, muốn mở miệng an ủi nhưng lại không biết nên nói gì.

Loại chuyện này hắn cả đời cũng chưa thấy qua, ngay cả nghe cũng chưa nghe bao giờ. Nhân loại, chim bay cá nhảy, hoa cỏ cây cối, tạo ra sinh mệnh mới vĩnh viễn là nhiệm vụ của nữ nhân. Hắn lớn lên cùng Quân Thư Ảnh, đương nhiên biết Quân Thư Ảnh là một nam nhân, còn là một nam nhân tự cao tự đại, đã tâm bành trướng. Một nam nhân như vậy giờ phút này trong thân thể lại dưỡng dục một sinh mệnh nhỏ bé yếu ớt. Một sự thật vô cùng vô vãn, một sự thật vô cùng hoang đường.

“Giáo chủ, kỳ thật trong truyền thuyết có rất nhiều chuyện nam nhân sinh con... đây cũng không phải là chuyện hi hữu...” Cao Phóng bịa chuyện. Quân Thư Ảnh thấp đầu, thanh âm khàn khàn bỗng nhiên vang lên: “Cho ta một chén được”

“Gì cơ?” Cao Phóng hỏi lại.

“Cho ta một chén được, người biết được gì rồi đó. Sau này, người quên hết, ta quên hết, chuyện hôm nay xem như chưa từng phát sinh.”

Cao Phóng trầm ngâm một lúc nói: “Vừa mới hai, ba tháng sẩy thai là có thể...” Quân Thư Ảnh nghe như vậy thân thể rõ ràng chấn động. Cao Phóng biết nói như vậy với y là một đả kích quá lớn vội chuyển sang đề tài khác. “Chính là có một vấn đề. Ta tuy rằng không biết sao lại có hài tử này nhưng rõ ràng là có liên quan đến chung độc Thanh Lang đã hạ, nội lực của người không thể khôi phục chắc chắn cũng liên quan

đến nó. Sau khi nó ra đời, kết quả tốt là nó sẽ không khống chế nội lực của người nữa, người sẽ lại khôi phục công lực. Nếu phá nó, e rằng kết quả là...”

“Công lực của ta sẽ mất cùng nó?” Quân Thư Ảnh nói tiếp.

“Đúng, chính là như vậy.” Cao Phóng sợ hãi nhìn xuống, do dự một chút lại nói tiếp: “Ta vừa rồi bắt mạch cho người thấy nội lực của người cũng không có tổn thất, như vậy chỉ bị nó hấp thu tạm thời để tự bảo vệ mình. Cho nên chờ nó trưởng thành, sanh hạ xong, lúc đó nó cũng không cần nội lực của người hộ thể nữa, tự nhiên sẽ trả lại.”

Quân Thư Ảnh tay phải nắm lấy khung cửa, mu bàn tay nổi gân xanh, chỗ khung cửa bị nắm rơi ra vài mảnh gỗ vụn.

“Giáo chủ, nội lực của người...”

Quân Thư Ảnh đột nhiên đứng dậy, giống như bộc phát hét lớn một tiếng. Y phi thân lao ra hành lang, thân ảnh mờ hồ biến mất vào rừng cây giữa màn mưa. Cao Phóng vội vàng đuổi theo. Cây cỏ nơi Quân Thư Ảnh đi qua đều bị đập gãy, dấu vết rõ ràng, Cao Phóng nhanh chóng tìm được y.

Lúc này, y đang ở giữa một cánh đồng hoa, phóng hết công lực để phát tiết. Chiêu thức sắc bén, tứ phía cánh hoa rơi rụng lả tả. Nguyên là đóa hoa tươi thắm, phút chốc đã héo úa. Quân Thư Ảnh phẫn hận, một chưởng phát lực đánh tan khóm hoa. “Tại sao? Tại sao lại là ta? Khắp thiên hạ nhiều kẻ so với ta còn âm độc tàn ác hơn, tại sao lại là ta?! Ta đã làm gì mà đối xử với ta như vậy?!” Quân Thư Ảnh gào thét, bức ép nội lực, thanh âm đình tai nhức óc.

Sau khi phát tiết xong, Quân Thư Ảnh mệt mỏi cúi đầu quỳ rạp xuống chỗ nước bùn. Đám tóc rối bám vào mặt dính đầy nước, không biết là mồ hôi hay nước mưa. Hô hấp dần dần bình phục, y nằm xuống mặt đất tràn đầy cánh hoa rơi, ngửa mặt hướng lên trời, hai mắt nhắm lại.

Cao Phóng lặng lẽ đi tới đứng phía sau y.

Mưa phùn thấm ướt y phục, lạnh lẽo nhưng thoải mái.

Đảng, sâm, dương quy, thực địa hoàng, sinh địa hoàng, thổ tị tử, dầu tầm gửi(mấy vị thuốc bắc ấy mờ =.=) nấu với nước làm thành một chén dược đen đặc. Quân Thư Ảnh mới chỉ động vài thìa thức ăn, Cao Phóng đã đem chén dược đặt trước mặt y, cười dài nhìn y nói: “Giáo chủ, uống ngay đi”

Quân Thư Ảnh mắt nhìn chén dược màu đen đặc quánh kia, dạ dày vốn chịu khổ sở càng thêm khó chịu, nhú mày hỏi: “Đây là gì?”

Cao Phóng cười nói: “Giáo chủ, người không cần biết tên của nó. Đây là dược trị thương, uống nhanh đi.”

Quân Thư Ảnh chán ghét liếc Cao Phóng một cái rồi cầm lấy chén dược, ngửa đầu rót vào bụng, uống quá nhanh nên có chút buồn nôn. Cao Phóng mang một mâm quả mơ để trên bàn, Quân Thư Ảnh mặt thoáng sạm lại: “Cao Phóng, người đưa ta cái gì vậy? Không cần người quá phận.”

Cao Phóng thu dọn chén dược, cười đến tít mắt: “Giáo chủ, nếu có thể làm mình dễ chịu hơn sao lại không làm? Người để ý nhiều như vậy làm gì. Người vĩnh viễn là giáo chủ anh minh thần võ của chúng ta mà.” Nói xong liền nhẹ nhàng rời đi, để Quân Thư Ảnh một mình nhắm mắt nhắm mặt xem xét đám quả mơ mê người trên bàn.

19. Chương 19

Cao Phóng dùng cách nữ nhân an thai để điều trị cho Quân Thư Ảnh, nếu y mỗi ngày không dùng sắc mặt đen như đáy nồi nhìn hắt hủi thì cũng xem như là thành công rồi.

Thanh Lang mang người đến đóng chân dưới chân núi, hơn nửa tháng nay vẫn an phận, một chút động tĩnh cũng không có. Tuy rằng Quân Thư Ảnh đối với việc này rất buồn bực nhưng chỉ có thể địch không động, ta không động. Lấy thể lực cùng công lực hiện nay của y, tiên phát chế nhân là không có khả năng. Mặc dù tình cảnh bị động giằng co khiến y thật nóng lòng nhưng cũng không thể làm được gì hơn.

Nhưng mỗi ngày Cao Phóng lại vui tươi hơn hớn hởi sắc thuốc cho y, lại chọn cho y toàn thức ăn ngon, lúc nào cũng mang một bộ dáng tất bật (có năng khiếu chăm sóc người đang mang thai lắm đó Phóng ca). Vừa nghĩ tới Cao Phóng nhất định là hầu hạ mình như một nữ nhân mang thai, Quân Thư Ảnh đã muốn dùng tay bóp chết hẳn. Nhưng sự chiều cố của Cao Phóng quả thực làm y thoải mái hơn rất nhiều. Huống chi Cao Phóng mỗi lần gặp y đều là gương mặt xán lạn tươi cười. Tục ngữ có nói: “Không đánh kẻ luôn tươi cười”. Quân Thư Ảnh đơn giản nghĩ vậy nên hẳn cho y ăn y liền ăn, cho uống liền uống, cho ngủ liền ngủ, cẩn thận tuân theo lời dặn của thầy lang. Chỉ là Cao Phóng luôn dùng ánh mắt hiền lành nhìn y khiến lông mày y nổi lên hết. (đọc đoạn này thấy nó hài hài sao á ^^) Nếu cứ như vậy không có chuyện gì phát sinh thì mười tháng sau... Quân Thư Ảnh không dám nghĩ tiếp, sự tình này đáng sợ hơn rất nhiều so với tất cả những gì mà y đã trải qua.

Có một điều ngoài ý muốn là Thanh Lang ở dưới chân núi như hổ rình mồi. Loại sự tình này khiến Quân Thư Ảnh không thể xem thường được. Ý muốn lớn nhất của y chính là bình an ngồi trên vị trí giáo chủ suốt quãng đời còn lại.

Thanh Lang không có động thái gì hơn mười ngày, rốt cuộc cũng bắt đầu hành động. Quân Thư Ảnh cũng không kiên nhẫn được trước sự giằng co này. Nhân mã hai bên đánh giáp lá cà ở bãi đất trống bên ngoài sơn môn, tiếng thét rung trời.

Nơi này vốn là nơi bọn họ cùng nhau luyện võ, đồng sinh đồng tử, hiện tại lại là nơi chém giết lẫn nhau. Trên mặt đất máu tươi lênh láng, không trung huyết nhục bay tứ tung, không biết là rơi xuống kẻ gãy tay gãy chân hay văng lên người thân thể không trọn vẹn.

Trận này nhất định đánh đến lưỡng bại câu thương, lại không biết sẽ tiếp tục đến bao lâu.

Thanh Lang đang đứng ở hậu phương đột nhiên tung người nhảy lên, đánh về phía Quân Thư Ảnh đang ở ngoài vòng chiến. Quân Thư Ảnh lùi về sau vài bước, Cao Phóng liền hướng về trước giơ tay tạo ra một luồng khói màu tím. Luồng khói kia nhanh chóng lan ra, trực tiếp đánh về phía Thanh Lang.

Thanh Lang không dám khinh thường độc dược của Cao Phóng, chỉ có thể phi thân thoát ra, tạm hoãn tấn công. Cao Phóng muốn tiến lên lại bị Thanh Lang ném ra phía sau. Thân ảnh Quân Thư Ảnh chợt lóe qua trước mặt hắn, cùng Thanh Lang quyết đấu.

Cao Phóng không yên tâm đồ mồ hôi lạnh. Thái nhi càng lớn lên, nội lực của Quân Thư Ảnh càng không ổn định, việc nội lực đột nhiên biến mất phát sinh càng thường xuyên. Nếu vào lúc này xuất hiện việc ngoài ý muốn đó, Quân Thư Ảnh sẽ không còn đường sống.

Thanh Lang cùng Quân Thư Ảnh đều là cao thủ đứng đầu, trận sinh tử này cả hai đều dùng hết toàn lực, tứ phía cát bụi mịt mù, sát khí sắc bén khiến cho bất luận kẻ nào cũng không thể đến gần. Giáo chúng hai bên ngừng chém giết, tất cả đều thoái lui ra xa vây xem hai cao thủ này quyết đấu.

Hai người giằng co nhau qua hơn nửa nén hương, việc Cao Phóng lo lắng nhất đã xảy ra. Quân Thư Ảnh mất dần khí thể sắc bén lúc ban đầu dần dần có chút yếu thế, lực bất tòng tâm. Thanh Lang trong mắt hiện lên một tia nghiền ngẫm.

Nội lực phát sinh nhiều loạn, càng ngày càng yếu, Quân Thư Ảnh bắt đầu lộ sơ hở. Thanh Lang dễ dàng nắm lấy cơ hội bắt được cổ tay y, tự tiện bắt mạch. Quân Thư Ảnh phát hoảng, ngưng tụ một chút nội lực cuối cùng vùng chưởng đánh tới lại bị Thanh Lang dùng lực, lập tức đau đến toàn bộ khí lực tiêu tán, mặt mày tái nhợt, chỉ có thể dùng ánh mắt oán hận nhìn Thanh Lang.

Thanh Lang nhếch miệng cười: “Quân giáo chủ, người quả nhiên thật sự...” Quân Thư Ảnh lập tức khản trương tròng lớn hai mắt. Thanh Lang cũng không nói gì cứ cúi xuống rồi lại ngẩng đầu quét mắt hết một vòng giáo chúng đông nghịt xung quanh. Nguyên bản số người hai phe ngang nhau nhưng hiện tại vừa thấy liền biết cao thấp, thủ hạ của Quân Thư Ảnh đều ử rũ, sĩ khí đại ngã đã không còn ý chí chiến đấu. Quân

Thư Ảnh sợ tới mức sắc mặt càng thêm trắng, oán hận nói: “Nếu không phải người hại ta, ta làm sao lâm vào hoàn cảnh này. Người dám lan truyền ra ngoài, ta nhất định sẽ làm cho người sống không bằng chết.”

Thanh Lang cười nhạo một tiếng đem Quân Thư Ảnh tới gần trước mặt, ngả gối nâng gương mặt không còn chút huyết sắc nào lên. “Ta thật sự muốn nhìn Quân giáo chủ với bộ dáng như vậy sẽ làm như thế nào để khiến ‘tại hạ’ sống không bằng chết?!” Thanh Lang cố làm ra vẻ hăng giọng một cái, cao giọng lên tiếng. Vừa nói xong, Quân Thư Ảnh thanh âm sắc nhọn mang chút hỗn loạn vang lên: “Người câm mồm!”

Thanh Lang thu tay, cười dài nhìn Quân Thư Ảnh đang thở gấp gấp. Ánh mắt Quân Thư Ảnh tràn đầy phần nộ, y thấp giọng nói: “Người thắng Thanh Lang, người lấy chức giáo chủ đi. Ta sẽ lập tức biến mất khỏi mắt người, từ nay về sau sẽ không quay về Thiên Nhất giáo. Người nể tình chúng ta tốt xấu gì cũng là đồng môn với nhau, chuyện này thỉnh người không nói ra ngoài. Như thế nào?”

Thanh Lang cầm cổ tay Quân Thư Ảnh, ngón tay chậm rãi vuốt ve, nói: “Ngôi vị giáo chủ căn bản đã ở trong tay ta dễ như trở bàn tay, người nghĩ mình có tư cách đem nó ra làm điều kiện với ta sao?!”

Không có nội lực hộ thể, Quân Thư Ảnh dần suy yếu, bất tri bất giác đầu đã đầy mồ hôi.

Y cố gắng chống đỡ, trấn tĩnh nói: “Ta không có gì cả ngoại trừ một mạng này”

Thanh Lang lại cười nhạo: “Ta muốn mạng của người làm gì? Người cho là ai cũng giống như người thích giết chóc sao?”

Quân Thư Ảnh không thể bình tĩnh được nữa, nôn nóng nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Vậy người rút cuộc muốn cái gì?! Ta trước đối với người không tệ, Thanh Lang, cho dù người muốn ta chết cũng cho ta còn chút tôn nghiêm.”

Thanh Lang nghiêm ngẫm nhìn Quân Thư Ảnh một hồi mới chậm rãi mở miệng nói: “Xem như trước kia cũng có tình đồng môn, ta sẽ không làm khó dễ người. Ta chỉ yêu cầu người trả lời ta một vấn đề mà thôi.”

Cao Phóng ở cách Thanh Lang và Quân Thư Ảnh khá xa. Quân Thư Ảnh bị khống chế, hắn không dám mạo muội tiến lên, chỉ ở xa nhìn Thanh Lang cùng Quân Thư Ảnh nói gì đó. Quân Thư Ảnh sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Cao Phóng tuy lo lắng nhưng cũng không cách nào tưởng tượng ra được họ đang nói gì. Chỉ thấy Quân Thư Ảnh cúi đầu, dùng thanh âm cực nhỏ nói ra một cái tên. Cao Phóng có điểm tinh tường, lại thấy Thanh Lang lắc đầu cười, nói chút gì đó vào tai Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh sắc mặt trầm lại, phần hận nhìn Thanh Lang chăm chú. Thanh Lang vẫn cười như cũ. Quân Thư Ảnh hít sâu một hơi, lớn tiếng hô lên một cái tên “Sở Phi Dương!”

20. Chương 20

Chỉ cần một cái tên Sở Phi Dương, người từng khiến giáo chúng Thiên Nhất giáo trải qua không ít đau khổ, liền mang mười phần uy lực. Bọn họ quay đầu tìm xung quanh, mặt lộ vẻ sợ hãi sợ người vừa được gọi tên này đột nhiên xuất hiện. Cao Phóng liếc mắt nhìn Quân Thư Ảnh đã có chút không vững vàng dưới tay Thanh Lang. Hắn chỉ hơi suy nghĩ liền hiểu được, giờ phút này cũng chỉ có thể than một tiếng tạo hóa trêu người.

Thắng bại đã phân, khi thấy Quân Thư Ảnh không có cơ hội chiến thắng bọn giáo chúng liền quay ngoắt phản bội. Thanh Lang mỉm cười nhìn tứ phía quân địch đều buông vũ khí chịu thua, thả Quân Thư Ảnh ra, thở dài: “Ta thật sự không hiểu đứng trên những kẻ như vậy, người thật sự vui vẻ? Chỉ cần người có một khắc yếu thế, thuộc hạ của người sẽ cắn ngược lại người. Đó chính là điều người muốn sao?!”

Quân Thư Ảnh vừa mới trải qua một trận ác chiến, nội lực lại đột nhiên ngưng trệ đã có chút quay cuồng choáng váng. Y cười lạnh một tiếng, không đáp lời. Thanh Lang cũng không để ý, ra lệnh cho hai thủ hạ tới, chỉ Quân Thư Ảnh nói: “Đem hắn đi, trông chừng cẩn thận.”

Quân Thư Ảnh kinh ngạc nhìn Thanh Lang, giọng căm hận nói: “Người muốn nuốt lời?”

Thanh Lang cười âm trầm: “Ta chỉ nói sẽ không giết người chứ không nói sẽ thả người. Buông tha người như người, ta sao có thể an tâm làm giáo chủ?”

Quân Thư Ảnh chán nản, trong cơ thể một luồng khí nghịch chuyển, cổ họng một vị tinh ngọt, máu tươi tuôn ra khỏi khớp hàm cắn chặt, qua đôi môi khô khốc. Cao Phóng chạy đến lại bị thủ hạ của Thanh Lang ngăn lại, Thanh Lang khoát tay cho hắn đi. Cao Phóng bước nhanh hai bước đỡ lấy Quân Thư Ảnh, đưa một viên dược tới bên môi y. Quân Thư Ảnh nhắm mắt, há mồm nuốt viên dược, trong lòng thầm lặp đi lặp lại câu: “Núi non còn đó, quân tử báo thù mười năm không muộn.” mới ngăn được cơn uất hận.

Quân Thư Ảnh được Cao Phóng đỡ cùng một đội giáo chúng canh giữ họ hướng đến sơn môn. Thanh Lang cho người dắt tới một con ngựa cao lớn, chính mình lại ôm một người ra khỏi xe ngựa. Người nọ bị áo choàng che kín, ngay cả mặt cũng không lộ ra. Thanh Lang đem người nọ lên lưng ngựa rồi ngồi phía sau, đem người nọ thật cẩn thận ôm vào ngực như đối xử với bảo vật. Sau đó ngựa hí một tiếng, chạy về phía sơn lộ.

Tuy không có Thanh Lang nhưng trong thủ hạ của hắn cao thủ đông như kiến, Quân Thư Ảnh không dám hành động thiếu suy nghĩ. Vào sơn môn, Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng lập tức bị mang đến buồng giam. Bọn áp giải đều là người ở Thương Lang Sơn mười mấy năm đương nhiên biết mình phải đi theo hướng nào. Cao Phóng nói nhỏ với Quân Thư Ảnh, thanh âm tràn đầy lo lắng: “Xem ra Thanh Lang muốn nhốt chúng ta vào ngục. Hắn chẳng lẽ muốn nhốt chúng ta cả đời?”

Theo như Cao Phóng biết thì địa lao kia là nơi rất nhiều cao thủ võ lâm sống nốt quãng đời còn lại. Trong đó có những đại hiệp đến từ Trung Nguyên, cũng có phần đồ của Thiên Nhất giáo. Những người bị mất nửa cuộc đời trong lao ngục đó toàn bộ bị hút nội lực biến thành phế nhân rồi bị nhốt lại trong lao lý suốt quãng đời còn lại.

Quân Thư Ảnh không lên tiếng, âm thầm giữ chặt tay Cao Phóng. Cao Phóng không rõ ý đồ của Quân Thư Ảnh, chỉ có thể chậm rãi đi theo. Đoàn người càng đi, xung quanh càng hẻo lánh, tứ phía quái thanh lớn vồn. Quân Thư Ảnh càng đi càng chậm, tới một tòa núi đá to lớn bỗng nhiên dừng lại. Đầu lĩnh bọn áp giải kia không có kiên nhẫn dùng kiếm kiếm đâm Quân Thư Ảnh quát: “Nhanh lên! Đừng có làm càn. Người giờ chỉ là tù nhân còn tưởng mình là giáo chủ hả?!” Quân Thư Ảnh trong mắt chợt lóe tinh quang, gơ một chưởng đánh bay tên đầu lĩnh kia. Sau đó kéo Cao Phóng đẩy về phía núi đá. Cao Phóng không biết làm sao lại có chốt cửa mở sẵn, đột nhiên rơi vào trong tòa núi đá kia, rồi ầm một tiếng, cửa đá đóng lại chặn mất thân ảnh Quân Thư Ảnh đang ra sức ngăn cản bọn áp giải bên ngoài. Trong nháy mắt, khe hở biến mất, âm thanh cũng bị ngăn lại. Không gian nhỏ hẹp đột nhiên yên tĩnh, Cao Phóng chỉ nghe được tiếng dồn dập thở dốc của chính mình.

Cao Phóng lo lắng, liên tục đẩy cánh cửa đá ra, đập loạn xung quanh. Nhưng cánh cửa đá kia lại không chút sức mẻ như là chưa từng mở ra. Không biết qua bao lâu, Cao Phóng kiệt sức ngồi xuống. Hắn căn bản không thể tìm được cơ quan mở cánh cửa đá này.

Cao Phóng nghỉ ngơi một lát liền hướng xung quanh tra xét. Nơi này trống rỗng, cơ hồ cái gì cũng không có, chỉ có một lối đi không biết thông ra hướng nào. Ở mãi trong này cũng phí công, Cao Phóng đứng dậy theo lối đi duy nhất kia đi xuống.

Cao Phóng thầm nghĩ đây là một lối đi nhân tạo, thông gió tốt, chỉ có một con đường duy nhất, không có lối khác. Cao Phóng ở bên trong nghiêng ngả lão đảo đi không biết bao lâu liền nhìn thấy một tia sáng lơ mờ. Hắn tăng nhanh cước bộ đi về phía trước, chỉ chốc lát sau liền tới nơi. Cao Phóng từ từ đi ra khỏi cửa động được đẩy cỏ dại che khuất, đột nhiên ánh sáng mãnh liệt đi tới khiến hắn có chút chói mắt. Hắn nhú mắt nhìn, trước mắt xuất hiện một mặt cỏ hỗn độn. Nơi này cây cỏ cao chừng hơn nửa người, đã cao đến ngực hắn. Khi hắn ra khỏi bụi cỏ đi đến đường lớn phát hiện cảnh tượng trước mắt quen thuộc vô cùng. Vậy là hắn đã đến dưới chân núi.

Cao Phóng than nhẹ một tiếng. Lần này là Quân Thư Ảnh dùng hết toàn lực giúp hắn chạy thoát, cho dù hắn có lo lắng đến đâu, hiện tại hắn cũng không thể trở về. Nếu không Quân Thư Ảnh sẽ rất tức giận mà phóng một chưởng đánh chết hắn. Cao Phóng nhìn lại vài lần liền hướng khỏi núi mà đi.

Hắn cũng không thể đột nhập vào cứu Quân Thư Ảnh thoát hiểm từ trong tay Thanh Lang. Trong thiên hạ, người có thể đối đầu với Thanh Lang không nhiều mà hắn thì không thuộc vào cái số ‘không nhiều’ đó. Giờ hắn chỉ có thể dựa vào hy vọng cuối cùng là tìm kiếm một cường minh đồng đạo giúp đỡ.

21. Chương 21

Người đầu tiên Cao Phóng nghĩ đến chính là Miêu Cương chung vương. Hắn từng lưu tại Miêu Cương nhiều năm, cũng có chút giao tình với chung vương, ở Miêu Cương tất nhiên được khoản đãi nhiệt tình. Nhưng chung vương kia vừa mới nghe nói đối thủ là Thanh Lang liền một hơi từ chối rõ ràng, cho dù Cao Phóng khích tướng hay cầu xin như thế nào, chung vương vẫn kiên quyết không đáp ứng. Bị ép buộc mãi, chung vương càng lúc càng phiền nóng nảy quát: “Các người đều là huynh đệ của ta, ta không thể vì tên Quân Thư Ảnh đó, thực xin lỗi huynh đệ.”

Cao Phóng chỉ có thể nghĩ cách khác. Nhưng người có thể nguyện ý vì Quân Thư Ảnh mà đắc tội với Thanh Lang, hắn nghĩ mãi cũng không ra là ai, nhất thời có chút thê lương buồn bã. Cao Phóng không có nơi để đi, chỉ có thể ở lại Miêu Cương, mỗi ngày cũng không có việc gì liền đi tìm chung vương để quấy rối. Chung vương bị quấy nhiễu cực kỳ phiền phức không ngừng lẩn tránh. Qua nửa tháng, đột nhiên một ngày tin tức từ Trung Nguyên truyền đến. Nguyên nhân là sinh thân của chủ công môn nhân Thanh Phong Kiếm phái Tín Bạch đã tới, giáo phái liền mở tiệc chiêu đãi quần hùng, lan ra cả ngoài sơn môn. Cao Phóng lúc này liền nghĩ đến một người, một nam nhân có thể nói là đệ nhất thiên hạ, chỉ cần người nọ nguyện ý thì có thể cứu Quân Thư Ảnh ra.

Lúc đó người nọ cố ý giết Quân Thư Ảnh, lại không giải quyết được y. Cao Phóng khi đó không hiểu chuyện gì nhưng chỉ ở trước mặt Quân Thư Ảnh đề cập đến người đó một lần, y liền giận dữ, hắn từ sau đó cũng không dám nhắc lại. Hiện tại nghĩ đến liền mình bạch từ đầu đến cuối. Nếu như vậy, cần được người nọ đồng ý cũng không phải hoàn toàn không có khả năng. Nhưng phải làm như thế nào mới có thể khiến người nọ đồng ý... Nói rõ sự thật thì sao? Cao Phóng cười khổ, trừ khi nam nhân kia điên rồi mới có thể tin tưởng hắn.

Nhưng bất luận thế nào, thuyết phục cái vị tự cho mình là đại hiệp nhân nghĩa kia cũng dễ dàng hơn nhiều so với việc thuyết phục chung vương ngoan cố. Cao Phóng lúc này từ biệt chung vương, mau chóng thúc ngựa chạy tới Trung Nguyên.

Cao Phóng thay y phục man tộc ra, xõa mái tóc dài, thay vào y phục Trung Nguyên càng toát lên vẻ tuấn tú phong lưu. Lúc đầu hắn nghĩ muốn tiến vào Thanh Phong Kiếm phái sẽ có chút trắc trở, không nghĩ đến việc tên đệ tử đón khách dễ dàng cho hắn qua. Cao Phóng sải bước vào sơn môn nguy nga to lớn cảm thấy phấn khích, quả là khí chất của người làm việc quang minh lỗi lạc. Nhìn nơi này kiến trúc cảnh trí đều có vẻ trang nghiêm, cũng khó trách có thể nuôi dưỡng được một Sở Phi Dương chính nghĩa đến mức cứng nhắc, cường đại hơn người.

Nặc đại phòng cơ hồ có thể cất chứa mấy trăm người, giờ phút này lại chật kín. Tiếng người ồn ào, các nơi vui vẻ phấn chấn, uống rượu chơi đoán số.

Cao Phóng ngồi một góc, tay mân mê chén rượu, yên lặng quan sát mọi người xung quanh.

Trong thính phòng này có đến mấy trăm người, nhiều nhất là võ lâm nhân sĩ. Có rất nhiều người Cao Phóng có thể nói tên, hoặc hồ bối hùng thất lừng (cái này là gì ta không biết) hai mắt sáng ngời hữu thần, hoặc phong lưu tuấn nhã, khí vũ bất phàm, vừa thấy liền biết không phải hạng người hơi hợt, đều là người nổi tiếng trong võ lâm, chúa tể một phương. Còn một ít tiểu phái hắn không biết tên cũng được khoản đãi nhiệt tình. Thanh Phong Kiếm phái này thật sự quang minh lỗi lạc, đối xử bình đẳng với mọi người, hay đây là thủ đoạn thu mua lòng người cao siêu? Mặc cho là gì, hắn cũng không thể chối cãi giáo phái này có địa vị cao lại được mọi người tôn kính.

Giữa phòng có một thọ tứ thật to, một người quắc thước, mặt tươi cười ngồi giữa bộ bàn ghế khắc hình rồng, đối với những người đến mời rượu đều hào sảng uống cạn, chuyện trò vui vẻ. Chắc chắn chính là nhân vật chính của thọ yến lần này, chủ môn nhân Thanh Phong Kiếm phái Tín Bạch.

Cao Phóng nhìn hết xung quanh cũng không thấy bóng dáng người muốn tìm. Nhưng đây là sinh thân của sư phụ hắn, người này lại là mẫu người nhân nghĩa chi sĩ, nhân nghĩa lễ trí tín trung, lại là một đệ tử ngoan ngoãn, tất nhiên là không có khả năng không đến dự yến thọ nên Cao Phóng cũng không lo lắng, ánh mắt chuyển sang người bên cạnh Tín Bạch. Một thiếu niên áo trắng đến bên cạnh Tín Bạch, không biết nói gì. Tín Bạch ban đầu cúi mặt gõ y một cái, thiếu niên ủy khuất nhăn nhó trán, miệng còn nói vài câu làm Tín Bạch cười ha ha, trong mắt rõ ràng tràn ngập sự cưng chiều.

Cao Phóng sớm nghe nói Tín Bạch đối với nam hài này sủng ái vô cùng. Hiện giờ xem ra thiếu niên kia thực bộ dáng khờ dại, chưa nếm trải sóng gió đối lập với Sở Phi Dương mười mấy tuổi đã một mình bước chân vào gian hồ, quả nhiên là được cưng yêu chiều chuộng.

Cao Phóng đem ly rượu cầm trong tay uống một hơi cạn sạch, khi nhìn lên lại thì đã thấy thiếu niên kia hướng hắn bên này trông lại, ánh mắt đột nhiên gặp nhau. Thiếu niên kia cong khóe miệng cười với hắn. Cao Phóng lấy lại bình tĩnh cũng thản nhiên tươi cười rồi ngay lập tức di dời ánh mắt sang chỗ khác lại cảm nhận được ánh mắt trong suốt kia cứ đảo quanh trên người mình. Sau đó thiếu niên đi tới bên cạnh làm Cao Phóng không thể tránh được nữa.

Tín Vân Thâm hướng hắn cười cười, nói: “Vị công tử này, ta chưa từng gặp qua người. Người thuộc môn phái nào?”

Cao Phóng cũng mỉm cười trả lời: “Nơi này vài trăm người, chẳng lẽ người đều nhận ra được tất cả sao? Sao lại cố tình tới hỏi ta?”

Tín Vân Thâm đưa tay lấy bầu rượu rót cho Cao Phóng một chén rượu đầy, cười nói: “Người tương đối đặc biệt”

Cao Phóng nhận chén rượu, mỉm cười đáp: “Đa tạ”

Tín Vân Thâm lại giương mắt nghĩ, sau đó thêm vào một câu: “Có đôi chút khả nghi”

22. Chương 22

Đúng lúc này có đệ tử chạy vội vào thông báo: “Đại sư huynh đã trở về.”

Tín Vân Thâm vừa nghe không tái dây dưa với Cao Phóng nữa, hai mắt tỏa sáng chạy vội ra ngoài. Trong đại sảnh nhất thời tiếng người càng tăng lên, không ít người ngẩn đầu nhìn mặt người nam nhân vô cùng kỳ diệu kia. Mọi Tín Bạch quả thực phải nhếch lên tới râu, vui tươi hơn hờ chờ đợi.

Quả thực nhân sinh đặc ý a. Cao Phóng thưởng thức chén rượu cũng nhìn chăm chú chỗ đại môn rộng mở. Không bao lâu Sở Phi Dương liền bước lên bậc cửa, xuất hiện trước mắt mọi người.

Hắn vẫn là một thân quần áo mộc mạc, dáng người cao ngất, gương mặt anh tuấn tươi cười ôn hòa vạn năm không đổi có vẻ thân thiết mà vô hại. Nhưng Cao Phóng cũng hiểu được, hắn có thể ngay lập tức thu hồi tư thái nhu hòa đó mà trở nên băng lãnh như tuyết, có thể không chút do dự giơ kiếm giết người, không đạt được mục đích thì không bỏ qua, giống như ma quỷ vô hình vô ảnh đi theo lấy mạng làm người ta không rét mà run. Khó trách trên giang hồ thịnh truyền, nếu bị Sở Phi Dương nhìn chăm chú, hành động sáng suốt nhất là ngoan ngoãn nhận lấy cái chết. Bởi vì nếu trốn tránh sự đuổi giết của hắn mà sống qua ngày thì so với cái chết còn khó chịu hơn. Cao Phóng hiện tại cũng còn nhớ rõ cảm giác khi trực diện sát khí đầy người của Sở Phi Dương, đó thực sự là thể nghiệm rất không thoải mái. Sở Phi Dương đi vào đại sảnh, bên cạnh hắn ngoại trừ Tín Vân Thâm còn có một mỹ mạo nữ tử cùng một cảm y thanh niên. Tín Vân Thâm miệng không ngừng nói chuyện với Sở Phi Dương, nàng kia cùng thanh niên chỉ yên lặng đi bên cạnh hắn, thản nhiên cười, ngay cả ánh mắt nhìn hắn cũng giống nhau, cùng vẻ sung bái, cùng vẻ... mê luyến.

Cao Phóng bấu môi. Khi đã thấy rõ bộ dáng của cảm y thanh niên kia lại bất đắc dĩ thở dài. Họ vô đơn chí, cổ nhân đã bạc đãi ta.

Sở Phi Dương đi tới giữ phòng, hướng Tín Bạch hành lễ, cất ao giọng chúc thọ. Tín Bạch cười, liên tục gật đầu. Mỹ mạo nữ tử cùng cảm y thanh niên cũng lên chúc thọ.

Nàng kia tự xưng họ Mai, chính là nữ tử duy nhất của đại phú Giang Nam Mai gia, được thiên hạ truyền tụng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Mai Hân Nhược. Sớm nghe nói Mai gia cùng Thanh Phong Kiếm phái giao tình sâu đậm, nhưng dễ dàng đem nữ nhi nhà người khác đến chúc thọ sư phụ nhà mình, Sở Phi Dương cũng thật bản lãnh. Cao Phóng trên mặt bất động thanh sắc, thản nhiên cười, tự rót rượu uống một mình.

Bên này đám người Sở Phi Dương còn chưa ngồi xuống, ngoài cửa đã có một tiếng cười truyền đến. Một lão nhân cao lớn tóc hoa râm tiến vào. Một đệ tử mặt vội vã chạy theo lão vào đưa tin: “Viên minh chủ lão nhân gia đến”

Trong phòng mọi người đều đứng dậy. Viên Khang Thọ vung bàn tay to lên, hờn giận nói: “Gì mà lão nhân gia? Ta rất già sao?”

Mai Hân Nhược bước nhẹ nhàng đến bên Viên Khang Thọ, cười nói: “Không già không già. Viên bá bá sao lại già? Dương đại ca từ trước đến nay ăn nói vụng về, phải để cho Tín bá bá phạt y.” Người đệ tử đến thông báo kia đỏ mặt, cuối đầu ngượng ngùng cười.

Viên Khang Thọ vuốt chòm râu bạc trắng, cười khanh khách nhìn về phía Mai Hân Nhược: “Tốt tốt, Mai nha đầu nói được lắm. Người cùng đi với Sở đại ca phải không? Đi thôi đi thôi, không cần ở bên lão nhân gia ta, để một lát trong lòng khỏi chê ta là lão đầu vương bận.”

Mai Hân Nhược bị lão nhân nói liền đỏ mặt, nhĩ về phía Sở Phi Dương. Sở Phi Dương thản nhiên cười gật đầu, Mai Hân Nhược liền hướng Viên Khang Thọ hành lễ rồi theo đám người Sở Phi Dương đi vào chỗ. Viên Khang Thọ ha hả cười, một mặt tiếp đón người ngồi xuống, một mặt hướng đến chỗ Tín Bạch.

Thính đường so với vừa rồi càng náo nhiệt, không ít người vây quanh Sở Phi Dương mời rượu là giả, kết giao là thật. Sở Phi Dương ôn hòa cười, chu toàn tự nhiên. Cao Phóng còn đang ngồi trong góc, không có động tĩnh, cảm thấy có chút hối hận chính mình không dịch dung (ý là đeo mặt nạ da người để cải trang) gì lại đến đây. Vốn nghĩ với nhân lực của Sở Phi Dương cho dù có dịch dung cũng không thể gạt được, mà những người khác cũng không gặp qua hắn, càng không cần phải che giấu. Hắn cứ đơn giản như vậy quang minh chính đại tới gặp coi như là hắn có chút thành ý cần người giúp đỡ. Không ngờ người kia lại ở đây. Cao Phóng nhìn về phía cảm y thanh niên ngồi bên cạnh Sở Phi Dương có chút đau đầu. Theo nhiều phương diện mà nói, y so với Sở Phi Dương còn khó giải quyết hơn.

Cao Phóng nhấp chén rượu, muốn rời đi trước định ngày sau lại tìm cách giải quyết khác. Lúc này Tín Vân Thâm không biết sao lại nghĩ đến hắn, nhìn xuyên qua đám người tìm hắn, lại phát tay về phía hắn. Cảm y thanh niên thuận theo ánh mắt Tín Vân Thâm nhìn lại, lập tức thấy được vẻ mặt bất đắc dĩ của Cao Phóng, nhất thời trừng lớn mắt, đứng lên hét lớn: “Là hắn! Hắn là yêu nhân Thiên Nhất giáo!” Trong phòng đột nhiên yên lặng. Cao Phóng trở thành tiêu điểm của mọi người. Thật là, sợ điều gì là y như rằng điều đó lại xảy ra.

23. Chương 23

Đại sảnh mới vừa rồi còn ồn ào tiếng người nháy mắt đã im lặng như tờ, tất cả mọi người đều phòng nhìn về phía Cao Phóng, thỉnh thoảng có tiếng kiếm rút ra khỏi vỏ.

Tín Bạch cùng Viên Khang Thọ nhíu mày nhìn nhau, rẽ mọi người sang bên, cảm y thanh niên kia cũng vội vàng đi về phía trước. Mọi người dạt ra tạo thành khoảng đất trống vây quanh bọn họ.

Tín Bạch nhìn cảm y thanh niên, trầm thanh nói: “Tổng công tử có chắc không? Không nên để người tốt chịu oan uổng.” Thì ra cảm y thanh niên này chính là người duy nhất của Tống gia may mắn sống sót – Tống

Lam Ngọc. Tổng Lam Ngọc hung tợn nhìn Cao Phóng chăm chăm, nghiêng răng nói: “Vân bối đương nhiên tin chắc. Dù hắc có hóa thành tro vân bối cũng có thể nhận ra được! Sở đại ca cũng từng gặp qua hắc, vân bối nhất định không nhận sai!”

Cao Phóng và những người khác cùng nhìn Sở Phi Dương. Sở Phi Dương chỉ thản nhiên gật gật. Tuy trên mặt vẫn bình tĩnh nhưng qua ánh mắt của Cao Phóng, có thể thấy hắc biết mình đã hoàn toàn vô vọng.

Tổng Lam Ngọc nặn ra một nụ cười, đó là sự hưng phấn sau khi phải chịu áp lực đau khổ muốn báo thù thì đột nhiên nhìn thấy địch nhân tự chui đầu vào lưới. Y như đã nhìn thấy được hình ảnh Cao Phóng bị xé nát trước mặt mình, thanh âm có chút kích động: “Thiên đạo luân hồi, khó tránh báo ứng. Tổng gia ta hơn ba trăm oan hồn đang đợi ngươi.”

Cao Phóng lui về sau mấy bước, liên tục khoát tay nói: “Được rồi...” hắc quét mắt xung quanh nhìn các võ lâm cao thủ đang trong tư thế sẵn sàng đón địch xung quanh, mỉm cười: “Ta không hề có ác ý, ta thề! Ta chỉ muốn tới gặp đệ nhất võ lâm Trung Nguyên, đại đệ tử của Thanh Phong Kiếm Phái.”

Tất nhiên không ai tin hắc, cũng không ai đáp lại hắc. Cao Phóng cẩn thận di chuyển, nhìn xung quanh một vòng, tiếp tục cười nói: “Các ngươi không tin?! Ta nói là ta kỳ thực tới tìm Sở Phi Dương là có việc riêng, các ngươi đã tin chưa?”

Tổng Lam Ngọc không biết từ nơi nào ra một thanh trường kiếm, chỉ vào Cao Phóng, nổi giận mắng: “Chết đến nơi còn dám xằng ngôn. Sở đại ca sao có thể có việc riêng với ngươi.”

Tín Bạch cũng âm trầm mặt, tay khẽ động.

Cao Phóng không để ý nhiều tới bọn họ, hắc đã phát hiện một khe hở giữa đám người vây quanh, rất nhanh liền di chuyển thân mình vọt tới. Thân ảnh Cao Phóng đến đâu, chỗ đó liền bám một mảng sương khói cùng mùi hương thoang thoảng, những người cách hắc ba bước đột nhiên bị mất hết sức lực, ngã xuống, tạo ra một thông lộ.

Sắp lao ra khỏi vòng vây, lại có một chưởng phong sắc bén theo phía sau đánh úp lại, Cao Phóng có thể cảm giác được áp lực trầm nặng. Hắc biết nếu bị trúng chưởng này, không chết cũng mất một nửa mạng sống. Nhưng hắc vẫn cắn chặt răng, không tránh không né, chịu một chưởng này. Lồng ngực lập tức có một cơn đau đớn dâng lên như bài sơn đảo hải, nhưng cũng nhờ lực của một chưởng này mà hắc lao ra khỏi đám người, biến mất vào núi đá ở đỉnh viện. Tín Bạch đuổi theo. Sở Phi Dương đi đến nhìn những người đã ngã xuống, may là họ chỉ bị trúng mê dược, không nguy hiểm đến tính mạng. Tổng Lam Ngọc cầm thanh trường kiếm, cũng muốn đuổi theo, lại bị Sở Phi Dương giữ chặt. Mặt Tổng Lam Ngọc đã hơi đỏ lên, nhìn hắc. Sở Phi Dương vỗ vỗ vai y, ôn nhu nói: “Ngươi không có võ công, đuổi theo cũng vô ích thôi, ngược lại còn có thể bị hại. Ngươi cùng Mai cô nương ở đây chờ, trông chừng những người bị trúng mê dược này. Ở đây có Viên minh chủ cùng sư phụ ta, nhất định họ sẽ đòi công đạo cho ngươi.” Nói xong hắc cũng lướt ra cửa rồi biến mất.

Cao Phóng cố nén cảm giác tinh ngọt trong cổ họng, áp chế hô hấp. Chờ tiếng người hỗn động bên ngoài dần dần biến mất, mới dám nhỏ giọng ho hai cái, phun ra một ngụm máu tươi. Hắc ôm ngực, đứng không vững, cẩn thận lộ mặt ra khỏi núi đá, nhìn từ phía rồi đi về phía trước.

Cảnh sắc trước mắt càng lúc càng mơ hồ, bước chân nhấc lên không nổi đã bắt đầu lão đảo muốn ngã, âm thanh từ phía lại mơ hồ hư ảo như xuyên qua một lớp bông dày mới vào đến tai. Cao Phóng dừng lại, lắc lắc đầu. Một chưởng này uy lực cực đại hơn nhiều so với sự tưởng tượng của hắc. Dù hắc đã ăn sẵn dược bảo hộ kinh mạch nhưng vẫn cảm giác được sinh mệnh mình đang nhanh chóng lụi tàn.

Đột nhiên trời đất như đảo lộn, trước mắt tối sầm. Hắc thấy mặt đất càng tiến gần về phía mình, rồi phút chốc mặt hắc chạm vào mặt đất lạnh như băng.

Trước khi mất đi ý thức, Cao Phóng nhìn thấy một đôi giày trắng ở trước mặt, rồi sau đó hoàn toàn không biết gì nữa.

Trong sơn động suốt ngày không nhìn thấy ánh mặt trời, chung quanh ẩm ướt, đầy rẫy muỗi mòng. Quân Thư Ảnh ngồi trên một tảng đá khô ráo, chân tay đều bị một sợi xích màu đen thật lớn khoá lại. Đó chính là sợi xích không biết đã khoá bao nhiêu cao thủ võ lâm, màu đen trên thân xích toả sáng, phát ra âm hàn khí.

Nơi này không nhìn thấy ngày đêm, Quân Thư Ảnh không biết mình đã ở đây bao nhiêu ngày. Dựa theo việc đưa cơm ba bữa một ngày, thì giờ đây cũng đã gần một tháng. May mà cơ thể không còn phản ứng mãnh liệt như một tháng trước, cảm giác muốn nôn mửa cũng không thường xuyên nữa. Nếu không phải nội lực không ổn định khi có khi không, Quân Thư Ảnh quả thực đã tin rằng hài tử trong bụng đã mất, và mình đã khôi phục hoàn toàn.

Nơi này làm cho Quân Thư Ảnh sắp nổi điên. Trên vách động có thể thấy được những dấu trảo hỗn độn, thấm vào trong vết máu mà sự tuyệt vọng hiển hiện còn rõ hơn sự sợ hãi.

Quân Thư Ảnh vốn tưởng rằng nếu Thanh Lang không đến gặp y, y sẽ thấy dễ chịu hơn. Nhưng từ đó đến nay đã lâu như thế, ngoại trừ lão nhân đến đưa cơm hành tung như quỷ mị, một người sống y cũng không nhìn thấy. Thanh Lang tựa hồ đã quên y hay là hắn muốn nhốt y ở địa lao này cả đời?! Quân Thư Ảnh không dám nghĩ tới nữa.

Y cũng hy vọng vào Cao Phóng, nhưng đã qua một thời gian dài như thế, tin tức của Cao Phóng hoàn toàn không có. Tâm tính vốn còn mang chút hy vọng giờ dần dần đi xuống vực sâu lạnh như băng. Quân Thư Ảnh không dám nghĩ đến sau này. Không dám nghĩ tới khi sinh phải lo liệu như thế nào, không dám nghĩ nếu mình cứ bị Thanh Lang nhốt tại nơi này sẽ biến thành hình dạng gì? Có thể trên vách động sẽ có thêm ấn ký tuyệt vọng của y?! Ấn ký đó sẽ xen lẫn vào những dấu vết hỗn độn khác, để cho người kế tiếp bị nhốt trong này nhìn thấy. Nhưng dù vậy, dù là ai có lẽ họ cũng không thể biết được ấn ký nào là của y.

Càng nghĩ càng tuyệt vọng. Quân Thư Ảnh buộc chính mình phải an tĩnh lại, tận dụng từng khắc để điều trị nội tức, để cảm nhận nội lực ít ỏi đến đáng thương vận hành trong cơ thể, khi đó y mới có thể giữ lại được một tia an ủi.

“Ầm ào” – bên ngoài vang lên tiếng nước đổ. Y biết đó là lão nhân đưa cơm. Một kẻ sống lại giống người chết như vậy, đối với tâm tình đang cực kỳ khủng hoảng của y không hề có ích lợi. Quân Thư Ảnh hoàn toàn không muốn nhìn đến hắn, dù sao hắn đưa cơm xong sẽ rời đi.

Nhưng lần này không giống như y nghĩ. Một thanh âm trong treo mang ý châm chọc sâu nặng vang lên trong sơn động ẩm ướt: “Quân tử sù! Lâu ngày không gặp!”

24. Chương 25

Trong sơn động âm u vang vọng tiếng xiềng xích va vào nhau, Quân Thư Ảnh tay chân bị trói, bị áp đảo, chặt vật nằm trên mặt đất ẩm ướt lạnh lẽo. Gương mặt xinh đẹp trước mặt y tràn đầy phẫn nộ, ngọn lửa phẫn hận cố áp chế giờ bùng nổ trong hai tròng mắt hắn.

“Người sợ chết, đúng không? Yên tâm đi, ta sẽ không để người chết – ta chỉ cho người sống không bằng chết!”

“Xoẹt” một tiếng, Quân Thư Ảnh cảm thấy trên vai chợt lạnh, quần áo trên người bị nam nhân kia xé rách. Y lúc này mới nhớ lại, tên nam nhân trước đây tay trói gà không chặt gối thêu hoa đã từng luyện qua một loại ma công nào đó. Vốn tưởng rằng hắn đã khôi phục hình dạng thì ma công cũng mất, cước bộ cũng không giống như người có nội lực, nên bất luận thế nào hắn cũng không phải là đối thủ của mình, nhưng không ngờ nội lực vẫn còn lưu lại trong hắn. Quân Thư Ảnh có chút hoảng loạn, nhưng gương mặt vẫn bất động thanh sắc, nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy hận ý kia.

Ánh mắt đó đột nhiên nổi lên một tia châm chọc, đùa cợt. Hắn cởi áo choàng của mình ném sang một bên, lộ ra một lớp áo choàng rộng thùng thình khác bên trong, cổ áo mở rộng để lộ làn da trắng nõn, xem ra bên

trong hân không mặc gì cả. Trong mắt Quân Thư Ảnh hiện lên tia khinh miệt rõ ràng, trong khoảnh khắc tóc y bị đôi tay hung ác túm lấy, thanh âm đè nén sự tức giận vang lên bên tai, hơi thở nóng ẩm phả vào vành tai, khiến y ghê tởm đến mức cả người phát lạnh.

“Ta biết người chẳng xem ta ra gì. Tất cả đều khinh thường ta, cả người, cả hân, tất cả mọi người! Dù sao cũng không quan trọng, ta cũng không cần các người xem trọng ta!” Cánh tay thon dài trắng nõn thâm nhập vào trong y phục Quân Thư Ảnh, cảm giác cơ thể tiếp xúc với không khí lạnh lẽo khiến Quân Thư Ảnh khó có thể chịu được, nhưng y chỉ cắn chặt răng, không hề động đậy. Y cảm giác được bên trong cơ thể có gì đó đang khuấy phá, y phải chờ cho khoảnh khắc này qua đi.

Y không tránh né làm nam nhân xinh đẹp nhưng hèn mọn kia nở nụ cười: “Sao vậy? Quân tử sù, Quân giáo chủ, người như vậy liền buông xuôi? Hay nên nói người là một kẻ thấp hèn biết thức thời?!” Quân Thư Ảnh quay đầu đi, cũng không phản ứng gì khác, âm thầm điều thuận hơi thở. Chân khí trong cơ thể từng đợt từng đợt tập trung lại, rồi bắt đầu lan ra khắp nơi, y biết đó là dấu hiệu nội lực khôi phục. Nam nhân trên người y hé ra nụ cười như có như không, chậm rãi cởi bỏ xiêm y của y. Càng lúc da thịt càng lộ ra ngoài nhiều hơn, hàn khí lan dần trên cơ thể. Mang theo đó là cảm giác tiếp tục với thân thể mát mịn, chậm rãi cọ xát. Thanh âm phần hân vang bên tai y bất đồng với động tác ôn nhu trên cơ thể: “Các người không phải luôn kiêu hãnh sao? Các người không phải luôn khinh thường ta sao? Cảm giác chính mình như con kiến bị người khác đặt dưới thân như thế nào? Bị ta lăng nhục muốn làm gì thì làm có tư vị như thế nào?”

Cơ thể tiếp xúc nhau làm Quân Thư Ảnh chán ghét tới cực điểm, nhưng hai tay bị áp chế ở đỉnh đầu vô lực chống trả.

Một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa...

Trước ngực dấy lên một cơn đau đớn, Quân Thư Ảnh nhận không được kêu lên. Lưỡi dao sắc bén dao động trên ngực, máu theo miệng vết thương chảy ra.

Ngón tay thon dài đặt lên trán Quân Thư Ảnh, lau mồ hôi cho y.

“Chỉ như vậy cũng không chịu nổi?” Nam nhân phía trên cúi đầu. Ban đầu y cảm thấy sợi tóc dài khẽ chạm vào da thịt, rồi sau đó thêm một cơn đau đớn, nam nhân kia đưa môi hết mút lại cắn vào miệng vết thương còn đang chảy máu.

Quân Thư Ảnh cắn chặt răng, hô hấp khó khăn, hai tay giãy mạnh. Lúc này nội lực đã tích tụ lại trong đan điền, tuy rằng mỏng manh nhưng nếu muốn giết nam nhân đang ở trên người y làm nhục cũng dễ như trở bàn tay.

“Người vẫn là tên ngu xuẩn.” Quân Thư Ảnh thấp giọng lạnh lùng nói. Nam nhân kia kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn vào mắt y. Khoé miệng Quân Thư Ảnh nhếch lên một nụ cười lạnh, nhưng vừa muốn ta tay, ngoài cửa động đã vang lên một tiếng gầm: “Các người đang làm gì?”

Hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa động. Người tới là Thanh Lang với gương mặt cực kỳ tức giận. Nam nhân phía trên thân thể cứng đờ, Quân Thư Ảnh lặng lẽ thu lại nội lực. Một thân ảnh cao gầy mạnh mẽ xuất hiện, Thanh Lang đã đến bên cạnh, kéo nam nhân xinh đẹp đang kinh ngạc nhìn mình đến, gương mặt nam nhân đầy nét kinh sợ.

Hân cúi mặt, cánh tay bị Thanh Lang kéo cũng không dám tránh động, chỉ dùng cánh tay còn tự do chính lại y phục.

Thanh Lang nhặt áo choàng trên mặt đất, đưa cho nam nhân sắc mặt tái nhợt trước mắt. Hân vẫn cúi thấp đầu, chậm rãi mặc áo choàng vào. Thanh Lang đẩy hân ra ngoài, trầm thanh nói: “Đi ngay!”

Nam nhân kia quay đầu lại nhìn Quân Thư Ảnh người đầy máu tươi đang nằm trên mặt đất, trong mắt hiện lên một tia không cam lòng, nhưng vẫn theo lời người kia rời đi.

Quân Thư Ảnh gian nan ngồi dậy, điểm huyết cầm máu cho mình. Thanh Lang ở một bên lạnh lùng nhìn.

Quân Thư Ảnh nhìn hân, nói: “Người của người thật là độc đáo a. Tuy rằng xinh đẹp, nhưng chung quy vẫn là độc xà.”

Thanh Lang nhìn y đánh giá một lúc, rồi hừ lạnh một tiếng nói: “Người không có tư cách nói câu đó. Hắn tuy là độc xà nhưng cũng không uy hiếp đến ai khác. Không như người, giống lang sói tùy thời mà có thể cắn ngược lại người dưỡng mình.” Quân Thư Ảnh kéo lại áo, khi phát hiện nó đã tả tơi thế nào, liền ném nó đi, dựa vào tảng đá khô ráo, nhìn Thanh Lang nói: “Bớt sàm ngôn đi. Không biết giáo chủ người đại giá quang lâm là có chuyện gì?! Hay là “ngài” đến đây để bắt kẻ thông dâm?”

Thanh Lang không trả lời, lập tức đi đến trước mặt Quân Thư Ảnh, xòe tay ra, trong lòng bàn tay là một viên được. Quân Thư Ảnh nghi hoặc nhìn hắn, Thanh Lang nhú mày nhìn lại. Quân Thư Ảnh chần chờ, nhưng rốt cuộc y vẫn lấy viên được, nhắm mắt nuốt xuống.

Mùi vị viên được khiến Quân Thư Ảnh khụ hai tiếng, nói: “Độc được?”

Thanh Lang gật đầu. Quân Thư Ảnh cười lạnh một tiếng nói: “Cuối cùng nhịn không được phải ra tay?”

Thanh Lang lại nói: “Ngược lại, ta muốn thả người đi, chỉ cần người làm cho ta một chuyện.”

Quân Thư Ảnh hơi sững sốt, hiển nhiên là không ngờ có một ngày Thanh Lang lại thả y đi, mà ngày được thả ra lại sớm đến vậy. Y khều khều khoé miệng nói: “Người hiện tại hô phong hoán vũ, không gì không làm được, sức ta có thể làm gì cho người chứ?”

“Đổi phỏ Sở Phi Dương.” Thanh Lang nói.

Cái tên này khiến Quân Thư Ảnh nhất thời hoảng loạn. Sự tình kia dần trở nên mơ hồ do nhiều sự cố liên tiếp xảy ra nay lại hiện lên rõ ràng, kèm theo cả hận ý.

“Chỉ là, ta không có dã tâm giống người. Nếu có thể, ta không muốn đối địch với hắn.” Thanh Lang nói tiếp: “Hiện giờ đại phú quý Giang Nam là một gã nhà họ Mai. Mai gia phú quý như vậy, tất có nhiều kỳ trân dị bảo. Trong đó có một hạt châu, được gọi là Phần Tình Châu. Ta muốn có được nó.”

Quân Thư Ảnh nhú mày hỏi: “Viên châu đó thì có quan hệ gì đến Sở Phi Dương?”

Về mặt Thanh Lang nửa như cười nửa như không nói: “Dương nhiên là có quan hệ. Hiện giờ trên giang hồ ai không biết, Sở Phi Dương được Mai gia coi như là chàng rể cứng. Không phải là người nên quan tâm đến mọi chuyện về hắn sao? Ngược lại còn không biết?”

Lời nói của Thanh Lang làm cho sắc mặt của Quân Thư Ảnh trở nên buồn bực, y hừ lạnh một tiếng nói: “Bọn thủ hạ như phế vật của người không đối phó hắn nổi thì không nói làm gì, nhưng chẳng lẽ người cũng sợ hắn?”

Thanh Lang âm thầm cười nói: “Chuyện này người không cần quan tâm, tùy người muốn nghĩ sao thì nghĩ. Chỉ cần người mang Phần Tình Châu trở về, ta sẽ đưa giải được cho người, từ nay về sau sẽ không gây khó dễ cho người. Như thế nào?”

“Tại sao ta phải tin tưởng người?”

“Vì người không còn lựa chọn nào khác.”

Quân Thư Ảnh oán hận nhìn Thanh Lang, nghiêng răng nói: “Được.”

Thanh Lang nhanh chóng thả y ra, còn cho y không ít ngân lượng. cười tủm tỉm tiễn y đi. Bộ dáng nhàn tản của hắn khiến y biết mình không thể đào thoát, Quân Thư Ảnh bất luận là có ý đồ xấu xa gì cũng chỉ biết giữ riêng trong lòng.

Quân Thư Ảnh đơn độc một mình đi tới Trung Nguyên. Hiện giờ điều khiến y phiền lòng không phải là việc mình không còn nội lực, không thể đối phó Sở Phi Dương, mà là cái bụng đã thành hình. Y vốn gầy, lại có bụng nhô ra, nhìn sao cũng thấy rất kỳ quái. Chỉ có thể mặc xiêm y rộng một chút, mới có thể miễn cưỡng che giấu được. Gần đây lại thường xuyên có cảm giác sinh vật vừa kỳ dị vừa xa lạ trong bụng khẽ nhúc nhích, dường như nó đã biết vận động. Đây là lần đầu tiên y có cảm nhận chân thật về sinh vật đang sống trong cơ thể mình, đây chính là sinh mệnh cùng y huyết mạch tương liên. Nhận thức loại này chỉ làm y thêm phần hận, nhưng không hiểu sao y cũng cảm thấy sợ hãi. Hiện giờ không có Cao Phóng bên cạnh, Quân Thư Ảnh chỉ có thể tự mình đến được điểm mua được dương thai. Đối với lão đại phu mặt mũi hiền

lành dặn dò y nên chăm sóc “nương tử trong nhà” như thế nào, y phải dùng hết kiên nhẫn cả đời mới kiếm chế được mà không rút kiếm giết người.

Với công lực hiện giờ của Quân Thư Ảnh mà muốn đấu với Sở Phi Dương, tuyệt đối là tự tìm đường chết. Cho dù đối đầu khi nội lực của y không bị hao tổn, thì y cũng không phải là đối thủ của Sở Phi Dương. Quân Thư Ảnh vốn định chờ đến khi Sở Phi Dương rời khỏi Mai gia mới ra tay, nhưng hắn vẫn cứ ở lại Mai gia mãi, mỗi ngày đến bồi Mai gia tiểu thư tiến tiến xuất xuất, dường như không có ý định rời đi. Quân Thư Ảnh không có kiên nhẫn chờ đợi thêm nữa, y chỉ có thời gian ba tháng. Cho dù không bị chết vì độc được thì sinh vật trong bụng cũng sẽ mang đến cho y không ít phiền toái.

Trực tiếp đi lấy cũng không được. Mai gia cho dù không phải là đầm rồng hang hổ, nhưng dầu gì cũng là thủ phủ Giang Nam, thủ vệ chắc chắn không ít, càng khỏi bàn đến cái kẻ đang ở nơi này để bảo hộ là Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh ngồi bên cửa sổ trên lầu một tựa lâu, chậm rãi nhìn ngã tư đường đầy người. Thân ảnh mà hai ngày nay y đã nhìn đến phát chán lại xuất hiện. Mai Hân Nhược cải nam trang, kéo Sở Phi Dương chạy từ sạp này đến sạp kia, lộ ra nụ cười diễm lệ như hoa, Sở Phi Dương chỉ thản nhiên cười với nàng. Quân Thư Ảnh bĩu môi, lạnh lùng nhìn.

25. Chương 26

Lúc này bên ngoài truyền đến những tiếng ồn ào huyền ảo. Tiểu nhị cười nịnh, đưa năm, sáu khách quan lên lầu. Đám người kia mỗi người đều ra vẻ vênh vác tự đắc, vừa thấy là biết bọn họ không có tri thức cũng không có nghề nghiệp.

Dẫn đầu là một gã mặc y bào màu trắng, từ đầu đến chân đều mang ngọc bội. Hắn nhìn trái nhìn phải rồi đi đến chỗ Quân Thư Ảnh.

“Ta muốn ngồi ở đây.” Gã gấp chiết phiến (cây quạt) trên tay lại, gõ lên bàn của Quân Thư Ảnh.

Tiểu nhị tương cười tiến đến khom lưng cúi đầu với Quân Thư Ảnh: “Khách quan... ngài xem... tiện nhân đổi cho ngài bàn khác có được không?”

Quân Thư Ảnh đưa mắt thản nhiên liếc mấy người trước mặt một cái, đặt chén rượu đang uống dở xuống, đứng dậy rời đi. Tiểu nhị nhìn bóng dáng kia mà cảm động đến rơi nước mắt.

“Chờ đã!” Gã áo trắng kia lại lên tiếng. Quân Thư Ảnh hơi ngập ngừng nhưng cũng không dừng bước, tiếp tục tiến về phía trước.

“Ta đã bảo người chậm lại, có nghe không?!” Gã thở hổn hển đi đến trước mặt Quân Thư Ảnh, giơ tay chặn lại.

Quân Thư Ảnh dừng bước, thản nhiên lên tiếng: “Không biết vị công tử này có gì chỉ bảo?”

Trong nháy mắt gã liền thay đổi nét mặt, mở chiết phiến, vẻ mặt đắc ý cười nói: “Ta tới bây giờ chưa từng thấy người biết thức thời như thế. Hôm nay ta tâm tình tốt, muốn mời người dùng bữa!” Quân Thư Ảnh thản nhiên liếc gã một cái, khoé miệng mang theo một tia cười lạnh nói: “Nhưng tâm tình ta không tốt.”

“Người nói gì? Ta mời người đã là nể mặt người rồi, người dùng rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!” Gã thẹn quá hoá giận kêu lên. Những khách nhân khác thấy có chuyện không ổn đã sớm rời đi. Còn tiểu nhị bên cạnh lo lắng đến độ vô đầu bút tai, cứ nhìn qua nhìn lại hai người.

Bọn người đi theo gã cũng ở lại xem náo nhiệt. Chúng tiến lại gần, Quân Thư Ảnh quét mắt một lượt, cười lạnh nói: “Ta vốn không muốn làm các người khó xử. Nhưng các người đã muốn tìm đến cái chết, cũng không thể nào trách ta được!”

Sau một hồi võ đấu hỗn loạn, tiểu nhị ở một bên ôm cái bàn đã bị vỡ nát khóc không ra nước mắt. Những tên kia mới đây còn ra hình người giờ mặt mũi đã bầm dập, nằm trên mặt đất khóc thút thít. Quân Thư Ảnh quăng cho bọn chúng một ánh mắt khinh bỉ: “Không biết tự lượng sức mình.”

Nói xong xoay người đi về phía cầu thang. Bên dưới vang lên tiếng binh khí, một đám đại hán tiến lên. Gã ở phía sau đứng lên, mở chiết phiến đã bị gãy nát, nhe răng cười nói: “Người còn không mau đầu hàng đi!”

Sở Phi Dương đang bồi Mai Hân Nhược trong lót nam trang đứng trước một cửa tiệm, lộ ra gương mặt tươi cười nhu hoà vạn năm không đổi, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt quái dị thỉnh thoảng nhìn mình.

“Sở đại ca, huynh cảm thấy thế nào?” Mai Hân Nhược mở nắp một vò rượu, đưa đến mũi Sở Phi Dương, đôi mắt toả sáng như hào quang của trân châu.

“Không tồi.” Sở Phi Dương ôn hoà cười nói, đại thẩm to béo trong tiệm nhin không được cười ra tiếng. Mai Hân Nhược liếc thị một cái, còn chưa cảnh cáo, Sở Phi Dương đã bị thanh âm loạn đấu truyền ra từ từ lâu cách đó không xa thu hút sự chú ý.

“Muội cứ ở lại đây, không cần theo ta. Ta đi xem có chuyện gì.” Vừa dứt lời, thân ảnh mạnh mẽ chợt loé lên, nhẹ nhàng nhảy lên mái hiên, đập gió hướng đến từ lâu trắng lệ gần đó.

Đại thẩm trong quán nhận bạc trong tay Mai Hân Nhược, tươi cười nói: “Cô nương thật có mắt nhìn người a. Vị công tử đó rất xứng với cô.”

Mai Hân Nhược ôn nhu cười cười, ánh mắt nhìn về thân ảnh phía xa hiện lên tia mất mát.

Sở Phi Dương tràn đầy khí thế theo cửa sổ tiến vào. Đại sảnh trên lầu đang hỗn chiến, không ai chú ý đến hắn, chỉ có tiểu nhị ngồi dưới đất ôm bình hoa thấy hắn, ánh mắt thêm vẻ tuyệt vọng, tay ôm bình hoa chặt hơn.

Ngoại trừ tiểu nhị, đại sảnh chỉ còn hơn mười, hai mươi đại hán vây quanh một thanh y công tử. Thanh y công tử kia chiêu thức sắc bén, nhưng không kèm lực đạo, dần dần rơi vào thế hạ phong, trên người đã trúng không ít đòn. Một đại hán cầm ghế ném vào thanh y nam tử kia. “Rầm” một tiếng, cái ghế vỡ tan, thanh y nam tử lao đảo về phía tước, lung lay sắp ngã.

Đây không phải là lúc biện bạch xem ai đúng ai sai. Sở Phi Dương phi thân vào giữa trận chiến, kéo thanh y nam tử đang ngã gục về phía trước, bay lên không trung. Toàn thân hắn tiêu sái, một hắc y đại hán cao to bị bức lui xuống hơn mười bước. Sở Phi Dương ôm người mình vừa cứu trong lòng, nhẹ nhàng hạ xuống, dáng vẻ bề ngễ. Quân Thư Ảnh khi sắp ngã xuống mặt đất, trong đầu đang nghĩ làm thế nào để giảm bớt lực va chạm – dù sao y cũng nghĩ đến sinh mạng nhỏ nhoi yếu trong bụng mình – thì đột nhiên bị kéo bay lên không trung. Lúc xoay vòng trên không, y nhìn thấy gương mặt nam nhân đang ôm mình, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện, không phải hận ý cũng không phải sát ý, mà là tuyệt vọng. Tiêu rồi...

26. Chương 27

Sở Phi Dương nhìn một vòng xung quanh. Hai tên hắc y đưa mắt nhìn nhau, một tên xông ra quát lớn: “Tiểu tử người là ai? Dám xen vào việc của đại gia chúng ta?”

Sở Phi Dương cười khinh thường. Tất nhiên đó chỉ là theo suy nghĩ của Quân Thư Ảnh – người đang dùng khóe mắt liếc hắn. Còn trong mắt mọi người xung quanh thì đó là một nụ cười khiêm tốn, văn đạm phong kinh.

Ngoại trừ cái đêm hoang đường trong sơn động phía sau Thương Lang Sơn kia, Quân Thư Ảnh chưa từng ở gần Sở Phi Dương như vậy. Thân thể hai người – hay có thể nói là ba người – tiếp xúc như thế, chẳng hiểu vì lẽ gì lại khiến Quân Thư Ảnh cảm thấy bối rối.

Sở Phi Dương vẫn nắm chặt tay y chưa chịu buông. Quân Thư Ảnh đau đầu tính kế thoát thân, mặt khác cũng không ngừng oán thầm từng cử động của Sở Phi Dương.

“Tại hạ là Sở Phi Dương. Không biết các vị hảo hán cùng vị công tử này có việc gì lại làm lớn chuyện như vậy?”

Âm thanh trong trẻo vang lên trên đỉnh đầu, Quân Thư Ảnh cảm nhận rõ được bộ ngực phập phồng bên cạnh. Y cười lạnh, y có thể cảm nhận với khẩu khí kia thì hẳn dường như đang muốn nói: “Ta chính là đỉnh đỉnh đại danh Sở Phi Dương, các người dám không nể mặt ta?!”

Quả nhiên, xung quanh vang lên tiếng thở mạnh, tiếp đến là những lời nịnh nọt: “Ra là Thanh Phong Kiếm phái Sở đại hiệp! Chúng tiểu nhân thật là có mắt như mù, không thấy thái sơn! Sở đại hiệp chó nên chấp nhất cùng chúng ta. Vị công tử kia là bằng hữu của Sở đại hiệp sao? Chỉ là có chút hiểu lầm thôi mà!”

Sở Phi Dương buông tay Quân Thư Ảnh ra, ôm quyền hướng mọi người xung quanh, cười nói: “Các vị quá khiêm nhường rồi. Ta xem các vị cũng là người hiệp nghĩa, như thế nào lại không phân biệt được trắng đen phải trái, thì ra chỉ là hiểu lầm. Chỉ không biết là tổn thất ở đây...”

“Sở đại hiệp yên tâm! Chúng ta đều là người trong giang hồ, tất nhiên là biết đạo nghĩa! Tổn thất nơi này cứ để cho chúng ta!”

Sở Phi Dương gật gật đầu cười nói: “Các vị quả nhiên là người nghĩa hiệp. Vậy thì tại hạ cùng vị công tử này xin cáo lui trước.” Hắn chỉ về hướng Quân Thư Ảnh đang lén lút chuồn xuống lầu, tươi cười đối mặt với các hắc y đại hán về mặt đầy kính sợ, nói: “Hẹn ngày tái ngộ.”

“Hẹn ngày tái ngộ.” Bọn hắc y nhân tạm biệt, trong lời nói lại mang điểm thoải mái như trút được gánh nặng. Quân Thư Ảnh không tránh được Sở Phi Dương đang quay lại phía mình. Y thu lại những thanh ngân châm trong tay áo – nếu tên Sở Phi Dương thích xen vào việc của người khác này không xuất hiện, bọn hắc y nhân kia sợ là đã sớm bỏ mạng.

“Vị công tử này, tại hạ là Sở Phi Dương. Vừa rồi tại hạ cảm thấy chân khí trong cơ thể người rất bất ổn, là do người bị nội thương? Tại hạ bất tài, nhưng cũng biết chút y lý, nếu người tin ta, hãy để cho ta chẩn đoán và điều trị bệnh của người?” Thanh âm phía sau mang theo sự chân thành khẩn thiết, nhưng lại khiến Quân Thư Ảnh lo lắng đến mức đứng ngồi không yên. Sở Phi Dương từ khi hành sự giang hồ tới nay đã cứu người vô số. Dù là người nào cũng tin tưởng hắn, nguyện ý báo ơn. Có lẽ đúng như lời Tín Văn Thâm nói, gương mặt hắn khiến cho người khác thấy tin tưởng.

Sở Phi Dương mỉm cười nhìn thân thể cao gầy đứng trước mặt. Y không quay đầu lại, chỉ vội vàng rời đi. Sở Phi Dương hơi nhíu mày hoài nghi, nhưng trước sau vẫn phát ra âm thanh ôn hòa chân thành: “Công tử xin dừng bước, tại hạ không có ác ý.”

Quân Thư Ảnh làm sao còn tâm trí đoái hoài đến lời nói của hắn, nếu để hắn thấy mặt mình, y chắc chắn khó có thể giữ được cái mạng nhỏ này. Sở Phi Dương tuyệt đối sẽ không tin y xuất hiện ở Trung Nguyên mà không có ý đồ bất lương nào. Được rồi, đúng là y cũng có chút ý đồ bất lương, nhưng đó chỉ là lấy một hạt châu nho nhỏ của nhạc phụ tương lai của hắn mà thôi. Vì việc này mà bỏ mạng thì thật oan uổng.

Sở Phi Dương thấy thân ảnh mau xanh không quay đầu lại cứ một mực rời đi thì sự nghi hoặc trong lòng càng sâu sắc hơn. Hắn đưa tay nắm bả vai y. Hắn biết mình không dùng nhiều khí lực, nhưng y bị trượt chân, ngã về phía trước. Sở Phi Dương không còn cách nào khác chỉ có thể phi thân kéo y vào lòng, thuận theo tay vịn cầu thang mà nhảy xuống lầu. Nhưng hắn lại chạm vào một nơi khác thường trên người y. Hắn hơi xấu hổ cúi đầu nhìn nhìn, chỉ thấy được đỉnh đầu người nọ. Vài sợi tóc theo gió khẽ vờn lên má hắn, làm hắn càng thêm mất tự nhiên, nhưng cũng không dám thả lỏng tay.

Chân vừa chạm đất, Sở Phi Dương lập tức buông tay ra, nhìn thân ảnh màu xanh thối lui vài bước. Tuy y vẫn cúi đầu không để lộ diện mạo, nhưng có thể cảm giác được toàn thân y toát lên vẻ phòng bị.

Sở Phi Dương hắng giọng một cái, lên tiếng: “Vị này... à không... phu nhân, tại hạ có mắt như mù, đã mạo phạm người, xin thứ lỗi.”

Quân Thư Ảnh đang chuẩn bị đối phó, nhưng câu nói của Sở Phi Dương khiến y bất ngờ. Sau khi hiểu được ý nghĩa câu nói, lửa giận trong y bùng lên ngất trời. Mang theo đáng vẻ muốn hủy diệt hết thảy, Quân Thư Ảnh âm trầm đi về phía hắn.

Sở Phi Dương nhìn người nọ mang đầy sát khí từng bước tiến về phía mình. Nhưng hắn cũng không hiểu, tội tuy là hắn gây ra nhưng cũng đâu đến mức đáng chết.

Cũng may “nàng” không làm gì nữa, mà “nàng” giống như đang dùng nghị lực rất lớn để thu hồi cước bộ, không quay đầu lại mà rời khỏi tử lâu.

27. Chương 28

Mai gia trang viên gần đây kẻ đến người đi cực kỳ náo nhiệt. Mai gia lần này nhờ buôn bán ra bên ngoài mà thu được nhiều hàng hóa quý hiếm, thậm chí có vài món giá rất cao. Những món hàng khi Mai Hưởng mua vẫn chưa tiêu phí nhiều ngân lượng, nhưng khi đến Trung Nguyên chúng trở thành những món hàng kỳ lạ khiến giá cả tăng lên, làm Mai Hưởng mừng rỡ, cả ngày đều vui mừng cười đắc ý.

Ngoại trừ một cô con gái xinh đẹp như tiên, Mai Hưởng còn một đứa con trai là Mai Thần Anh. Mai Thần Anh từ trước đến nay đã xem thường Sở Phi Dương. Cha của hắn thiên vị Sở Phi Dương càng làm hắn cảm thấy địa vị cùng quyền uy làm tôn trưởng của mình bị Sở Phi Dương uy hiếp, thêm vào đó ở tất cả các phương diện hắn đều không bằng Sở Phi Dương, nên chỉ có thể cắn răng âm thầm oán hận Sở Phi Dương. Hắn cũng từng đối chọi với Sở Phi Dương, cũng làm không ít chuyện xấu để ám hại, nhưng Sở Phi Dương luôn nhận ra khiến hắn lúc nào cũng nếm mùi gây ông đập lưng ông, mặt khác đương sự lại luôn làm ra vẻ ngây thơ vô tội, khiến hắn có cảm giác bất lực rằng mình hữu danh vô thực. Nhưng điều khiến Mai Thần Anh tức giận Sở Phi Dương nhất chính là chuyện của bảo bối muội muội mình. Ánh mắt tràn đầy tình ý của Mai Hân Nhược đối với Sở Phi Dương mọi người đều nhìn thấy. Vị đại tiểu thư này còn không rụt rè mà cả ngày theo bên người Sở Phi Dương, ánh mắt nhìn Sở Phi Dương không hề che giấu vẻ ái mộ.

Mai Thần Anh biết muội muội mình xinh đẹp, dịu dàng, học rộng hiểu nhiều, thêm vào đó là thân phận cao quý, phía sau còn có một đại gia nghiệp của Mai gia. Trước khi gặp Sở Phi Dương, Mai Hân Nhược chưa hề lộ ra bất cứ sắc thái nào với những người đến Mai gia đàm hỏi. Hiện tại trong lòng nàng chỉ có một mình Sở Phi Dương, người khác nàng chỉ xem như bụi đất, không hề quan tâm.

Nhưng vì lẽ gì mà một nam nhân có mỹ nữ bên cạnh cả ngày như vậy mà không sớm đem lòng yêu nàng. Sở Phi Dương vẫn cố tình làm vẻ mặt thản nhiên khiến người khác chán ghét. Hắn tuy đối xử tốt với Mai Hân Nhược, nhưng hắn đối xử với a miêu a cẩu cũng tốt như vậy. Mai Thần Anh tuy không phải là một đứa con ngoan, nhưng là một ca ca tốt, không tránh khỏi lo lắng cho muội muội mình. Nhiều lần khuyên bảo muội muội mình nhưng không có kết quả, hắn liền sinh ra oán hận Sở Phi Dương.

Tìm được một người có cùng mối thù với mình là điều không dễ dàng, nhưng hắn lại có thể gặp được một người cảm hận Sở Phi Dương đại hiệp như mình, quả là một điều hắn không ngờ đến.

Sở Phi Dương theo lệ đi xem xét các cửa tiệm của Mai gia xong liền trở về Mai gia trang viên, mang bầu rượu trong phòng ra, tìm mái nhà cao nhất của sơn trang mà phi thân lên, nằm ngửa xuống, thở một hơi dài với vàng trắng non trên trời.

Những ngày gần đây có thể nói là an ổn nhàn hạ, còn có mỹ nhân bên cạnh bầu bạn, nhưng cuộc sống như vậy khiến hắn mệt mỏi, so với giang hồ còn không vui sướng tự do bằng. Ánh mắt chờ mong ẩn chứa tình cảm của Mai gia đại tiểu thư khiến hắn đau đầu không thôi, còn ở Thanh Phong Kiếm phái thì có Tổng

công tử đang chờ hần. Sở Phi Dương rất muốn hét một hơi thật dài với vầng trăng kia, nhưng cuối cùng chỉ cười khổ tiếp tục uống rượu.

Có tiếng người cùng tiếng bước chân đang dần đến gần. Sở Phi Dương ngưng thần lắng nghe, nhận ra một người là Mai Thần Anh, còn lại là một giọng nói xa lạ khàn khàn hần chưa từng nghe qua. Vốn hần tưởng rằng hai người chỉ đi ngang qua, nhưng hai người họ lại vào trong viện, ngồi xuống chiếc bàn đá dưới tán cây.

“Thư huynh, cảnh đẹp như vậy, ta và người cùng nhau đối nguyệt ngâm thơ, chẳng lẽ không phải là điều rất tuyệt hay sao?” Mai Thần Anh nói chuyện nho nhã khiến Sở Phi Dương suýt phun ra ngụm rượu trong miệng. Hần biết vị Mai gia công tử này vẫn thích nói chuyện văn vẻ, nhưng trước mặt mình thì luôn làm ra vẻ như có oán thù gì sâu nặng lắm, nên hần chưa từng thấy qua bộ dạng nho nhã này của Mai Thần Anh. Chỉ là... Mai Thần Anh dù gì cũng là một thiếu gia có tiền đồ.

Bên người có hai người nói chuyện vô nghĩa suốt cả buổi, Sở Phi Dương thì ở trên mái nhà uống rượu. Hần cũng không phải muốn nghe trộm, nhưng làm đại hiệp cũng có lúc biếng nhác, vả lại Mai Thần Anh cũng không ra vẻ chính nhân quân tử gì với mình, nên Sở Phi Dương cứ yên tâm ngồi đó mà thoải mái uống rượu. Hai người hết ngâm hoa trong gương lại ngâm trăng trong nước. Sở Phi Dương tuy không am hiểu về thơ ca nhưng cũng nhận ra khách nhân họ Thư kia tài năng hơn Mai Thần Anh nhiều. Sở Phi Dương uống rượu, lắc đầu nghĩ đến Mai Hân Nhược kỳ thật là một cô nương tốt, nếu nàng không đối với mình như vậy...

Trò chuyện một hồi thì hai người thay đổi đề tài, dùng lời nói để thể hiện sự căm ghét Sở Phi Dương – người đúng lúc này đang ở trên đầu bọn họ. Sở Phi Dương hơi ngạc nhiên. Không phải là hần tự tin vào mị lực của mình, chỉ là hần có thể hiểu tại sao Mai Thần Anh căm thù mình, nhưng vị Thư công tử này hần chưa từng thấy qua, vì sao y lại nói như thể có thâm thù đại hận gì với hần?

Sở Phi Dương nhìn thoáng xuống dưới. Vị Thư công tử này hơi mập mạp, chòm râu trên mặt trông rất buồn cười. Sở Phi Dương trở mình ngắm trăng, mặc kệ hai người dưới kia mưu toan quỷ kế gì với mình, cứ tiếp tục uống rượu thỏa thích.

---

28. Chương 29

Ban đêm, bầu trời đầy sao.

Ban ngày đèn đuốc sáng trưng, nhưng về khuya, Mai gia trang viên náo nhiệt lúc này cũng tối đen, vắng vẻ, không một bóng người.

Không lâu sau, từ trong phòng khách truyền ra tiếng động. Một bóng đen xuất hiện, ban đầu y còn lết lút, sau thì quang minh chính đại đi thẳng đến thư phòng của Mai Hưởng.

Bóng đen vào thư phòng, đến giá sách rút một quyển sách ra, y sờ một lúc thì có tiếng cơ quan chuyển động. Bóng đen thối lui vài bước, đợi một lát cũng không nghe thấy động tĩnh gì nữa. Bóng đen kia lại đi đến bên giá sách, nhìn trái nhìn phải, hơi chần chờ một lúc mới vươn tay ra, sờ quanh, nhưng vẫn không xuất hiện tiếng động gì nữa.

Đột nhiên bóng đen hơi hoảng hốt, vội vàng xoay người nhìn về phía cửa thư phòng. Lúc này, bốn phía bỗng nhiên xuất hiện vô số cây đuốc. Trong nháy mắt ngọn đuốc sáng trưng chiếu khắp nơi, khiến y không thể trốn vào đâu được.

Bóng đen hiện ra là một người mập mạp với chòm râu trông rất buồn cười, chính là tri kỷ của Mai gia thiếu gia.

Bọn gia đình mặt giận dữ, hung tợn nhìn người đang cố gắng giữ bình tĩnh ở giữa vòng vây kia. Sở Phi Dương và Mai Hưởng gạt bọn họ ra đi vào giữa.

Mai Hường tức giận trừng mắt nói: “Thư công tử! Uổng công con ta đối đãi người tốt như vậy, không ngờ người lại là một tên ác tặc rắp tâm hại người!”

Nam nhân họ Thư kia chỉ liếc lão một cái rồi liền hướng ánh mắt đề phòng về hướng Sở Phi Dương. Sở Phi Dương tiến lên vài bước, cười lạnh nói: “Người đang nghĩ tại sao mình lại bị bại lộ? Thật ra ta đã cảm thấy người đang che giấu việc gì đó. Thư công tử người tài hoa như vậy nhưng quan trọng là thuật dịch dung của người vẫn còn non kém lắm.” Sở Phi Dương lắc đầu ra vẻ đáng tiếc. Mặt Thư công tử chợt run lên, ánh mắt hiện lên tia tàn bạo.

Sở Phi Dương nghiêm túc trở lại, trầm thanh nói: “Ta vốn tưởng rằng người chỉ là một tên trộm vặt ham tài, nhưng không ngờ người lại hạ loại độc được vô sắc vô vị xuống nguồn nước. Thư công tử, người có biết Mai gia từ trên xuống dưới có bao nhiêu người không? Hơn bốn trăm mạng người! Người thật là một kẻ tâm địa ác độc!”

Sau khi Sở Phi Dương nói xong, bọn gia đình xung quanh hơi động, muốn mau chóng được phát tiết cơn lửa giận ngút trời.

Ánh mắt nam nhân ở giữa đám người đột nhiên lóe tinh quang, y phi thân lao thẳng vào Mai lão gia đang ở gần đó.

Y đột nhiên hành động khiến Sở Phi Dương trở tay không kịp. Sở Phi Dương đẩy Mai Hường đang thất kinh vào bọn gia đình phía sau, phi thân đá vào người y. Miệng y phun ra một ngụm máu tươi, nhưng y vẫn cố gắng đứng vững, tay phải vươn lên phóng ra một loạt ngân châm. Sở Phi Dương ngửa người tránh, dùng tay đón lấy ngân châm. Hắn vứt ngân châm xuống đất, lạnh lùng nhìn về phía người đã chống đỡ không nổi mà yếu ớt ngã trên mặt đất. Hắn rút kiếm chỉ vào y.

Nam nhân bị té trên mặt đất ngẩng đầu, có chút sợ hãi nhìn gương mặt đầy hàn ý của Sở Phi Dương. Ánh nhìn lạnh lùng trong đôi mắt hắn còn lạnh lẽo đáng sợ hơn cả mũi kiếm. Y giãy giụa cố gắng đứng lên nhưng không thành công, chỉ có thể nằm yên trên mặt đất.

Mắt thấy lưỡi kiếm lóe sáng càng lúc càng đến gần, y nhắm mắt la lên: “Người không thể giết ta, Sở Phi Dương!”

Đây chính là giọng nói thật của y, Sở Phi Dương nghe được hơi khựng lại. Hắn có thể nhớ rõ từng gương mặt hắn đã gặp, từng giọng nói hắn đã nghe, cho dù chỉ gặp hay nghe một lần. Giọng nói này âm điệu tuy có hơi thay đổi nhưng hắn vẫn có thể nhận ra. Đó là một người mà hắn không thể nào quên.

“Sở Phi Dương, người không thể giết ta.” Người nọ mở to mắt nhìn về phía hắn, tay đưa lên gỡ cái mặt nạ da người buồn cười ra, để lộ khuôn mặt anh tuấn.

Y nhìn thẳng về phía Sở Phi Dương, tâm tình trong đôi mắt kia quá mức phức tạp, khiến Sở Phi Dương chùn tay.

“Tại sao?” Hắn vẫn chưa thu hồi kiếm, từ trên lạnh lùng nhìn xuống, nói: “Ta đã từng nói, nếu người đụng đến Trung Nguyên, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.”

“Không vì sao cả! Dù sao người cũng không thể giết ta!” Quân Thư Ảnh khó khăn nói, lại phun ra một ngụm máu rồi ho không ngừng.

“Nghĩa là sao?” Hắn hơi nâng mũi kiếm, chĩa vào mặt Quân Thư Ảnh. “Ngay bây giờ ta có thể cho người thấy là ta có thể hay không thể giết người.”

Quân Thư Ảnh hết nhìn Sở Phi Dương rồi lại nhìn xung quanh. Y biết mình không có cơ hội trốn thoát, trong ánh mắt tàn bạo xuất hiện sự lúng túng.

“Người thật sự muốn biết tại sao?” Y cúi đầu nói.

Sở Phi Dương không lên tiếng, bôn phía chỉ vang lên tiếng lửa lách tách trên cây đuốc. “Vì...”

Nếu y dùng cách này để cầu xin được sống...

“Vì...”

Nếu y chỉ sống sót sau khi dẫm nát tất cả tôn nghiêm của mình...

29. Chương 30

Đêm tĩnh lặng, chỉ có tiếng lửa tí tách.

Mai Hường hồ nghi nhìn hai người, chần chờ hỏi: “Phi Dương, người quen tên trộm này sao?”

Sở Phi Dương không lên tiếng, ngay cả thân ảnh đang đứng thẳng cũng không có chút động đậy.

Quân Thư Ảnh đột nhiên thở dài, sự tuyệt vọng ẩn trong hơi thở chỉ xuất hiện trong một thoáng rồi tan biến như sương khói. Y chậm rãi lùi về phía cầu thang phía sau, dựa vào, nhìn Sở Phi Dương bằng ánh mắt nửa cười nửa như không cười, nói: “Nếu giết ta, người sẽ hối hận.” Y nhìn về phía Mai lão gia, lại sờ sờ cằm, cười nói: “Người sẽ rất thương tâm.”

Sở Phi Dương chau mày, nhưng vẫn như cũ không mở miệng.

Mai Hường không nhẫn nhịn được nữa, giọng nói già nua hơi khàn khàn, tức giận: “Phi Dương, người còn ở đó nghe tên yện nhân này hồ ngôn loạn ngữ? Mau giết hắn đi!”

Quân Thư Ảnh mỉm cười ngẩng đầu nhìn Sở Phi Dương, nói: “Con người sắp chết thì lời nói đều là sự thật. Nếu người không tin có thể lập tức giết chết ta đi!” Quân Thư Ảnh cười cười.

Sở Phi Dương nhíu mày nhìn y, không màng đến Mai Hường ở phía sau tức giận khiển trách, chậm rãi hạ kiếm xuống. Hắn đã nhiều lần giao thủ với Quân Thư Ảnh nên đương nhiên biết, lời nói của y hoàn toàn không đáng tin. Nhưng khoảng khắc này, tâm tình trong đôi mắt kia cứ lúc ẩn lúc hiện, tuy rằng hắn không hiểu nhưng quyết định tin tưởng y lần này.

“Người muốn nói gì cứ nói thẳng đi.” Sở Phi Dương nói.

Quân Thư Ảnh ý cười càng sâu. Y ngồi ngay lại, dáng vẻ rất thoải mái. Đột nhiên không hề báo trước, y đứng dậy tấn công. Sở Phi Dương cả kinh vội nâng kiếm chống đỡ, thì một làn khói trắng xuất hiện. Hắn tra kiếm vào vỏ, tiến lên phía trước bắt người nhưng chỉ mò vào khoảng không. Từ phía vang lên âm thanh rì rào nho nhỏ, bọn gia đình chung quanh bối rối, rồi một tên kêu lên thảm thiết: “Trùng! Rất nhiều trùng! A!”

Sở Phi Dương chán nản, muốn đuổi theo Quân Thư Ảnh nhưng chỉ có thể chờ đám khói trắng quỷ dị trước mặt tan đi. Ngay lúc mắt nhìn thấy lại được thì hắn phát hiện các loại độc trùng đủ màu đông nghìn nghịt đang thối lui như thủy triều.

Sở Phi Dương kiểm tra xung quanh một lúc. Mai Hường không đáng lo ngại, trong đám gia đình có không ít người bị độc trùng cắn nhưng chỉ bị thương chứ không nguy hiểm đến tính mạng. Sở Phi Dương dặn vài gia đình mang Mai Hường rời khỏi đây, rồi lập tức cầm kiếm đuổi theo.

Quân Thư Ảnh loạn choạng, thất tha thất thểu bước đi. Ngoại trừ việc lãnh một cước của Sở Phi Dương thì y cũng bị độc trùng cắn, thương tích càng thêm nặng. Quân Thư Ảnh dựa vào góc tường nghỉ một chốc, rầy rầy cổ tay áo, vài xác độc trùng rơi ra. Y ghé tẩm nhìn thoáng qua, tiếp tục gắng sức lê đi. Y hiện giờ nội lực mỏng manh, căn bản không thể tự bảo vệ mình khỏi lũ độc trùng mãnh liệt. Thật sự là y đã không còn biện pháp nào khác mới thực hiện đòn tấn công có thể gây lưỡng bại câu thương này.

Y biết bọn độc trùng không thể cầm chân Sở Phi Dương lâu, một khắc y cũng không dám quay đầu lại nhìn ngõ tắt hẻo lánh xem hắn có đuổi theo hay không. Cảnh vật trước mắt y càng lúc càng mơ hồ, mồ hôi lạnh túa ra, cuối cùng y cũng không chống đỡ nổi nữa mà ngã sấp xuống. Mặt va vào đất, bụi đất cũng bay vào miệng, khiến họng y khô khốc.

Nói y ngủ thì đúng hơn là bất tỉnh, bởi khi ngủ mới không an ổn mà bị ác mộng quấy phá không ngừng. Ác mộng của y hỗn loạn, lung tung mơ hồ. Khi y đột nhiên tỉnh lại cũng không biết vì sao mình lại mê mang. Đầu y đau như sắp nổ tung đến nơi. Quân Thư Ảnh suy nghĩ một lúc mới nhớ lại từ đầu đến cuối, nhớ rằng mình đã té xỉu ở một cái hẻm nhỏ.

Quân Thư Ảnh quan sát cách bài trí xung quanh. Căn phòng rộng rãi, sáng sủa, bài trí tinh mỹ, dường như đây là một gian phòng hảo hạn của khách điểm. Vết thương trên người y cũng đã được băng bó cẩn thận. Nhìn qua cũng biết là y đã được người khác chữa trị.

Quân Thư Ảnh thở dài nhẹ nhõm, cảm thấy sự khó chịu trong người đã biến mất. Nhưng cơn đau đớn dai dẳng như thủy triều ập vào khiến đầu y như muốn nổ tung. Quân Thư Ảnh than nhẹ, tay gác lên trán.

Y còn chưa kịp làm gì tiếp thì bên ngoài cửa đã truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng dừng lại trước cửa. Quân Thư Ảnh nhắm mắt, giả vờ như mình vẫn chưa tỉnh lại.

Người nọ mở cửa phòng, đi đến bên giường nhìn nhìn. Quân Thư Ảnh cảm giác được một thân ảnh cao lớn đang đứng bên giường. Khi người nọ quay đi thì y mở mắt ra. Quân Thư Ảnh nhìn người nọ đặt chén được lên bàn.

Thân ảnh cao ngất, y phục màu đen mộc mạc giản dị – Quân Thư Ảnh không thể tin được, cứ mở to mắt ra mà nhìn. Y lẽ ra nên phóng ra hết tất cả các loại độc dược mà Cao Phóng đã đưa cho mình, nhưng hiện tại y tràn ngập nghi hoặc, chỉ có thể nằm đó nhìn trừng trừng người nọ. Ngay cả khi người đó quay đầu lại, y cũng không cố quay đi giả vờ ngủ nữa.

Trong giây lát ánh mắt hai người chạm nhau. Người nọ không kịp phản ứng, gương mặt cứng đờ lại, xấu hổ ho một tiếng, nói: “Người đã tỉnh rồi.”

Đương nhiên là y không đáp lại. Sở Phi Dương thở dài, nói tiếp: “Ta cũng biết là người đã tỉnh.”

30. Chương 31

Quân Thư Ảnh chớp chớp mắt, cảm thấy mệt đến mức không chịu nổi. Sở Phi Dương bưng chén được đến bên giường, nói: “Nếu người tỉnh rồi thì uống đi, như vậy vết thương mới mau khỏi.”

Quân Thư Ảnh nhìn chén được rồi nhìn Sở Phi Dương, kiệt sức hỏi: “Sở Phi Dương, rốt cuộc người muốn gì?”

Sở Phi Dương dừng một chút, nói: “Ta nghĩ, ta có trách nhiệm chăm sóc người...”

Quân Thư Ảnh hít một hơi, bộ dáng như sắp bùng nổ đến nơi. Sở Phi Dương dừng lại, chờ y nói.

Quân Thư Ảnh gian nan ngồi dậy, cố gắng đứng thẳng lên, đối mặt Sở Phi Dương. Đây là lần đầu tiên hai người bình tĩnh đối mặt như vậy, không đối chọi gay gắt cũng không phát ra sát khí.

Quân Thư Ảnh không nổi giận như hắc tướng. Y chỉ cười lạnh nói: “Người không giết ta sao, Sở đại hiệp?”

Sở Phi Dương lắc đầu.

Quân Thư Ảnh khịt mũi khinh miệt, nói: “Ta cứ tưởng người hiệp nghĩa, hóa ra cũng chẳng hơn gì ai.”

Sở Phi Dương nói: “Tùy người muốn nghĩ sao thì nghĩ. Người mặc dù là kẻ tâm địa ác độc, mưu mô xảo quyệt, nhưng từ trước đến nay chưa làm điều gì khiến mọi người oán trách. Ta nói không giết người, nhưng sẽ trông chừng không cho người làm điều ác. Trong thời gian này, ta sẽ chiếu cố người.”

Lời nói tự đại của Sở Phi Dương khiến Quân Thư Ảnh chán ghét, cứ như là việc hắc tướng không giết y, chiếu cố y là chuyện vinh hạnh cho y vậy, đã vậy trên mặt hắc tướng còn lộ ra dòng chữ “không cần cảm tạ ta” nữa chứ.

Quân Thư Ảnh quên rằng mình mới mê man mấy ngày, thân thể suy yếu không thể đứng vững, không biết tự lượng sức mình mà bước đi, đôi chân vô lực khiến y lão đảo té ngã. Sở Phi Dương vươn tay vịn y lại, đỡ cơ thể y đang ngã xuống.

Sở Phi Dương một tay cầm chén được, một tay ôm người nhưng bộ dáng vẫn ung dung tự tại làm Quân Thư Ảnh tức muốn hộc máu. Y gạt tay Sở Phi Dương ra, cả giận nói: “Sở Phi Dương! Người cho rằng người là ai?! Người hiện tại không muốn rút kiếm giết ta thì hãy trách xa ta ra!”

Sở Phi Dương lại cầm tay Quân Thư Ảnh, đưa chén được cho y, nói: “Ta không phải đang thương lượng với người, bởi người không có lựa chọn nào khác. Chỉ cần người sau này nguyện ý cải tà quy chánh – à mà điều này ta cũng không trông mong cho lắm... Chỉ cần người sau này không làm việc ác, sau này ta sẽ không gây phiền toái cho người. Còn hài tử kia...”

“Người cầm mầm!” Quân Thư Ảnh ném chén được, tức giận đến phát run. Y há miệng thở dốc, không nói nên lời, chỉ có thể hợp từng ngụm không khí, trên trán xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng.

Sở Phi Dương nhìn y, thở dài nói: “Ta đi sắc thuốc lại, sẵn tiện làm chút thức ăn. Người nghỉ ngơi đi.” Ra đến ngoài cửa, hắn quay lại nói: “Đừng cố chạy trốn. Người không thoát được đâu. Vừa dứt lời thì không thấy bóng dáng hắn đâu. Quân Thư Ảnh nổi giận nhưng không có chỗ phát tiết, chỉ có thể một cước đá vào cái bàn gỗ, đôi chân vô lực vì vậy mà tiếp tục khiến y té ngã.

Quân Thư Ảnh tất nhiên là không cam lòng nghe lời hắn, nhưng thật sự giờ phút này y không còn chút khí lực nào, ngay cả đi đứng còn không xong, nói gì tới việc chạy trốn trước mắt Sở Phi Dương. Y ngồi dưới đất ngẫm nghĩ một lúc lâu, thấy tốt nhất vẫn là nên quay về giường nghỉ. Y nghĩ nghĩ, đột nhiên cảm thấy tình huống hiện tại cũng không đến nỗi tệ, ít nhất y cũng không cần cả ngày đề phòng Sở Phi Dương đến lấy mạng mình. Hiện tại điều duy nhất y cần phải làm là cố gắng dưỡng thương, như vậy mới có cơ hội đến lấy Phần Tình Châu. Mà Sở Phi Dương không hề nghi ngờ gì sẽ vẫn làm chính nghĩa đại hiệp mà ở đây tận tâm tận sức chăm sóc y. Chỉ cần cơ thể khá hơn một chút, Quân Thư Ảnh có thể nghĩ ra một trăm lẻ một cách thoát thân. Không lâu sau, Sở Phi Dương bưng một chén được khác tới, còn mang thêm một chén cháo. Quân Thư Ảnh ăn uống hết cả rồi ngã đầu ra ngủ. Y ung dung vậy càng khiến Sở Phi Dương không yên tâm. Hắn gọi tiểu nhị thu dọn chén được, sắp xếp lại căn phòng bữa bộn rồi ngồi bên cạnh bàn nhắm mắt dưỡng thần.

Bữa chiều Quân Thư Ảnh gọi toàn món ngon rượu ngon, nhưng tiểu nhị chỉ bưng tới những món ăn nhẹ. Quân Thư Ảnh bĩu môi ra vẻ không muốn ăn, nhưng cũng ăn sạch sẽ, ăn no rồi quay về giường nằm, từ đầu đến cuối không ngó ngang gì đến Sở Phi Dương đang cảnh giác nhìn y.

Màn đêm mau chóng buông xuống. Sở Phi Dương ngồi bên cạnh bàn cả ngày nhưng tựa hồ không có ý định rời đi. Quân Thư Ảnh trở mình tới lui rồi ngồi dậy nói: “Sở đại hiệp, không phải là người nên trở về phòng mình nghỉ ngơi sao?”

Sở Phi Dương lắc đầu nói: “Ta không cần!”

Quân Thư Ảnh nghiêng răng nghiêng lợi nói: ‘Nhưng ta cần! Ta không có thói quen ngủ khi còn người khác ở trong phòng, nhất là người đó đã từng cưỡng ép ta!’

Sở Phi Dương bị nói trắng ra như vậy liền nhanh chóng đứng dậy, tay phải đưa lên miệng ho nhẹ một tiếng, cao giọng nói: “Vậy người cứ nghỉ ngơi thật tốt đi. Nhưng đừng có chủ ý gì, ta ở ngay bên cạnh.” Hắn đi đến cửa, ngập ngừng một chút rồi quay đầu lại nói: “Có việc gì cứ gọi ta.”

Quân Thư Ảnh nhếch miệng, mặt cười nhưng không trong lòng không cười, trả lời: “Đương nhiên rồi. Nếu ta trở dạ hoặc sinh non nhất định sẽ gọi người.”

Sở Phi Dương lập tức bước ra, khép cửa lại, nhanh chóng rời đi. Quân Thư Ảnh cười lạnh nằm xuống giường, đôi mắt lóe tinh quang, âm thầm tính kế.

31. Chương 32

Nửa đêm, cửa phòng Quân Thư Ảnh khẽ mở, một bóng đen xuất hiện chạy ra ngoài khách điểm. Bên trên, một đôi mắt nhìn về hướng bóng đen, đến khi bóng đen kia biến mất thì đôi mắt cũng đột nhiên không còn nữa.

Cùng lúc đó, Quân Thư Ảnh đang ở sát bên cửa sổ, cân nhắc nhìn trái nhìn phải. Nếu dùng khinh công thì từ trên cao nhảy xuống y sẽ có cơ hội bình yên vô sự. Y không có nhiều thời gian để trì hoãn nữa. Tên tiểu nhị bị y bắt hóa trang cho giống y đã theo mệnh lệnh của y mà chạy ra ngoài khách điểm. Cho dù hắn có bị Sở Phi Dương bắt thì chỉ cần hắn không lên tiếng, cái mặt nạ da người hắn đeo có thể cầm chân Sở Phi Dương. Nhưng nhất định là không lừa được Sở Phi Dương lâu, nên y phải nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Quân Thư Ảnh hít một hơi thật sâu, từ trên cửa sổ nhảy xuống. Không đợi đến lúc y chuẩn bị tư thế tiếp đất thật tốt để tránh thương tổn cho phần bụng thì một thân hình mạnh mẽ nhanh như gió lướt qua, mang y lên mái nhà.

Quân Thư Ảnh không cần nhìn cũng biết là ai, chán nản thở dài.

Sở Phi Dương âm thầm cười nói: “Ta nói rồi, không nên có ý định bỏ trốn.” Nói xong hắn bước ra xa vài bước rồi nằm xuống, không biết lấy bầu rượu từ đâu ra, cứ thế mà chậm rãi uống, không buồn để ý đến Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh đứng lặng một lúc, mới phát hiện Sở Phi Dương thật sự không thèm để ý đến mình nữa, cả giận nói: “Sở Phi Dương! Người cứ thế đem ta lên đây rồi bỏ mặc ta à?! Ta muốn trở về phòng ngủ!”

Sở Phi Dương khẽ nhú mồm nhìn y, nói: “Ta không ngăn cản người trở về!”

“Người!” Quân Thư Ảnh chán nản, tiện tay cầm viên ngói ném về phía hắn. Sở Phi Dương cũng không nhúc nhích, viên ngói cách hắn khoảng hai bước liền giống như đụng phải một bức tường vô hình, rơi xuống.

Quân Thư Ảnh oán hận nhìn chăm chú Sở Phi Dương một lúc, sau đó cười lạnh, xoay người bỏ đi.

Âm thanh mái ngói bị dẫm lên xa dần, cước bộ y xem ra có vẻ vững vàng hữu lực, không biết nội lực trong người còn lại bao nhiêu?

Sau đó truyền đến âm thanh người nhảy xuống đất, y lão đảo không vững vấp vài bước, những câu mắng đầy oán hận vang lên.

Sở Phi Dương uống rượu, cười nói: “Không thể tưởng tượng được là Quân Giáo chủ nửa đêm lại có nhã hứng nhảy múa bên ngoài cửa phòng.”

Bên kia im lặng một lúc, rồi sau đó là tiếng cửa đóng sầm vào. Sở Phi Dương sẽ không ngạc nhiên nếu ngày mai vào phòng y thấy mặt bữa bãi. Chắc hẳn phải bồi thường cho lão bản rồi.

Gần trưa mà trong phòng Quân Thư Ảnh vẫn không có chút động tĩnh gì. Sở Phi Dương sợ y lại có hành động đập phá bữa bãi quá trớn nữa liền gõ cửa gọi y, quả nhiên nửa ngày cũng không có tiếng trả lời. Sở Phi Dương một cước đá văng cửa gỗ, nhanh chóng đi vào, nhìn Quân Thư Ảnh vẻ mặt tiêu tụy đang ngồi trên giường, lạnh lùng nói: “Người muốn gì?”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ nhìn quanh căn phòng đầy những mảnh vỡ. Máy cái đó đều là hàng thượng đẳng, mà lão bản của tửu lâu này cũng không phải là kẻ hào phóng. Không biết y còn muốn làm khó hắn đến mức nào.

“Không cần nhìn cũng biết mà.” Quân Thư Ảnh nhú mồm nói: “Đừng quên còn cái cửa đằng sau người nữa.” Quân Thư Ảnh chỉ chỉ. Sở Phi Dương quay về sau, nhìn cửa phòng lung lay sắp ngã.

“Cảm tạ người đã nhắc nhở.” Sở Phi Dương thở dài nói: “Người nên ăn gì đi. Người muốn ăn gì? Ta sẽ đi lấy.”

Sở Phi Dương mang tư thái như thế trong tay nắm toàn bộ thể cục khiến Quân Thư Ảnh rất chán ghét. Y nhận ra mình đang ngồi trên giường thì trông có vẻ yếu thế so với hắn liền xuống giường, đứng thẳng đối

mặt với Sở Phi Dương, lạnh lùng nói: “Sở Phi Dương, đừng dùng khẩu khí này nói chuyện với ta. Người cũng đừng quên trước sau gì ta và ngươi cũng là kẻ thù. Chỉ cần có cơ hội, ta sẽ lập tức lấy mạng ngươi!”

Sở Phi Dương đương nhiên biết điều này. Hắn cũng chưa từng ảo tưởng Quân Thư Ảnh là một người thiện lương gì. Hắn biết, cho dù là lúc Quân Thư Ảnh suy yếu nhất, hắn cũng phải đề phòng y bất ngờ vươn tay đoạt mạng mình.

Có điều...

Quân Thư Ảnh đứng thẳng như thế, cái bụng đã gần sáu tháng hiện lên rõ ràng dưới lớp y phục đơn bạc. Sở Phi Dương vô tình liếc mắt nhìn, rồi lại lập tức dời ánh mắt đi. Không hiểu sao hắn cảm thấy chột dạ... “Đa tạ người đã nhắc nhở.” Sở Phi Dương chỉ lộ ra vẻ thản nhiên, cười nói. Quân Thư Ảnh ra vẻ đối chọi gay gắt nhưng hắn chỉ dùng sự ôn nhu đáp lại khiến y cảm thấy thật khó chịu. Y bình tĩnh nhìn chằm chằm Sở Phi Dương một lúc, rồi oán hận xoay người, bắt đầu mặc y phục.

Sở Phi Dương âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhìn bóng lưng y, nói: “Người rửa mặt trước đi, ta đi lấy thức ăn.” Nói xong hắn xoay người muốn rời đi thì Quân Thư Ảnh đã lạnh lùng kêu lên: “Đứng lại! Ta có tay chân đầy đủ, tự mình đi ăn được. Người bớt quản chuyện của ta đi!”

Sở Phi Dương nhú mày nhìn Quân Thư Ảnh, nói: “Ta chỉ nghĩ ngươi muốn ở trong phòng.”

Quân Thư Ảnh cười lạnh ngắt lời hắn: “Sao? Sở đại hiệp thấy hiện tại ta không thể gặp người khác sao?”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ nói: “Người biết là ta không có ý đó.”

Quân Thư Ảnh cười lạnh, đi ngang qua Sở Phi Dương mà ra khỏi phòng.

32. Chương 33

Hai người đi vào đại sảnh rộng rãi nhón nháo tiếng người. Quân Thư Ảnh sắc mặt không đổi đi xuyên qua đám người, đến ngồi ở một bàn gần cửa sổ, hoàn toàn không màng đến kẻ đi theo sát chăm nom mình.

Sở Phi Dương đặt kiếm lên bàn, ngồi đối diện Quân Thư Ảnh.

Tiểu nhị chạy tới ân cần bưng trà rót nước, tươi cười nói: “Hai vị khách quan dùng gì?”

Quân Thư Ảnh một hơi gọi tất cả các món sơn hào hải vị, còn kêu thêm một bầu rượu ngon. Sở Phi Dương lẳng lặng chờ y nói xong mới gọi tiểu nhị mang vài món ăn thanh đạm lên, nói thêm: “Không cần mang rượu.” Sở Phi Dương gật đầu, ra ý bảo tiểu nhị có thể lui xuống. Tiểu nhị có chút khó xử nhìn Quân Thư Ảnh, lại nhìn Sở Phi Dương. Quân Thư Ảnh cười lạnh, ném ra một thỏi bạc. Sở Phi Dương chỉ cười, nói: “Nghe ta.”

“Người...” Quân Thư Ảnh đứng lên, vỗ một chưởng lên bàn. Sở Phi Dương xoay mũi kiếm về phía Quân Thư Ảnh. “Ngồi xuống!”

Quân Thư Ảnh nhìn vô kiếm mang hoa văn mộc mạc, rồi lạnh lùng nhìn Sở Phi Dương, cuối cùng cũng chậm rãi ngồi xuống.

Tiểu nhị âm thầm lau mồ hôi lạnh, lấy lại vẻ mặt tươi cười, nói: “Nhị vị quan khách xin đợi một chút. Thức ăn sẽ ra ngay.” Nói xong gã nhanh chóng lui đi.

Sở Phi Dương buông kiếm, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy vẻ đề phòng trước mặt mình, thở dài nói: “Không phải món gì đắt tiền cũng tốt. Những món ăn đó không thích hợp, rượu thì càng tối kỵ với ngươi.”

Sở Phi Dương nói xong lời này, liền thấy đôi mắt Quân Thư Ảnh dấy lên lửa giận ngàn ngọn, nhưng y cũng nhanh chóng thu hồi ánh mắt, bàn tay đặt trên bàn hết nắm chặt lại mở ra. Sở Phi Dương khẽ nhú mày, cũng không nói gì thêm.

Thức ăn nhanh chóng được dọn lên, Quân Thư Ảnh lập tức ăn sạch những món mình có thể ăn được. Sở Phi Dương chỉ mới động vài đĩa thì thức ăn trên đĩa đã hết hẳn. Hắn bỏ đĩa, nhìn Quân Thư Ảnh ăn như hổ đói. Sở đại hiệp vốn tính tình thẳng thắn, lúc này hắn muốn lên tiếng khuyên y ăn từ từ, không cần vội vàng gấp gáp như vậy, nhưng hắn cố gắng đem lời nói sắp vượt khỏi miệng mà nuốt xuống – hắn có thể đoán trước được lời nói này sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng như thế nào. Lúc này, vài kẻ không buồn hạ giọng, cứ thế mà bình phẩm hai người từ đầu đến chân. Sở Phi Dương không cần chăm chú lắng nghe thì những lời nói chứng tỏ chủ nhân của chúng không muốn sống nữa cũng tự nhiên lọt vào tai hắn.

Quân Thư Ảnh quả nhiên dừng đĩa. Y cúi thấp đầu khiến Sở Phi Dương không nhìn thấy vẻ mặt của y. Đám đại hán bên bàn kia cười sỗ sàng, hoàn toàn không biết mình sắp gặp đại họa. Sở Phi Dương nhú mày. Hắn đã nhọc công bảo vệ không để bọn chúng mất mạng, vậy mà bọn chúng có lẽ không biết viết chữ đâm đầu vào chỗ chết. Nên cuộc đời hắn ghét nhất là những kẻ thích sàm ngôn bừa bãi. Không biết có bao nhiêu người đến khi mất mạng mới hiểu được cái đạo lý họa từ trong miệng mà ra này.

Quân Thư Ảnh đột nhiên vung tay ném đĩa đi, chiếc đĩa cắm ngay vào bàn trước mặt một gã đại hán đang cười sỗ sàng, vài kẻ lộ vẻ hoảng sợ. Quân Thư Ảnh đi qua, khẽ cười, cúi người thu lại chiếc đĩa. Tên đại hán tức giận rút dao muốn tấn công nhưng bị đồng bọn ngăn cản nên cũng thu hồi vũ khí lại. Gã tuy không cam lòng như khi nhìn đến đôi mắt sáng ngời của Sở Phi Dương đang nhìn về phía này, gã biết hắn không phải là người dễ chọc giận nên cũng thức thời mà im tiếng. Bọn chúng không hề ngờ rằng, Sở Phi Dương đang đề phòng giúp bọn chúng không bị nam nhân trông có chút văn nhược kia đoạt mạng...

Quân Thư Ảnh mang chiếc đĩa về, cái bụng nhô ra khi y đứng dậy lại rước lấy những ánh mắt tò mò cùng khinh bỉ. Quân Thư Ảnh sắc mặt không đổi quay lại ngồi đối diện Sở Phi Dương, gọi tiểu nhị thay cho y một đôi đĩa khác.

Sở Phi Dương nhìn khóe miệng mang ý cười của Quân Thư Ảnh, lại nhú mày nhìn về phía bàn của đám đại hán đang bắt đầu ăn uống linh đình trở lại. Hắn đột nhiên vỗ bàn, khẽ nâng thân kiếm, vỏ kiếm nhanh chóng bay ra, quay một vòng quanh bàn tên đại hán lỗ mãng, rồi quay về, nhẹ nhàng tra vào thanh kiếm.

Gã đại hán kinh ngạc rồi lập tức nổi giận đến đỏ mắt, vừa rút vũ khí tấn công Sở Phi Dương thì một người chỉ chén rượu vừa bị vỏ kiếm chém vỡ, nói lấp bắp: “Nhìn xem, trong rượu có độc!”

Mọi ánh mắt đều nhìn chăm chú vào chỗ gã chỉ, chỉ thấy rượu bị đổ ra đã đốt một lỗ đen trên bàn, bốc mùi khó chịu, còn có tiếng bàn tiếp tục bị ăn mòn.

Bọn đại hán lúc này còn giương cung bạt kiếm giờ choáng váng, không ngờ mình vừa mới đến trước cổng Quỷ Môn Quan. Quân Thư Ảnh hung tợn liếc Sở Phi Dương một cái, đứng dậy rời đi. Sở Phi Dương đặt tiền lên bàn, cầm lấy kiếm vội chạy theo y ra ngoài.

33. Chương 34

Quân Thư Ảnh bước nhanh về phòng. Sở Phi Dương đuổi theo. Hắn đứng bên cạnh cánh cửa gỗ lung lay sắp đổ, ôm kiếm lạnh lùng nhìn Quân Thư Ảnh đang đi qua đi lại trong phòng.

Quân Thư Ảnh oán hận nhìn hắn một cái, vòng qua hắn để đi ra ngoài. Sở Phi Dương nắm chặt tay Quân Thư Ảnh lại, lạnh lùng nói: “Ta đã nói sẽ không để ngươi tùy tiện giết người nữa! Người không thấy như thế là quá độc ác sao? Giết nhiều người như thế ngươi không sợ bị báo ứng sao?” Quân Thư Ảnh khịt mũi, hừ lạnh một tiếng, nói: “Đừng làm ra vẻ như ngươi chưa từng giết người. Máu trên tay ngươi cũng không ít so với ta đâu Sở đại hiệp!”

“Ít nhất ta cũng không thể hổ thẹn với lương tâm. Còn ngươi thì sao?! Ngươi dám nói...”

“Ta đương nhiên không thẹn với lương tâm! Ta muốn giết người thì giết, việc gì phải hổ thẹn?!”

Quân Thư Ảnh nhìn thẳng vào Sở Phi Dương, đôi mắt như muốn nói việc y làm là hợp tình hợp lý. Sở Phi Dương chán nản, sau một lúc lâu mới bắt đầu dĩ buông tay Quân Thư Ảnh, nhũu mảy: “Thật sự không thể nói lý với người.”

Quân Thư Ảnh cười lạnh nói: “Vậy người không cần thuyết phục ta nữa. Đạo bất đồng bất tương vi mưu – người làm gì ta vậy?”

Sở Phi Dương thu tay về, khẽ cười nói: “Điểm huyết.”

“Không phải! Ta muốn hỏi tại sao người điểm huyết ta?” Quân Thư Ảnh tức giận quát.

Sở Phi Dương cười nói: “Thì người đã nói suy nghĩ của chúng ta bất đồng, ta không cần thuyết phục người nữa. Nhưng đối với người không dùng mưu không được. Ta muốn ra ngoài lo liệu chút việc, người cứ ngoan ngoãn mà ở trong phòng đi.” Nói xong hắn đỡ Quân Thư Ảnh lên giường, hoàn toàn không nhìn tới đôi mắt hung tợn, cũng vờ như không nghe những câu y chửi rửa hắn như “tiểu nhân dê tiện”, “ngụy quân tử.”

Trên phố có một ngôi nhà mộc mạc ở giữa khách điểm và cửa hiệu may y phục. Trên cánh cửa để ngõ có treo bảng hiệu ghi: “Được điểm.”

“Không cần làm gì khác, mỗi ngày uống một thang là tốt rồi. Lão đại phu mặt mũi hiền lành ân cần dặn dò chàng thanh niên anh tuần trước mặt mình. “Lần đầu tiên được làm phụ thân luôn như vậy. Có việc gì cứ đến tìm lão phu, lão phu có thể theo người đến nhà khám bệnh.

Sở Phi Dương xấu hổ cười cười. Hắn chỉ hỏi là phải chăm sóc người mang thai như thế nào – đương nhiên là vì hắn không có kinh nghiệm về việc này – nhưng chẳng hiểu sao lại khiến lão đại phu này vui đến vậy.

“Người thật là biết chăm sóc nương tử cẩn thận. Nàng thật là có phúc a.” Lão đại phu gật gù vuốt ve chòm râu. Sở Phi Dương khẽ lắc đầu. Nếu để Quân Thư Ảnh nghe được câu nói này, không biết y sẽ nộ khí xung thiên đến mức nào.

“Đại phu, có phải những người mang thai sẽ trở nên đặc biệt khó tính? Lão có cách nào không?” Trước khi đi, Sở Phi Dương hỏi một câu cực kỳ quan trọng.

Lão đại phu vuốt râu rung đùi đắc ý một lúc mới nói: “Cứ chịu theo ý nàng.”

Sở Phi Dương âm thầm thở dài, cầm được rồi đi.

Ra khỏi được điểm hắn chỉ mới đi được vài bước đã nghe được một âm thanh thanh thúy từ phía sau vang lên: “Sở đại ca!

Sở Phi Dương quay đầu lại, thấy Mai Hân Nhược cải nam trang vẻ mặt vui mừng cùng tiểu nha hoàn chạy đến, trên tay cầm một ít đồ ăn.

“Sở đại ca, gặp lại huynh thật tốt quá. Huynh đã đi đâu vậy? Đêm hôm đó huynh đuổi theo tên trộm rồi không trở về nữa, khiến muội lo lắng gần chết.” Mai Hân Nhược ngẩng đầu nhìn Sở Phi Dương, trong ánh mắt trong trẻo là sự lo lắng không hề che lấp. Sở Phi Dương cười nói: “Đã làm phiền muội quan tâm rồi. Chỉ là ta có chút việc chưa giải quyết, mà không có cơ hội báo cho Mai lão gia.”

Mai Hân Nhược đưa những món ăn trên tay cho tiểu nha hoàn, một tay giữ chặt ống tay áo Sở Phi Dương, nói: “Vậy huynh đã giải quyết mọi sự xong xuôi chưa? Nếu xong rồi huynh hãy trở lại Mai gia đi.”

Sở Phi Dương lắc đầu: “Ta e không được. Hơn nữa mọi việc ở Mai gia cũng đã ổn thỏa, không cần ta ở lại Mai gia mãi. Thật sự ta cũng đang muốn đến chào từ biệt Mai lão gia.”

Mai Hân Nhược thần sắc đang vui vẻ lập tức trở nên ảm đạm, khóe miệng run run, nói: “Huynh không cần phải khách khí như vậy, cứ xem Mai gia như là gia đình mình. Phụ thân muội cùng sư phụ huynh giao tình tốt như vậy, phụ thân muội cũng rất thích huynh. Muội cũng...” Nàng cúi đầu lấy tay xoắn xoắn góc áo, giọng nói nhỏ dần.

Sở Phi Dương nói: “Ta thực không có khách khí, cũng rất cảm tạ Mai lão gia đã nâng đỡ. Sau này nếu Mai gia cần gì, ta sẽ hết lòng tương trợ. Ta còn có việc, xin đi trước. Mai... công tử cũng nên sớm về nhà đi.”

Nói xong hắn xoay người muốn rời đi. Mai Hân Nhược vội đuổi theo: “Muội dù sao cũng không có việc gì, để muội theo cùng huynh một đoạn vậy.”

Hai người cùng đi qua mấy dãy phố, Sở Phi Dương dừng lại nói: “Ta đã đến nơi rồi. đành cáo biệt muội vậy.”

“Chờ đã...” Mai Hân Nhược vội la lên. Sở Phi Dương nhìn về phía nàng. Mai Hân Nhược trong lúc cấp bách cũng không biết mình muốn nói cái gì, chỉ là nàng không muốn sớm từ biệt Sở Phi Dương. Nàng nhìn quanh suy tư thì thấy vật Sở Phi Dương đang cầm trên tay. Lúc này nàng mới nhìn rõ đó là một gói dược.

“Đây là dược gì vậy? Sở đại ca bị bệnh sao?” Mai Hân Nhược lo lắng hỏi.

Sở Phi Dương đưa gói dược lên cao, cười cười nói: “Ta không sao. Đây là dược mua hộ người khác thôi.”

“Bằng hữu của huynh bị thương à? Vậy huynh hãy đem y về ngụ ở Mai gia trang đi, sẽ tiện chăm sóc y.” Mai Hân Nhược sốt ruột đề nghị.

“Y không bị thương, cũng không bị bệnh. Không có trở ngại gì cả, ta cũng không cần phải phiền đến Mai gia.” Sở Phi Dương khách khí trả lời.

“Không bị thương cũng không sinh bệnh... vậy đây là dược gì?” Mai Hân Nhược nhìn bộ dáng lo lắng muốn rời đi của Sở Phi Dương, cảm thấy dường như mình gặp lại Sở Phi Dương không đúng lúc cho lắm. Nhưng nàng cần hỏi gì đó để kéo dài thời gian.

“Thuốc dưỡng thai.” Sở Phi Dương cười đáp, sau liền cáo biệt rời đi. Mai Hân Nhược cứ đứng đó, bất động.

“Huynh... huynh ấy nói đó là dược gì?” Mai Hân Nhược hỏi tiểu nha hoàn. Tiểu nha hoàn im lặng một lúc lâu mới chần chừ trả lời: “Sở đại hiệp nói... dường như là... dược dưỡng thai.”

Mai Hân Nhược mở to mắt, vài giọt lệ rơi xuống. Nàng đưa tay lau, xoay người rời đi. Tiểu nha hoàn chạy theo sau, cả hai cùng trở về Mai gia trang viên.

34. Chương 35

Sở Phi Dương trở lại khách điểm, đẩy cửa, nhìn bộ dáng cứng ngắc đang nằm trên giường của Quân Thư Ảnh. Hắn khẽ cười, không biết phong ba bão táp nào đang chờ hắn đây.

“Ta đã về.” Sở Phi Dương đến trước giường, chuẩn bị tinh thần để đón ánh mắt hận sao hắn không chết đi cho rồi của y, hay những lời châm chọc khiêu khích từ cái miệng lưỡi sắc bén, có thể còn có cả ám khí hoặc độc dược chết người.

Nhưng chẳng có gì cả. Quân Thư Ảnh hai mắt nhắm nghiền nằm trên giường, người đầy mồ hôi, vẻ mặt đau đớn.

“Quân Thư Ảnh.” Sở Phi Dương gọi, không có tiếng trả lời. Những sợi tóc đầy mồ hôi dính bết lên trán lên mặt y, trông y vô cùng thê thảm chật vật. Sở Phi Dương vội giải huyết cho y, đỡ y ngồi dậy. Hắn có thể cảm thấy người trong tay mình đang run lẩy bẩy.

“Đã xảy ra chuyện gì? Người không thoải mái ở đâu?” Sở Phi Dương nắm cổ tay y định xem mạch lại bị y đẩy ra.

“Ta không sao.” Y thở dốc. “Người có thể về chậm một chút. Lúc đó sẽ nhạt được xác ta... ah...” Chưa dứt lời thì Quân Thư Ảnh đã rên một tiếng, gập người ôm bụng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Người đau bụng sao? Để ta xem!” Sở Phi Dương túm cổ tay Quân Thư Ảnh nhưng y vẫn tránh khiến hắn không thể bắt mạch được.

“Người sao lại ngoan cố như vậy?! Giấu bệnh không cho ta xem chỉ gây hại cho người.” Sở Phi Dương nhíu mày nhăn mặt nói.

Quân Thư Ảnh hừ một tiếng, giọng nói hơi suy yếu: “Người là thầy y sao? Bất quả người chỉ là một kẻ tự cho mình nghĩa hiệp thôi. Ta đã nói ta không có việc gì! Người sao có thể nhiều chuyện giống như nữ nhân vậy!”

“Đến lúc này mà người còn khua môi mua mép. Rốt cuộc ai giống nữ nhân hơn?!” Quân Thư Ảnh không hợp tác làm Sở Phi Dương hơi tức giận, động tác trở nên thô lỗ. Hắn dùng khí lực nắm chặt cổ tay Quân Thư Ảnh, khiến y không thể né tránh.

Quân Thư Ảnh cũng bị những lời nói này chọc giận, y giơ tay kia lên nắm áo Sở Phi Dương, hung tợn nói: “Đúng vậy, Sở đại hiệp người là nam tử hán đại trượng phu! Còn ta giống như nữ nhân, trong bụng còn có đứa nhỏ này! Người muốn biết ta bị làm sao?! Được, ta nói rõ cho người biết! Con người cả ngày trở mình trong bụng ta, khiến ta đau đến chết đi sống lại. Ta không muốn cái gì cũng phải nói cho Sở đại hiệp người biết!”

Khoảng cách quá gần khiến Sở Phi Dương có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi của Quân Thư Ảnh phả trên mặt mình, cũng có thể tinh tường nhìn thấy trong cặp mắt gần trong gang tấc kia những cảm xúc phức tạp. Phần hận, không cam lòng, bị sỉ nhục, còn có những cảm xúc không thể diễn tả nên lời. Tất cả đều khiến tim hắn khẽ run lên. Sở Phi Dương nhớ lúc mới gặp Quân Thư Ảnh, y còn là một nam nhân ở trên đỉnh thiên hạ, hiện giờ y mất tất cả, còn rơi vào tình cảnh tréo ngoe như vậy. Mặc dù biết đó là sự trừng phạt cho tội lỗi của y, nhưng hắn cũng không thể không tiếc hận thay cho y. Nếu không phải y tâm địa bất chính, thì với bản lĩnh của mình, y có thể mang quyền cao chức trọng, được mọi người ngưỡng mộ sùng kính. Sở Phi Dương khẽ thở dài, kéo tay Quân Thư Ảnh xuống, chậm rãi truyền chút nội lực cho y. Lúc này Quân Thư Ảnh không tránh động nữa, chỉ cúi thấp đầu không lên tiếng, yên lặng nhận từng đợt nội lực ầm ập chảy vào cơ thể.

Sở Phi Dương đứng dậy, lấy gói dược trên bàn, nói: “Ta đi sắc thuốc cho người. Người hãy nghỉ ngơi một chút đi.” Hắn lại nhìn cảnh tượng bữa bãi xung quanh, bất đắc dĩ nói: “Nếu không thích nơi bữa bãi này, người có thể đến phòng ta ở bên cạnh. Còn nữa, đừng bỏ chạy. Người nên biết thời điểm này người lưu lại đây là tốt nhất.”

Khi Sở Phi Dương trở về thì Quân Thư Ảnh đã ngủ say trên giường hắn. Sở Phi Dương đặt chén dược lên bàn. Sở Phi Dương phải đi tìm lão chữa ngứa keo kiệt, dùng lời ngon tiếng ngọt bồi tội một hồi, sau đó xuất ra một lượng lớn ngân lượng bồi thường cho những đồ vật Quân Thư Ảnh đập hư mới xong việc.

Vài ngày sau, Quân Thư Ảnh hoàn toàn im lặng, không cố tình gây chuyện, cũng không bày ra trăm phương ngàn kế để chạy trốn. Sở Phi Dương bớt lo lắng, nhưng cũng không dám thả lỏng đề phòng. Hắn hiểu Quân Thư Ảnh là người như thế nào. Sự nhu thuận này chỉ là tạm thời, có lẽ y đang chờ thời cơ lấy mạng hắn. Sống chung với độc xà, tốt hơn hết là không nên lơ là.

35. Chương 36

Hơn mười ngày bình yên trôi qua. Quân Thư Ảnh cả ngày ở lì trong phòng. Sở Phi Dương không biết y có suy nghĩ gì, nhưng hắn vẫn nghĩ, được nghe Quân Thư Ảnh dùng miệng lưỡi châm chọc bén nhọn nói móc hắn như trước thì tốt hơn. Nếu là hai ngày trước, hắn còn có thể cho là y sợ ngoại nhân đến tìm, nhưng hiện tại y im lặng như vậy, hắn không thể nào đoán ra tâm ý của y, chỉ có thể hết sức đề phòng để kịp thời ngăn chặn âm mưu của y.

Từ ngày hắn gặp lại Mai Hân Nhược, Mai Hường vẫn thúc giục hắn quay lại Mai gia, Sở Phi Dương lúc nào cũng tìm cách thoái thác. Mai Hường cuối cùng chịu không được, tối hôm đó lão cấp tốc cho người gọi hắn đến Mai gia. Sau ba tuần rượu lão liên nhắc đến việc thành thân của hắn và Mai Hân Nhược.

Sở Phi Dương than thầm, cuối cùng lão cũng nói thẳng đến chuyện này. Hắn biết sự phụ hắn cùng Mai Hường trước giờ đều chờ hắn ngó lơ trước. Mỗi lần hắn ở bên cạnh Mai Hân Nhược thì luôn bị mọi người dõi theo, thêm vào đó ánh mắt Mai Hân Nhược nhìn hắn lúc nào cũng ánh lên vẻ ái mộ. Cho dù hắn có là

đại hiệp đi chẳng nữa, mà làm gì cũng bị mọi người nhòm ngó như vậy, thì dù ngoài mặt hần tỏ vẻ thản nhiên, nhưng trong lòng hần cảm thấy rất phiền phức.

Sở Phi Dương viện ra những lý do để cự tuyệt mà hần đã chuẩn bị từ trước. Không ngờ hần chưa nói xong, Mai Hường đã phát hỏa, vỗ bàn một cái, chỉ vào mặt hần mà mắng hần là kẻ vô trách nhiệm. Sở Phi Dương kinh ngạc, hần không hiểu sao mình lại bị mắng như vậy, cảm thấy cực kỳ oan uổng. Đến khi Mai Hường thẳng tay chỉ trích hần đã có thể tử cùng hài tử lại đi trêu chọc nữ nhi bảo bối của lão, Sở Phi Dương mới hiểu ra. Hần cười khổ, loại ẩn tình này sao có thể cho người khác biết được? Mai Hường mắng xong cũng nguôi giận, tâm tình bình ổn trở lại mới hỏi hần có phải hần chỉ đang chiếu cố vợ góa của một bằng hữu nào đó hay không, thì hần thẳng thắn phủ nhận – đây chính là lời nói thật. Đó đích thực là hài tử của hần, tuy rằng người kia không phải là thê tử của hần.

Sở Phi Dương nghĩ đến việc Quân Thư Ảnh mang thân phận thê tử liền giết mình, trong lòng dâng lên một cảm xúc khó tả, rồi không hiểu sao lại cảm thấy buồn cười. Biểu tình kỳ lạ này của hần không thể qua mắt người khác. Mai Hân Nhược nấp ở một chỗ khuất nhìn ra, lệ tuôn rơi. Nàng chẳng bao giờ biết cư nhiên có người có thể khiến Sở Phi Dương của nàng vừa nghĩ đến đã cười.

Sở Phi Dương thừa nhận rõ ràng như vậy, kỳ lạ là Mai Hường không lên tiếng. Lão trừng mắt nhìn Sở Phi Dương nửa ngày, mới thở dài nộ hơi: “Người thật là... ai...”

Đúng lúc này, một gia đình mặt mày hốt hoảng chạy tới báo tin trong thư phòng có đạo tặc. Mai Hường không rần rạy Sở Phi Dương nữa, cấp tốc chạy đến thư phòng. Sở Phi Dương cầm kiếm đuổi theo Mai Hường, nhẹ nhàng thở ra, xem như hần đã thoát được lần này. Nhưng nghĩ đến tên đạo tặc theo lời gia đình nói, hần lại có một dự cảm không tốt. Nếu nói đến người gây phiền phức, không muốn cho hần có một buổi tối an lành thì hần chỉ có thể nghĩ đến một người.

Trong trang viên Mai gia tiếng người ồn ào, đèn đuốc sáng trưng. Bọn gia đình cứ ba người một đội cầm đuốc chạy tới. Mấy chục tên cận vệ lập đội hình, mang cung kiếm đến dàn trận. Quân Thư Ảnh ẩn trong phòng, khe hở cửa nhìn ra ngoài, không khỏi âm thầm cười khổ. Y hoài nghi không biết có phải lão già Mai Hường này kiếm được bao nhiêu ngân lượng đều dùng vào việc phòng hộ gia trang của mình hay không.

Bọn gia đình bắt đầu đi dọc theo hành lang lục soát từng gian phòng, sớm muộn gì họ cũng sẽ lục soát đến đây. Quân Thư Ảnh nhìn quanh tìm nơi có thể ẩn thân. Y vừa đến phía sau tấm bình phong, cánh cửa gỗ đã bị đá văng! Căn phòng lập tức được rọi sáng trưng.

Phía sau tấm bình phong cũng không còn nơi nào để nấp. Quân Thư Ảnh lui vào góc tường, nghe bọn gia đình lục soát trong phòng. Y vận chút khí lực, hy vọng có thể sử dụng khinh công, như vậy y sẽ không tốn nhiều sức lực mà vẫn chạy thoát.

Có tiếng bước chân đi tới chỗ tấm bình phong. Quân Thư Ảnh hít một hơi thật sâu, tay siết chặt ba thanh ngân châm sáng lóng lánh, chuẩn bị liều chết thì có bày tay nắm lấy vai y, kéo y lên thanh xà ngang trong phòng. Quân Thư Ảnh giật mình định phản công, thì cổ tay bị chế trụ, miệng cũng bị bịt lại. Một thanh âm nhẹ nhàng vang bên tai y: “Đừng lên tiếng! Là ta!”

36. Chương 37

“Đừng lên tiếng! Là ta!” Hơi thở nóng hổi rơi vào tai. Sở Phi Dương quá phận vượt qua khỏi phạm vi mà y có thể tha thứ, khiến y không thể không nghĩ tới cái ngày mà hết thấy nghiệt duyên của hai người bắt đầu, đó cũng là khởi đầu cho tình cảnh bi đát của y. Mỗi hận vốn âm ỉ như tro tàn lần nữa dấy lên mãnh liệt, không thể kiềm chế. Bàn tay cầm ngân châm hơi phát run, y cố ép mình suy nghĩ đến bọn gia đình đang ở dưới chân hai người, gắng không đâm những thanh ngân châm vào người hần.

Bọn gia đình ở trong phòng lục soát một hồi không phát hiện được gì liền nhanh chóng rời đi, tiếp tục đến một gian phòng khác. Trong phòng không còn ánh đuốc rọi sáng, nhất thời chìm vào bóng tối âm lạnh. Chỉ có bóng cây được ánh trăng cùng ngọn đuốc rọi sáng hắt lên tường, lay động như quỷ dị.

Sở Phi Dương vẫn duy trì tư thế cũ, tay vẫn còn bịt miệng Quân Thư Ảnh, ngưng thần lắng nghe tiếng bước chân hỗn độn bên ngoài, sau khi xác định tất cả các gia đình đã đi xa mới đem Quân Thư Ảnh nhảy xuống phòng. Quân Thư Ảnh mím môi im lặng. Sở Phi Dương trừng y một lát, kéo tay truyền chút nội lực cho y, cố đè nén thanh âm, oán hận nói: “Trước tiên ta sẽ mang ngươi rời khỏi đây. Trở lại khách điểm chúng ta sẽ giải quyết chuyện này!” Nói xong hần đi đến cửa sổ nhảy ra ngoài trước. Quân Thư Ảnh nhủ mày nhìn quanh, cuối cùng vẫn theo Sở Phi Dương chạy ra ngoài.

Quân Thư Ảnh theo Sở Phi Dương vượt qua đình viện. Nhờ có nhiều cây cối và những hòn giả thạch mà họ dễ dàng tránh được bọn tuần vệ, cuối cùng cũng đến được bức tường thông ra ngoài. Sở Phi Dương phi thân lên tường, nhưng phát hiện Quân Thư Ảnh vẫn chưa lên cùng mình. Hần cúi đầu nhìn xuống, lại thấy Quân Thư Ảnh đang ở dưới ngẩng đầu nhìn hần. Sở Phi Dương nhủ mày, nội lực hần truyền cho Quân Thư Ảnh sao lại sớm cạn kiệt như thế chứ. Xa xa có tiếng bước chân đến gần, hiện tại hần không còn thời gian để suy nghĩ nhiều nữa. Sở Phi Dương chỉ có thể nhảy xuống, nắm lấy Quân Thư Ảnh cùng y phi thân lên tường. Chợt hần nhìn thấy trong mắt Quân Thư Ảnh hiện lên một tia nhìn độc ác.

Hần hơi giật mình, nhưng những điều hần không ngờ đến lại đột nhiên xảy ra.

Sở Phi Dương thở dài – phía xa là mũi tên vô thanh vô thức bay tới, trước mắt là một kẻ thâm hiểm đang chờ hần lộ sơ hở để lấy mạng hần. Hết thấy xảy ra trong nháy mắt – Quân Thư Ảnh nội lực ít ỏi không thể thấy rõ mọi sự tình trong khoảnh khắc này. Y chỉ cảm thấy Sở Phi Dương xoay người y lại, tiếng mũi tên xuyên qua người cùng tiếng Sở Phi Dương rên lên khi những thanh ngân châm đâm vào người hần lọt vào tai Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh mở to mắt nhìn những thanh ngân châm trên ngực Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương cúi đầu nhìn, cười khổ. Mũi tên xuyên qua vai trái hần, đầu mũi tên còn vương lại huyết nhục. Nhưng vết thương đó không nghiêm trọng bằng chất độc mà ba thanh ngân châm nhỏ đang truyền vào người hần – đó mới thật sự là thứ đang đe dọa mạng sống hần.

Sở Phi Dương rút ngân châm, tự điểm huyết ngăn độc tính lan ra. Phía sau có tiếng người la lên: “Bắn trúng rồi! Hần bị thương rồi!”. Tiếng bước chân dồn dập càng đến gần. Quân Thư Ảnh còn đang bàng hoàng, mở to mắt nhìn trừng trừng vết thương của hần, rồi nhìn thẳng vào mắt hần, há miệng thở dốc, giọng nói có chút khàn khàn: “...Tại sao?”

Sở Phi Dương ôm Quân Thư Ảnh nhảy xuống tường, thở hổn hển trả lời: “Giờ không phải là lúc nói chuyện. Trở lại khách điểm ta sẽ thanh toán với ngươi, tên tiểu nhân âm hiểm!”

Sở Phi Dương nhanh chóng mang Quân Thư Ảnh về khách điểm. Quân Thư Ảnh nhắm mắt, nghe tiếng gió vù vù lướt qua bên tai. Sở Phi Dương hao tổn nội lực như thế khiến Quân Thư Ảnh cơ hồ có thể nghe được tiếng độc tố lan tràn khuếch tán trong cơ thể hần.

Hai người theo lối cửa sổ chui vào phòng Sở Phi Dương.

Vừa vào cửa Sở Phi Dương đã đẩy Quân Thư Ảnh ra, ngã ngồi lên ghế. Hần cẩn thận rút mũi tên trên vai trái ra, rồi đến những thanh ngân châm trước ngực. Miệng vết thương tuy nhỏ nhưng xung quanh là một mảng lớn máu đen ẩn dưới da. Quân Thư Ảnh đứng một bên nhìn chăm chăm, đến khi Sở Phi Dương lạnh lùng trừng y, y mới hoàn hồn. Đôi mắt hiện rõ sự không kiên nhẫn thậm chí còn khiến y hơi hoảng sợ.

“Ngươi còn nhìn? Đưa ta giải độc!” Sở Phi Dương khó nhọc nói.

Quân Thư Ảnh nhíu mày. Hần vốn biết là y muốn hần chết, sao còn dám kiêu ngạo đòi y đưa giải độc?! Thật nực cười! Quân Thư Ảnh cẩn thận bước về phía cửa.

“Ta nói đưa ta giải độc!” Vài sợi tóc tán loạn trước mặt Sở Phi Dương, giọng nói cực kỳ giận dữ. Lần đầu tiên Quân Thư Ảnh thấy hần đáng sợ như vậy mặc dù trước kia y từng đối mặt với hần khi hần mang sát khí khắp người.

Nhưng mặc kệ Sở Phi Dương có uy hiếp như thế nào, Quân Thư Ảnh biết hần đã suy yếu đến mức không thể đứng dậy nổi. Không ai trúng độc của Cao Phóng mà sống qua nửa nén hương, dù người đó có là Sở Phi Dương đi chăng nữa.

Y hiện tại có thể ung dung mà đi, như vậy chắc chắn Sở Phi Dương sẽ chết. Y sẽ báo được thù, hơn nữa từ nay về sau không cần phải lo lắng về cái tai họa ngầm này nữa.

Nhưng y lại thấy chính mình lấy ra một cái lọ đưa cho Sở Phi Dương. Sở Phi Dương bình tĩnh nhìn y, không buồn đón lấy. Quân Thư Ảnh chần chờ một lúc rồi đi vòng qua bàn, mở nắp lọ lấy được bôi lên miệng vết thương. Y lấy một viên được đưa vào miệng Sở Phi Dương, ấn vào huyệt đạo trên gáy, viên được nhẹ nhàng trượt xuống cổ hắn.

37. Chương 38

Nửa canh giờ sau khi ăn giải được Sở Phi Dương mới dần hồi tỉnh khỏi trạng thái mê man, bắt đầu vận khí điều tức. Quân Thư Ảnh ở bên cạnh nhìn hắn, không hiểu sao y cảm thấy mơ hồ.

Quân Thư Ảnh đến bây giờ tin là trên đời chỉ có hận thù, hiềm khích, dục vọng. Y không tin có chính nghĩa, thiện lương. Nếu người là kẻ thiện lương, đơn giản là vì người quá sung túc, có thể đi bố thí chút ôn nhu cho kẻ khác, hay chẳng qua vì người chưa có thứ người ham muốn đến mức không từ mọi thủ đoạn để đạt được. Đối với y mà nói, không có thứ gì mà y không thể vứt bỏ, không có người nào mà y không thể phản bội.

Y cũng không tin vào bằng hữu. Cái gọi là tri kỷ chẳng qua là vì người vẫn chưa bị hắn phản bội. Một khi người đã bị hắn phản bội, người sẽ không chút lưu tình mà xử trí hắn, thậm chí là diệt trừ hắn.

Y thật sự không hiểu. Y không ngờ Sở Phi Dương lại làm những điều này, vì y.

Quân Thư Ảnh bước ra khỏi phòng.

“Người không được đi!” Sở Phi Dương vẫn nhắm chặt mắt như cũ, gương mặt anh tuấn tái nhợt khê nhằn vì bị cơn đau đón hành hạ.

Mặc dù biết hắn không nhìn thấy, Quân Thư Ảnh vẫn theo thói quen dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng: “Người cho là người còn ngăn cản được ta sao?”

“Người cứ chạy trốn thử xem!” Sở Phi Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói, kèm theo đó là tiếng chiếc bàn khê động.

“Người!” Quân Thư Ảnh chán nản, nhìn chằm chằm Sở Phi Dương. Y phát hiện mình không thể dễ dàng bỏ đi được.

Không phải là y sợ Sở Phi Dương. Nếu là trước đêm nay, sự uy hiếp của Sở Phi Dương còn khiến y có phần e dè. Nhưng giờ y không bỏ đi bởi Sở Phi Dương đã hứa sẽ chiếu cố y, không màng đến việc y là một kẻ phiến toái như thế nào. Dù mấy tháng trước hắn có là địch nhân đáng sợ khiến y phải nghĩ trăm phương ngàn kế để đối phó thì hiện tại y tin chắc là Sở Phi Dương sẽ không thương tổn y. Đương nhiên việc nhìn thấy gương mặt luôn ôn tồn hòa nhã bị thay bởi sự giận dữ thì y cũng không thể không nghe lời hắn mà ngừng bước.

Sở Phi Dương đẩy ghế cho y: “Ngồi xuống!”

Quân Thư Ảnh do dự một lát mới chịu ngồi xuống. “Người thật là một kẻ ngu ngốc.” Y nhìn Sở Phi Dương đang vận khí điều tức, cười nhạo.

“Người cũng là một tên hỗn đản không hơn không kém.” Sở Phi Dương đáp lại, khóe miệng khê cười.

Quân Thư Ảnh không biết mình ngủ quên từ lúc nào, khi tỉnh lại thì trời đã tờ mờ sáng. Y nhìn về phía Sở Phi Dương, đột nhiên bị dọa đến phát sợ. Sở Phi Dương vẫn ngồi ngay ngắn ở đó, nhưng đôi mắt mở to nhìn y chăm chú.

“Sao vậy? Sở đại hiệp người hối hận, muốn giết người diệt khẩu?” Quân Thư Ảnh cảnh giác đứng lên.

“Người cho là ai cũng âm hiểm ti tiện, thay đổi thất thường như người?” Sở Phi Dương cười lạnh: “Người có thể quay về phòng của mình. Đừng vọng tưởng đến chuyện đào tẩu nữa, ta không đủ kiên nhẫn để chơi trò mèo vờ chuột với người nữa đâu.” Quân Thư Ảnh nhíu mày. Sở Phi Dương yên lặng nhìn hắn, ánh mắt mờ mịt khác thường khiến Quân Thư Ảnh khó hiểu. Sở Phi Dương có điểm bất thường, nhưng y không thể nói là hắn bất thường ở điểm nào. Có lẽ vừa mới thoát khỏi Quỷ Môn Quan thì người ta sẽ không thể bình thường được nữa. Ánh mắt quái dị kia khiến y nghi hoặc, quên bẵng việc phải nổi giận vì Sở Phi Dương vô lý đem y so sánh với chuột.

Quân Thư Ảnh đứng dậy rời đi, trước khi đóng cửa còn có thể thấy ánh mắt quái dị của hắn nhìn về phía mình. Cánh cửa khép lại, chặn ánh mắt khó hiểu của Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh lòng tràn đầy nghi hoặc trở về phòng mình. Hành động kỳ lạ của Sở Phi Dương lại thoáng hiện trong lòng y. Y thậm chí cảm thấy trong khoảnh khắc cánh cửa khép lại, Sở Phi Dương đã thở ra nhẹ nhõm.

Khi đặt tay lên cửa phòng mình, Quân Thư Ảnh chợt hiểu ra, miệng không thể khống chế mà phát ra một nụ cười đắc ý. Y nghĩ y đã biết chuyện gì xảy ra. Quân Thư Ảnh khẽ nhàng quay lại, cơn tức giận bất bình trong nháy mắt tan thành mây khói.

38. Chương 39

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Quân Thư Ảnh đến trước cửa phòng Sở Phi Dương, đẩy cửa xông vào. Sở Phi Dương vẫn ngồi yên ở chỗ cũ, đưa mắt nhìn về phía cửa.

“Ai đó?” Giọng nói Sở Phi Dương mang chút cảnh giác, tay cầm thanh kiếm bên cạnh lên.

Quân Thư Ảnh chậm rãi tiến đến, chăm chú nhìn Sở Phi Dương. “Là ta, Sở Phi Dương.” Y vừa trả lời vừa bước chậm lại, giọng nói mang ý cười cùng sự vui sướng không che lấp được khi thấy người khác gặp họa.

Sở Phi Dương buông kiếm, nhìn y nói: “Người trở lại đây làm gì?”

“Ta đến để xem người ra sao.” Quân Thư Ảnh đến trước mặt Sở Phi Dương, quơ quơ tay trước mắt hắn. Sở Phi Dương bất đắc dĩ thở dài một hơi, bắt lấy cổ tay y. Quân Thư Ảnh lắp bắp kinh hãi, cuống quýt thu tay về.

“Không cần thử.” Sở Phi Dương nói. “Ta không nhìn thấy.”

Sở Phi Dương cứ như thế mà thừa nhận rõ ràng khiến Quân Thư Ảnh hơi sững sốt. Y lập tức lấy lại tinh thần, nở nụ cười vui sướng. Y lại đưa tay quơ qua quơ lại trước mặt Sở Phi Dương: “Thật sự là người hoàn toàn không thấy gì? Một chút cũng không?”

“Đúng vậy. Ban đầu còn có thể thấy lơ mơ. Giờ thì hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa, chỉ còn là một mảng tối đen.” Sở Phi Dương gật đầu trả lời.

Quân Thư Ảnh thở dài mỹ mãn, lại nói: “Vậy người mù rồi? Ta luôn biết độc dược của Cao Phóng rất lợi hại. Chỉ không nghĩ đến việc ngay cả giải dược cũng không thể không chế được độc tính của nó. Không biết người có bị mù cả đời hay không...”

“Nếu người cứ đưa tay trước mặt ta, ta sẽ chặt đứt đấy. Ta đã nói được thì sẽ làm được, ta nghĩ người là người hiểu điều đó rõ nhất mà.” Sở Phi Dương khẩu khí vẫn bình thường không mang vẻ tức giận nhưng lại gây áp lực lớn. Quân Thư Ảnh ngượng ngừng thu tay lại, xoay người ngồi lên cái ghế bên cạnh Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương cảm thấy từ khi gặp Quân Thư Ảnh thì hắn nhận được oán khí từ y còn nhiều hơn cả trước khi gặp y. Hắn nhìn về hướng Quân Thư Ảnh, nhưng không ra vẻ mình đang chăm chú nhìn y, ánh mắt

mất đi thần thái như một mảng màu xám trống rỗng. “Quân Thư Ảnh, ta thật sự muốn biết trái tim ngươi làm bằng gì. Sao ngươi có thể luôn vô tâm như vậy?” “Sao? Ngươi mong ta cảm tạ ngươi sao? Ngươi đừng quên Sở Phi Dương, ngươi đang giam giữ ta như phạm nhân. Ngươi nghĩ rằng như vậy là ngươi chiếu cố ta ư?” Quân Thư Ảnh khinh thường nói. Sở Phi Dương không đáp lại, chỉ đưa mắt về phía y. Mặc dù biết rõ hẳn không nhìn thấy, Quân Thư Ảnh vẫn cảm thấy không được tự nhiên. Y sờ sờ mũi hỏi: “Ngươi thật sự mù rồi?”

“Ngươi...!” Sở Phi Dương thấy mình không còn hơi sức đâu để mà tức giận nữa, thở dài: “Ta đúng là đã bị mù, hơn nữa lại khiến ngươi thành một tên hỗn đản như thế. Sở Phi Dương ta sống đến bây giờ mới lần đầu tiên cảm thấy mình đã làm một chuyện ngu xuẩn. Ngươi hãy nghe cho kỹ đây, từ bây giờ ngươi phải thành thành thật thật nghe lời ta. Còn dám làm phiền ta, ta sẽ đem ngươi khóa trong phòng, đợi đến khi ngươi sinh hạ xong là có thể chấm dứt mọi chuyện, sau này cả hai người ai nấy đi!”

Sở Phi Dương ngừng lại chờ y đáp lời. Bên tai chỉ có tiếng thở dồn dập hơn. “Có nghe hay không? Trả lời ta!” Hẳn không kiên nhẫn rồi lên một tiếng.

“Hỗ lạc bình dương (*) Sở Phi Dương, ta sớm muộn gì cũng đòi lại món nợ này với ngươi!” Quân Thư Ảnh oán hận nói.

“Tốt lắm.” Sở Phi Dương gạt đầu hài lòng. “Giờ ngươi về phòng đi. Khi nào cần ta sẽ tìm ngươi, không cần ngươi đến phiền ta nữa.”

“Ngươi...” Quân Thư Ảnh vỗ bàn đứng lên, lại phát hiện trước ngực Sở Phi Dương là thanh kiếm đã được rút ra hơn phân nửa, thân kiếm sắc bén chớp động ánh sáng lạnh lẽo.

Quân Thư Ảnh nhìn kiếm rồi nhìn Sở Phi Dương, hừ lạnh một tiếng rồi mới chịu đi ra ngoài. Sau tiếng đóng cửa ồn ào, căn phòng cuối cùng cũng im lặng trở lại. Sở Phi Dương thu hồi kiếm, nhẹ nhàng thở ra, đôi mắt khẽ mở mờ mịt nhìn xung quanh. Đột nhiên hắn bỏ một chưởng lên cái bàn gỗ.

(*) Hỗ lạc bình dương(cọc xuống đồng bằng)(bình dương khu vực bằng phẳng)Ý nghĩa: Cọc mà lia khỏi chốn rừng núi, đến nơi đồng bằng thì không còn uy lực chúa tể sơn lâm nữa. Chỉ cho những người quyền cao chức trọng, nay bị thất thế.

(lần đầu tiên biết chú thích là gì xD)

39. Chương 40

Quân Thư Ảnh trở lại phòng, tận lực suy nghĩ một phen. Trước kia y không thoát khỏi năm ngón tay của Sở Phi Dương nhưng hiện giờ không phải là không thể. Ngay cả một con sư tử hung hãn mà đột nhiên đôi mắt không thể thấy được thì uy lực cũng không còn bao nhiêu. Y nghĩ mình nên sớm đào thoát, không thể để cho Sở Phi Dương phí hoài thời gian của mình.

Quân Thư Ảnh suy suy nghĩ nghĩ một hồi rồi dần chìm vào giấc ngủ.

Mấy ngày sau y không gặp lại Sở Phi Dương, chỉ có tiểu nhị mỗi ngày ân cần bưng trà đưa nước đến cho y, ngay cả việc sắc thuốc cũng được tiểu nhị đảm nhận. Quân Thư Ảnh vừa nghĩ đến việc loại được mình dùng bị người khác biết liền cảm thấy ghê tởm, cũng may là dường như tiểu nhị kia không biết gì cả. Không thì tên tiểu nhị đã sớm về Quỷ Môn Quan rồi. Tên tiểu nhị vẫn không hay biết, ngày ngày đều hầu hạ y chu đáo ân cần. Quân Thư Ảnh cũng thử chạy trốn một lần rồi, nhưng chưa kịp chạy ra tới phố đã bị Sở Phi Dương tóm về – đó là lần đầu tiên sau đêm đó y nhìn thấy Sở Phi Dương. Hai mắt hắn không còn ánh sáng nhưng gương mặt vẫn không chút thay đổi. Quân Thư Ảnh không cam lòng bị Sở Phi Dương bắt về khách điếm. Quân Thư Ảnh biết nhìn thoáng qua thì hẳn vẫn giống như một người có đôi mắt bình thường,

nhưng chỉ cần hần bước không quá năm bước ra phố thì chắc chắn sẽ bị mọi người phát hiện hần là người mù. Y không hỏi Sở Phi Dương sao tìm được y, chỉ là cảm thấy không thể xem nhẹ hần.

Sở Phi Dương hiện tại đã mù lòa nhưng vẫn lợi hại như trước. Hần giống như một bức tường cao, không thể phá vỡ, không thể vượt qua. Cảm giác bất lực trong lòng Quân Thư Ảnh càng sâu sắc. Điều khiến y phiền não nhất chính là, thời hạn ba tháng hiện chỉ còn một tháng ngắn ngủi, nếu không nhanh chóng lấy được Phần Tình Châu, e là y sẽ bỏ mạng tại nơi này.

Quân Thư Ảnh cảm thấy mình ngày càng ngu nhiều. Y không biết là do sinh mạng trong bụng mình hay do tác dụng của độc được. Mặc kệ là do cái gì thì cũng không phải là chuyện tốt.

Một buổi sáng, Quân Thư Ảnh theo thường lệ thức giấc khi có tiếng gõ cửa. Y nhón mày mở cửa, nhưng người gõ cửa không phải là tiểu nhị như y nghĩ mà là Sở Phi Dương đang đứng ngoài cửa. Sở Phi Dương cười với y. Ánh mắt hần u ám, vô thần, nhưng nụ cười vẫn ôn hòa bình tĩnh như mọi khi. Bất giác Quân Thư Ảnh càng nhăn mặt hơn.

Sở Phi Dương cất bước, trong tay là thực hạp (*) tinh xảo. Quân Thư Ảnh cẩn thận tránh để không đụng vào hần. Sở Phi Dương lập tức đi đến bên bàn, đặt thực hạp xuống, nhìn sang Quân Thư Ảnh, cười nói: “Với tình hình hiện giờ của ta, nếu không cẩn thận sẽ gặp nhiều phiền toái. E là sau này ta đều phải dùng cơm trong phòng.”

Quân Thư Ảnh chậm rãi bước tới, ánh mắt dừng lại trên người Sở Phi Dương. Sở Phi Dương cẩn thận mò tìm cái ghế, rồi sờ soạng mở thực hạp, bày thức ăn ra. Quân Thư Ảnh ngồi xuống đối diện Sở Phi Dương, Sở Phi Dương đưa đôi đũa tới trước mặt y.

“Người không thấy tức giận sao? Ta suýt chút nữa đã giết chết người.” Quân Thư Ảnh tràn đầy nghi hoặc Sở Phi Dương cười âm trầm: “Nhưng ta vẫn còn sống...”

“Và bị mù.” Quân Thư Ảnh ngắt lời. “Người hần là phải hối hận, phải nổi trận lôi đình. Người hần phải hận không thể đem ta ra phanh thây! Lúc ta ra mở cửa người nên một kiếm đâm tới, chứ không phải tươi cười đưa cơm cho cừu nhân của người!” Quân Thư Ảnh càng nói càng không bình tĩnh, tâm trạng buồn bực tích tụ mấy ngày như núi cứ thế mà bộc phát. “Đại hiệp cái gì?! Chính nghĩa cái gì?! Người căn bản chỉ là một tên ngụy quân tử, cả đời sống dưới cái mặt nạ là kẻ đáng thương!”

Sở Phi Dương hạ đũa. Bầu không khí trong phòng nhất thời trở nên yên lặng như quỷ dị.

“Là ta muốn cứu người.” Sở Phi Dương nói.

“Bất luận như thế nào ta cũng sẽ không áy náy vì kẻ khác! Nhất là kẻ đó lại là người, Sở Phi Dương!” Quân Thư Ảnh nắm tay lại, nghiêng răng nói. Sở Phi Dương khẽ thở dài: “Nghe đây, ta không muốn tiếp tục tranh cãi với người. Cứu người là lựa chọn của ta, cho dù có chết, ta cũng không oán thán. Nếu người cảm thấy áy náy, thì ít nhất hãy nghe lời ta...” “Nghe lời người? Nghe cái gì?! Muốn ta là ngụy quân tử giống người sao?!” Quân Thư Ảnh khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Sở Phi Dương gật đầu cười: “Tốt nhất là thế, nhưng ta không dám hy vọng quá nhiều. Ta chỉ yêu cầu người đừng giết hại kẻ vô tội. Nên suy nghĩ trước khi lạm sát bừa bãi.”

“Người cho rằng người là ai?! Dựa vào đâu mà người ra lệnh cho ta?!”

“Người nợ ơn ta.” Sở Phi Dương thản nhiên nói, lại mỉm cười: “Hơn nữa người cảm thấy dao động, áy náy.”

“...” Quân Thư Ảnh lạnh lùng nhìn hần, nói: “Đến giờ mà người còn có thể tự tin mà nói vậy sao?”

Sở Phi Dương không đáp lời, chỉ tiếp tục đưa đũa lên gấp thức ăn.

Quân Thư Ảnh cười nhạo: “Người gấp trượt rồi, người mù.”

Sở Phi Dương vờ như không nghe thấy, vẫn cố gấp thức ăn.

Quân Thư Ảnh sờ sờ mũi, cảm thấy không thú vị nữa. Nhìn Sở Phi Dương do bị mù mà động tác trở nên ngốc nghếch, y đột nhiên lý giải lời nói của hần.

“Với tình hình hiện giờ của ta, nếu không cẩn thận sẽ gặp nhiều phiền toái. E là sau này ta đều phải dùng cơm trong phòng.”

Sở Phi Dương cười gia không ít, thậm chí có thể nói là không ít hơn y là bao. Đối với bọn đạo tặc núp trong bóng tối giương mắt quan sát thì một Sở Phi Dương mù lòa không thể bách chiến bách thắng nữa thì đây quả thực là cơ hội trời ban. Có lẽ y không cần động thủ, Sở Phi Dương cũng sẽ sớm bị phanh thây, phơi xác ngoài đầu đường xó chợ.

Quân Thư Anh bưng bát cháo, chậm rãi lấy thìa múc, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

40. Chương 41

Cứ như thế vài ngày yên lặng trôi qua – ít nhất bề ngoài thì như thế.

Mấy ngày trước Quân Thư Ảnh chưa từ bỏ ý định lên vào Mai gia, trốn ra ngoài một lần. Rút bài học từ hai lần thất bại trước, lần này y đã thành công trong việc không làm kinh động đến người nào.

Nhưng y vẫn thất bại như cũ.

Y đi theo con đường mà lần trước Mai Thần Anh đã dắt y đi, thám thính thật cẩn thận. Nhưng khi y khó nhọc di chuyển với cái bụng đã to ra, vượt qua thiên tân vạn khổ mới đến được thư phòng của Mai Hưởng – Mai Thần Anh không lừa y, đây đúng là nơi lão hồ ly kia cất giấu bảo vật, nơi đây có thể thấy những binh khí quý hiếm, những cổ vật đầy giá trị, châu báu trang sức lấp lánh – nhưng thứ y muốn tìm thì không có.

Quân Thư Ảnh nhẫn nại tìm đi tìm lại mấy lần, cuối cùng y cũng phải thừa nhận là mình đã thêm một lần phí công vô ích. Sau khi chấp nhận sự thật là nơi này không có Phần Tình Châu, y cuối cùng cũng bắt đắc dĩ mà trở về, trước khi đi còn thuận tay lấy đi một thanh chủy thủ. Vàng bạc châu báu đầy phòng, sao có thể tay không mà ra về. Quân Thư Ảnh ủ rũ ra khỏi trang viên Mai gia, liền đụng độ Sở Phi Dương. Đường như hắc chờ y đã lâu lắm rồi. Ánh mắt trống rỗng của Sở Phi Dương nhìn về phía y, đôi mày khẽ chau. Quân Thư Ảnh cảm thấy hắc đang rất tức giận.

“Người không muốn giải thích gì sao?” Sở Phi Dương mở lời.

“... Sao người có thể tìm thấy ta?” Quân Thư Ảnh khó chịu hỏi: “Trước kia ta cho rằng Sở đại hiệp người từng đuổi giết nhiều người, có thể luyện được công phu truy tìm hành tung của người khác. Nhưng hiện tại, ta không tin một người mù ngay cả cái ghế trong phòng cũng đụng vào có thể tìm được ta. Người cả ngày cứ mang bộ mặt ra vẻ mình quang minh lỗi lạc lắm, nhưng ta không thể không hoài nghi, phải chăng... người đã đưa gì đó vào người ta?”

Quân Thư Ảnh hung tợn nhìn chăm chú Sở Phi Dương, đôi mắt trống rỗng của hắc khẽ dời đi, đôi mi khẽ chớp trong khoảnh khắc cho khuất đôi mắt u ám vô thần.

“Thật sao?! Người thật sự đã đưa vật gì vào người ta?!” Quân Thư Ảnh không thể tin được mở to hai mắt nhìn.

“Đôi khi phải đối phó với một kẻ cứng đầu thì cũng phải dùng chút thủ đoạn.” Sở Phi Dương bình tĩnh trả lời.

“Người... tiểu nhân dê tiện! Ngươi quân tử!” Quân Thư Ảnh tiến lên nắm áo Sở Phi Dương, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Ta chưa từng hứa sẽ không làm gì.” Sở Phi Dương ngẩng đầu ra phía sau khẽ tránh.

“... Người đã làm gì?” Quân Thư Ảnh buông Sở Phi Dương ra, gương mặt đầy vẻ chán ghét.

Sở Phi Dương nâng một ngón tay lên, một con chim nhỏ xinh màu vàng không biết từ đâu bay ra, đậu trên đầu ngón tay thon dài của hắc, chiếc mỏ uể oải dụi dụi vào đôi cánh.

“Loại được ta hạ lên người người sẽ không gây ảnh hưởng hay thương tổn gì cho cơ thể người. Nhưng dù người có ở chân trời hay góc biển, sinh vật nhỏ này có thể tìm thấy người.” Sở Phi Dương thần nhiên giải thích, dường như hẳn xem hành vi không được quang minh chính đại cho lắm này chỉ là một chuyện bình thường.

Quân Thư Ảnh ngăn người nhìn trừng trừng sinh vật nho nhỏ màu vàng trên đầu ngón tay hẳn, rồi lại hướng về gương mặt bình tĩnh của Sở Phi Dương.

“Loại được kia có hiệu lực bao lâu?” Lúc này y chỉ quan tâm đến một vấn đề. “Một tháng? Một năm? Mười năm?”

“Cả đời.” Sở Phi Dương ngắt mạch phán đoán của y. “Nhưng chỉ cần người làm theo những gì chúng ta đã ước định, ta sẽ không dùng nó để tìm người.”

“Ước định?!” Quân Thư Ảnh không kiên nhẫn quát lên. “Ước định chết tiệt gì? Không giết người?! Làm người tốt giống Sở Phi Dương người?! Người không biết là người đã xen quá nhiều vào việc của ta sao Sở đại hiệp!”

“Đó là bởi vì người vẫn còn có thể cứu vãn.” Giọng nói Sở Phi Dương chợt thấp xuống. “Ta đã thấy người giết người. Không thể không nói người là một tên hỗn đản đến tận xương tủy. Nhưng những người bị hạ dưới tay người cũng không phải người tốt gì, chẳng qua chỉ là người chiến thắng mà thôi. Vốn chỉ cần giết người thì mọi chuyện sẽ kết thúc, không còn hậu hoạn, nhưng hiện tại ta không thể giết người, cũng không muốn giết. Ta nghĩ phải giúp người cải tà quy chính, bởi ta không muốn có cái ngày mà ta phải giết người.” Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương, nghe hẳn lạnh lùng nói xong, y cũng không thốt được một lời nào. Con chim màu vàng đã sớm bay đi, lúc này chỉ có sự im lặng quỷ dị bao trùm hai người.

Một lúc lâu sau, Sở Phi Dương khẽ thở dài nói: “Trước hãy theo ta trở về. Nếu người nguyện ý giải thích, ta rất muốn biết tại sao người lại nhiều lần đột nhập vào Mai gia trang như vậy, rốt cuộc là vì lẽ gì?”

“Đáng tiếc, ta lại không muốn nói.” Quân Thư Ảnh hừ lạnh.

Sở Phi Dương nhú mày, khẽ mỉm cười, mang Quân Thư Ảnh đi.

41. Chương 42

Thời hạn ba tháng càng đến gần, Quân Thư Ảnh càng không thể khống chế cơn hoảng loạn. Y thừa nhận là mình sợ chết, cực kỳ sợ. Cho dù thế giới này có khiến y chán ghét đến thế nào thì y cũng hoàn toàn không muốn chết.

Phần Tình Châu không ở Mai gia, vậy thì ở đâu?

Lúc trước y còn có thể thông thả là vì y nghĩ mình biết Phần Tình Châu ở đâu, chỉ chờ y đến mang đi. Nhưng giờ, y đột nhiên không còn manh mối về nó, thời gian lại điên cuồng lao đi, cảm giác lo lắng bức người khi nước đã đến chân. Mùa hè với cái nắng chói chang khô nóng càng làm Quân Thư Ảnh luống cuống bất an.

Có lẽ còn vì những nguyên nhân khác nữa. Quân Thư Ảnh nâng phần bụng đã hiện ra rõ ràng, chau mày.

Y không biết nên hình dung cảm giác này như thế nào. Y có thể cảm thấy sinh mệnh trong bụng mỗi khi nó duỗi tay duỗi chân hay cuộn tròn thân thể. Quái dị, nhưng lại chân thật dị thường.

Tiếng cánh cửa bị đẩy ra khẽ vang, Sở Phi Dương mang chén được đến. Cước bộ của hắn vẫn chậm chạp, nhưng không còn khập khiễng như trước. Đây không phải lần đầu tiên Quân Thư Ảnh cảm thấy sự thích ứng nhanh như quái vật của hắn.

Sở Phi Dương đi đến trước bàn đặt chén được xuống, khi không nghe bất kỳ tiếng động hay lời lẽ nhạo báng nào của Quân Thư Ảnh, hắn khẽ nghiêng đầu cười hỏi: “Người có chuyện gì sao?”

Quân Thư Ảnh nhẩn mặt nhẩn mày đáp: “Nó luôn động.”

Sở Phi Dương sờ sờ chén được, ngồi xuống bên cạnh bàn, cười nói: “Đó là vì tâm tình người không tốt. Người càng phiền não nó càng động. Người bình tĩnh thì nó mới yên tĩnh lại.”

Quân Thư Ảnh nâng bụng, liếc Sở Phi Dương một cái, khinh thường nói: “Ra là Sở đại hiệp người cũng có kinh nghiệm trong những chuyện này.”

“Là đại phu trong được điểm nói. Mỗi lần đến lão hủi han, không biết cũng khó. Được đây, người uống ngay đi.”

Quân Thư Ảnh tối mặt, oán hận nói: “Ta sớm muộn gì cũng giết lão già chết tiệt kia.”

Quân Thư Ảnh đi đến cạnh bàn bưng chén được lên uống. Sở Phi Dương ngồi bên cạnh thần thiên đáp lại: “Nếu người dám làm sát kẻ vô tội, ta tuyệt sẽ không tha cho người.”

Quân Thư Ảnh nhướn mắt, lạnh lùng nói: “Ta biết Sở đại hiệp. Cái mạng nhỏ của ta đang ở trong tay người, ta sao dám làm chuyện xằng bậy.” “Vậy thì tốt rồi.” Sở Phi Dương gật đầu.

Quân Thư Ảnh một hơi uống hết chén được đen đặc, rồi mạnh tay đặt chén lên bàn, vén tấm áo choàng rộng thùng thình ngồi đối diện Sở Phi Dương, nhìn hẩn sờ soạn thu dọn chén được.

“Sở Phi Dương, đại hiệp các người đều nhân rồi như thế sao? Cứ chạy theo dạy giảng đạo bọn ta phải từ bỏ cái ác, cải tà quy chính sao?” Quân Thư Ảnh nói đến câu cuối khề nhếch miệng khinh thường.

“... Người là người đầu tiên.” Sở Phi Dương thần nhiên đáp, đem đôi mắt vô thần quét một vòng trên người Quân Thư Ảnh. Mặc dù đó là một đôi mắt vô thần, nhưng Quân Thư Ảnh có thể cảm nhận trong đó có một tia ý vị sâu sắc. Vốn y muốn nhạo báng châm chọc Sở Phi Dương một phen, nhưng không ngờ mình lại bị câu trả lời làm cho bất ngờ đến nỗi không thốt được lời nào.

“Quân công tử an tâm nghỉ ngơi đi, ngày mai ta sẽ lại đến quấy rầy người.” Sở Phi Dương vừa cười nói vừa đi ra ngoài. Quân Thư Ảnh oán hận nhìn chằm chằm người đang rời đi, nâng bụng trở lại giường, nhíu mày thăm nguyên rửa. Quả nhiên sinh mệnh trong bụng y lại quấy đạp dữ dội hơn.

Nhưng ngày hôm sau Sở Phi Dương không đến. Buổi sáng vẫn có tiếng gõ cửa khe khẽ, nhưng khi y mở cửa thì chỉ nhìn thấy khuôn mặt cười nịnh nọt của tiểu nhị.

Trong tay tiểu nhị là một giỏ thức ăn, không nhìn tới thân hình có chút bất thường của Quân Thư Ảnh gãi cúi đầu khom lưng hành lễ, gương mặt đầy tươi cười nói: “Chào Quân công tử, tiểu nhân vội tới đưa cơm cho ngài đây. Vì Sở đại hiệp kia có phân phối tiểu nhân phải lo thức ăn cho ngài thật tốt.”

Quân Thư Ảnh cảm thấy đau đầu, y xoa xoa trán, nhíu mày hỏi: “Người họ Sở kia đâu?”

“Đã rời đi rồi.” Tiểu nhị nhanh chân lẹ tay sắp xếp đồ ăn lên bàn, nhẹ nhàng đáp.

“Đi rồi?” Quân Thư Ảnh nhất thời không biết phản ứng ra sao. “Đi đâu?”

Tiểu nhị ha hả cười nói: “Tiểu nhân nào biết chuyện của Sở đại hiệp. Sáng sớm hôm nay Sở đại hiệp đã rời đi rồi. Ngài dùng cơm đi, có gì cần cứ gọi tiểu nhân.”

Quân Thư Ảnh khoát tay ý bảo tiểu nhị lui ra. Tiểu nhị rời phòng, đóng cửa, bốn phía nhất thời yên tĩnh trở lại.

42. Chương 43

Quân Thư Ảnh tràn đầy nghi hoặc. Y không tin Sở Phi Dương có thể dễ dàng buông tha mình như vậy. Có lẽ vì hẩn có con chim nhỏ chết tiệt kia nên cũng không cần lo lắng. Không có Sở Phi Dương lúc nào cũng dò xét mình, y cứ thế mà tiêu điều tự tại.

Quân Thư Ảnh lại đến Mai gia tra xét vài lần, nhưng cũng công cốc. Y cũng dịch dung để tiếp cận Mai Thần Anh, nhưng đáp án cũng giống như lần trước. Quân Thư Ảnh lòng nóng như lửa đốt, lại vô kế khả thi. Y thăm mắng Mai Thần Anh đúng là một cái bao cỏ, thân là trưởng nam Mai gia mà ngay cả chỗ để châu báu cũng không biết rõ. Khó trách cha hấn càng thiên vị Sở Phi Dương, trăm phương ngàn kế lôi kéo Sở Phi Dương về làm rể cưng. Việc tìm kiếm hạt châu không có tiến triển, mà từ lúc Sở Phi Dương ra đi tới nay đã năm ngày cũng không có tin tức gì. Quân Thư Ảnh không biết rốt cuộc Sở Phi Dương đang tính toán điều gì. Luôn ở vào thế bị động, không nắm bắt được điều gì khiến Quân Thư Ảnh không thể chịu nổi. Chương quây cùng tiểu nhị của khách điếm cũng không biết hướng đi của Sở Phi Dương, chỉ biết cảm thán không thôi khi hấn thanh toán một lần nhiều ngân lượng như vậy.

Nếu không có manh mối của Phần Tình Châu, vậy thì y nhất định phải tìm Sở Phi Dương. Nếu y không thể tự mình tìm thấy hạt châu kia, có lẽ Sở Phi Dương sẽ trợ lực cho y. Quân Thư Ảnh quyết định đầu tiên phải tới phòng Sở Phi Dương xem xét, không ngờ vừa mới mở cửa, liền thấy một mảnh giấy được chèn trà chặn lại nằm trên bàn, chặn đệm nằm vương vãi dưới đất.

Quân Thư Ảnh đến gần nhìn kỹ, trên mảnh giấy có ghi một địa điểm: Hồ gia trại. Quân Thư Ảnh hồ nghi nhú nhú mày. Hồ gia trại là nơi nào? Sở Phi Dương lưu lại tờ giấy này là để y xem? Nhưng nếu y không vào gian phòng này, hoặc không chú ý tới mảnh giấy này, thì những chữ hấn lưu lại có ý nghĩa gì? Đúng là kẻ kỳ lạ. Quân Thư Ảnh thu hồi tờ giấy, gọi tiểu nhị tới để hỏi về Hồ gia trại.

Ra Hồ gia trại là một bang thổ phi ở trên núi cách cổng thành không xa, ban ngày thường vào nhà người dân mà cướp của, làm chuyện tàn ác. Nhưng cũng chỉ là một bang thổ phi tầm thường. Chắc tên Sở Phi Dương này đã đi làm chuyện hiệp nghĩa rồi.

Đối phó với một bang thổ phi như vậy, nhiều nhất là sáng đi tối về, vậy mà Sở Phi Dương lại bất vô âm tín nhiều ngày như vậy... Trước mắt Quân Thư Ảnh hiện lên đôi mắt trống rỗng u ám, cước bộ mang chút chần chừ – nếu Sở Phi Dương cứ như vậy mà đi đến nơi đó, thì thật đúng là không biết tự lượng sức mình, tự dâng mình vào miệng cọp. (*)

Quân Thư Ảnh mở tờ giấy ra, nét chữ trên giấy ngay thẳng gọn gàng như chủ nhân của nó vẫn bình tĩnh khi viết những dòng chữ này. Đây có thể xem là thư cầu viện y à?! Phương thức thật đúng là đặc biệt.

Quân Thư Ảnh nằm trên giường cân nhắc thật kỹ càng. Năm ngày, có lẽ hấn đã chết từ sớm rồi. Một đại hiệp giang hồ lừng lẫy như hấn nên chết trong trận đấu với một cao thủ hay chết vì bị ám toán, nên chết trong một hoàn cảnh thật đặc biệt chứ nếu chết một cách tùy tiện thế này – bị một đám thổ phi loạn đao chém chết – cũng thật là đáng tiếc. Y thở dài, khẽ xoa trán ngồi lên. Dù không hấn biết sống chết như thế nào, nhưng biết đâu chừng hấn vẫn còn sống, và nếu y đi ngay bây giờ thì còn có thể cứu mạng hấn.

Quân Thư Ảnh cầm ngân lượng đến chuồng ngựa, thuê một con hắc mã mạnh mẽ, nhảy lên lưng nhắm hướng cổng thành mà đi. Đường đi xóc nảy khiến sinh mệnh trong bụng y không ngừng trở mình, Quân Thư Ảnh cắn chặt răng cố nén cơn đau. Không ngờ y cũng có ngày vì cứu người mà bôn ba cả ngày, nếu người đó là Cao Phóng thì không đáng nói, nhưng người y đang muốn cứu lại là Sở Phi Dương, nghĩ sao y cũng thấy việc đó quá đổi hoang đường.

Quân Thư Ảnh đặt tay lên bụng, y thật sự có thể cảm nhận mình đang chạm vào sinh mệnh đang quây phá ầm ĩ. Mồ hôi lạnh theo trán tuôn xuống, Quân Thư Ảnh cắn răng, thấp giọng nguyên rủa: “Lão tử khó có lúc làm chuyện tốt, ngươi mau yên tĩnh cho ta.” Không qua thời gian hai nén hương, y đã nhìn thấy sơn môn. Quân Thư Ảnh thúc ngựa xông thẳng vào sào huyệt của bọn thổ phi, dọc đường rải rác những xác chết của bọn lâu la. Quân Thư Ảnh không ngừng giục ngựa chạy nhanh hơn, trong lúc đó cũng đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng không thấy một người sống nào. Có lẽ y đã tới quá chậm, nhưng đó cũng đâu phải là lỗi của y.

43. Chương 44

Trong sơn trại không một bóng người – tất nhiên là không kể đến người chết. Quân Thư Ảnh xuống ngựa, xem xét tứ phía. Y đi theo lối cửa hậu của sơn trại mà ra ngoài, trên con đường nhỏ gập ghềnh cũng chắt đầy xác sơn tặc, sắc mặt chúng khi chết đã không còn nét hung hãn dữ tợn nữa.

Quân Thư Ảnh bước qua một thi thể, mùi hôi của xác chết cùng máu tanh ập thẳng vào não Quân Thư Ảnh khiến y cảm thấy buồn nôn. Đi thêm được mấy bước y liền nghe phía trước có tiếng binh khí va chạm vào nhau. Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng chạy đến, ẩn thân trong một lùm cây rập rập để quan sát phía trước.

Vài tên thổ phỉ mặt mày dữ tợn đang hung hãn múa đao. Sở Phi Dương bị vây ở giữa, cả người đầm máu, hơi thở gấp gáp khó nhọc, đôi mày nhíu lại mang vẻ mỗi mết, nhưng hắn vẫn chú ý cảnh giác xung quanh.

Không biết từ đâu lại xuất hiện một đám thổ phỉ cao lớn thô kệch. Bọn chúng cũng không vội vàng tấn công mà chỉ vây thành một vòng xung quanh Sở Phi Dương, từng tên từng tên một tấn công, thỉnh thoảng xông vào chém một đao vào rồi lập tức lui về chỗ cũ, cứ thế mà thay phiên nhau tiến đánh.

Sở Phi Dương đứng ở giữa, hơi ngẩng đầu, tập trung lắng nghe. Nhưng hắn không cách nào phát hiện địch nhân đúng lúc, trên người đã lưu lại vài vết thương, thậm chí vài vết còn lộ cả xương cốt trông thật đáng sợ.

Một tên thổ phỉ trong đám há mồm cười to, một ít nước bọt văng ra dính trên chòm râu rối bù. “Sở Phi Dương, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay! Thuộc hạ của lão tử ta hy sinh nhiều như vậy là do ngươi! Tốt lắm! Hôm nay các huynh đệ ta sẽ ngoạn chết ngươi như lão miêu ngoạn chuột! Thiên hạ mấy ai có thể giết chết Sở Phi Dương chứ! Sau hôm nay Hồ gia trại sẽ nổi danh khắp giang hồ!”

Gã nói xong xung quanh liền vang lên một trận cuồng tiếu. Sở Phi Dương đứng ở giữa, cả người run lên vì một mội. Giờ hắn chỉ có thể tập trung lắng nghe, dùng thính lực phán đoán vị trí kẻ địch. Hắn thành công tránh được vài đao, nhưng trước ngực trên lưng vẫn lưu lại vài vết thương.

Quân Thư Ảnh nhìn tình hình trước mặt, hơi nhíu mày, xuất ra ngân châm trong tay áo. Y ra khỏi lùm cây, vẫy vẫy tay với đám người đang hỗn chiến phía trước: “Đây!” Vài tên thổ phỉ sửng sốt, nhìn về người đột nhiên xuất hiện, thế trận trở nên giống như vở diễn miêu nhẩy ra bắt chuột. Sở Phi Dương cũng hướng mặt về phía Quân Thư Ảnh, sau một lúc kinh ngạc, hắn liền cong khoe miệng cười cười với y. Quân Thư Ảnh bữu môi, nhảy vào trận chiến.

Y tuy không có nội lực nhưng lại có vũ khí lợi hại dễ dàng đoạt mạng kẻ khác. Tuy y không có chiêu thức võ công để thu phục bọn chúng, nhưng cũng đủ để lấy mạng chúng. Chỉ cần như vậy là đủ. Quân Thư Ảnh thi triển khinh công, nhanh chóng cướp được đao của chúng, ba thanh ngân châm chớp lóe, vài tên thổ phỉ ngã xuống đất, khóc thét kêu lên thảm thiết rồi dần dần chúng không thể phát được bất kỳ âm thanh nào nữa, máu chảy lênh láng, mắt mở to kinh hoàng, cả người run rẩy bầy.

Quân Thư Ảnh khinh thường liếc mắt nhìn Sở Phi Dương vẫn đang đứng tại chỗ, rồi ngồi xổm xuống nói với gã đầu lĩnh: “Lão miêu ngoạn chuột? Các người xứng là miêu sao?”

Gã thổ phỉ kêu lên vài tiếng thảm thiết, rồi trợn tròn hai mắt, không phát ra tiếng động nào nữa.

Quân Thư Ảnh vỗ vỗ y phục đứng dậy. Sở Phi Dương cười nói: “Ta không nghĩ là ngươi sẽ đến.”

Quân Thư Ảnh đưa ra mảnh giấy, đưa Sở Phi Dương, nói: “Đừng giả vờ. Không phải ngươi cầu cứu ta sao? Muốn ta giúp ngươi mà không dám nói thẳng? Sở đại hiệp làm chuyện này thật không quang minh lỗi lạc chút nào.”

Sở Phi Dương ho nhẹ, nói: “Ta cầu ngươi đến ngươi sẽ đến sao? Ta để mảnh giấy đó, nếu ngươi không đến phòng ta sẽ chẳng thể nhìn thấy. Nếu ngươi đến phòng của ta...” Sở Phi Dương mỉm cười, “tất nhiên ngươi sẽ đến.”

Quân Thư Ảnh không đồng ý cười lạnh một tiếng, nói: “Thật sự ngay cả ta cũng không biết Sở đại hiệp là một người không biết tự lượng sức mình như vậy. Biết rõ mình mù lòa mà vẫn tới sào huyệt bọn sơn tặc, thật là quá can đảm mà. Ngươi sợ mình sẽ sống lâu sao?”

Sở Phi Dương thở dài nói: “Ta chỉ là bất đắc dĩ, thật sự ta cũng không muốn đến. Nhưng nếu không đến, ngày sau nếu đồng đạo giang hồ biết được Sở Phi Dương ta nhận chiến thư của bọn thổ phỉ lại bỏ chạy, thì ta còn mặt mũi nào?”

Quân Thư Ảnh khẽ nhếch môi, hừ lạnh: “Mặc kệ thế nào, hiện giờ người nợ ta một ân tình. Ta có việc muốn nhờ người làm, tốt hơn hết chúng ta nên nhanh chóng trở về...”

“Thực xin lỗi... ta không thể... tự mình đi rồi...” Giọng Sở Phi Dương dần nhỏ lại, thanh kiếm trong tay rơi xuống đất! Người hắn rơi run rồi cũng yếu đuối ngã xuống.

Quân Thư Ảnh cả kinh, vội vàng đến xem hắn như thế nào. Y đặt tay trước mũi kiểm tra hơi thở của Sở Phi Dương rồi sờ sờ bên sườn. Hơi thở cũng không quá hoảng loạn, hắn chỉ bị bất tỉnh mà thôi. Quân Thư Ảnh nhìn quanh một lúc lâu, y bất đắc dĩ vào sơn trại đưa ngựa đến rồi đặt Sở Phi Dương lên lưng ngựa. Y cũng phi thân lên ngựa, vội vã chạy đi.

44. Chương 45

“Ào” Bị nước lạnh dội xuống đầu, Sở Phi Dương mơ mơ màng màng cảm thấy mình đang chịu đựng cơn khổ sở như bị chết chìm trong nước, rồi sau đó một cơn đau đớn xông tới khiến ý thức hắn khôi phục trở lại. Hắn miễn cưỡng mở mắt, đầu hắn đau đến choáng váng.

“Tỉnh rồi à?” Bên tai hắn vang lên một âm thanh không kiên nhẫn. Sở Phi Dương cơ hồ có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cùng gương mặt chán ghét của y đang nhìn mình.

“Người cười cái gì? Trông thật ngu ngốc.” Quân Thư Ảnh ngồi xổm bên người Sở Phi Dương, nói: “Người không ngủ mấy ngày rồi? Ta không có cách nào để mang người vào thành cả. Trời cũng sắp tối rồi, cửa thành sẽ sớm đóng lại.”

Sở Phi Dương gian nan ngồi lên, cơn đau đầu lại trở lên, y than nhẹ một tiếng: “Lâu rồi ta chưa chớp mắt, người không thể nhân từ chút sao?”

Quân Thư Ảnh cười nhạo: “Người vừa mới giết sạch bọn thổ phỉ, chẳng lẽ lúc này lại chết vì thiếu ngủ.” Quân Thư Ảnh cầm túi nước ném vào người Sở Phi Dương, đứng dậy tới dắt ngựa.

Sở Phi Dương khẽ lắc đầu, hỏi: “Đây là nơi nào?”

“Dưới chân núi.” Quân Thư Ảnh dắt con ngựa vừa uống nước bên dòng sông lại. “Sở Phi Dương, lần này ta cứu mạng người, coi như người nợ ta một chuyện. Ta có việc muốn nhờ người làm...” Y nhìn lại, Sở Phi Dương đã ngủ say như chết.

Quân Thư Ảnh buông ngựa, đá đá Sở Phi Dương nhưng hắn vẫn không có chút phản ứng. Sở Phi Dương chỉ khẽ nhú mày, đôi mắt nhắm chặt, phía dưới hai mắt là quầng đen. Quân Thư Ảnh thở dài, kéo vạt áo Sở Phi Dương, đưa hắn dựa vào một gốc cây.

Sở Phi Dương bị mùi thịt nướng đánh thức. Hắn mở đôi mắt cay xè, cảm thấy dường như cách đó không xa có một đống lửa. Đêm mùa hạ không khí mát lạnh nên dù đống lửa ở gần bên cạnh, hắn cũng không thấy quá nóng bức.

Đống lửa thỉnh thoảng vang lên tiếng lách tách, còn có tiếng y phục sột soạt khẽ động. Sở Phi Dương ngồi dậy, liền nghe được âm thanh hờn giận của Quân Thư Ảnh. “Cuối cùng người cũng chịu tỉnh rồi? Nhờ phúc của người mà chúng ta phải qua đêm bên ngoài. Trời thì lạnh mà khắp nơi toàn là muỗi.”

Sở Phi Dương đứng dậy co duỗi thân thể, cười nói: “Người không có nội lực nên tất nhiên sẽ cảm thấy khổ sở.”

Nói xong nhưng không nghe được lời nói chưa ngoa đáp lại, Sở Phi Dương nghiêng đầu sang bên – hành động này đã thành thói quen từ khi hắn bị mù – bỗng nhiên hắn cảm thấy một trận kinh phong thổi tới, Sở Phi Dương nghiêng người tránh đi nhưng vẫn bị Quân Thư Ảnh mạnh mẽ ấn người vào thân cây.

“Cho dù không có nội lực, ta vẫn có thể giết người dễ như trở bàn tay!” Giọng nói Quân Thư Ảnh bao hàm uất hận. Sở Phi Dương biết ý tức giận đến nơi rồi, liền giơ hai tay lên cầu hòa: “Thực xin lỗi, ta không cố ý nói vậy.”

Quân Thư Ảnh buông tay, trở về bên cạnh đồng lửa, cầm lấy hai con chim vừa nướng, ném một con cho Sở Phi Dương. Sở Phi Dương hơi kinh ngạc tiếp lấy, ngửi ngửi, khen: “Mùi vị không tệ.” Quân Thư Ảnh hừ lạnh, không thêm để ý tới. Nửa đêm Sở Phi Dương chợt bừng tỉnh, quần áo bị sương bám ướt sũng dính bết vào người thật khổ sở.

Hắn nghe từ phía Quân Thư Ảnh truyền đến tiếng thở dốc hỗn loạn, thanh âm thống khổ giống như y đang bị tra tấn cùng cực.

“Quân Thư Ảnh?!” Sở Phi Dương gọi, lần theo âm thanh mà đến bên người Quân Thư Ảnh, ngồi xổm xuống chạm vào bả vai y, nhưng lại bị y vùng vẫy giằng ra. Sở Phi Dương buông tay, nhíu mày hỏi: “Người xảy ra chuyện gì? Hay lại đùa giỡn gì nữa.”

Không nghe tiếng trả lời. Hắn chỉ có thể nghe tiếng Quân Thư Ảnh lăn lộn trên mặt đất, tiếng thở dốc nặng nề mang theo sự đau đớn. Sở Phi Dương lại nắm chặt tay Quân Thư Ảnh, mặc kệ y giãy giụa ra sao, quát hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Quân Thư Ảnh giãy không ra, liền vươn tay bám vào cánh tay Sở Phi Dương, cố nói: “Quân Thư Ảnh ta cả đời này chưa từng thất thố trước mặt người khác như thế này.”

Sở Phi Dương hơi sửng sốt, cười nói: “Ta biết.” Hắn im lặng một lúc rồi cẩn thận hỏi: “Có phải bụng của người...”

“Ta nghĩ chất độc phát tác rồi.” Quân Thư Ảnh cắt ngang lời hắn.

“Độc phát?” Sở Phi Dương ngạc nhiên. Quân Thư Ảnh nén cơn đau, giọng nói đứt quãng kể lại giao dịch của mình với Thanh Lang cho hắn nghe, sau khi nói xong thì mồ hôi đầm đìa, thần trí đã không còn tỉnh táo nữa.

Sở Phi Dương cầm tay Quân Thư Ảnh, xem chừng trong người y không còn tí nội lực nào, liền truyền nội lực vào người y. Nhưng xem ra cũng không giúp y cảm thấy dễ chịu hơn.

“Vì vậy người nhiều lần lên vào Mai gia chỉ vì viên Phần Tình châu kia?” Sở Phi Dương trầm thanh nói. “Tại sao người không nói với ta sớm hơn.”

Quân Thư Ảnh đau đến nỗi muốn lăn lộn khắp nơi, lại bị Sở Phi Dương kèm chặt không thể động đậy. Y nghe vậy liền nhướng mắt, hơi thở mong manh, nói: “Lúc trước người còn muốn giết ta, ta... ta điên rồi... mới có thể đem loại sự tình này nói cho người biết. Hiện người đang nợ ta một mạng, nên trả lại cho ta...”

Sở Phi Dương không muốn cùng y tranh luận về chuyện ai nợ ai, chỉ đưa tay vào ngực lấy ra một hạt châu trong suốt lấp lánh sắc màu, nói: “Khi Mai cô nương tặng cho ta dường như có nói qua đây là Phần Tình châu.”

Quân Thư Ảnh mở to mắt nhìn hạt châu trong tay Sở Phi Dương, hồi tưởng lại những khổ sở những ngày qua, cảm thấy những chuyện mình đã làm dường như chỉ là trò cười, sự phẫn hận ủy khuất bất chợt bùng phát. Những ngón tay bám trên cánh tay Sở Phi Dương tăng thêm lực đạo, y nghiêng răng nghiêng lợi, yếu ớt nói: “Ta... hao tổn bao tâm cơ... không ngờ là do các người... cầu nam nữ... liếc mắt đưa tình... dùng làm vật đính ước... các người...” Thanh âm Quân Thư Ảnh dần suy yếu, cuối cùng y không thể thốt nên lời, bàn tay nắm chặt Sở Phi Dương cũng vô lực trượt xuống.

Sở Phi Dương căng thẳng, ôm chặt cơ thể lạnh lẽo kia hơn, run giọng kêu lên: “Quân Thư Ảnh?!”

45. Chương 46

Sở Phi Dương nắm cổ tay Quân Thư Ảnh bắt mạch, đầu ngón tay hần cảm nhận mạch đập tuy rất nhỏ nhưng vẫn ôn hòa. Sở Phi Dương thở phào nhẹ nhõm. Độc tính của loại độc này có lẽ về lâu về dài mới có tác dụng. Tuy rằng lần này không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nếu không nhanh chóng tìm được giải được, có lẽ sẽ gây tổn thương đến cơ thể. Xem ra đây là lần đầu tiên Quân Thư Ảnh bị phát độc, e rằng trước khi tìm ra được giải được y sẽ còn phải chịu nhiều đau đớn nữa. Sở Phi Dương chậm rãi truyền từng dòng nội lực của mình vào người Quân Thư Ảnh. Một lúc sau, thân thể Quân Thư Ảnh khẽ động, y liền tiếp ho khan vài tiếng, thần trí vẫn còn nửa tỉnh nửa mê. Y khẽ mở mắt liền nhìn thấy gương mặt Sở Phi Dương ở phía trên, nắm chặt bàn tay vẫn còn ngụ trên tay Sở Phi Dương, nói: “Sở Phi Dương, người nợ ta, ta muốn hạt châu này...”

“Được, ta biết rồi, ta lập tức mang người đi tìm Thanh Lang lấy giải được.” Sở Phi Dương nhẹ giọng trấn an, tiếp tục truyền nội lực cho y.

Mí mắt Quân Thư Ảnh nửa mở nửa khép, mơ mơ màng màng nói: “Tốt nhất nếu người nói được thì làm được...” Thanh âm lại dần dần yếu đi rồi biến mất.

“Này! Quân Thư Ảnh?” Sở Phi Dương khẽ lay thân thể mềm mại cũng không cảm thấy y động dậy gì. Sở Phi Dương buông Quân Thư Ảnh ra rồi tự vận khí điều tức cho mình. Vừa khôi phục hần liền mang Quân Thư Ảnh lên ngựa phóng vào thành.

Không lâu sau Quân Thư Ảnh đã tỉnh lại, nhưng tất nhiên tinh lực không còn như lúc trước, bệnh trạng cũng không thuyên giảm. Sở Phi Dương vốn tưởng rằng chất độc này sẽ phát tác chậm, nhưng xem ra sự thật không như hần nghĩ. Hần không biết là do Quân Thư Ảnh không có nội lực lại nghịch thiên mang thai, do đó độc tính càng dễ dàng xâm nhập sâu hơn. Vô luận như thế nào, nhất định hần phải nhanh chóng tìm được giải được.

Sở Phi Dương trở lại khách điểm thu dọn những vật dụng cần thiết liền đề mã mang Quân Thư Ảnh cấp tốc chạy tới Thương Lang Sơn.

“Đôi mắt người...?” Quân Thư Ảnh nghi hoặc hỏi. Do đang ngồi phía trước ở trên lưng một con ngựa đang chạy như điên nên giọng nói vốn yếu ớt của Quân Thư Ảnh bị gió thổi càng thêm tán loạn.

“Ta nghĩ là dư độc cũng hết rồi, vậy cũng tốt.” Sở Phi Dương cười cười trả lời.

Quân Thư Ảnh nhắm chặt mắt, một lúc sau mới oán hận nói, trong giọng còn chứa cả sự hờn dỗi khổ sở: “Thật không công bằng, người luôn có thể thoát được hiểm họa, còn ta thì luôn gặp bất trắc.”

Sở Phi Dương bật cười nói: “Thiện ác đều có báo ứng, đó là do người đã làm nhiều chuyện xấu.”

Quân Thư Ảnh khinh thường hừ một tiếng: “Ta chưa bao giờ tin những chuyện này. Đó là do người vận khí tốt.”

“Vậy sao người không thử làm người tốt xem sao?”

Quân Thư Ảnh trầm tư suy nghĩ một lúc lâu. Đến khi Sở Phi Dương nghĩ có lẽ y sẽ không trả lời thì liền nghe được một thanh âm yếu ớt vang lên từ phía trước: “Sở Phi Dương, người đúng thực là anh hùng. Có lẽ giống như người vậy cũng không tồi. Chỉ là, có lẽ ta vĩnh viễn không thể trở thành người như người mong muốn...”

Sở Phi Dương không đáp lời, chỉ kéo tấm áo choàng sát vào người Quân Thư Ảnh hơn. Hần quát một tiếng, quật ngựa chạy nhanh hơn.

Không lâu sau họ tới một trạm dịch thì đã chạng vạng tối. Sở Phi Dương nhìn sắc mặt trắng bệch cùng đôi môi khô khốc của Quân Thư Ảnh, quyết định nghỉ lại một đêm.

Sở Phi Dương ôm Quân Thư Ảnh nhảy xuống ngựa, đem ngựa giao cho tiểu nhị, gọi món ăn rồi mang Quân Thư Ảnh đến một góc bàn sáng sủa. Quân Thư Ảnh gắng sức thu mình vào chiếc áo choàng rộng thùng thình, ngay cả mặt cũng giấu dưới chiếc mũ rộng. Dù vậy, việc hai người xuất hiện ở một tiểu điểm ẩm đạm cũng khiến cho những vị khách ít ỏi trong tiểu điểm chú ý. Vài tên đại hán râu tóc lồi thoi châu đầu ghé

tai thì thầm điều gì đó, thỉnh thoảng lại cười giảo hoạt. Sở Phi Dương nhìn thấy tay áo Quân Thư Ảnh giật giật liền lấy tay đè lên bả vai y, thấp giọng nói: “Đừng gây chuyện.”

Quân Thư Ảnh hừ mũi, không để ý tới nữa.

Rượu thịt nhanh chóng được dọn lên, hai người tùy tiện ăn một chút rồi Sở Phi Dương gọi tiểu nhị tới đặt phòng. Sau khi dẫn dò Quân Thư Ảnh ở yên trong phòng, Sở Phi Dương cầm thảo dược xuống phòng bếp sắc thuốc. Việc này hẳn không thể yên tâm mà nhờ người khác được. Lúc trước hẳn sợ Quân Thư Ảnh giận chó đánh mèo, trút giận lên những người có thể biết y dùng loại dược gì, còn hiện tại cả hai đang ngụ trong một tiểu điểm ở nơi hoang dã, hẳn càng không dám tùy tiện giao phó cho người khác làm.

Cầm chén dược trên tay, Sở Phi Dương vội vàng trở về phòng. Vừa đến gần hẳn đã thấy cửa phòng Quân Thư Ảnh mở rộng. Một dự cảm bất lành dấy lên, Sở Phi Dương nhanh chân chạy vượt qua hành lang đến trước cửa phòng.

Bên trong là khung cảnh chén bát đổ vỡ, bàn ghế ngã lộn trên sàn. Nằm trên mặt đất là hai xác chết đầy máu, chính là hai kẻ đã chỉ trở họ ở khách điểm.

Sở Phi Dương nhìn xung quanh vẫn không thấy bóng dáng Quân Thư Ảnh. Hẳn lo lắng hô to: “Quân Thư Ảnh!!!”

Phía sau cửa phòng vang lên một giọng nói suy yếu nhưng oán hận nói: “Đừng lớn tiếng, nội lực của ngươi quá mạnh mẽ, mọi người đều có thể biết ngươi đang ở đâu.”

Sở Phi Dương xoay người nhìn Quân Thư Ảnh đang dựa người vào tường, sắc mặt tái nhợt, thanh chủ thủ đầy máu bám bên chân. Một bên ống tay áo bị xé rách, cổ áo mở rộng lộ ra vài vết thương đang rỉ máu.

“Sở đại hiệp, ta lại giết người.” Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương, cười lạnh nói.

“Bọn họ...” Sở Phi Dương nhìn người chết nằm dưới chân.

Quân Thư Ảnh chậm rãi đến ngồi xuống giường, lấy tay sờ sờ miệng vết thương trên cổ, khẽ rên lên vì đau đớn. “Bây giờ nam nhân có thể động dục với cả nam nhân sao?”

Sở Phi Dương nghe vậy lặng cả người, một lát sau hẳn đưa chén dược cho Quân Thư Ảnh, nói: “Ngươi uống trước đi. Ta đem thi thể đi xử lý.”

46. Chương 47

Thời gian càng trôi đi, cơ thể Quân Thư Ảnh càng suy yếu, thời gian mê man càng nhiều, thời gian thanh tỉnh càng ít. Khi hai người tới trước sơn môn Thiên Nhất Giáo, Quân Thư Ảnh đã mê man mất một ngày.

Sở Phi Dương khẽ lay người ngồi trước: “Quân Thư Ảnh, chúng ta đến nơi rồi.”

Quân Thư Ảnh liền chớp mắt mấy cái, nhưng rốt cuộc không chịu nổi đành nhắm mắt lại. Mối y không còn chút máu, sắc mặt tái nhợt.

Sở Phi Dương đau lòng đem Quân Thư Ảnh xuống ngựa, kéo áo choàng phủ kín cơ thể y. Thủ vệ trong giáo phái cầm vũ khí xông lên ngăn chặn không cho cả hai tiến vào. Sở Phi Dương tung người nhảy lên, dù đang ôm một người, thân thủ hẳn vẫn nhanh như quỷ mị, lập tức biến mất không còn bóng dáng. Bọn giáo chúng bị bỏ lại nhao nhao ồn ào, phóng tín hiệu về giáo nội báo tin. Sở Phi Dương từ trước đã biết địa hình Thiên Nhất giáo rõ như lòng bàn tay. Hẳn chỉ cần tùy tiện bắt một tên giáo chúng ép hỏi chỗ ở của Thanh Lang rồi vội vàng mang Quân Thư Ảnh đến đó.

Nằm ngoài dự liệu của Sở Phi Dương chính là dọc đường đi hẳn không có bất cứ chướng ngại nào ngăn trở, hẳn cứ thông thả mà đi thẳng đến chỗ Thanh Lang.

Sở Phi Dương ôm Quân Thư Ảnh đứng ngoài cửa, cao giọng gọi: “Nghe uy danh Thiên Nhất giáo Giáo chủ đã lâu, nay Thanh Phong Kiếm Sở Phi Dương xin cầu kiến.” Một câu này mang theo nội lực như sấm rền ngang tai, chấn động khắp giáo nội.

Cánh cửa gỗ cao lớn trầm nặng trước mặt chậm rãi mở. Bên trong là Thanh Lang đang ngồi trên một chiếc ghế đặt trên cao, trong lòng là một thân ảnh màu trắng rụt rè, tay Thanh Lang đùa nghịch những sợi tóc của người nọ, tinh tế thưởng thức chúng.

“Sở Phi Dương.” Thanh Lang dùng đôi mắt sắc bén đánh giá Sở Phi Dương, khóe miệng chậm rãi lan ra nụ cười nhạt như có như không.

Sở Phi Dương mang Quân Thư Ảnh vào phòng, để y ngã vào một chiếc ghế. Thanh Lang thích thú nhìn, đem người trong lòng đang muốn rời đi ấn lại thật chặt.

Sở Phi Dương nhìn về người mang y phục màu trắng kia, lúc này hắn mới thấy rõ người trong lòng Thanh Lang rõ ràng là một nam nhân. Y mặc một thân y phục màu trắng, cúi đầu thật thấp, mái tóc đen do vậy mà xóa dài tới tận đất. Bên dưới y phục lộ ra đôi chân lỏa lồ, cổ áo mở rộng đưa ra những dấu hồng ngân điểm trên làn da trắng nõn.

Sở Phi Dương nhíu mày nói với Thanh Lang: “Ta đã biết giao dịch của ngươi với Quân Thư Ảnh. Phần Tinh châu ta đã mang đến, ngươi giao giải được ra được chứ?”

Thanh Lang nhướng một bên mày: “Không thể tưởng tượng được Sở Phi Dương Sở đại hiệp lại vì chuyện này mà tự mình đến tề giáo.” Hắn đưa mắt nhìn người trên ghế đang được áo choàng che kín thân thể, thân mật cười nói: “Quân huynh đệ làm sao có thể qua mắt được ngươi như thế? Chẳng lẽ rõ như ban ngày thế mà ngươi vẫn không nhận ra y sao?”

Sở Phi Dương tiến lên từng bước, trầm thanh nói: “Thanh Lang, ngươi cũng là bá chủ một phương, tất biết câu nhất ngôn ký xuất. Hạt châu trong tay ta, ngươi mau đưa giải được!”

Thanh Lang nhìn về hướng hạt châu nho nhỏ trong tay Sở Phi Dương, khẽ cười nói: “Sao Sở đại hiệp không hỏi ta cần hạt châu để làm gì? Một viên hạt châu nho nhỏ này có thể gây nên tình phong huyết vũ...”

Thanh Lang cười khẽ nhìn Sở Phi Dương, bàn tay lại sờ lõng nam nhân trong lòng ngực đang muốn tránh cũng không được, người nọ dùng đôi tay tái nhợt gầy yếu ngăn lại, ngẩng đầu nhìn hắn khẩn cầu. Thanh Lang cười cười rút tay ra, đầu ngón tay hắn giở lại đặt lên cằm người nọ.

Sở Phi Dương nhíu chặt mày, lên tiếng: “Vô luận như thế nào...”

Thanh Lang lại nhướng mày nhìn Sở Phi Dương, người đang bị cánh tay hắn giam giữ đem mặt vùi thật sâu vào lòng hắn, thân thể khẽ run.

“Ngươi đưa ta giải được, ta đưa ngươi hạt châu. Nếu ngươi làm trái giao dịch, ta sẽ giết ngươi.”

Thanh Lang nghe xong cười to vài tiếng, ánh mắt nheo lại nhưng không mang vẻ tức giận, nói: “Sở Phi Dương, không phải là ngươi đang tự đại quá mức đấy chứ? Đừng quên ngươi đang ở trong lãnh thổ của ta, chỉ cần ta ra lệnh, thì cho dù ngươi có bản lĩnh lớn cỡ nào cũng sẽ chết không nơi táng thân.” Sở Phi Dương đưa bàn tay đang nắm chặt Phần Tinh châu lên, trầm thanh nói: “Giải được!”

Hai người đối diện, gương cung bạt kiếm. Sau một lúc lâu, Thanh Lang cười nói: “Được rồi được rồi, ta đã hứa rồi, vả lại cũng không muốn Quân Thư Ảnh của ngươi tìm đến cái chết. Đây, giải được của ngươi.”

Thanh Lang ném ra một viên được màu đen. Sở Phi Dương khéo léo tiếp lấy, khẽ liếc nhìn Thanh Lang. Thanh Lang cười nói: “Yên tâm, giải được này là thật. Bản Giáo chủ không tí tiện như Quân huynh đâu.”

Sở Phi Dương đi đến trước mặt Quân Thư Ảnh, kéo áo choàng xuống, lộ ra gương mặt không còn chút huyết sắc nào của Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương nâng cằm Quân Thư Ảnh, đưa viên được vào miệng y rồi lui ra chờ đợi.

Thanh Lang nhìn động tác của Sở Phi Dương, nhíu mày nói: “Y hôn mê? Độc được này vốn không như vậy...” Hắn còn chưa dứt lời, Quân Thư Ảnh đột nhiên ho kịch liệt, nôn ra một ngụm máu.

47. Chương 48

Sở Phi Dương lập tức bước lên đỡ lấy thân thể yếu đuối của Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh thở dốc, chau mày đau đớn, làn da đã phủ một lớp mồ hôi mỏng.

Thanh Lang ngồi thẳng dậy điểm huyệt nam tử trong lòng mình để y từ từ ngủ say. Hắn thu hồi vẻ mặt đùa cợt, sắc mặt trở nên nghiêm trọng đi đến trước mặt Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương chĩa kiếm vào hắn, ánh mắt lạnh như băng.

Thanh Lang giơ tay lên, bất đắc dĩ nói: “Giải được là thật. Hãy tin ta, từ trước tới giờ ta chưa từng muốn y chết. Tốt hơn hết người nên để ta xem xét tình hình của y.”

“Người tốt nhất là đừng nên giở trò gì.” Sở Phi Dương lạnh lùng nói, thu kiếm đứng thẳng dậy. Thanh Lang ngồi xổm trước mặt Quân Thư Ảnh, cầm cổ tay y dò xét mạch, lại nâng gương mặt anh tuấn của Quân Thư Ảnh lên.

“Là do ta bất cẩn.” Thanh Lang đứng dậy, sắc mặt ngưng trọng nói: “Ta không nghĩ việc y nghịch thiên mang thai lại gây tổn hại thân thể hắn lớn đến thế. Độc này đã xâm nhập vào quá sâu, chỉ sợ ngay cả giải được cũng không có tác dụng.”

Thanh kiếm trong tay Sở Phi Dương khẽ rung động. Thanh Lang để phòng nhìn thẳng vào Sở Phi Dương, trầm thanh nói: “Nhưng vẫn còn biện pháp. Viên Phần Tình châu kia có thể cứu sinh mệnh y.” Hắn quay đầu lại nhìn Quân Thư Ảnh. “Sinh mệnh của họ.”

Vách động lấp lánh ánh nước, khắp nơi phảng phất hơi nước mờ ảo.

Sở Phi Dương nâng Quân Thư Ảnh, nhìn tảng đá lớn trong hồ nước trong vắt giữa sơn động, nghi hoặc hỏi: “Nơi này là...?”

Thanh Lang đi đến bên bờ hồ, cẩn thận đưa tay vào hồ nước, không ngẩng đầu lên mà trả lời: “Đây là lý do khiến ta muốn viên Phần Tình châu kia. Hồ nước này vốn là thánh địa dùng để chữa thương, nhưng lão Giáo chủ tiền nhiệm lại không biết quý trọng, ngược lại còn dùng làm nơi thưởng sắc hoang dã. Nhưng nếu không có hạt châu kia thì hồ nước này chỉ là một cái ôn tuyền bình thường mà thôi.” Thanh Lang nhìn gương mặt không chút thay đổi của Sở Phi Dương, cười nói: “Có nguyện ý tin hay không là tùy người. Dù sao Quân huynh đã như vậy, chỉ bằng thử một lần cũng không hại gì.”

Sở Phi Dương tịnh không lên tiếng, chỉ cởi áo choàng của Quân Thư Ảnh, đem y bỏ vào trong hồ nước, để y dựa người vào tảng đá. Sau đó hắn đưa Phần Tình châu ra, hỏi: “Ta phải làm gì?”

Thanh Lang nói: “Rất đơn giản. Chỉ cần đập nó vỡ vụn rồi hòa với nước. Nó vốn là do những hạt cát trong hồ kết tinh, chỉ cần gặp nước hồ sẽ phát huy tác dụng.”

Sở Phi Dương nắm chặt hạt châu trong tay, sau khi mở tay ra thì hạt châu đã hóa thành bột phấn. Sở Phi Dương dùng chưởng phong đem lượng bột phấn này phát tán khắp hồ nước. Bột phấn vừa mới chạm vào mặt nước, liền phát sáng như lân tinh. Trong phút chốc mặt hồ rực rỡ hẳn lên, trong sơn động thoáng thoảng một hương vị tươi mát tự nhiên.

Thanh Lang nhìn thoảng qua Sở Phi Dương, cong cong khóe miệng, ngồi xổm xuống, lấy tay khẽ vuốt gương mặt nam nhân xinh đẹp của mình cho thỏa niềm say đắm cùng mê luyện.

Sở Phi Dương bước vào hồ nước, đặt lòng bàn tay sau lưng Quân, nhắm mắt ngưng thần giúp y trừ độc.

Được dòng nước ấm áp vây quanh, thân thể ấm áp thoải mái lại được truyền thêm nội lực, Quân Thư Ảnh cảm thấy những mệt mỏi đau đớn của cơ thể dần giảm bớt. Y ho khan vài tiếng, phun ra một ngụm máu đen. Sở Phi Dương đỡ người y, ghé lên phía trước, lay lay bờ vai y: “Quân Thư Ảnh, người sao rồi?”

Quân Thư Ảnh dần hồi tỉnh, y muốn nhìn quanh nhưng bị lóa mắt bởi ánh nước hắt trên vách động, chỉ có thể nhắm mắt lại hỏi: “Đây là nơi nào?”

“Nơi này là...” Sở Phi Dương ngáp ngừng, một lúc lâu cũng không lên tiếng. Vốn Quân Thư Ảnh vẫn còn nửa tỉnh nửa mê, câu vừa rồi y chỉ thuận miệng hỏi, cũng không muốn truy cứu thêm, mơ mơ hồ hồ ngã dần vào nước.

Sở Phi Dương cuống quýt đỡ y, tiếp tục truyền nội lực vào.

Thanh Lang ở bờ bên kia cười nói: “Quân huynh hận nhất là chung đụng với người khác, lúc trước còn hận không thể đem người chém thành trăm mảnh. Sở đại hiệp người rút cuộc là dùng biện pháp gì khiến hần trở nên thân thiết với người như vậy?”

Sở Phi Dương vờ như không nghe thấy, cũng không lên tiếng trả lời. Thanh Lang vốn cũng không trông mong sẽ có câu trả lời. Hần cũng đặt tay lên người Quân Thư Ảnh, vừa truyền thêm nội lực vừa chậm rãi điều trị kinh mạch đã bị trọng thương của y.

“Đến khi nào người mới có thể đối xử với ta như vậy?” Thanh Lang đưa đôi tay thon dài tái nhợt của nam nhân xinh trong lòng mình lên môi, thấp giọng thì thào.

Chất độc trong cơ thể Quân Thư Ảnh nhanh chóng được giải trừ toàn bộ, nhưng y vẫn hôn mê bất tỉnh như trước. Thanh Lang hào phóng đề nghị Sở Phi Dương mang Quân Thư Ảnh ngụ tại nơi ở của mình. Sở Phi Dương tất nhiên không muốn ở lại Thiên Nhất giáo nhưng hiện thời cũng không còn cách nào khác.

Vài ngày cứ thế trôi qua, sức khỏe Quân Thư Ảnh ngày một chuyển biến tốt đẹp, tuy phần lớn thời gian y vẫn mê man nhưng xem ra độc được đã ngừng xâm hại cơ thể. Sở Phi Dương cũng đành bất đắc dĩ ở lại theo dõi y. Thiên Nhất giáo hiện thời có phần thanh tĩnh hơn so với tưởng tượng của Sở Phi Dương, không đầy ngập sát khí như lần trước hần tới. Đúng là hần không thể phủ nhận Thanh Lang làm giáo chủ tốt hơn nhiều so với Quân Thư Ảnh.

Thanh Lang phân phó toàn bộ giáo chúng từ trên xuống dưới đối đãi tử tế với hai người. Sở Phi Dương chưa từng nghĩ đến việc có ngày mình lại ung dung nhàn hạ mà làm khách tại Thiên Nhất giáo, càng không ngờ tới việc mình lại cùng giáo chủ Thiên Nhất giáo ngồi trên mái nhà thưởng rượu ngắm trăng như bằng hữu tri kỷ.

Thanh Lang nằm ngửa trên mái nhà, ung dung lắc bầu rượu trong tay, ánh mắt nhìn bầu trời đầy sao trải rộng phía trên, khoe miệng hơi cong như đang mỉm cười.

Sở Phi Dương liếc nhìn Thanh Lang, thỉnh thoảng Thanh Lang ném bầu rượu cho hần, cười nói: “Sở huynh, người cùng Quân huynh thật đúng là có điểm giống nhau.” Hần đáp lại ánh mắt của Sở Phi Dương, “đều cho tất cả là kẻ thù của mình. Ta có thể lấy sinh mệnh của Yến ra đánh đổi, chắc chắn người lúc nào cũng tính kế sao hạ Thiên Nhất giáo của ta.” Thanh Lang ngửa đầu hớp một ngụm rượu lớn.

Sở Phi Dương cười cười, mở nắp bầu rượu rồi cũng ngửa đầu uống hơn nửa bầu rượu.

Sở Phi Dương vừa biết, tên Yến này chính là kẻ không có mặt Thanh Lang thì ra uy ức hiếp kẻ khác nhưng ở trước mặt Thanh Lang lại như một con thỏ nhát cáy chỉ biết run rẩy bầy. Lần đầu tiên nhìn rõ y, Sở Phi Dương cũng không khỏi kinh ngạc trước vẻ đẹp của y. Hơn nửa đời hành tẩu giang hồ, hần đã từng gặp qua vô số người tuyệt diễm phong lưu, nhưng luận về diện mạo, không ai có thể sánh được với nam nhân kiều mị này. Đáng tiếc là, y tính tình độc ác lại ngu ngốc, có thể nói chỉ là một cái túi da không hơn không kém. Không biết Thanh Lang mê luyện hần ở điểm gì.

“Vậy Giáo chủ vẫn có lá gan lưu chúng ta lại? Chỉ sợ sau này Quân Thư Ảnh hồi phục thì việc đầu tiên y làm sẽ là giết người để đoạt lại ngôi vị Giáo chủ.”

Đây cũng chính là điều Sở Phi Dương thấy khó hiểu nhất. Trước khi Quân Thư Ảnh lên ngôi giáo chủ thì toàn bộ Thiên Nhất giáo luôn chịu cảnh tình phong huyết vũ, không ngày nào được an bình, lẽ ra Thanh Lang cùng Quân Thư Ảnh phải là địch nhân mới đúng, nhưng hiện giờ xem ra Thanh Lang không có cừu hận gì với Quân Thư Ảnh cả.

“Từ trước tới nay ta chưa từng xem y là địch nhân, đó là do y luôn nghĩ cả thế giới là kẻ thù của mình.” Thanh Lang cười cười. “Ai... cũng không còn cách nào khác.”

Sở Phi Dương khẽ cười, không nêu ý kiến gì.

Sáng hôm sau, Sở Phi Dương bị tiếng người ồn ào ngoài viện đánh thức. Hắn ra xem thì thấy Thiên Nhất giáo vốn luôn tĩnh lặng giờ náo nhiệt lạ thường, nhưng không giống như là có địch nhân đến xâm phạm.

Sở Phi Dương thuận tay giữ một tên giáo chung lại hỏi chuyện, người nọ liền trả lời: “Miêu Cương Chung Vương đến, còn gióng trống khua chiêng để tỏ rõ mình là yếu nhân(*)”

48. Chương 49

“Ti Không Nguyệt? Hắn đến làm gì chứ?” Quân Thư Ảnh nghe thấy tiếng ồn ào cũng ra khỏi phòng, nhú mày nghi hoặc.

Sau vài ngày điều trị, Quân Thư Ảnh đã hồi phục phân nửa, ngoại trừ sắc mặt vẫn còn chút tái nhợt thì không có gì đáng lo ngại.

Nhưng từ sau khi thanh tỉnh sắc mặt y lúc nào cũng trầm lặng, rốt cuộc cũng không cho Sở Phi Dương cùng đến chỗ sơn động.

Kỳ thực nếu có chút nội lực của Sở Phi Dương tương trợ, y sẽ sớm phục hồi như cũ. Nhưng trong lòng y vẫn còn điều phiền muộn, cũng không cầu hắn giúp đỡ.

“Người biết hắn?” Sở Phi Dương hỏi.

“Là bằng hữu của Cao Phóng.” Gương mặt Quân Thư Ảnh xuất hiện nét ưu tư. “Chúng ta ra ngoài xem sao.”

Khi Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh đến thì đã thấy Thanh Lang đang giao đấu với một hắc y nam nhân.

“Thanh Lang, uống công ta xem ngươi như huynh đệ! Cao Phóng là người tốt như vậy mà ngươi cũng có thể hạ thủ được! Nếu có điều gì không hay xảy ra với hắn thì đều là do ngươi làm hại!” Hắc y nam nhân một tay cầm roi da đánh tới, một tay phóng độc trùng trên người về hướng Thanh Lang, vừa hung tợn rống lên.

Thanh Lang vừa tiếp chiêu vừa bất đắc dĩ trả lời: “Ti Không Nguyệt, ngươi đừng cố tình gây sự được không? Ta đã nói ngay từ đầu là Cao Phóng đã bỏ chạy, ta cũng không phải người truy lùng hắn. Hắn mất tích ở chỗ ngươi thì quan hệ gì tới bản Giáo chủ!”

Hắc y nam nhân vẫn không ngừng tay, cây roi da quấn quanh cổ tay Thanh Lang, hắn liền phi thân ra sau: “Không cần ngươi giải thích! Hết thấy đều do ngươi mà ra! Cao Phóng vì muốn tìm người cứu tên khốn Quân Thư Ảnh khỏi tay ngươi mới rời đi. Hiện giờ hai người các ngươi ở đây êm ả hòa hợp, còn Cao Phóng thì bất vô âm tín không biết sống chết ra sao!”

Thanh Lang tóm cây roi, chế trụ cả vai Ti Không Nguyệt rồi đẩy hắn ra xa. Ti Không Nguyệt xoay người lại đúng lúc nhìn thấy Quân Thư Ảnh mới xuất hiện. Hắn trợn tròn mắt, chuyển sang tấn công Quân Thư Ảnh: “Tên hỗn đản nhà ngươi! Đem Cao Phóng ra đây!”

Sở Phi Dương chuyển mình chắn trước mặt Quân Thư Ảnh, nâng kiếm đẩy cây roi ra khỏi y, bảo kiếm tách ra khỏi vỏ, mũi kiếm sắc bén chìa thẳng vào mặt Ti Không Nguyệt.

Ti Không Nguyệt dừng lại, gương mặt trắng nõn phút chốc đỏ bừng. Hắn nhìn về phía Sở Phi Dương nói: “Người là ai?”

Sở Phi Dương thu kiếm, ôm quyền hướng hắn hành lễ: “Tại hạ Sở Phi Dương. Ta nghĩ chư vị có thể có chút hiểu lầm...”

Ti Không Nguyệt ngắt lời: “Ai hiểu lầm với các người! Quân Thư Ảnh, đều là do người hại Cao Phóng!”

Quân Thư Ảnh cười lạnh: “Cao Phóng vốn là người của ta. Lúc trước ta giúp hắn đào thoát, hắn đi tìm người nhưng người lại không xem trọng hắn. Ta đã không đòi người trả người, người lại đến tìm ta quấy phá.”

“Người...!” Ti Không Nguyệt trừng mắt nhìn y. “Hắn đều là vì muốn cứu người nên hiện tại mới không rõ sống chết ra sao! Cao Phóng nếu có xảy ra chuyện gì, ta tuyệt đối không tha cho người! Cả người cũng vậy!” Ti Không Nguyệt quay đầu, dùng roi chỉ thẳng vào Thanh Lang. Thanh Lang bất đắc dĩ cười khổ nói: “Ti Không huynh nên bình tĩnh một chút. Ta nghĩ Cao Phóng không có việc gì. Hắn tuy không có võ công nhưng thân thể toàn độc được nên cũng không dễ đối phó.”

Sở Phi Dương lên tiếng: “Nếu các người đang nói về nam nhân kỳ quặc chuyên dùng độc thì ta đã thấy hắn.”

Ánh mắt Ti Không Nguyệt sáng lên. Quân Thư Ảnh vẫn đứng bên cạnh Sở Phi Dương liền giữ chặt hắn, vẻ mặt nghiêm trọng hỏi han: “Người sao lại gặp hắn? Các người đã gặp nhau ở đâu?”

Sở Phi Dương ngập ngừng một chút rồi nói: “Ổ yến thọ của sư phụ ta. Hắn vào Thanh Phóng Kiếm Phái, bị mọi người vây đánh, còn chịu một chưởng của sư phụ ta, chỉ sợ hắn... lành ít dữ nhiều.”

Nghe Sở Phi Dương nói xong, Quân Thư Ảnh sững sốt một lúc lâu mới thì thào: “Người nói Cao Phóng hắn... đã chết?!”

“Rất có thể. Dù sao trên giang hồ không có mấy người có thể chịu nổi một chưởng của sư phụ ta. Huống chi các người đã nói hắn không có võ công...” Sở Phi Dương nói chưa dứt lời đã bị roi da màu bạc đánh tới.

“Tên hỗn đản, ta giết người!” Ti Không Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói, ánh mắt đầy vẻ giận dữ.

Sở Phi Dương vội nghiêng người tránh, lại đụng vào Quân Thư Ảnh vẫn còn đứng tại chỗ không nhúc nhích khiến y lảo đảo muốn ngã. Sở Phi Dương vươn tay ra đỡ, Quân Thư Ảnh liền ngã vào vai hắn, đột nhiên y phun ra một ngụm máu tươi lên vai hắn.

“Quân Thư Ảnh!” Sở Phi Dương vội vàng đỡ lấy thân thể yếu đuối của y, vỗ vỗ mặt y.

Thanh Lang ngăn đòn tấn công của Ti Không Nguyệt, quay đầu kêu lên: “Y tẩu hỏa nhập ma rồi. Mau dẫn y đến sơn động!”

Sở Phi Dương không đợi Thanh Lang cản dẫn xong đã vội vã mang Quân Thư Ảnh hướng về phía sơn động.

49. Chương 50

Sở Phi Dương mang Quân Thư Ảnh vào giữa hồ, hai tay chống đỡ dưới vai Quân Thư Ảnh, lòng bàn tay đặt sau lưng giúp y điều thuận hơi thở.

Quân Thư Ảnh phun ra một ngụm máu đen, không ngừng ho khan. Y vùng vẫy đẩy Sở Phi Dương ra, đôi chân lảo đảo ngã xuống hồ nước. Sở Phi Dương vội cúi xuống đỡ y lên, lau nước trên mặt y, nhíu mày quát: “Người không muốn sống nữa sao?”

Quân Thư Ảnh thở dốc, mái tóc ướt đầm dính bết vào mặt, nước hồ ẩm áp thuận theo gương mặt chảy xuống. Y cũng không cố lau đi, chỉ lạnh lùng nhìn Sở Phi Dương xuyên qua những giọt nước không ngừng tuôn xuống trên mặt.

Sở Phi Dương chợt cảm thấy lạnh người. Kể cả mấy tháng trước, khi họ vẫn còn là địch nhân, Quân Thư Ảnh cũng chưa từng nhìn hắn như vậy. Ngay cả ánh mắt tràn ngập phẫn hận, mưu toan, sự bất đắc dĩ, miên vui sướng khi người khác gặp họa, thậm chí tràn ngập sát khí của Quân Thư Ảnh cũng chưa từng

khiến hắn thấy đáng sợ như vậy. Ánh mắt lạnh lùng như băng, bao hàm thù hận điên cuồng lộ liễu, chán ghét cực hạn mà hắn chưa từng thấy qua.

Có lẽ trước kia y cũng từng nhìn hắn như vậy, nhưng trong đó vẫn còn đôi chút lạnh nhạt, không điên cuồng như bây giờ. Sở Phi Dương biết thần trí Quân Thư Ảnh không còn thanh tỉnh, hắn thở dài, tránh tầm mắt lạnh lùng của Quân Thư Ảnh, đưa tay ấn vào lưng y.

“Cao Phóng là người tốt nhất.” Quân Thư Ảnh thản nhiên lên tiếng.

“... Ta biết.” Sở Phi Dương thuận theo y mà đáp.

“Trên đời này Cao Phóng là người duy nhất đối xử tốt với ta.” Quân Thư Ảnh cúi đầu tiếp tục nói.

“... Ừ.”

“Nhưng các người đã giết chết hắn.” Thanh âm Quân Thư Ảnh bắt đầu có chút rối loạn.

“...” Sở Phi Dương không biết nói gì hơn.

“Người khiến ta mất đi hết thấy.” Sở Phi Dương cảm thấy hơi thở của Quân Thư Ảnh bắt đầu loạn cả lên, hắn tăng thêm lực đạo trên tay, nhíu mày kêu: “Quân Thư Ảnh, người bình tĩnh lại đi. Người đang tẩu hỏa nhập ma, muốn nói gì thì để sau hãy nói.”

“Quyền lực của ta – võ công của ta – địa vị của ta...” Giọng nói Quân Thư Ảnh run rẩy mang theo chút điên cuồng. “Cuối cùng ngay cả Cao Phóng của ta cũng phải mất mạng.”

Sở Phi Dương đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh ập tới liền cuống quýt thối lui. Không có Sở Phi Dương chống đỡ, Quân Thư Ảnh lại ngã vào trong nước. Sở Phi Dương chỉ có thể tiếp tục tiến lên nâng y dậy, đưa tay ngăn thanh chủy thủ sắc bén đang đâm tới. Sở Phi Dương không khỏi thấy may mắn khi sáng nay Thanh Lang đã thu hết ám khí độc được trên người Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh không quan tâm giãy giụa đứng lên, đôi mắt xung huyết đỏ ngầu, cũng không nghĩ đến việc ở quá gần sẽ không thể thi triển chiêu thức được, chỉ biết tấn công điên cuồng.

Sở Phi Dương một bên phải tránh sự công kích của y, mặt khác phải cẩn thận chống đỡ không cho hắn lại ngã vào nước. Cái bụng mềm mại phồng lên của Quân Thư Ảnh đụng vào hắn càng khiến hắn thêm khẩn trương vạn phần. Sở Phi Dương cố hết sức chậm rãi đứng lên.

“Quân Thư Ảnh! Người sao lại phát điên! Thanh tỉnh chút đi!” Sở Phi Dương hét lớn.

Quân Thư Ảnh không trả lời, thanh chủy thủ trên tay không khắc nào ngừng tấn công. Mỗi một chiêu y xuất ra đều tàn nhẫn trí mạng, hận không thể đem Sở Phi Dương chặt thành trăm mảnh. Mỗi một chiêu của y đều đánh vào tâm trí Sở Phi Dương, khiến hắn cảm thấy đau đớn khôn cùng.

Cuối cùng Sở Phi Dương không né tránh nữa, thanh chủy thủ cắm thẳng vào vai trái hắn. Hắn chỉ dang tay gắt gao ôm lấy Quân Thư Ảnh, gắt gao chế trụ động tác của y.

“Đừng động nữa.” Sở Phi Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói. Hình ảnh mấy tháng qua sống chung với nhau hiện lên trong tâm trí hắn. Hắn không biết từ bao giờ, hận ý của Quân Thư Ảnh đối với hắn khiến hắn khó có thể chịu được. Mỗi một đao yếu hại của Quân Thư Ảnh cũng giống như đâm thẳng vào tim hắn, so với việc cơ thể bị đao chém còn đau đớn khó chịu gấp trăm lần.

Quân Thư Ảnh hạ một đao này bị Sở Phi Dương dùng nội lực hút lại không thể rút ra, y liền cầm chuôi thanh chủy thủ cố sức đâm vào sâu hơn. Sở Phi Dương nhắm mắt hét một tiếng, bắt lấy tay Quân Thư Ảnh, dùng sức rút thanh chủy thủ ra. Một dòng máu ấm áp phun lên mặt Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương đoạt lấy thanh chủy thủ ném vào nước. Hắn nâng mặt Quân Thư Ảnh, đưa tay cố lau vết máu trên mặt y, lại khiến chúng trở thành một đường đỏ tươi. Đầu ngón tay đưa đến bờ môi Quân Thư Ảnh, hung hăng đụng chạm.

“Lòng người quả thực hận ta đến thế sao? Không, chỉ là do người đang tẩu hỏa nhập ma.” Thanh âm Sở Phi Dương khàn khàn, hắn chưa xót nói: “Người chán ghét ta lắm sao?”

Thanh âm Sở Phi Dương biến mất khi môi hắn chạm vào môi Quân Thư Ảnh.

Thần trí Quân Thư Ảnh còn đang không rõ ràng, động tác điên cuồng không còn lý trí. Y không tự hỏi vì sao Sở Phi Dương lại hôn hắn, chỉ bài xích không cho Sở Phi Dương tới gần. Quân Thư Ảnh vùng vẫy hai tay muốn giằng ra, hung tợn lắc đầu tránh né Sở Phi Dương, gương mặt lộ rõ sự chán ghét.

Sở Phi Dương cũng nổi giận. Hắn dùng tay trái bắt lấy hai tay Quân Thư Ảnh xoay ngược ra sau, không cho tránh động nữa. Tay phải đặt sau đầu Quân Thư Ảnh, hung hãn hôn môi y.

Quân Thư Ảnh cũng hung hãn mở to mắt nhìn hắn. Khoảng cách quá gần khiến Sở Phi Dương càng thấy rõ hận ý, chán ghét, sự điên cuồng trong đôi mắt đó. Sở Phi Dương thống khổ nhắm mắt lại, đưa môi hôn lên mặt Quân Thư Ảnh khiến y bất đắc dĩ phải nhắm mắt lại. Đầu lưỡi vươn đến hàng mi Quân Thư Ảnh, trượt xuống mũi rồi dừng lại bên môi, muốn buộc y mở đôi môi đang mím chặt.

Quân Thư Ảnh há mồm cắn, nhưng Sở Phi Dương đã nhanh tay nắm dưới cằm y, khiến y bất đắc dĩ cho phép đầu lưỡi bá đạo xâm nhập vào lòng động trong miệng mình.

Quân Thư Ảnh lại mở mắt nhìn thẳng vào mắt Sở Phi Dương. Hắn chỉ có thể nhắm mắt lại để không phải nhìn thấy ánh mắt khiến hắn đau lòng kia.

Tay trái Sở Phi Dương buông lỏng Quân Thư Ảnh, nhẹ nhàng điểm huyết ngũ của y. Hắn nâng thân thể yếu đuối của y, tiếp tục truyền nội lực vào. Gương mặt Quân Thư Ảnh dựa vào ngực Sở Phi Dương, hắn vươn tay nâng mặt y lên. Chỉ khi mê man y mới nhu hòa như vậy. Không nét châm chọc khiêu khích, không mưu kế ác độc.

“Người ngoan độc hỗn trước, người tham sống sợ chết, người truy quyền trục lợi. Nhưng đối với ta, người chính là...” Sở Phi Dương thấp giọng thì thầm bên tai Quân Thư Ảnh dù biết y không thể nghe thấy, nhẹ nhàng hôn vào cổ Quân Thư Ảnh.

50. Chương 51

Mặt khác, Thanh Lang đã sớm thuyết phục được Ti Không Nguyệt, hiện hai người đang nâng cốc hàn huyên trong một căn chòi tại hoa viên, trông bộ dáng cứ như họ là sinh tử chi giao vậy. Thanh Lang âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn đối với vị Miêu Cương Chung vương tính khí táo bạo này thật sự không có biện pháp đối phó, nhất thời nổi giận thì hô to đòi đánh đòi giết, sau liền có thể từ bỏ hiềm khích mà xưng huynh gọi đệ. Cũng may hắn và Cao Phóng đều phóng khoáng mới có thể trở thành tri kỷ với người như vậy.

“Vậy nên, Cao Phóng có thể ở cùng Ti Không huynh nhiều năm mà vẫn bình yên vô sự thì không thể dễ dàng chết được.” Thanh Lang cười dài nói. Ti Không Nguyệt sắc mặt trầm lại, tức giận nói: “Tốt hơn là vậy. Nếu người chỉ nói suông, ta sẽ tặng cho người loại chung độc nhất.”

Thanh Lang nhú mày, nâng bầu rượu của mình lên: “Uống rượu uống rượu.”

Ti Không Nguyệt hớp một ngụm rượu, cau mày nói: “Không phải người luôn bất hòa với Quân Thư Ảnh sao? Sao giờ lại cho y ở đây chữa thương?”

Thanh Lang chậm rãi lắc lắc bầu rượu, trả lời: “Thật kỳ lạ, các người sao lại nhìn ra ta với Quân Thư Ảnh là cừu nhân không đội trời chung chứ. Ta với hắn trước đến nay cũng không có huyết hải thâm thù gì. Mà ngược lại...” Thanh Lang sờ sờ cằm cười đắc ý. “...chúng ta còn là thanh mai trúc mã, quen biết nhau từ nhỏ mà.”

Ti Không Nguyệt trừng mắt nhìn Thanh Lang: “Người đừng nói người đối với tên gia hỏa kia cũng có... Một tên mỹ nhân ngu ngốc là đủ rồi, lại thêm một tên độc ác mưu mô như lang sói. Xem ra mắt người không mù thì đầu người cũng hỏng rồi.”

Thanh Lang lắc đầu cười nói: “Câu này người nên nói với tên Sở đại hiệp kia mới đúng. Yến của ta cần phải vàng lời nhiều lắm.”

Ti Không Nguyệt cau mày cười nói: “Chính là Sở Phi Dương của Thanh Phong Kiếm Phái?! Hắn sao lại đi cùng Quân Thư Ảnh?...” Ti Không Nguyệt dừng một chút, chợt hắn nhớ tới điều gì liền mở to hai mắt: “Bụng của Quân Thư Ảnh – người hạ được lên người y?!”

Thanh Lang mỉm cười không đáp. Ti Không Nguyệt lắc đầu nói: “Khó trách người có thể thắng Quân Thư Ảnh, xem ra so với y người còn dễ tiện hơn.”

Vừa dứt lời, Ti Không Nguyệt đã bị Thanh Lang xoay người áp đảo trên mặt bàn đá, bàn tay Thanh Lang cũng không nhân nhượng mà tiến vào trong y phục hắn. Ti Không Nguyệt mở to mắt, vừa muốn ra tay phản công thì Thanh Lang đã ghé miệng vào tai hắn thì thầm: “Giúp ta.”

“Cái gì...” Ti Không Nguyệt chỉ vừa mở lời Thanh Lang đã buông hắn ra, xoay người đứng lên. Ti Không Nguyệt tức giận nói: “Người phát điên à?”

Thanh Lang không đáp. Ti Không Nguyệt nhìn theo ánh mắt của Thanh Lang, chỉ kịp nhìn thấy một mảnh y phục trắng chuyển động ở góc hoa viên.

Thanh Lang chống lại ánh mắt trêu tức của Ti Không Nguyệt: “Ta chỉ muốn biết y có đến nơi này hay không.”

Ti Không Nguyệt hừ mũi xem thường: “Người thật ngây thơ. Tên Sở đại hiệp kia so với người còn lợi hại hơn nhiều, ngay cả người như Quân Thư Ảnh cũng trở nên dễ bảo.”

Thanh Lang không đáp lại, chỉ đặt bầu rượu lên cạnh chòi nghỉ, lười nhác nói: “Hiện nay việc cấp bách nhất là tìm Cao Phóng. Nếu vị đại thần y này đã chết thì bản Giáo chủ cũng có điểm luyện tiếc.”

Sở Phi Dương đợi đến khi nội tức của Quân Thư Ảnh dần bình ổn, tâm trí đã thanh tỉnh mới đưa y lên bờ. Hắn giải huyết đạo cho y, nhìn y từ từ hồi tỉnh.

Quân Thư Ảnh nhú mày hừ một tiếng, day day trán ngồi lên.

“Người tẩu hỏa nhập ma, ta vừa giúp người điều thuận nội tức. Nội lực của người luôn bất ổn như vậy, phải biết chú ý đến mình nhiều hơn.” Sở Phi Dương thần nhiên nói. Quân Thư Ảnh chán ghét mái tóc cùng y phục ướt sũng dính vào người mình, nhắm mắt cố chịu tiếng ong ong vang trong đầu, nhìn Sở Phi Dương mà khó nhọc nói: “Người nói Cao Phóng... đã chết... là thật ư?”

Sở Phi Dương trả lời: “Ta cũng không nhìn thấy thi thể hắn, nên...”

“Cao Phóng sẽ không dễ dàng chết như vậy. Ta muốn đi tìm hắn, người phải giúp ta.” Quân Thư Ảnh nhìn thẳng vào đôi mắt Sở Phi Dương, ánh mắt sáng ngời không che lấp sự áp bức người khác.

Sở Phi Dương im lặng một lát rồi bất đắc dĩ gật đầu, nói: “Ta có thể nói không sao?”

51. Chương 52

Sở Phi Dương lo lắng độc trong cơ thể Quân Thư Ảnh chưa tiêu trừ hết, khuyên y hãy đợi thêm một ít lâu nữa, nhưng Quân Thư Ảnh một khắc cũng không chờ đợi được nữa. Sở Phi Dương không thể ngăn cản, chỉ có thể sắp xếp lập tức lên đường.

Ti Không Nguyệt đề nghị cùng đi, nhưng bị vài câu nói lạnh lùng của Quân Thư Ảnh chọc giận, thế là hắn nổi giận đùng đùng rời khỏi Thiên Nhất Giáo, không biết là trở về Miêu Cương của hắn hay tự mình đến Trung Nguyên.

Thanh Lang thì hào phóng chuẩn bị cho họ một chiếc xe ngựa thoải mái, cười dài nói đùa là vì sức khỏe của hài tử trong bụng Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh tức giận ra mặt nhưng cũng không cự tuyệt. Nếu có thể

giúp mình thoải mái một chút thì tội gì mà không nhận. Y mang cái bụng bảy tháng, hơn nữa hài tử kia mỗi ngày đều cựa quậy trở mình ầm ĩ một phen mới thôi, quả thực đó không phải là chuyện dễ chịu gì.

Quân Thư Ảnh ngày đêm cho xe chạy đi, nhờ có xe ngựa nên y cũng không cần tìm nơi ngủ trọ, trên mặt không lúc nào không hiện vẻ khẩn trương cùng lo lắng. Sở Phi Dương âm thầm thở dài. Y luôn xem những người bên cạnh như cỏ rác, không ngờ có lúc lại lo lắng cho người khác đến vậy. Nếu Cao Phóng thật đã chết, hẳn sợ là y sẽ hận hấn cả đời. Hắn chưa từng nghĩ là Cao Phóng lại quan trọng đến vậy.

Gần đến tháng bảy, thời tiết càng thêm oi bức. Hai người một khắc cũng không dám trì hoãn, đi bằng xe ngựa tuy không nhanh bằng cưỡi ngựa, nhưng họ cũng nhanh chóng đến gần Lãnh Nguyệt Sơn.

Lên đường nhiều ngày, mỗi khi nghỉ ngơi đều dừng tại nơi hoang dã. Sở Phi Dương không lo muỗi đốt, nhưng Quân Thư Ảnh thì khác, y không có nội lực nên cứ bị muỗi vây quanh. Quân Thư Ảnh cũng không sợ gian khổ, hàng đêm chỉ đơn giản lấy áo choàng trùm kín thân mình.

Gần khuya hai người mới dừng xe lại. Nơi này chỉ còn cách Lãnh Nguyệt Sơn khoảng một ngày rưỡi. Sở Phi Dương cởi dây cương con ngựa đã vất vả chạy như điên suốt một ngày, dẫn nó đến một dòng sông cách đó không xa. Hắn nhóm lửa, đem những con gà rừng bắt được trên đường đi rửa sạch sẽ rồi nướng lên.

Quân Thư Ảnh lại mang áo choàng ra quấn lên người. Sở Phi Dương trở xâu gà nướng xong liền nhìn sang y. Cảm thấy động tác chật vật của y thật buồn cười, hẳn liền không nhận được mà bật cười thành tiếng. Quân Thư Ảnh vất vả lắm mới quấn mình thật kỹ, tiếng cười của Sở Phi Dương khiến y bực tức, chỉ thấy đôi mắt đen lộ ra bên ngoài liếc hắt một cái rồi không thèm để ý tới hắn nữa. Sở Phi Dương cười xong lấy thanh gỗ cời cời đồng lửa. Vài đốm lửa nhảy ra bám vào con gà rừng, mùi thịt nướng phát ra thơm phức.

Quân Thư Ảnh ngồi cách xa đồng lửa. Sở Phi Dương nhìn sang, chỉ thấy một thân ảnh màu đen do bị bóng đêm bao trùm. Mỗi một khắc, hắn luôn muốn tiến lên ôm y thật chặt. Sở Phi Dương vội dời mắt đi.

Trong ôn tuyền hắn nhất thời đầu óc mê muội đã hôn Quân Thư Ảnh, hành động này lại giống như đã mở ra một loại cơ quan nào đó ngăn kín cảm xúc của hắn, khiến cảm xúc tuôn tràn như dòng nước khi bị vỡ đê, đã không thể vãn hồi.

Sở Phi Dương không sợ phải thừa nhận chính mình yêu thương nam nhân, nhưng người này lại là Quân Thư Ảnh, khiến hắn như thế nào cũng không thể lí giải được.

Quân Thư Ảnh hiển nhiên không nhớ nụ hôn kia, nếu không sao y có thể bình thản như không có việc gì xảy ra được. Sở Phi Dương không biết mình may mắn vì việc này tránh cho hắn một đồng phiến toái, hay là nên oán hận vì chỉ mình hắn cảm thấy rối rắm với tình cảnh hiện tại của mình.

Mùi thịt phát ra càng thơm. Sở Phi Dương cầm xâu thịt nướng lên nhìn nhìn rồi đứng dậy đi đến đưa cho Quân Thư Ảnh: “Của người.”

Quân Thư Ảnh đưa tay lên tiếp nhận, bàn tay lộ ra khỏi áo choàng. Dưới ánh lửa chập chờn, những ngón tay thon dài trắng trẻo xinh đẹp đến kinh người. Sở Phi Dương cảm thấy ánh mắt mình khó có thể dời khỏi y.

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn thoáng qua Sở Phi Dương vẫn đứng bất động tại chỗ. Hàng lông mi khẽ lay động trên đôi mắt thản nhiên khiến tim Sở Phi Dương đập loạn. Sở Phi Dương cố dời tầm mắt, gắng sức dùng giọng nói thản nhiên lên tiếng: “Những ngày này thật oi bức, người cảm thấy thế nào?”

Quân Thư Ảnh dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn, khẽ nhướn một bên mày. Sở Phi Dương biết đó là hành động cho biết tâm tình y đang không tốt. Nhưng hiện giờ, ngay cả bộ dáng chán ghét của y cũng khiến hắn khó cảm lòng được. Điều này quả thực rất kỳ dị. Khóe miệng Sở Phi Dương nổi lên một tia cười khổ.

Quân Thư Ảnh chưa lên tiếng trả lời thì đột nhiên nhúu mày rên lên đau đớn. Sở Phi Dương vội ngồi xổm xuống, lay lay vai Quân Thư Ảnh: “Người xảy ra chuyện gì? Không thoải mái ở chỗ nào?”

Quân Thư Ảnh đưa xâu thịt nướng lại cho Sở Phi Dương, hít một hơi thật sâu, nói: “Người không cần phải xen vào. Ta chờ cơn đau hạ xuống là được rồi.”

Sở Phi Dương đem xâu thịt để sang bên cạnh, hắn nghĩ nghĩ rồi chợt nói: “Là do hài tử sao?” Nếu là đau đớn vì cái khác, Quân Thư Ảnh chắc chắn sẽ không khách khí mà tận dụng nội lực của hắn, thậm chí còn

muốn lấy hết nội lực của hắn nữa kia.

Quân Thư Ảnh cứng người, âm trầm nói: “Người dám cười ta sẽ cắt lưỡi người.”

Bàn tay Sở Phi Dương trên vai Quân Thư Ảnh nắm chặt hơn, hắn trầm tĩnh một lát rồi nói: “Người có thể... cho ta nhìn xem sao.”

Trên mặt Quân Thư Ảnh đã xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng, y cắn chặt răng, oán hận nói: “Cút ngay!”

Sở Phi Dương cảm thấy thân thể dưới tay mình khẽ run, nhúu mày nói: “Chẳng lẽ mỗi lần hài tử trở mình người đau đến vậy? Để ta xem xem!” Sở Phi Dương liền cởi áo choàng của Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh cũng lười nhác không muốn đối nghịch với hắn. Dù sao trước mặt Sở Phi Dương y cũng đã thất thố nhiều lần lắm rồi. Từ giờ cho đến khi y tìm được Cao Phóng, lấy lại nội lực, đoạt lại những gì y đã mất, thì y phải gắng nhẫn nhịn mà chịu sự sỉ nhục này.

52. Chương 53

Sở Phi Dương cởi bỏ áo choàng của Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh nhắm mắt, đôi mày chau lại vì đau đớn. Gương mặt cam chịu này cứ nhiên lại làm tâm tình Sở Phi Dương rối loạn. Biết rõ là không nên, nhưng không hiểu sao Sở Phi Dương thấy mình giống như một con quỷ háo sắc, lại nghĩ đến những điều không nên nghĩ. Đối với chính mình như vậy, Sở Phi Dương quả thực khóc không ra nước mắt.

Tấm áo choàng được cởi ra, lộ rõ cái bụng nhô lên bên dưới y phục rộng thùng thình nhưng mỏng manh của Quân Thư Ảnh – tính ra cũng gần bảy tháng thì rõ ràng như vậy cũng là chuyện bình thường, nhưng trước kia Sở Phi Dương không chú ý nhiều, giờ đột nhiên nhìn thấy, hắn cảm thấy có chút kỳ dị.

Bên trong là một hài tử, mang dòng máu của hắn và Quân Thư Ảnh.

Nhận ra sự liên hệ kỳ diệu này, trong lòng Sở Phi Dương trong nháy mắt tràn ngập nhu tình. Hắn thậm chí còn nghĩ, nếu sau này Quân Thư Ảnh ngoan ngoãn như vậy thì giữ y bên mình cũng không tồi.

Tay phải Sở Phi Dương tập trung nội lực, chậm rãi sờ bụng Quân Thư Ảnh. Thân thể bên dưới mang đến cảm giác mềm mại, ôn nhu đến nỗi có thể hòa tan lòng người. Sở Phi Dương đương nhiên biết đây chỉ là cảm tính của riêng mình mà thôi, còn Quân Thư Ảnh vĩnh viễn chỉ biết lạnh lùng, vô tâm. Một Quân Thư Ảnh ôn nhu? Chỉ nghĩ thôi hắn cũng thấy buồn cười rồi.

Sở Phi Dương chậm rãi di chuyển bàn tay trên bụng Quân Thư Ảnh. Đôi mày nhúu chặt của y rõ ràng đã giãn ra rất nhiều.

“Thai nhi này dựa vào việc hấp thu nội lực của người để tự bảo vệ mình.” Sở Phi Dương cẩn thận không chế nội lực trên tay, chậm rãi nói.

Quân Thư Ảnh nhướng mắt nói: “Bằng không ta lưu nó lại để làm gì?”

Sở Phi Dương cười khở, quả nhiên Quân Thư Ảnh sẽ lạnh lùng nói vậy mà.

Đột nhiên hắn thấy tay bị huých một cái, Quân Thư Ảnh cũng rên lên. Sở Phi Dương có chút kinh ngạc, hắn cứ đưa tay tiếp tục di chuyển.

Lại bị huých một cái. Lúc này Sở Phi Dương rõ ràng cảm giác dường như đó là bàn tay nhỏ nhắn của tiểu hài tử đang di chuyển thuận theo tay hắn, vừa tỏ mò vừa nhu thuận. Sở Phi Dương kim lòng không được mà cười cười.

“Sở Phi Dương, người còn sờ loạn, đến lúc thanh toán ân oán ta sẽ chặt tay người trước. Ta nói được là làm được.” Quân Thư Ảnh lạnh lùng lên tiếng.

Sở Phi Dương bĩu môi, nói: “Ta biết. Người là tên tiểu nhân vong ân phụ nghĩa.”

Quân Thư Ảnh cười lạnh, nhắm mắt lại, không thèm đối đáp với hắn nữa. Sở Phi Dương gắng đè nén khao khát muốn đem tên hỗn đản này ôm vào lòng thật chặt rồi hung hăng vuốt ve y, cố chuyển tâm nhất trí truyền thêm nội lực vào bụng y. Quân Thư Ảnh dần dần chìm vào giấc ngủ. Y hiện tại như một người bình thường không có nội lực, trong thân thể còn mang một thai nhi cứ chực chờ hút hết nội lực của y, thêm vào đó mấy ngày nay cứ rong ruổi ngày đêm như vậy, tất nhiên y không thể nào chống đỡ được.

Sở Phi Dương nhìn gương mặt bình thản khi ngủ của Quân Thư Ảnh, đôi mày đã không còn cau lại nữa, khóe miệng thả lỏng, nhu hòa mà tĩnh lặng.

“Người đã tin tưởng ta rồi sao?!” Sở Phi Dương cười nhẹ nói, đầu ngón tay vươn ra nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh tỉnh lại trong chiếc xe ngựa xóc nảy, Sở Phi Dương ở bên ngoài đang cho ngựa uống nước. Quân Thư Ảnh cảm thấy hơi kỳ lạ. Nếu nội lực của y vẫn còn dù chỉ chút ít, vì sao y lại vô dụng như thế này?

Còn ba tháng. Quân Thư Ảnh đưa tay sờ cái bụng nhô to của mình, tiếp xúc với sinh mệnh nhỏ nhoi bên trong. Y nghĩ mình không còn sức mạnh chính là do bị thứ này lấy đi nội lực. Quân Thư Ảnh chán ghét dờ tay, không suy nghĩ thêm nữa.

Lại thêm một ngày một đêm di chuyển không ngừng nghỉ. Vừa tờ mờ sáng hôm sau, hai người đã đến dưới chân Lăng Nguyệt Sơn.

Sở Phi Dương xuống xe, vén rèm lên, ngọn gió sớm nhẹ nhàng khoan khoái luồn vào xe. Quân Thư Ảnh ngồi thẳng lên.

“Chúng ta tới nơi rồi.” Sở Phi Dương cười dài nói.

Quân Thư Ảnh nhìn ra ngoài, hồ nghi nói: “Nơi này là chân núi mà.”

Sở Phi Dương nói: “Đúng vậy. Ta nghĩ người không thể theo ta lên núi được. Dù gì người cũng từng là Giáo chủ Thiên Nhất giáo, lên núi vạn nhất có xảy ra chuyện gì... Tống Lam Ngọc nhận ra Cao Phóng, khó bảo đảm sẽ không nhận ra người.”

Quân Thư Ảnh nhíu mày nói: “Nhận ra ta thì sao, ta sợ bọn Thanh Phóng Kiến Phái các người sao?”

Sở Phi Dương cười cười trả lời: “Đương nhiên là người không sợ, ta chỉ sợ người thôi. Nơi này dù sao cũng là nơi ở của ta, ta sao dám dễ dàng thả người đi vào.”

Quân Thư Ảnh im lặng một lúc rồi hừ lạnh một tiếng. Sở Phi Dương ngồi lên đầu xe, cầm cương ngựa: “Ta biết một nơi bí mật, trước tiên người cứ tạm ở đó. Sau khi ta trở về điều tra rõ ràng rồi mới quyết định lên đường tiếp.”

“Ta có lựa chọn nào khác sao?” Thanh âm lạnh lùng của Quân Thư Ảnh từ bên trong xe truyền ra.

Sở Phi Dương lắc đầu, cười cười: “Người biết vậy là tốt rồi.”

53. Chương 54

Sở Phi Dương đưa Quân Thư Ảnh đến một nơi yên tĩnh, xung quanh thấp thoáng cây cối, ánh dương rọi xuống qua những tán cây tạo thành những điểm sáng trắng tuyệt đẹp. Cánh cửa gỗ ngăn chia một khoảng sân với khu rừng, cách đó không xa có một dòng suối nhỏ chảy từ núi xuống mang theo tiếng nước róc rách. Trong sân là một căn nhà gỗ không lớn lắm, trong phòng bài trí đồ đạc đơn sơ, nhưng nơi đây lại không có một bóng người. Quân Thư Ảnh nhìn xung quanh đánh giá một phen, nửa cười nửa không nói: “Người chuẩn bị căn nhà này để làm gì? Dưỡng lão sao?”

Sở Phi Dương thản nhiên liếc y một cái, nói: “Đây vốn là nơi ở của một vị tiền bối đã thoái ẩn giang hồ. Lão thích dạo chơi khắp nơi, nơi này đã bị bỏ hoang gần hai năm rồi. Bình thường không có người đến đây, người cứ an tâm ở đây.”

“Thoái ẩn giang hồ?!” Quân Thư Ảnh hừ mũi khinh thường: “Thoái ẩn giang hồ dưới mắt đại môn phái đệ nhất Trung Nguyên?! Quả thực là cao nhân a.”

“Đệ nhất môn phái ở Trung Nguyên?!” Sở Phi Dương lạnh nhạt cười, “Hóa ra Quân huynh cũng để mắt tới Thanh Phong Kiếm phái như vậy, tại hạ thật là vinh hạnh.”

Quân Thư Ảnh hừ lạnh, phất tay ra về không kiên nhẫn nói: “Người nhanh đi tìm người đi, địa giới Thanh Phong Kiếm phái các người ta không quen.”

Sở Phi Dương thở dài rời đi. Một lúc sau hắn trở về mang theo một bao đựng các vật dụng hàng ngày, rồi sửa sang lại một căn phòng nhỏ trong nhà. Sở Phi Dương bận bịu làm việc ngược lại chỉ nhận được ánh mắt lạnh lùng của Quân Thư Ảnh, hắn liền nói: “Ta không thể để người ngụ ở khách điểm được, trước khi tìm được người người hãy ngoan ngoãn mà ở đây, ít gây phiền toái cho ta.”

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, y im lặng nhìn bóng dáng vội vội vàng vàng của Sở Phi Dương một lúc lâu mới lên tiếng: “Nơi này là lãnh địa của các người, nhưng ta khuyên người đừng giữ trò gì, nếu không...”

“Người không thể nghĩ tốt cho ta sao?!” Sở Phi Dương quăng một vật gì đó trong tay đi, khó thở đi đến trước mặt Quân Thư Ảnh, nhú mào cổ áp chế cơn lửa giận đang chờ bùng phát: “Người cho là cả thế giới này đều dễ tiện giống như người? Ta chiếu cố người lâu như vậy người không thể có chút biết ơn ta sao?”

Quân Thư Ảnh mím môi đối mặt với Sở Phi Dương, ánh mắt lạnh lùng khiến bao nhiêu tức giận của Sở Phi Dương lập tức tan biến. Sau một lúc lâu Sở Phi Dương mới thở dài nột hơi nói: “Loại vong ân phụ nghĩa như người có điểm gì tốt chứ...”

“Người nói gì?” Quân Thư Ảnh tức giận lên giọng.

“Người im đi!”

Sở Phi Dương nhanh chóng thu dọn sạch sẽ căn phòng nhỏ. Hắn quay đầu lại nhìn Quân Thư Ảnh đang ngồi bên cạnh bàn, gương mặt chán chường không hề thay đổi, ngược lại trong mắt Sở Phi Dương lại là đáng vẻ nhu thuận vạn phần vô tội. Khi Quân Thư Ảnh đáp lại ánh mắt của hắn, khóe miệng y khẽ nhếch lên khinh thường. Sở Phi Dương nhắm mắt lại. Hắn không thể lúc nào cũng hoa mắt vì y như vậy!

“Ta lên núi tìm người sẽ mất chút thời gian. Người cứ ngụ lại đây, có chuyện gì khẩn cấp cứ bắn pháo hiệu này, ta thấy sẽ lập tức chạy đến.” Sở Phi Dương đưa cho y một hòn đá lửa.

Quân Thư Ảnh nhận lấy, nhìn nhìn. Y im lặng một lát rồi trầm thanh nói: “Ba ngày. Nhiều nhất là ba ngày. Nếu sau ba ngày không có tin tức gì của người, ta sẽ không chờ đợi nữa.”

Sở Phi Dương khép mi trầm ngâm một lát rồi bất đắc dĩ gật đầu. Hắn lại nói: “Nhưng ba ngày nay người phải ngoan ngoãn mà ở đây. Thanh Phong Kiếm phái từ trước đến nay rất nhiều người lui tới, xung quanh đều là nhân sĩ võ lâm Trung Nguyên. Người không cần phải gây chuyện phiền phức.” Quân Thư Ảnh cười lạnh nói: “Ta sẽ cư xử đúng mực.”

Sở Phi Dương đương nhiên không thể tin Quân Thư Ảnh sẽ cư xử đúng mực, bất quá bây giờ hắn cũng không còn biện pháp nào khác. Sở Phi Dương cất bước ra khỏi cửa phòng rồi vẫn không yên tâm xoay người lại. Quân Thư Ảnh nhú mào hỏi: “Người còn muốn gì nữa?”

Sở Phi Dương lặng im một chút rồi nói: “Quân Thư Ảnh, lúc trước ta tha mạng cho người, còn cứu mạng người, là do người chưa phạm phải lỗi lầm gì to lớn. Người hiện giờ hãy tự lo liệu cho tốt.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy sững sốt một lúc, trong lòng y thấy tức giận nhưng trên mặt chỉ hiện ra nụ cười lạnh, nói: “Vậy, nếu ta giết người ở lãnh địa của Sở đại hiệp người, người sẽ xử trí ta như thế nào? Giết ta?!”

Sở Phi Dương trầm thanh nói: “Hiện giờ người có chuyện cầu ta. Người ngoan ngoãn, ta sẽ giúp người tìm người. Người nếu sinh sự, ta lập tức mang người rời xa nơi này để người không thể tìm được người cần tìm nữa.”

“Người dám uy hiếp ta?!” Quân Thư Ảnh cao giọng thể hiện sự căm tức oán hận Sở Phi Dương, nhưng ánh mắt Sở Phi Dương vẫn không dao động chút nào. Sau một lúc lâu Quân Thư Ảnh mới gượng cười, nghiêng rằng nói: “Sở đại hiệp quá lo lắng. Ta đã nói ba ngày, chắc chắn sẽ kiên nhẫn chờ đủ ba ngày. Người nói ta không thể suy nghĩ tốt cho người, nhưng chẳng phải người cũng không tin tưởng ta?!”

Sở Phi Dương nghe vậy thu lại ánh mắt, thở dài: “Ta không chỉ sợ người lạm sát kẻ vô tội, ta còn sợ người sẽ bị thương.”

Nói xong không đợi Quân Thư Ảnh đáp lời, hắn liền triển khai khinh công, phút chốc đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

54. Chương 55

Sở Phi Dương tới trước sơn môn nguy nga của Thanh Phong Kiếm Phái liền nhìn thấy Tín Vân Thâm đang đứng đó, có vẻ hơi bồn chồn

Sở Phi Dương lộ ra nụ cười cứng chiều, đi đến vỗ vỗ cậu. Cậu thanh niên hoảng sợ, hiển nhiên là cậu đang rất lo lắng.

Sở Phi Dương nhíu nhíu mày nhìn, cười nói: “Đệ đang nghĩ gì vậy? Ở đây làm gì? Ta không nghĩ đệ ra đây là để chờ ta.”

Gương mặt trẻ con của Tín Vân Thâm đang nhăn lại, nhìn thấy Sở Phi Dương thì giãn ra, cậu thân thiết nắm kéo tay Sở Phi Dương, vui mừng nói: “Đại sư huynh trở về rồi? Lần trước Mai gia còn phái người đến tìm huynh. Huynh không ở lại Mai gia cũng không trở lại đây, bật vô âm tính khiến đệ lo lắng gần chết.”

“Lo lắng đến mức mỗi ngày đều ra trước sơn môn đợi ta?! Ta không tin đâu.” Sở Phi Dương cười nói.

Tín Vân Thâm sờ sờ mũi, ngượng ngùng cười cười: “Thật là chờ huynh a. Xem, đệ thật tốt với huynh, đúng không?”

Hai người vừa hàn huyên vừa vào giáo phái. Trên đường đi Sở Phi Dương còn phải chào hỏi với các sư đệ, mãi sau mới có thể đến nơi để bái kiến sư phụ Tín Bạch của hắn.

Tín Bạch thấy Sở Phi Dương trở về, trước liền trách mắng một trận vì hắn biến mất lâu như vậy, còn khiến Mai Hân Nhược ba lần bốn lượt tự mình đến tìm hắn. “Người sao lại để thiên kim đại tiểu thư nhà người ta chịu ủy khuất như vậy? Bấy lâu người đã lang bạc ở đâu?” Tín Bạch trừng mắt tra hỏi. Sở Phi Dương biết tuy rằng lời nói của Tín Bạch có phần nghiêm khắc, nhưng trong mắt lộ vẻ ôn nhu, liền biết lão không tức giận lâu. Hắn thuận miệng bịa ra một lý do, Tín Bạch liền tin ngay không chút nghi ngờ.

Nhưng trong lòng Sở Phi Dương vẫn còn chút buồn bực. Hắn đã từng nói với Mai lão gia, lẽ nào lão không nói lại cho Mai Hân Nhược? Nếu quả thật như thế, hắn lại chịu phiền phức nữa rồi.

Tín Bạch vốn cũng không tức giận lắm, cảm thấy mình giáo huấn đủ rồi, lão liền chuyển sang vẻ mặt tươi cười ân cần hỏi han vị đại đệ tử cưng của mình.

“Phi Dương này, nếu người đã trở về thì hãy ở lại đây vài ngày, đừng ra ngoài một thời gian. Sáu tháng sau là đại hội võ lâm ba năm mới có một lần. Tuy rằng người nắm chắc phần thắng, nhưng cũng nên chuẩn bị thật tốt a. Còn Vân Thâm, không biết trước kia lãnh hội được gì, võ công không bằng ai mà học hành cũng không xong. Ta không quản nó được, chỉ còn có thể trông chờ vào đại sư huynh người thôi. Người hãy thay vì sư quản giáo sư đệ cho tốt.”

Sở Phi Dương cung kính tuân lời, nhưng trong lòng vẫn đang suy tính xem phải làm như thế nào để thám thính tin tức của Cao Phóng.

Quang minh chính đại đi hỏi tất nhiên là không ổn. Nếu sư phụ hỏi nguyên nhân, tuy rằng hắn có thể tìm một cơ nào đó để trả lời cho qua, nhưng đã liên quan đến những chuyện khác, thì không thể lừa dối dễ dàng vậy được. Có nhiều chuyện hắn không muốn người khác biết.

Sở Phi Dương chỉ có thể âm thầm thám thính. Nếu Cao Phóng đã nhận một chương của Tín Bạch, tuyệt đối không thể tự mình chạy khỏi Thanh Phong Kiếm Phái. Nếu chết, hắn cũng chỉ chết trên Lăng Nguyệt sơn này. Nếu không chết, nhất định đã có người cứu hắn.

Sở Phi Dương khôn khéo hỏi thăm nên các giáo chúng cũng không nghi ngờ. Nhưng từ trên xuống dưới chẳng ai có chút manh mối nào. Sở Phi Dương cũng không nóng vội. Như vậy nghĩa là Cao Phóng vẫn còn sống. Nếu đã chết, thì Lăng Nguyệt sơn kể đến người đi vô số kể, không thể không phát hiện thi thể của hắn.

Qua bữa cơm chiều, Sở Phi Dương trở về gian phòng của mình, thả lỏng toàn thân mà ngã lăn ra giường, thở phào nhẹ nhõm. Sau bao năm bôn ba giang hồ, hiện tại còn phải chiếu cố tên gia hỏa Quân Thư Ảnh kia, Sở Phi Dương cảm thấy lâu lắm rồi mình mới được nghỉ ngơi thoải mái như vậy.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng. Sở Phi Dương nghĩ có lẽ đó là tiểu sư đệ của hắn nên cũng không buồn đứng dậy, chỉ phất ngón tay một cái, cánh cửa gỗ liền mở ra.

“Sở đại ca.” Giọng nói vui mừng xem lẫn sự e lệ vang lên, thân hình mảnh mai của Tống Lam Ngọc xuất hiện trước cửa. Sở Phi Dương cuống quýt ngồi dậy. Hắn quên mất người này còn ở lại Thanh Phong Kiếm Phái.

“Ra là Tống công tử. Thật thất lễ, mời ngồi.” Sở Phi Dương đi đến bên cạnh bàn mời Tống Lam Ngọc ngồi xuống, hắn cũng ngồi xuống đối diện với y.

Tống Lam Ngọc nhìn Sở Phi Dương, gương mặt ửng đỏ. Y càng nhìn càng bị Sở Phi Dương thu hút, liền không dám nhìn thẳng nữa mà dời tầm mắt. Sở Phi Dương rót trà đặt trước mặt Tống Lam Ngọc, lên tiếng: “Tống công tử đến tìm tại hạ, không biết là có việc gì?”

Tống Lam Ngọc ngẩng đầu nhìn Sở Phi Dương rồi lại lập tức cúi xuống, hai tay xoay xoay chén trà ở trên bàn, thấp giọng nói: “Ta không có việc gì... Chỉ là nghe nói Sở đại ca đã trở lại, nên muốn đến đây gặp huynh.”

Sở Phi Dương cười cười nói: “Đa tạ Tống công tử đã nhớ đến tại hạ. Tống công tử lâu nay ở Thanh Phong Kiếm phái đã quen chưa? Nếu có việc gì cần cứ lên tiếng, cứ xem nơi đây như nhà mình là tốt rồi.”

Tống Lam Ngọc gật gật đầu. Hai người tuy trò chuyện nhưng lời nói vẫn có chút khách sáo. Sở Phi Dương hành tẩu giang hồ từ thời niên thiếu, kết giao rộng khắp, nên chắc chắn lời nói sẽ không mang nhiều phần khách sáo như vậy. Nhưng vì Tống Lam Ngọc luôn mang dáng vẻ ngượng ngùng khiến Sở Phi Dương cũng không được tự nhiên.

Tống Lam Ngọc nghe Sở Phi Dương nói, gật đầu hưởng ứng vài câu. Đột nhiên y ngừng một chút, cúi đầu thấp hơn, thấp giọng nói: “Lâu nay Sở đại ca bất vô âm tính, không biết ở nơi nào. Mọi người rất lo lắng cho huynh. Ta... cũng rất lo lắng cho huynh. Ta rất nhớ huynh.” Nói đến câu cuối cùng, Tống Lam Ngọc trông như thể sắp đem đầu mình giấu xuống bàn luôn cho rồi, thanh âm càng lúc càng nhỏ, gương mặt đỏ bừng.

Đối diện một Tống Lam Ngọc nhút nhát như thỏ chờ đợi mình đáp lại, Sở Phi Dương quả thật rất đau đầu.

“A... ta cũng rất muốn tạ lỗi với các vị huynh đệ. Để mọi người phải lo lắng là ta không tốt, sau này ta sẽ chú ý.”

Tống Lam Ngọc ngẩng mặt, trên mặt lộ vẻ nhẹ nhõm, rồi lại mang chút thất vọng. Sở Phi Dương tuy có chút áy náy nhưng cũng chỉ có thể giả vờ không biết. Hai người trò chuyện vài câu, Tống Lam Ngọc liền đứng dậy cáo từ.

Sở Phi Dương thở ra một hơi thật dài, ngửa đầu uống cạn chén trà trên bàn rồi quay lại giường. Chợt Sở Phi Dương cảm nhận một luồng gió từ bên ngoài thổi vào, ánh trăng sáng ngời cũng theo cửa sổ mà len vào.

Sở Phi Dương ở trên giường trở mình vài cái rồi đột nhiên đứng lên, phi thân ra ngoài, hướng về phía chân núi.

55. Chương 56

Trong chốc lát Sở Phi Dương đã đến trước căn nhà gỗ nơi Quân Thư Ảnh đang tạm nghỉ. Đến nơi rồi hắn mới tự hỏi không biết vì sao mình lại đến đây.

Căn phòng nhỏ hắt ra ánh sáng mờ nhạt, thỉnh thoảng có bóng người lướt qua, lấy tay vỗ vỗ thắt lưng, trông hơi ngốc ngếch. Đó chính là tư thái mà Quân Thư Ảnh không bao giờ để lộ trước mặt người khác. Khóe miệng Sở Phi Dương hơi cong lên, không thể nào áp chế được cảm xúc ôn nhu đang chảy tràn trong lòng mình.

Từ khi hắn biết Quân Thư Ảnh, y không ngừng gặp phải vận xui, giống như tất cả vận xui trên đời này đều tập trung vào người y. Khi trước Sở Phi Dương cho rằng đó là sự trừng phạt bởi bản tính của y – nhưng hiện giờ, hắn thích Quân Thư Ảnh, thích con người của Quân Thư Ảnh, thích đến mù quáng. Thật ra từ khi gặp hắn đến nay Quân Thư Ảnh vẫn không thay đổi. Nhưng giờ, mỗi lần nghĩ đến việc y náo loạn gây không ít chuyện phiền toái hay về lạnh lùng cùng mưu mô trên gương mặt y, hắn chỉ cảm thấy buồn cười. Sở Phi Dương tin chắc Quân Thư Ảnh là người dù có khó khăn đến đâu cũng không suy sụp. Y không cần đồng minh, cũng không cần sự thương hại giả vờ, cho dù y đang trong hoàn cảnh không thể kháng cự được. Sở Phi Dương nhìn bóng người lặng lẽ xuất hiện bên cửa sổ, khẽ cười.

Bỗng nhiên xung quanh vang lên tiếng tiêu. Sở Phi Dương nhận ra được âm thanh kia. Lần đầu tiên giao thủ với Quân Thư Ảnh, nhờ tiếng tiêu này mà Quân Thư Ảnh giữ được mạng sống dưới lưỡi kiếm đoạt mệnh của hắn. Tiếng tiêu đặc biệt uyển chuyển du dương mang hắn trở về với trận huyết chiến ngày nào – vốn cũng không phải là chuyện cách đây quá lâu – tiếng tiêu ôn hòa ngày đó vang vọng bên tai, nhưng hắn cảm thấy trong thanh âm không mang sát khí lạnh lùng như trước nữa.

Đêm hè trên núi mát mẻ thanh tĩnh, tiếng suối lưu động kỳ ảo dễ nghe, ngẫu nhiên vang lên vài tiếng ếch kêu, ánh sáng từ những chú đom đóm điểm thêm ánh sáng cho đêm hè. Tiếng tiêu vẫn ôn hòa như nước, không mãnh liệt cũng không da diết, hợp cùng với không gian an bình nơi đây.

Sở Phi Dương nhẹ phi thân lên một thân cây, nằm trên một cành cây vững chắc, ngược mắt là có thể nhìn thấy những vì sao trên bầu trời đêm sâu thẳm, nhắm mắt lại liền cảm nhận rõ ràng tiếng tiêu ôn nhu. Hắn dần chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Khi Sở Phi Dương tỉnh lại trời vẫn chưa sáng. Hắn liền rời cây, đứng ngẩn ra trước cánh cửa gỗ đóng chặt một hồi mới phi thân trở về phòng mình, nằm trên giường chờ trời sáng.

Sở Phi Dương ở bên ngoài căn nhà gỗ suốt một đêm, Quân Thư Ảnh luôn luôn cảnh giác tất đã sớm phát hiện. Nhưng hắn không hiện thân thì Quân Thư Ảnh cũng mặc kệ. Chỉ là y cũng không khỏi cảm thấy tức giận. Chắc là do hắn không tin tưởng y nên mới đến giám sát.

Nhưng Sở Phi Dương nghĩ y như vậy cũng không đến nỗi oan uổng cho y. Quân Thư Ảnh vốn không định ngoan ngoãn mà ở yên một chỗ. Sở Phi Dương nhận định nếu Cao Phóng còn sống nhất định là do có người cứu. Nhưng y hiểu Cao Phóng. Nếu Cao Phóng trọng thương chưa chết, chắc chắn sẽ nghĩ ra biện pháp để sống sót trên núi mà không bị phát hiện. Y chỉ cần để lại chút manh mối, nếu Cao Phóng còn sống để nhìn thấy, khẳng định hắn sẽ đến tìm y. Nếu như hắn vẫn không đến... Quân Thư Ảnh cười khổ, y không cho rằng Cao Phóng đã sớm hạ sơn. Nếu không Cao Phóng vô luận như thế nào cũng sẽ đi tìm y. Chỉ sợ là đúng như lời Sở Phi Dương nói, Cao Phóng đã chết. Nhiều ngày như vậy, phỏng chừng Cao Phóng đã sớm hóa thành một đồng xương trắng.

Quân Thư Ảnh lau mặt, nhăn mày vì thắt lưng đau nhức, đôi chân cũng trở nên yếu ớt khiến y thật khó chịu. Trên đầu là mặt trời chói chang, tứ phía hoang vắng không một bóng người. Cũng may đường đi trên Lăng Nguyệt Sơn không gặp ghềnh khó đi như Thương Lang Sơn.

Nơi đây là một rừng cây phía sau sườn núi, ven đường có một chòi nghỉ dành cho khách nhân. Quân Thư Ảnh đi vào chòi định nghỉ tạm thì nhìn thấy có bóng người từ trên núi xuống. Quân Thư Ảnh nghĩ ngợi một lúc rồi ẩn mình vào rừng cây.

Người tới mặc y phục màu lục nhạt, thân hình gầy yếu, quả nhiên đang hướng đến chòi nghỉ mà Quân Thư Ảnh vừa rời đi. Người nọ ngồi xuống, khẽ phát tay áo sang bên. Một chốc lại đứng lên sửa sang y phục, dường như không yên lòng mà đi qua đi lại vài bước rồi mới tiếp tục ngồi xuống. Quân Thư Ảnh nhìn ra từ phía sau thân cây mình đang ẩn nấp. Khi thấy rõ gương mặt của người nọ, y có chút ngạc nhiên. Người này y nhận ra chính là người duy nhất còn sống sót sau thảm họa diệt môn mà y gây ra cho Tống gia, Tống Lam Ngọc. Nhưng nghĩ lại chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nhất định là do Sở Phi Dương cứu và đưa đến trú tại Thanh Phong Kiếm Phái này. Khó trách y không thể tìm ra người. Quân Thư Ảnh cười lạnh. Hóa ra ngay từ đầu, tên Sở Phi Dương này đã nhúng tay phá hoại chuyện của y.

Xem bộ dáng Tống Lam Ngọc cứ bồn chồn không yên mà nhìn ra xa, hiển nhiên là đang chờ người. Quân Thư Ảnh không chế sát ý. Một tên Tống Lam Ngọc bất tài không đáng để y kinh động khiến những người nơi đây hoài nghi.

56. Chương 57

Tống Lam Ngọc không có võ công nên sẽ không phát hiện đến sự tồn tại của Quân Thư Ảnh, nhưng người y đang chờ thì có thể sẽ khác. Quân Thư Ảnh thăm oán hận hiện giờ nội lực của mình đã mất hết, không thể che giấu hơi thở. Vạn nhất bị phát hiện, nếu phải phí khí lực thì cũng không đáng nói, nhưng nếu giết người, tên Sở Phi Dương nhất định sẽ mang đến cho y cả đồng phiền toái.

Nghĩ vậy, Quân Thư Ảnh quyết định rời đi. Không ngờ y chưa kịp ra khỏi rừng cây đã nghe thanh âm vui mừng của Tống Lam Ngọc vang lên: “Sở đại ca! Ta... ta còn sợ huynh sẽ không đến.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy liền dừng cước bộ. Sở đại ca? Sở Phi Dương?

Tiếng bước chân càng đến gần, sau đó là giọng nói ôn hòa chứng thật phán đoán của y: “Đã hứa với Tống công tử, tại hạ không dám thất ước.”

Tống Lam Ngọc nở nụ cười, đứng dậy đón Sở Phi Dương. Hai người vào chòi nghỉ ngồi xuống, những lời đầu đầu mang chút khách sáo. Quân Thư Ảnh không biết Sở Phi Dương liệu có phát hiện ra mình hay không, trầm tư một lúc, y vẫn quyết định rời đi trước.

“Không biết Tống công tử hẹn tại hạ ra đây là có chuyện gì quan trọng?” Sau một hồi khách sáo, Sở Phi Dương quyết định hỏi đến vấn đề chính.”

Tống Lam Ngọc ngập ngừng một chút mới lên tiếng: “Ta nghe nói Sở đại ca gần đây... thường hỏi thăm về một người? Không biết là người nào? Có lẽ ta có thể giúp huynh.”

Quân Thư Ảnh nghe được lời này liền dừng lại. Người Sở Phi Dương hỏi, nhất định là Cao Phóng. Chẳng lẽ Cao Phóng lại rơi vào tay tên thư sinh vô dụng này? Quân Thư Ảnh nhíu mày. Tống Lam Ngọc nhận ra Cao Phóng, nếu Cao Phóng bị trọng thương mà lại bị y bắt, chỉ e lành ít dữ nhiều.

Sở Phi Dương im lặng một lúc rồi cười nói: “Tại hạ không nghĩ là lại kinh động đến Tống công tử. Chỉ là việc nhỏ thôi, Tống công tử không cần quan tâm.”

Tống Lam Ngọc cúi đầu nhíu nhíu mày, một lúc lâu sau mới thấp giọng nói: “Bởi vì ta vẫn... Sở đại ca, ta biết là thất lễ, nhưng ta có thể hỏi... người huynh muốn tìm... là gì của huynh?”

“A...” Sở Phi Dương nhất thời không biết trả lời như thế nào. Hắn biết Tống Lam Ngọc đối với bọn người Cao Phóng và Quân Thư Ảnh hận thấu xương, nhưng nghe khẩu khí của y thì dường như y không biết người Sở Phi Dương muốn tìm là đại cừu nhân của mình. Đột nhiên bị Tống Lam Ngọc hỏi như vậy, Sở Phi Dương nhất thời không nghĩ ra mục đích của y. Tống Lam Ngọc nhìn Sở Phi Dương, ánh mắt tha thiết:

“Sở đại ca có điều gì không thể nói sao? Chỉ là... người huynh muốn tìm, là... Ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua Sở đại ca vội vàng tìm người như vậy, lại còn âm thầm tìm...” Giọng nói Tống Lam Ngọc lại xuống thấp. Sở Phi Dương chưa kịp đáp lại, y đột nhiên cao giọng nói tiếp: “Ta không phải chỉ trích Sở đại ca có gì không đúng, chỉ là, chỉ là...”

Sở Phi Dương thở dài nhìn bộ dáng lo lắng của y, thậm chí nước mắt cũng sắp rơi ra đến nơi. Hắn đã hiểu rõ rồi. Tâm tư của Tống Lam Ngọc đối với hắn, người sáng suốt đều có thể thấy được, hắn sao lại không biết chứ. Nhưng hắn chỉ có thể đối đãi với y như với Mai Hân Nhược, giả vờ không nhận ra tình cảm của y.

“Người tại hạ muốn tìm chỉ là một vị bằng hữu, cũng không phải là chuyện gấp gáp gì. Tống công tử đã có lòng lo lắng, tại hạ thật sự rất cảm kích.” Sở Phi Dương cười cười trả lời.

Tống Lam Ngọc lại cúi đầu, lặng yên một lát rồi do dự nói: “Sở đại ca, huynh không cần phải khách khí như thế với ta... Mạng của ta là do huynh cứu, ta như bây giờ cũng là nhờ huynh... Huynh không cần khách khí gọi ta là Tống công tử, cứ gọi ta Lam Ngọc là tốt rồi...”

Sở Phi Dương nghe vậy, khóe miệng liền lộ ra một tia cười khổ.

Hắn cùng những người khác ngàn lần không hề để ý đến cách xưng hô, nhưng với Tống Lam Ngọc, hắn phải cẩn thận. Tống Lam Ngọc rất nhạy cảm, lại có hảo cảm với hắn. Hắn đối với vị thư sinh còn non nớt này xa lánh không được, vì sợ sẽ tổn thương y; gần gũi y càng không được, chỉ khiến y hiểu lầm hắn. Từ khi phát hiện tâm tư của y, Sở Phi Dương đều cẩn thận cư xử đúng mực. Không phải hắn quá cả nghĩ, nhưng hiện giờ gọi y là Lam Ngọc sẽ quá... thân mật, có thể khiến công lao trước giờ của hắn toàn bộ uống phỉ.

Thấy Sở Phi Dương hơi chần chờ, Tống Lam Ngọc đột nhiên đứng lên, nước nước tuôn như mưa, khóc lóc thê thảm.

“Sở đại ca, huynh ghét bỏ ta phải không? Ta vô dụng, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể ăn nhờ ở đậu, giống như phế vật.”

“Không có, người sao lại nghĩ như vậy?” Sở Phi Dương luống cuống tay chân. Không phải chưa từng có nam nhân khóc trước mặt hắn, thậm chí đối với bằng hữu hắn còn có thể choàng vai, mạnh mẽ vỗ vai an ủi, cùng uống rượu ngâm thơ. Nhưng người trước mặt rõ ràng không giống như họ, hắn nhất thời không biết ứng phó như thế nào.

Sở Phi Dương đứng trước mặt Tống Lam Ngọc, hai tay chống bàn, nhẹ giọng an ủi: “Tống... công tử quá lo lắng rồi. Thanh Phong Kiếm Phái từ trên xuống dưới đều xem công tử như người một nhà, sao lại nói là ăn nhờ ở đậu? Tống công tử đầy bụng thi thư, sự phụ còn định cho Vân Thâm bá người làm vi sự, Tống công tử không thể tự hạ thấp mình.”

Tống Lam Ngọc nghe xong còn khóc dữ dội hơn. Sở Phi Dương muốn nói thêm gì đó thì Tống Lam Ngọc đột nhiên bổ nhào vào người hắn, dang tay ôm hắn. Sở Phi Dương bị y ôm liền thối lui một chút, hơi do dự vươn tay ra đặt lên vai y, nhẹ nhàng vỗ vai an ủi. Tống Lam Ngọc càng cảm thấy ủy khuất, càng ôm sát Sở Phi Dương khóc lớn hơn. Một tiếng động đột ngột vang lên từ rừng cây phía sau chòi nghỉ. Sở Phi Dương nhìn về phía rừng, nhẵn mặt khẩn trương.

57. Chương 58

Sở Phi Dương vất vả lắm mới thoát khỏi Tống Lam Ngọc. May mắn là sau khi khóc xong Tống Lam Ngọc đã khôi phục lại bộ dáng bình thường, không nói nhiều lời. Sở Phi Dương nhẹ thở dài. Nếu Tống Lam Ngọc nói rõ tình cảm của mình thì hắn đã có thể dễ dàng từ chối mà kết thúc chuyện này. Vậy mà chuyện vẫn còn dây dưa đến giờ.

Sở Phi Dương cũng đã sớm phát hiện trong rừng cây có người – tuy có sát khí nhưng bước chân người nọ rất nặng nề, dường như là người không có nội lực. Sở Phi Dương vốn định bắt người nọ ra, đồng thời tránh

không khí ngượng ngập với Tống Lam Ngọc. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hắn chỉ có thể nghĩ đến một người là Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương đưa Tống Lam Ngọc quay về giáo phái. Hắn nghĩ ngơi một hồi liền đi tới căn nhà nhỏ dưới chân núi.

Sở Phi Dương vừa vào cửa đã thấy Quân Thư Ảnh đang ngồi bên cửa sổ đọc sách. Thấy Sở Phi Dương đến, Quân Thư Ảnh liền ném quyển sách lên bàn, nhìn Sở Phi Dương. Sở Phi Dương nhìn thấy đuôi mày khóe mắt y lộ nét cười rồi lại như không cười, liền biết người trong rừng kia chính là y.

Sở Phi Dương ho một tiếng, nói: “Người lúc này là người?”

Quân Thư Ảnh nhíu mày, gật gật đầu, vẫn nửa cười nửa không cười như trước nhìn hắn. Sở Phi Dương then quá hóa giận, nhíu mày nói: “Người không phải đã nói ba ngày nay sẽ kiên nhẫn chờ? Quả nhiên không thể tin người được.”

Quân Thư Ảnh hừ nhẹ, trả lời: “Ta chỉ đáp ứng sẽ không đi tìm những người đó gây phiền toái, chứ không nói sẽ ăn không ngồi rồi không làm gì hết. Chỉ là...” Quân Thư Ảnh nhìn nhìn Sở Phi Dương đánh giá một hồi, nửa cười nửa không cười nói: “... vạn lần ta cũng không nghĩ tới sẽ được chứng kiến một trò hay như vậy. Ra Sở đại hiệp ngoại trừ một Mai gia tiểu thư còn có nhiều tình nhân như vậy, quả thực không thể xem thường.”

Sở Phi Dương thở dài: “Căn bản không phải như ngươi nghĩ...”

Quân Thư Ảnh không đáp lại, chỉ nhướn mày nhìn hắn. Sở Phi Dương cũng nhìn y, dừng một chút rồi giải thích: “Trước kia ngươi diệt cả gia môn của y, hại y không nơi nương tựa, không thân không thích. Ta chỉ tình cờ cứu y...”

Quân Thư Ảnh vẫn như cũ không lên tiếng, ngẩng cả nét mặt cũng không thay đổi, nửa cười nửa không, lạnh lùng thản nhiên.

Sở Phi Dương lại dừng một chút mới nói tiếp: “Tổng công tử cùng Mai gia cô nương đều giống nhau. Ta cũng không muốn dây dưa với bọn họ, chỉ là họ không nói rõ tình cảm, ta cũng chỉ có thể như thế...” Sở Phi Dương nhìn về phía Quân Thư Ảnh, đột nhiên cảm thấy mình giải thích như vậy thật ngu ngốc. “Quên đi, tại sao ta phải giải thích với ngươi.” Sở Phi Dương ngượng ngùng nói.

“Đúng vậy. Ngươi không cần giải thích với ta.” Quân Thư Ảnh cuối cùng cũng lên tiếng. “Sở Phi Dương, ngươi đừng quên ban đầu chúng ta như thế nào. Chờ ta khôi phục nội lực, ta và ngươi sẽ không còn bất cứ quan hệ nào nữa. Ta khuyên ngươi nên ít nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ. Ngày sau ta và ngươi nếu có tái đầu, ta hảo ý nhắc nhở ngươi một câu, ta sẽ không thủ hạ lưu tình đâu.” Sở Phi Dương cảm thấy đau khổ, cười cười tự giễu mình, nói: “Không biết Quân huynh cho là ta đã suy nghĩ những chuyện không nên gì? Ngươi quá tự đại rồi.”

“Nếu không phải thì tốt.” Gương mặt Quân Thư Ảnh càng lạnh lùng, thanh âm cũng mang hàn ý. “Sở Phi Dương, mặc kệ ngươi cứu ta bao nhiêu lần giúp ta bao nhiêu lần, ta vĩnh viễn không quên ngươi ở trên người ta làm nhục ta. Tốt nhất tự lo cho bản thân mình đi.”

Sở Phi Dương sắc mặt ngưng trọng. Hai người im lặng một lúc lâu, cuối cùng Sở Phi Dương thở dài, đứng dậy rời đi. Đi đến cửa hắn quay đầu lại nói: “Đừng quên ngươi đã đáp ứng ta. Ta mặc kệ ngươi muốn tìm người đến thế nào, tuyệt đối không được lạm sát kẻ vô tội.”

Quân Thư Ảnh chỉ hừ lạnh. Sở Phi Dương trầm thanh nói: “Trả lời ta!”

Quân Thư Ảnh trầm tĩnh một lúc mới lạnh lùng đáp lại: “Ngươi yên tâm đi. Ta chỉ cần tìm Cao Phóng, không việc gì phải đi tìm rắc rối.”

“Vậy thì tốt.” Sở Phi Dương ngừng một lát rồi nói. “Ngươi nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai ta lại đến tìm ngươi.”

58. Chương 59

Sở Phi Dương rời khỏi căn nhà gỗ, lòng buồn bã đến mức hần không dùng đến khinh công mà chậm rãi trở về giáo nội. Kỳ thật hần đã thám thính ra một chút tin tức về Cao Phóng, vốn định sẽ nói Quân Thư Ảnh để y bớt lo lắng. Nhưng phen này loạn thất bát tao khiến hần không còn tâm tình đâu để quan tâm đến chuyện đó nữa. Tốt hơn hết là tìm được người rồi đưa tới trước mặt Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương trở về đến giáo nội liền đứng phải gương mặt khổ sở của Tín Vân Thâm. Ngay cả khi thấy hần Tín Vân Thâm cũng không lộ vẻ vui mừng như khi xưa, chỉ thản thiên gật đầu chào. Sở Phi Dương ngăn Tín Vân Thâm lại, cười nói: “Đang êm đẹp lại xảy ra chuyện gì? Mặt đệ trông như quả mướp đắng ấy.”

Tín Vân Thâm ai oán liếc hần một cái, thở dài: “Huynh không hiểu đâu.”

Sở Phi Dương giơ tay định xoa xoa mái tóc dài đen nhánh của cậu, cười nói: “Sao lại khổ sở như vậy. Có điều gì đệ không thể nói với sư huynh chứ?”

Tín Vân Thâm nhăn mặt nhăn mày tránh được bàn tay định làm rối tóc cậu, ai thán: “Chính đệ cũng không lý giải nổi thì huynh làm sao hiểu được?”

Sở Phi Dương nhướn mày không quan tâm, chỉ hỏi: “Tùy đệ. Huynh có việc muốn hỏi đệ. Đệ có còn nhớ cái người của Thiên Nhất Giáo xuất hiện trong ngày đại thọ của sư phụ không?”

Tín Vân Thâm vừa nghe liền giật mình giống như bị chấn động dữ dội, cậu lộ vẻ cảnh giác, cơ hồ ngay cả lỗ tai cũng muốn dựng đứng lên: “Huynh hỏi chuyện này làm gì? Đệ làm sao biết.” Sở Phi Dương ra vẻ hiểu biết nhìn cậu, tiến lên quàng vai cậu, cười nói: “Đệ đúng là còn non nớt lắm, trên mặt còn lộ ra chữ “ta biết tung tích của hần” nữa kìa. Huynh tìm hần có việc, đệ mau dẫn huynh đi tìm hần.”

Tín Vân Thâm không được tự nhiên thoát khỏi cánh tay của Sở Phi Dương, vẻ mặt vẫn lộ vẻ không tín nhiệm hần: “Huynh biết hần là người của Thiên Nhất giáo, không phải là muốn bắt hần đi? Đệ vất vả lắm mới cứu hần sống lại, đừng mong đệ mang huynh tới gặp hần.”

Sở Phi Dương nói: “Tại sao? Huynh không nghĩ là hần sẽ trực tiếp tới nhờ đệ giúp đỡ. Là một bằng hữu của Cao Phóng muốn tìm hần. Chẳng lẽ đệ không tin đại sư huynh?”

Tín Vân Thâm nghe vậy vẻ mặt càng trở nên khổ sở, khó xử nói: “Đương nhiên không phải là đệ không tin huynh. Chỉ là... đệ không thể mang huynh đến gặp hần.”

Sở Phi Dương khoanh tay nhìn cậu, kiên nhẫn chờ cậu giải thích. Tín Vân Thâm sờ sờ mũi, ngập ngừng một lúc mới nói: “Dù sao đệ cũng không thể mang huynh đến gặp hần.”

Sở Phi Dương thở dài: “Vân Thâm, huynh tìm hần là có việc gấp. Huynh cam đoan sẽ không làm gì bất lợi với hần. Đệ đừng làm chuyện thêm rối nữa.”

Tín Vân Thâm đột nhiên nổi giận, nói: “Đừng xem đệ là tiểu hài tử. Đệ không có gây rối! Đệ đã nói không thể mang huynh đến gặp hần thì là không thể. Có bản lĩnh thì huynh tự đi tìm lấy!” Nói xong cậu nổi giận dùng dùng bỏ đi mất.

Sở Phi Dương không thể nghĩ lời nói của mình lại khiến một người trước giờ luôn luôn ngoan ngoãn như Tín Vân Thâm nổi giận lôi đình như mèo bị giẫm phải đuôi như vậy. “Đừng tìm đệ, chỉ thêm phiền phức.”

Sở Phi Dương ngạc nhiên, hôm nay là ngày gì mà tới hai người phát hỏa với hần. Xa xa nhìn thấy Tổng Lam Ngọc đang đi về phía này, Sở Phi Dương vội vàng chuẩn đi.

Xác định Tín Vân Thâm biết nơi Cao Phóng ẩn nấp, Sở Phi Dương cũng không lo lắng vội vã tìm người. Chính hần cũng có thể tự mình tìm được, nhưng tất nhiên sẽ phí công hơn. Vậy nên qua bữa cơm chiều, Sở Phi Dương liền tìm gặp Tín Vân Thâm.

Sau một thời gian, cơn giận của Tín Vân Thâm hiển nhiên đã sớm không còn, cậu lộ gương mặt đầy hối lỗi nói với Sở Phi Dương: “Đại sư huynh, đệ không cố ý nổi giận với huynh.” Sở Phi Dương buồn cười nhéo nhéo mặt cậu, vừa lôi cậu đi vừa nói: “Ồ đây nhiều người, ta tìm chỗ nào để nói đi.”

Đến phòng Sở Phi Dương, Tín Vân Thâm liền ngồi xuống ghế thở dài, gương mặt đầy u sầu: “Đại sư huynh, không phải đệ không muốn mang huynh đi tìm hắc, mà chính đệ cũng không thể đi tìm hắc.”

Sở Phi Dương cười nói: “Vì sao? Đệ đã làm gì hắc?”

Tín Vân Thâm nhăn mặt nhăn mày khổ sở nói: “Đệ không cho là mình đã làm gì, nhưng hắc thì không nghĩ như vậy.”

Sở Phi Dương cười cười: “Gì mà có hay không. Nếu hắc không cho đệ đi tìm hắc, vậy đệ chỉ cần nói hắc ở nơi nào, huynh sẽ tự mình đi tìm hắc.”

Tín Vân Thâm nhìn thoáng Sở Phi Dương, khóe miệng khẽ nhếch lên, nói: “Không được.”

Sở Phi Dương nhướn mày. Tín Vân Thâm nhìn hắc, ủy khuất nói: “Không phải đệ cố tình gây chuyện với huynh. Chỉ là... chỉ là...” Tín Vân Thâm không ngập ngừng một lúc, rồi dừng như đã quyết định xong xuôi cậu liền ngồi ngay ngắn lại, nói: “Cao Phóng cho phép đệ... thích hắc, nhưng đệ sau này muốn lập gia thất, nối dõi tông đường, kế thừa Kiến Phái, hắc sẽ không cho phép đệ đi tìm hắc.” Sở Phi Dương lặng im một lúc, hắc hoàn toàn không nghĩ đến nguyên nhân này. Sau một lúc lâu hắc thở dài nói: “Đúng là loạn rồi. Một khi đã như vậy, ta một mình đi gặp hắc, đệ sao lại không muốn?”

Tín Vân Thâm mếu máo nói: “Thương thế của hắc đã gần khỏi, hắc... luôn luôn muốn rời đi. Một mình huynh đi gặp hắc, hắc nhất định sẽ rời đi.”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ nói: “Vậy đệ rốt cuộc muốn như thế nào?”

Tín Vân Thâm nhăn mặt nói: “Đệ cũng không biết. Đệ chỉ muốn giống như trước kia... nhưng hắc thì không như vậy.”

Sở Phi Dương thở dài: “Hắc nếu đã muốn rời đi thì dù ta không tới tìm hắc, hắc cũng sẽ đi thôi.”

Tín Vân Thâm cười khổ: “Vậy đệ phải làm sao?”

“Cùng huynh đi gặp hắc. Hắc nhất định rất muốn gặp người đang đi tìm hắc. Đệ đến đó nói chuyện rõ ràng với hắc đi.” Sở Phi Dương đề nghị. Tín Vân Thâm trầm tư một lát rồi bất đắc dĩ gật đầu.

59. Chương 60

Tín Vân Thâm đưa Sở Phi Dương đến nơi Cao Phóng đang ẩn thân. Đó là một hang động có cửa động bị dây leo che khuất, từ bên ngoài nhìn vào thì không thể phát hiện nơi đó có một cái động được. Cũng không biết làm sao Tín Vân Thâm tìm được nơi này.

Tín Vân Thâm vừa thấy Cao Phóng, vẻ mặt liền trở nên không được tự nhiên, nói: “Là đại sư huynh của ta muốn gặp người. Người đừng nghĩ nhiều a.”

Cao Phóng chỉ bất đắc dĩ nhìn cậu một cái rồi quay sang Sở Phi Dương. Sở Phi Dương nhìn nam nhân gây yếu mặt mày tái nhợt đang dùng đôi mắt đề phòng nhìn mình. Rồi như hiểu ra điều gì đó, Cao Phóng thở dài nhẹ nhõm.

Sở Phi Dương kể đơn giản sự tình cho Cao Phóng. Cao Phóng chỉ im lặng lắng nghe. Dù Sở Phi Dương nói gì, hắc cũng chỉ im lặng. Cuối cùng khi Sở Phi Dương nói muốn dẫn hắc đi gặp Quân Thư Ảnh, hắc cũng chỉ thản nhiên gật đầu.

Tín Vân Thâm này giờ bị xem như không tồn tại không nhận được nữa, xen vào nói: “Không được. Cao Phóng không thể rời khỏi nơi này. Thương thế của hắc còn chưa khỏi hắc.”

“Ta không sao cả.” Cao Phóng lại nói.

Tín Vân Thâm vẫn không quan tâm, cùng Cao Phóng dây dưa không ngớt. Vẻ mặt Cao Phóng mỗi một, hắc chỉ biết bất đắc dĩ ứng phó với cậu.

“Người đã nói người không giận ta. Người gạt người.” Tín Vân Thâm hơi có chút ủy khuất.

Cao Phóng thở dài. “Ta không có giận người. Người đã cứu mạng ta, ta phải cảm kích người.”

“Chúng ta không còn giống như trước nữa a.” Tín Vân Thâm kéo tay áo Cao Phóng. Sở Phi Dương kéo Tín Vân Thâm trở lại, cau mày nói: “Đừng là chuyện thêm rối. Huynh dẫn đệ cùng đi, nhưng đệ phải cam đoan không tiết lộ chuyện này ra ngoài.”

Tín Vân Thâm vội vàng gạt đầu, đôi môi nhếch lên thành nụ cười nhu thuận. Ba người cùng lên đường. Sở Phi Dương kể những chuyện trọng yếu cho Tín Vân Thâm nghe nhưng ánh mắt cậu chỉ hướng về phía Cao Phóng, thỉnh thoảng gật gật đầu, không biết nghe lọt được bao nhiêu. Khi họ đến nơi thì Quân Thư Ảnh đang xử lý đồng ám khí ngân châm của mình. Cao Phóng hô một tiếng, thanh âm có chút nghẹn ngào. Quân Thư Ảnh bất ngờ nhìn hắn. Cao Phóng chạy đến quỳ xuống trước mặt y, mắt rưng rưng nói: “Giáo chủ, thuộc hạ hành sự bất lực, đã khiến ngài phải chịu khổ.”

Tín Vân Thâm bước đến nâng Cao Phóng dậy: “Người làm gì vậy? Người gây ra đại tội như vậy, tại sao còn muốn hắn quỳ? Mau đứng lên!”

Cao Phóng không rảnh để ý tới Tín Vân Thâm, chỉ chăm chú nhìn Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh thở dài, nói: “Quên đi, đứng lên đi. Người không chết là tốt rồi.”

Cao Phóng vội đứng dậy, nhìn đến thân hình có chút mập mạp dưới lớp y bào rộng thùng thình, nói: “Giáo chủ, thân thể ngài... để ta khám xem sao.”

Tín Vân Thâm khẽ liếc cái bụng của Quân Thư Ảnh. Cậu ngẩng đầu lên liền giật mình khi đụng phải ánh mắt lạnh lùng của y, vô thức thối lui đến bên người Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh thản nhiên nói: “Hai vị, việc trong giáo phái chúng ta không tiện thảo luận trước mặt người khác, thỉnh hai vị trở về đi. Không tiễn.”

Chỉ một câu “không tiễn” của y, Sở Phi Dương liền cảm thấy vô luận thế nào mình cũng nên đi.

Sở Phi Dương gạt gạt đầu với y, Tín Vân Thâm tuy không tình nguyện nhưng cũng bị hắn dẫn đi. Hai người chậm rãi trở về.

Tín Vân Thâm ai oán nói: “Trước kia Cao Phóng không có lãnh đạm với đệ như vậy.”

Sở Phi Dương cười cười không đáp lại.

“Người kia ăn nói cũng thật lạnh lùng.” Tín Vân Thâm nhăn mặt nhăn mày.

Sở Phi Dương nghĩ nghĩ, thở dài: “Thật ra cho tới bây giờ Quân Thư Ảnh đối với huynh cũng chưa từng khách khí như vậy.”

“Y là Thiên Nhất Giáo giáo chủ? Quả nhiên nhìn bộ dạng cũng thấy là người độc ác rồi.” Tín Vân Thâm nhớ lại cái liếc mắt sắc bén kia, không ngần ngại nói.

Sở Phi Dương nhún mày, không hề đáp lại. Dọc đường đi Tín Vân Thâm nói không ngừng, nghĩ đến đâu nói đến đó, nói mười câu là hết tám câu có liên quan đến Cao Phóng.

Sở Phi Dương thầm thở dài. Hắn nhìn ra tình cảm của Tín Vân Thâm đối với Cao Phóng không đơn giản, nhưng hắn cũng không muốn thức tỉnh Tín Vân Thâm. Theo như lời Tín Vân Thâm, cậu là nam tử độc nhất của Tín Bạch, là người kế thừa duy nhất của Thanh Phong Kiếm Phái trăm năm cơ nghiệp. Lập gia thất, kế thừa kiếm phái là trách nhiệm của cậu, cậu không thể không làm theo.

Nhưng nếu cậu thật sự thích Cao Phóng như hắn thích Quân Thư Ảnh thì chỉ có thể thán một tiếng tạo hóa trêu người.

Cao Phóng không quay về chỗ ẩn thân ban đầu mà ở lại căn nhà nhỏ cùng Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh vốn định rời đi, nhưng Cao Phóng khuyên nên ở lại do thân thể y không thể chịu lao lực thêm nữa. Quân Thư Ảnh cũng không quan tâm đến vấn đề này lắm, nhưng khi Cao Phóng nói có thể tổn hại nội lực của y, y tuy bất đắc dĩ nhưng cũng đành phải ở lại.

Tín Vân Thâm cứ thỉnh thoảng lại chạy xuống căn nhà nhỏ bám dính lấy Cao Phóng. Quân Thư Ảnh đối với việc cậu đến cũng không bài xích. Sở Phi Dương cảm thán đây là chuyện mình không thể xen vào được. Sau khi nhìn gương mặt vui vẻ của sư đệ, hẳn tự hỏi phải chăng cậu đã tìm ra được người cậu thích.

60. Chương 61

Tín Vân Thâm cả ngày cứ chạy đến căn nhà nhỏ khiến Sở Phi Dương lo lắng người trong giáo sẽ sớm chú ý, nhưng hiện giờ dù hắc có nói gì cậu cũng không nghe, nên hẳn phải bắt đắc dĩ mà mặc kệ cậu.

Sở Phi Dương nhìn thấy, khi Cao Phóng đối mặt với Tín Vân Thâm luôn có chút bất đắc dĩ cùng mỗi một, ánh mắt không che lấp được sự đau xót nhưng trên mặt vẫn cố nở nụ cười ôn hòa. Tín Vân Thâm lại lộ vẻ trẻ con như trước, ánh mắt vô tội, bộ dáng ngây thơ như không biết gì. Nhưng đôi lúc, cậu lại biểu hiện tựa hồ như mình biết rõ mọi chuyện. Sở Phi Dương cũng không hiểu hết suy nghĩ của vị tiểu sư đệ này.

Quân Thư Ảnh nhờ có Cao Phóng chăm sóc cẩn thận mà khí sắc đã tốt hơn rất nhiều. Tín Vân Thâm vẫn sợ y như trước, như cậu vẫn nói, Quân Thư Ảnh lộ vẻ là một người độc ác. Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh lại chỉ muốn đến hôn y một hơi, không biết là do mắt của hắc có vấn đề hay là do Tín Vân Thâm không có thiện ý với y.

Nhiều ngày như vậy bình yên trôi qua. Một ngày tháng tám, gió thu chợt nổi, thổi tan nắng nóng mùa hè. Qua hai tháng, tính cách Quân Thư Ảnh vẫn như Quân Thư Ảnh ngày trước. Sở Phi Dương nghĩ có lẽ hắc nên phê vô công của Quân Thư Ảnh, đưa y đến một đảo hoang, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không nghe. Chỉ có một người duy nhất sống cùng với y là hắc, Sở Phi Dương.

Gần đến ngày mười lăm tháng tám, Sở Phi Dương chợt nghĩ muốn mang chút bánh trung thu nhân quả hạch đến – tuy rằng biết chắc Quân Thư Ảnh sẽ lộ ra vẻ mặt khinh thường. Sở Phi Dương vẫn như trước mang lương thực được thảo đến căn nhà nhỏ dưới chân núi. Cao Phóng ra nhận lấy, Sở Phi Dương thì mãi nhìn quanh tìm bóng dáng Quân Thư Ảnh. Cao Phóng nhìn hắc, nói: “Ta đã cho Giáo chủ uống được dương thần, giờ này y đã ngủ rồi. Giáo chủ mấy tháng qua dường như không được nghỉ ngơi tốt, thân thể có chút suy yếu. Nam nhân sinh con không thể giống như nữ nhân, ta chỉ sợ y chịu không nổi.”

Cao Phóng nói trắng ra như vậy khiến Sở Phi Dương thẹn đỏ mặt. Nghĩ lại, quả thật mấy tháng qua Quân Thư Ảnh chạy đông chạy tây, lại phung phí sức lực quá độ, không suy yếu mới là lạ. Bất quá hơn phân nửa là do y tự chuốc lấy mà ra.

Cao Phóng mời Sở Phi Dương ngồi, mang chén trà ra đãi. Sở Phi Dương nhận lấy, hỏi: “Ta có thể đi gặp y không?”

Cao Phóng thản nhiên nhìn hắc, nói: “Sở đại hiệp, ta có một chuyện, không biết có nên hỏi hay không.”

Sở Phi Dương nghe vậy liền cười khở, nói: “Ta biết ngươi muốn hỏi gì. Nếu như ngươi đã lo lắng, ta cũng không muốn giấu giếm.”

Cao Phóng lặng yên một lúc rồi nói: “Giáo chủ độc ác, Sở đại hiệp có thể dễ dàng tha thứ? Giáo chủ làm chuyện xấu, Sở đại hiệp có thể không quan tâm? Giáo chủ lạnh lùng, Sở đại hiệp có thể kiên trì được bao lâu? Những chuyện đó nếu không làm được, ta khuyên Sở đại hiệp sớm quay đầu lại, tránh hại người hại mình.”

Sở Phi Dương nhíu mày nói: “Cao công tử, người đối với Tín Vân Thâm như thế nào thì ta cũng đối với Quân Thư Ảnh như vậy. Những điều ngươi nói, chỉ cần ta ở bên cạnh y, sẽ không để y làm chuyện độc ác, bởi ta không tin y trời sinh ác độc. Y đúng thật rất lạnh lùng, nhưng người ở bên cạnh y lâu nay, tất ta cũng có thể ở bên cạnh y.” Cao Phóng nhất thời không biết đối đáp ra sao, một lúc sau mới thở dài nói: “Sở đại hiệp, ta đến Trung Nguyên bấy lâu cũng nghe đến những chuyện hành hiệp trượng nghĩa của ngươi. Ta tin ngươi thật sự là quân tử. Nếu ngươi nguyện ý đối xử tốt với Giáo chủ, ta cũng không mong gì hơn.

Người nói đúng, không ai khi sinh ra đã ác độc. Giáo chủ... là do trải qua nhiều đau khổ, cho nên, dù y có làm gì, xin người hãy khoan dung một chút.”

Khỏe môi Sở Phi Dương khẽ cong lên. Hắn nói: “Mặc kệ y đã trải qua đau khổ gì ta cũng không để y gây tai họa cho người khác. Ta nhất định sẽ không để chuyện đó xảy ra.”

Cao Phóng vuốt ve mái tóc dài của mình, khẽ cười: “Cũng chỉ có Sở đại hiệp mới dám nói như vậy. Nơi này vốn là chỗ ở của người, người cứ tự nhiên đi.” Nói xong hắn liền đứng dậy đi ra hậu viện tiếp tục chuẩn bị được.

Sở Phi Dương đi vào phòng. Cửa sổ khép hờ để ánh sáng mặt trời lọt vào phòng, bên trong thoảng thoảng hương khí thanh mát. Sở Phi Dương nhẹ nhàng đến bên giường. Hắn cố ý nén hơi thở, dù Quân Thư Ảnh có cảnh giác cũng sẽ không phát hiện được hắn đã đến.

Sở Phi Dương chậm rãi ngồi xuống giường, nhìn gương mặt bình thản hiem thấy của Quân Thư Ảnh. Gương mặt anh tuấn, hàng mi dài phủ lên đôi mắt khẽ nhắm, chiếc mũi cao thẳng quật cường, làn môi mỏng bạc tình. Cứ thế, ánh mắt Sở Phi Dương tham lam dừng lại trên mặt y. Rồi khi tầm mắt trượt xuống đến cái bụng nhô ra của y, Sở Phi Dương càng cảm thấy yêu thương vô hạn.

“Rõ ràng anh tuấn như vậy, lại là một tên hỗn đản.” Sở Phi Dương thở dài nói, cúi người cọ cọ vào chóp mũi Quân Thư Ảnh, hôn lên đôi môi lạnh lạnh của y...

Quân Thư Ảnh mở choàng mắt. Trong phòng không một bóng người, chỉ thoang thoảng hương khí triền miên tứ phía.

61. Chương 62

Đêm trung thu, vàng trăng tròn chiếu ánh sáng lung linh mờ ảo như nước. Toàn bộ đệ tử Thanh Phong Kiếm Phái theo thường lệ tụ họp đến một khoảng sân rộng lớn trên núi cùng ngắm trăng, trong phái từ trên xuống dưới rộn ràng nháo nhởi. Sở Phi Dương thân là đại sư huynh được tất cả mọi người trong giáo phái kính ngưỡng, tất nhiên không thể vắng mặt.

Sở Phi Dương thản nhiên nhìn sư huynh đệ xung quanh đang cười đùa, trong lòng có chút buồn bã, chỉ muốn xuống chân núi tìm Quân Thư Ảnh.

Hắn chỉ cảm thấy lúc này nên xuống làm bạn với y, nhưng một mặt hắn không muốn làm gián đoạn sự hưng phấn của các huynh đệ, mặt khác hắn không muốn vì mình vắng mặt mà gây phiền toái đến Quân Thư Ảnh và Cao Phóng, kết quả là hiện tại hắn cứ lặng lẽ đứng ngoài đám đông náo nhởi. Hắn đương nhiên biết, Quân Thư Ảnh sẽ không để ý đến đêm trung thu đoàn viên, lại càng không muốn hắn đến làm bạn. Nhưng hắn thì khác, không phải là hắn không có quan hệ gì với y.

Tín Vân Thâm vẫn không thấy bóng dáng như trước. Sở Phi Dương chợt biết cậu đi đâu, không khỏi nhíu mày. Gần đây Tín Bạch đã không còn kiên nhẫn với những hành động kỳ lạ của Tín Vân Thâm nữa. Tuy bị không hoài nghi, nhưng sớm muộn gì Tín Vân Thâm sẽ dẫn mọi người đến nơi ẩn náu của họ. “Sở đại ca, sao huynh lại một mình ở trong này, không cùng mọi người vui chơi?” Tống Lam Ngọc mặc y phục đơn giản màu lam cầm bầu rượu cùng chén rượu xuất hiện

Sở Phi Dương thản nhiên cười, nói: “Sư phụ còn chưa tới, ta cũng phải ra đón đại sư huynh một chút.”

Tống Lam Ngọc nhoẻn miệng cười, đưa chén rượu trong tay cho Sở Phi Dương, châm rượu cho hắn rồi nói: “Sở đại ca, ta cùng huynh uống rượu.”

Sở Phi Dương tiếp nhận, cười nói: “Người đúng là thư sinh, ngay cả uống rượu cũng dùng loại chén nhỏ này.”

Tống Lam Ngọc khẽ cười nói: “Đúng là trên đời này không ai có thể hào sảng như Sở đại ca. Mời!” Y nói xong liền ngửa đầu uống hết chén rượu.

Sở Phi Dương lắc đầu cười cười, cũng uống cạn chén rượu của mình. Tống Lam Ngọc kêu một tiếng “Hảo”, tiếp tục châm rượu.

Sở Phi Dương đang rất chán nản, liền cùng Tống Lam Ngọc đối ẩm.

Đột nhiên hắn cảm thấy nóng, rất nóng, như thể cơ thể hắn đang bốc cháy. Thần trí Sở Phi Dương trở nên mơ hồ, chỉ cảm thấy có người dựa vào hắn, gắt gao ôm hắn. Sở Phi Dương cố gắng mở đôi mắt nặng trĩu ra, ánh mắt nóng như lửa mơ mơ hồ hồ, chỉ cảm thấy có lẽ mình đang mang bộ dáng như một con quỷ đáng sợ đang tìm người để giải tỏa cơn hỏa nhiệt này.

“Tống... công tử?!” Sở Phi Dương hỏi, giọng khàn khàn.

“Sở đại ca, huynh có nói ta hạ tiện cũng không sao. Ta biết huynh căn bản không thích ta. Ta sẽ đi, sau này sẽ không còn được gặp lại huynh. Sở đại ca, ta muốn bên cạnh huynh, ta muốn vĩnh viễn được ở bên cạnh huynh. Nhưng, chỉ lần này thôi...” Tống Lam Ngọc dựa mặt vào ngực Sở Phi Dương, thanh âm buồn bã, lời nói lộn xộn.

“Người... hạ được ta? Ta Sở Phi Dương, lại bị người hãm hại, thật sự...” Sở Phi Dương gắng sức lên tiếng. Thân hình Tống Lam Ngọc run lên. Y ngẩng đầu, đôi mắt vương lệ, nói: “Sở đại ca, đừng chán ghét ta. Ta biết lợi dụng sự tin tưởng của huynh là không đúng, nhưng...” Tống Lam Ngọc dừng một chút, vùi đầu xuống thấp, sau một lúc mới buồn bã nói: “Được này không có hại. Ta giúp huynh giải...”

Tống Lam Ngọc bắt đầu run rẩy cố ý phục Sở Phi Dương. Sở Phi Dương thở gấp vài tiếng rồi đột nhiên nghiêng người, ôm Tống Lam Ngọc đặt dưới thân.

Tống Lam Ngọc hướng ánh mắt nhu thuận nhìn hắn. Sở Phi Dương đưa tay trượt xuống dưới – đôi mắt Tống Lam Ngọc đột nhiên mở to – Sở Phi Dương đã điểm huyết đạo của y.

Sở Phi Dương cố chống cự đứng lên, nghĩ ngợi một lúc liền đem Tống Lam Ngọc ra ẩn sau núi, nói: “Người... ở đây... nửa canh giờ sau huyết đạo sẽ tự giải khai. Chuyện hôm nay, xem như... chưa từng xảy ra.” Nói xong hắn quay người rời đi. Tống Lam Ngọc vội la lên: “Được trên người huynh...”

Sở Phi Dương hít sâu mấy hơi, bất đắc dĩ cười nói: “Người thật... làm sao có được loại được này. Yên tâm đi, tác dụng của loại xuân dược này không mạnh lắm, ta không chết được đâu.” Nói xong liền tập tễnh rời đi. Sở Phi Dương càng lúc càng thấy không khỏe. Hắn phi thân tới ngọn suối bên cạnh núi, lặn xuống dòng nước lạnh lẽo, nhiệt hỏa giảm đi khiến hắn cuối cùng cũng được thoải mái đôi chút.

62. Chương 63

Dòng suối mát lạnh giúp Sở Phi Dương tỉnh táo trở lại. Sở Phi Dương lặn xuống nước vài lần mới đi lên, lắc lắc đầu, chậm rãi hướng đến tảng đá bên cạnh dòng suối. Tìm chỗ ngồi xong, hắn ngưng thần vận khí.

Được này mang tính hỏa, thể tiến như hổ, toàn thân Sở Phi Dương dù ngâm trong nước trên trán vẫn toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Trước mắt trở nên kỳ ảo, một làn khói bỗng xuất hiện. Sở Phi Dương lòng đầy phiền não cố nhìn xuyên qua làn khói hư vô đó. Bỗng nhiên một bóng người mờ mờ ảo ảo xuất hiện.

“Ai?” Sở Phi Dương hét lớn, phi thân lao qua. Nhưng dù hắn có nhanh thế nào, thân ảnh người nọ luôn ở phía trước, như có như không.

Sở Phi Dương càng thê phiền não, lại hét lớn một tiếng, dùng nội lực phóng thật nhanh tới. Bất chợt hắn lại đụng vào thân ảnh kia, như thể người nọ vẫn đứng đó từ trước, không hề di chuyển.

Sở Phi Dương đưa tay chế trụ bờ vai người nọ, xoay người y lại. Khi đã nhìn thấy rõ gương mặt, hắn cả kinh nói: “Quân Thư Ảnh?! Sao ngươi lại ở đây?”

Quân Thư Ảnh chỉ lẳng lặng nhìn hắn, không nói một lời.

Sở Phi Dương cảm thấy thân thể mình trở nên khác thường, vội vàng buông Quân Thư Ảnh ra, gắng gượng nói: ‘Nơi đây là địa giới của Thanh Phong Kiếm Phái, võ công của ngươi đã mất hết, tốt nhất là không nên chạy loạn.’

Quân Thư Ảnh vẫn nhìn hẩn như cũ, không trả lời.

Sở Phi Dương bắt đầu cảm thấy có điều không đúng. Không hiểu sao ánh mắt Quân Thư Ảnh lần này nhìn hẩn không lộ vẻ căm thù sâu xa mà ngược lại y lại im lặng như vậy?

Một cơn nhiệt lưu dâng lên dưới bụng, Sở Phi Dương hừ một tiếng, đau khổ áp chế. Hẩn chau mày, nói với Quân Thư Ảnh đang im lặng nhìn mình: “Ngươi đi mau đi!”

Quân Thư Ảnh vẫn không phản ứng, cũng không lộ vẻ sợ hãi.

Dược tính lại mãnh liệt dâng lên, như hổ như lang. Sở Phi Dương vốn khó có thể áp chế dục hỏa, trước mặt lại là người mà hẩn vẫn luôn mê luyện, càng khiến hẩn khó có thể chịu được.

“Ngươi không nghe sao? Mau chút!” Sở Phi Dương đau khổ không chế dục vọng mãnh liệt cùng ý nghĩ muốn đem người trước mặt đặt dưới thân, không kiên nhẫn hết lớn.

“Không đi phải không?” Đối mặt với Quân Thư Ảnh vẫn như trước không có phản ứng gì, Sở Phi Dương liền giữ chặt tay y, giọng nói đã trở nên khàn khàn: “Nếu không đi đừng trách sao ta không khách khí.”

Quân Thư Ảnh vẫn để mặc cho hẩn đụng chạm. Sở Phi Dương mặc dù bị dục hỏa thiêu đốt vẫn bắt đầu nhận ra, chuyện này... chỉ là mộng mà thôi. Quân Thư Ảnh có thể ôn nhu mà thuận theo hẩn? Chỉ có trong mộng mà thôi.

Quả nhiên là mộng. Aizz...

Nếu là mộng – Sở Phi Dương ôm lấy Quân Thư Ảnh vào ngực mình, cắn răng nói: “Ta Sở Phi Dương anh minh một đời, tại sao lại muốn làm loại chuyện này với ngươi? Thật không cam lòng...” Những lời sau không kịp thốt ra khi hẩn hôn lên môi Quân Thư Ảnh. Dù là trong mộng, Sở Phi Dương vẫn có thể cảm nhận được giọng cười giễu cợt phát ra từ đôi môi mỏng lạnh lạnh của y. Sở Phi Dương nhìn đôi mắt trước mặt mình, khoảng cách quá gần khiến y có thể thấy đôi mắt ấy vẫn như cũ, bình tĩnh, không gợn sóng. Sở Phi Dương nhắm mắt, vươn đầu lưỡi đảo qua hàm răng Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh thuận theo hẩn, nhẹ nhàng hé miệng. Đầu lưỡi Sở Phi Dương liền nhanh chóng tiến vào.

Sở Phi Dương đã đánh mất ôn nhu cùng kiên nhẫn, đầu lưỡi linh hoạt lộng động trong miệng Quân Thư Ảnh, cuốn lấy đầu lưỡi không chút phản ứng của y, hết liếm lại hút, thậm chí còn nhẹ nhàng cắn, giống như dã thú không thể không chế được cơn đói khi đối mặt với con mồi mình mơ ước đã lâu.

Sở Phi Dương vòng hai tay qua thân thể Quân Thư Ảnh, ôm y thật chặt, vuốt ve y. Quân Thư Ảnh không nhúc nhích, chỉ im lặng đứng đó, mặc cho Sở Phi Dương hành động, chỉ đưa đôi mắt trong trẻo nhìn hẩn

63. Chương 64

Cổ họng Sở Phi Dương phát ra một tiếng găm nhẹ, đem Quân Thư Ảnh đặt xuống đất. Quân Thư Ảnh nằm dưới thân hẩn, đôi mày nhíu lại tựa như rất khó chịu. Sở Phi Dương lúc này mới nhớ tới thân thể khác thường của Quân Thư Ảnh, liền thu bớt lực đạo.

Người bên dưới mang đến cảm giác chân thật đến đáng sợ, Sở Phi Dương dần dần tràn ngập dục niệm khiến hẩn không phân rõ đâu là mộng đâu là tỉnh nữa. Hẩn dùng tay vuốt ve vài sợi tóc trên trán Quân Thư Ảnh, dùng ánh mắt si mê thưởng thức dung nhan của y.

Không một ai biết, dù đôi lúc hẩn lạnh nhạt với Quân Thư Ảnh, nhưng hẩn đã mê luyện y đến điên cuồng, mặc dù chính hẩn cũng không rõ vì sao. Nếu Quân Thư Ảnh không ngoan cố như vậy, không ngoan độc như vậy, và nếu y không xem tâm ý của hẩn như một sự sỉ nhục, thì hẩn sẽ chỉ luôn đối xử ôn nhu vô hạn với y.

Đầu ngón tay Sở Phi Dương chậm rãi dao động trên mặt Quân Thư Ảnh, lướt qua hàng lông mi, khóe mắt, chiếc mũi, rồi trượt xuống bờ môi y. Đầu ngón tay vuốt ve đôi môi luôn lộ vẻ khinh bạc nhưng mềm mại ẩm áp.

Quân Thư Ảnh chỉ im lặng nhìn Sở Phi Dương bằng ánh mắt ôn nhu. Sở Phi Dương nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt kia. Quân Thư Ảnh nhẹ khép mắt khi môi Sở Phi Dương đảo qua hàng lông mi của y.

Quân Thư Ảnh không lên tiếng, thuận theo động tác của hắn khiến tia lý trí cuối cùng của hắn bị thiêu đốt trong dục hỏa. Hắn dùng hai tay nâng mặt Quân Thư Ảnh, hôn thật sâu. Quân Thư Ảnh nhũu mảy, vươn hai tay nắm lấy tay Sở Phi Dương. Sở Phi Dương hôn cảm Quân Thư Ảnh, rồi xuống đến cổ. Quân Thư Ảnh ngẩng đầu, hai tay bị Sở Phi Dương đặt sang hai bên. Ánh mắt Sở Phi Dương trở nên điên cuồng, thô bạo xé mở y phục Quân Thư Ảnh, vội vã hôn lấy phần xương quai xanh cùng bộ ngực vừa lộ ra, tay phải thuận theo thắt lưng Quân Thư Ảnh trượt xuống, tiến vào trong tiết khổ mà vuốt ve.

Quân Thư Ảnh nhắm mắt cảm tay Sở Phi Dương ngăn lại, ánh mắt đen láy nhìn thẳng vào Sở Phi Dương. Sở Phi Dương hôn môi y trấn an, nhưng tay vẫn không giảm lực đạo.

Sở Phi Dương đưa tay phải vào trong y phục của mình, cầm lấy dục vọng đã sớm bùng cháy không chịu nổi, vùi mặt vào ngực Quân Thư Ảnh, âm thanh khản đặc: “Đừng nhúc nhích, như vậy là tốt rồi.” Sở Phi Dương ma sát dục vọng trong tay mình, há miệng thở dốc, hơi thở nóng hổi phả lên người Quân Thư Ảnh. Tay trái Sở Phi Dương khẽ vuốt người Quân Thư Ảnh, miệng không ngừng ở trước ngực Quân Thư Ảnh hôn lung tung. Thân thể Quân Thư Ảnh khẽ run, trên da đã xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng. Quân Thư Ảnh vươn tay ra, Sở Phi Dương thấy vậy liền đưa tay trái nắm lấy tay y. Hắn đưa tay vuốt ve tay Quân Thư Ảnh, xuống đến bàn tay đang nắm chặt của y, khẽ mở nó ra, hai bàn tay liền đan chặt vào nhau.

Quân Thư Ảnh thả lỏng bàn tay đang cùng hắn giao triền. Sở Phi Dương lại ngẩng đầu lên hôn môi Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương cảm thấy một đợt sóng nước xô vào thân, động tác dưới tay phải vẫn không ngừng.

Không biết trải qua bao lâu, Sở Phi Dương buông tay Quân Thư Ảnh ra, ôm lấy bả vai y, vùi mặt vào cổ y, không ngừng thở dốc.

Sở Phi Dương cảm thấy Quân Thư Ảnh cũng nâng hai tay ôm lấy mình. Hắn than một tiếng, tiết ra chất lỏng trắng đục làm bẩn y phục cả hai.

Sở Phi Dương nhắm mắt, chờ đợi dư vị của cao trào qua đi. Thân thể Quân Thư Ảnh mát lạnh như nước, tiếng nước róc rách từ phía cũng trở nên rõ ràng hơn. Sở Phi Dương dần dần khôi phục thần trí. Hắn mở to mắt, làm sao còn có thể nhìn thấy Quân Thư Ảnh?! Chỉ có ánh trắng phản chiếu dưới dòng nước lạnh dập chồn quanh thân. Sở Phi Dương khẽ vuốt trán, lắc đầu cười khổ.

Cảm nhận được nhiệt độ trên người đã giảm bớt, Sở Phi Dương ra khỏi dòng suối. Giác mộng này không biết đã trải qua bao lâu, thanh âm huyền ảo truyền đến từ phía xa, có lẽ các sư huynh đệ của hắn vẫn còn vui đùa. Sở Phi Dương nhớ tới Tống Lam Ngọc đã bị hắn điểm huyết, không biết đã đến lúc huyết đạo tự giải khai hay chưa. Sở Phi Dương vừa đi vừa vận nội lực làm khô y phục của mình, nghĩ có lẽ nên đi xem tình trạng của Tống Lam Ngọc trước. Y không có võ công, bị điểm huyết dù sao cũng không thể tránh tổn thương cho cơ thể.

Sở Phi Dương mới đi được vài bước thì đột nhiên trên trời xuất hiện một ngọn pháo hoa màu xanh. Hắn cảm thấy kinh hoàng. Đây chính là loại pháo hiệu mà hắn đã đưa cho Quân Thư Ảnh, để y có thể tri thông cho hắn khi gặp nguy cấp. Ngọn pháo đầu tiên còn chưa dứt, ngọn pháo thứ hai đã xuất hiện, tiếp theo là thứ ba, thứ tư... Pháo hoa đầy trời che mất ánh sáng của vầng trăng tròn. Trên núi truyền một trận ồn ào, khiến cảnh tượng càng thêm náo nhiệt.

Sở Phi Dương đề khí chạy như bay về phía chân núi, lòng như lửa đốt. Hắn không nghĩ đó là Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng nhằm chán mà mở tiệc mừng đêm Trung thu đoàn viên. Từng đợt pháo hoa như thúc giục Sở Phi Dương. Sở Phi Dương tăng cước lực, thân hình như quỷ mị xuyên khỏi khu rừng.

64. Chương 65

Xuyên qua khỏi khu rừng sâu thẳm, dưới ánh trăng sáng, căn nhà nhỏ dường như có chút ảm đạm tiêu điều. Cảm giác bất an trong lòng Sở Phi Dương càng dâng lên mãnh liệt, hần một cước đá văng cánh cửa gỗ, lọt vào tầm mắt là cả một gian phòng bừa bãi hỗn độn. Trong phòng chỉ có năm người, một là Tín Vân thâm, còn lại bốn người đều là đệ tử Thanh Phong Kiếm Phái. Sở Phi Dương đột ngột xông vào khiến bốn người họ cảnh giác rút vũ khí. Khi đã nhận ra đó là Sở Phi Dương, họ thở phào nhẹ nhõm, tuy đã yên lòng nhưng mặt mỗi người vẫn mang vẻ căng thẳng.

“Đại sư huynh, huynh đến thật tốt quá. Sư phụ ra lệnh tụi đệ ở lại trông chừng tiểu sư đệ, đã đuổi theo hai tên ác nhân kia rồi.” Bốn người vội vàng giải thích tình huống. Sở Phi Dương cảm thấy lo lắng. Hiển nhiên là Tín Vân Thâm đã để sư phụ nghi ngờ mà theo đến đây, nhưng hần hiện tại cũng không còn tâm trí nào để trách tội Tín Vân Thâm. Vì Tín Vân Thâm đang nằm trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Sở Phi Dương ngồi xuống bên cạnh Tín Vân Thâm, vội vàng xem xét tình hình của cậu. Tín Vân Thâm thở nhanh, chau mày, tuy không có dấu hiệu trúng độc, nhưng vẫn bất tỉnh.

Một người phía sau khó chịu nói: “Không biết tên yêu nhân kia hạ loại độc được gì cho tiểu sư đệ khiến tiểu sư đệ trở nên như vậy.”

Sở Phi Dương đứng dậy, vội vàng dặn dò họ trông coi Tín Vân Thâm thật tốt, rồi hướng ra cửa đuổi theo. Bọn sư đệ không nghĩ Sở Phi Dương nói đi liền đi, vội vàng chạy ra cửa, lớn tiếng chỉ phương hướng cho hần, nhưng đã không còn thấy bóng dáng Sở Phi Dương đâu nữa.

Sở Phi Dương thả con chim nhỏ màu vàng mà hần đã lâu không dùng đến, con vật nho nhỏ kia lộn mấy vòng trong không trung rồi nhanh chóng bay về một hướng, Sở Phi Dương theo sát phía sau.

Cao Phóng đưa Quân Thư Ảnh chạy vào rừng. Hai người bọn họ hiện tại đều không có võ công, muốn chống lại sư phụ của Sở Phi Dương, căn bản là không có đường sống. Ở căn nhà nhỏ nhờ hần lợi dụng Tín Vân Thâm để kéo dài chút thời gian mới có thể mang Quân Thư Ảnh trốn thoát. Nhưng chỉ sợ họ không thể trốn được lâu. Hần hăm hại hài tử bảo bối của Tín Bạch, vị cao thủ võ lâm này hiện tại nhất định là đang hận không thể đem hần chém thành trăm mảnh.

Quân Thư Ảnh tận lực theo sát Cao Phóng, nhưng rõ ràng đã có dấu hiệu xuống sức. Mặt y không còn chút huyết sắc, cả người đầm mồ hôi. Cao Phóng lo lắng cho y, nhưng giờ phút này cả hai không thể dừng lại. Tín Bạch càng lúc càng gần, cả hai đều có thể cảm nhận được cảm giác áp bách từ lão.

Quân Thư Ảnh chợt giãy ra. Cao Phóng ngừng lại, đỡ tay y, la lên: “Giáo chủ? Người sao vậy? Thân thể không khỏe sao?”

Quân Thư Ảnh thở gấp, giọng khàn khàn: “Như vậy không ổn. Không phải người có loại được có thể ngưng tụ nội lực trong khoảnh khắc sao? Lấy ra đây!”

Cao Phóng lắc đầu nói: “Không được. Loại được đó gây tổn hại rất nghiêm trọng đến cơ thể. Người khỏe mạnh còn không chịu nổi, huống chi Giáo chủ người hiện tại...”

“Lấy ra đây! Người muốn cả hai ta chết ở nơi này sao?” Quân Thư Ảnh quát.

Cao Phóng vẫn không đáp ứng, tiếp tục mang Quân Thư Ảnh đi: “Trước hết chúng ta hãy tìm một chỗ ẩn thân rồi quyết định sau.”

Quân Thư Ảnh lại giãy ra: “Lão chính là sư phụ của Sở Phi Dương, người nghĩ chúng ta có thể trốn được sao?” Ánh mắt y trầm xuống: “Chỉ cần nội lực của ta có thể khôi phục trong chốc lát, cùng với độc được của người, ta không tin là không thể giết lão.” Người phía sau càng lúc càng đến gần. Cao Phóng cuối cùng cũng đồng ý, lấy ra một viên được màu đỏ sậm. Quân Thư Ảnh đoạt lấy, nuốt vào. Cao Phóng mặt mày ưu tư nhìn y.

Quân Thư Ảnh chợt che ngực khuỷu xuống, há miệng thở dốc, hai mắt xuất hiện tia máu, trên trán nổi gân xanh. Trong nháy mắt, y cảm nhận nội lực cuồng loạn mà bá đạo chảy tràn trong người mình. Quân Thư Ảnh phải dùng hết sức lực mới khống chế được, mà Tín Bạch cũng đã đuổi kịp họ.

“Yêu nhân lớn mật! Dám tiêu dao dưới mắt Thanh Phong Kiếm Phái ta. Lão phu há có thể tha cho các người?” Tín Bạch giờ kiếm chĩa thẳng vào Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng.

Quân Thư Ảnh cười lạnh, không trả lời, chỉ phi thân đến, cùng Tín Bạch triển đấu.

Nhờ được của Cao Phóng, nội lực Quân Thư Ảnh được đả thông toàn bộ, nhất thời có thể ứng phó với Tín Bạch. Nhưng y biết mình không thể chống đỡ được bao lâu. Từ khi y nuốt viên dược kia vào, hài tử trong bụng cũng bắt đầu náo loạn. Nếu không phải có nội lực hộ thể, có lẽ giờ này y đã giãy chết trong đau đớn rồi.

Cao Phóng tập trung quan sát, chờ thời cơ thích hợp để ra tay. Nhưng Tín Bạch dù sao cũng là một cao thủ, trong khi Quân Thư Ảnh càng lúc càng đuối sức thì Tín Bạch không lộ ra một sơ hở nào. Cao Phóng không khỏi nóng lòng. Sắc mặt Quân Thư Ảnh tái nhợt đến dọa người, ánh mắt thể hiện cơn đau đớn cố kiềm chế. Hắn không muốn chờ đợi thêm nữa.

Cao Phóng che vào giữa hai người đang triển đấu, bàn tay khê vẩy, một làn khói trắng đột nhiên xuất hiện. Hắn kéo Quân Thư Ảnh ra, cho y ăn một viên dược màu tím. Tín Bạch mặc dù không rõ làn khói trắng kia là gì, nhưng vừa rồi lão đã chứng kiến Cao Phóng dùng độc lợi hại như thế nào. Người này chỉ phất tay áo trước mặt Tín Vân Thâm một cái, liền khiến cậu hôn mê.

Tín Bạch lui về sau mấy trượng(*) , không cho làn khói chạm vào người mình. Rồi lão vung tay lên, dùng nội lực xua tan làn khói.

Cao Phóng tung một đòn không trúng, liền biết tình thế vô vọng. Nội lực Quân Thư Ảnh đang tán đi, xương cốt đau đớn khiến y dần dần mất đi ý thức. Tín Bạch rút kiếm phi thân đến. Cao Phóng theo bản năng chắn trước Quân Thư Ảnh, hai mắt nhắm chặt.

Nhưng không có đau đớn. Ngược lại hắn chỉ nghe tiếng hai thanh kiếm va vào nhau. Một thân ảnh cao lớn chắn trước Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng. Cao Phóng mở to mắt nhìn người trước mắt, huyền y(*) không gió mà bay. Không phải Sở Phi Dương thì là ai nữa?

(*) 1 trượng: 3,33m

(*) huyền y: y phục màu đen

« Dương thư mị ảnh___» Dương thư mị ảnh__

Tháng Chín 6, 2010 bởi yatoki

Cơn tức giận của Sở Phi Dương bùng nổ, hắn không chút nghĩ ngợi, vung tay thật mạnh, nội lực cực đại ngưng tụ thành kinh khí đánh tới Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh căn bản có muốn tránh cũng không được, bị khí này đánh vào ngực, y phun ra một ngụm máu, ngã xuống.

65. Chương 66

Thấy Sở Phi Dương cầm kiếm che chắn trước Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng, Tín Bạch sau một hồi kinh ngạc thì trên gương mặt hiển lộ tràn ngập vẻ giận dữ. Đối địch với vị sư phụ luôn luôn cưng chiều mình, Sở Phi Dương cảm thấy mình thật có lỗi, nhưng không thể không làm vậy.

Tín Bạch cố ngăn cơn tức giận, lên tiếng: “Phi Dương, chẳng lẽ ngươi không biết hai người này là ác tặc Thiên Nhất giáo sao? Mau đến đây, cùng vị sư trừ hại cho vô lâm.”

Sở Phi Dương thu kiếm, quỳ xuống, vẻ mặt đầy bi ai cùng khản trương, nói: “Sư phụ, Phi Dương bất hiếu. Nhưng những người này cũng không phải là người gian ác, đệ tử không thể cho họ chết.”

“Người!” Tín Bạch tức giận đến mức gương mặt trở nên trắng bệch. “Ta nhận ra bọn chúng là kẻ gian ác. Là do người bị bọn chúng lừa gạt. Mau đứng lên, cùng ta giết bọn chúng, sư phụ sẽ tha tội người nhất thời hồ đồ.”

Sở Phi Dương vẫn quỳ, nói: “Sư phụ, thực xin lỗi. Đệ tử không thể để sư phụ giết bọn họ.”

Tín Bạch trợn tròn mắt, không màng tới Sở Phi Dương ở giữa che chắn, cầm kiếm lao vào giết Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng. Sở Phi Dương vùng kiếm đẩy kiếm của lão, đứng lên ngăn chặn lão, tiếp tục khẩn cầu: “Sư phụ, hãy tin đệ tử lần này. Hai người họ chưa bao giờ phạm tội đại nghịch bất đạo gì, dù có gây tội cũng không đáng chết.”

“Người muốn chỉ trích vì phụ không phân biệt được thiện ác sao?” Tín Bạch cả giận nói. “Người tốt lắm a Sở Phi Dương, trưởng thành rồi, vì sư nói gì người cũng không màng. Mau tránh ra, nếu người không giết ta tự tay giết chúng!” Nói xong lão gỡ kiếm tấn công, lại bị Sở Phi Dương truy cản. Tín Bạch tức giận ngút trời, không màng đến Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng nữa, trực tiếp tấn công Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương nỗ lực ngăn trở. Võ công của hắn tuy lợi hại hơn Tín Bạch, nhưng hắn đương nhiên không muốn rút kiếm đối phó với Tín Bạch, chỉ có thể gặp chiêu tiếp chiêu, ngăn cản không cho Tín Bạch đến gần Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng. Lửa giận ngàn ngút, Tín Bạch ra chiêu càng lúc càng nhanh, nhưng mãi vẫn không vượt qua được Sở Phi Dương, Sở Phi Dương cũng không cách nào thoát khỏi Tín Bạch. Hai người giằng co, không biết đã trải qua bao lâu.

Trong bóng đêm truyền đến tiếng độc châm xé gió phóng đến. Thanh âm kia rất nhỏ, lại bị chìm trong tiếng kêu của bọn côn trùng, khó có thể phát hiện. Nhưng Sở Phi Dương vốn mẫn tuệ, có thể cảm giác rõ ràng, độc châm đang phóng thẳng về phía Tín Bạch. Mà Tín Bạch đang tức giận cực điểm, căn bản không hề cảm giác thấy nguy hiểm tới gần. Sở Phi Dương hét lớn một tiếng: “Sư phụ, cẩn thận!”, xoay người che chắn cho Tín Bạch. “Xoẹt” một tiếng, thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ. Sở Phi Dương vận nội lực vào thanh kiếm, tiếng kim loại vang lên thật nhỏ, trên thân kiếm là những thanh ngân châu lấp lánh lục quang.

Sở Phi Dương ngẩng đầu, căm tức nhìn Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh che ngực, cũng nhìn về phía hắn, gương mặt không chút thay đổi, nhìn không ra chút vẻ hối cải khi bị người khác phát hiện ra dã tâm. Đáy lòng Sở Phi Dương chợt dâng lên một cơn lửa giận vô danh. Tín Bạch là sư phụ hắn, lại nuôi dưỡng hắn thành người, đối xử với hắn như phụ thân đối với hài tử. Hắn vì Quân Thư Ảnh mà chống đối lại vị sư phụ mà mình luôn tôn kính. Ngược lại Quân Thư Ảnh còn muốn ám toán Tín Bạch. Sở Phi Dương vùng kiếm, mấy thanh ngân châm rút xuống bên cạnh. Hắn nhìn về phía Quân Thư Ảnh, ánh mắt tức giận mang hàm ý oán trách. Quân Thư Ảnh dường như không khỏe, áp chế không được mà ho nhẹ một tiếng, quay mặt đi, ánh mắt lướt qua Sở Phi Dương mang theo vẻ khinh thường, không có chút ý hối cải nào.

Cơn tức giận của Sở Phi Dương bùng nổ, hắn không chút nghĩ ngợi, vùng tay thật mạnh, nội lực cực đại ngưng tụ thành kinh khí đánh tới Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh căn bản có muốn tránh cũng không được, bị khí này đánh vào ngực, y phun ra một ngụm máu, ngã xuống. Cao Phóng vội đỡ lấy Quân Thư Ảnh, cho y dựa vào người mình, ánh mắt nhìn về phía Sở Phi Dương mang chút ai oán.

Hắn hiểu rõ, Quân Thư Ảnh tất nhiên biết gây bất lợi là Tín Bạch cũng là phạm vào điều tối kỵ của Sở Phi Dương. Nếu là trước kia, Quân Thư Ảnh đang cần kẻ cái chết sẽ không gây thêm chuyện bất lợi cho chính mình. Nhưng đối với Sở Phi Dương, y lại... khiêu chiến với hắn ngay tại thời điểm quan trọng. Cao Phóng không biết giữa họ đã phát sinh chuyện gì, mà Quân Thư Ảnh trở nên như vậy. Hắn nhớ rõ, một thân sát khí của Sở Phi Dương đáng sợ đến cỡ nào. Nếu có thể, hắn cả đời này không muốn đối mặt với một Sở Phi Dương đầy sát khí như vậy lần nữa.

Tín Bạch xuất hiện từ phía sau Sở Phi Dương, ánh mắt đã nhu hòa trở lại, nói: “Người xem, tên ác nhân này thật hiểm độc. Người chớ để bị lừa.”

Sở Phi Dương xoay người đối mặt với Tín Bạch, hơi khom người, áy ả nói: “Sư phụ, thực xin lỗi, đệ tử không thể.” Nói xong hắn đột nhiên điểm huyệt đạo của Tín Bạch. Tín Bạch bị tấn công bất ngờ không kịp đề phòng, cư nhiên không thể né tránh, lão mở to mắt nhìn Sở Phi Dương, không thể tin được việc hắn đã làm. Sở Phi Dương quỳ xuống, cúi đầu nói: “Sư phụ, đệ tử không thể để họ chết. Với công lực của sư phụ, một khắc sau có thể cởi bỏ được huyệt đạo. Đệ tử bất hiếu, ngày sau sẽ đến sư phụ thỉnh tội.” Nói xong

hắn liền đứng lên, mang Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng rời đi. Tín Bạch không thể cử động, chỉ có thể hét lên: “Phi Dương! Người trở lại cho ta! Người dám đi, ta Tín Bạch sau này sẽ không nhận người làm đệ tử!”

Trong rừng chỉ có những con chim bị tiếng hét làm thất kinh bay tán loạn, sau đó, không còn âm thanh nào nữa.

66. Chương 67

Sở Phi Dương mang Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng chạy ra khỏi chân núi vài dặm mới ngừng lại. Sở Phi Dương buông hai người ra, Cao Phóng vội tới nâng Quân Thư Ảnh, cẩn thận đặt y ngồi dựa vào một gốc cây. Quân Thư Ảnh nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch, trán đầy mồ hôi. Cao Phóng lấy ra một viên dược cho Quân Thư Ảnh nuốt vào, lo lắng nhìn y. Viên dược kia được chế từ hàng trăm loại thảo dược quý hiếm, dùng để tị khí ngưng thần. Sau khi Quân Thư Ảnh nuốt vào, sắc mặt y dần khỏi sắc.

Sở Phi Dương quay lưng về phía hai người, không lên tiếng. Cao Phóng biết hắn còn tức giận chuyện Quân Thư Ảnh ám toán Tín Bạch. Huống hồ gì vì bọn họ mà Sở Phi Dương xem ra đã ân đoạn nghĩa tuyệt với sư phụ hắn.

Hiện giờ cho dù có nói bất cứ lời cảm tạ nào cũng dư thừa, Sở Phi Dương vẫn sẽ lặng yên không lên tiếng. Cao Phóng có chút lo sợ bất an. Hắn đoán không ra Sở Phi Dương sẽ có hành động gì đối với kẻ đã ám toán sư phụ mình. Hiện giờ hắn cùng Quân Thư Ảnh như cá nằm trên thớt, bị thăm không kể xiết.

Sở Phi Dương sau một hồi im lặng thật lâu mới lên tiếng, lưng vẫn quay về bọn họ, trầm thanh hỏi: “Y làm sao vậy?”

Cao Phóng trả lời: “Giáo chủ... không tốt lắm. Trước đó y đã lạm dụng nội lực, khiến thân thể tổn hại rất lớn. Lại thêm một chưởng kia của người quá nặng...”

Rầm một tiếng, Sở Phi Dương vỗ một chưởng vào thân cây bên cạnh. Cao Phóng lập tức im bật, cảnh giác nhìn hắn.

Sở Phi Dương quay lại nhìn Cao Phóng, gương mặt giận dữ, đôi mắt đầy oán hận, sắc giọng nói: “Hai người các ngươi... hai người các ngươi... thật đúng là giống nhau, lấy oán trả ơn. Ta cùng Vân Thâm không biết đã nghĩ gì, lại quan hệ với các ngươi.”

Cao Phóng vốn tràn đầy mệt mỏi khi bất ngờ bị đuổi giết, lại nghe lời nói của Sở Phi Dương, cảm thấy ủy khuất không thôi, nhưng chỉ có thể nhún mày không nói gì.

Sở Phi Dương thở dài, nói: “Ta hỏi người, người đã làm gì Vân Thâm? Tại sao hắn lại hôn mê bất tỉnh?”

Cao Phóng bĩu môi, nói: “Sở đại hiệp yên tâm đi, ta yêu thương hắn không hết, sao có thể hại hắn? Lúc ấy phụ thân hắn đột nhiên xuất hiện, ta không để hắn bất tỉnh, chẳng lẽ nhìn bọn họ trở mặt với nhau? Hay là nhìn hắn và phụ thân hắn đối phó với chúng ta? Như thế nào ta cũng không muốn. Hiện sư phụ người tưởng chúng ta hại Vân Thâm, chờ hắn tỉnh, hắn lại trở về là hài tử cưng của lão. Như thế chẳng phải là tốt nhất sao?”

Sở Phi Dương lặng yên không nói. Cao Phóng định lên tiếng, phía sau bỗng nghe soạt một tiếng. Hai người nhìn lại. Quân Thư Ảnh trượt mình trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, cau mày, môi không chút huyết sắc, mồ hôi lạnh thấm đầy người.

“Giáo chủ!” Cao Phóng cả kinh nói. Sở Phi Dương đã nhanh chóng vọt tới trước, nâng Quân Thư Ảnh dựa vào người mình. Cao Phóng cũng tiến lên xem xét, run giọng nói: “Ta sợ... sợ là, thai nhi xảy ra vấn đề.” Vài sợi tóc đen thấm mồ hôi bám vào mặt Quân Thư Ảnh, đôi môi mỏng khẽ run. Quân Thư Ảnh bắt lấy tay Cao Phóng, đầu ngón tay trắng bệch do y cố dùng sức. Y thở dốc, suy yếu nói: “Ta có thể cảm giác được. Nó... không bắt được nội lực. Nội lực đang tản ra.” Giọng nói Quân Thư Ảnh mang chút sợ hãi: “Cao Phóng, người nhất định phải giúp ta bảo trụ nội lực. Không có võ công... ta tuyệt đối không thể mất đi võ

công!” Cao Phóng chỉ có thể gập đầu liên tục trấn an y. Quân Thư Ảnh mơ mơ màng màng dần bất tỉnh. Sở Phi Dương lắc lắc Quân Thư Ảnh đang tựa đầu vào vai mình, khẽ gọi: “Quân Thư Ảnh, người tỉnh lại đi.” Quân Thư Ảnh vẫn cúi đầu, chậm rãi trượt xuống.

“Y rốt cuộc bị làm sao?” Sở Phi Dương vội ôm y vào lòng, lo lắng hỏi.

Mặt Cao phóng đầy khẩn trương, trả lời: “Ta... không thường gặp phải vấn đề này. Tình trạng của thai nhi rất không ổn. Người trước hãy giúp Giáo chủ phục hồi lại nội lực đã bị tản ra.”

Sở Phi Dương nghe vậy, vội đưa tay ra sau lưng Quân Thư Ảnh, chậm rãi vận khí giúp y điều trị. Nhưng nội lực trong cơ thể y vẫn chuyển động tán loạn không chịu để hần không chế. Sở Phi Dương vẫn nhẫn nại điều trị, chỉ trong nửa khắc đầu đã đầy mồ hôi.

Quân Thư Ảnh trong lúc mê man vẫn nhú mào khó chịu, không ngừng rên rỉ. Sở Phi Dương chỉ có thể nhìn cái trán tái nhợt tím lấm mồ hôi của y, trông y yếu đuối như thể không nơi nương tựa. Hơi thở yếu ớt truyền vào lồng ngực hần. Cho dù hần có bất mãn cùng phần hận nhiều đến thế nào, thì giờ khắc này, tất cả đều tan thành mây khói, trong lòng hần chỉ tràn đầy nỗi đau xót vì y.

“Quân Thư Ảnh, người làm sao vậy? Đau lắm sao?” Tuy rằng biết rõ y không nghe được, Sở Phi Dương vẫn ghé vào tai y, nhẹ giọng hỏi.

Quân Thư Ảnh đột nhiên cự quẫy, phun ra một ngụm máu tươi, cuối cùng y cũng tỉnh táo được một chút. Y vội nắm tay Cao Phóng, khó nhọc nói: “Ta... trong bụng... vô cùng đau đớn, hài tử kia...”

Cao Phóng dò xét mạch tượng của Quân Thư Ảnh, rồi ấn nhẹ lên bụng Quân Thư Ảnh, nhìn Sở Phi Dương dò hỏi: “Xem ra có dùng nội lực điều tức cũng vô dụng. Giáo chủ... sợ là phải... sinh non.”

“Như vậy phải làm sao??” Sở Phi Dương tuy hành tẩu giang hồ đã lâu, nhưng chưa từng gặp phải chuyện này. Hướng hồ nhìn thấy tính mạng Quân Thư Ảnh đang như chỉ mảnh treo chuông, hần không khỏi có chút hoảng loạn.

“Trước tiên người đi đun chút nước ấm, ta sẽ lo cho Giáo chủ.” Cao Phóng đỡ Quân Thư Ảnh từ tay Sở Phi Dương, xuất ra một ít được, đưa Quân Thư Ảnh nuốt vào. Sở Phi Dương liếc nhìn Quân Thư Ảnh một cái mới đứng dậy chuẩn bị.

67. Chương 68

Sở Phi Dương thi triển khinh công, đến một ngôi nhà trong làng dưới chân núi lấy một cái ấm đồng, không quên để lại một ít ngân lượng. Trở lại rừng, hần nhóm lửa đun nước, ngọn lửa dưới ấm đồng bị gió rừng thổi lay động dữ dội. Nghĩ đến việc mình đường đường là một đại hiệp lại đến nhà người khác lấy ấm đồng, nếu không phải đang trong tình huống nguy cấp, hần đã ngửa đầu lên trời cười cho thỏa thích rồi. Sở Phi Dương lại nhìn về phía Quân Thư Ảnh. Cao Phóng đang cời bỏ y phục của Quân Thư Ảnh, cảm giác Sở Phi Dương đang nhìn về phía này liền ngẩng đầu lên nói: “Người chuẩn bị xong rồi thì tới đây hỗ trợ ta.”

Sở Phi Dương tiến đến, đứng một bên. Chuyện này, dù hần có muốn hỗ trợ cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

Cao Phóng bảo Sở Phi Dương tiếp tục vận chuyển nội lực cho Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương đến phía sau Quân Thư Ảnh, dịu y gối đầu lên đùi mình, nắm tay Quân Thư Ảnh, để dòng nội lực ôn hòa trong người mình truyền vào y.

Sở Phi Dương nhìn những ngón tay thon dài tái nhợt, đột nhiên hồi tưởng lại giấc mộng xuân kiều diễm cách đây không lâu, mười ngón tay hai người đan vào nhau, dịu dàng thấm thiết. Hần nhẹ nhàng đưa tay Quân Thư Ảnh lên môi, khẽ hôn. Gương mặt tái nhợt của Quân Thư Ảnh lộ chút tức giận. Sở Phi Dương biết y còn tỉnh táo.

“Đừng chết. Mặc kệ người muốn báo thù, hay làm gì cũng được, phải có mạng sống với có thể làm được.” Sở Phi Dương thấp giọng nói. Tay y... không hề phản kháng. Sở Phi Dương biết là do y không còn chút khí lực nào nữa, nhưng, hắn chỉ muốn Quân Thư Ảnh cho phép hắn thân cận y.

“Sở đại hiệp đúng là rất khinh thường ta.” Cao Phóng nói. Hắn đã cởi hạ y của Quân Thư Ảnh xuống tới bụng dưới, rồi không biết lấy từ đâu ra một thanh tiểu đao tinh xảo sắc bén, rắc lên đó chút bột rồi hơ lên đồng lửa.

“Người lấy đao làm gì?” Sở Phi Dương nghi hoặc hỏi.

Cao Phóng không quay đầu lại, nói: “Thân thể nam tử không như nữ tử, nên nam tử sinh con không thể giống như nữ tử. Hơn nữa Giáo chủ... nhất định không nguyện sinh như vậy.”

“Người... người muốn như thế nào?” Sở Phi Dương cả kinh nói.

“Lấy hài tử ra.” Cao Phóng cầm đao đi tới.

“Không được.” Sở Phi Dương cản lại. “Người làm như vậy, hài tử kia có thể sống, nhưng Quân Thư Ảnh sao toàn mệnh. Hắn nếu... nếu có thể hoài thai, chắc chắn cũng có thể sinh như nữ tử.” Dưới tình thế cấp bách, Sở Phi Dương liền nói trắng ra. Đột nhiên hắn cảm thấy bàn tay Quân Thư Ảnh dùng sức nắm chặt, móng tay bấm sâu vào tay hắn.

“Đừng nhiều lời... ta...” Thanh âm Quân Thư Ảnh vẫn yếu ớt, lời nói phát ra cũng không rõ ràng. Cao Phóng nhú mày nhìn Sở Phi Dương, ngời xuống bên cạnh Quân Thư Ảnh, nói: “Người yên tâm đi Sở đại hiệp, ta sao có thể thương tổn Giáo chủ.”

Sở Phi Dương thở dài, quay đầu đi, không đành lòng nhìn cảnh tượng trước mắt. Cao Phóng hít một hơi thật sâu, bình tĩnh đặt đao lên bụng Quân Thư Ảnh, rạch một đường từ rốn xuống bụng dưới.

Quân Thư Ảnh tuy rằng đã nuốt những viên dược Cao Phóng cho, có thể giảm bớt đau đớn, nhưng y vẫn đau đến mức cả người run lên. Sở Phi Dương cảm thấy tay Quân Thư Ảnh nắm chặt lại, biết y đau đớn không chịu nổi, nhưng hắn không biết làm gì khác hơn là tận lực đem nội lực truyền vào cơ thể Quân Thư Ảnh. Hắn cũng nắm chặt tay Quân Thư Ảnh, tay kia thì nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc ẩm mồ hôi trên trán Quân Thư Ảnh, lau đôi môi bị y cắn đến bật máu. Quân Thư Ảnh há mồm cắn bàn tay đưa đến bên miệng mình, dùng hết sức để cắn. Sở Phi Dương nhắm mắt nhắm mày cố chịu, để Quân Thư Ảnh tùy ý phát tiết đau đớn cùng phần hận lên mình. Cao Phóng cẩn thận dùng sức, vẽ mặt chuyên chú, đầu đầy mồ hôi. Sở Phi Dương liếc mắt nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy dưới thân Quân Thư Ảnh đầy máu. Hắn cảm thấy lo lắng, rồi lại không dám quấy rầy Cao Phóng vào lúc này.

Quân Thư Ảnh đột nhiên la lớn, há miệng thở dốc, dường như y không thể hô hấp bình thường được nữa.

Sở Phi Dương lại đẩy thêm nhiều nội lực vào người y, trong phút chốc hắn cũng đầy mồ hôi. Hắn đem bàn tay bị Quân Thư Ảnh cắn môi liếm đi vết máu, khoe miệng hiện lên một tia cười khổ.

Sở Phi Dương thừa nhận, đại hiệp như hắn đôi lúc cũng hành động vì bản thân mình. Làm sao hắn có thể chịu được mà để cho Cao Phóng động thủ động cước với Quân Thư Ảnh chứ. Nhưng mà, cũng may là Quân Thư Ảnh đã mê man bất tỉnh, không thì làm sao đến lượt hắn được động thủ động cước với y.

68. Chương 69

Một tiếng khóc nỉ non vang lên. Quân Thư Ảnh vô lực ngã xuống. Trong lòng Sở Phi Dương chợt nảy lên một cảm xúc kỳ quái.

Đó là... tiểu hài tử của hắn với Quân Thư Ảnh.

Cao Phóng vui mừng cười nói: “Là nam hài tử.”

Sở Phi Dương thấp giọng lập lại: “Nam hài tử.”

Bên cạnh đồng lửa tí tách, Cao Phóng tắm rửa cho tiểu hài tử, Sở Phi Dương cũng lau rửa tẩy trừ thân thể cho Quân Thư Ảnh.

Cao Phóng đã hỏi Sở Phi Dương có biết cách tắm rửa cho tiểu hài tử hay không, hắn liền trả lời không biết. Một tiểu hài tử nhỏ bé như vậy, hắn sợ mình không cẩn thận sẽ khiến nó vỡ vụn mất. Cao Phóng đi tắm rửa cho nó là thích hợp nhất. Một mặt, Sở Phi Dương thừa nhận, đại hiệp như hắn đôi lúc cũng hành động vì bản thân mình. Làm sao hắn có thể chịu được mà để cho Cao Phóng động thủ động cước với Quân Thư Ảnh chứ. Nhưng mà, cũng may là Quân Thư Ảnh đã mê man bất tỉnh, không thì làm sao đến lượt hắn được động thủ động cước với y.

Sở Phi Dương dùng khăn thấm nước tinh tể lau người Quân Thư Ảnh. Tuy hắn là người trong giang hồ, đã từng giết người, cũng chứng kiến không ít cảnh máu chảy đầu rơi, nhưng không kinh tâm động phách như khi nhìn vết máu đỏ sẫm trên làn da tái nhợt của Quân Thư Ảnh.

“Sở đại hiệp, xem cái miệng nhỏ nhỏ xinh xinh này, đôi mắt díp lại như buồn ngủ lắm rồi.” Âm thanh trêu đùa của Cao Phóng vang lên bên cạnh. Sở Phi Dương không để ý tới hắn, vẫn tiếp tục công việc của mình.

Cao Phóng bọc tiểu hài tử lại thật kỹ, ôm vào ngực, cười nói với tiểu hài tử đang nhắm mắt ngủ trong ngực mình: “Tiểu oa nhi đáng thương, mới sinh ra đã không ai quan tâm yêu thương rồi. Đừng lo, Cao thúc thúc thương người, được không, được không.”

Sở Phi Dương ném cái khăn đã thấm đầy máu tươi xuống, sửa sang y phục Quân Thư Ảnh cho chỉnh tề rồi mới đứng dậy.

“Ta có thể ôm nó không?” Sở Phi Dương nhìn về gương mặt nhỏ nhắn của tiểu hài tử.

“Đương nhiên. Người mới là phụ thân của nó mà.” Cao Phóng cười nói, đem tiểu hài tử giao cho Sở Phi Dương. Sở Phi Dương cẩn thận ôm tiểu hài tử, hài tử mới sinh trong ngực hắn nhỏ như vậy, hắn quả thực không biết nên dùng sức như thế nào, chỉ có thể cứng đờ người dùng hai tay đỡ tiểu hài tử.

69. Chương 70

Nháy mắt đã hơn nửa tháng trôi qua. Cao Phóng mỗi ngày chỉ vui chơi với tiểu hài tử, việc chăm sóc Quân Thư Ảnh toàn bộ đều giao cho Sở Phi Dương. Sở Phi Dương ngoại trừ lúc phải ra ngoài mua dược liệu thực phẩm, còn lại toàn bộ thời gian đều ở trong phòng Quân Thư Ảnh.

“Người nói xem, đại hiệp phụ thân của người cả ngày ở trong phòng có làm chuyện gì xấu xa với Giáo chủ của ta không.” Cao Phóng đặt tiểu hài tử vào một cái nôi nhỏ đặt trước cửa sổ, vừa ần ần cái mũi nhỏ nhắn vừa nói. Tiểu hài tử vươn ngón tay nhỏ bé nắm ngón tay Cao Phóng, cái miệng nhỏ chưa mọc răng cười toe toét, nước dãi cứ thế mà chảy ra.

“Sinh không đủ tháng mà còn mạnh mẽ như vậy. Cũng đúng thôi, nội lực của phụ thân người đều hưởng hết, tương lai nhất định so với phụ thân người còn bá đạo hơn.” Cao Phóng nhẹ nhàng lay động ngón tay bị tiểu hài tử bắt lấy, tiểu hài tử thích thú đáp lại bằng vài tiếng kêu không rõ nghĩa.

“Người đừng nói hươu nói vượn với nó nữa.” Sở Phi Dương đã đi tới.

Cao Phóng đứng dậy nhường chỗ. Sở Phi Dương đến bên nôi, cúi người nhẹ nhàng ôm lấy tiểu hài tử, lau nước dãi trên cằm tiểu hài tử.

“Sở đại hiệp ý nói câu nào?” Cao Phóng cười khê nói.

“Toàn bộ.” Sở Phi Dương liếc mắt nhìn nhẵn. “Ta tuyệt không cho phép tiểu hài tử này lớn lên giống như Quân Thư Ảnh.”

Cao Phóng bĩu môi, trả lời: “Giáo chủ như vậy thì sao? Giáo chủ như vậy không phải khiến cho Sở đại hiệp yêu đến chết sao?”

Cao Phóng từ trước đến nay vốn nói chuyện thẳng thừng như vậy, Sở Phi Dương ban đầu còn cảm thấy xấu hổ, hiện tại thì cảm thấy bình thường như không nghe thấy, cùng không buồn để ý tới.

Cao Phóng không thấy Sở Phi Dương phản ứng cũng hơi mất hứng, chỉ nhìn Sở Phi Dương đùa giỡn với tiểu hài tử, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Sở Phi Dương, người tính lo liệu như thế nào? Không thể sống cả đời như vậy được. Ta và người cũng biết, nếu người muốn trở về Thanh Phong Kiếm Phái, nhất định người sẽ trở về được.”

“Trở về như thế nào được? Bảo các người đi đầu hàng sư phụ ta, sư phụ sẽ tha thứ cho ta.”

Cao Phóng cúi đầu, khoe miệng khẽ nhếch lên nói: “Chỉ cần người muốn là được.” Sở Phi Dương cười khở, nói: “Người không cần thử lòng ta. Hiện giờ không phải là ta muốn như thế nào, mà là Quân Thư Ảnh muốn như thế. Y nhất định sẽ không để ta thỏa nguyện.”

Cao Phóng muốn nói gì đó, đột nhiên có tiếng động vang ra từ trong phòng Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương vội vã đưa tiểu hài tử cho Cao Phóng rồi rời đi. Cao Phóng cũng vội ôm tiểu hài tử chạy theo.

Khi đến phòng Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương nhìn thấy y đứng chống tay lên bàn, dưới chân là những mảnh vỡ của chén trà.

“Người tỉnh rồi.” Sở Phi Dương vui mừng nói, nhưng chỉ vui mừng trong nháy mắt. Khi Quân Thư Ảnh ngẩng mặt lên nhìn hắn, hắn mới nhìn rõ trên gương mặt gầy yếu tái nhợt kia tràn đầy hoảng sợ cùng tuyệt vọng.

“Nội lực... nội lực của ta...” Quân Thư Ảnh lên tiếng, âm thanh khàn khàn khô khốc. “Ta đã sinh hạ, tại sao vẫn không cảm giác thấy... dù chỉ một chút...”

Sở Phi Dương chậm rãi tiến đến, trấn an nói: “Người hôn mê đã nhiều ngày, vừa mới thanh tỉnh, nội lực không thể mau chóng bình phục được. Không có việc gì đâu, cứ nghỉ ngơi cho thật tốt đi.”

Sở Phi Dương vừa chạm vào tay Quân Thư Ảnh, y đã vùng mạnh tay phải hất ra, nhưng chỉ khiến chính mình lảo đảo phải lùi lại mấy bước. Sở Phi Dương sợ thương tổn Quân Thư Ảnh, không dám né tránh, chợt cảm thấy lạnh người, một chất lỏng ấm áp chảy ra. Hắn sờ sờ đôi tay đầy máu của mình. Trong tay Quân Thư Ảnh là những thanh gân châm không biết y lấy từ đâu, lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

“May mắn là chưa phối độc vào.” Cao Phóng vừa đuổi tới, nhìn gân châm trong tay Quân Thư Ảnh, thở dài nhẹ nhõm nói.

Quân Thư Ảnh liếc mắt thấy Cao Phóng đang ôm một tiểu hài tử, đôi mắt tò mò chăm chú nhìn Quân Thư Ảnh.

“Đều là tại nó, đều là tại nó.” Quân Thư Ảnh suy yếu nói, lại đem ánh mắt oán hận hướng sang Sở Phi Dương. “Cả người nữa. Là do các người đẩy ta đến tình trạng thảm hại như thế này...” Quân Thư Ảnh giống như cá rời nước, hai mắt mở to, mồ hôi ra thở dốc, trên trán đầy mồ hôi, tay phải bấu chặt vào ngực, không để ý tới những thanh gân châm trên tay đang đâm vào da thịt mình.

“Quân Thư Ảnh, người bình tĩnh lại đi.” Sở Phi Dương quát, xông lên kéo tay y ra.

“Bình tĩnh?” Quân Thư Ảnh nhìn hắn chăm chú, cổ họng phát ra một âm thanh trầm thấp, không biết là khóc hay cười, nói: “Tốt.” Ánh mắt y tràn ngập sát khí lạnh lẽo. “Giết người, ta có thể bình tĩnh.”

Nhưng giờ phút này Quân Thư Ảnh hoàn toàn không có nội lực, lại vừa mới hôn mê, thân thể suy yếu, Sở Phi Dương chỉ nhẹ nhàng nắm tay y mà y đã không thể giãy ra được, huống chi là tấn công hắn. Hai mắt Quân Thư Ảnh đầy tia máu, hết sức giãy giụa. Sở Phi Dương ngăn y lại, quát: “Người không muốn sống nữa sao? Người làm vậy chỉ làm chính mình bị thương thêm!”

Quân Thư Ảnh không để ý tới, càng giãy giụa mạnh hơn, Sở Phi Dương phải nắm chặt y. Cao Phóng ở một bên lo lắng nhìn, nhẹ nhàng ôm tiểu hài tử vào lòng. Tiểu hài tử không khóc nháo, chỉ mở to đôi mắt trong suốt đen thẫm nhìn, vừa tò mò vừa nhu thuận. Sở Phi Dương cảm thấy Quân Thư Ảnh dần dần không

còn giấy giũa mảnh liệt nữa. Y cúi mặt, mái tóc xõa xuống che khuất gương mặt, ngồi xuống đất. Sở Phi Dương cũng ngồi xuống theo y.

“Quân Thư Ảnh?” Sở Phi Dương khẽ gọi, đột nhiên một giọt nước nóng hổi rơi lên tay. Là nước mắt của Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương ngạc nhiên. Hắn chưa từng nhìn thấy Quân Thư Ảnh khóc, cũng chưa từng nghĩ tới việc Quân Thư Ảnh sẽ khóc. Tựa hồ dù có gặp phải bất kỳ khó khăn gì, Quân Thư Ảnh luôn luôn bình tĩnh như không có chuyện gì có thể khiến y suy sụp – ngay cả khi chiến bại dưới tay hắn, thân là nam tử lại mang thai tiểu hài tử của hắn, khi nội lực bị tán loạn, khi bị Thanh Lang dùng độc được để khổng chế, bị sư phụ hắn đuổi giết – những khi như vậy, y chỉ bình tĩnh nhắm mắt lại tính kế đối phó.

Sở Phi Dương hận y ác độc, nhưng cũng không thể ngăn chính mình yêu thích y. Một Quân Thư Ảnh như vậy, lại thu hút tất cả sự chú ý của hắn. Hắn phải hao tâm tổn sức đối phó với sự âm hiểm của y, rồi lại thích thú nhìn y suy tính bước hành động tiếp theo, nhưng cuối cùng cũng không thoát khỏi tay hắn.

Sở Phi Dương chưa từng đồng tình với hành động của Quân Thư Ảnh, hắn nghĩ tất cả là sự trừng phạt cho những tội lỗi của Quân Thư Ảnh, nhưng giờ phút này, nhìn giọt nước mắt trên tay, tim hắn đau xót. Hắn phát hiện, ngay cả Quân Thư Ảnh cũng có lúc yếu đuối.

Nước mắt rơi càng lúc càng nhiều, tay Sở Phi Dương nhanh chóng thấm đầy nước mắt.

Cao Phóng nhìn thấy, khẽ thở dài, xoay người rời đi. Tiểu hài tử bất mãn vì bị hắn ôm đi kêu lên, tiếng la khóc càng lúc càng xa.

“Tại sao là ta?” Thanh âm Quân Thư Ảnh nhỏ đến mức tưởng chừng như không có. “Tại sao... lại là ta? Ta một lòng muốn đứng trên thiên hạ, ông trời lại muốn ta làm... phế nhân... phế nhân...” Thanh âm Quân Thư Ảnh dần dần biến mất, y lại mê man bất tỉnh. Sở Phi Dương nhẹ nhàng kéo Quân Thư Ảnh vào ngực, tựa cằm lên đầu y, cảm nhận mái tóc mềm mại của y.

70. Chương 71

Sở Phi Dương mang Quân Thư Ảnh lên giường, nhẹ nhàng đắp chăn cho y.

Quân Thư Ảnh lòng tham không đáy, nhưng cả đời Sở Phi Dương cũng không thể hiểu tại sao y lại theo đuổi quyền thế địa vị như vậy.

Sở Phi Dương chưa bao giờ đối xử ôn nhu với người khác như vậy. Hắn không thể nhìn Quân Thư Ảnh hành sự tàn ác, càng không thể gây thương tổn cho y như đối với các ác nhân khác.

Hắn tận tâm hết mình đối xử thật tốt với Quân Thư Ảnh, nhưng Quân Thư Ảnh cũng không phải là người biết cảm kích hay hàm ơn người khác, cho nên hắn vĩnh viễn không thể tiếp cận được trái tim y.

Hắn đã quen với việc lấy thân phận là một kẻ hùng mạnh để cứu giúp người khác. Hắn cũng không phải đã quên Quân Thư Ảnh cũng từng là hùng cứ một phương, nhưng hắn vẫn hy vọng, Quân Thư Ảnh có thể giống như những người mà hắn đã từng cứu giúp, tín nhiệm hắn, dựa dẫm vào hắn.

Tiểu hài tử tuy đã được sinh hạ, nhưng nội lực vẫn không khôi phục. Ngay cả tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến. Sở Phi Dương không đoán ra khi tỉnh lại Quân Thư Ảnh sẽ như thế nào. Hắn biết Quân Thư Ảnh vẫn xem mình là căn nguyên của tất cả mọi điều xấu, có lẽ khi Quân Thư Ảnh tỉnh lại, hắn cũng sẽ như bây giờ, không có cơ hội thân cận y. “Người không muốn giúp Giáo chủ sao?” Cao Phóng không biết từ lúc nào đã xuất hiện ngoài cửa. “Võ công ngươi không phải vào hàng đệ nhất thiên hạ sao? Phân một ít cho Giáo chủ không phải là tốt sao?” Hắn lại bĩu môi nói. “Sở đại hiệp hắn sẽ không ích kỷ đến nỗi ngay cả việc ấy cũng không làm được?”

“Không được.” Sở Phi Dương lặng yên một lúc rồi cự tuyệt.

“Tại sao lại không được? Tiếc chút võ công? Tình cảm người đối với Giáo chủ chỉ có bấy nhiêu thôi sao?” Cao Phóng khinh miệt nói.

Sở Phi Dương cầm tay Quân Thư Ảnh. “Trong lòng y có oán hận, nếu không có người ngăn chặn, y nhất định gây họa cho võ lâm. Ít nhất như hiện nay, y vẫn chưa làm chuyện gì quá tàn ác.”

“Nếu làm chuyện tàn ác thì như thế nào? Người sẽ giết Giáo chủ?”

Sở Phi Dương không lên tiếng. Cao Phóng cười nhạt: “Sở đại hiệp thật đúng là người nghĩa hiệp. Có được người như Sở đại hiệp, thật đúng là phúc của đồng đạo võ lâm. Bọn tà môn ngoại đạo chúng ta, thật không biết tự lượng sức mình mới mưu toan làm vậy bản chính khí của Sở đại hiệp.”

Sở Phi Dương vẫn không để ý, chỉ chăm chú nhìn gương mặt chìm trong hôn mê của Quân Thư Ảnh. Cao Phóng cả giận: “Sở Phi Dương, đại hiệp như người bắt quả cũng chỉ là một kẻ ích kỷ, tiểu nhân dối trá đê tiện. Suy nghĩ vì võ lâm thiên hạ? Buồn cười! Ta xem người chỉ muốn võ công của Giáo chủ mất hết, để về sau chỉ có thể khuất phục trước người, để người hoàn thành xuân thu đại mộng của mình. Giáo chủ dù không còn võ công, cũng không thể để người đùa giỡn như vậy.”

“Nói xong chưa?” Sở Phi Dương lên tiếng. “Người muốn tự mình đi, hay để ta mời người ra ngoài.”

Cao Phóng oán hận nhìn trừng trừng Sở Phi Dương một lúc lâu mới xoay người rời đi. Khi không còn nghe tiếng bước chân của Cao Phóng nữa, Sở Phi Dương mới cười khổ một tiếng, nói: “Nếu một thân công lực của ta có thể đổi lấy tình cảm của người, dù chỉ là một chút thôi, ta có chết cũng nguyện ý. Nhưng ta biết rõ, nếu muốn thân cận với một người như người, ta vĩnh viễn phải mạnh hơn người.” Sở Phi Dương vuốt ve đôi mắt nhắm chặt của Quân Thư Ảnh. “Ta sẽ nghĩ cách khác để giúp người. Ta sao có thể nhẫn tâm mà đùa giỡn với người.”

Đến tối, Quân Thư Ảnh tỉnh dậy, Sở Phi Dương liền bưng một bát cháo đến cho y.

“Ăn chút đi, người đã hôn mê nhiều ngày rồi.”

Quân Thư Ảnh không để ý đến hân, chỉ một mỗi nhắm mắt lại. Y im lặng như thế ngược lại càng khiến Sở Phi Dương bất an.

Hắn đặt bát cháo lên bàn, nhẹ nhàng đi đến bên giường nói: “Quân Thư Ảnh, ăn một chút đi.”

Quân Thư Ảnh không lên tiếng, gương mặt lộ vẻ bình thản như đang ngủ, nhưng bàn tay đặt bên người lại nắm chặt, hơi run rẩy. Sở Phi Dương thở dài, nắm tay y. Quân Thư Ảnh cứng đờ cả người. Sở Phi Dương đặt tay dưới cổ đỡ y ngồi dậy. Hắn ngồi phía sau Quân Thư Ảnh, kéo y tựa vào người mình. “Người không cần phải như thế. Ta sẽ giúp người khôi phục công lực. Kinh mạch của người vẫn chưa bị hao tổn, muốn khôi phục cũng không quá khó khăn.” Khi Sở Phi Dương nói những lời này, hắn có thể cảm nhận Quân Thư Ảnh không giãy giụa muốn đẩy hắn ra nữa. Hắn thầm thở dài, lại nói: “Nhưng người sau này phải nghe lời ta khuyên, không được cứng đầu cứng cổ như thế nữa.”

“Người thật có thể giúp ta?” Quân Thư Ảnh lên tiếng, thanh âm khô khốc.

Sở Phi Dương đưa tay dùng nội lực kéo bát cháo trên bàn lại gần, đưa tới bên miệng Quân Thư Ảnh, nói: “Đương nhiên. Ta đã từng nuốt lời chưa? Chờ thân thể người hồi phục là chúng ta có thể bắt đầu rồi.”

Quân Thư Ảnh đưa tay đoạt lấy bát cháo, ngửa đầu húp. Sở Phi Dương cảm thía, nhìn cái lưng run rẩy nhẹ nhẹ trước mắt mình, lắc lắc đầu cười nhu hòa.

Sự ôn nhu trong ánh mắt hắn khiến lông mao Quân Thư Ảnh dựng đứng cả lên. Y nghe được chữ “ở cữ” đã muốn đông cứng cả người rồi, Sở Phi Dương còn cố ý nói thêm. Gương mặt Quân Thư Ảnh hết trắng lại hóa xanh, càng lúc càng tức giận, lại không biết phải nói như thế nào.

71. Chương 72

Liên tiếp vài ngày, Sở Phi Dương tận tình chăm sóc Quân Thư Ảnh, mỗi ngày nấu canh gà cho y, nhưng không hề đề cập gì đến chuyện giúp y khôi phục công lực. Quân Thư Ảnh rốt cuộc cũng không chịu được nữa. Sở Phi Dương không cho y rời khỏi phòng, thậm chí còn không để y rời giường. Y cố chịu đựng bởi cần Sở Phi Dương giúp khôi phục công lực, nhưng Sở Phi Dương vẫn trì hoãn không đề cập tới chuyện đó khiến Quân Thư Ảnh một khắc cũng không nhẫn nại được nữa.

Mùa thu, khí trời mát mẻ. Quân Thư Ảnh đã sớm rời giường mang kiếm ra đình viện tập luyện. Sở Phi Dương không có việc gì làm cũng đến nơi đây, vừa thấy y đang múa kiếm, hần liền vội vàng đến đoạt kiếm, đưa y về phòng, nói: “Ta đã nói phải nghỉ ngơi cẩn thận, tránh để thân thể cảm lạnh.”

Quân Thư Ảnh đẩy hần ra nói: “Nghỉ ngơi gì! Sở đại hiệp người không muốn ta khôi phục công lực cứ nói thẳng, đừng ra vẻ như không biết gì, lại chẳng giúp gì cho ta.”

“Người đừng gấp gáp như vậy. Thời gian này rất quan trọng.” Đối mặt với Quân Thư Ảnh đang tức giận chất vấn, Sở Phi Dương buồn cười đáp: “Trước hết phải điều dưỡng thân thể cho tốt đã.”

Quân Thư Ảnh hừ mũi: “Người nghĩ rằng ta chưa từng luyện qua nội lực sao? Nội lực căn bản có thể giúp cơ thể khỏe mạnh, người yếu đuối nếu luyện nội lực thể chất sẽ tăng lên rất nhiều, cần gì phải dùng được điều trị trước.”

Sở Phi Dương ho nhẹ, cười nói: “Ý ta không phải là chuyện đó.”

“Vậy ý người muốn nói gì? Sở đại hiệp người không phải luôn nói ‘nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy’ sao? Chẳng lẽ lại muốn nuốt lời?” Quân Thư Ảnh cắn răng oán hận nói.

Tuy rằng y chán ghét Sở Phi Dương, nhưng qua một thời gian sống chung khiến y không hề nghi ngờ tính cách của Sở Phi Dương. Nếu Sở Phi Dương không xưng đại hiệp, thì sẽ không ai trên đời này dám xưng như vậy cả. Nên khi Sở Phi Dương nói sẽ giúp y, y tuy trong lòng vẫn nghi hoặc, nhưng không tin Sở Phi Dương sẽ nuốt lời. Nhưng từ sau ngày hôm đó, Sở Phi Dương không hề nhắc lại chuyện này. Hơn nữa mỗi khi y nhắc tới, Sở Phi Dương chỉ lấy lý do y phải bảo dưỡng thân thể cho tốt, khiến y không thể không nghi ngờ thành ý của Sở Phi Dương: “Người thật sự không biết? Muốn ta nói ra?” Sở Phi Dương nhướn mày nói, trong ánh mắt nhàn nhã tràn đầy ý cười như muốn trêu tức y.

“Nếu người không nói ra được lý do khiến ta tin phục, thì ngay lập tức giúp ta khôi phục công lực!” Quân Thư Ảnh hận ánh mắt này của hần, lại không thể phát hỏa, chỉ quay đầu đi, lạnh lùng nói.

“Cái này gọi là ở cữ. Sau khi sinh hạ khí huyết bị tổn hại, cần phải bồi bổ mới được. Ta chỉ sợ sau này người lại nhiễm bệnh, nên mới dặn người nghỉ ngơi thật tốt.” Sở Phi Dương khẽ cười nói, sự ôn nhu trong ánh mắt hần khiến lông mày Quân Thư Ảnh dựng đứng cả lên. Y nghe được chữ “ở cữ” đã muốn đồng cứng cả người rồi, Sở Phi Dương còn cố ý nói thêm. Gương mặt Quân Thư Ảnh hết trắng lại hóa xanh, càng lúc càng tức giận, lại không biết phải nói như thế nào.

Sở Phi Dương nói xong, im lặng một lúc nhìn gương mặt khó coi của Quân Thư Ảnh rồi mới lên tiếng: “Luyện tập nội lực tuy có thể giúp cơ thể khỏe mạnh nhưng nếu nóng vội có thể phá hủy căn cơ, mất nhiều hơn được.”

Sở Phi Dương đã nói lý do như vậy, Quân Thư Ảnh cũng không thể nói gì hơn. Hơn nữa y cũng không muốn cùng Sở Phi Dương đàm luận vấn đề này, chỉ tự rước nhục vào mình. Y gơ tay đoạt lại thanh kiếm trong tay Sở Phi Dương rồi trở về phòng.

Quân Thư Ảnh đóng cửa lại, không để Sở Phi Dương tiến vào. Hần nhìn cánh cửa gỗ đóng chặt, thở dài, không ngần ngại đẩy cửa bước vào phòng.

Kiếm bị vút đại lên bàn, vỏ kiếm lại bị ném xuống đất. Quân Thư Ảnh cũng đã trở về giường nằm.

Sở Phi Dương nhẹ nhàng đến bên giường ngồi xuống, kéo tay Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh vừa định rút ra, liền cảm thấy một dòng khí ấm áp chảy vào thân thể. Y biết Sở Phi Dương đang truyền nội lực cho mình, không tránh động nữa.

Mấy ngày qua Sở Phi Dương truyền không ít nội lực vào người y, nhưng vẫn lộ vẻ bình thản, không hề mệt mỏi. Không biết nội lực của hắn thâm hậu đến thế nào? Quân Thư Ảnh nghĩ nghĩ, không khỏi cảm thấy ghen tức. Tại sao tất cả chuyện tốt đều tập trung vào Sở Phi Dương?

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh nhắm mắt, trong lòng chợt dâng lên một cảm xúc ảm áp khó tả. Hắn biết trong lòng Quân Thư Ảnh khó chịu đến cực điểm, nhưng vì y bị mất đi công lực, mặc kệ có bao nhiêu khổ cực y cũng nhẫn nhịn mà chịu đựng. Quân Thư Ảnh khát cầu nội lực cường đại như thế, giống như một người yếu ớt bất lực cố theo đuổi một tia hy vọng duy nhất.

Sở Phi Dương muốn xoa lên gương mặt yếu ớt nhưng quật cường của Quân Thư Ảnh, gương mặt đang run nhè nhẹ khiến y phải mềm lòng, nhưng cuối cùng hắn vẫn nhẫn xuống. Hắn không thể nhất thời xúc động mà phá hủy cơ hội duy nhất để mình thân cận y mà khó khăn lắm hắn mới có được.

Sở Phi Dương ôm thân thể mềm mại vào lòng, nhìn tiểu hài tử cắn cắn ngón tay, ngoan ngoãn ghé đầu vào vai mình, nước dãi dính vào y phục, trong lòng không khỏi cảm thấy yêu thương.

72. Chương 73

Vài ngày liên tiếp không thấy Cao Phóng xuất hiện, Sở Phi Dương không biết có phải là do hắn vẫn còn tức giận mình, hay không muốn để Quân Thư Ảnh gặp tiểu hài tử. Quân Thư Ảnh cũng chưa từng đề cập đến tiểu hài tử, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Từ buổi nói chuyện hôm đó, Quân Thư Ảnh cũng không nhắc lại chuyện hồi phục công lực, ngược lại còn ngoan ngoãn để Sở Phi Dương chăm sóc. Sở Phi Dương biết Quân Thư Ảnh hiểu được lời nói của hắn, bởi hắn đã nói đến điều mà y lo lắng. Giờ phút này, Quân Thư Ảnh sợ nhất chính là không thể khôi phục được võ công. Sở Phi Dương nhìn y, biết y phải chịu khổ sở như thế nào. Mỗi ngày hắn càng thêm tận tâm, mỗi đêm đều giúp y điều trị kinh mạch và truyền nội lực cho y, so với việc trước kia phải hành hiệp trượng nghĩa còn hao tổn nhiều công sức hơn.

Sở Phi Dương cũng muốn đi thăm tiểu hài tử, nhưng Cao Phóng mỗi ngày chỉ ở trong viện của mình, không ra ngoài, việc ăn uống cũng tự mình lo liệu. Hắn nghĩ, lần này hắn và Cao Phóng đã đối chọi quá gay gắt rồi.

Mấy ngày qua Sở Phi Dương cũng không nghe ngóng chuyện bên ngoài, sự phụ hắn muốn xử trí hắn như thế nào, hắn một mực không biết. Nhưng xem ra chuyện hắn phản bội sư môn vẫn chưa truyền ra ngoài, nếu không giang hồ đã sớm dậy sóng, chứ không bình yên như hiện thời. Hắn biết Tín Bạch vẫn một mực yêu thương mình, điều này càng khiến hắn thêm áy náy.

Hiện giờ ngoài việc chăm sóc Quân Thư Ảnh hắn cũng không phải làm chuyện gì khác. Sở Phi Dương chưa từng nhận hạ như thế, liền quyết định tra xét đình viện này, không ngờ hắn lại phát hiện ra vô số vàng bạc châu báu cùng nhiều quyển sổ sách, thi thư. Vàng bạc châu báu này có thể là do bọn cường đạo lưu lại, những quyển thi thư trong thư phòng có thể là của chủ nhân cũ, xem ra người đó có thể là một thư sinh nho nhã. Hắn lấy mấy quyển sách y được trong thư phòng ra, dù không hiểu nhiều lắm nhưng hắn cũng chăm chú đọc, hy vọng có thể giúp Quân Thư Ảnh khỏi hẳn, không phải lưu lại bệnh căn.

Hắn xem một lúc, phát hiện thấy một loại dược, tục truyền loại dược này do một bộ tộc chế ra. Nữ tử của bộ tộc này bị bắt giữ ở lại làm nô lệ, còn nam nhân thì bị dày ải, trọn đời không được trở về. Vì không có nữ tử, bộ tộc này càng ngày càng ít người. Họ liền chế ra một loại dược, có thể khiến nam tử nghịch thiên mang thai. Nhưng loại dược này cực kỳ tai hại. Tiểu hài tử sẽ hút hết chất dinh dưỡng trong cơ thể nam nhân mang thai chúng, nếu thể chất người đó không tốt, chắc chắn sẽ chết.

Ra là thế. Sở Phi Dương đóng sách lại, nhắm mày. Hắn cũng không phải chưa từng nghi hoặc tại sao Quân Thư Ảnh là một nam nhân lại có thể mang thai hài tử của hắn. Xem ra là do Quân Thư Ảnh nuốt phải dược kia, mới lâm vào hoàn cảnh dở khóc dở cười như thế này. Hắn cũng không khỏi cảm thấy may mắn vì Quân Thư Ảnh nội lực không kém mới sinh được, tuy hiện giờ y mất hết nội lực, nhưng ít nhất còn toàn mạng.

Sở Phi Dương trầm tư một lúc, đầu óc suy nghĩ lung tung, những chuyện trước kia giữa hắn với Quân Thư Ảnh lại thoáng hiện, cuối cùng dừng lại tại hình ảnh hai người ở ôn tuyền trong hang động, Quân Thư Ảnh bị hắn bá đạo đặt dưới thân, trên mặt còn đọng lại một giọt nước mắt trong suốt. Sở Phi Dương nhắm mắt, xua tan hình ảnh kiều diễm trong đầu. Cúi đầu thấy quyển sách trong tay, lại mở ra xem. Hắn muốn biết xem được này chỉ có một lần công hiệu, hay đã ném qua được thì mỗi lần giao hợp đều mang thai. Nhưng loại được kia chỉ được ghi lại trong một đoạn ngắn, hắn lật tới lật lui cũng không thấy gì thêm, đành phải bỏ cuộc.

Trong viện đột nhiên truyền tới tiếng bước chân, Sở Phi Dương ra khỏi thư phòng, liền nhìn thấy Cao Phóng đang ôm tiểu hài tử đi đến. Cao Phóng nhìn thấy Sở Phi Dương cũng có chút kinh ngạc, nhìn thấy quyển sách trên tay Sở Phi Dương, hắn cười nói: “Sở đại hiệp cũng thật tận tâm tận lực với Giáo chủ của chúng ta.”

Sở Phi Dương vờ như không nghe thấy ý cười trào phúng trong lời nói của Cao Phóng, chỉ cười cười mời hắn vào thư phòng. Tiểu hài tử đang ghé sát vào người Cao Phóng, nhìn thấy Sở Phi Dương liền hướng hai bàn tay nhỏ bé về phía hắn, bập bẹ kêu lên như muốn Sở Phi Dương ôm mình. Cao Phóng đưa tiểu hài tử vào lòng Sở Phi Dương, cười nói: “Tiểu tử này thật không hiểu tốt xấu, ta bên cạnh người nhiều ngày như vậy mà người chỉ nhớ đến tên phụ thân không thêm để ý đến người.”

Sở Phi Dương ôm thân thể mềm mại vào lòng, nhìn tiểu hài tử cắn cắn ngón tay, ngoan ngoãn ghé đầu vào vai mình, nước dãi dính vào y phục, trong lòng không khỏi cảm thấy yêu thương.

Cao Phóng đến ngồi cạnh bàn, tùy tay cầm một quyển sách lên xem. Sở Phi Dương đưa quyển sách có ghi về loại được này chỉ cho Cao Phóng xem. Cao Phóng nhìn lướt qua, thở dài: “Ta đã sớm cảm thấy viện Giáo chủ mang thai có liên quan đến loại được này.” Nói xong liền kể việc Thanh Lang đi tìm được cho Giáo chủ tiền nhiệm, rồi ép buộc Quân Thư Ảnh ăn loại được kỳ lạ đó cho Sở Phi Dương nghe.

Sở Phi Dương nghe xong cũng không lên tiếng, đôi mày đang nhíu lại không giấu được vẻ lo lắng. Tiểu hài tử trong lòng hắn bắt an mấp máy mấy tiếng, hắn liền nhẹ nhàng vỗ vỗ trấn an.

Cao Phóng hỏi: “Giáo chủ ổn chứ?”

Sở Phi Dương gật gật đầu, nói: “Sao người không tự mình đi xem hắn như thế nào?”

Cao Phóng cười nói: “Giáo chủ có lẽ không muốn nhiều người nhìn thấy bộ dáng hiện giờ của mình.” Hắn trầm ngâm một lúc lại nói: “Tính ra thời gian cũng không còn nhiều lắm. Mong rằng Sở đại hiệp nhớ rõ lời nói của mình, sớm ngày trợ giúp Giáo chủ hồi phục công lực.”

“Việc này không cần người phải nhắc nhở.” Sở Phi Dương trầm thanh nói, vỗ vỗ gương mặt non mềm của tiểu hài tử ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn.

Cao Phóng vươn tay ôm tiểu hài tử từ trong lòng Sở Phi Dương, cười nói: “Nếu Giáo chủ không thể khôi phục công lực, tiểu bảo bảo phỏng chừng không thể chiếm được tình cảm của y.”

Tiểu hài tử cào cào ngón tay Cao Phóng, kêu vài tiếng ngộ nghĩnh không ý nghĩa.

Sở Phi Dương mang thức ăn vào phòng Quân Thư Ảnh, nhìn y ăn. Quân Thư Ảnh bị người khác nhìn như vậy cũng không lộ ra vẻ mất tự nhiên, cứ thản nhiên ăn hết sạch rồi lại đến bên giường nằm. Sở Phi Dương buồn cười kéo y đứng lên, nói: “Không cần ngủ tiếp, đứng lên hoạt động một chút. Ngày mai ta sẽ giúp người đả thông kinh mạch.”

Quân Thư Ảnh lập tức ngồi dậy, ánh mắt âm đạm vô thần liền sáng lên, nói: “Hiện tại người có thể giúp ta khôi phục công lực?”

Sở Phi Dương gật gật đầu, lại nói: “Ta xem qua mạch đập của người, thấy nội lực của người vẫn chưa xói mòn, chỉ là do kinh mạch không thông khiến nội lực tán loạn, không thể ngưng tụ. Nếu ta giúp người đả thông kỳ kinh bát mạch trước, nội lực chắc chắn sẽ khôi phục hơn phân nửa.”

Quân Thư Ảnh nghe xong, sắc mặt lại trầm xuống: “Chẳng lẽ không thể khôi phục toàn bộ sao?”

Sở Phi Dương thở dài: “Người vốn là cao thủ hàng đầu. Cho dù nội lực chỉ khôi phục được một nửa, thì trên gang hồ cũng không mấy ai có thể làm đối thủ của ngươi.”

“Nhưng ta không thể đấu lại ngươi, đúng không?” Quân Thư Ảnh oán hận nói.

Sở Phi Dương cười cười: “Ta chỉ vì từ nhỏ có duyên kỳ ngộ, nên mới có công lực được như ngày nay. Nếu ngươi muốn học, ta sẽ dạy ngươi tất cả, tuyệt không giữ lại. Ngươi nếu có chút bản lĩnh mà vượt qua ta, ta cũng sẽ không oán hận.”

“Thật sao?” Ánh mắt Quân Thư Ảnh sáng lên.

“Quân tử nhất ngôn.” Sở Phi Dương khẽ cười.

“Được, ta tin ngươi.” Quân Thư Ảnh nhếch môi cười, không khỏi cảm thấy kinh hỉ.

Tiểu hài tử từ đầu vẫn hướng đối mặt đen láy nhìn Quân Thư Ảnh đột nhiên hét lên một tiếng, vươn tay về y, vội vã vẫy vẫy như muốn y ôm mình. Quân Thư Ảnh sắc mặt càng trầm xuống, lộ vẻ ghét bỏ, nhanh chóng rời đi. Tiểu hài tử bật khóc, Cao Phóng có đồ dành thế nào cũng vô ích.

73. Chương 74

Quân Thư Ảnh lấy thanh bảo kiếm đã lâu không dùng đến ra, bắt đầu luyện tập trong đình viện, Sở Phi Dương đứng một bên nhìn. Quân Thư Ảnh mặc y phục đậm bạc màu tím, vì bệnh tình mà y gầy ốm đi nhiều, nhưng nhờ vậy khi y xoay chuyển xuất chiêu, thân hình tuấn dật đẹp mê người.

Nhưng do không có nội lực, chiêu thức xuất ra không hề có uy lực. Tuy Sở Phi Dương đã hứa là sẽ giúp y khôi phục võ công, nhưng trước mắt thấy mình chỉ có thể ra chiêu mà không có tí uy lực nào, Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Sở Phi Dương nhìn y càng múa kiếm càng mạnh mẽ liên tiếp lên đoạt kiếm của y, nói: “Quên đi, cũng không cần quá gắng sức. Dù sao ngươi cũng đang nhàn rỗi, ta lại muốn ra ngoài xem sao, ngươi theo ta ra ngoài một chút đi.”

Sở Phi Dương kéo Quân Thư Ảnh ra ngoài. Quân Thư Ảnh cũng không muốn đi cùng hắn, đang muốn giã ra, nhưng nghĩ lại, y muốn khôi phục công lực, thậm chí công lực có thể tăng thêm một tầng, đều phải nhờ vào Sở Phi Dương, hiện tại tốt nhất là không nên chống đối hắn. Y chỉ rút tay về, nhưng vẫn theo sát phía sau Sở Phi Dương. Hai người đi đến đình viện thì vô tình gặp Cao Phóng. Quân Thư Ảnh liếc mắt liên nhìn thấy tiểu hài tử trắng trẻo, nhỏ nhắn đáng yêu. Quân Thư Ảnh cứng người, mặt trầm xuống. Cao Phóng thấy sắc mặt y không tốt, vội vàng lên tiếng chào rồi rời đi. Tiểu hài tử từ đầu vẫn hướng đối mặt đen láy nhìn Quân Thư Ảnh đột nhiên hét lên một tiếng, vươn tay về y, vội vã vẫy vẫy như muốn y ôm mình. Quân Thư Ảnh sắc mặt càng trầm xuống, lộ vẻ ghét bỏ, nhanh chóng rời đi. Tiểu hài tử bật khóc, Cao Phóng có đồ dành thế nào cũng vô ích. Quân Thư Ảnh vẫn không quay đầu lại, đi thẳng ra phía hành lang, đến khi không còn nghe tiếng tiểu hài tử khóc nữa y mới dừng lại.

Sở Phi Dương đuổi theo, thở dài: “Người cần gì phải như thế, nó còn nhỏ như vậy, chỉ muốn thân cận ngươi...”

“Câm miệng.” Quân Thư Ảnh quát khế, bước nhanh ra ngoài. Sở Phi Dương bất đắc dĩ thở dài, chỉ có thể tiếp tục đuổi theo y.

Sở Phi Dương vốn cũng không có chuyện gì quan trọng phải ra ngoài, chỉ là Quân Thư Ảnh bấy lâu nay ở nhà khó tránh tâm trạng càng lúc càng buồn bực, nên cố ý dẫn y ra ngoài hít thở không khí. Nhưng nhất thời cũng không biết phải đi đâu, hắn liền đưa y tới lầu lớn nhất trong thành, chọn một bàn bên cửa sổ lầu hai. Quân Thư Ảnh vẫn không nói gì, đôi mày nhíu lại không biết đang suy nghĩ điều gì. Sở Phi Dương thức thời cũng không quấy rầy y.

Tiếng huyền não từ dưới lầu vang lên, thói quen hành hiệp trượng nghĩa của Sở Phi Dương lại nổi lên. Hắn liếc mắt nhìn Quân Thư Ảnh, chỉ thấy y bình thản tựa hồ như không nghe thấy gì. Sở Phi Dương dặn dò y đừng làm loạn, rồi xuống lầu xem xét tình hình.

Vừa thấy hắn liền nhận ra người quen. Một cảm y công tử đang muốn tấn công một thôn nữ ăn mặc giản dị, vị công tử đó chính là ca ca của Mai Hân Nhược, Mai Thần Anh.

Sở Phi Dương lao về phía trước, cứu nữ tử khỏi tay Mai Thần Anh, quay sang nói với hắn: “Mai công tử, giữa thanh thiên bạch nhật lại ra tay với nữ nhân, thật không đáng làm trượng phu.”

Mai Thần Anh đang hoảng hốt vì người trong tay bị người khác cướp đi, khi nhìn rõ là Sở Phi Dương, hắn liền nổi giận quát: “Sở Phi Dương, ngươi đừng xen vào việc của người khác. Á kia cũng không phải là người tốt.” Vừa nói hắn vừa tiến lên muốn bắt lại cô nương đang rụt rè sợ hãi kia.

Sở Phi Dương nâng kiếm lên ngăn hắn lại, nói: “Mai công tử, ngươi không giải thích rõ ràng, ta tuyệt không để ngươi làm tổn hại nàng ta.”

Mai Thần Anh tức đến đỏ cả mắt, cả giận nói: “Ngươi phụ lòng mọi người, phụ lòng muối muối của ta, ta cũng không quan tâm, nhưng ngươi còn muốn cứu mạng kẻ muốn ám hại muối muối ta. Ta... ta liều mạng với ngươi!” Nói xong hắn liền lao vào tấn công Sở Phi Dương. Sở Phi Dương nghe xong liền cả kinh. Theo lời Mai Thần Anh, tựa hồ như Mai Hân Nhược đã xảy ra chuyện gì. Nhưng Mai Thần Anh tức giận lao vào tấn công hắn, hắn cũng chỉ có thể ngăn chặn chứ không thể tấn công lại.

Mai Thần Anh đương nhiên không phải là đối thủ của hắn, chỉ sau hai ba chiêu đã bị khống chế. Sở Phi Dương chưa kịp lên tiếng hỏi chuyện thì bên tai đã nghe một tiếng gầm giận dữ: “Tên nghịch đồ! Ngươi muốn làm gì Mai công tử?” Sở Phi Dương ngẩng đầu liền nhìn thấy Tín Bạch nổi giận hùng dũng đi tới, vài đệ tử chạy theo sau lão.

Sở Phi Dương kêu lên: “Sư phụ...”

“Tên nghịch đồ này!” Tín Bạch cả giận nói. “Còn không mau buông Mai công tử ra!”

Sở Phi Dương cuống quýt thả Mai Thần Anh ra, cung kính thi lễ với Tín Bạch, ngập ngừng nói: “Sư phụ.”

Tín Bạch không để ý đến hắn, nhìn tứ phía tìm kiếm, nữ tử ăn mặc như thôn nữ kia đã thừa dịp náo loạn mà sớm tẩu thoát. Lão phân phó vài đệ tử đuổi theo ả. Sở Phi Dương ở một bên nhìn, liền biết chính mình nhất thời hồ đồ, muốn hành hiệp trượng nghĩa lại hiểu lầm, không khỏi hổ thẹn.

Tín Bạch chọn một gian phòng trống, đưa Mai Thần Anh cùng vài đệ tử vào, vẫn như cũ không để ý tới Sở Phi Dương, vờ như không nhìn thấy hắn. Sở Phi Dương đành phải tự mình theo vào. Hắn khép cửa gỗ lại, tránh ánh mắt hiếu kỳ của mọi người.

Sở Phi Dương đứng bên góc im lặng lắng nghe, mới biết được nữ tử vừa rời người hắn cứu chính là hung thủ mưu toan hạ độc hại Mai Hân Nhược.

“Ả ta không biết phạm phải bệnh gì, một mực bảo rằng Mai Hân Nhược giết hại cả nhà ả. Giả trang trà trộn vào gia trang chúng ta, còn hạ độc Mai Hân Nhược. Hân Nhược ngay cả nhìn người khác giết gà cũng khóc, lại gặp phải tai họa bất ngờ như thế này.” Mai Thần Anh tức giận nói.

Sở Phi Dương cảm thấy áy náy, lên tiếng hỏi: “Mai cô nương vẫn bình an chứ?”

Mai Thần Anh chưa kịp trả lời, Tín Bạch đã lên tiếng: “Nơi này ngươi có quyền lên tiếng sao? Ngươi cho là ngươi còn có tư cách xen vào chuyện của Mai cô nương sao?”

Sở Phi Dương cúi đầu không nói. Mai Thần Anh hết nhìn người này lại nhìn người kia, cảm thấy kỳ lạ. Trước kia Tín Bạch xem Sở Phi Dương như bảo bối, đến đâu cũng khoe khoang về hắn, như thế lão sợ người khác không biết Sở Phi Dương mặt mũi sao ra. Sao bây giờ lão lại lạnh nhạt, thậm chí ghét cay ghét đắng hắn đến vậy? Xem ra lời đồn Sở Phi Dương phản bội sư môn cũng không phải là vô căn cứ.

Mai Thần Anh vốn là người không dễ dàng bỏ qua mọi chuyện, huống chi đây lại là cơ hội để hạ thấp kẻ hắn vô cùng chán ghét là Sở Phi Dương, hắn làm sao có thể bỏ qua. Hắn liền nhàn nhả lên tiếng: “Sở đại hiệp

đây đã phạm phải sai lầm gì, có thể khiến cho Tín lão tiền bối tức giận như vậy? Chẳng lẽ giang hồ đồn đãi chuyện Sở đại hiệp đại nghịch bất đạo, chĩa kiếm vào sư phụ, phản bội sư môn, tất cả đều là sự thật?”

Sắc mặt Tín Bạch trầm xuống. Lão không muốn chuyện này bị lưu truyền ra ngoài, nhưng đã bị người khác biết, lão cũng không thể chối cãi. Mai Thần Anh nhìn mặt lão là có thể khẳng định đó là chuyện thật, vui sướng nhìn Sở Phi Dương gặp họa.

Sở Phi Dương vội quỳ xuống, khẩn thiết nói: “Sư phụ là người đệ tử kính trọng nhất, Thanh Phong Kiếm Phái là gia môn của đệ tử. Cho dù phải mất mạng, đệ tử tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với sư phụ và môn phái.”

Tín Bạch nghe hẩn thành khẩn như vậy, nét mặt hơi dịu lại, nói; “Người là đồ đệ ta thương yêu nhất, chỉ là người nhất thời hồ đồ, ta sao nhẫn tâm trách móc người. Chỉ cần người giết tên yêu nhân kia, theo ta trở về, ta sẽ không truy cứu sai lầm trước kia của người.” Sở Phi Dương nhú mày, nói: “Sư phụ, y không phải là ác nhân. Đệ tử không thể giết y được.”

Tín Bạch vừa nghe xong, lửa giận ngút trời, nói: “Hỗn trưởng, còn hồ ngôn loạn ngữ! Chẳng lẽ ngươi nguyện ý cứu sống một tên tà giáo mà đối nghịch với Thanh Phong Kiếm Phái, với toàn bộ võ lâm?”

“Sư phụ...”

“Ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi rút cuộc muốn đứng về phía tên yêu nhân kia, hay giết hẩn đem đến thỉnh tội với ta?” Tín Bạch cả giận nói.

Sở Phi Dương cúi đầu, trầm thanh nói: “Đệ tử sẽ không giết y.”

“Ngươi...” Tín Bạch tức giận nhìn quanh, đoạt lấy cây roi trong tay một đệ tử đang nơm nớp lo sợ bên cạnh, cả giận nói: “Hôm nay ta đánh chết tên nghịch đồ ngươi, rửa sạch sư môn!”

Mai Thần Anh nãy giờ vẫn ở một bên xem chuyện vui, bước lên trước trấn an lão: “Tín lão tiền bối chớ vì một kẻ không đáng mà ra tay. Việc nhỏ như thế, cứ giao cho văn bối.” Hẩn cầm lấy cây roi. Tín Bạch trở lại ghế ngồi, gương mặt đỏ lên vì tức giận, thở dồn dập. Sở Phi Dương lo lắng nhìn lão, kêu: “Sư phụ...” Tín Bạch chỉ thản nhiên quay mặt đi, không muốn nhìn hẩn.

Mai Thần Anh cầm roi đi tới, thản nhiên cười: “Sở đại hiệp, ta biết ngươi nội lực cao, cây roi này quất lên người ngươi cũng không thể gây thương tích đau đớn cho ngươi. Ngươi nếu muốn Tín lão tiền bối tha thứ, phải tỏ ra có chút thành ý chứ, đúng không?”

Sở Phi Dương nhìn về phía Tín Bạch, cúi đầu, triệt tiêu nội lực.

Mai Thần Anh thấy vậy, khước miệng nhếch lên cười, nói: “Sở đại hiệp, xin đắc tội.” Nói xong liền giơ roi lên đánh. Một roi quất vào, liền xuyên qua lớp y phục, lưu lại một lần sưng đỏ trên ngực. Sở Phi Dương tuy không hé răng, nhưng đau đến nỗi cả người run lên.

Mai Thần Anh cười một tiếng, lại tiếp tục đánh. Đúng lúc này cửa phòng đột nhiên bị đá văng ra, một bóng người lao đến chộp lấy cây roi, lại lao đến bên người Sở Phi Dương, lạnh lùng nhìn mọi người trong phòng.

74. Chương 75

Sở Phi Dương nhìn thấy người bên cạnh là Quân Thư Ảnh, hẩn có chút kinh ngạc, nhưng sau lại lo lắng. Tín Bạch luôn muốn giết y, y lại không biết tự lượng sức mình, chọn ngay thời điểm này mà xông vào.

“Thật to gan, dám xen vào chuyện của Thanh Phong Kiếm Phái và Mai gia. Người là ai?” Mai Thần Anh bị thần thủ cực nhanh của Quân Thư Ảnh dọa đến phát sợ, khi phục hồi tinh thần lại liền lên tiếng quát tháo. Tín Bạch cũng nhìn về phía Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương không hiểu ánh mắt của lão mang hàm ý gì, tuy vẫn quỳ nhưng hẩn không ngừng cảnh giác đề phòng. Quân Thư Ảnh lạnh lùng liếc Mai Thần Anh

một cái, khiến hần co rúm cả người. Quân Thư Ảnh khinh thường không muốn cùng hần nói chuyện, ném cây roi xuống đất, quay sang nói với Sở Phi Dương: “Người thật đúng là một đồ đệ hiếu thuận a, chỉ cần sư phụ người nói là để mặc cho người khác đánh, đại hiệp người đầu óc bị choáng váng rồi à?”

Tín Bạch trầm thanh nói: “Vị công tử này, mặc kệ người là thần thánh phương nào, Thanh Phong Kiếm Phái ta từng trị nghịch đồ, không đến lượt ngoại nhân như người nhúng tay vào.”

Sở Phi Dương vừa nghe cảm thấy kinh ngạc, rồi lại nhẹ nhàng thở ra, xem ra là do Tín Bạch không nhận ra Quân Thư Ảnh. Hiện giờ Quân Thư Ảnh tuấn tú tiêu sái, thân hình thon gầy, so với bộ dáng chạt vật mập mạp thảng trước thật đúng là khác xa nhau.

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, nói: “Khi Sở Phi Dương vâng lời thì người tự cao tự đại xem hần như bảo bối, khi không vâng lời thì người sợ hần làm mất mặt mà trừng phạt hần như vậy. Người thật xứng đáng làm sư phụ mà.”

Tín Bạch bị người khác nói như vậy, gương mặt già nua phút chốc trở nên âm trầm. Sở Phi Dương nghe y nói, cảm thấy dường như y có ý bảo vệ mình, giống như những lời nói khi họ ở Hồ gia trại, nhất thời hần cảm thấy tâm tình hỗn loạn, không biết là loại tư vị gì. Nhưng khi hần nhìn sang gương mặt âm trầm của Tín Bạch, biết là có chuyện không tốt liền nhíu mày quát: “Không được vô lễ. Mau hướng sư phụ ta bồi tội!”

Quân Thư Ảnh cười lạnh nói: “Người dám dùng loại khẩu khí này ra lệnh cho ta? Người nghĩ rằng ta lo người sống hay chết sao? Nếu người bị đánh chết, sau này sao giúp ta khôi phục nội lực? Hay là người muốn mượn chuyện này để kéo dài thời gian? Sở Phi Dương, người chờ giờ thủ đoạn trước mặt ta.”

Sở Phi Dương lửa giận dâng lên. Hần luôn nhiệt tình vì y, lại bị y nghi đông nghi tây. Sở Phi Dương lạnh lùng nói: “Ta muốn người lập tức hướng sư phụ ta bồi tội!”

“Lão già giả nhân giả nghĩa này, ta chỉ sợ hần không tha thứ nổi.” Quân Thư Ảnh khinh thường nói.

“Người...” Sở Phi Dương tức giận đứng dậy. Không đợi hần nói tiếp, Tín Bạch đột nhiên hét lớn một tiếng: “Đủ rồi!”

Sở Phi Dương áy náy nhìn về phía Tín Bạch, nói: “Sư phụ.”

“Đủ rồi, các người rút ra ngoài hết cho ta.” Tín Bạch xoa xoa đôi mày, thấp giọng nói.

“Sư phụ...”

“Cút ngay! Cút!” Tín Bạch ném chén trà trên bàn, giận dữ hét.

Sở Phi Dương lòng đầy hối lỗi quỳ xuống lạy, rồi đứng dậy rời đi. Quân Thư Ảnh cũng nhàn nhàn theo sát phía sau.

Sở Phi Dương ra khỏi tử lâu liền đi thẳng về biệt viện. Quân Thư Ảnh im lặng theo sát phía sau, hai người trên đường đi không nói tiếng nào. Đến một chỗ vắng vẻ bên bờ hồ, Sở Phi Dương cuối cùng không nhịn được, tức giận nói với Quân Thư Ảnh: “Ta vẫn chưa thanh toán chuyện người lần trước ám toán sư phụ ta, lần này lại nói những lời ác ý như vậy. Sau này người còn dám vô lễ với sư phụ ta, ta tuyệt không tha cho người.” Quân Thư Ảnh hừ lạnh, quay mặt sang chỗ khác, không buồn lên tiếng. Sở Phi Dương càng thêm giận, lạnh lùng nói: “Người đừng nghĩ ta đã đáp ứng sẽ giúp người hồi phục công lực mà có thể làm theo ý mình. Người còn vô lễ như thế với sư phụ ta, hay muốn ám toán sư phụ ta, Sở Phi Dương ta tuyệt đối sẽ không giúp người.”

Lời nói này chạm vào điều Quân Thư Ảnh đang lo sợ, ánh mắt của y dao động, những mày nhìn Sở Phi Dương, cả giận nói: “Ta bất quá không quen nhìn tên ngu ngốc Mai Thần Ảnh dám điều võ dương oai trước mặt người. Nếu người không thích, lần sau ta tuyệt đối không lên tiếng.”

Sở Phi Dương nghe y nói vậy, mặc dù biết y chỉ vì lợi dụng mình mới chịu nhẫn nhịn, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ấm áp, bao nhiêu bất mãn cùng oán giận, chỉ cần một câu nói này của y, lập tức tan thành mây khói.

Hắn thở dài, xoay người sang chỗ khác, lạnh nhạt nói: “Trở về đi.” Quân Thư Ảnh gật gật đầu, đi bên cạnh hắn. Dọc đường cả hai đều im lặng chìm trong tâm tư của riêng mình.

Sáng sớm ngày hôm sau, Sở Phi Dương đem một thùng nước ấm thật lớn đến phòng Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh ngạc nhiên hỏi: “Người muốn làm gì?”

Sở Phi Dương nói: “Nội lực của người là chí âm, mang tính hàn. Nếu ta đã thông kinh mạch cho người, phải giúp người dung hợp nội dung tán loạn trong cơ thể, nhất định sẽ khiến hàn khí đột ngột xâm nhập vào cơ thể, khó có thể chịu được. Nếu người vào trong thùng nước ấm này thì khi ta giúp người vận nội công người sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Quân Thư Ảnh nghe theo lời Sở Phi Dương, nửa thân trên xích lõa tiến vào thùng nước. Sở Phi Dương đến phía sau y, vén mái tóc dài của y ra trước ngực. Hắn đặt tay lên lưng y, thấp giọng nói: “Bắt đầu.”

Quân Thư Ảnh nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy một dòng nhiệt lưu từ tay Sở Phi Dương chậm rãi chảy vào trong cơ thể, ôn nhu lan ra tứ chi, cả người y thư sướng như được những sợi bông ấm áp mềm mại bao bọc. Không bao lâu dòng ngoại lực kia bỗng trở nên mạnh mẽ, cường ngạnh đánh sâu vào kinh mạch bị bế tắc. Quân Thư Ảnh nhú mày khi từng đợt đau đớn truyền đến.

“Đừng chống cự.” Âm Thanh ôn hòa trầm thấp của Sở Phi Dương từ phía sau truyền đến. “Thả lỏng người ra.”

Quân Thư Ảnh theo lời hắn thả lỏng thân thể, dòng ngoại lực vẫn tùy ý đánh sâu vào cơ thể, trong phút chốc đầu y đầy mồ hôi, không biết vì đau đớn hay vì cơ thể quá nóng.

Đột nhiên chung quanh thân thể bắt đầu cảm thấy mát lạnh, Quân Thư Ảnh mừng rỡ, cảm giác này y rất quen thuộc, chính là cảm giác nội lực lưu động trong thân thể.

Kinh mạch bắt đầu được đã thông, nội lực càng lúc càng mãnh liệt lưu chuyển trong cơ thể. Hàn khí càng lúc càng mạnh, nháy mắt liền khiến Quân Thư Ảnh cảm thấy như mình rơi vào hầm băng. Nội lực của Sở Phi Dương còn chưa rút khỏi cơ thể đã đụng vào nội lực trong cơ thể Quân Thư Ảnh, giống như hai luồng băng hỏa đụng phải nhau, vô cùng khó chịu.

Thấy kinh mạch y đã thông suốt, Sở Phi Dương đưa nội lực tán loạn của y về đan điền mới rút tay ra, nói: “Đến đây người phải tự dựa vào chính mình rồi.” Quân Thư Ảnh cố nén cảm giác khó chịu, ngưng thần vận khí. Sở Phi Dương ở một bên yên lặng nhìn. Phần thân thể lộ ra khỏi mặt nước của Quân Thư Ảnh khẽ run, môi tím tái, đôi mày nhíu chặt, tựa hồ y đang khó chịu đến cực điểm.

“Ta... rất lạnh.” Quân Thư Ảnh run giọng nói.

Sở Phi Dương trả lời: “Không cần nói. Tự người phải khống chế được nội lực của mình, như thế sẽ không cảm thấy lạnh nữa. Điểm này ta không thể giúp được người.”

Quân Thư Ảnh không lên tiếng nữa, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, cả người không ngừng run rẩy. Sở Phi Dương chờ một lúc mới cảm thấy có điểm không ổn, vội vã kêu lên: “Quân Thư Ảnh?”

Môi Quân Thư Ảnh giật giật, âm thanh nhỏ đến mức khó có thể nghe được: “Sở Phi Dương... Dương, giúp ta... ta... lạnh...”

Sở Phi Dương nhúng tay vào thùng nước, thấy nước lạnh như băng. Hắn vội bế Quân Thư Ảnh ra, lau khô nước trên người y, đưa y tới bên giường. Cả người Quân Thư Ảnh phát run, thần trí không tỉnh táo vì quá lạnh. Sở Phi Dương cởi y phục rồi cũng ngồi lên giường, ôm chặt Quân Thư Ảnh vào lòng. Thân nhiệt ấm áp dường như khiến Quân Thư Ảnh cảm thấy thoải mái không thôi, càng dựa sát vào người Sở Phi Dương. Sở Phi Dương đặt hai tay lên người Quân Thư Ảnh, chậm rãi đưa nội lực của mình vào người y.

Cảm giác ấm áp làm cho Quân Thư Ảnh dần dần tỉnh táo trở lại, đôi mày giãn ra. Sở Phi Dương thu lại nội lực, tay vẫn để trên lưng Quân Thư Ảnh, khẽ vuốt ve y.

Sở Phi Dương cảm thấy Quân Thư Ảnh vẫn đang nửa tỉnh nửa mê, nhưng chỉ chốc lát nữa y sẽ thanh tỉnh. Hắn không muốn buông Quân Thư Ảnh đang ngoan ngoãn dựa vào người mình ra, đưa tay nâng cằm y lên, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi vừa hồng hào trở lại, cúi đầu cảm nhận đôi môi mềm mại của y.

Sở Phi Dương cẩn cẩn môi y, đầu lưỡi vươn vào miệng nhẹ nhàng liếm động.

Sở Phi Dương hôn một hồi, bỗng nhiên cảm thấy cơ thể trong ngực mình cứng đờ. Hắn mở to mắt, liền chạm vào đôi mắt đen thẳm của Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương nhắm mắt trở lại, hôn càng sâu thêm. Khoảng cách quá gần khiến Quân Thư Ảnh nhìn rõ đôi mắt trong suốt lại sâu thẳm như nước đang nhìn thẳng vào mình, đôi mắt có thể thu hút hồn phách người khác.

Sở Phi Dương kêu khẽ, đem Quân Thư Ảnh đặt dưới thân mình, kiểm chặt hai tay y, điên cuồng hôn môi y.

75. Chương 76

Khi Sở Phi Dương buông Quân Thư Ảnh ra, cả hai đều thở hổn hển.

Sở Phi Dương gắt gao ngăn chặn Quân Thư Ảnh, lại tiếp tục một nụ hôn thật sâu. Quân Thư Ảnh quay mặt đi, hắn liền vùi mặt cổ y, đôi tay vòng qua người y càng siết chặt hơn. Không biết qua bao lâu, Sở Phi Dương ngẩng đầu nhìn Quân Thư Ảnh. Gương mặt y tái nhợt, hàng mi khép hờ khẽ run.

“Quân Thư Ảnh, ta...” Sở Phi Dương lên tiếng, nhưng không biết phải nói tiếp thế nào. “Ta đối với người... tuyệt không có ý bất kính.”

Quân Thư Ảnh nhú mày, muốn đẩy Sở Phi Dương ra.

Sở Phi Dương hơi dùng sức áp chế không cho y giãy giụa, dựa sát vào thân thể hơi lạnh lẽo của y, nói: “Ta không tin người không có cảm giác, Quân Thư Ảnh, ta dù quá phận người cũng không chối từ ta, phải không?”

Quân Thư Ảnh không nói gì, Sở Phi Dương đưa tay vuốt ve gương mặt y, hơi thở cả hai hòa quyện vào nhau.

“Kỳ thật hiện tại người cũng không chán ghét ta...” Sở Phi Dương đột nhiên cười khẽ, thấp giọng nói, cúi xuống hôn môi Quân Thư Ảnh. Cảm giác mềm mại lạnh lẽo như vậy, không biết là do hắn quá nóng hay là Quân Thư Ảnh quá lạnh.

Sở Phi Dương cẩn thận vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng tiến vào miệng y.

Quân Thư Ảnh cũng không đẩy hắn ra.

Sở Phi Dương bỗng cảm thấy như vậy cũng không khiến hắn hài lòng. Thời điểm này, hắn không thể xác định là Quân Thư Ảnh đã thật sự động tâm với mình, hay y làm vậy chỉ để đổi lấy sự trợ giúp của hắn.

“Ta không phải muốn người báo đáp. Người hiểu chứ?” Sở Phi Dương ghé vào tai y nói.

Quân Thư Ảnh quay đầu đi, muốn tránh hơi thở như có như không của Sở Phi Dương đang phả vào tai mình.

Sở Phi Dương thở dài, đứng dậy mặc lại y phục, nói: “Giường đều bị ướt cả rồi. Ta sẽ giúp người thay chăn mới. Công lực người vừa mới khôi phục, nên nghỉ ngơi một chút rồi hãy vận khí điều trị.” Nói xong hắn liền rời đi. Quân Thư Ảnh đưa tay vuốt ngang trán, thở phào nhẹ nhõm.

Quân Thư Ảnh nhanh chóng hồi phục công lực, chỉ trong nửa tháng y đã khôi phục được bảy tám phần. Sở Phi Dương mỗi ngày đều nhìn y luyện công, thỉnh thoảng lại chỉ điểm, nhờ vậy công lực Quân Thư Ảnh càng ngày càng tăng tiến, y càng bội phục Sở Phi Dương hơn. Võ công của hắn quả thực thâm sâu khôn lường, y phải thừa nhận đệ nhất thiên hạ quả thật chỉ có thể là Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương đã hứa là sẽ dạy võ công, Quân Thư Ảnh tất nhiên sẽ không khách khí. Sở Phi Dương cũng tận tâm tận lực truyền thụ võ công cho y. Hai người cũng không nhắc lại chuyện xảy ra ngày hôm đó, có

điều hành động của Sở Phi Dương càng lúc càng thân mật, nhưng Quân Thư Ảnh trầm mê võ nghệ, cũng không để ý đến chuyện này.

Khí trời càng lúc càng trở lạnh, Sở Phi Dương liền mua chút y phục mới cho Quân Thư Ảnh, Cao Phóng cùng tiểu hài tử. Hắn gọi mọi người vào sảnh chọn y phục. Cao Phóng vừa ôm tiểu hài tử vừa háo hức chọn lựa. Quân Thư Ảnh ngồi một bên, sắc mặt âm trầm, lơ đãng ánh mắt chăm chú của tiểu hài tử dành cho mình.

Sở Phi Dương đến bế tiểu hài tử từ tay Cao Phóng, mang nó đến trước mặt Quân Thư Ảnh, nói: “Nội lực của người cũng đã khôi phục rồi, người cũng đừng nên hành động như có thâm thù đại hận gì với nó nữa. Tiểu hài tử này thật đáng yêu, đến giờ ta vẫn chưa thấy tiểu hài tử nào đáng yêu hơn đâu.” Sở Phi Dương ôm đến cho Quân Thư Ảnh xem. Tiểu hài tử trong lòng Sở Phi Dương vươn đôi tay béo tròn về phía Quân Thư Ảnh, đôi mắt đen láy nhìn y tha thiết, cái miệng vẫn chưa mọc răng chảy ra một ít nước dãi.

“Nó rất muốn thân cận với người, người ôm nó một chút đi.” Sở Phi Dương đưa tiểu hài tử vào ngực Quân Thư Ảnh, y chỉ có thể đỡ lấy, nhìn mặt nhăn mày miễn cưỡng ôm tiểu hài tử.

Tiểu hài tử ngoan ngoãn nằm trong lòng Quân Thư Ảnh, một bàn tay nắm vạt áo y, tay kia thì vươn lên như muốn chạm vào cằm y.

Cao Phóng chạy đến, cười nói: “Tiểu hài tử này cuối cùng cũng đạt được tâm nguyện rồi. Tính ra nó cũng được mấy tháng rồi mà vẫn không có tên. Giáo chủ, người đặt tên cho nó đi.”

Quân Thư Ảnh vừa nghe thấy liền lộ vẻ chán ghét, đưa tiểu hài tử lại cho Cao Phóng, nói: “Ta không đặt.”

Cao Phóng vội vàng bế lấy, nhẹ nhàng gỡ bàn tay tiểu hài tử còn nắm vạt áo Quân Thư Ảnh ra, quay sang nói với Sở Phi Dương: “Vậy Sở đại hiệp đặt tên đi.”

Nói về võ công thì được, chứ việc đặt tên, Sở Phi Dương quả thật không biết tí gì cả. Hắn nghĩ nghĩ, khó xử nói: “Tên dễ gọi thì dễ dưỡng, vậy... gọi là Thạch Đầu đi, cứng rắn ương ngạnh.”

Cao Phóng vừa nghe liền thấy kỳ dị, cười không ngớt, nói: “Được được, tên rất hay. Tiểu Thạch Đầu, hài tử đáng thương, sau này cứ gọi người là Tiểu Thạch Đầu vậy.”

Sở Phi Dương nhìn về phía Quân Thư Ảnh, cười nói: “Ta biết tên này không dễ nghe. Sau này người đặt lại một cái tên khác dễ nghe hơn đi.”

Quân Thư Ảnh quay đầu không trả lời. Sở Phi Dương tiến lên kéo y, nói: “Đi thôi, hôm nay ta dạy người chút khinh công bộ pháp.”

Quân Thư Ảnh vừa nghe, hai mắt liền sáng lên theo hắn ra ngoài. Lần đầu cả hai giao thủ, y đã thán phục khinh công của Sở Phi Dương. Nay có cơ hội được học, đối với y thật không gì tốt bằng.

Sở Phi Dương niệm tâm pháp cho Quân Thư Ảnh nghe, đến khi y đã nắm vững, liền đưa y bay đến núi.

Hai người một trước một sau phi thân đi, Quân Thư Ảnh cố gắng cũng có thể đuổi kịp Sở Phi Dương. Tới chân núi hắn bất ngờ tăng tốc bay đi, Quân Thư Ảnh liền đuổi theo đến một vùng đất bằng phẳng.

Sở Phi Dương quay đầu lại cười cười, bỗng nhiên chạy tới ôm Quân Thư Ảnh, đưa y lên đỉnh một cây phong cách đó không xa. Cây phong cao lớn, trên đỉnh lại nhỏ hẹp chỉ đủ để hai người đứng. Gió núi phàn phật, mây mù lượn lờ, đứng ở nơi cao như vậy có thể quan sát được phong cảnh hùng vĩ xung quanh.

“Người thấy nơi này như thế nào? Từ nơi này nhìn xuống, tất thấy đều nhỏ bé, hồng trần thế tục cũng không còn vướng bận nữa.” Thanh âm Sở Phi Dương hòa vào gió núi càng thêm ôn nhu.

Khóe miệng Quân Thư Ảnh khẽ nhếch, y nói: “Không sai. Tiếc là khi rời khỏi nơi này, chúng ta lại trở về làm một con kiến, không thể mọc cánh thành tiên được.”

Sở Phi Dương không đáp lại, chỉ giữ cho Quân Thư Ảnh đứng vững. Một lúc lâu sau, hắn mới lên tiếng: “Quân Thư Ảnh, ta không biết vì sao người lại lạnh lùng như vậy. Nhưng ta... nguyện ý bên cạnh người mãi mãi, người có nguyện ý hay không?” Một lúc sau, Quân Thư Ảnh chỉ nói: “Chúng ta đi xuống đi.”

Sở Phi Dương nắm chặt tay, bắt đắc dĩ than nhẹ, mang Quân Thư Ảnh bay trở về ngọn núi đối diện. Đến nơi, Quân Thư Ảnh liếc nhìn hắn một cái rồi thi triển khinh công trở về trước.

76. Chương 77

Võ công Quân Thư Ảnh ngày càng tiến bộ, Sở Phi Dương quả thật đã thực hiện đúng lời hứa, dốc sức truyền thụ võ công cho y. Quân Thư Ảnh luôn mang vẻ mặt thản nhiên, nhưng ánh mắt cuồng nhiệt thì không thể nào che lấp được. Sở Phi Dương cảm giác gần đây mỗi lần Quân Thư Ảnh nhìn đến hắn thì hai mắt lại tỏa sáng, khỏi nghĩ cũng biết trong mắt y, hắn chỉ như một quyển bí tịch võ công mà thôi. Tuy rất buồn bực nhưng hắn cũng không có cách nào khác.

Thời tiết dần chuyển lạnh, họ cũng đã ở đây được bốn tháng. Nội lực của Quân Thư Ảnh hiện giờ thậm chí còn cao hơn trước một tầng, trong lòng y vui sướng vô cùng. Sở Phi Dương biết y tất nhiên có mưu đồ, nhưng y luôn che giấu cảm xúc của mình, Sở Phi Dương cũng không đoán ra tâm tư của y, chỉ có thể cẩn thận đề phòng.

Sở Phi Dương vất vả tìm một nơi trú ngụ hẻo lánh trong rừng cây nhằm giúp Quân Thư Ảnh quên dần đi hận ý, nhưng dường như cũng không có hiệu quả gì.

Đến cuối năm, Sở Phi Dương bàn chuyện mừng năm mới với Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh chỉ thản nhiên đồng ý, cũng không quan tâm đến những gì Sở Phi Dương nói. Sở Phi Dương bắt đầu sửa soạn vật dụng ngày tết, trước là mấy bình rượu quý, rồi bắt đầu thay giấy dán trong phòng.

Quân Thư Ảnh mỗi ngày chỉ cần được Sở Phi Dương dạy vài câu võ công tâm pháp là thấy hài lòng rồi. Sở Phi Dương phẩy phẩy tay thở dài, tự nghĩ chính mình rõ ràng là người sống sờ sờ ra đây, lại ngọc thụ lâm phong anh tuấn tiêu sái, vậy mà so ra còn không bằng vài câu khẩu quyết, liền quyết định lần sau không truyền thụ gì cho Quân Thư Ảnh nữa, để cho y phải xem trọng mình hơn chút. Nhưng mỗi lần Quân Thư Ảnh thản nhiên đến trước mặt hắn bảo đã thông hiểu những câu khẩu quyết mà hắn vừa mới truyền thụ, hắn liền vất óc suy nghĩ những đòn thế tâm pháp tinh diệu hơn, chỉ để đối lấy một khắc thân cận cùng Quân Thư Ảnh và chút lòng khâm phục của y. Đến khi Quân Thư Ảnh nghe xong lại thản nhiên rời đi, võ công đệ nhất thiên hạ Sở đại hiệp chỉ có thể lủi thủi một mình ôm vò rượu về phòng uống giải sầu.

Ngày tháng chạp gió lạnh thấu xương, tuyết cũng bắt đầu tan, những cây mai trong đình viện dần trở hoa, hương thơm nhàn nhạt. Khi Sở Phi Dương băng qua con đường lấp đầy tuyết đến phòng của Quân Thư Ảnh thì y đang ngồi bên cửa sổ nhắm mắt trầm tư, gương mặt y trông thật ôn hòa dưới ánh nắng vàng nhạt ngày cuối đông. Sở Phi Dương cười cười ngồi xuống bên cạnh Quân Thư Ảnh, không lên tiếng quấy rầy y. Quân Thư Ảnh mở mắt nhìn hắn, hơi ngạc nhiên hỏi: “Ăn cơm?”

“... Không.”

“Cũng vừa đúng lúc, câu khẩu quyết hôm qua người truyền cho ta...”

“Quân Thư Ảnh, người nhìn ta chỉ có thể nghĩ đến chuyện ăn cơm và luyện võ công?” Sở Phi Dương bắt đầu mất kiên nhẫn.

Quân Thư Ảnh nhíu mày, hỏi: “Vậy xin hỏi Sở đại hiệp muốn như thế nào?”

“... Quên đi.” Sở Phi Dương thở dài, ngồi ngay ngắn lại, bắt đầu lộ vẻ phẫn khởi nói: “Ta vừa nhận được tin, cách nơi này trăm dặm có một thị trấn đông đúc giàu có, lại sắp bị một đám đạo tặc quấy phá.”

“... Người phẫn khởi thế sao?” Quân Thư Ảnh hồ nghi nhìn hắn.

“Đương nhiên.” Sở Phi Dương bẻ tay, tiếng xương cốt lâu ngày không hoạt động vang lên. “Cũng lâu lắm rồi ta không vận động tay chân, lần này sao có thể để lỡ cơ hội? Người cũng đi cùng ta đi.”

Quân Thư Ảnh nghe Sở Phi Dương nói như thế, chính mình cũng không thể nhịn được, y nhớ rõ đã lâu mình chưa ném lại sự thống khoái khi giết người.

“Được! Ta đi cùng người!” Quân Thư Ảnh cười nói.

Hai người nói đi là đi, lập tức lên đường. Một con ngựa, một thanh kiếm, một vò rượu, cứ thế mà khởi hành.

Khi Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh tới thị trấn, nơi đó vẫn đang náo nhiệt yên bình. Hai người tìm một gian phòng thượng hạng trong một khách đếm để trọ lại.

Tiểu nam hài trong khách điểm đối với hai khách nhân cầm kiếm đột nhiên xuất tại nơi này rất tò mò, cậu không lộ vẻ sợ người lạ mặt mà cứ bám dính lấy họ. Quân Thư Ảnh luôn luôn lãnh đạm, ngược lại Sở Phi Dương rất thích tiểu nam hài nên cũng không ngăn cản cậu đi theo mình. Tiểu nam hài nói muốn học võ công, Sở Phi Dương liền niệm chút khẩu quyết cho cậu nghe, bảo cậu ghi nhớ thật kỹ. Tất nhiên tiểu nam hài một câu cũng không hiểu, chỉ biết học thuộc lòng như vẹt. Quân Thư Ảnh lại biết rõ mấy câu vô cùng đơn giản kia là bí tuyệt võ công mà bao nhiêu người trên giang hồ thiết tha mơ ước, vậy mà Sở Phi Dương cứ tùy tiện dạy cho một tiểu hài tử ở nông thôn.

“Có thể một đại hiệp sẽ lại xuất hiện.” Sở Phi Dương xoa xoa đầu tiểu nam hài, nhìn Quân Thư Ảnh cười nói. “Kỳ thật ta được như ngày hôm nay cũng là nhờ học võ công theo cách này.”

“... Người có thể thôi tự cao tự đại một chút được không?” Quân Thư Ảnh thở dài. Sở Phi Dương cười to, tiếp tục xoa xoa đầu tiểu hài tử đang khó hiểu nhìn hai người.

77. Chương 78

Hai người đã ở trong thị trấn năm ngày, Quân Thư Ảnh cũng không còn đủ kiên nhẫn để chờ đợi được nữa. Buổi tối, Sở Phi Dương kéo Quân Thư Ảnh ra ngoài, hưng trí ngất ngưởng cao đầu nói muốn đưa y đi xem chợ đêm. Quân Thư Ảnh gạt tay hắt ra, lạnh lùng nói: “Ta không muốn lãng phí thời gian ở nơi nhàm chán này. Nếu ngày mai vẫn không có chuyện gì xảy ra, ta muốn lập tức trở về.”

Sở Phi Dương nhìn y, ánh mắt lóe sáng, cười cười nói: “Trở về? Người muốn trở về đâu?”

Quân Thư Ảnh lạnh lùng liếc hắt một cái, không để ý tới vấn đề nhàm chán của hắt.

Sở Phi Dương giơ tay lên, Quân Thư Ảnh cảm thấy một vật gì đó lạnh lạnh chạm vào mặt mình, y cả kinh đẩy mạnh ra, lúc đó mới nhìn rõ đó chính là một vò rượu.

Sở Phi Dương ném vò rượu cho y, nói: “Không muốn đi cũng được. Chúng ta cùng nhau uống rượu đi.” Nói xong hắt ra khỏi phòng, nhảy lên mái nhà. Bầu trời đen thẫm không trăng không sao, chỉ có ánh đèn mờ nhạt phản chiếu trên mặt tuyết, cảnh vật nhu hòa yên tĩnh.

Sở Phi Dương cảm thấy một cơn gió thổi qua, Quân Thư Ảnh đã phi thân lên ngồi bên cạnh hắt. Hắt cười nói: “Khinh công của người tiền bối hơn rất nhiều so với lần chúng ta giao thủ.”

“Kia cũng là nhờ thiên hạ đệ nhất Sở đại hiệp chỉ bảo cho.” Quân Thư Ảnh thản nhiên nói, âm thanh mang theo một tia trào phúng.

Sở Phi Dương khoát tay áo nói: “Khách khí khách khí. Sao người không uống rượu đi? Rượu ngon không nên lãng phí.” Nói xong hắt cầm lấy vò rượu của Quân Thư Ảnh, mở giấy dán trên miệng vò rượu ra rồi đưa lại cho Quân Thư Ảnh. Hắt chạm vò rượu của mình vào vò rượu của Quân Thư Ảnh, ngửa đầu uống một ngụm to. Quân Thư Ảnh cười cười uống, dòng rượu mát lạnh chảy xuống cổ họng khiến y cảm thấy tâm tình sáng khoái hơn.

Sở Phi Dương cười nói: “Uống rượu để nóng người trước, đợi lát nữa có thể tận lực chiến đấu.”

Quân Thư Ảnh nhướng mày nhìn hấn, đặt vò rượu lên đùi. Nhìn y, Sở Phi Dương cảm giác toàn thân xao động khó nhin, như mãnh hổ muốn lao ra khỏi lồng.

Một lúc lâu sau hai người không nói chuyện. Dần về khuya, ngọn đèn dầu cũng đã lụi tắt, xung quanh không còn bất cứ âm thanh nào nữa.

Sở Phi Dương từ nãy đã nằm xuống, nhắm mắt lại như đang chìm trong giấc ngủ. Trong không trung bỗng nhiên truyền đến một âm thanh nhỏ, hấn liền mở mắt ngồi bật dậy. Quân Thư Ảnh nhìn vào đôi mắt không chút che giấu sự cuồng nhiệt của hấn. Sở Phi Dương cười khẽ, hai người đứng lên, phi thân vào bóng đêm.

Vị trưởng thôn già nua nửa đêm bị đánh thức, gọi tất cả nam đinh lực lưỡng trong trấn ra trấn thủ trước cửa thôn, bóng người gầy yếu run rẩy trong gió rét lại toát lên sự kiên định không chịu khuất phục.

Trước mặt họ là đám thổ phỉ mà dân phụ cận truyền tai nhau. Bọn thổ phỉ này không biết đã đi qua bao nhiêu thôn trấn, nơi nào chúng cũng cướp của giết người, không chuyện ác nào không làm. Cả bọn cười ngửa, cả người trùm áo khoác đen, ngay cả gương mặt cũng che khăn thật kín, ngọn đuốc trong tay phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo của đao kiếm. “Các vị hảo hán, thôn nhỏ này không có vàng bạc châu báu gì, nhưng lão phu đã chuẩn bị cho các vị đồ dùng lương thực trên đường đi, thỉnh các vị giơ cao đánh khẽ, để người dân trong thôn bình yên vô sự. Chúng ta vô cùng cảm kích.” Thanh âm lão trưởng thôn chìm vào trong gió rét.

Tên thổ phỉ ở giữa bật cười to, hô lên: “Lão nhân, người cũng biết thức thời đấy. Gia gia chúng ta rất thích những người như lão. Tha cho các người cũng được, nhưng phải đem khuê nữ trong thôn trói lại đến dâng cho chúng ta mới được.” Nói xong cả bọn lại rộ lên những tiếng cười bỉ ổi.

Trưởng thôn tức giận đến mức cả người phát run nhưng vẫn kiên trì nhẫn nại trả lời: “Các vị hảo hán, xin niệm tình...”

“Còn đông dài với lão làm gì! Mau giết tất, cứ đứng ở đây mà chịu lạnh à.” Có tên oán giận, vung tên bắn trúng thôn. Dân chúng hoảng sợ thét vang lên, nhưng không ai có thể lao vào cứu kia kịp thời.

Đột nhiên mọi người nhìn thấy một bóng đen lướt nhanh qua. Đến khi nhìn kỹ mới thấy một nam nhân một thân y phục màu đen đứng giữa mũi tên và trưởng thôn, y phục không gió tự lay động, khí thế bức người. Ngón tay thon dài tái nhợt khẽ động, mũi tên đang bay tới gãy đôi rơi xuống đất.

“Người là kẻ nào? Dám phá hỏng chuyện của gia gia chúng ta, hay là người chán sống?” Tên thổ phỉ không rút mà run, hoảng sợ rống lên.

Sở Phi Dương không biết từ đâu xuất hiện tới bên người trưởng thôn, đưa lão đến bên đám dân làng phía sau. Lúc này hấn mới xông vào trận, kề vai sát cánh cùng Quân Thư Ảnh, cười nói: “Chư vị gọi gia gia làm gì, bọn ta cũng không tranh giành địa vị vương bát đần(*) với các người đâu. Vị này chính là Quân Thư Ảnh Quân công tử, còn tại hạ là Sở Phi Dương. Các vị nên nhớ kỹ để xưng với Diêm Vương mình chết dưới tay ai.”

Khi tên thổ phỉ la hét, kỵ mã cũng bắt đầu chuyển động. Quân Thư Ảnh liếc mắt nhìn Sở Phi Dương rồi bất ngờ lao thẳng vào đám thổ phỉ. Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, thể trận của bọn thổ phỉ bị rối loạn, chúng hùng hống lao vào vây quanh Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương nhếch miệng cười cười, xoay người đối mặt với đám dân chúng đang sợ ngây người phía sau, ôn hòa cười nói: “Đao kiếm vô tình, thỉnh quý vị lui về thôn an tâm chờ đợi.”

Trưởng thôn nhìn về trận hỗn chiến thỉnh thoảng truyền tới những tiếng kêu la thảm thiết, nói: “Vị đại hiệp này, bằng hữu của người đang bị vây khốn, chúng ta cũng phải xông vào cứu trợ a.”

Sở Phi Dương cười nói: “Y không sao đâu.” Cho dân chúng trở về thôn xong, Sở Phi Dương lập tức tham chiến, một đường kiếm khí hất văng bọn thổ phỉ, dọn đường cho hấn đến đứng đối lưng với Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn về phía hấn, sắc mặt hồng nhuận hăng hái. Sở Phi Dương cười với y. Quân Thư Ảnh quay người sang hướng khác, tiếp tục hỗn chiến với đám thổ phỉ đang xông vào họ như thác lũ.

Một lúc sau, hai người ngồi tựa vào nhau. Xung quanh thi thể chất đầy, mùi máu tươi tràn ngập.

“Khi giết người, trông người thật đáng sợ.” Quân Thư Ảnh khẽ cười nói. “Còn người có vẻ phần khởi lắm.” Sở Phi Dương trả lời.

Quân Thư Ảnh xùy một tiếng, đứng dậy rời đi. Sở Phi Dương cười cười theo sau y, hai người một trước một sau trở về thôn.

Dân chúng trong thôn tránh được kiếp nạn lần này, hơn nữa khi xử lý thi thể nhìn thấy bọn ác tặc đều bị giết sạch liền sùng kính Sở Phi Dương và Quân Thư Ảnh như thần tiên tái thế đến cứu sống bọn họ. Trưởng thôn mở miệng ra là gọi ân nhân, bị Sở Phi Dương từ chối, liền sửa lại thành Sở đại hiệp Quân đại hiệp. Sở Phi Dương vừa cười vừa nhìn về phía Quân Thư Ảnh, gương mặt y vẫn không chút thay đổi.

Hai người vất vả lắm mới thoát khỏi mọi người để trở về khách điếm. Sở Phi Dương lại lấy ra mấy vò rượu, cùng Quân Thư Ảnh lên mái nhà đối ẩm(*). Hai người không nói lời nào, chỉ có vò rượu thỉnh thoảng lay động giữa khoảng không. Đến khi tia sáng đầu tiên xuất hiện, mặt trời dần lộ dạng, khắp nơi nhộn nhịp hẳn lên. Nắng sớm bao trùm lên từng ngôi nhà, ấm áp bình thản.

“Người xem, khung cảnh an bình tuyệt đẹp như vậy, nhà nhà thì đang phần khởi chuẩn bị mừng năm mới. Nếu như không có chúng ta, hôm nay nơi này chỉ còn là một đồng phế tích đầy xác người.” Sở Phi Dương giơ vò rượu lên chỉ xuống dưới.

“Không liên quan đến ta.” Quân Thư Ảnh thản nhiên nói. “Ta giết đám thổ phỉ cũng không phải vì muốn cứu người.”

“Nhưng người thật sự đã cứu bọn họ, Quân đại hiệp.” Sở Phi Dương cười nói. “Tất cả mọi người đều cảm kích người, đa tạ người. Loại cảm giác này không tốt sao?”

Quân Thư Ảnh không trả lời.

Sở Phi Dương quay đầu nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Quân Thư Ảnh, một lúc sau mới lên tiếng: “Ta nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta giao thủ, người đã sử dụng một cây tiêu, trông rất tao nhã. Sao không thấy người sử dụng nữa?”

Quân Thư Ảnh liếc hẩn một cái, nói: “Vỡ rồi, ta đã ném rồi.”

Sở Phi Dương cười nói: “Ta biết cây tiêu kia có thể làm vũ khí, nhất định là có điểm đặc biệt, chỉ sợ ta có bồi(*) cũng không bồi nổi. Chỉ là hôm nay ta nhìn thấy một cây tiêu trên phố, thấy rất được.” Hắn đưa tay ngang thắt lưng rút cây tiêu ra, đưa tới trước mặt Quân Thư Ảnh, nói: “Xem như ta bồi của người đi.”

Quân Thư Ảnh tiếp nhận, nhìn thoáng qua nói: “Không tốt như cái trước.”

Sở Phi Dương sờ sờ mũi, cười nói: “Đối với chuyện này ta vốn không hiểu biết, âm thanh nghe vào cũng thấy giống nhau.” Quân Thư Ảnh cười cười, đặt cây sáo bên người, lại cầm lấy vò rượu.

Sở Phi Dương lại nói: “Lần kia người thổi là khúc nhạc gì? Tới bây giờ ta vẫn chưa từng nghe qua. Âm thanh êm tai như thế lại có thể gọi độc trùng, thật kỳ lạ.”

Quân Thư Ảnh trả lời: “Khúc nhạc kia cũng không có gì đặc biệt, nếu không có nội lực của ta thì thanh âm sẽ không đến chỗ độc trùng được.” Y đưa cây tiêu tới bên môi, tiếng tiêu trong trẻo vang lên. Ban đầu còn hơi hỗn loạn, ngay sau đó liền chuyển thành một âm điệu dễ nghe, êm tai, dần dần hòa vào bóng đêm lạnh giá. Sở Phi Dương ngẩng người nhìn Quân Thư Ảnh. Hơi thở phiêu tán trước mặt, ngón tay thon dài chuyển động trên cây tiêu, đôi môi khẽ hé mở...

Đột nhiên Sở Phi Dương kéo tay Quân Thư Ảnh, tiếng tiêu chợt ngừng bật, gương mặt hai người gần lại, chóp mũi tựa hồ sắp chạm vào nhau.

“Quân Thư Ảnh...” Sở Phi Dương nhẹ nhàng gọi. Quân Thư Ảnh im lặng nhìn hẩn, hơi thở của y phả vào mặt hẩn mang chút hơi rượu.

Sở Phi Dương hơi nghiêng đầu, chậm rãi tiến gần đến đôi môi Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh khép hờ mắt, đôi môi hai người chạm nhau.

(*) vương bát đản: từ dùng để chửi nhau thôi ^^

(*) đôi ẩm: cùng uống rượu

(*) bồi: đền ^^

Tiểu hài tử ngoan ngoãn nằm trong lòng Quân Thư Ảnh, không ồn không nháo, cắn cắn ngón tay, im lặng ngẩng đầu nhìn Quân Thư Ảnh. Rồi dường như cảm thấy mệt mỏi, tiểu hài tử há cái miệng có vài cái răng nanh mới nhú lên ngáp dài, nhắm mắt dựa vào ngực Quân Thư Ảnh.

78. Chương 79

Sở Phi Dương điên cuồng hôn đôi môi Quân Thư Ảnh, như thể hắn đang chìm sâu vào men say. Hắn gât gao ôm chặt lấy y, để hai cùng nằm xuống mái nhà. Quân Thư Ảnh im lặng để mặc hắn ôm. Sở Phi Dương vừa hôn vừa thì thào lặp đi lặp lại tên Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương nói: “Người làm bộ dáng thế này, như thế nếu xa rời ta người sẽ lập tức chết đi vậy.”

Sở Phi Dương khẽ hôn lên mặt Quân Thư Ảnh, thấp giọng nói: “Người nói đúng. Trên đời này không ai có thể làm cho ta cảm thấy đau đớn như vậy. Trước kia không có, sau này cũng không. Chỉ có người, Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương ta sớm là đệ nhất thiên hạ, không ai có thể tổn thương ta. Chỉ có người, Quân Thư Ảnh, chỉ có người có thể dễ dàng tổn thương ta. Chỉ cần một câu nói, một ánh mắt của người, có thể khiến ta lên cõi thần tiên, cũng có thể khiến ta rơi xuống địa ngục.”

Quân Thư Ảnh cúi mặt, cảm nhận cảm Sở Phi Dương nhẹ nhàng đặt trên đỉnh đầu của mình. Sở Phi Dương kéo Quân Thư Ảnh vào sát hơn, để mặt y dựa vào ngực mình, bàn tay đặt sau lưng y dịu dàng vuốt ve.

“Ta tin, Sở Phi Dương.” Giọng nói nhẹ nhàng của Quân Thư Ảnh vang lên. “Ta tin người thật sự tốt với ta. Cảm tạ.”

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu lên, đôi mắt đen thẫm trong suốt như dòng nước, không chứa một tia tạp chất. Sở Phi Dương hơi sững sốt. Dường như hắn đã sớm quen với một Quân Thư Ảnh lúc nào cũng đa nghi, luôn âm thầm tính kế, y đột nhiên trở nên dễ dàng thân cận như thế, hắn nhất thời không biết phải ứng đối như thế nào.

Nhưng Sở Phi Dương cũng chỉ bất ngờ trong giây lát, hắn lập tức mừng rỡ cúi đầu hôn lên đôi môi Quân Thư Ảnh, đầu lưỡi tham lam nhẹ nhàng tiến vào, ánh mắt không che lấp được ý cười. Quân Thư Ảnh nhắm mắt lại để hắn tùy ý hôn.

Sở Phi Dương rời ra, quan sát gương mặt tinh tế của Quân Thư Ảnh. Mỗi một phần trên gương mặt y đều khiến hắn mê luyến, càng lúc... hắn càng trầm sâu, sớm đã vạn kiếp bất phục. Sở Phi Dương dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hàng mi dài, chiếc mũi cao thẳng, đôi môi hơi hé mở như đang chờ đợi nụ hôn của hắn. Sở Phi Dương chỉ cảm thấy dục hỏa dâng lên trong cơ thể, thiêu rụi lý trí cả hắn, dục hỏa càng lúc càng tăng, khó có thể chịu được. Hắn cúi đầu, tiếp tục nếm mùi vị đôi môi Quân Thư Ảnh.

Gió đêm lạnh dần, Sở Phi Dương vận nội lực sưởi ấm cho cả hai, tuy hắn biết rõ là không cần thiết lắm.

Hắn cứ thế ôm Quân Thư Ảnh thật lâu, vừa hôn khắp mặt y, vừa nhẹ nhàng gọi tên y. Hắn nắm tay Quân Thư Ảnh, đan mười ngón tay vào nhau, Quân Thư Ảnh cũng nắm lại thật chặt. Hắn tiến xuống hôn cổ y, y liền ngẩng lên để hắn hôn. Đối với một Quân Thư Ảnh như vậy, Sở Phi Dương thật không biết phải làm sao mới có thể khống chế cơn xao động trong lòng mình.

Bất tri bất giác trời đã tờ mờ sáng, sương đêm lạnh lẽo bám vào y phục cả hai.

“Ta xuống thôi.” Sở Phi Dương nói. Quân Thư Ảnh gật gật đầu đứng dậy. Sở Phi Dương cười khổ, cảm thấy trong lòng có chút mất mát khi y đột ngột rời đi.

Sợ phải gặp người dân nhiệt tình trong thôn, hai người lập tức thu dọn hành lý trở về. Khi trở lại biệt viện, họ nhìn thấy tiểu hài tử ở trong nôi đang hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp. Thân thể nho nhỏ nằm nghiêng, bộ dáng khi ngủ trông đáng yêu đến cực điểm. Cao Phóng thì không biết đã đi đâu mất.

Sở Phi Dương liếc mắt nhìn Quân Thư Ảnh, xoay người ôm tiểu hài tử trong nôi lên. Tiểu hài tử bị đánh thức, mở to đôi mắt đen láy, vừa nhìn thấy Sở Phi Dương liền nhếch môi phát ra vài âm tiết vô nghĩa, đôi tay nhỏ bé vỗ vỗ mặt Sở Phi Dương, bắt lấy tóc hắn mà đùa nghịch.

Sở Phi Dương lau nước dãi chảy ra trên mặt tiểu hài tử, cười nói: “Tiểu tử thật ngoan.” Lại quay sang Quân Thư Ảnh, nói: “Người không muốn ôm nó một chút sao?”

Quân Thư Ảnh tiến đến, tiểu hài tử hướng đôi mắt đen láy về phía y. Gương mặt y không chút thay đổi liếc nhìn tiểu hài tử, lãnh đạm nói: “Ta ghét nhất là tiểu hài tử.”

Sở Phi Dương vỗ vỗ tiểu hài tử trong tay, cười nói: “Người ở trước mặt nó mà nói như vậy sẽ làm nó thương tâm đó. Đúng không Tiểu Thạch Đầu?”

Tiểu hài tử vỗ bàn tay nhỏ bé vào tay Sở Phi Dương, kêu lên vài tiếng vô nghĩa.

Sở Phi Dương bắt lấy bàn tay đang làm loạn của tiểu hài tử, liếc mắt sang Quân Thư Ảnh, trong mắt y dường như có một tia nhu hòa xẹt qua. Sở Phi Dương bất ngờ đưa tiểu hài tử vào lòng Quân Thư Ảnh, ôm cả y lẫn tiểu hài tử, ghé vào tai Quân Thư Ảnh, thấp giọng nói: “Nó không phải sự sỉ nhục của người. Nó là máu thịt của người. Quân Thư Ảnh, nó là hài tử của ta và người.”

Quân Thư Ảnh quay đầu tránh. Lời nói của Sở Phi Dương khiến y đông cứng người, lại nhìn về phía tiểu hài tử đang nhu thuận nhìn mình.

“Nó là cốt nhục của người, không ai có thể có sự ràng buộc thân thiết với người hơn nó. Người muốn chính mình xa lánh nó sao?” Sở Phi Dương tiếp tục thấp giọng nói.

Quân Thư Ảnh nhú mày, một lúc sau mới lên tiếng: “... Không.”

Sở Phi Dương bật cười nhẹ, Quân Thư Ảnh tránh khỏi vòng tay của hắn. Tiểu hài tử ngoan ngoãn nằm trong lòng Quân Thư Ảnh, không ồn không nháo, cắn cắn ngón tay, im lặng ngẩng đầu nhìn Quân Thư Ảnh. Rồi dường như cảm thấy mệt mỏi, tiểu hài tử há cái miệng có vài cái răng nanh mới nhú lên gấp dài, nhắm mắt dựa vào ngực Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh sờ sờ gương mặt mềm mại của tiểu hài tử trong lòng, thấp giọng nói: “Nó mềm mại như vậy, chỉ sợ sờ một chút liền tan vỡ.”

Sở Phi Dương cười nói: “Vậy tốt nhất là người cứ đợi đến khi nó tỉnh lại đi.” Nói xong liền cất bước rời đi. Quân Thư Ảnh nhìn hắn, nhú mày suy nghĩ.

79. Chương 80

Sở Phi Dương kỳ thật vẫn buồn bực như cũ, mặc dù lúc cả hai ở trên mái nhà, hắn ôm cũng đã ôm qua, nhưng chung quy cũng không được gì. Đối mặt với hắn, Quân Thư Ảnh vẫn giữ một bộ dáng thản nhiên, Sở Phi Dương cho dù muốn đến hôn y, cũng không dám vượt qua lớp hàn khí vây quanh y.

Sau lần đó, chuyện hắn cùng Thanh Phong Kiếm Phái rốt cuộc cũng truyền ra khắp võ lâm. Khắp nơi mọi người bàn tán xôn xao chuyện hắn – một chính nghĩa đại hiệp – lại vì một tên yêu nhân mà rơi vào ma đạo.

Sở Phi Dương chăm chú lắng nghe, không thể không bội phục bản lĩnh của họ, kể chuyện y như thật, khiến hắn nghĩ nếu mình không đi gây họa cho võ lâm quả thực có lỗi với những người đã thổi phồng câu chuyện này.

Võ lâm đại hội sắp tới, Sở Phi Dương biết là mình vô duyên với nó. Nói hắn không hối tiếc chút gì cũng không đúng, nhiều năm khổ luyện như thế, ngôi vị võ lâm dễ dàng đoạt lấy như trở bàn tay lại vượt mất. Nhưng cho dù được trở lại bao nhiêu lần, không nghĩ ngờ gì nữa, hắn cũng vẫn sẽ chọn con đường này.

Hắn có thể vứt bỏ danh lợi, chỉ vì Quân Thư Ảnh. Lại không biết mình trong mắt Quân Thư Ảnh như thế nào? Sở Phi Dương chán nản, đáp án thật rõ ràng, nếu muốn cùng danh lợi địa vị tranh giành sự ưu ái của Quân Thư Ảnh, quả thật là không biết tự lượng sức mình.

Sở Phi Dương từ bên ngoài trở về, vỗ vỗ bụi bám trên y phục, đi vào đại sảnh. Quân Thư Ảnh đang ngồi trước bàn đọc sách, trong tay là cây tiêu hần tặng cho y. Tuy rằng biết rõ Quân Thư Ảnh làm vậy cũng không có tâm tư gì, nhưng trong lòng Sở Phi Dương cũng dâng lên một niềm vui khó tả. Hắn nhẹ nhàng đến phía sau Quân Thư Ảnh, vòng tay ôm y. Thân thể Quân Thư Ảnh cứng đờ, giơ tay lên muốn đẩy ra. Sở Phi Dương thấp giọng nói: “Đừng nhúc nhích.” Quân Thư Ảnh dừng lại, thả lỏng thân thể.

“Người đang xem gì vậy?” Sở Phi Dương áp mặt vào y, nhẹ giọng hỏi.

“Phong thổ tập tục của Trung Nguyên.” Quân Thư Ảnh nghiêng đầu, thản nhiên trả lời.

Sở Phi Dương cười khẽ, đứng thẳng lên: “Người xem để làm gì? Muốn sau này ở lại Trung Nguyên sao? Có gì muốn biết cứ hỏi ta không phải là tốt hơn sao, không ai hiểu rõ Trung Nguyên hơn ta đâu.”

Quân Thư Ảnh trầm tĩnh một lát, trả lời: “Ta chỉ tùy tiện xem thôi.”

Sở Phi Dương thở dài, vươn tay lấy quyển sách Quân Thư Ảnh đang cầm ném lên mặt bàn, quay Quân Thư Ảnh sang phía mình, nhìn thẳng vào mắt y, nghiêm túc nói: “Quân Thư Ảnh, ta có chuyện quan trọng cần nói.” Quân Thư Ảnh chuyển tầm mắt sang cái ghế bên cạnh, thản nhiên nói: “Ngồi đi.”

Sở Phi Dương ngồi xuống, ho nhẹ một tiếng nói: “Quân Thư Ảnh, lời nói ngày đó trên đỉnh thân cây... người hiểu được ý ta không?”

Quân Thư Ảnh gật đầu, vẫn bình thản không chút dao động nhìn hắn. Sở Phi Dương bất đắc dĩ thở dài, rốt cuộc y hiểu là hiểu cái gì chứ?

“Ý của ta là, ta muốn ở bên cạnh người, cùng với Tiểu Thạch Đầu. Chúng ta là người một nhà. Hiểu không?”

Quân Thư Ảnh nhướng mày nói: “Người cho ta là ngốc tử sao?”

... Ngược lại, Sở Phi Dương cũng không rõ lời nói của Quân Thư Ảnh nghĩa là gì. Y nói y hiểu, nhưng lại không... nói ra rõ ràng, như vậy y căn bản là không muốn ở bên cạnh hắn?

“Nói xong chưa? Ta muốn đi luyện công.” Quân Thư Ảnh nhướng mày nhìn hắn, đứng dậy.

Sở Phi Dương vội giữ chặt tay y, nói: “Người chờ một chút. Ta... người...”

Con mẹ nó, ta muốn người, người liền đi theo ta đi!! Giọng nói trong lòng Sở Phi Dương hét lên.

“Gần đây ta có quan sát võ công của người. Bởi vì nội lực của ta và người hoàn toàn trái ngược nhau, cho nên võ công ta dạy người, dù người có luyện đến đâu cũng không thể phát huy hết uy lực của đòn thế. Chuyện này không quan hệ đến việc có chăm chỉ luyện tập hay không, ngược lại người cố ép bản thân quá cũng không có kết quả.” Sở Phi Dương nghiêm mặt nói.

“Vậy phải làm sao?” Quân Thư Ảnh nghe xong có chút phiền não. “Người nên sớm cho ta biết ta không thể luyện như người. Cố ý làm ra vẻ nghĩa hiệp, là bởi vì người biết ta căn bản không thể vượt qua người, phải không?”

Sở Phi Dương thở dài: “Người đúng là tên tiểu nhân vong ân bội nghĩa. Nếu ta có moi tìm đưa tới trước mặt người, chắc người cũng chỉ ngại bắn mà ném đi thôi.”

Quân Thư Ảnh nhìn hắn, không đáp lại.

Sở Phi Dương buông tay y ra, đứng dậy nói: “Đi thôi. Ta sẽ dạy người chút chiêu thức mới. Tuy rằng người không thể luyện đến mức cao nhất, nhưng sẽ tiến xa hơn so với trước. Người có thể tự mình nhận ra được điều đó. Nhưng nếu người muốn vượt qua ta, ta chỉ có một câu thôi, kiếp sau người cũng không thể!”

Quân Thư Ảnh oán hận nhìn hắn bước ra ngoài. Sở Phi Dương đi được vài bước lại quay đầu nhìn về phía Quân Thư Ảnh vẫn còn đứng bất động tại chỗ, nhướng mày nói: “Người không đi? Ta đây tuyệt thế công phu không phải không muốn truyền cho người, chỉ là không thể!”

Quân Thư Ảnh hưng tận rửa thầm, vẻ mặt không cam lòng, nhưng cũng theo sát Sở Phi Dương. Sở Phi Dương xoay người, khẽ cười, kèm theo đó là tiếng thở dài bất đắc dĩ.

80. Chương 81

Ngày trừ tịch(*), từng đợt tuyết lớn rơi xuống. Biệt viện này ở ngoại ô, chung quanh không có bóng người, chỉ là một mảnh rừng tiêu điều khô tàn. Tuy rằng nơi này chỉ có bốn người ở nhưng trong viện cũng không phải không có không khí ngày lễ. Cao Phóng đối với ngày lễ này cảm thấy rất vui mừng, treo câu đối trước cửa, khắp nơi giăng đầy đèn lồng đỏ, còn có thêm những vật trang trí khác thường, tuy rằng có hơi kỳ dị, nhưng thoát nhìn lại thật phần nào nhiệt.

Chỉ có vài người nên cũng không chú ý việc ăn uống lắm, ngày trừ tịch cũng chỉ ăn vài món, những vò rượu của Sở Phi Dương mua về cũng được đem ra uống. Cao Phóng chỉ uống một chút, chăm sóc Tiểu Thạch Đầu cẩn thận xong liền ăn mặc chỉnh tề đi ra ngoài, nói phải đi tìm một vị thuốc. Quân Thư Ảnh đối với chuyện này chỉ thờ ơ, Sở Phi Dương đi theo dẫn dò vài câu, tiễn Cao Phóng ra đi, khi trở về đã không còn thấy Quân Thư Ảnh đâu nữa. Hắn mang mấy vò rượu còn lại đi đến thư phòng của Quân Thư Ảnh.

Khi đến đình viện của Quân Thư Ảnh thì hắn thấy y đang múa kiếm. Sở Phi Dương hưng trí dựa lưng vào cạnh cửa, mỉm cười nhìn. Dưới bầu trời sương tuyết, thân ảnh thon thả nhưng mạnh mẽ phiêu động, y phục lại không vương một bông tuyết trắng nào. Nhưng Quân Thư Ảnh múa bộ kiếm pháp kia mặc dù trông rất hoa lệ, nhưng không dùng chút lực nào, tựa hồ y chỉ đang nhàn hạ múa kiếm cho vui mà thôi. Sở Phi Dương thật không ngờ Quân Thư Ảnh lại có lúc thông thả như vậy.

Quân Thư Ảnh thu kiếm, thản nhiên nhìn về phía Sở Phi Dương. Sở Phi Dương quơ quơ mấy vò rượu lên, cười cười. Quân Thư Ảnh xoay người trở về phòng trước, để cửa cho Sở Phi Dương cùng vào.

“Ta không nghĩ ngươi có thể có nhàn hạ múa kiếm thoải mái như vậy.” Sở Phi Dương cười nói, đặt vò rượu lên bàn, ngồi lên chiếc ghế cạnh cửa sổ.

Quân Thư Ảnh ngồi bên cạnh hắn, thản nhiên cười nói: “Tuy rằng lễ trừ tịch của Thiên Nhất Giáo không giống Trung Nguyên, nhưng cũng tổ chức chút lễ mừng. Khi xưa ta còn trẻ, địa vị thấp, chúng ta phải nhận mấy trò múa kiếm góp vui này. Còn có Cao Phóng cùng Thanh Lang.”

Sở Phi Dương nhướn mày nói: “Thiên Nhất Giáo nguyên lai đúng là phong nhã như thế, vậy mà trước kia ta lại xem thường nó.”

Quân Thư Ảnh thở dài: “Đó là thời Giáo chủ tiền nhiệm... Quên đi, nói chuyện đó với ngươi làm gì.”

Sở Phi Dương nâng vò rượu lên uống, cười nói: “Ngươi nguyên ý nói, ta sẽ chăm chú lắng nghe. Mọi chuyện về ngươi, ta đều muốn biết... tất cả.” Sở Phi Dương nhìn thẳng vào Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh cũng cầm một vò rượu, nửa như cười nửa như không, nói: “Không ngờ Sở đại hiệp lại có thể nói ra những lời tâm tình như vậy.”

“Đa tạ tán thưởng.” Sở Phi Dương sờ sờ mũi, cũng cầm một vò rượu lên. Hai người uống cả ngụm rượu, vui sướng đến cực điểm.

“Nói đến Thanh Lang...” Sở Phi Dương thản nhiên lên tiếng. “Ngươi không muốn giành lại ngôi vị Giáo chủ sao? Võ công của ngươi hiện giờ có thể coi là lợi hại nhất võ lâm rồi.”

“Đương nhiên là muốn.” Quân Thư Ảnh buông vò rượu, trả lời. “Nhưng không phải võ công thắng tiến có thể đoạt lại ngôi Giáo chủ. Thiên Nhất Giáo đều là người của Thanh Lang, cho dù ta có giết hắn cũng không thể yên ổn mà ngồi ở vị trí đó.” “Ngươi hiện tại cũng rất hiểu chuyện.” Sở Phi Dương nhướn mày nói. “Chỉ như ngươi trước kia, ngồi được ở vị trí Giáo chủ mới là lạ.”

Quân Thư Ảnh thản nhiên liếc hần một cái, khinh thường quay đầu đi. Sở Phi Dương nhìn y một lúc, ho nhẹ, nói: “Quên đi, đêm trừ tịch mà nói chuyện này thật mất hứng.”

Quân Thư Ảnh không đáp lại, ném vò rượu rỗng đi, với tay cầm lấy vò khác. Đột nhiên Sở Phi Dương nắm tay y ngăn lại, tiến đến gần, thấp giọng nói: “Quân Thư Ảnh, chúng ta làm đi.”

Quân Thư Ảnh nhìn hần một lúc lâu. Sở Phi Dương vẫn chăm chú nhìn thẳng vào mắt Quân Thư Ảnh, ánh mắt nóng bỏng đến nỗi y phải quay sang hướng khác, nói: “Không được.”

Sở Phi Dương thất vọng buông y ra, ngã người vào chiếc ghế dựa, không lên tiếng. Nhưng Quân Thư Ảnh tiếp tục nói: “Không biết loại dược kia của Thanh Lang có... còn tác dụng hay không. Loại tư vị này, ta không bao giờ... muốn trải qua nữa. Thanh Lang hại ta đến nông nỗi này, ta nhất định phải bắt hần hoàn lại gấp bội.”

(*) trừ tịch: giao thừa

“Kỳ thật nếu ta thương người sẽ không cần phải lo lắng đến chuyện này.”

....

“Bất quá, ta không có hứng thú với người.”

81. Chương 82

Sở Phi Dương trở mặt, một lúc lâu sau mới nói: “Chuyện đó... kỳ thật...không cần lo lắng... ta có thể...”

“Có thể cái gì?” Quân Thư Ảnh nửa như cười nửa như không nói. Bị ánh mắt quỷ dị kia nhìn chăm chú, Sở Phi Dương nói không nên lời, chẳng biết tại sao, hần có cảm giác mình đang bị... đùa bỡn.

“Kỳ thật nếu ta thương người sẽ không cần phải lo lắng đến chuyện này.” Quân Thư Ảnh quay mặt đi, thản nhiên nói. Sở Phi Dương lạnh người. Tất nhiên là hần chưa từng nghĩ tới loại chuyện này, nhưng nếu Quân Thư Ảnh yêu cầu, hần cũng... không có khả năng cự tuyệt...

“Bất quá ta không có hứng thú với người.” Quân Thư Ảnh thêm vào.

... Sở Phi Dương thở phào nhẹ nhõm, rồi lại có chút thất vọng nói không nên lời. Quân Thư Ảnh mở miệng định nói tiếp, Sở Phi Dương liền đưa tay ngăn y lại, bắt đắc dĩ nói: “Ngừng. Loại chuyện này không nên nói ra miệng. Người cứ coi như ta uống rượu nhiều quá, những lời kia cũng xem như là không nghe thấy đi.”

Quả nhiên khoe miệng Quân Thư Ảnh nhếch lên thành một nụ cười, giơ giơ vò rượu về phía Sở Phi Dương. Sở Phi Dương cúi đầu cười khổ, đặt hết mấy vò rượu lên bàn, nói: “Uống! Đêm nay không say không về!”

Hai người đều tận hứng, phút chốc trên mặt bàn chỉ còn lại những vò rượu rỗng. Sở Phi Dương tự xưng là mình ngàn chén không say, lúc này cũng đã có chút men say. Quân Thư Ảnh ném cái vò rượu cuối cùng, gục xuống bàn, bị Sở Phi Dương tận dụng thời cơ hôn đến mức hít thở không thông. Sáng hôm sau khi Quân Thư Ảnh tỉnh lại, y thấy mình đang cùng Sở Phi Dương y phục hỗn độn cùng nhau ngã xuống giường. Y ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt tràn đầy ý cười của Sở Phi Dương.

“Chào.” Sở Phi Dương cười nói.

“... Chào.” Quân Thư Ảnh vừa mới nói, Sở Phi Dương đột nhiên xoay người ngăn y lại, gương mặt tươi cười ôn hòa càng lúc càng tiến đến gần, hần vươn đầu lưỡi đảo nhẹ qua đôi môi Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh nhú mày, quay đầu đi.

Sở Phi Dương khẽ thở dài, đứng dậy sửa sang y phục, quay đầu lại cười nói: “Hôm nay là mùng một tết, người có muốn ra ngoài dạo chơi một chút không? Bên ngoài rất nhộn nhịp a.”

Quân Thư Ảnh nhíu mày, lắc lắc đầu. Sở Phi Dương nhìn những sợi tóc tán loạn của y, gương mặt mang chút hồng nhuận. Trong lòng hẳn cảm thấy ấm áp, lại muốn đùa giỡn trêu chọc y.

“Cho ta hôn một chút.” Sở Phi Dương dùng chóp mũi cọ cọ chiếc mũi cao thẳng của Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh đẩy hẳn ra để đứng dậy. Sở Phi Dương cười nói: “Nếu không để ta hôn, ta sẽ không dạy người võ công.”

Quân Thư Ảnh dừng lại, oán hận trừng mắt nhìn Sở Phi Dương. Sở Phi Dương nhướn mày nhìn y chờ đợi. Hẳn cũng không muốn đem võ công để đổi lấy chút khoảnh khắc được thân cận Quân Thư Ảnh, nhưng ngoại trừ lần đó, hẳn không biết ngoại trừ võ công Quân Thư Ảnh còn quan tâm điều gì ở hẳn.

Quân Thư Ảnh nghiêng răng thấp giọng nói: “Đồ vô sỉ.”

Sở Phi Dương khẽ cười nói: “Khách khí khách khí.” Nói xong lại đưa mặt đến gần. Quân Thư Ảnh ra vẻ vừa muốn đẩy hẳn ra nhưng lại không dám dùng lực, khiến Sở Phi Dương cười thâm.

“Quân giáo chủ chống cự như thế, ta càng thấy ngon miệng mê người. Ta sẽ không khách khí.” Nói xong liền hung hãn hôn môi Quân Thư Ảnh.

Hơi thở gấp gấp cùng tiếng rên rỉ nhẹ nhàng khi hai người gấn bó giao triền vang khắp căn phòng lạnh lẽo.

Mấy ngày kế tiếp gương mặt Quân Thư Ảnh vẫn xám xịt, vờ như không nhìn thấy Sở Phi Dương. Sở Phi Dương biết sáng đó mình đã đùa giỡn quá phận, cũng biết thân biết phận mà không đi gây phiền toái cho Quân Thư Ảnh.

Cao Phóng vẫn chưa trở về. Sở Phi Dương không biết hẳn tìm được gì mà phải ra ngoài ngay lúc trời đổ tuyết như thế này. Ngẫm lại Cao Phóng không có võ công, ngay lúc thời tiết khắc nghiệt này mà gặp phải phiền toái gì, không biết hẳn sẽ xoay sở như thế nào.

Sở Phi Dương nói cho Quân Thư Ảnh về điều hẳn đang lo lắng, lại bị Quân Thư Ảnh lạnh lùng phán một câu là xen vào việc của người khác.

Đảo mắt cũng đã tới mừng mười tháng giêng, tuyết đã sớm ngừng rơi, trên mặt đất vốn phủ đầy tuyết trắng giờ ngập ngựa nước bùn, dơ bẩn không chịu nổi. Đã hai ngày nay Quân Thư Ảnh không cho Sở Phi Dương bước vào phòng mình, hẳn có cảm giác như là đã qua ba năm rồi vậy. Hẳn quyết định không quan tâm đến ý nguyện của Quân Thư Ảnh nữa, cho dù có bị y cự tuyệt đi nữa, hẳn cũng muốn gặp y. Dù không được trò chuyện với y, chỉ cần được ngồi bên cạnh y, lẳng lặng nhìn y là tốt rồi. Sở Phi Dương thông thả bước đến trước cửa phòng Quân Thư Ảnh, vươn tay, hơi chần chờ một lúc rồi gõ cửa.

Không người lên tiếng trả lời.

Dự cảm bất an nổi lên, Sở Phi Dương nhẹ nhàng đẩy cửa, cánh cửa không khóa liền mở ra.

Trong phòng không bóng người.

Sở Phi Dương thở hổn hển tìm khắp phòng. Căn phòng vẫn như trước, nhưng vì thiếu vắng bóng người mà có chút trống trải.

Y đi rồi. Sở Phi Dương đầu óc mờ mịt ngồi xuống ghế. Y đi rồi, Quân Thư Ảnh đang trong tay y, giờ đã đi rồi.

Sở Phi Dương nắm chặt tay. Hẳn vốn đắc chí rằng Quân Thư Ảnh đã biết thuận theo hẳn, bao nhiêu khổ tâm cuối cùng cũng đạt được kết quả. Nhưng, nguyên lai tất cả chỉ là thủ đoạn của y để khiến hẳn lơ lửng cảnh giác.

Y đã luyện võ thành công, Sở Phi Dương cũng chẳng còn giá trị gì với y nữa. Vì vậy nên y mới không hề lưu luyến mà rời đi.

Quân Thư Ảnh, người lợi hại lắm. Đóng kịch thật tốt, tốt lắm. Sở Phi Dương nắm chặt tay đến mức các đốt ngón tay kêu răng rắc, vùng mạnh xuống mặt bàn.

Sở Phi Dương không hy vọng có thể truy tìm tung tích của Quân Thư Ảnh dựa vào hoàng đế(*), quả nhiên chính nó cũng không thể tìm được tung tích của Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương cuối cùng cũng hiểu được mấy ngày trước Cao Phóng cấp tốc rời đi như vậy là để tìm giải được gì.

Sở Phi Dương nằm ngửa trên giường Quân Thư Ảnh, hơi thở lạnh băng, như trái tim của nam nhân từng ở căn phòng này mấy tháng trước.

Không khí mừng tân niên còn chưa tán đi, trong ngoài Đoạn Kiếm sơn trang lại náo nhiệt rộn ràng, các đại môn phái Trung Nguyên đều tập trung tụ họp về nơi này. Đoạn Kiếm sơn trang tượng trưng cho quyền thế của toàn bộ võ lâm Trung Nguyên, tại nơi này, những anh tài tiếp nhận chức vụ võ lâm minh chủ, đồng thời cũng trở thành chủ nhân cai quản Đoạn Kiếm sơn trang rộng lớn này.

Cách đại hội võ lâm hai tháng, các đại môn phái đã lục tục xuất hiện. Sở Phi Dương đầu đội mũ, nấp sau một cây đại thụ bên ngoài sơn trang. Muốn tiến vào sơn trang, bắt buộc phải đi qua nơi này. Sở Phi Dương phi thân lên một cành cây vững chắc, nhìn chăm chú những nhân sĩ tới lui bên dưới.

Rất nhiều người là bằng hữu của hắn. Nhìn bọn họ, Sở Phi Dương không khỏi có chút bồi hồi. Hắn vốn cũng nên hăng hái tham gia võ lâm đại hội lần này, việc đoạt ngôi vị minh chủ kia đối với hắn mà nói chỉ đơn giản như lấy đồ ra khỏi túi. Nhưng tiền đồ của hắn tất cả đều bị chôn vùi trong tay một kẻ không phân biệt tốt xấu là Quân Thư Ảnh. Không tìm được Quân Thư Ảnh, hắn sao có thể cam tâm.

Hiện tại Sở Phi Dương không có chút manh mối nào về Quân Thư Ảnh. Nhưng hắn cũng không lo lắng. Tâm tư Quân Thư Ảnh cũng dễ đoán, y luôn cố chấp truy quyền trục thế, hiện giờ ra đi, chỉ có thể đến hai nơi, một là Thương Lang Sơn Thiên Nhất Giáo, còn lại là Đoạn Kiếm sơn trang này. Sở Phi Dương có thể nhớ rõ từng nét mặt, từng thái độ, nhất cử nhất động của y, tất nhiên nhớ rõ khi ở biệt viện y từng đọc qua sách về Trung Nguyên. Hắn liền quyết định ở đây, thông thả chờ con thỏ tự dâng mình vào miệng bẫy. Những âm thanh huyền ảo truyền đến, Sở Phi Dương ngưng thần lắng nghe một lúc, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Giọng nói càng tiến đến gần, thân ảnh Tín Vân Thân cùng Tống Lam Ngọc xuất hiện trước tầm nhìn của hắn. Hai người đi trước mọi người, cãi nhau không dứt.

Tiểu hài tử quả nhiên vẫn là tiểu hài tử. Sở Phi Dương lắc lắc đầu.

“Rất cuộc là còn cách sơn trang bao xa a? Sông sâu cũng vượt qua rồi, núi cao cũng leo luôn rồi, vậy mà ngay cả bóng dáng của sơn trang cũng không thấy.” Tống Lam Ngọc vẻ mặt khổ sở oán hận nói. “Lại còn không thể cười ngửa.”

Tín Vân Thân vừa cười xấu xa nhạo báng vừa đánh đánh trêu chọc. Tống Lam Ngọc uất giận trả đũa lại, hai người cứ thế vừa cãi vừa đánh nhau ầm ĩ. Sở Phi Dương nhắm mắt lại nghe, khóe miệng cũng cong lên lộ nét tươi cười.

“A!” Một tiếng kêu ngắn ngủi vang lên, đau đớn xen lẫn thống khổ.

“Lam Ngọc, ngươi xảy ra chuyện gì? Ta không dùng lực đánh ngươi a.” Là âm thanh kinh hoàng của Tín Vân Thân. “Rắn! Có rắn!”

Sở Phi Dương vội vàng đứng dậy nhìn xuống. Tống Lam Ngọc ôm chân ngồi dưới đất. Tín Vân Thân lo lắng cởi giày cho y, chưa ống chân y ra phía trước. Sở Phi Dương quay đầu lại nhìn, hai tiểu tử này đi quá nhanh, cách mọi người quá xa, họ không thể tới cứu kịp thời. Sở Phi Dương liền phi thân xuống trước mặt Tống Lam Ngọc cùng Tín Vân Thân.

“Ta đến đây.” Sở Phi Dương vừa nói vừa ngồi xổm xuống, rạch một đường lên y phục chỗ vết thương dưới chân. Nhú máu nhìn miệng vết thương sắp trở nên tím sẫm, Sở Phi Dương điểm huyết đạo chỗ vết thương, đưa miệng hút chất độc ra.

“Sở... Sở đại ca...” Tống Lam Ngọc ngơ ngác nhìn Sở Phi Dương đến nỗi quên cả khóc, giọt lệ vẫn còn vương trên khóe mắt.

Tín Vân Thâm sững sốt một chút, rồi hưng phấn bỏ nhào lên lưng Sở Phi Dương, tay chọt chọt: “Sư huynh! Đại sư huynh! Huynh chết đi đâu? Đệ tìm khắp nơi đều không thấy huynh!”

Sở Phi Dương phun máu độc trong miệng ra, kéo Tín Vân Thâm xuống, vỗ vỗ đầu cậu, nói: “Sư huynh không chết, nhưng đệ cứ đè ép huynh như thế, huynh cũng thật muốn chết!”

Đến lượt Tống Lam Ngọc bỏ nhào vào ngực Sở Phi Dương, gất gao ôm lấy cổ hắn, chôn mặt thật sâu vào vai hắn.

Sở Phi Dương thở dài vỗ nhẹ lưng y, an ủi: “Được rồi được rồi, có ta ở đây.”

“Huynh sẽ không đột nhiên rời đi nữa chứ...” Tống Lam Ngọc nhe răng nói.

Sở Phi Dương nhìn phía xa, đám người Tín Bạch dường như đã phát hiện nơi này có chuyện, bước chân đã dần gấp rút lên. “... Không đâu.” Sở Phi Dương cười khổ nói.

---

82. Chương 83

Vì gấp rút chữa thương cho Tống Lam Ngọc, Sở Phi Dương bị bại lộ hành tung, muốn rời đi cũng không còn kịp nữa, đành phải đón nhận cảnh Tín Bạch vừa nhìn thấy mình sắc mặt đã trầm lại. Dù trên giang hồ, hắn thanh danh vang dội, người người kính ngưỡng, nhưng hắn lại chọc giận vị sư phụ nuôi mình từ nhỏ đến lớn, trong lòng luôn cảm thấy áy náy bất an như tiểu hài đồng khi đối mặt với trưởng bối.

“Sư phụ...” Sở Phi Dương tiến lên trước, cung kính hành lễ.

Tín Bạch không nhìn hắn, lướt qua đến bên Tín Vân Thâm cùng Tống Lam Ngọc, nghiêm khắc răn dạy cả hai vài câu, rồi hô quát bọn đệ tử tiếp tục lên đường.

Những đệ tử Thanh Phong Kiếm Phái muốn cùng Sở Phi Dương ôn chuyện chỉ có thể khó xử nhìn Sở Phi Dương rồi tiếp tục đi.

Tín Vân Thâm và Tống Lam Ngọc nhìn nhau, đi đến bên cạnh Sở Phi Dương. Tống Lam Ngọc thấp giọng nói: “Đi thôi. Sư phụ hiện giờ đang nổi nóng, đợi đến khi đến Đoạn Kiếm sơn trang, sư phụ sẽ tha thứ cho huynh thôi.”

“Vân Thâm, Lam Ngọc, các người chớ nhàn sự mà xen vào chuyện người khác, mau đi cho kịp.” Giọng nói Tín Bạch truyền tới.

Tín Vân Thâm cùng Tống Lam Ngọc khó xử, Sở Phi Dương tuy rằng cảm thấy chua xót khi bị đối xử lạnh nhạt, cũng chỉ có thể mỉm cười khuyên cả hai đuổi theo mọi người trong giáo phái.

“Đi đi. Chớ chọc sư phụ nổi giận. Các người không cần lo lắng cho ta, ta sẽ theo sau.” Sở Phi Dương vỗ vỗ đỉnh đầu Tín Vân Thâm, đẩy hai người về phía trước.

Tống Lam Ngọc lại nắm cổ tay Sở Phi Dương, bướng bỉnh nói: “Ta muốn ở bên cạnh huynh. Ta chỉ sợ Sở đại ra lại ra đi, mai danh ẩn tích, không thể tìm được.”

Tín Vân Thâm vừa muốn lên tiếng, lại bị Tống Lam Ngọc đẩy về phía trước. “Vân Thâm, người mau đi theo sau họ đi. Sư phụ nếu nổi giận thì chỉ có người chịu thiệt thôi.”

Tín Vân Thâm thấy Tống Lam Ngọc trừng mắt nhìn mình, sờ sờ đầu, nói với Sở Phi Dương: “Ta đi đây. Đại sư huynh nhất định không được ra đi nữa đó.”

Sở Phi Dương gật đầu cười, nhìn thân ảnh vội vàng đuổi theo mọi người của Tín Vân Thâm. Bỗng nhiên hắn cảm thấy đầu vai chọt nặng, là do Tống Lam Ngọc quá vui mừng là tựa đầu vào vai hắn.

Sở Phi Dương bắt đầu đi lắc lắc đầu, cười nói: “Chân của người sao rồi? Để ta đỡ người đi.”

Tổng Lam Ngọc dường như được Sở Phi Dương nhắc nhở mới nhớ tới vết thương trên đùi mình, nhất thời nhả mồm đau đớn, dựa hẳn người vào Sở Phi Dương, nói: “Vây làm phiền Sở đại ca.”

Sở Phi Dương quàng tay Tổng Lam Ngọc qua vai mình, vận chút sức, để Tổng Lam Ngọc bước đi không phải chạm vào vết thương trên đùi. Tổng Lam Ngọc bước theo Sở Phi Dương, không nhìn đường mà cứ si ngốc ngắm gương mặt tuấn đỉnh nghiêng nghiêng của Sở Phi Dương.

Chuyện lần trước dường như đã xảy ra từ lâu lắm rồi, sự tình như vậy, Tổng Lam Ngọc không dám nghĩ đến chuyện gặp lại Sở Phi Dương, chứ đừng nói đến chuyện có thể thân cận hẳn như thế này. Tổng Lam Ngọc suy nghĩ, ánh mắt cũng trở nên mông lung.

Sở Phi Dương dìu Tổng Lam Ngọc theo sát phía sau bốn người Thanh Phong Kiếm Phái. Không phải là hẳn không muốn tiếp tục chờ Quân Thư Ảnh, nhưng nếu bị Tín Bạch bắt gặp, hẳn không dám nghĩ lão sẽ càng tức giận như thế nào nữa. Khi đó, muốn lão tha thứ cho hẳn càng thêm khó khăn. Phía sau lại xuất hiện nhiều đám người, danh môn chính phái có, tiểu phái vô danh của có. Đại hội võ lâm mười năm mới có một lần, cho dù không tranh ngôi vị võ lâm minh chủ, họ cũng muốn đến xem náo nhiệt.

Trong đó có một nhóm người, thoát nhìn như một tiểu môn phái bình thường, lại toát ra bầu không khí nghiêm trang. Mấy chục người đi chung với nhau lại không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Đám người kia gần tới Đoạn Kiếm sơn trang lại rẽ sang một lối khác. Vì chỉ là một bang phái vô danh nên cũng không khiến các bang phái khác chú ý.

Ở một đường nhỏ cách sơn trang không xa, một nam nhân cao lớn dẫn đầu đám người đột nhiên vươn tay duỗi chân, lười nhác vòng hai tay sau gáy, ngẩng đầu nhìn trời nói: “A... Sở đại hiệp người người yêu mến cư nhiên lại rơi vào cảnh cha không đau nường không thương a. Đáng thương, người mê luyện hẳn cũng đau phải là ít.” Nói xong hẳn liếc mắt nhìn sang nam nhân bên cạnh.

Chờ một lúc không nghe tiếng trả lời, hẳn tiếp tục ngửa mặt lên trên thở dài: “Tiểu công tử kia không đối với hẳn tình thâm như vậy. Xem ánh mắt kia, như muốn nuốt sống Sở đại hiệp. A, nghe nói lại có một tiểu mỹ nhân đệ nhất thiên hạ, lại là tiểu thư phú gia ái mộ hẳn. Sở Phi Dương thật quá diễm phúc mà.” Nói xong lại nhìn nhìn sang bên cạnh.

Vẫn không thèm để ý đến hẳn. Hẳn chưa từ bỏ ý định, tay định chọc chọc vào người bên cạnh, lại đột nhiên bị một cây ngân châm đâm vào cổ: “Thanh Lang, nếu ngươi muốn mỹ nhân ngu ngốc của người bình yên thì câm miệng lại cho ta.”

Thanh Lang giơ hai tay lên, cười cười nói: “Bình tĩnh bình tĩnh, Yển của ta ở trong tay ngươi, ngươi nói thế nào ta nghe thế đó. Quân huynh không muốn nghe thì thôi vậy, ta nói chuyện khác.”

“Câm miệng!” Quân Thư Ảnh đẩy hẳn ra, thu hồi ngân châm, tiếp tục đi trước.

Thanh Lang sờ sờ chòm râu dưới cằm, lững thững theo sau.

Nỗi sợ hãi đột nhiên nảy lên trong lòng Quân Thư Ảnh. Kia không phải chỉ là nỗi sợ hãi khi đối mặt với hiểm nguy, hay khi cận kề cái chết, mà là nỗi sợ hãi vốn chôn sâu trong lòng, tưởng như không còn trong tâm trí đột nhiên chờ đến khoảnh khắc này mà xuất hiện, mang cả địa ngục đẫm máu xâm chiếm toàn bộ tinh thần Quân Thư Ảnh, khiến y không thể không nhìn, không thể không đối mặt.

83. Chương 84

Đám người Thiên Nhất Giáo nguy trang đóng quân tại một đình viện bỏ hoang cách Đoạn Kiếm sơn trang không xa. Quân Thư Ảnh phân phó Thanh Lang quét dọn đình viện cho sạch sẽ. Thanh Lang đối với thái độ khinh thường sai khiến người khác của y cũng không chấp, tìm vài giáo chúng phân phó công việc, xong liền đi quấy phá Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh đang ngồi im lặng trên mái đình viện, Thanh Lang cũng nhảy lên ngồi bên cạnh.

“Nơi này gió lớn, cẩn thận kéo lạnh.” Thanh Lang cười chân thành.

Quân Thư Ảnh nhìn hần. “Râu bị lệch.”

Thanh Lang đưa tay sờ chòm râu trên cằm, giờ ra vẻ mặt đầy giận dữ. “Là do Cao Phóng làm. Nếu cải trang thì người phải cải trang là người mới đúng.” Quân Thư Ảnh cười lạnh nói: “Thanh Lang, không cần theo ta mà quấy phá. Người ít đùa giỡn, tên ngu ngốc kia...”

Thanh Lang ngắt lời: “Đừng luôn gọi y là ngu ngốc, dù gì cũng là người của ta. Nếu ta gọi Sở Phi Dương đâm dăng, người vui sao?”

Sắc mặt Quân Thư Ảnh càng khó coi, giọng nói càng lạnh lùng: “Tóm lại, người đừng hy vọng gì trò gì. Chỉ cần trợ lực để ta đoạt võ lâm Trung Nguyên, ta bảo đảm người của người sẽ bình yên.”

Thanh Lang thở dài: “Quân huynh, người thật hèn hạ.”

Quân Thư Ảnh cười lạnh: “Khách khí.”

Thanh Lang sờ cằm, sau một lúc lâu nói: “Truy hồn chung ở trong tay ta, người sao biết chắc ta sẽ dùng nó giúp người đối phó võ lâm Trung Nguyên? Người không sợ ta hạ nó trên người người sao?”

Quân Thư Ảnh nhìn về một hướng xa xăm, lạnh nhạt nói: “Ta không sợ chết, nhưng người lại sợ tên Yến kia xuống hoàng tuyền. Người cũng biết rõ điều đó mà.”

Mặt Thanh Lang hiện lên vẻ bất đắc dĩ, khẽ thở dài: “Quân Thư Ảnh, Thanh Lang ta chuyện gì cũng hiểu, chỉ không thể nào hiểu rõ người. Ngay cả mạng sống người cũng không màng, sao lại cố chấp với tên kia như vậy?”

Quân Thư Ảnh không lên tiếng nữa. Thanh Lang cũng không để ý, nằm giữa người xuống nói một hơi: “Ngẫm lại, cũng lâu lắm rồi chúng ta mới ở bên cạnh nhau như vậy. Nhớ khi đó, người, ta, còn có Cao Phóng, chúng ta cùng nhau múa kiếm biểu diễn góp vui cho tân khách, Cao Phóng thì bị bắt trở thành thiếu nữ Tây Vực. Chúng ta còn cùng nhau trêu cợt hần, khiến hần xấu mặt a. Rốt cuộc, từ bao giờ mọi chuyện lại thay đổi như vậy...”

.

Chung quanh tối đen, mặt đất dưới chân gập ghềnh, bên mũi quanh quẩn mùi vị gay nồng.

Quân Thư Ảnh nhất thời không biết mình đang ở nơi nào. Xung quanh dường như có hơn mười người, Quân Thư Ảnh loạng choạng hướng đến người ở gần nhất.

Tay áo bị kéo giật lại, một bóng người đến gần. Người lên tiếng là một thiếu niên có giọng nói trong trẻo, âm thanh cổ tình đè nén lại không che giấu được sự hưng phấn.

“Đường chủ, người nói hôm nay chúng ta có thể bắt được tên quái nhân kia không?”

Quân Thư Ảnh mơ hồ đồng ý.

Đúng vậy, có lời đồn rằng trên núi có một tên quái nhân xuất hiện. Nghe nói quái nhân ở bên cạnh một cây tùng đầy tiên thảo, ăn vào có thể tăng công lực lên bội phần. Giáo chủ liền tự mình mang người đến tìm quái nhân.

Thiếu niên bên cạnh vẫn còn huyền thuyên nhưng âm thanh của hần đã có chút mơ hồ, lúc xa lúc gần.

“... Đáng tiếc là Thanh đường chủ không thể tới. Hần lại bỏ lỡ cơ hội có một không hai này...”

Cảnh vật trước mắt chợt thay đổi. Đầu Quân Thư Ảnh đau nhức như bị kim đâm vào, y hé miệng, nhưng không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào. Đang lúc khó chịu, cảnh vật trước mắt lại trở nên rõ ràng.

Gương mặt dữ tợn, thậm chí ghê tởm chắn hết tầm nhìn của y. Gương mặt kia có phần giống người, nhưng căn bản không có khả năng là gương mặt của một con người. Da mặt đen, đầy nếp nhăn như một người đang giận dữ. Hai con mắt như một vết thương bị một lưỡi dao cứng khắc lên. Trong cặp mắt nhỏ dài đó không có tròng trắng, toàn bộ đều lóe lên ánh sáng như dã thú. Hần không có mũi và môi, bên trong cái miệng há rộng của hần là những cái răng nanh sắc bén, trên răng còn dính vết máu đỏ sẫm cùng những

miếng thịt nát. Một mùi hôi thối xông thẳng vào mặt Quân Thư Ảnh. Nỗi sợ hãi đột nhiên nảy lên trong lòng Quân Thư Ảnh. Kìa không phải chỉ là nỗi sợ hãi khi đối mặt với hiểm nguy, hay khi cận kề cái chết, mà là nỗi sợ hãi vốn chôn sâu trong lòng, tưởng như không còn trong tâm trí đột nhiên chờ đến khoảnh khắc này mà xuất hiện, mang cả địa ngục đầm máu xâm chiếm toàn bộ tinh thần Quân Thư Ảnh, khiến y không thể không nhìn, không thể không đối mặt.

“Không...” Quân Thư Ảnh muốn la thật to, nhưng cổ họng chỉ phát ra một âm thanh yếu ớt.

Y cảm nhận cơn đau đớn thấu xương từ vai truyền xuống. Vết thương kia có lẽ so với những vết thương do đao kiếm gây ra không đau đớn thống khổ bằng, nhưng sự sợ hãi nó mang đến khiến Quân Thư Ảnh rét căm. Y không sợ chết, nhưng lại sợ hãi như vậy...

Quái vật kia ngẩng đầu, răng nanh sắc nhọn lộ ra chút thịt còn đỏ ối, máu nhều thành giọt. Hắn há miệng rống lên, thanh âm vang dội, tai Quân Thư Ảnh đau buốt.

... Y sợ, sợ mình bị xé xác, bị ăn tươi nuốt sống.

Quân Thư Ảnh sợ run cả người, tay chân cũng không còn chút khí lực, càng không thể chịu đựng được cơn đau đớn tràn ngập toàn thân.

Quái vật kia ghé sát mặt vào. Quân Thư Ảnh giờ muốn chết cũng không được, chỉ có thể nhắm chặt mắt lại.

Cơn đau đớn không ập đến như y đã tưởng tượng. Mùi máu tanh hôi xông lên, máu bắn cả vào cơ thể đau đớn của y.

Quân Thư Ảnh trợn mắt nhìn lại, liền trông thấy thiên niên vừa rống to vừa triển đấu với quái vật.

Trước mắt lại tối sầm.

Đó là Cao Phóng... Tất cả mọi người đều phản bội y, cuối cùng, vẫn chỉ có Cao Phóng vì y mà quay lại.

Y nhớ, khi đó, Cao Phóng dùng hết chút khí lực của mình, dùng kiếm ghim chặt quái vật kia lên tường. Thân thể thiên niên vốn xinh đẹp lại thẫm đầy máu, xương cốt lộ ra khỏi miệng vết thương, thân hình rách nát. Cơn tức giận trong lòng y nhanh chóng biến mất. Lần đó, sau khi may mắn trốn thoát, dù vết thương trên người được chữa khỏi, Cao Phóng cũng không thể tập võ được nữa.

Những hình ảnh, gương mặt mơ hồ lướt qua, rồi gương mặt đầy máu của Cao Phóng lại xuất hiện trước mắt y. Cao Phóng yếu ớt cười nói: “Đường chủ, ta bị lạc đường, rồi lạc mất các người. Khi gặp lại được bọn người của Giáo chủ, họ nói người đã chết. May mà ta quay trở lại xem thế nào...”

Giọng nói Cao Phóng đột nhiên biến mất, Quân Thư Ảnh phát hiện mình đang cầm kiếm cùng bọn giáo chúng vây công quái vật kia.

Tất cả những người vọng tưởng muốn hái tiên thảo đều bị quái vật giết chết. Giáo chủ càng lúc càng khẩn trương, ra lệnh bọn họ vây quanh đánh lạc hướng quái vật, tự mình đi hái tiên thảo.

Xung quanh đầy người khiến quái vật hoa mắt, nhưng hắn vẫn nhìn thấy có người muốn hái tiên thảo, liền nhảy lên, cánh tay dài hơn người thường vươn ra, đánh tới Giáo chủ.

“Giáo chủ cẩn thận!” Quân Thư Ảnh nghe chính mình hô to lên, ngay sau đó y che chắn giữa Giáo chủ và quái vật, một vết thương dài xuất hiện trên đùi. Quân Thư Ảnh ngã xuống mặt đất, Giáo chủ cũng nhân cơ hội này mà hái được tiên thảo. Quái vật kia gầm rú đánh về phía Giáo chủ, Giáo chủ liền ném thi thể một tên thủ hạ về phía quái vật, nó liền bắt lấy thi thể mà cắn xé.

Mọi người nhân cơ hội chạy ra ngoài, Quân Thư Ảnh trên đùi có thương tích, chạy ở phía sau. Nhưng lúc này cả bọn đang ở trong sơn động, căn bản không thể tránh khỏi việc bị quái vật đuổi giết.

“Quái vật kia là theo mùi tiên thảo mà đến.” Phía sau là thanh âm hỗn hển của Giáo chủ. Cánh tay y đột nhiên bị nắm lấy, giọng nói u ám của Giáo chủ vang lên bên tai: “Quân Thư Ảnh, bổn tọa biết người xưa nay trung thành. Nhưng trên đùi người có thương tích, chỉ có thể liên lụy mọi người. Còn chút công lực người hãy hỗ trợ ta đi. Bổn tọa chắc chắn sẽ nhớ công lao của người.” Hắn nói, lấy một quả tiên thảo màu hồng bóp nát, để chất lỏng chảy xuống gương mặt Quân Thư Ảnh.

Đang lúc tim Quân Thư Ảnh đập loạn nhịp, y đột nhiên bị đẩy, thân thể va vào vách động cứng rắn, từ cánh tay truyền đến một trận đau đớn.

“Giáo chủ...” Quân Thư Ảnh ôm cánh tay phải bị gãy, mơ hồ kêu lên. Không còn một bóng người. Trong bóng tối khôn cùng, chỉ còn một mình y, ở một nơi xa lạ...

“... Giáo chủ, Giáo chủ, tỉnh...”

Quân Thư Ảnh mở choàng mắt, bật ngồi dậy, cảm thấy cả người mình đầy mồ hôi lạnh.

“Giáo chủ, người lại gặp ác mộng?” Cao Phóng đứng bên giường, lo lắng nói. “Không phải đã lâu lắm người không gặp hay sao...”

Quân Thư Ảnh nhìn Cao Phóng, trong lúc còn bàng hoàng lại lẫn lộn với gương mặt đầm máu của thiếu niên trong trí nhớ.

Cao Phóng đang nói gì đó lại bị Quân Thư Ảnh kéo xuống giường, ôm thật chặt.

“Cao Phóng...” Giọng nói trầm thấp khẽ run, mang theo sợ hãi. “Thật tốt là ta còn người... thật tốt, khi người đến cứu ta... sống sót...”

84. Chương 85

“Giáo chủ...” Cao Phóng nằm trong lòng Quân Thư Ảnh, cảm thấy cơ thể lạnh như băng ướt sũng mồ hôi kia run rẩy nhẹ nhàng.

“Cao Phóng, ta đối xử với người, có được không?” Quân Thư Ảnh lẩm bẩm, nhưng không đợi Cao Phóng đáp lời, tựa hồ như đang nói với chính mình: “Ta sau này sẽ đối xử tốt với người... thật tốt... không để người phản bội ta... không cho phép người phản bội ta...”

Cao Phóng thấp giọng nói: “Giáo chủ, ta vĩnh viễn sẽ không phản bội người, vĩnh viễn sẽ không rời xa người...”

Quân Thư Ảnh không nói, tay trượt xuống nắm lấy cổ tay vô lực của hắn, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Ta hại người mất hết võ công, lại không thể học võ được nữa. Người... không hận ta sao?”

Cao Phóng cười nói: “Giáo chủ không cần suy nghĩ nhiều. Ta cũng không quan tâm đến chuyện này. So với ngày xưa, ta thích bản lĩnh dùng độc của mình hiện giờ hơn.” “Cao Phóng...” Quân Thư Ảnh đưa tay gạt vài sợi tóc rối trên trán Cao Phóng, ánh nhìn có chút ngu ngốc. Gương mặt này, trong bóng đêm càng ôn hòa, ánh mắt trong suốt như mặt nước hồ phẳng lặng.

Cái ngày của mười năm trước đó, y không táng thân trong bụng dã thú, nhưng hàm răng sắc nhọn của hắn đã tước sạch sự ôn nhu và tin cậy của y, khiến tâm tình y trở nên lạnh lẽo như băng tuyết. Y âm thầm căm hận Giáo chủ cùng những tên giáo chúng đã phản bội y đến tận xương tủy. Trong mắt Quân Thư Ảnh, thái độ thân cận hoặc nể phục của bọn chúng, tất cả đều là dối trá, y như nhìn thấy trong mắt bọn chúng lóe lên độc kế rắp tâm hãm hại y.

Tên Giáo chủ kia thấy y từ cõi chết trở về không hề tỏ vẻ ăn năn. Đối mặt với kẻ mình đã từng tôn kính, trong lòng y đã sớm hận đến xương tủy, nhưng không thể không tiếp tục ra vẻ ân cần ôn thuận với hắn.

Quân Thư Ảnh oán hận mọi người, y chỉ cảm thấy khắp nơi đều là âm mưu, không ai có thể khiến y tín nhiệm. Thiên hạ rộng lớn, nhưng y chỉ là một kẻ đơn độc.

Thật may, y còn có Cao Phóng. Vẫn còn một người bên cạnh mà y có thể toàn tâm toàn ý tín nhiệm. Cho dù y toan tính điều gì, cả việc mưu tính hãm hại đồng môn, lẫn việc sát hại Giáo chủ soán vị, cho tới bây giờ Cao Phóng đều mỉm cười ở bên cạnh y, không chút do dự cùng y nhuộm bản đôi tay mình bằng máu của những kẻ đó.

Quân Thư Ảnh đưa tay chậm rãi vuốt ve đôi mắt Cao Phóng. Cảm xúc ấp áp truyền vào lòng bàn tay, phía dưới hàng mi là ánh mắt mang ý cười. Hết thấy đều đẹp.

Quân Thư Ảnh chậm rãi ghé sát vào.

“Giáo chủ...” Cơ thể Cao Phóng hơi run lên, lại bị Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng trấn áp.

“Đừng cử động...” Quân Thư Ảnh nói, hôn lên đôi mắt ánh lên vẻ bất an. Đôi môi hạ xuống mí mắt đang run rẩy, hàng lông mi dài khẽ chạm vào, khiến y cảm thấy an tâm.

“Giáo chủ...” Cao Phóng lại gọi sau khi đã trấn an lại, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Mười ngón tay bị Quân Thư Ảnh giữ chặt hơn tê cứng. Quân Thư Ảnh sử dụng lực nắm chặt tay hắn.

Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng hôn đôi mắt cùng hàng mi đang run nhẹ của Cao Phóng, rồi áp trán mình vào Cao Phóng, than nhẹ: “Cao Phóng...”

Thanh Lang dậy thật sớm, đi xung quanh dò xét, nói vài câu xã giao với hạ nhân, nhưng khi mặt trời lên cao, hắn vẫn không thấy Quân Thư Ảnh lộ diện.

Thanh Lang đi tới đi lui, ngơ ngẩn ngẩn một hồi, khi hắn sắp chán đến chết đi được, hắn liền quyết định đi đến đình viện của Quân Thư Ảnh. Vừa đến nơi liền nhìn thấy Cao Phóng từ phòng Quân Thư Ảnh đi ra rồi quay đầu đóng cửa lại.

“A... a...” Thanh Lang nhướn mày. Tiếng kêu này kinh động Cao Phóng, quay lại thấy rõ người đến là Thanh Lang, Cao Phóng liền trưng vẻ mặt không hoan nghênh mà tiếp đón hắn.

Thanh Lang chỉ chỉ cửa phòng Quân Thư Ảnh, lại chỉ chỉ Cao Phóng, cả kinh nói: “Đừng nói là tối hôm qua người ở lại đây đó nha.”

Cao Phóng vuốt lại mái tóc hơi rối, thản nhiên đi ngang qua Thanh Lang, cũng không buồn quay đầu lại nhìn, khinh thường nói: “Đầu óc người chỉ toàn những ý niệm xấu xa. Đúng là miệng người không thể nói cái gì tốt đẹp được(*)” Thanh Lang cảm thấy lần này mình bị mắng oan mạng, liền biện minh: “Ta chưa nói cái gì hết nha. Người đúng là giống chủ tử của người, lòng dạ hẹp hòi.”

Thanh Lang nói xong thì Cao Phóng đã đi khỏi đình viện, bên này thì cửa phòng Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng mở, giọng nói lạnh như băng phát ra: “Người nói ai?”

Thanh Lang vội quay đầu, trưng ra bản mặt tươi cười lấy lòng, ân cần tiến lên phía trước, nói: “Không có không có. Ta đã an bài tốt mọi nơi rồi, Quân công tử có muốn tự mình đi xem không?” Vừa nói xong đã đến trước mặt Quân Thư Ảnh, không đợi Quân Thư Ảnh đáp lại, Thanh Lang nhướn mày nói: “Buổi sáng gió lạnh như vậy, Quân huynh sao có thể ăn mặc đơn bạc như thế. Mau mặc thêm y phục vào, không lại cảm lạnh.”

Quân Thư Ảnh nhếch miệng, khóe mắt giựt giựt, lui trở vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Thanh Lang sờ sờ cái mũi cao suýt chút nữa bị cánh cửa làm cho biến dạng. Bên trong truyền ra giọng nói tức giận: “Ngày mười tháng hai hành động, người tốt nhất nên chuẩn bị mọi việc thật tốt. Còn giờ thì cút cho ta!”

Thanh Lang bĩu môi, lết thết rời đi.

(*) Nguyên văn: (mồm chó ko thể nôn ra ngà voi???)

85. Chương 86

Sở Phi Dương theo đám người Tín Bạch vào Đoạn Kiếm sơn trang. Tín Bạch trong lòng còn đang oán giận đồ đệ của mình, không chỉ vì Sở Phi Dương vì một tên yêu nhân ma giáo mà chống lại lão, mà còn vì hắn đã tự hủy đi tương lai của mình. Viên Khang Thọ cũng khuyên vài câu. Dù gì lão cũng tận mắt nhìn Sở Phi Dương trưởng thành, bản tính Sở Phi Dương thế nào, lão thập phần tín nhiệm. Nhưng hiện giờ, lời đồn đãi lan truyền khắp giang hồ, dù lão có muốn thiên vị cho hắn, cũng chỉ hữu tâm vô lực. Là, trước nay Sở Phi Dương hành động quang minh chính đại, danh chấn giang hồ, thì không mấy ai nhớ đến. Nay chỉ vì một hành động sai lầm, lại bị người người nhân thời cơ, cố ý đồn thổi, hãm hại hắn.

Viên Khang Thọ an bài cho Sở Phi Dương cùng Thanh Phong Kiếm Phái vào ở Tây viện. Tuy ngoài miệng trách mắng nhưng Tín Bạch cũng không thật tâm muốn đuổi Sở Phi Dương. Dù hắn có làm sai đi nữa, thì cũng là người mà lão đã nuôi nấng khôn lớn, sao có thể nhẫn tâm đoạn tuyệt tình cảm. Sở Phi Dương tất nhiên biết sự phụ mê mèm lòng, cố hết sức lấy lòng lão. Tín Bạch ngoài mặt còn lạnh lùng, nhưng trong lòng cũng dần vui vẻ trở lại.

Hôm nay đã là ngày tám tháng hai, trong những ngày cuối cùng của thời tiết lạnh lẽo này, đại hội võ lâm sẽ chính thức bắt đầu sau hai ngày. Sở Phi Dương theo Tín Bạch rời khỏi phòng, liền nhìn thấy Tín Vân Thâm cùng Tống Lam Ngọc cười cười nhìn mình. “Hai người các ngươi lén lén lút lút ở trong này làm gì?” Sở Phi Dương cười nói.

Tín Vân Thâm bĩu môi nói: “Lam Ngọc vẫn ca ngợi huynh là chính nhân quân tử, hiền ngang lắm liệt. Vậy nên đệ mới dẫn hắn tới để hắn biết năng lực nịnh nọt của huynh.” Tín Vân Thâm nói, đôi mắt tinh nghịch lộ nét tươi cười. “Đệ biết mà, mặt nào đại sư huynh cũng đều đứng đầu.”

“Tiểu quý.” Sở Phi Dương vò vò đầu Tín Vân Thâm một hồi. Tín Vân Thâm kêu lên xin hắn buông tha, giãy nảy lui về phía Tống Lam Ngọc ở phía sau, cười nói: “Người thấy rồi đó, Sở đại ca của người cũng không phải chính nhân quân tử gì.” Tống Lam Ngọc nhìn Sở Phi Dương, nhưng chỉ mỉm cười chứ không nói gì.

Sở Phi Dương vừa rồi cùng Tín Bạch nói chuyện nên lòng tràn đầy vui sướng, lúc này cũng hưng trí đùa giỡn cùng Tín Vân Thâm và Tống Lam Ngọc.

Đang lúc ba người đang đùa giỡn, một tiểu nha hoàn tiến đến, vén áo thi lễ, cười nói: “Sở đại hiệp, tiểu thư nhà ta thỉnh ngài đến.”

Người đến là tì nữ của Mai Hân Nhược, Sở Phi Dương vội nhận lễ, cười nói: “Gần đây tại hạ bận rộn, không đến chào hỏi Mai cô nương, thật thất lễ.”

Tín Vân Thâm thấy Tống Lam Ngọc nhũn mày cúi mặt, đầy vẻ buồn bực, liền cười nói: “Haizzz, có người không vui rồi. Lam ngọc, Mai tiểu thư cũng là người quen của người, người nếu lo lắng thì cứ đi cùng đại sư huynh đi.”

Sở Phi Dương véo gương mặt non mềm của Tín Vân Thâm, lại vỗ vỗ đỉnh đầu Tống Lam Ngọc, cười nói: “Ở đây chờ đi, sư huynh trở về sẽ mang kẹo đường cho các đệ ăn.” Nói xong liền cùng tỳ nữ kia ra ngoài.

“Đáng ghét, xem chúng ta như tiểu hài tử.” Tống Lam Ngọc sờ sờ đỉnh đầu, phẫn nộ nói.

Tín Vân Thâm thở dài, nói: “Ta là muốn làm tiểu hài tử, nhưng có người lại muốn làm người của đại...” Lời trêu chọc còn chưa nói xong, khóe mắt chợt đột nhiên hiện lên hình ảnh một bóng người xuất hiện trên đầu tường, cậu liền im bật.

Mái tóc người nọ chỉ cài một cây trâm dài, không hề có ngấn sức sáng chói, để xoa trên vai, y phục mộc mạc màu trắng càng khiến hắn thêm vẻ phong lưu. Đôi chân dài thông xuống sau vạt áo, dáng ngồi hơi cúi xuống để tay chống cằm, gương mặt mang ý cười nhìn về phía Tín Vân Thâm.

“Người là ai?” Tống Lam Ngọc cũng nhìn thấy người nọ, lên tiếng hỏi.

“Lam Ngọc...” Tín Vân Thâm kéo Tống Lam Ngọc, đẩy y đi chỗ khác. “Hắn là bằng hữu của ta. Người đi trước đi.”

Tống Lam Ngọc nhìn hai người, gật gật đầu, đi khỏi đình viện.

Ý cười trên mặt Cao Phóng càng sâu, hần ngoắc tay gọi Tín Vân Thâm: “Lại đây.”

Tín Vân Thâm đi đến chân tường, ngẩng đầu, đôi mắt to lộ vẻ khó hiểu, kêu lên: “Cao Phóng...”

Cao Phóng đưa tay về phía cậu, nói: “Đỡ ta xuống.”

Tín Vân Thâm vội đưa hai tay ra đón, Cao Phóng liền nhảy vào lòng Tín Vân Thâm.

“Cao Phóng, Cao Phóng.” Tín Vân Thâm kích động ôm hần thật chặt, không ngừng gọi tên hần. Cao Phóng cười nói: “Tiểu quý, nhớ ta lắm sao?”

Tín Vân Thâm vội gật đầu: “Nhớ, nhớ muốn chết. Người đi đâu vậy, từ lúc đó không thấy tin tức gì của người nữa.”

Cao Phóng cười nói: “Người lớn có việc của người lớn, tiểu hài tử không được hỏi nhiều.” Nhìn khóe miệng Tín Vân Thâm nhăn lại, Cao Phóng nhe răng, hần cắn má cậu, rồi xoa xoa, nói: “Không phải người phải làm tiểu hài tử sao? Không phải người muốn làm tiểu hài tử ngoan của phụ thân người sao? Sao ta nói vậy lại khiến người buồn bực?”

Tín Vân Thâm hô đau, mắt rưng rưng nước, nhưng không dám dùng sức giãy ra, chỉ có thể lộ vẻ đáng thương nhìn Cao Phóng.

Cao Phóng buông tay, đau lòng nhìn gương mặt đỏ bừng của cậu, nhẹ giọng nói: “Có đau hay không?”

Tín Vân Thâm ủy khuất gật gật đầu. Cao Phóng tiến lại gần, hơi thở ấm áp phả vào mặt Tín Vân Thâm. Tín Vân Thâm chớp chớp mắt, lông mi run rẩy, không thể không chế hô hấp.

Cao Phóng đặt môi lên chỗ đau, nhẹ nhàng hôn, rồi rời ra, hỏi: “Còn đau hay không...”

Tín Vân Thâm chăm chú nhìn Cao Phóng, cũng không lên tiếng. Cao Phóng nhìn cậu một lúc lâu, rồi cúi mặt cười khỏ. Tín Vân Thâm không cử động, vẫn ôm chặt Cao Phóng. Cao Phóng muốn rời đi, cậu lại càng ôm chặt hơn.

Cao Phóng ngẩng đầu trừng Tín Vân Thâm, hần tợn nói: “Buông tay.”

Tín Vân Thâm kiên quyết lắc đầu: “Không được. Cao Phóng, chúng ta cứ như trước không phải tốt sao... cùng nhau, giống như trước kia...”

Cao Phóng nói thẳng thừng: “Không tốt chút nào. Nếu mai sau người hối hận, sẽ lại rời ta.”

Tín Vân Thâm im lặng, vẻ mặt như sắp khóc đến nơi. Cao Phóng rời vòng tay cậu, lúc này cậu cũng không giữ lại. Cao Phóng quay mặt đi, không để Tín Vân Thâm nhìn thấy ánh mắt khổ sở của mình, giọng nói phát ra cũng lạnh nhạt: “Vân Thâm, ta đến đây là để cáo biệt người. Sau này, có lẽ chúng ta sẽ không gặp lại. Nếu còn có thể gặp lại...” Khi đó chúng ta đã là kẻ địch rồi. Cao Phóng không nói ra những lời này, cúi đầu chậm rãi rời đi.

Tín Vân Thâm bước vài bước về hướng Cao Phóng vừa rời đi, nhưng cuối cùng vẫn đứng lại, nhìn thân ảnh kia biến mất khỏi tầm mắt, tay nắm chặt. Rồi cậu cũng quay đi.

86. Chương 87

Sở Phi Dương theo tiểu tỷ nữ kia tới đình viện của Mai gia. Mai Hân Nhược vừa thấy hần liền xúc động đứng dậy, vội đến đón. Rồi dường như cảm thấy hành động của mình quá mức sỗ sàng, liền đỏ mặt cúi đầu, khách khí thi lễ. Sở Phi Dương tất nhiên nhìn thấy tất cả hành động của nàng. Hần thở dài, nét mặt vẫn bình thản, cùng Mai Hân Nhược khách sáo hàn huyên vài câu. Tỷ nữ bên cạnh không biết từ lúc nào đã rời khỏi phòng.

Mai Hân Nhược nói được vài câu rồi lại trầm mặc, tay xoắn xoắn vạt áo, không biết đang suy nghĩ điều gì. Sở Phi Dương sớm biết Mai Hân Nhược hữu tình với hắn, nhưng hắn luôn nghĩ tình cảm của nàng rồi sẽ dần phai nhạt theo thời gian, nhưng hiện giờ xem ra đó là điều không thể.

“Tại hạ vừa trở về không lâu, trong phái lại có vài việc vặt cần xử lý, mai sau sẽ lại đến tiếp kiến. Mai lão gia vẫn khỏe mạnh chứ?” Sở Phi Dương cười nói.

Mai Hân Nhược hơi gật đầu, hé miệng định nói nhưng lại thôi. Nàng lại cúi mặt vắn vẹo hai tay, một lúc sao mới nhẹ giọng nói: “Sở đại ca, phụ thân muội... đã định hôn sự cho muội rồi.”

Sở Phi Dương cười nói: “Như vậy thật đáng mừng. Người Mai lão gia xem trọng nhất định là một thiếu niên anh dũng tài giỏi. Không biết hôn phu là người phương nào? Có thể thành thân với một giai nhân như tiểu thư đây, người này thật có phúc. Nếu có cơ hội, tại hạ cũng muốn gặp người này một lần.”

Mai Hân Nhược cắn cắn môi, khẽ nhướn mày nói: “Muội không biết hắn, cũng chưa từng gặp hắn. Cũng không biết hắn là người phương nào. Tất cả đều do phụ thân muội tự định đoạt...”

Sở Phi Dương lắc đầu, khẽ cười nói: “Tiểu thư đừng nói vậy. Mai lão gia xem tiểu thư như ngọc quý, tất nhiên sẽ chọn cho tiểu thư vị hôn phu tốt nhất.”

Mai Hân Nhược ngẩng mặt, đôi mắt trong suốt tuyệt đẹp nhưng u ám nhìn Sở Phi Dương. Sở Phi Dương nâng chén trà lên uống, vẫn lộ ra gương mặt tươi cười nhu hòa như cũ, giả vờ như không thấy ánh mắt nàng.

Mai Hân Nhược khẽ thở dài: “Thôi, chúng ta không nói chuyện này nữa. Đã lâu không gặp Sở đại ca, muội cứ nghĩ sẽ không tìm được huynh nữa. Sở đại ca bấy lâu nay ở nơi nào, có gặp chuyện gì vui thú không? Kể cho muội nghe đi.” Mai Hân Nhược lấy tay nhẹ xoa mặt, gương mặt đầy vẻ tò mò cùng phấn khích.

“À...” Sở Phi Dương dừng một chút. Trước kia khi hắn hành tẩu giang hồ thường gặp phải kỳ nhân cùng những chuyện kỳ lạ, lúc đó mỗi lần hắn ở Mai gia thường kể mọi chuyện cho Mai Hân Nhược nghe. Nhưng gần đây, lúc này hắn cũng ở bên cạnh Quân Thư Ảnh, tất cả tinh lực đều dồn hết vào y, vậy mà hắn còn thấy chưa đủ, thì làm sao thấy chuyện lạ nào để mà kể cho Mai Hân Nhược nghe.

Sở Phi Dương thấy ánh mắt tràn ngập ái mộ nhìn mình chằm chằm đến mức chả thèm chớp mắt, liền đưa tay sờ sờ mũi, cười nói: “Nói ra thật ngại quá. Bấy lâu nay tại hạ đều ở cạnh nương tử, không thể phân thân được. Đã lâu không hành tẩu giang hồ.”

Mai Hân Nhược trừng mắt nhìn, nhất thời không biết phản ứng ra sao. Nàng cười khẽ, hỏi: “Sở đại ca, huynh nói... người nào?”

“Đây vốn là việc xấu trong nhà, không thể truyền ra ngoài. Đều là do tại hạ trời sinh tính lỗ mãng, suy nghĩ không chu toàn, khiến nương tử tức giận. Hiện giờ tại hạ cũng không biết làm thế nào cho phải.” Sở Phi Dương cười khổ, ra vẻ như đang lo nghĩ về chuyện nhà. Mai Hân Nhược mở to hai mắt nhìn Sở Phi Dương, giọng nói lộ vẻ không thể tin nổi: “Huynh nói... nương tử của huynh...”

Sở Phi Dương gật gật đầu, thở dài: “Đúng vậy. Nương tử này thật khiến tại hạ hao tổn tinh thần...” Những lời này đúng thật là nỗi lòng của Sở Phi Dương.

Mai Hân Nhược thần thờ nhìn xuống đôi tay mình đang đặt trên mặt bàn. Sở Phi Dương gọi vài lần nàng mới hoàn hồn trở lại, ngẩng đầu nhìn hắn. Sở Phi Dương than nhẹ, hắn đã nói như vậy, chỉ mong Mai Hân Nhược đoạn tình với hắn.

Sở Phi Dương đứng dậy nói: “Trong phái còn nhiều việc phải xử lý, tại hạ xin cáo từ. Ngày khác tại hạ sẽ lại đến tiếp chuyện cùng Mai lão gia và tiểu thư.”

Mai Hân Nhược cuống quýt đứng dậy, muốn giữ hắn lại nhưng không tìm ra lý do nào cả. Chính nàng cũng cảm thấy bối rối, không biết làm thế nào cho phải, chỉ có thể khẽ gật đầu, nhìn Sở Phi Dương rời đi. Đến khi hắn đã rời khỏi viện, nàng mới để hai hàng lệ rơi xuống.

Ngày mười tháng hai, trước Đoạn Kiếm sơn trang nổi lên một đải luận võ, nhân sĩ các phái kéo nhau ngồi vào bàn, không khí ồn ào, náo nhiệt.

Tín Bạch đưa bọn người Thanh Phong Kiếm phái vào vị trí của mình. Sở Phi Dương cũng xen lẫn giữa đám huynh đệ. Hắn cũng không có ý gì khác ngoài việc đến xem náo nhiệt, tiện thể chờ Quân Thư Anh xuất đầu lộ diện.

Hắn đã cố ý giấu mình, nhưng vẫn có nhiều người chú ý đến hắn. Cảm giác bị mọi người xung quanh hướng ánh mắt tò mò, thù địch về phía mình càng khiến Sở Phi Dương cảm thấy lười nhác. Hắn ngồi phịch xuống ghế, ngăn người nhìn võ đài rộng lớn trước mặt.

Cách đó không xa đột nhiên huyền não hắn lên, Sở Phi Dương nhìn theo, ra là do đám người Mai gia tiến vào. Có vẻ trận huyền não là do bàn luận về Mai Hân Nhược cô nương. Mai Hưởng đột nhiên nhìn về phía Sở Phi Dương, Sở Phi Dương đáp lại ánh mắt của lão, đứng dậy thi lễ. Mai Hưởng lạnh lùng khẽ gật đầu đáp lễ.

Sở Phi Dương lại nặng nề ngồi xuống, không hề nhìn sang bên đó nữa, gương mặt vẫn lộ vẻ miễn cưỡng.

Đến giờ hắn vẫn không có chút tin tức nào của Quân Thư Ảnh, một mặt là do hắn đang ở cùng giáo phái, không dám điều tra vì sợ Tín Bạch lại nổi giận. Mặt khác, hắn luôn cảm thấy mình sẽ gặp lại Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương không biết y có chủ ý gì, nhưng trực giác cho biết y sắp gây phiền toái rất lớn. Mà trực giác của hắn về Quân Thư Ảnh luôn luôn chuẩn xác.

Hắn muốn bẻ gãy cánh, rút hết nanh vuốt của y, xem y làm sao gây sóng gió được nữa. Sở Phi Dương nghiêng răng nghiêng lợi thầm nghĩ. Nhưng hắn chỉ nghĩ vậy thôi, chứ bắt được Quân Thư Ảnh rồi, hắn làm sao dám tổn thương y...

Sở Phi Dương đang trăm mưu ngàn kế suy tính làm sao để ngăn cái tên chuyên gây chuyện kia, thì thành linh ba tiếng chuông đồng vang lên. Chỉ trong nửa khắc, khắp nơi trở nên yên tĩnh. Viên Khang Thọ mang một thanh kiếm đen bước lên võ đài.

Đại hội võ lâm chính thức bắt đầu.

Tinh thần Sở Phi Dương cũng phấn chấn hẳn lên. Vì hắn biết, người luôn tìm mọi cách lẩn trốn hắn sẽ sớm xuất hiện.

87. Chương 88

Viên Khang Thọ đứng trên võ đài, uy nghiêm nhìn khắp một vòng, nói: “Chư vị anh hùng hảo hán, nhờ các vị giang hồ bằng hữu cất nhắc, Viên mỗ mấy năm nay mới có thể tọa trên ngôi vị võ lâm minh chủ, thống lĩnh các lộ anh hùng, cùng nhau bảo hộ võ lâm Trung Nguyên. Viên mỗ tiếc là không thể tận lực cùng các vị giang hồ đồng đạo cùng nhau bảo vệ chính nghĩa. Hiện giờ thiếu niên anh hùng ngày càng nhiều, Viên mỗ cũng đã già cả, cũng nên thoái vị, nhường ngôi võ lâm minh chủ cho hiền tài. Đây là tín vật của võ lâm minh chủ, xin nhường lại cho người nào đoạt được ngôi vị này! Võ lâm đại hội lần này, xin các vị cao thủ tranh tài cao thấp, vị nào thắng trận, có thể ngồi lên ngôi vị minh chủ! Toàn bộ Đoạn Kiếm sơn trang này cũng sẽ được nhường lại cho minh chủ tương lai! Đương nhiên...” Viên Khang Thọ ngừng một chút, ánh mắt hơi dừng lại trên người Sở Phi Dương, nói tiếp: “Để có thể ngồi trên ngôi võ lâm minh chủ, chỉ có võ công cao cường vẫn chưa đủ, mà phải trượng nghĩa, công tính để thiên hạ nể phục. Nếu không, võ công có cao tới đâu cũng vô ích.”

Về mặt Sở Phi Dương vẫn không chút thay đổi, không biết là có nghe lời vừa rồi hay không. Tín Vân Thâm biết Viên Khang Thọ ám chỉ sư huynh nhà mình, liền quay đầu nhìn hắn, trong lòng vì hắn mà tiếc hận không thôi.

Viên Khang Thọ nói tiếp: “Như vậy, cuộc luận võ lần này chính thức bắt đầu...”

“Cần gì phải phiền phức như vậy.” Viên Khang Thọ còn chưa dứt lời, một giọng nói lạnh lùng cắt ngang. Thanh âm phát ra từ bụng kia nhờ vào nội lực cực kỳ thâm hậu mà vang vọng khắp đại sảnh, không thể biết nó phát ra từ đâu. Các môn phái đều đứng lên, cảnh giác nhìn khắp xung quanh. Trong chớp mắt một

bóng đen nhảy lên võ đài. Mọi người chưa kịp định thần thì bóng đen kia đã lao vào đấu với Viên Khang Thọ, khi cả hai rời nhau thì thanh kiếm đã bị hắc y nhân kia đoạt đi.

“Chỉ là một thanh kiếm rỉ sét mà thôi, không hiểu sao bọn người lại tranh giành nhau.” Người nọ cầm thanh kiếm lên ngắm nghía, vẻ mặt đầy khinh thường nói.

Viên Khang Thọ dễ dàng để tín vật của mình chủ bị cướp đi trước mặt mọi người, nhất thời ngượng ngập, vẻ mặt căm hận tên khách không mời mà đến kia, nhưng từ trận khí huyết dâng lên trong ngực khiến lão không thể lập tức ra tay đoạt lại thanh kiếm. Tuy rằng vừa rồi là do sơ sẩy, nhưng vừa giao thủ với hắn, lão liền biết người trước mặt lão công lực ở trên lão cả mấy bậc.

“Tên lớn mật, dám đến đại hội võ lâm mà tác loạn! Còn không mau hoàn trả tín vật mình chủ lại. Nếu không, đừng trách lão phu không khách khí với ngươi!” Tín Bạch vốn bản tính nóng nảy, lúc này đã nhảy lên võ đài, tay cầm trường kiếm, lớn tiếng phẫn nộ quát.

Nam nhân kia cười nhạt: “Yên tâm, ta chẳng có tí hứng thú nào với thanh kiếm rỉ sét này. Chẳng qua, ngày đó dưới ánh trăng, bằng hữu của ta một lòng ao ước có được nó, khiến ta phải nghĩ cách đoạt cho hắn.” Nói xong hắn khẽ nhếch môi nhìn Sở Phi Dương ở dưới võ đài. Sở Phi Dương vẫn ngồi im, bất động thanh sắc, nhưng hai bàn tay đặt trên tay vịn đã nắm chặt lại. Thanh Lang, tại sao hắn lại...

Lại một trận gió thổi tới, một thân ảnh mạnh mẽ khinh công lướt qua mọi người, đáp xuống đài cao. Lúc này, Sở Phi Dương rốt cuộc không thể ngồi yên được nữa.

Người nọ đứng phía sau Thanh Lang, liếc mắt nhìn qua đám người xôn xao bàn tán dưới võ đài. Sở Phi Dương chăm chú nhìn ánh mắt y, nhưng không cách nào làm cho ánh mắt kia dừng lại trên người hắn.

Tốt lắm, giả vờ không biết nam nhân của ngươi sao?! Sở Phi Dương âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi. Y phục kia ai mua cho ngươi? Ta chứ ai. Khinh công kia ai dạy cho ngươi? Còn ai ngoài ta nữa...

Đang nghĩ, đột nhiên hắn cảm thấy ánh mắt tức giận của Tín Bạch chĩa về phía mình. Sở Phi Dương can đảm đối mắt với Tín Bạch, ngờ ngợ ngẩn ngẩn một hồi hắn mới hiểu ra. Sư phụ từng gặp qua Quân Thư Ảnh, hơn kia khinh công bộ pháp kia hắn nhận ra được, tất nhiên sư phụ hắn cũng nhận ra được. Sở Phi Dương ai thán một tiếng, không dám nhìn Tín Bạch nữa. Dù sao lúc này Tín Bạch sẽ không khiến hắn khó xử. Sở Phi Dương vẫn đứng tại chỗ chờ đợi, xem Quân Thư Ảnh định giở trò gì.

“Hắn là... hắn là Giáo chủ tà giáo!” Một tiếng hét lớn vang lên giữa đám đông, mọi người nghe thấy lập tức la hét ầm ĩ, tiếng rút vũ khí vang lên, ánh nắng phản chiếu từ vũ khí chớp động trên người Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh không màng đến đám đông rối loạn phía dưới, chỉ đến giành lấy thanh kiếm từ tay Thanh Lang, nâng lên thưởng thức, khẽ cười nói: “Chư vị, tại hạ ngưỡng mộ ngôi vị mình chủ võ lâm Trung Nguyên đã lâu. Hôm nay...” Quân Thư Ảnh nhìn về phía Viên Khang Thọ, vẫn giữ nụ cười như trước, nói: “... tại hạ xin tiếp nhận trọng trách vị lão tiền bối này giao phó, để tiền bối có thể an hưởng tuổi già. Nếu có người không phục...” Y khinh miệt liếc mọi người dưới võ đài, giọng nói trở nên lạnh lùng: “... giết không tha!” Lời còn chưa dứt, thanh kiếm trong tay Quân Thư Ảnh đã bị bẻ gãy thành nhiều mảnh, rơi xuống đất.

“Còn vật vô dụng này, không cần.” Quân Thư Ảnh nói.

“Hỗn trưởng! Ngươi dám...” Tín Bạch gầm lên một tiếng, giơ kiếm tấn công. Môn nhân thuộc các đại môn phái cũng nhất loạt xông lên.

Sở Phi Dương nhìn đám người Tín Bạch cùng triển đấu với Quân Thư Ảnh trên đài, cảm thấy lo lắng, đang nghĩ đối sách thì đột nhiên ngửi thấy một mùi kỳ lạ. Hắn cứng người, thầm nghĩ lần này không ổn rồi. Hắn muốn vận khí, nhưng chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, rồi ngã vật ra đất. Hình ảnh trước mắt mờ ảo, Sở Phi Dương cố giương mắt nhìn lên, chỉ thấy người người tê liệt ngã xuống đất, thống khổ rên rỉ.

Quân Thư Ảnh cùng Thanh Lang vẫn đứng trên đài cao, cười lạnh nhìn những người dưới chân yếu đuối ngã xuống. Sở Phi Dương nghi hoặc nhìn về phía Quân Thư Ảnh, nhưng chỉ nhìn thấy ánh mắt chột lút ngang qua cửa y, cảm thấy đau khổ, một ngum máu chột dâng lên cổ, hắn vội vận khí, áp chế cỗ khí đang dâng cuộn cuộn trong lòng mình.

Đại môn phía sau đột nhiên mở lớn, một đám hắc y nhân nói đuôi nhau bước vào, dừng lại bên người Quân Thư Ảnh và Thanh Lang, cung kính cúi đầu xếp thành hàng. Một người đi theo sau, gương mặt nở nụ cười, chậm rãi hướng về phía Quân Thư Ảnh. Tín Vân Thâm mở to mắt nhìn hắn, nhìn hắn chậm rãi đi đến bên cạnh mình, chậm rãi lướt qua, không liếc cậu lấy một cái. Tín Vân Thâm đưa tay muốn bắt lấy hắn, nhưng ngón tay vô lực chỉ khẽ chạm vào một góc y phục của hắn.

“Tại sao...” Tín Vân Thâm nhìn bóng người thon thả trước mặt, đôi mắt mọng nước.

Cao Phóng chợt quay lại, đến trước mặt Tín Vân Thâm ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt cậu, thấp giọng cười nói: “Tiểu hai tử, đừng tưởng ta yêu thương nhớ nhung ngươi, đừng cho là ta không thể rời xa ngươi. Nam nhân ta muốn còn nhiều mùa.” Nói xong hắn đứng dậy, đi đến phía sau Quân Thư Ảnh. Tín Vân Thâm chăm chăm nhìn hắn, sau khi đã phục hồi lại tinh thần, một cơn ury khuất bất chợt dâng trào, cậu cắn môi dùng sức muốn tiến về phía trước, nhưng chỉ khiến khí lực thêm xói mòn, cuối cùng chỉ có thể quỳ rạp trên mặt đất, không cam lòng nhìn Cao Phóng đứng cách đó không xa.

Thanh Lang lên tiếng: “Ta không có hứng thú lãng phí thời gian với các ngươi. Chung độc trong người các ngươi là dùng để phong ấn nội lực. Nội lực càng mạnh, càng bị chung độc ảnh hưởng.” Hắn nói, đi đến trước mặt Sở Phi Dương, dùng mũi chân đá mạnh vào lồng ngực hắn. Sở Phi Dương trở mình ngã xuống đất, kêu lên đau đớn.

“Cho nên, các ngươi cũng không cần uống phí khí lực làm gì.” Thanh Lang cười tủm tỉm tiếp tục nói.

Sở Phi Dương vì cố gắng vận nội lực quá sức, lại bị một cước của Thanh Lang làm cho tiêu tán hết, khí huyết nghịch lưu, nhện không được phun ra một ngụm máu tươi. Hắn theo bản năng nhìn về phía Quân Thư Ảnh, nhưng chỉ thấy Quân Thư Ảnh đang nhìn Thanh Lang, ngay cả liếc mắt nhìn hắn cũng không thêm. Sở Phi Dương tức giận, máu dâng tràn lên cổ họng, lại phun ra một ngụm máu tươi, bộ dạng chật vật không thôi.

Sở Phi Dương cúi thấp mặt ôm ngực, vì vậy, hắn không thể nhìn thấy ánh mắt phức tạp của Quân Thư Ảnh khi y nhìn về phía hắn.

88. Chương 89

“Trong vòng mười ngày, chúng này sẽ lấy mạng kẻ nào trúng phải. Các ngươi chỉ có mười ngày để suy nghĩ, nếu phục tùng sẽ được nhận giải được, nhất thời bảo toàn được tính mạng. Còn không, các ngươi phải chịu táng thân trong địa lao của Đoạn kiếm sơn trang này.” Quân Thư Ảnh bình thản nói, như thể đang nói về một chuyện hết sức bình thường. Đột nhiên y cười lạnh, nói: “Chỉ sợ chư vị chỉ chịu đựng được năm hôm là xuống hoàng tuyền, làm hại cả một nhà già trẻ đến cùng bãi. Nhưng có thể đoàn viên cùng gia đình dưới đó cũng thật đáng mừng.” Giọng nói uy hiếp khiến mọi người sởn gáy: “Tiểu nhân đệ tiện.” Có người lên tiếng chửi rủa. Quân Thư Ảnh cũng chỉ cười cười bỏ qua.

Sở Phi Dương vẫn chăm chú nhìn Quân Thư Ảnh, nhưng y lại không dám nhìn hắn, cũng không muốn nhìn. Việc y đang làm, chính là nguyện vọng lớn nhất từ trước đến nay của y. Y không muốn bất cứ là làm nhiều loạn kế hoạch của y. Y phải đứng trên tất cả mọi người, nắm giữ sinh tử của họ, bắt họ phải phục tùng như một con chó phải phục dưới chân chủ, cầu xin y bố thí chút ơn huệ. Y không cần lòng trung thành của họ, chỉ cần họ phục tùng y. Y muốn xem họ cố gắng che giấu đôi mắt đầy lửa hận trước mặt y, muốn họ thấy mình bất lực khi không thể phản bội, không thể không phục tùng kẻ mà mình hận thấu xương. Y không quan tâm mình phải dùng đến thủ đoạn gì, cũng không phủ nhận mình là kẻ đệ tiện.

Quân Thư Ảnh ra lệnh cho giáo chúng Thiên Nhất Giáo đang dàn trận xung quanh giam tất cả mọi người lại. Thanh Lang trở về bên cạnh Quân Thư Ảnh, châm chọc nhìn y, nhẹ giọng nói: “Ngươi khiến Yến của ta chịu khổ, ta cũng không thể nương tay với Sở Phi Dương. Chúng ta xem như huề nhau.”

Quân Thư Ảnh hừ lạnh, không để ý tới hồ ngôn loạn ngữ của Thanh Lang, đang muốn rời đi, chợt nghe thấy tiếng gió rít lên, y lập tức vận nội lực tránh ám khí đột nhiên phóng tới.

Bên cạnh lại vang lên tiếng la của Thanh Lang: “Cẩn thận!”. Lờn còn chưa dứt, một ám khí bay tới. Sau một tiếng vang nhỏ, Thanh Lang xòe tay, một ám khí nhỏ nhỏ đang nằm trong tay hắn.

Thanh Lang nhìn về phía ám khí phóng tới, bắt gặp một đôi mắt đầy uất hận. Thanh Lang đi đến trước mặt người nọ, ngồi xổm xuống, cười nhẹ, đưa ám khí lên ngắm nghía, nói: “Âm mưu không tồi, đáng tiếc không đủ tài.” Vừa dứt lời, hắn liền cầm pháp ám khí vào bả vai người nọ, nét cười trên mặt thậm chí còn không giảm bớt.

Người nọ kêu la thảm thiết, Thanh Lang khinh thường nói: “Thật không đáng.” Hắn chùi vết máu trên tay vào y phục người nọ, đứng dậy nói: “Cái gọi là võ lâm chính đạo, bất quá cũng như thế.” Nói xong hắn đi đến trước mặt Viên Khang Thọ và Tín Bạch, mỗi tay nhấc một người lên, nói: “Địa lao của Đoạn kiếm sơn trang này sao có thể lớn bằng địa lao của Thiên Nhất Giáo chúng ta.” Giáo chúng Thiên Nhất giáo dùng dây thừng trói chặt những người không có sức chống cự đang nằm trên mặt đất rồi áp giải bọn họ vào địa lao.

Quân Thư Ảnh xuyên qua đám người, Cao Phóng đi theo sau y, cả hai cùng đi đến cổng ngoài. Còn chưa đến nơi, đã nghe tiếng hỗn loạn từ phía sau. Quân Thư Ảnh quay đầu lại nhìn, khi thấy rõ tình thế giữa sân, mí mắt y khẽ giật.

Sở Phi Dương cả người đầy máu, giãy khỏi dây thừng, đang triển đấu cùng vài tên giáo chúng. Hắn không sử dụng nội lực nên chiêu thức đánh ra không có uy lực như mọi khi, nhưng cũng đánh cho vài tên giáo chúng chống đỡ không nổi, nhất thời không thể đến gần hắn.

Cao Phóng líu lười nói: “Đúng là đồ quái vật. Sở Phi Dương nhiều lần kháng chung độc, thật không biết hắn có bao nhiêu cái mệnh nữa.” Mà lần trước hắn cố gắng chống cự độc tính của chung độc... cuối cùng lại cho ra Tiểu Thạch Đầu. Cao Phóng tất nhiên không dám nói ra những lời này, chỉ trộm nhìn Quân Thư Ảnh, thì đã thấy y nhăn mày nhăn mặt nhìn về phía kia, rồi xoay người rời đi, nói: “Không cần xen vào, hắn chống cự không được bao lâu đâu.” Cao Phóng không nói gì, tiếp tục bám sát y. Mà việc gì y phải giải thích với hắn, dù gì chuyện cũng đâu liên quan đến hắn...

“Quân Thư Ảnh, người đứng lại!” Sở Phi Dương đột nhiên hét lớn, chưa kịp dứt lời, cơn ho tuôn ra không dứt, theo đó là những cơn nôn ra máu. Quân Thư Ảnh hơi dừng lại, rồi như không muốn để ý đến hắn, liền nhanh bước ra ngoài.

“Hỗn đản, người đứng lại! Ta có chuyện muốn hỏi người...” Thanh âm của Sở Phi Dương bị ngắt đoạn, chỉ nghe hắn kêu một tiếng, dường như đã bị trúng một đòn chí tử.

Quân Thư Ảnh không thể nhịn được liền quay lại nhìn. Nhưng Sở Phi Dương đã tự đề khí, phóng tới trước mặt y, hai tay nhuộm đầy máu nắm lấy áo y, thở dốc, hơi thở nồng đậm mùi máu tươi.

Quân Thư Ảnh quay mặt sang phía sau ngăn bọn thuộc hạ lại, không cho họ tới gần, lên tiếng: “Người cứ kháng cự như vậy sẽ không sống lâu đâu. Người chỉ khiến cho độc tính của Miêu Cương chung độc mạnh lên mà thôi.”

Sở Phi Dương phun ra một ngụm máu, khoe miệng nhếch lên cười, lộ ra vẻ cuồng vọng tà nịnh.

“Chỉ là mấy con sâu, làm sao khiến ta quan tâm?!” Sở Phi Dương đưa mặt đến gần, giọng nói khô khốc.

Quân Thư Ảnh gỡ tay hắn ra, lui về sau, lạnh lùng nói: “Không cần chống cự vô ích. Người trốn không thoát đâu, cũng đừng mong cứu bọn họ.”

Sở Phi Dương lại tiến tới phía Quân Thư Ảnh, cười nói: “Người nói sao thì tùy. Ta chỉ muốn hỏi người một điều.”

Giọng nói trở nên lạnh lùng, nét tươi cười trên mặt cũng biến mất, ánh mắt giận dữ nhìn chăm chú Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh để mặc cho hắn nhìn, lạnh lạnh đáp lại đôi mắt đầy tia máu kia.

“Ta hỏi người, ngày ấy người mang Tiểu Thạch Đầu theo. Người đi thực hiện âm mưu của người, còn... Tiểu Thạch Đầu đâu? Hài tử của chúng ta... Tiểu hài tử người sinh cho ta...” Sở Phi Dương kề sát mặt vào, chớp mũi hai người cơ hồ muốn chạm vào nhau, tuy thanh âm vẫn nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo vẻ hung ác, hắn thấp giọng nói: “Người đem tiểu hài tử của ta đi đâu?”

Quân Thư Ảnh nhú mày, tựa hồ như bất mãn với lời nói và thái độ của Sở Phi Dương. Sau một lúc lâu y mới thấp giọng trả lời: “Ta đem hần đến một biệt viện và nhờ người chăm sóc nó...”

“Đủ rồi, ta đã biết.” Sở Phi Dương đẩy y ra, cười lạnh. Vài tên giáo chúng Thiên Nhất đứng cách đó không xa đưa mắt nhìn nhau, rồi nhất loạt xông lên. Sở Phi Dương không hề phản kháng, mặc cho bọn chúng trói lại mang vào địa lao.

Quân Thư Ảnh sờ sờ cái áo dính máu, ánh mắt tối sầm.

Cao Phóng tiến lên, nhẹ giọng nói: “Giáo chủ, chúng ta đi thôi.”

Quân Thư Ảnh gật gật đầu, xoay người rời khỏi khoảng sân tịch liêu.

89. Chương 90

Năm ngày trôi qua, thời gian chỉ còn một nửa so với kỳ hạn mười ngày, một số môn phái chống đỡ không nổi đã đầu phục Quân Thư Ảnh. Trong đại điện, Quân Thư Ảnh ngồi phía trên, nhìn xuống kẻ đang hoảng sợ phủ phục trên mặt đất, khoe miệng khê nhếch lên, lộ ra một nụ cười thần nhiên. “Hần cũng không vui về gì, chỉ cảm thấy thỏa mãn thôi. Chỉ vì hần quá ham muốn quyền lực...” Thanh Lang đứng phía sau Cao Phóng, cùng nhìn về phía Quân Thư Ảnh.

“Nếu không phải do ngươi, Giáo chủ sẽ không giống như ngày hôm nay.” Cao Phóng nói.

“Như vậy cũng không sao, càng đáng yêu.” Thanh Lang sờ cằm, cười cười.

“Ngươi còn bình thần ở đây xen vào chuyện người khác sao. Ta vừa nhận được tin, thiếu chủ mỹ nhân của chúng ta gần đây thân thể không được tốt lắm.” Cao Phóng liếc nhìn Thanh Lang, vờ thờ dài: “Loại được này chỉ dùng cho những kẻ võ công cao cường, Giáo chủ lại không tin thiếu chủ đã tàn phế vô công, nên hạ được hơi mạnh. Thiếu chủ đáng thương, thân thể nhu nhược như vậy không biết có thể chống cự được bao lâu?”

Sắc mặt Thanh Lang trầm xuống, khoe miệng nhú lại, nói: “Nếu Yến của ta xảy ra chuyện gì, ta sẽ cho ngươi biết hậu quả.”

Cao Phóng nhướn mày nhìn hần, khê cười nói: “Chỉ cần ngươi an phận, thiếu chủ của ngươi sẽ bình an. Ta không giống như Giáo chủ, tiểu mỹ nhân như vậy, ta cũng biết thương hương tiếc ngọc mà.”

Nét mặt Thanh Lang vẫn âm trầm như trước, hần lặng yên một lát rồi đột nhiên cười cười, xoay người rời đi.

“Ngươi đừng có âm mưu phá hoại gì đó.” Cao Phóng nói.

“Đến mà không vào chào hỏi, Quân huynh chắc hiểu ý của ta.” Thanh Lang chấp tay chào, xong liền biến mất.

Cao Phóng nhú mày nhìn hướng Thanh Lang vừa rời đi một lúc mới quay trở lại. Quân Thư Ảnh vừa nghe thuộc hạ báo cáo xong. Cao Phóng nhìn y, trán tựa vào khung cửa, đau khổ thở dài, nhỏ giọng nói: “Làm sao đây, sau này phải làm sao đây...”

“Cao Phóng, vào đi.” Quân Thư Ảnh đột nhiên lên tiếng, thanh âm bình thản không cảm xúc.

Cao Phóng khê thở dài, cất bước đến bên người Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh đưa tay dè trán. Cao Phóng đứng phía sau, gỡ tay Quân Thư Ảnh ra, nhẹ nhàng giúp y xoa xoa hai bên thái dương.

“Giáo chủ, mệt lắm sao?” Cao Phóng nhẹ giọng hỏi.

Quân Thư Ảnh nhắm mắt, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

“Giáo chủ, người...”

“Lo làm tốt việc ta giao phó đi, đừng nói nhiều.” Quân Thư Ảnh cắt ngang.

“...” Cao Phóng im lặng không lên tiếng, nhất thời đại đường trở nên tĩnh lặng đến ngột ngạt. Một lúc lâu sau, Cao Phóng nói: “Giáo chủ, ta chỉ muốn nói, có một số việc, nếu buông tay ngay lúc còn có thể nắm bắt, có lẽ sau này sẽ không có cơ hội.”

Quân Thư Ảnh không lên tiếng. Ngay lúc Cao Phóng nghĩ có lẽ y sẽ không đáp lại lời mình, Quân Thư Ảnh khẽ cười một tiếng, nói: “Người nói đúng. Vì vậy chúng ta phải hành động ngay bây giờ mới thành công.”

Cao Phóng hơi khựng lại, im lặng.

Nửa đêm, cai ngục đột nhiên cấp báo trong ngục xảy ra hỗn loạn. Cao Phóng suy nghĩ một lúc, rồi ra lệnh không cần báo lại cho Quân Thư Ảnh, tự mình dẫn người xuống địa lao. Địa lao lúc này là một bãi chiến trường hỗn loạn. Vốn sợ tù nhân vượt ngục, Viên Khang Thọ, Tín Bạch, Sở Phi Dương, những người có võ công cao cường bị tách ra giam giữ riêng. Lúc này Viên Khang Thọ cùng Tín Bạch đều ghé vào cửa lao la hét, thậm chí còn dùng nội lực, muốn phá tan cửa lao. Bọn cai ngục đều rút vũ khí, vừa uy hiếp vừa đề phòng họ.

“Tất cả lui ra. Có chuyện gì?” Cao Phóng chạy đến trước mặt mọi người, trầm thanh quát.

Bọn cai ngục cúi đầu lui lại. Một người tiến đến bên Cao Phóng, hần chưa kịp lên tiếng, một tiếng khóc nức nở đã vang lên: “Cao Phóng, người cứu đại sư huynh ta đi. Nếu cứ như vậy huynh ấy sẽ chết mất.”

Cao Phóng quay đầu nhìn lại, Tín Vân Thâm không biết đang bị nhốt cùng bọn giáo phái nào, mọi người phía sau cậu đều ngồi lặng trong góc, dáng điệu ủ ù. Tín Vân Thâm hai tay nắm song cửa lao, khóc lóc cầu xin.

“Vân Thâm, người... Người sao lại quen biết tên ma giáo này?! Các người muốn bức chết ta sao?! Ta như vậy sao lại dưỡng ra một tên hèn nhát như người chứ!” Bên kia Tín Bạch đột nhiên hét lớn, rồi ho không dứt.

Tín Vân Thâm nhìn Tín Bạch, rồi ủy khuất nhìn về phía Cao Phóng. Cao Phóng lắc lắc đầu, vừa hướng tới nhà lao giam Sở Phi Dương, vừa quay đầu nói với Tín Bạch: “Ta không quen biết tên tiểu bảo bối nhà lão. Lão không cần tức giận như vậy, không là không giữ được tính mạng đâu.”

“Cao Phóng, người không cần nói như thế.” Giọng nói ủy khuất của Tín Vân Thâm lại truyền đến. Cao Phóng cũng không để ý đến cậu nữa, vừa đến trước cửa lao giam Sở Phi Dương liền nhíu mày.

“Ai nhốt bọn họ cùng với nhau?!” Cao Phóng đau đầu hỏi.

“Bẩm đường chủ, là... Thanh giáo chủ.”

“Ta chỉ biết...” Cao Phóng bất đắc dĩ thở dài, nói tiếp: “Sở Phi Dương, người dừng tay đi. Người muốn chết sớm sao?”

Nhà lao giam Sở Phi Dương không lớn lắm, chỉ có ba người. Lúc này tay Sở Phi Dương đang để trên lưng Mai Hân Nhược. Nàng đã bất tỉnh, gương mặt tái nhợt. Y phục Mai Hân Nhược đã cởi ra một nửa, phía trước được xiêm y của Sở Phi Dương che khuất, dưới lớp xiêm y mơ hồ lộ ra đôi vai non mịn. Cao Phóng biết nội lực Sở Phi Dương không còn mạnh mẽ như trước nữa, không thể bức chung độc ra khỏi người khác, chỉ có thể tận lực giảm bớt độc tính của chung độc, trực tiếp đưa tay truyền lực vào giúp họ. Dù là vì nguyên nhân này, nhưng...

Sắc mặt Sở Phi Dương so với Mai Hân Nhược còn kém hơn, xanh nhợt, đầy mồ hôi lạnh. Tổng Lam Ngọc ở bên cạnh lo lắng đến mức rơi lệ, lại không dám chạm vào người Sở Phi Dương, chỉ có thể than thở khóc lóc khuyên Sở Phi Dương dừng tay.

“Sở Phi Dương, ta biết độc tính của loại chung này, chưa đến mười ngày sẽ không có chuyện gì. Người không cần lãng phí nội lực của mình.” Cao Phóng lại nói.

Sở Phi Dương không để ý tới, hoặc không có khí lực trả lời, Cao Phóng lại không dám mạo muội mở cửa lao. Tổng Lam Ngọc vọt tới trước cửa lao, lau khô nước mắt, trừng mắt nhìn Cao Phóng nói: “Người bớt giả nhân giả nghĩa đi! Tên kia không biết hôm nay đã chúng ta ăn cái gì, nói với Sở đại ca những gì, hiện

tại Mai tiểu thư lại trở nên như vậy. Người mau đưa giải được đây.” “Thanh Lang?!” Cao Phóng khẽ cau mày. “Hắn muốn làm gì?”

Cao Phóng trầm tư một lát, Tống Lam Ngọc cứ luôn miệng đòi giải được, Cao Phóng cảm thấy phiền phức liền vung tay lên nói: “Người cầm miệng. Ta không có giải được. Lo chăm sóc Sở đại ca của người đi, ta ra ngoài xem sao.” Nói xong hắn liền nhanh chóng rời đi.

Tống Lam Ngọc bị Cao Phóng dọa, thối lui vài bước, nhìn người đột nhiên rời đi, muốn gọi nhưng không dám gọi, chỉ đứng sững tại chỗ. Phía sau đột nhiên truyền đến tiếng động, nhìn lại thì Sở Phi Dương đã dựa vào tường thở dốc, môi xanh tím, ánh mắt hơi thất thần, ướt đầm mồ hôi.

“Sở đại ca, huynh không sao chứ?” Tống Lam Ngọc vội đến trước mặt Sở Phi Dương, lấy khăn ra cẩn thận lau mồ hôi cho hắn, vẻ mặt đau khổ.

Sở Phi Dương cầm lấy cái khăn thấm đầm mồ hôi, gượng cười, nói: “Ta không sao. Ta tự lo cho mình được, đệ đến chăm sóc Mai cô nương đi. Ta không còn đủ sức nữa, làm phiền đệ vậy.”

Tống Lam Ngọc lại chạy đến bên Mai Hân Nhược, nhìn trái nhìn phải, vừa nhắm mắt lại vừa mang xiêm y của Sở Phi Dương đắp kín người nàng, rồi sau đó lại trở về bên cạnh Sở Phi Dương. Y tựa vào bên Sở Phi Dương, ánh mắt si mê nhìn hắn. Thấy sắc mặt hắn dần hồng hào trở lại, y mới an tâm nở nụ cười, một mắt nhắm mắt lại.

90. Chương 91

Cao Phóng trực tiếp đến phòng Thanh Lang, lôi đầu Thanh Lang từ trên giường dậy, tức giận nói: “Thanh Lang, người lại làm chuyện gì nữa? Người cho họ ăn cái gì? Giải được đâu?”

Thanh Lang gạt tay Cao Phóng ra, cười cười nói: “Đưa cái gì? Người không thấy hai người kia say mê Sở đại hiệp đến thế nào sao? Chủ tử người lại khiến phu quân mình tức giận, như vậy là không địch nổi bọn họ rồi. Ta bất quá chỉ thuận tay giúp hắn quét sạch tình địch thôi. Dù gì đã xuất giá thì cũng phải biết tam tòng chứ.”

“Người... Người nói hươu nói vượn gì đó...” Cao Phóng tức giận trừng mắt, tay trái nhấc lên, ngón trỏ hạ xuống đỉnh đầu hắn. Thanh Lang rung mình, thi triển khinh công tránh đi, nhìn về phía Cao Phóng vẫn đang nổi giận đùng đùng, tươi cười nói: “Người rảnh rồi theo quấy rầy ta thì chi bằng quay về địa lao xem kịch đi. Lúc này chắc ở đó đang náo nhiệt lắm.”

“Người có ý gì?” – Cao Phóng hoài nghi hỏi.

“Đại khái là... ba người bọn họ nhân lúc này... thể hiện tình cảm với nhau ấy mà.” Thanh Lang vờ thờ dài. “Không biết Sở đại hiệp kia còn chống đỡ nổi không nữa.”

Cao Phóng vừa nghe liền vội vã chạy về địa lao, không dây dưa với Thanh Lang nữa

“Giờ này đã hơn nửa đêm rồi, Cao đừng chủ thật vất vả quá nha.” Thanh Lang đi đến cạnh cửa nhìn Cao Phóng chạy vội đi, vừa cười vừa hô to. Cao Phóng tức giận mắng lại hắn câu gì đó, Thanh Lang nghe xong, ngoáy ngoáy lỗ tai, thỏa mãn quay về giường nằm. Cao Phóng chạy tới trước cửa lao vừa đứng lúc nhìn thấy Quân Thư Ảnh cũng đi vào. Cao Phóng vội la to: “Giáo chủ.” Hắn đi đến trước mặt Quân Thư Ảnh, khom người hành lễ.

Quân Thư Ảnh gật gật đầu, ra hiệu bảo Cao Phóng đi trước. Cao Phóng dời bước đi đến phía trước, thấy gương mặt Quân Thư Ảnh lộ vẻ nghi hoặc, liền vội hỏi: “Giáo chủ có lẽ nghe trong địa lao có sự tình nên mới đến? Vừa rồi ta đã xem qua, chỉ là một ít tiểu bang phái làm loạn mà thôi, ta đã giáo huấn bọn chúng rồi.”

Quân Thư Ảnh gật gật đầu, nói: “Tốt”, nhưng vẫn muốn tiến vào bên trong địa lao. Cao Phóng thối lui từng bước, vẫn che chắn trước mặt Quân Thư Ảnh như cũ, chấp tay nói: “Giáo chủ, mọi chuyện đã ổn rồi.

Địa lao ẩm thấp, tù nhân hỗn độn, tốt hơn là chúng ta nên trở về.” Cao Phóng cũng không biết sự tình trong lao hiện giờ ra sao, nhưng lời nói của Thanh Lang khiến hắn không thể không ngăn cản Quân Thư Ảnh đi vào. Mấy ngày nay đã đủ rối loạn rồi, không thể để xảy ra chuyện gì nữa.

Quân Thư Ảnh gật đầu cho có lệ, khen ngợi: “Được, làm tốt lắm.” Nhìn Cao Phóng trước mặt, y khụ một tiếng rồi nói: “Không có chuyện gì thì ta đi nhìn xem sao.”

Cao Phóng quả thực muốn phát khóc luôn. Cao Phóng thừa biết, Quân Thư Ảnh đến hơn phân nửa là muốn xem Sở Phi Dương ra sao, nhìn bộ dáng của y như đang hận không thể sớm lao vào địa lao. Nhưng như vậy càng khiến Cao Phóng không thể để cho Quân Thư Ảnh vào.

“Giáo chủ, thuộc hạ đã kiểm tra qua rồi. Những người đó đều vô sự, chung độc trong người họ cũng không nhiều loạn. Bên trong vừa dơ bẩn, buồn chán, lạnh lẽo...” Cao Phóng nói. Quân Thư Ảnh lắng lắng nghe, hàng mi từ từ nhắm lại.

Quân Thư Ảnh chờ Cao Phóng nói xong, gật gật đầu, lặp lại: “Ta vào xem sao.” Nói xong liền đẩy Cao Phóng ra, đi vào trong. Cao Phóng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc lắc đầu đuổi theo.

Qua khỏi bậc thang đá, vào sâu một chút là nơi giam giữ mọi người. Tù nhân vừa nhìn thấy người đến là Quân Thư Ảnh, đồng loạt phần nộ đứng lên, lớn tiếng chửi rủa. Quân Thư Ảnh quan sát khắp lượt, làm như không nghe thấy những lời chửi rủa đó. Cao Phóng tất nhiên biết Quân Thư Ảnh đang tìm ai, chỉ là y làm ra vẻ đi tuần thị mọi người vậy thôi, chứ nào dám nói rõ cho hắn biết. Thanh Lang cố tình đem nhốt bọn người Sở Phi Dương vào góc khuất, không biết đến lúc nào Quân Thư Ảnh mới tìm được người cần tìm a...

Không lâu sau, Quân Thư Ảnh từ từ đến gần nơi giam giữ Sở Phi Dương. Cao Phóng đi theo phía sau thở hắt ra. Tuy Thanh Lang nói như vậy, nhưng bản tính hắn vốn thích ăn nói lung tung, không thể tin được. Chỉ mong Sở Phi Dương an phận, bất tỉnh cũng được, hấp hối cũng được, nhưng ngàn vạn lần đừng làm loạn là được. Cao Phóng thở dài.

Chậm rãi tiến đến gần, chỉ đi qua khỏi lối đi này, quẹo qua bên kia tường là có thể nhìn thấy phòng giam Sở Phi Dương, âm thanh từ đó cũng dần rõ hơn.

“Sở đại ca... không cần...” âm thanh nhỏ nhẹ của Tống Lam Ngọc truyền đến.

“Người ngoan ngoãn đi... không nên cử động...” giọng nói của Sở Phi Dương vừa khô khốc lại suy yếu. Quân Thư Ảnh hơi dừng chân. Cao Phóng dừng lại theo, nhìn trộm sắc mặt Quân Thư Ảnh. Gương mặt y vẫn trầm lặng, không nhìn ra cảm xúc.

“Sở đại ca... huynh không cần như vậy...” Tống Lam Ngọc nức nở.

Dưới cánh tay áo, bàn tay Quân Thư Ảnh nắm chặt lại. Y ra lệnh cho thuộc hạ lui ra, sắc mặt trầm lại, đi theo tiếng nói. Cao Phóng phân phó những người khác trở về, còn mình thì tiếp tục đi theo.

Hai người quẹo qua khúc quanh, đối diện với một nhà giam không lớn, chỉ cách đám người Sở Phi Dương một cửa lao bằng gỗ.

Phía sau cửa song, Mai Hân Nhược khoác áo Sở Phi Dương, nằm mê man ở một góc sáng, mái tóc tán loạn phủ trên gương mặt, che khuất đôi gò má nhợt nhạt. Tống Lam Ngọc ngồi giữa nhà giam, y phục bị Sở Phi Dương kéo xuống vai, gian nan muốn thoát ra. Sở Phi Dương cố gắng chống đỡ, kéo Tống Lam Ngọc đến trước mặt, nói: “Nghe lời ta. Độc của người phát tác rồi, để ta giúp người bức độc. Người yên tâm, Sở đại ca chịu đựng được...” Nói chưa dứt lời hắn đã dừng lại, nhìn về phía cửa lao.

Ánh mắt lạnh lùng của Quân Thư Ảnh nhìn Sở Phi Dương. Sở Phi Dương vì quay lại trấn an Tống Lam Ngọc bị kinh sợ khi Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng xuất hiện mà rời mắt khỏi Quân Thư Ảnh. Tống Lam Ngọc khó nhọc lui về phía Mai Hân Nhược, cảnh giác nhìn hai người đang đứng bên ngoài nhà giam.

Quân Thư Ảnh chỉ chăm chú nhìn Sở Phi Dương. Sở Phi Dương ngồi xuống, ho khan, đón nhận ánh mắt Quân Thư Ảnh. Hai người không ai nói gì, nhất thời chung quanh chìm vào im lặng.

91. Chương 92

Sau một lúc lâu, Sở Phi Dương đứng lên, hơi lão đảo.

Quân Thư Ảnh nhắc chân muốn hướng về phía trước, nhưng chỉ được nửa bước y lại dừng lại, đứng tại chỗ khoanh tay nhìn hắn.

Sở Phi Dương tựa người vào bức tường bên cạnh, mày nhíu chặt, ho nhẹ vài tiếng. Sau trận ho, Sở Phi Dương đi đến bên cửa lao, đưa tay về phía Quân Thư Ảnh, đôi môi khô nứt nở nụ cười, nói: “Mới vài ngày mà sao ngươi lại gầy đi nhiều vậy. Lại đây, để ta sờ ngươi một chút.”

Tổng Lam Ngọc ở trong góc nghe nói như thế mở to hai mắt, kinh hãi hết nhìn Sở Phi Dương lại nhìn Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh nghe vậy nét mặt trầm lại, tức giận nói: “Sở Phi Dương, đến bây giờ mà ngươi vẫn không nhận thức rõ tình cảnh của mình sao? Ngươi chỉ là một tên tù nhân...”

Sở Phi Dương cười, bàn tay hướng về phía Quân Thư Ảnh cũng thu về, ngón tay khẽ chạm vào môi y, cười nói: “Ta... từ trước đến giờ vẫn là tù nhân của ngươi...” “Câm miệng!” Sắc mặt Quân Thư Ảnh càng thêm khó coi. Y hừ lạnh, nói: “Ngươi nếu còn muốn sống thêm mấy ngày nữa thì hãy quên những chuyện trước kia đi. Ngươi đã cứu ta, ta có thể bỏ qua những ngày ngươi sỉ nhục ta, nhưng...”

“Ngươi cho rằng thời gian ta và ngươi sống chung là một sự sỉ nhục?!” Sở Phi Dương ngắt lời y. Tuy gương mặt vẫn tươi cười, nhưng ý cười trong mắt đã dần biến mất.

“Đúng vậy.” Quân Thư Ảnh bướng bỉnh trả lời.

“Thì ra là vậy...” Sở Phi Dương nghiêng người dựa vào cửa lao, gương mặt đầy vẻ mệt mỏi, lẩm bẩm. Sau một lúc lâu hắn đột nhiên lắc đầu cười thành tiếng, giơ tay lên che ngực, cúi đầu cười.

“Ngươi cười cái gì?” Quân Thư Ảnh nhíu mày, tức giận nói.

Sở Phi Dương ngừng cười, thở dài một tiếng, nói: “Giải được.”

“Ngươi cho rằng là do ta hạ độc?!” Quân Thư Ảnh lạnh lùng nói.

“Ai hạ độc không quan trọng. Ngươi có thể tìm được giải được mà. Nghe ta, bọn họ đều là người vô tội, ngươi đừng liên lụy đến họ.” Giọng nói Sở Phi Dương tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Quân Thư Ảnh hừ nhẹ, cười lạnh nói: “Ngươi cho rằng ngươi là ai?! Ngươi...”

Sở Phi Dương ngắt lời: “Đúng, ta chẳng là ai cả, ta cũng không nên vọng tưởng Quân giáo chủ nhọc công đi lấy giải được cho ta.”

Quân Thư Ảnh không nghĩ tới việc bị hắn đáp trả lại một câu như vậy, đôi mày nhăn lại, cắn cắn môi dưới, không biết nói thế nào.

“Ngươi cũng thấy đấy, với tình trạng hiện giờ của ta, hoàn toàn không có chút khí lực để nhiều loạn kế hoạch của ngươi. Ngươi có thể an tâm rồi khỏi đây, ta muốn cứu ngươi.” Sở Phi Dương nói.

“... Độc là do Thanh Lang hạ, nhất định hắn có âm mưu gì đó...” Quân Thư Ảnh nói ra suy nghĩ của mình.

“Liên quan gì đến ta?” Sở Phi Dương khẽ cười nói.

Quân Thư Ảnh nghe vậy tức giận nói: “Hắn làm như vậy chính là muốn ngươi chết. Ngươi sợ mình không chết sớm sao...?”

“Chuyện đó, thì liên quan gì đến Quân giáo chủ?” Khóe miệng Sở Phi Dương hơi nhếch lên.

“Ngươi!” Quân Thư Ảnh bước đến gần cửa lao, quắc mắt nhìn hắn, gương mặt đầy tức giận.

Sở Phi Dương lui về sau, cười nói: “Quân giáo chủ, người cho chúng ta kỳ hạn mười ngày. Ta tin giáo chủ biết trọng chữ tín. Thỉnh giáo chủ quay về.”

Quân Thư Ảnh cắn răng cầm tức, sau một lúc y hừ lạnh một tiếng, phất tay áo bước nhanh ra ngoài.

Cao Phóng liếc nhìn Sở Phi Dương. Sở Phi Dương không nhìn hắn, tiếp tục giúp Tống Lam Ngọc bức độc ra. Cao Phóng thu hồi ánh mắt, trong mắt bỗng hiện lên một tia nghi ngờ, nhưng vẫn cất bước đuổi theo Quân Thư Ảnh.

“Sở đại ca, huynh đừng nên hao phí nội lực. Lúc huynh giúp Mai tiểu thư bức độc ta đã thấy tính mạng huynh đang nguy hiểm. Huynh sẽ chết mất.” Tống Lam Ngọc khóc lóc nói. Sở Phi Dương ngồi bên cạnh Tống Lam, dựa vào tường, thở dài: “Được rồi...”

“Ta không sợ chết, một chút cũng không sợ.” Tống Lam Ngọc dựa vào ngực Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương xoa đầu Tống Ngọc nói: “Ta biết...”

“Chỉ cần có thể chết bên cạnh Sở đại ca là ta mãn nguyện rồi.” Tống Lam Ngọc thút thít.

“Ngốc, Sở đại ca sẽ không để người chết.” Sở Phi Dương cười nói.

“Ta không muốn huynh lại bức độc cho ta nữa!” Tống Lam Ngọc vội la lên.

“Được, được, ta nghe rồi. Chịu đựng lâu như vậy, người cũng mệt rồi. Ngủ đi...” Sở Phi Dương thấp giọng nói.

Tống Lam Ngọc “ừm” một tiếng, một lát sau liền ngủ say.

Sở Phi Dương gọi cai ngục – một tên giáo chúng Thiên Nhất Giáo mặc y phục đen, cả tấm mạng che mặt cũng màu đen, nói: “Trở về nói với Thanh Lang là ta đáp ứng yêu cầu của hắn.”

92. Chương 93

Quân Thư Ảnh trầm mặt trở lại gian phòng của mình. Cao Phóng im lặng chạy theo sau. Vừa vào phòng đã thấy giường Quân Thư Ảnh hỗn độn, ngay cả chăn cũng bị vứt xuống đất, hắn không nhận được tiếng thở dài.

Quân Thư Ảnh ngồi bên cạnh bàn, nét mặt lạnh lùng, không biết đang suy nghĩ điều gì. Cao Phóng nhìn y, dường như y không để ý gì đến hắn cả. Hắn liền ngồi xuống bên cạnh, rót hai chén trà.

Hai người im lặng cả một lúc lâu. Cao Phóng theo thói quen lấy tay đùa nghịch với mái tóc dài của mình, lên tiếng: “Giáo chủ, những điều Sở đại hiệp vừa nói tất nhiên đều chỉ là...”

“Câm miệng.” Quân Thư Ảnh quát.

Cao Phóng lập tức im lặng, không dám nói tiếp.

Qua một lúc lâu sau, Quân Thư Ảnh nhíu mày, phân phó: “Cao Phóng, người đi tìm hiểu xem Thanh Lang rốt cuộc có mục đích gì. Người này cho đến bây giờ không nói thật câu nào cũng không nhiệt tình làm việc gì, chúng ta đem sinh mạng tên Yến ra uy hiếp hắn quả thật có chút mạo hiểm. Không thể không để phòng tên Thanh Lang, nếu hắn có thể vứt bỏ tên ngu ngốc kia...”

Cao Phóng nghe vậy, đưa tay chống cằm, bắt đầu dĩ than nhẹ một tiếng.

“Người sao vậy? Có chuyện gì thì nói.” Quân Thư Ảnh tức giận liếc nhìn Cao Phóng.

“Giáo chủ, kỳ thật có rất nhiều chuyện không phải như người nghĩ đâu. Người nói đúng, tên Thanh Lang này nói một câu thì hết nửa câu là giả, nửa câu còn lại thì không biết đâu là thật đâu là giả. Nhưng với

tính cách của hắn mà nguyện ý theo chúng ta nhiều ngày như vậy, có thể thấy thiếu chủ chính là tử huyết của hắn.” Cao Phóng nói.

“Nói tiếp đi.” Quân Thư Ảnh gật đầu, thản nhiên nói.

“Nói một cách đơn giản, tình cảm của Thanh Lang đối với tên Yến này không thua gì tình cảm của Sở Phi Dương đối với Giáo chủ.” Cao Phóng nhìn gương mặt Quân Thư Ảnh càng lúc càng nhẩn lại, đôi mày nhíu lại, hắn cười cười nói tiếp: “Chỉ cần chúng ta bắt giữ thiếu chủ, Thanh Lang chỉ còn là con châu chấu trong tay chúng ta, chỉ cần chúng ta trở tay là hắn không chống đỡ nổi. Đối lại, nếu Thanh Lang dùng Giáo chủ uy hiếp Sở đại hiệp, Sở đại hiệp dù bản lĩnh cao tới đâu cùng cũng chỉ như con châu chấu, cùng lắm là trở mình chống cự vài lần, cuối cùng cũng phải chấp nhận số phận. Nhưng nếu hai con châu chấu này cùng chống cự cũng khiến chúng ta phải đau đầu.”“...” Quân Thư Ảnh nghe hắn nói, cúi đầu im lặng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cao Phóng thở dài, lơ đãng quăn lộn tóc dài vào tay, nói tiếp: “Mà có câu, cùng môi trường sống thì cùng trở thành một loại người. Tiểu tử kia cùng ăn thức ăn, uống nước uống, cùng được lão đầu tử kia nuôi lớn như Sở đại hiệp, vậy sao tính cách lại như vậy chứ, còn nhỏ mà đã như ông cụ non, tính cách y hệt phụ thân hắn. Phải chi mà hắn học được bản lĩnh trên hoa gheo nguyệt của Sở đại hiệp...”

“Cao Phóng!” Quân Thư Ảnh nghe hắn nói càng lúc càng quá đà liền nổi giận dùm dùm, đập bàn quát: “Cao Phóng, ngươi còn nói thêm một tiếng nữa, ta sẽ đem tên tiểu tử họ Tín kia làm thịt!”

Cao Phóng vừa nghe chỉ có thể ngoan ngoãn câm miệng.

Quân Thư Ảnh thở dài, chỉ ra cửa: “Đủ rồi, ngươi lập tức trở về phòng, đừng ở đây nói hươu nói vượn nữa.”

Cao Phóng bất đắc dĩ đứng lên đi ra ngoài, đến gần cửa hắn chợt dừng lại, quay đầu nói: “Giáo chủ, không phải tất cả những lời ta nói đều là nói hươu nói vượn. Ngươi chấp niệm quá sâu, không chịu chấp nhận những suy nghĩ trong lòng mình. Ngay cả ngươi cũng không chịu thừa nhận, làm sao người khác... kiên trì được? Nếu có một ngày, Sở Phi Dương quay mặt đối địch với chúng ta, ngươi phải làm thế nào?!”

“Ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi. Kẻ cản đường ta, chỉ có một con đường chết. Cũng giống như trước kia, không kẻ nào là ngoại lệ cả.” Quân Thư Ảnh nói.

Cao Phóng cười khổ: “Ta cũng hy vọng như vậy...”

Tiếng bước chân của Cao Phóng dần dần biến mất, Quân Thư Ảnh vẫn ngồi im lặng trước bàn một lúc. Không biết qua bao lâu, y cảm thấy giống như toàn bộ khí lực trong người mình dần mất hết, mệt mỏi không chịu nổi. Y đưa tay cầm chén trà lên, nhìn lá trà di động bên trong, thơ thẩn một hồi. Đột nhiên y cảm thấy bàn tay tê rần, buông ra thì thấy, hóa ra trong lúc bất tri bất giác y đã dùng khí lực quá lớn, chén trà bị bóp nát, một dòng máu đỏ tươi từ bàn tay chảy xuống.

Rõ ràng vết thương nhỏ như vậy, lại đau đớn vô cùng.

Quân Thư Ảnh tùy tay chùi vết máu, nhưng máu vẫn rỉ ra từ miệng vết thương. Y cũng lười dùng nội lực cầm máu, chỉ đến bên giường nằm.

Cơn đau đớn từ bàn tay lại khiến Quân Thư Ảnh lo lắng. Rõ ràng y đã chịu nhiều vết thương do đao kiếm giang hồ, vì sau một vết thương nhỏ bé như vậy lại khiến y không thể chịu được?!

Thì ra, dù có là một con chim điều hung ác, được cưng chiều quá cũng có thể hóa thành chim hoàng yến...

Rốt cuộc, là lỗi của ai, vì ai mà...

Miệng vết thương... thật sự rất đau ...

Quân Thư Ảnh dùng nội lực cầm máu, nắm chặt nắm tay, vùi mình thật sâu vào tấm chăn.

93. Chương 94

Đảo mắt đã vài ngày nữa trôi qua, cách thời hạn mười ngày ngày càng gần, nhưng vẫn có một vài môn phái không chịu khuất phục. Quân Thư Ảnh vẫn bất động, nhưng Cao Phóng dần dần không thể nhẫn nhịn được nữa.

Cao Phóng biết với cá tính của Tín Bạch và Viên Khang Thọ, tuyệt đối họ sẽ không chịu cúi đầu, ngay cả việc giả vờ đầu hàng để tính kế cũng tuyệt đối không làm. Mà Quân Thư Ảnh cũng tuyệt đối không nể mặt được, lạnh lùng nhìn họ chết bởi chung độc. Quả thật như thế, nếu họ chết, dã tâm của y sẽ thành hiện thực, nhưng chuyện hấn lo lắng nhất chính là Sở Phi Dương, người ở giữa hai phe.

Bọn người Thanh Phong kiếm phái kia có thể không biết vị đại sư huynh anh minh thần võ của mình ý loạn tình mê với đối thủ một mất một còn, nhưng trong lòng Quân Thư Ảnh lại biết rõ, sao lại cố tính không suy ngẫm tới hậu quả. Hết lần này đến lần khác khiêu chiến Sở Phi Dương như vậy, không biết hấn có thể nhẫn nhịn được bao lâu, sự lưu luyến si mê của hấn với Quân Thư Ảnh nhiều đến thế nào... Cao Phóng không biết nên lo lắng cho Quân Thư Ảnh, hay thương cảm cho Sở Phi Dương.

Hấn vốn rất hứng thú chờ mong đến kỳ hạn mười ngày, Sở đại hiệp đột nhiên đưa ra giải pháp, để cuối cùng đại gia vui mừng. Nhưng hiện giờ càng đến gần kỳ hạn mà Sở Phi Dương vẫn không có chút động tĩnh gì. Không biết hấn thật sự đã lực bất tòng tâm, hay là...

Cao Phóng không dám nghĩ nữa. Giờ nghỉ lại, ánh mắt lạnh lùng cùng sát khí sát bén khi hấn lần đầu giáp mặt Sở Phi Dương dường như thật xa lạ, hoàn toàn không giống với người vẫn thường ôn nhu cẩn thận. Nhưng đó thật sự là Sở Phi Dương. Cao Phóng biết khi hấn đối mặt với địch nhân lạnh lùng đến thế nào, bình thường vẫn thân mật ôn hòa, nhưng núp sau vẻ bề ngoài ấy là một con hùng sư. Một Sở Phi Dương lãnh khốc, không hề có chút ôn nhu như vậy, ngay cả nghĩ đến thôi cũng khiến Cao Phóng rùng mình, hấn không tin Quân Thư Ảnh lại vô tri vô giác không biết chuyện này.

Còn Thanh Lang, Cao Phóng không lo lắng cho lắm. Hấn biết Thanh Lang vẫn còn chút tình nghĩa bằng hữu từ thời niên thiếu. Chỉ cần Yên bình an vô sự, Thanh Lang sẽ không gây chuyện bất lợi với Quân Thư Ảnh.

Cao Phóng nghĩ đến kết quả xấu nhất, lẽ như tâm ý Sở Phi Dương quả thực đã nguội lạnh, muốn đối địch với Quân Thư Ảnh... Hấn yên lặng nhìn chung độc trên người mình, từ đầu ngón tay đến góc áo của hấn đều là chất độc có thể giết người. Vô luận thế nào, hấn cũng không muốn bất cứ kẻ nào làm thương tổn Quân Thư Ảnh, dù đó có là ai đi chăng nữa...

Thời hạn đã gần thế này rồi, có lẽ cũng không còn cách nào. Nhiều năm đi theo Quân Thư Ảnh như thế, cùng trải nhiều nguy hiểm, hấn biết trận chiến này cũng giống như những trận chiến trước đây – thắng làm vua thua làm giặc – mà thôi. Nhưng lúc này, hấn đã có một người mà hấn trân trọng như bảo bối, ngay cả chạm nhẹ vào cũng sợ làm cậu đau... Nên hấn chỉ biết tận lực không nghĩ đến, không chạm đến cậu. Dù biết rõ hai ngày sau, cả hai sẽ đối địch nhau, nhưng giờ khắc này, hấn vẫn muốn tự lừa mình dối người. Càng tới gần kỳ hạn, địa lao càng yên tĩnh, hiện giờ chỉ còn lại Thanh Phong kiếm phái cùng một số tiểu bang phái vô danh còn kiên trì trụ lại. Cao Phóng mỗi ngày đều đi tuần tra địa lao, các chi sĩ võ lâm trước còn phần nộ là hét giờ im lặng, Cao Phóng có đến cũng vờ như không thấy. Ngay cả Tín Văn Thâm cũng không còn nắm lấy song cửa trông ra ngoài lao, vừa nhìn thấy hấn xuất hiện liền lộ ra nụ cười nhu thuận giống như một chú cún con như trước nữa, chỉ vô tình ngồi trong góc, mặc không lên tiếng.

Cao Phóng mỗi lần đi ngang qua phòng giam của Tín Văn Thâm cũng không tự chủ được mà cước bộ chậm lại, thân ảnh chàng thiếu niên quật cường hấp dẫn ánh mắt hấn, trong lòng nảy lên một sự ngọt ngào mà chua xót, cùng với nó là nỗi đau đớn không thể ức chế, càng lúc càng khắc sâu.

Cao Phóng cũng thường lui tới phòng giam cuối cùng, nơi giam giữ Sở Phi Dương. Mai Hân Nhược sớm đã theo Mai gia rời đi. Tống Lam Ngọc vẫn bị nhốt cùng với Sở Phi Dương, thoạt nhìn y vẫn ốm yếu, không biết đã giải được độc do Thanh Lang hạ hay chưa. Sở Phi Dương lẳng lặng nhắm mắt dưỡng thần, gương mặt Tống Lam Ngọc tái nhợt, thần trí không rõ, nhưng vẫn cố rúc vào một bên, nhìn qua chẳng ai có thể nghĩ đệ tử danh môn chính phái lại đang chịu cảnh ngục tù.

Cao Phóng lẳng lẳng nhìn một lúc, cuối cùng khẽ thở dài: “Chỉ còn một ngày cuối cùng, chẳng lẽ ngay cả Sở đại hiệp cũng kiên trì không chịu đầu hàng sao...” Không biết hắn đang nói với chính mình, hay nói cho nam nhân bình tĩnh đến lạnh lùng trong ngực nghe.

Cuối cùng Cao Phóng liếc nhìn Sở Phi Dương lần cuối, vừa định rời đi thì nghe tiếng Sở Phi Dương: “Gọi Quân Thư Ảnh tới đây, ta muốn gặp hắn.” Ngữ khí bình thản không nghe ra cảm xúc. Cao Phóng nhủ mảy vì thanh âm lãnh đạm đó, hơi chần chờ rồi mới trở về báo cáo Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh vừa nghe liền chạy tới địa lao. Cước bộ nhẹ nhàng nhưng vội vã, tay áo tung bay cũng biết tâm trạng y đang phấn chấn. Dù sao chỉ còn một ngày nữa là tới thời khắc y đạt thành tâm nguyện nhiều năm của mình.

94. Chương 95

Sở Phi Dương ngồi dựa vào tường, nhắm mắt lại để thính giác càng thêm linh mẫn. Hắn nghe tiếng y phục ma sát, tiếng bước chân thong dong không nhanh không chậm đến gần, đến khi người đó đến trước cửa lao, ánh sáng bị che chắn, bóng người hắt vào cửa lao, rọi xuống người hắn.

Sở Phi Dương mở mắt ra, nhìn đến một góc vạt áo màu xanh, đôi giày đen thẫm.

“Người tìm ta? Sở đại hiệp cuối cùng cũng đã nghĩ thông suốt, chịu quy hàng ta rồi sao?” Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng nói, thanh âm hơi lên cao, nhẹ nhàng hăng hái. “Ta tìm người, người lập tức chạy đến sao?” Sở Phi Dương thấp giọng cười nói. “Ta chưa hề biết là người lại nhu thuận như vậy.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy cũng không nổi giận, chỉ hơi nhíu mày, khẽ cười nói: “Người hiện giờ chỉ có thể mạnh miệng vậy thôi. Người chẳng qua chỉ là lão hổ bị lạc xuống bình dương mà thôi, Sở Phi Dương, kể thức thời là trang tuấn kiệt, dù người không sợ chết, nhưng người có thể nhẫn tâm nhìn sư phụ cùng sư huynh đệ đồng môn của mình chết thảm?”

Sở Phi Dương cười cười, chậm rãi ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt y. Mái tóc dài được buộc lên cẩn thận, đuôi tóc buông xuống trên vai, vài sợi tóc lạc vào cổ áo dọc theo chiếc cổ thanh tú. Dưới ánh nến trong địa lao, gương mặt Quân Thư Ảnh trở nên ôn hòa, hàng mi khẽ lay động, trong mắt Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh đẹp đến nỗi khiến tim hắn đập thật nhanh.

“Thật đẹp.” Sở Phi Dương nhẹ giọng tán thưởng.

Xem ra tâm trạng Quân Thư Ảnh rất tốt, nghe hắn nói vậy nhưng cũng không nổi giận, chỉ khoanh tay nói: “Sở Phi Dương, thời gian của người không còn nhiều. Lãng phí thời gian để nói hươu nói vượn, chỉ bằng nói vào chính sự đi?! Ta sẽ tốt bụng thả cho người đoàn tụ với sư môn của người.”

“Nếu ta nói ta đầu hàng, người sẽ lập tức tin tưởng, không nghi ngờ ta có âm mưu?” Sở Phi Dương đứng lên, chậm rãi đi đến bên cửa lao.

“Ai cũng biết Sở đại hiệp đã nói là làm. Ta sao lại không tin?” Quân Thư Ảnh cười nói.

“Chuyện này...” Cách một chân song, Sở Phi Dương nhìn thật sâu vào Quân Thư Ảnh. “Quân Thư Ảnh, người nghe ta, đưa giải dược cho các môn phái, rồi mang Tiểu Thạch Đầu đi theo ta. Từ nay về sau, dù người muốn tiểu ngạo giang hồ, hay muốn ẩn cư, đã có Sở Phi Dương ta bồi người. Dù người muốn phiến giang đảo hải, chỉ cần không lạm sát người vô tội, ta cũng sẽ bồi người.”

Quân Thư Ảnh vừa nghe xong, sắc mặt thay đổi, ánh mắt nhìn Sở Phi Dương cũng trở nên lạnh lùng.

Sở Phi Dương dừng lại một chút, ánh mắt nhu hòa, ẩn chứa vô vàn yêu thương. Hắn nói tiếp: “Ta vĩnh viễn yêu thương người, cưng chiều người, không rời xa người, không để người lẻ loi một mình. Quân Thư Ảnh, đến bên ta đi.” Sở Phi Dương vươn tay về phía Quân Thư Ảnh, đôi mắt sáng nhìn thẳng vào y.

Quân Thư Ảnh nhìn bàn tay kia, lặng im một lúc, nét mặt âm trầm bất định. Cuối cùng y nghiêng rằng nói: “Sở Phi Dương, ngươi có biết vì sao người khác chán ghét ngươi không?”

Sở Phi Dương nghe thấy giọng nói phẫn hận như vậy, ánh mắt nhu tình cũng biến mất. Hắn chậm rãi thu tay về, lẳng lẳng nhìn gương mặt tái nhợt của Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh tức giận nói: “Ngươi nhìn xem tình thế ngươi như thế nào. Cái mạng nhỏ của ngươi hiện giờ đang nằm trong tay ta, chỉ cần ta muốn, ta có thể bóp chết ngươi như bóp chết một con kiến! Ngươi có tư cách gì mà tự cao tự đại như vậy? Ta hiện giờ nắm trong tay toàn bộ võ lâm, muốn lên trời xuống đất, phiên giang đảo hải, còn cần ngươi bồi ta? Ta muốn giang hồ tình phong huyết vũ, sinh linh đồ thán, ngươi có thể ngăn cản ta? Ngươi cho rằng ta vui mừng khi ngày đó bị ngươi quản chế? Ngươi nên biết, những ngày đó là sự sỉ nhục của ta, sự quan tâm bố thí của ngươi khiến ta ghê tởm đến cực điểm! Hiện giờ ta nắm quyền, ta muốn ai sống thì người đó được sống, ta muốn ai chết thì kẻ đó phải chết. Sở Phi Dương, ta đã cho ngươi cơ hội mà ngươi không biết bắt lấy, vậy ngươi hãy chịu chết đi!” Sở Phi Dương nghe xong, than nhẹ, sự mệt mỏi dần xuất hiện trên gương mặt. Hắn bất đắc dĩ nói: “Ra ngươi hận ta như vậy... Nếu vậy, ta hiểu rồi. Đủ rồi, ngươi đi đi.”

Quân Thư Ảnh vừa tức giận vừa nhìn Sở Phi Dương lui về góc tối, điểm vào người Tống Lam Ngọc đang hôn mê bất tỉnh vài cái, Tống Lam Ngọc liền dần hồi tỉnh. Sở Phi Dương sợ y nghe được hai người nói chuyện đã điểm huyết để y ngủ đi.

Quân Thư Ảnh còn rất nhiều chuyện muốn nói, nhưng lại không biết làm sao để lên tiếng. Sở Phi Dương làm bộ dạng năn lòng thoái chí muốn đuổi khách, Quân Thư Ảnh cũng không cam tâm cứ như vậy mà rời đi.

“Ta hỏi lại ngươi lần cuối, rốt cuộc ngươi có nguyện ý hay không?” Quân Thư Ảnh lạnh lùng hỏi.

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu. Không cần nhiều lời, ngươi đi đi.” Sở Phi Dương cũng lạnh lùng trả lời từ trong góc tối. Quân Thư Ảnh càng thêm tức giận, cắn môi cắn tức, một lúc sau mới hừ lạnh một tiếng, phát tay áo rời đi.

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh rời đi, nắm nắm nắm nắm nắm dưới đất ném vào cửa lao.

“Quân Thư Ảnh, ngươi cứ việc kiêu ngạo đi. Ta tuyệt đối sẽ không buông ngươi ra, tuyệt đối không...” Sở Phi Dương khẽ nói. Bỗng nhiên hắn mỉm cười, một tia vui thích đột nhiên lóe lên trong mắt hắn trong giây lát rồi biến mất.

95. Chương 96

Quân Thư Ảnh nổi giận đùng đùng ra khỏi địa lao. Y tức giận vô cùng, không muốn trở lại phòng, chỉ đi loang quanh trong sơn trang, cơn tức giận trong lòng không thể nào phát tiết được. Cuối cùng y đi đến bên một cái hồ rộng, gió lạnh thấu xương thổi đến khiến da mặt y rất buốt, lúc đó tâm tình y mới dịu đi đôi chút.

Khi đã bình tĩnh rồi, y lại không tự chủ được mà bắt đầu miên man suy nghĩ. Y nhớ đến khi Sở Phi Dương xen vào việc người khác mà đến Thiên Lang Sơn, nhớ khi Sở Phi Dương bất đắc dĩ nhận lãnh trách nhiệm chăm sóc y, khi Sở Phi Dương hết mực ôn nhu, khi Sở Phi Dương vì y mà bị mù, vì y mà bị Tín Bạch quở trách, bị Mai Thần Anh làm nhục, nhớ khi Sở Phi Dương mang y đi hành hiệp trượng nghĩa, được dân chúng tôn kính, thậm chí y còn nhớ đến lúc Sở Phi Dương trên đũa đào mình...

Những chuyện nhỏ nhặt trước kia tất cả đều hiện lên, khiến trái tim y càng đập loạn.

Đột nhiên gương mặt ôn nhu tươi cười trong trí nhớ kia biến thành ánh mắt vô tình lãnh khốc trong địa lao. Quân Thư Ảnh không nhìn được, lấy tay nắm lấy vạt áo trước ngực. Cảm giác chua xót trong lòng này là do đâu?

Sở Phi Dương, tại sao ngươi không thuận ý ta? Tại sao ngươi luôn muốn đối nghịch với ta?

“Quân huynh, nghe nói ngươi đi gặp Sở Phi Dương? Sao giờ lại ở đây?” Giọng nói của Thanh Lang đột nhiên vang lên. Quân Thư Ảnh giật mình, thầm mắng mình sơ ý, lại mất cảnh giác như thế, có người đến gần cũng không phát hiện. “Để ta xem – đã xảy ra chuyện gì, trông ngươi cứ như sắp khóc đến nơi vậy.” Thanh Lang đến trước mặt Quân Thư Ảnh, ngả ngón dùng cây quạt trong tay nâng cằm y.

“Cút ngay.” Quân Thư Ảnh hất cây quạt đi. Thanh Lang lui về sau, mở cây quạt ra, cười nói: “Ta chỉ đùa một chút thôi mà, Quân huynh sao lại tức giận như vậy.”

Quân Thư Ảnh quay lưng lại với hắn, lạnh lùng nói: “Có việc thì nói, không có việc gì cút.”

Thanh Lang cũng không nổi giận, chỉ thở dài nói: “Ngươi thật là, từ trước đến nay ta cũng không hại ngươi, mấy ngày nay lại chịu làm trâu làm ngựa cho ngươi, vậy mà ngươi lại không nể tình ta gì hết.”

Quân Thư Ảnh không lên tiếng, Thanh Lang nhìn lưng y, tiếc tục nói: “Bị Sở Phi Dương ức hiếp? Hắn hiện giờ như cá nằm trên thớt, muốn giết cũng không phải là khó. Việc gì ngươi phải ở đó hờn dỗi.”

Thanh Lang chờ trong giây lát, xem ra Quân Thư Ảnh cũng không có ý định phản ứng lại, hắn liền đặt tay lên vai Quân Thư Ảnh an ủi, thở dài nói: “Đừng như vậy, dù gì cũng là huynh đệ, ngươi có gì ủy khuất...”

Quân Thư Ảnh gạt tay Thanh Lang ra, xoay người bỏ đi. Thanh Lang đứng nhìn Quân Thư Ảnh rời đi, lắc lắc đầu, tự nói: “Thật vô tình, uống công ta trước kia...” Những lời còn lại bị gió thổi bay, tựa như thời niên thiếu đã qua không thể quay lại được.

Khi trời đã tối mịt, Quân Thư Ảnh mới trở về phòng. Trong phòng đã có thuốc hạ đứng chờ y để báo cáo tình hình các môn phái. Quân Thư Ảnh nhìn đồng giấy tờ trên bàn, trong lòng lại lo lắng, ngữ khí không tốt ra lệnh cho thuốc hạ ra ngoài. Sau khi bọn thuốc hạ Thiên Nhất Giáo nơm nớp lo sợ lui hết ra ngoài, Quân Thư Ảnh vẫn lẳng lặng đứng bên cạnh bàn một lúc lâu. Đột nhiên y vung tay, những thứ ở trên bàn bị gạt xuống đất. Vẫn còn tức giận, y trở vào phòng ngủ.

Ngày mai là ngày cuối cùng... Ngày mai, con chung độc nhỏ nhỏ kia sẽ lấy mạng người nó đang sống kí sinh. Sau ngày mai, sẽ không còn người đối nghịch với y, không còn người...

Quân Thư Ảnh nằm trên giường nhưng không thể ngủ ngon giấc, những cảnh trong mơ cứ hiện lên, như thực như ảo, khi tỉnh lại càng khiến y thêm mệt mỏi.

Y tỉnh lại khi trời còn chưa sáng, nhưng bên ngoài lại đang rất ồn ào. Quân Thư Ảnh nhíu mày, vừa ngồi dậy đã có một tên thuốc hạ xông vào, gương mặt hoảng sợ, hô hấp hoảng loạn, nói: “Giáo... giáo chủ, không ổn rồi... bọn tù nhân... tất cả đều...”

Quân Thư Ảnh rung mình, việc này quả thật ngoài ý muốn của y. Y đẩy tên thuốc hạ ra, vội chạy ra ngoài.

96. Chương 97

Bên ngoài đã sớm trở thành một chiến trường hỗn loạn. Ở giữa, Thanh Lang và Sở Phi Dương đang triển đấu với nhau. Giữa những tiếng đánh nhau, giọng nói mang hơi thở khó nhọc của Thanh Lang vang lên: “Sở Phi Dương! Đại hiệp như ngươi lại không giữ lời nói của mình! Ta thả các ngươi ra, nhưng các ngươi lại tấn công thuốc hạ của ta. Nhân sĩ chính đạo các ngươi được lắm, ta tuyệt đối không để kẻ nào sống sót!”

Trên mặt Sở Phi Dương cũng có chút lo lắng, nhưng hắn không kịp giải thích với Thanh Lang, một kiếm gạt Thanh Lang ra, khinh công đến trước đám người Tím Bạch, ngăn cản họ lại, nói: “Sư phụ, các người đừng tấn công nữa, những người này đều là người vô tội, không nên đả thương họ.”

Tím Bạch không nghe lời hắn, cả giận nói: “Phi Dương, ngươi tránh ra! Đám người tà giáo đó dám cả gan bôi nhọ võ lâm Trung Nguyên, ta nhất định phải diệt trừ bọn ác nhân này!”

Sở Phi Dương chưa kịp nói thêm, thân ảnh Thanh Lang lại xuất hiện, nhảy vào vòng chiến, hung tợn nói: “Xú lão đầu, ta cứu mạng các người, người lại lấy oán trả ơn. Ta sẽ thay trời hành đạo, diệt trừ lão già nhà người!”

Tín Bạch tức giận đến nỗi cả râu cũng run lên, sắc mặt trắng hồng, xuất ra những chiêu thức tinh diệu của Thanh Phong Kiếm Phái, trong nháy mắt hai người đã đấu cả trăm chiêu.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ phải dẫn dụ Thanh Lang ra khỏi trận chiến với Tín Bạch. Tín Bạch hơi thối lui, rồi lập tức tiến lên cùng Sở Phi Dương vây công Thanh Lang. Thanh Lang vừa đánh trả, vừa quan sát chiến trường xung quanh. Giáo chúng Thiên Nhất giáo tuy nhiều, nhưng võ công không tinh diệu như giáo chúng Thanh Phong Kiếm Phái, hắn thấy bên mình dần dần không địch lại, mà chính hắn cũng sắp thua trận. Hai mắt Thanh Lang nổi tia máu, hắn hét một tiếng dài, vung kiếm lên, bức hai đối thủ của mình thối lui. Hắn lập tức quay người, trường kiếm đầy sát khí chuyển hướng tấn công Tín Vân Thâm đang đứng gần đó.

Tín Bạch cùng Sở Phi Dương đồng thời hét lớn một tiếng, nhưng không thể cản nổi sát chiêu của Thanh Lang.

Tín Vân Thâm nhìn lại, kiếm khí đã ập đến trước ngực cậu, y phục trên người không chịu nổi luồng kiếm khí, rách toạc ra. Da thịt trên người cũng đau đớn khôn cùng.

Phụ thân cùng đại sư huynh đều ở xa, xung quanh không ai có thể cứu cậu, nếu muốn sống, trừ khi... ánh mắt Tín Vân Thâm trở nên mờ mịt, tay trái hơi nâng lên...

Thanh Lang trừng mắt, nghi hoặc nhìn người thiếu niên vẫn mang dáng tiểu hài tử trước mặt. Cùng lúc đó, một đám khói màu vàng theo gió hướng về phía Thanh Lang, hắn chỉ có thể thu kiếm thế, lùi về phía sau đến hơn mười bước. Ngẩng đầu lên nhìn đã thấy Cao Phóng mặc lại y phục như thời hắn ở Thương Lang Sơn trước kia, đứng chắn trước mặt Tín Vân Thâm.

Tín Vân Thâm lại không thèm liếc mắt nhìn Cao Phóng, chỉ xoay người tiếp tục liều mạng chiến đấu với bọn Thiên Nhất Giáo xung quanh. Cao Phóng bất đắc dĩ thở dài, tiến đến chắn giữa Tín Vân Thâm và tên giáo chúng Thiên Nhất Giáo. Hắn phóng độc dược, từng đợt khói phiêu tán khắp nơi. Bọn người Thanh Phong Kiếm Phái biết độc này lợi hại, không dám tới gần, còn bọn người Thiên Nhất Giáo lại thừa dịp này mà bỏ chạy. Thanh Lang lại bị Tín Bạch cuốn lấy, nhưng ánh mắt nghi hoặc vẫn nhìn người thiếu niên bề ngoài có vẻ như võ công chỉ thuộc hạng bình thường. Hắn tính tưởng nhận ra, vừa rồi cho dù Cao Phóng không nhúng tay vào, cậu cũng có thể... tự cứu mình. Võ công lợi hại như vậy, có thể sánh với hắn cùng Sở Phi Dương, thường ngày lại làm ra vẻ như mình vô hại... Thanh Lang thu hồi tầm mắt, chuyên tâm đối phó với Tín Bạch.

“Lão nhân ngươi cũng thật bản lĩnh, dưỡng ra một tên nhóc đáng ghét như vậy.” Thanh Lang dốc toàn lực hất kiếm Tín Bạch ra, nhưng cũng không quên châm chọc lão.

“Ác tặc, chịu chết đi!” Tín Bạch hét lớn, tiếp tục cầm kiếm xông lên tấn công. Thanh Lang hơi nhướng mắt, đỡ đòn của lão, nhưng chỉ phòng thủ chứ không tấn công. Bên kia Sở Phi Dương đang giúp Cao Phóng ngăn cản hai phái tàn sát lẫn nhau.

Đang đánh nhau, một bóng người y phục xanh nhạt thoáng xuất hiện. Thanh Lang nhìn lại, đúng lúc Quân Thư Ảnh vừa xuất hiện. Mái tóc hơi rối, gương mặt không chút thay đổi nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt.

Thanh Lang bất đắc dĩ lắc đầu. Thần sắc kia, dường như y vẫn chưa tỉnh ngủ. Nhìn những người bị mình bắt giữ thoát được, có lẽ y sẽ càng oán hận...

Thanh Lang tiếp tục chuyên tâm đối phó với Tín Bạch. Trận chiến của hai người bọn họ, hắn không thể xen vào được.

97. Chương 98

Quân Thư Ảnh chỉ cần liếc mắt đã thấy Sở Phi Dương trong đám người hỗn loạn, thân thủ hoàn toàn không giống kẻ đang bị thương. Quân Thư Ảnh nhìn hẩn, trong lòng nhất thời không biết đang mang cảm xúc gì.

Tuy rằng y cố không nghĩ tới việc Sở Phi Dương sẽ làm thế nào để đối phó mình, nhưng y vẫn mơ hồ nhận thấy Sở Phi Dương không thể bị bắt giữ dễ dàng như vậy, nên sự việc này cũng không có gì quá ngạc nhiên. Nhưng, tên Sở Phi Dương này lại diễn trò với y suốt cả mười ngày như vậy... Quân Thư Ảnh nhíu mày, lòng không khỏi lo lắng.

“Đó là tên Giáo chủ ma giáo!” Một tiếng hét vang lên, nhất thời mọi ánh mắt đều hướng về Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh bất chợt bắt gặp đôi mắt sâu thẳm không để lộ suy nghĩ của Sở Phi Dương. “Ác tặc, chịu chết đi!” Một tiếng hét to vang lên, Viên Khang Thọ đột nhiên nhảy lên, lao thẳng về hướng Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh thu hồi ánh mắt, tri thiên khinh công. Mũi chân y chạm nhẹ vào đầu kiếm của Viên Khang Thọ, mượn lực để nhảy về phía sau.

Viên Khang Thọ ngẩng đầu nhìn lại, hơi ngạc nhiên trước khinh công của y, nhất là khi bộ pháp kia rất quen mắt.

Quân Thư Ảnh không để lão có thời gian suy nghĩ, vừa hạ xuống đất đã rút lấy thanh kiếm từ người bên cạnh, nhảy đến nghênh chiến với lão.

Viên Khang Thọ chỉ có thể tập trung vào trận chiến trước mắt. Vừa qua mấy chiêu, lão đã biết tên giáo chủ ma giáo trước mặt lão tuy tuổi còn trẻ nhưng võ công tuyệt đối không thua kém mình, trong lúc nhất thời không thể phân cao thấp, cuộc chiến càng trở nên kịch liệt.

Mà bên kia, không có Viên Khang Thọ trấn áp, giáo chúng Thiên Nhất giáo không còn gặp khó khăn nữa. Lại có Sở Phi Dương đứng giữa hai bên ngăn cản, phân trần với giáo chúng Thanh Phong Kiếm phái một phần sự thật, rằng hẩn cùng Thanh Lang liên thủ đối phó Quân Thư Ảnh, để mọi người không đối địch với giáo chúng Thiên Nhất giáo. Nhưng Tín Bạch sau khi được giải chung độc, phục hồi lại võ công, vốn tính tình nóng nảy, lão liền thống lĩnh toàn bộ Thanh Phong Kiếm phái tấn công Thiên Nhất giáo, nên tình thế mới trở nên hỗn loạn như vậy.

Hiện giờ Tín Bạch đang cùng Thanh Lang chiến đấu kịch liệt, bên kia, Viên Khang Thọ đấu với Quân Thư Ảnh. Sở Phi Dương một chưởng ngăn cản hai phái, trầm mặt khiển trách mọi người. Các đệ tử Thanh Phong Kiếm phái chưa từng thấy Sở Phi Dương nghiêm khắc như vậy, tất cả đều dừng tay, nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

“Các người lập tức xuống núi, không được bước vào nơi này nửa bước!” Sở Phi Dương nhìn giáo chúng Thiên Nhất giáo, quát. Vừa nói hẩn vừa xuất chiêu ngăn cản vài đệ tử Thanh Phong Kiếm phái muốn lao lên tấn công. “Ai dám ngăn cản, ta tuyệt không tha!”

Hai bên nhất thời ngạc nhiên, chỉ đưa mắt nhìn nhau, không biết phải làm thế nào cho phải. Cao Phóng ra lệnh cho hắc y nhân đi bên cạnh mình mang giáo chúng Thiên Nhất giáo ra ngoài. Người nọ gật gù đầu ra hiệu, những tên giáo chúng thấy hiệu lệnh liền đến, hẩn mang mọi người rời khỏi gia trang.

Tín Vân Thâm cầm kiếm đứng đó, trên gương mặt trắng nõn vương vài giọt máu khô, đôi mắt càng thêm đen thẫm, không còn nhìn thấy hình ảnh một thiếu niên nhu thuận. Cao Phóng liếc mắt nhìn cậu lại bị ánh mắt đó khiến cho lạnh người.

Tín Vân Thâm chớp mắt mấy cái, bĩu môi, chán ngán nâng thanh kiếm trong tay lên trước mặt, cau mày nhìn vết máu trên mặt.

Cậu trở lại là một thiếu niên khờ dại, vô ưu.

Cách đó không xa, Quân Thư Ảnh tuy đang đấu với Tín Bạch cũng quan sát nhất cử nhất động của Sở Phi Dương. Tuy rằng y đã phần nào đoán được Sở Phi Dương cùng Thanh Lang liên thủ chống lại mình, nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy hai người, trong lòng y vẫn không ngăn được lửa giận. Y nhìn đám người hỗn loạn trong đình viện, hiện giờ người còn ở lại bên cạnh y chỉ còn lại một mình Cao Phóng... Hóa ra người

trước sau trung thành với y, vẫn chỉ có một người. Người vĩnh viễn không rời y, không phản bội y, chỉ có Cao Phóng.

Phía sau Cao Phóng, đám người Thiên Nhất giáo đã rời đi gần hết, chỉ còn lại khoảng mười ảnh vệ võ công cao cường do Thanh Lang huấn luyện. Trong đó, vài ảnh vệ ngăn trước Cao Phóng cùng giáo chúng Thanh Phong Kiếm Phái, Sở Phi Dương cũng vất vả ngăn chặn huynh đệ đồng môn mình. Cao Phóng lùi về sau mấy bước, rời khỏi trận chiến, cúi đầu, để mái tóc phủ lên ngân sức của mình, không biết đang suy tính điều gì.

Quân Thư Ảnh quan sát Cao Phóng. Nhìn gương mặt hắn cũng đủ biết hắn bất lực không biết phải hành động như thế nào trước tình hình này, chỉ có đôi tay không tự chủ được mà mân mê đồng ngân sức trên người. Ngân sức tinh xảo như vậy cũng là một thứ vũ khí giết người lợi hại mà hắn dùng làm bùa hộ mệnh cho mình. Cao Phóng biết rõ trong trận chiến này mình không thể dựa dẫm vào kẻ khác. Bọn ảnh vệ trước kia bảo vệ hắn chỉ vì tuân theo mệnh lệnh của Thanh Lang, mà Thanh Lang còn lưu hắn lại bởi hắn còn giá trị lợi dụng. Còn với Quân Thư Ảnh, Cao Phóng càng chưa bao giờ mong chờ y bảo hộ mình. Bị cao thủ võ lâm vây quanh, một người không có nội lực như hắn lại chỉ có thể dựa vào chính mình. Trong giây lát, Quân Thư Ảnh chợt thấy nhói lòng trước thân ảnh gầy yếu cô độc kia.

Quân Thư Ảnh tập trung nội lực xuất chiêu đẩy Viên Khang Thọ lui về sau, rồi phi thân đến trước mặt Cao Phóng.

“Giáo chủ, người?!” Cao Phóng đang bất ngờ đã bị Quân Thư Ảnh kéo vào lòng.

Quân Thư Ảnh đột nhiên xuất hiện khiến trận chiến càng thêm rối loạn, Sở Phi Dương khoát tay ra hiệu mọi người bình tĩnh trở lại, rồi quay sang Viên Khang Thọ, cười nói: “Viên minh chủ, người này hãy để tại hạ đối phó.”

Viên Khang Thọ nghe xong cũng không nói nhiều, chỉ vỗ vỗ bả vai Sở Phi Dương rồi lại cầm kiếm tấn công bọn ảnh vệ. Đệ tử Thanh Phong Kiếm phái vừa thấy Viên Khang Thọ động thủ, hào khí bốc lên, lập tức cũng xông lên tấn công.

Quân Thư Ảnh lạnh lùng nhìn Sở Phi Dương. Cao Phóng vừa muốn vùng khỏi đôi tay mạnh mẽ của Quân Thư Ảnh, vừa nghi hoặc hỏi: “Giáo chủ, người...”

“Yên tâm, ta sẽ bảo hộ người...” Quân Thư Ảnh nhẹ giọng nói, vẫn lạnh lùng nhìn Sở Phi Dương đang đứng cách đó không xa.

Cao Phóng không lên tiếng, chỉ nghe Sở Phi Dương bật cười, nói: “Quân Thư Ảnh, người cho rằng tất cả mọi người trong thiên hạ đều là kẻ địch của người, phải không?”

Quân Thư Ảnh nắm chặt thanh kiếm, không nói một lời.

“Người cảm thấy ủy khuất, phẫn nộ?” Sở Phi Dương rút kiếm, chậm rãi tiến lại gần, đôi mắt nhìn Quân Thư Ảnh chăm chú, ý cười trên mặt lộ vẻ hờ hững. “Người cho là... người có tư cách sao?”

Quân Thư Ảnh nghe vậy cảm thấy phẫn nộ, lại có chút đau xót. Ánh mắt y tối sầm lại, oán hận tích tụ lâu nay bỗng chốc dâng lên, đủ mọi loại cảm xúc hỗn tạp, toàn bộ hóa thành lệ khí, tưởng chừng như không thể khống chế được nữa.

Quân Thư Ảnh âm thầm cắn chặt răng, nội lực trong người cuộn cuộn không ngừng hướng về cánh tay phải đang cầm kiếm. Ánh sáng phản chiếu trên thanh kiếm khẽ run động bởi sát khí tràn ngập. “Lòng tốt của người lại trói buộc hắn. Không lúc nào mà hắn lại không nghĩ cách để rời xa người. Hắn căm hận người, hắn không thể yêu người.”

98. Chương 99

Tiếng hỗn chiến bỗng chốc trở nên xa xăm, tựa hồ ngay cả tiếng gió cũng ngưng bật.

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh, cảm nhận ánh mắt chăm chú mãnh liệt của y. Giờ đây, cả trong ánh mắt lẫn trong tâm trí chỉ còn lại hình bóng Sở Phi Dương. Sở Phi Dương hơi nhếch môi, nâng mũi kiếm chìa vào Quân Thư Ảnh.

Ánh mắt y dao động kịch liệt, chứa đựng cả nỗi oán hận lẫn ủy khuất.

Có lẽ Quân Thư Ảnh cho rằng mình che giấu cảm xúc rất tốt, nhưng Sở Phi Dương vẫn có thể nhìn thấu tâm trí y. Điều này khiến hắn cảm thấy rất vui sướng.

“Quân Thư Ảnh, Quân giáo chủ... Đã lâu không gặp.” Sở Phi Dương thản nhiên cười nói: “Ta rất muốn sát cánh cùng ngươi, chỉ là những việc xảy ra hôm nay, tất thấy đều do ngươi tạo ra. Ngươi không hiểu là gieo nhân nào gặt quả này sao?”

Quân Thư Ảnh nổi giận định tấn công nhưng đã bị Cao Phóng giữ lại: “Sở đại hiệp, ngươi... tại sao?” Cao Phóng nhìn Sở Phi Dương với ánh mắt tràn ngập nghi hoặc cùng sự khẩn khoản.

“Ta chỉ cảm thấy... mệt mỏi.” Sở Phi Dương thở dài.

Quân Thư Ảnh dừng lại. Không biết là do tiếng thở dài của Sở Phi Dương hay do bị Cao Phóng ngăn trở.

Khóe miệng Sở Phi Dương khẽ nhếch lên cười, gương mặt thản nhiên nhìn hai người đối diện đang ôm nhau.

Cả hai đều anh tuấn, xứng đôi vừa lứa, cả hai đều hiểu rõ nhau, trân trọng nhau.

“Sở đại hiệp, ngươi cứ như vậy thì vĩnh viễn sẽ không thể có được người ngươi muốn. Ngươi thậm chí không thể vượt qua được địa vị của Cao Phóng trong lòng hắn.” Trong nhà lao tăm tối, Tống Lam Ngọc cùng Mai Hân Nhược nằm hôn mê trong một góc. Ngoài cửa lao, ánh nến chập chờn chiếu sáng gương mặt tươi cười của Thanh Lang.

“Ngươi can tâm sao?” Thanh Lang cười hỏi.

Sở Phi Dương lặng yên không nói, Thanh Lang cũng lặng yên không thém để ý. “Ta không tin Sở đại hiệp lại ngồi im chịu chết. Ngươi hiện giờ bất động thanh sắc... là đang cá cược sao? Cược rằng Quân Thư Ảnh sẽ không để ngươi chết?” Thanh Lang cười cười. “Nếu ngươi thua cuộc thì sao? Còn thắng thì sao? Quân Thư Ảnh sẽ không để ngươi ngăn cản dã tâm của hắn. Lòng tốt của ngươi lại trở thành họa. Không lúc nào mà hắn lại không nghĩ cách để rời xa ngươi. Hắn cảm hận ngươi, hắn không thể yêu ngươi.”

“Vậy thì sao?” Sở Phi Dương ho nhẹ, lạnh nhạt nói.

Một nỗi lo âu hiểm thấy xuất hiện trên gương mặt Thanh Lang, hắn nhẹ nhàng nói: “Ta chỉ muốn cứu Yến của ta. Trước kia ta đã để y chịu nhiều đau khổ, đến nỗi mỗi lần thấy ta y đều khiếp sợ như thể gặp phải quỷ. Ta không thể để y chịu khổ nữa.” Thanh Lang cười khổ: “Nếu ta không từ thủ đoạn thì cũng có thể cứu y. Nhưng ta không muốn làm tổn thương Quân Thư Ảnh, ngươi có thể tin ta. Ta với ngươi hợp tác, ắt sẽ thoát khỏi tình cảnh này.” Sở Phi Dương trầm tư một lúc, thấp giọng nói: “Ta cứ tưởng ngươi hận Quân Thư Ảnh.”

Thanh Lang nghe vậy liền nhướng mày cười: “Sở huynh sao lại nghĩ ta hận hắn? Hắn muốn làm giáo chủ, ta cho hắn làm giáo chủ. Hắn trở về trị thương, ta cũng dốc lòng cứu chữa. Đã bao giờ ta để hắn phải chịu ủy khuất chưa?”

Nhìn gương mặt bất động của Sở Phi Dương, Thanh Lang tiếp tục cười nói: “Ta lớn lên cùng Quân Thư Ảnh, Sở huynh không biết trước đây hắn đáng yêu thế nào. Một thiếu niên tú lệ, lại hay thẹn thùng...”

“Đủ rồi.” Sở Phi Dương ngắt lời. “Đáng tiếc Thanh giáo chủ lại bị hai người bọn họ cảm ghét.”

“Xin hỏi Sở đại hiệp, bấy lâu nay ngươi sống cùng Quân Thư Ảnh, tâm tính hắn ra sao ngươi còn không biết?” Thanh Lang mỉa mai. “Hắn vốn tâm vô tình, không dễ gì lay chuyển được.”

“Vậy mà ngươi lại đến đây cầu xin ta lay chuyển y?” Sở Phi Dương lạnh nhạt trả lời.

“Được rồi, đừng đầu võ mồm với ta nữa.” Thanh Lang nói. “Nên nhớ, ngươi cứ ngồi mãi trong địa lao này thì cũng chẳng thể làm được gì, Sở đại hiệp ngươi không thể chỉ dùng khổ nhục kế là có thể hóa giải hận thù

trong lòng Quân Thư Ảnh được. Người cứ kéo dài thời gian, ta sẽ phản kháng lại hắn. Đến lúc đó người cũng đừng hối hận.” Thanh Lang xoay người rời đi.

Sở Phi Dương giữa đầu tựa vào tường, nhẹ thở dài. Cuộc sống tù ngục này chỉ càng khiến mong ước của hắn càng thêm mạnh mẽ. Hắn muốn bắt Quân Thư Ảnh, bẻ gãy cánh y, đập tan dã tâm của y, khiến y không thể rời đi, để y mất đi tất cả, để y chỉ có thể dựa dẫm vào hắn...

Sở Phi Dương lẳng lẳng nhìn Quân Thư Ảnh ở đối diện, bao nhiêu phần nộ, oán hận đều để lộ ra. Hắn không thể tiếp tục tránh, tự lừa mình dối người được nữa.

Hắn từng nghĩ, chỉ cần hắn đối xử tốt với Quân Thư Ảnh, yêu thương, chiều chuộng y, thì dù y có lạnh lùng đến mấy cũng sẽ động lòng.

Hắn đã rất kiên nhẫn, hắn bao bọc y bằng tình yêu của mình, bắt buộc y phải cảm thụ tình cảm của hắn, để y biết chỉ có Sở Phi Dương hắn là tốt với y nhất. Chỉ có Sở Phi Dương hắn mới có thể cho y những gì y muốn. Truyền thụ võ công tuyệt thế cho y, đưa y đi tiêu diệt sơn tặc hành hiệp trượng nghĩa, để y được người người ngưỡng mộ cảm kích.

Nhưng, cái tên bất tuân, không biết an phận này ngay lúc hắn nghĩ mình đã thu phục được y thì lại bị y hung hăng quay ngược lại cắn cho một phát. Vết thương từ nhất cắn đó sâu tận xương khiến Sở Phi Dương phần nộ, cảm thấy mình đã thất bại.

Sở Phi Dương không hiểu. Không ai có thể thích một cuộc sống lúc nào cũng nơm nớp lo sợ như đứng trên một tảng băng mỏng. Quyền cao chức trọng, nhưng lại không thể ngủ yên giấc, lúc nào cũng lo lắng bị người khác phản bội, nếu không thận trọng sẽ bị sát hại. Không có chút tình người, chỉ có sự lạnh lùng cùng sợ hãi khôn cùng, oán hận vây quanh, chỉ chờ thời cơ thích hợp là bọn thuộc hạ sẽ nhảy vào tàn sát y.

Sở Phi Dương không tin Quân Thư Ảnh thích một cuộc sống như vậy.

Y là người hắn yêu thương, làm sao hắn có thể bỏ mặc y? Quân Thư Ảnh là bảo bối của Sở Phi Dương hắn, người hắn trân quý nhất...

Sở Phi Dương đá một thanh kiếm dưới đất về phía Quân Thư Ảnh. Y không đón, cứ bỏ mặc thanh kiếm rơi xuống đất, làm xáo trộn đám bụi dưới chân y.

Sở Phi Dương lên tiếng: “Quân Thư Ảnh, rút kiếm đi. Hôm nay chúng ta hãy đấu một trận thật công bằng. Những chuyện đã qua, hãy giải quyết bằng trận chiến này. Dù sống hay chết, tất cả những chuyện trước đây sẽ chấm dứt.”

Người hắn thương tiếc nhất...

Quân Thư Ảnh chần chờ một lúc mới chậm rãi nhặt kiếm lên.

“Rút kiếm!” Sở Phi Dương chìa kiếm vào Quân Thư Ảnh, lạnh lùng quát.

Người hắn không thể chạm vào...

“Giáo chủ...” Cao Phóng lo lắng nhìn Quân Thư Ảnh, lại bị y đẩy ra.

“Người ngoan ngoãn đứng đây chờ ta.” Quân Thư Ảnh thấp giọng trấn an, thông thả rút thanh trường kiếm trong tay ra. Cùng với tiếng rút kiếm là ánh sáng từ thân kiếm phản chiếu lên gương mặt Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương hé mắt, cơ thể toát ra sát khí lạnh lùng, lao về phía Quân Thư Ảnh.

99. Chương 100

Quân Thư Ảnh chỉ đỡ một kiếm này đã thấy toàn thân chấn động, lòng bàn tay phải đau đớn tưởng chừng sắp gãy ra.

Thanh kiếm chắn trước người không thể ngăn được thế tới mãnh liệt sắc bén, kiếm khí cứ thế ập thẳng vào mặt Quân Thư Ảnh. Mái tóc dài bị kiếm khí thổi tung, một dòng máu nóng ầm xuất hiện trên gương mặt y.

Trong khoảnh khắc đó, vạn vật dường như chỉ còn là hư ảnh, chỉ có đôi mắt đen thẫm hiện ra rõ ràng trước mắt y.

Đôi mắt không chứa ý cười, chỉ còn sự khinh miệt, lạnh lùng cùng sát ý không hề kìm nén.

Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy cả tâm can y cũng bị thương tổn bởi một kiếm này.

Hóa ra khi đôi mắt kia không còn sự ôn nhu lại sắc bén như vậy, so với thanh kiếm trong tay hắn càng khiến người khác đau đớn hơn.

Y vẫn ngẩng đầu nhìn đôi mắt khiến tâm can y đau đớn, đôi mắt trong suốt, phải trái phân minh. Y không biết mình mong đợi điều gì từ ánh mắt đó, nhưng không phải là sự khinh miệt như thế này. Lòng đầy phiền muộn, y dốc hết lực, buộc Sở Phi Dương thoái lui.

“Quân Thư Ảnh, đừng tưởng rằng ta dám nói mà không dám làm. Nếu chỉ lo phòng thủ ngươi chắc chắn sẽ chết.” Sở Phi Dương khẽ cười, lời nói còn chưa dứt đã phi thân đến trước mặt Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh xoay người, nhảy ra khỏi tầm kiếm của Sở Phi Dương. Sở Phi Dương không ngừng lại mà tiếp tục truy kích, chiêu thức sắc bén không muốn chừa cho Quân Thư Ảnh đường sống.

Tình thế này thật quen thuộc, lại xa xôi như chuyện đã xảy ra từ kiếp trước.

Nhưng kỳ thật cũng chỉ là chuyện của mấy tháng trước. Sở Phi Dương khi đó cũng như bây giờ, từng chiêu từng chiêu đều mang theo sát ý.

Nháy mắt, hắn trở thành một người xa lạ. Con người ôn nhu với y gần một năm nay, giờ khắc này tưởng như chỉ tồn tại trong mộng.

“Ngươi do dự cái gì? Ngươi không hiểu tại sao mọi chuyện lại như vậy phải không?” Giọng nói thản nhiên cùng sát khí bức người truyền đến. “Ta nghĩ trước kia ta đã sai rồi. Ta muốn nhận trách nhiệm, kỳ thật Quân giáo chủ đâu cần người khác lãnh nhận trách nhiệm này. Ta đã cho ngươi mọi thứ ngươi muốn, nhưng ngươi lòng tham không đáy. Ta muốn đối xử với ngươi thật tốt, để ngươi động lòng, ta yêu thương ngươi, muốn sưởi ấm trái tim ngươi, nhưng ta lại quên, ngươi vốn dĩ là một con độc xà.”

“Câm mồm!” Quân Thư Ảnh tức giận trước lời lẽ chua ngoa của Sở Phi Dương.

“Ngươi giỏi nhất điều gì? Vong ân phụ nghĩa phải không?” Sở Phi Dương không để ý, tiếp tục khinh miệt nói.

Quân Thư Ảnh nắm chặt thanh kiếm trong tay, đôi mắt ảm hiện tia máu, tung đòn phản công, mỗi một kiếm đâm tới đều mang theo một tia kiếm khí.

Sở Phi Dương toàn lực ứng phó. Kiếm khí vờn quanh cả hai, cuồng phong nổi lên tứ phía. Những người đứng ngoài vô tình bị kiếm khí chạm vào toàn thân chấn động, phải dùng binh khí đỡ đòn mới tránh được thương tích.

Sở Phi Dương phi thân đến một khoảng sân trống trải. Quân Thư Ảnh đuổi sát phía sau, tung ra một đường kiếm ngang. Một kiếm này chứa toàn lực, sát khí phát ra như sóng nước trên mặt hồ bị khuấy động.

Sở Phi Dương né đòn. Nhìn quanh thấy vài người đang chiến đấu gần đó, Sở Phi Dương liền dùng chuôi kiếm mượn lực đẩy những người đó ra.

Khi người cuối cùng đã ra khỏi luồng kiếm khí của Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương thu hồi kiếm, nhìn Quân Thư Ảnh chăm chú.

“Đúng là bản tính không đổi.” Sở Phi Dương khua kiếm, đôi mày hơi nhíu lại.

Quân Thư Ảnh vẫn đứng ở chỗ cũ, lạnh lùng nhìn Sở Phi Dương cứu người.

Rõ ràng hai người họ cách nhau không xa, mà như thể y đang đứng bên đây bờ còn Sở Phi Dương cùng bọn người kia ở bên bờ đối diện.

Y nắm thanh kiếm thật chặt, mồ hôi lạnh dính ướt chuôi kiếm. Nhưng vẫn không rét lạnh bằng trái tim này, chất chứa bao nhiêu hận ý, phần nộ, bên tai lại văng vẳng lời nói vô tình của Sở Phi Dương.

Hắn dường như đã nói, Quân Thư Ảnh, người có tư cách sao? Người có tư cách sao?...

“Sở Phi Dương, người khinh người quá đáng.” Quân Thư Ảnh cắn chặt răng, nói từng chữ một.

Sở Phi Dương cười lạnh: “Người cũng vậy.” Hắn vừa nói vừa tấn công. Quân Thư Ảnh đột nhiên chỉ nhìn thấy ánh kiếm đang hướng thẳng về phía mình. Khóe mắt cảm thấy cay nóng. Y chợt nghĩ, cứ như vậy mà buông xuôi. Để cho thanh kiếm kia đâm vào ngực mình, để cho tâm trạng rối bời cùng những tình cảm càng ngày càng khiến y không chịu đựng nổi theo dòng máu tươi chảy ra khỏi cơ thể, nhiễm hồng thanh kiếm của hắn cùng ánh mắt vô tình kia...

100. Chương 101

Giữa tầm nhìn nhuộm màu máu, những hình ảnh cùng ánh sáng hỗn độn, thân ảnh đang tiến tới mạnh mẽ như cuồng phong của Sở Phi Dương ngược lại càng thêm rõ ràng.

Quân Thư Ảnh có thể tinh tường nhìn rõ từng động tác nhỏ của hắn, tuần mỹ tiêu sái như chim ưng đang giương cánh, càng lúc càng đến gần y.

Y khép hờ mi mắt, lần đầu tiên tránh được ánh mắt kia. Giờ đây, dù có gắng gượng chống cự cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Chỉ là, so với kiếm khí đang ập đến thì ánh mắt kia càng khiến y không thể chịu được. Ánh mắt kia như chém một nhát vào lòng y, không để lại vết thương, nhưng đau đớn tận tâm can.

Tiếng kiếm lao tới càng vang lên rõ ràng, nhưng thanh kiếm trong tay Quân Thư Ảnh vẫn buông thõng xuống.

Sẽ chết sao... Sẽ bị Sở Phi Dương giết chết... chuyện này... Quân Thư Ảnh đột nhiên cảm thấy một cơn đau đớn nhói lên trong lồng ngực, tựa hồ sự phản uất cùng ủy khuất chợt tuôn ra cùng một lúc.

Y đã làm điều gì sai trái sao? Y không giết người, không tổn hại ai, không vi phạm cái gọi là hành động trượng nghĩa của hắn, cũng không khiến hắn làm trái tinh thần hiệp nghĩa của mình.

Tại sao lại như thế...

Gương mặt cảm nhận một luồng gió bỗng rát, Quân Thư Ảnh nhắm mắt lại.

Thời gian như ngừng trôi.

Nhưng cơn đau đớn không xuất hiện như y đã tưởng, chỉ có vài sợi tóc khẽ lướt qua má y, mang đến cảm giác quen thuộc.

Tiếng cười quen thuộc truyền vào tai, chỉ như vậy cũng khiến cả người Quân Thư Ảnh run lên.

Tiếng cười ôn hòa, mang chút bồn chột, vẫn như trước kia nhưng mang đến chút hoài niệm. Đây mới chính là tiếng cười y đã thấy quen thuộc đến nỗi việc nghe tiếng cười này đã sớm trở thành thói quen.

Quân Thư Ảnh mở to mắt, nhẹ nhàng quay sang tìm kiếm ánh mắt quen thuộc của hắn. Chưa kịp nhìn rõ gương mặt Sở Phi Dương thì tiếng Thanh Lang từ cách đó không xa đột nhiên truyền tới. “Quân Thư Ảnh cẩn thận!”

Quân Thư Ảnh nhìn lại, liền thấy Tín Bạch đã thoát khỏi trận chiến với Thanh Lang và đang cầm kiếm hướng thẳng về phía mình.

“Nghịch đồ, người lại nương tay cho tên yêu nhân ma giáo này!” Tín Bạch phần nộ vì không dạy dỗ đệ tử nên người, chưa dứt lời kiếm phong đã ập tới.

Quân Thư Ảnh vừa định giơ kiếm lên đỡ đã bị kéo về phía sau, tiến vào một cái ôm mạnh mẽ.

Mọi chuyển diễn biến quá nhanh khiến Quân Thư Ảnh vẫn cảm thấy mờ mịt, nhất thời để Sở Phi Dương ôm gọn mình, đưa mắt nhìn gương mặt mang ý cười của hắn, rồi theo ánh mắt hắn mà nhìn về phía Tín Bạch đang bị một kiếm của hắn ngăn trở. “Tên nghịch đồ! Người... Người muốn chọc tức vì sự sao?!” Tín Bạch tức giận đến nổi mặt đỏ bừng, ngón tay chỉ Sở Phi Dương run lên, trong một lúc trông lão già hơn hẳn, vừa phẫn nộ vừa lo lắng đồ đệ của mình đi vào con đường tà đạo.

“Sư phụ, đệ tử thực xin lỗi, đã phụ lòng mong đợi của sư phụ. Nhưng đệ tử không thể để bất cứ ai thương tổn y.” Sở Phi Dương vừa nói vừa ôm Quân Thư Ảnh thật chặt. Lúc nói xong hắn cũng bắt đầu cảm thấy người trong lòng mình bắt đầu cựa quậy.

“Đứng im!” Sở Phi Dương quát khẽ. Quân Thư Ảnh liền cứng đờ người, không dám nhúc nhích.

Sở Phi Dương thầm cảm thấy buồn cười, vừa vỗ vỗ tay y trấn an vừa khom người tạ lỗi Tín Bạch: “Sư phụ, hết thấy sự tình xin để đệ tử sau này giải thích. Đệ tử bất hiếu, xin rời đi trước.” Nói xong hắn cũng không đợi xem phản ứng của mọi người đã ôm Quân Thư Ảnh thật chặt, nói với y: “Đi!” Cả hai liền phi thân ra khỏi sơn trang.

Trên không, Quân Thư Ảnh quay đầu nhìn, thấy Cao Phóng vội vã đuổi theo mình nhưng bị Thanh Lang ngăn lại. Nhưng ngay lập tức bị tay áo của Sở Phi Dương che mắt tầm nhìn.

“Chỉ cần người nguyện ý theo ta, Quân Thư Ảnh. Chỉ cần người nói một câu, bất luận chân trời góc biển, ta Sở Phi Dương sẽ trọn đời bên cạnh người. Dù là trăm năm sau khi qua cầu Nại Hà, hay tỉnh lại sau kiếp luân hồi, vẫn có ta ở bên cạnh người, bồi người, bảo vệ người, không để người cô đơn.”

101. Chương 102

Sở Phi Dương mang Quân Thư Ảnh một mạch hướng đến đỉnh núi. Quân Thư Ảnh hơi do dự muốn dừng lại nhưng lại bị Sở Phi Dương nắm chặt cổ tay, không để y chậm trễ.

Không biết hai người đã đi được bao lâu, Quân Thư Ảnh cuối cùng không chịu được nữa, giằng khỏi sự khống chế của Sở Phi Dương, mất đà ngã xuống đất. Sở Phi Dương phải dừng lại.

“Rốt cuộc người muốn mang ta đi đâu?” Quân Thư Ảnh nhíu mày hỏi.

Sở Phi Dương sờ sờ cằm, nhoẻn miệng cười, chậm rãi tiến lên. Quân Thư Ảnh hoảng hốt muốn lùi ra sau lại bị Sở Phi Dương nắm lấy bả vai, không thể thoái lui.

Sở Phi Dương chừa một khoảng cách giữa hai người, cười cười, dịu dàng nhìn ánh mắt đề phòng của Quân Thư Ảnh, khẽ cười nói: “Dù ta mang người đi đến đâu, người cũng nguyện ý theo ta?” Gương mặt Quân Thư Ảnh trầm xuống, y tức giận nói: “Ta đang hỏi chuyện nghiêm túc. Người cho là có thể bình yên thoát khỏi tình thế hỗn loạn này sao?”

“Người còn mặt mũi nói câu đó sao?” Sở Phi Dương lộ ánh mắt thống khổ, than nhẹ: “Không ngờ mặt người lại dày như vậy. Ta không tính sổ với người, người còn oán thán với ta? Tình thế hỗn loạn này do ai gây ra? Người nói đúng, không thể bình yên thoát được. Có lẽ ta nên ném người cho sư phụ và Viên minh chủ xử lý.”

Quân Thư Ảnh sau khi nghe xong, thoát khỏi Sở Phi Dương, quay người trở lại Đoạn Kiếm sơn trang, lạnh lùng nói: “Không cần Sở đại hiệp phiền lòng. Ta sẽ trở lại đó. Nếu không phải người phá hủy cơ hội tốt này của ta, ta sao có thể bại trận?”

“Đứng lại.” Sở Phi Dương đột nhiên quát, giọng nói hàm chứa sự giận dữ.

Quân Thư Ảnh cứng đờ người.

Y không biết mình đang sợ điều gì. Có lẽ chính vì một Sở Phi Dương lãnh đạm hờ hững khi này đã làm cho y sợ hãi. Y không sợ kiếm pháp của Sở Phi Dương, chỉ sợ ánh mắt còn sắc bén hơn cả lưỡi kiếm kia. Một lần nữa Sở Phi Dương lại phát ra thanh âm lạnh lùng như vậy khiến tâm trạng Quân Thư Ảnh cũng giá buốt theo.

Y không muốn, nhưng không hiểu sao dù cố gắng thế nào cũng không thể bước tiếp. Nghe tiếng chân Sở Phi Dương chậm rãi đến gần, tim Quân Thư Ảnh đập như sấm, nhưng không có cả dũng khí để quay lại. Hơi thở ấm áp vương vào cổ, ôn nhu dịu dàng khiến Quân Thư Ảnh bất giác nắm bả vai thật chặt.

“Ta hỏi lại một lần nữa.” Sở Phi Dương dừng lại ngay sau Quân Thư Ảnh. “Dù ta đi bất cứ nơi nào, người cũng nguyện ý đi theo ta, được không?” Sở Phi Dương nhẹ nhàng hỏi.

Quân Thư Ảnh không thể nghe được gì từ giọng nói bình thản kia. Y cảm thấy khó chịu. Không hiểu tại sao Sở Phi Dương lại cố chấp một chuyện không chút ý nghĩa nào như thế này, đối với y, chuyện này nhằm chán đến cực điểm.

“Sở Phi Dương, người rốt cuộc muốn...” Quân Thư Ảnh lên tiếng, lại bị Sở Phi Dương ngắt lời.

“Ta chỉ cần người trả lời, không cần nói dài dòng.” Sở Phi Dương vẫn thản nhiên nói như cũ, nhưng chứa đựng sự kiên quyết không để y cự tuyệt. Hắn đi đến trước mặt Quân Thư Ảnh, nhìn thẳng vào mắt y. Ánh mắt trực tiếp không thể lẫn tránh được khiến Quân Thư Ảnh cảm thấy khó có thể chịu được. Y rũ mắt, không muốn nhìn thẳng vào hắn, cũng... không dám.

Nếu là trước kia, Quân Thư Ảnh tuyệt đối không thể tưởng tượng được việc khi đối mặt với Sở Phi Dương chính mình lại có biểu hiện yếu đuối như vậy. Sở Phi Dương ở trước mặt y như vậy, nhưng y thấy hắn sao mà xa lạ quá.

Quân Thư Ảnh không biết tại sao khi hắn chìa kiếm vào y lại bình tĩnh như không quan tâm đến y nữa. Rồi nháy mắt sau lại cứu y, như thể hắn chưa từng lạnh lùng, chán ghét y.

Y chán ghét Sở Phi Dương như vậy, càng chán ghét chính mình không kiềm chế được bản thân, cứ mãi lo sợ. Y biết mình nên cự tuyệt, nhưng lời nói đơn giản như vậy y cũng không sao thốt được nên lời. Có lẽ y biết mình đang sợ điều gì, nhưng lại không dám đối mặt với nó, không chịu thừa nhận nó. Sở Phi Dương chờ, lặng lẽ nhìn Quân Thư Ảnh đang ở thế tiến thoái lưỡng nan. Y hơi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Sở Phi Dương thở dài, đặt tay lên vai Quân Thư Ảnh, cảm nhận thân thể y đông cứng lại dưới tay mình.

“Người không cần phiền lòng như vậy. Người mong muốn điều gì? Người khát vọng điều gì? Sợ mất đi điều gì?” Sở Phi Dương thấp giọng nói. “Chỉ cần người nguyện ý theo ta, Quân Thư Ảnh. Chỉ cần người nói một câu, bất luận chân trời góc biển, ta Sở Phi Dương sẽ trọn đời bên cạnh người. Dù là trăm năm sau khi qua cầu Nại Hà, hay tỉnh lại sau kiếp luân hồi, vẫn có ta ở bên cạnh người, bồi người, bảo vệ người, không để người cô đơn.”

Thanh âm mê hoặc của Sở Phi Dương nhẹ nhàng phiêu đảng bên tai, Quân Thư Ảnh bất giác muốn lùi về phía sau, lại phát hiện đôi tay của Sở Phi Dương trên vai mình nắm càng chặt hơn. Y nhìn bàn tay kiên định trên vai mình, rồi lại ngẩng đầu nhìn Sở Phi Dương, đối diện ánh mắt chính trực, hiên ngang凛冽 khiến người ta giận sôi lên được, cùng đôi môi đã thốt ra lời thề chân thành nguyện bên y suốt đời suốt kiếp.

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh cũng đang chằm chằm nhìn lại nhìn, nhất thời trông như cảnh tượng hai con gà trống đang đấu mắt với nhau, cuối cùng y cũng khẽ gật đầu, nhẹ đến mức tưởng chừng như y không có bất cứ hành động gì.

Sở Phi Dương tươi cười rạng rỡ, một tay kéo Quân Thư Ảnh vào lòng, một tay vỗ nhẹ vào lưng Quân Thư Ảnh, thoải mái cười nói: “Sớm biết nghe lời như vậy thì đầu có rắc rối gì.”

Quân Thư Ảnh vừa nghe, nhú mào, cảm thấy thật kỳ quặc. Khi tỉnh trí lại, đã nghe từ đằng xa truyền đến tiếng bước chân và tiếng người hỗn độn. Tiếng hét giận dữ của Tín Bạch vang lên rõ ràng.

Sở Phi Dương khẽ thở dài, kéo Quân Thư Ảnh, bất đắc dĩ nói: “Đi thôi, còn nhiều phiền toái lắm.”

102. Chương 103

Hai người lao về hướng đỉnh núi. Gương mặt già nua đỏ bừng vì giận dữ của Tín Bạch xuất hiện, quyết đuổi theo không cho họ chạy thoát.

Quân Thư Ảnh quay đầu lại nhìn thoáng qua, rồi quay sang nhìn Sở Phi Dương, nhưng vẫn không lên tiếng.

“Người định nói gì?” Sở Phi Dương vừa chạy vừa hỏi.

“... Sự phụ người đã mệt rồi nhưng vẫn không bỏ qua cho chúng ta, ta nghĩ người đang rất khó xử.” Quân Thư Ảnh nói.

Sở Phi Dương liếc nhẹ Quân Thư Ảnh, thở dài: “Ta rất cảm kích vì người đã suy nghĩ cho ta. Nhưng phải chi người nghĩ đến ta sớm hơn, chẳng hạn như khi bày ra âm mưu này.” Quân Thư Ảnh nghe vậy sắc mặt tối sầm, cắn môi.

Sở Phi Dương thấy vậy liền kêu lên: “Người còn làm ra vẻ uỷ khuất. Ta đường đường là đại đệ tử của Thanh Phong Kiếm phái, danh chấn giang hồ, người người kính ngưỡng, toàn bộ võ lâm đều nằm trong tay ta. Giờ ta bị lâm vào cảnh này đều là do người, lẽ ra người dù nằm mơ cũng phải mỉm cười cảm kích ta mới đúng chứ.”

“...” Quân Thư Ảnh không biết làm sao cãi lại hẳn.

Sở Phi Dương qua lại nhìn Tín Bạch đang đuổi theo phía sau, rồi quay sang Quân Thư Ảnh ở ngay phía sau, lấy tay kéo thắt lưng y, trêu đùa: “À mà không cần nằm mơ thấy ta cũng được, chỉ cần người lấy thân báo đáp...”

“Người phát điên rồi hả?!” Quân Thư Ảnh nhảy phắt lên giống một con mèo đột nhiên bị kéo đuôi, gạt tay Sở Phi Dương ra, phần nộ quát.

Khi hai người nói chuyện thì phát hiện phía trước đã là ngã cụt, chỉ có vực sâu vạn trượng.

Hai người đáp xuống đất, Sở Phi Dương nhướn miệng cười, vỗ vỗ bả vai Quân Thư Ảnh, trấn an: “Bớt giận bớt giận.”

“Nghịch đồ, người chịu chết đi!” Phía sau truyền đến một tiếng hét lớn, Tín Bạch đã tiến đến gần chỗ hai người. Không bao lâu sau những người khác cũng dần dần kéo đến, đầu tiên là những đệ tử Thanh Phong Kiếm phái chạy theo Tín Bạch, rồi tới Thanh Lang và Cao Phóng, ảnh vệ của Thanh Lang cũng theo phía sau. Lực lượng hai bên giáp mặt tiếp tục tạo thành một trận hỗn chiến.

Thanh Lang vừa đáp xuống đất, Cao Phóng lập tức tránh xa hẳn, chạy đến bên Quân Thư Ảnh: “Giáo chủ.”

Quân Thư Ảnh nhìn về phía Cao Phóng, phi thân đến chỗ hắn, đưa hắn ra khỏi vùng chiến loạn.

“Giáo chủ, người không sao chứ?” Cao Phóng bắt lấy Quân Thư Ảnh, vội vàng hỏi.

Quân Thư Ảnh lẩn đầu, nói: “Thanh Lang không làm khó dễ người chứ?”

“Không, chỉ là...” Cao Phóng hơi do dự.

“Chỉ là sao?” Quân Thư Ảnh nghi hoặc. “Người muốn giấu ta chuyện gì?”

Cao Phóng hé môi, chưa kịp lên tiếng thì đột nhiên đã có người phóng tới bắt Quân Thư Ảnh đi.

“Giáo chủ!” Cao Phóng kinh hoàng gọi, khi tập trung nhìn lại thì thấy hoá ra là Sở Phi Dương, hắn mới yên lòng.

Sở Phi Dương mang Quân Thư Ảnh phi thân đến vách đá, cao giọng nói với Tín Bạch đang chuẩn bị rút kiếm tấn công: “Sự phụ, thỉnh ngài nghe đồ đệ một lời.”

Tín Bạch dừng lại, thở hồng hộc: “Người nói đi. Để ta xem người còn lời nào để biện minh.”

Sở Phi Dương chậm rãi quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn Tín Bạch, nói: “Sư phụ, ngài không chỉ là sư phụ của đệ tử, mà còn là phụ mẫu. Ngài nuôi dưỡng, dạy đệ tử làm người. Đại ân đại đức của sư phụ, Sở Phi Dương này cả đời cũng không thể báo đáp được.”

Tín Bạch nhìn Sở Phi Dương. Ánh mắt chân thành, nhu thuận không hề dao động nhìn thẳng vào lão, hẳn cũng là người đồ đệ mà lão đặc ý tự hào mỗi lần nhắc đến, khiến lão thoáng chốc mềm lòng, lửa giận vơi đi phân nửa. “Người biết vậy là tốt rồi. Biết sai thì phải sửa, người lập tức giết tên yêu nhân ma giáo này, rồi cùng sư phụ trở về linh tị, sau này nếu không phạm tội trọng gì, ta sẽ bỏ qua.” Tín Bạch thở dài.

Sở Phi Dương cúi đầu, khấn cầu: “Sư phụ, y không phải ác nhân. Hơn nữa không phải do y mê hoặc đệ tử, mà do đệ tử nguyện ý bảo vệ y. Sư phụ, vì đệ tử, ngài có thể buông tha cho y không? Đệ tử chỉ cầu xin một điều này, sau này dù sư phụ có dạy bảo gì, đệ tử cũng sẽ nhất mực tuân lời, không để sư phụ tức giận.”

“Người... người nói gì?” Tín Bạch thất kinh khi nghe hắn nói những lời này trước mặt mọi người. Tuy nói là mọi người, nhưng chỉ là những người trong cùng giáo phái và giáo chúng Thiên Nhất giáo, nhưng nói giữa thanh thiên bạch nhật như vậy thì còn ra thể thống gì nữa?

Tín Bạch chưa nói xong, Viên Khang Thọ ở phía sau đã giữ lão lại, nhìn Sở Phi Dương, thở dài: “Phi Dương, người... việc này... rốt cuộc là như thế nào?” Lão chiến đấu đến lúc này cũng phát hiện ra người Thiên Nhất giáo quả nhiên không có ý gây tổn thương cho đối phương. Lão không phải là người không biết thời thế, cũng thấy trong việc này tất có ẩn tình, liền đến khuyên giải lão Tín Bạch tính tình nóng nảy này.

Thanh Lang không biết khi nào đã đến bên người Cao Phóng, nhìn về mấy người đứng bên vách đá, hắng giọng, nói: “Sở đại hiệp này thật đúng là biết cách làm mọi chuyện rắc rối thêm mà...”

Tín Vân Thâm cầm kiếm đứng cách đó không xa, cũng nhìn những người ở phía vách đá, rồi lại nhìn về Cao Phóng, nhũu mày, không biết cậu đang suy nghĩ điều gì.

Quân Thư Ảnh đứng bên cạnh Sở Phi Dương, gương mặt trầm tĩnh không chút biểu lộ nào. Y không hiểu Sở Phi Dương đang có chủ ý gì.

Sau khi nghe Sở Phi Dương nói, lửa giận của Tín Bạch lại bùng lên. Lão giờ kiếm về hướng Sở Phi Dương, tức giận nói: “Người thật không biết phân biệt phải trái, hôm nay ta sẽ thanh lý môn hộ...”

“Sư phụ!” Sở Phi Dương ngắt lời, đứng dậy, lùi vài bước về phía vực thẳm.

“Phi Dương, người...” Viên Khang Thọ nhìn vực thẳm phía sau Sở Phi Dương, lo lắng kêu lên.

Tín Bạch nói: “Người định làm gì?”

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh, lại nhìn về phía Tín Bạch, thở dài: “Đệ tử chỉ nghĩ làm sao để cả đôi bên đều không bị thương tổn.”

“Vọng tưởng! Hôm nay nếu hắn không chết thì ta cũng không toàn mạng!” Tín Bạch nghiêng răng nói, ánh mắt nhìn Quân Thư Ảnh dường như sắp phun ra lửa đến nơi. Nếu không phải vì tên yêu nhân ma giáo này, đại đệ tử của lão đã sớm trở thành võ lâm minh chủ người người kính ngưỡng, chứ sao có thể như bây giờ mà chống đối chính vi sư của mình?

Quân Thư Ảnh cũng không buồn nhìn Tín Bạch. Sở Phi Dương đột nhiên đến bên Quân Thư Ảnh, thấp giọng hỏi: “Quân Thư Ảnh, người có nguyện cùng ta vào sinh ra tử?”

“Cái gì...” Quân Thư Ảnh nghi hoặc nói, còn chưa kịp phản ứng thì cánh tay đã bị Sở Phi Dương kéo lấy, cùng nhảy xuống vực sâu vạn trượng. “Phi Dương!” Tín Bạch kinh ngạc hét lớn. Lão không thể ngờ Sở Phi Dương lại dùng đến cách này, nhất thời không thể ngăn cản, chỉ có thể vọt đến bờ vực nhìn xuống. Viên Khang Thọ cũng vội vàng theo sau.

“Sư phụ.” Tín Bạch nhìn xuống dưới mới thấy thì ra Sở Phi Dương đã cắm mũi kiếm vào vách đá, cách bờ vực mấy trượng. Lưỡi kiếm lung lay tưởng chừng sắp gãy trước cơn cuồng phong.

Tín Bạch sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội vàng hô: “Phi Dương, đừng làm càn, mau đi lên.”

Sở Phi Dương lắc đầu cười nói: “Nếu tính mạng của đệ tử có thể đổi lấy sự tha thứ của sư phụ, thì đệ tử có chết cũng cam lòng.”

“Sở Phi Dương! Người phát điên rồi à! Nếu chết thì mình người chết đi, mau cho ta lên!” Phía dưới đột nhiên vang lên tiếng hét to. Hoá ra Quân Thư Ảnh bị Sở Phi Dương cùng kéo xuống vực, lại bị Sở Phi Dương ngăn cách nên chung quanh không có vách đá để bám trụ, lửa giận ngút trời.

Sở Phi Dương dùng lực kéo Quân Thư Ảnh vào lòng, ôm thật chặt.

Quân Thư Ảnh không thể mượn lực vách đá mà leo lên được, chỉ có thể níu chặt Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương mỉm cười, hôn phớt vào những sợi tóc vương trên má y, thấp giọng thở dài: “Quân Thư Ảnh, tuy người tham sống sợ chết, vong ân phụ nghĩa, nhưng ta... yêu người, biết làm sao được...”

Tín Bạch và Viên Khang Thọ nội lực thâm hậu, nhĩ lực (*) cũng không tầm thường, tuy thanh âm nhỏ bé của Sở Phi Dương sớm đã hoà vào tiếng gió, nhưng hai người vẫn nghe thấy không bỏ sót chữ nào, nhất thời sắc mặt cả hai đều biến đổi, mắt trợn trắng, miệng há hốc.

Quân Thư Ảnh tức giận quát: “Ta mặc kệ người có âm mưu gì, mau đưa ta thoát khỏi chỗ quỷ quái này!”

Sở Phi Dương lại vờ như không nhận thấy sự tức giận của y, ánh mắt ôn nhu nhẹ nhàng lướt trên gương mặt Quân Thư Ảnh, cố kiềm giọng nói: “Quân Thư Ảnh, người là bảo bối của Sở Phi Dương ta... Bảo bối tuyệt mỹ, huyền diệu nhất...”

Quân Thư Ảnh nghe được chỉ thêm tâm phiền ý loạn, chưa kịp ngắt lời thì Sở Phi Dương đột nhiên ngừng đầu gọi: “Thanh Lang...”

“Cái gì...” Quân Thư Ảnh bối rối, chỉ cảm thấy cơ thể mình bị quăng lên khỏi vực sâu.

Tưởng chừng như mọi âm thanh đều ngưng lại.

Y quay nhìn xuống dưới, bất gặp nụ cười thần nhiên cùng ánh mắt tràn ngập yêu thương không chút che giấu của Sở Phi Dương, nhìn đến đôi môi khẽ nói gì đó với mình.

“Người nói gì?” Quân Thư Ảnh thì thào, thân ảnh Sở Phi Dương nháy mắt xa dần, hướng xuống lớp sương mù dưới vực sâu, không bao giờ... trở lại...

Quân Thư Ảnh cảm thấy phía sau ai đó đang đỡ cơ thể không đứng vững nổi của mình. Âm thanh ồn ào xung quanh phút chốc ủa về, tràn ngập tai. Nhưng giọng nói quen thuộc mãi không tan biến, cứ quanh quẩn bên tai y: “Sở Phi Dương nguyện lấy tính mạng mình đổi lấy một mạng của Quân Thư Ảnh, thỉnh sư phụ chấp thuận...” Đệ tử Thanh Phong Kiếm phái đứng đây bên bờ vực, hướng về phía vực sâu kêu gọi thảm thiết.

Quân Thư Ảnh chăm chăm nhìn vách đá, nhất thời không biết mình đang ở đâu.

Chỉ trong chớp mắt, nhưng cứ như... trời đất đảo lộn.

“Quân Thư Ảnh, người không sao chứ?” Thanh Lang đỡ Quân Thư Ảnh xuống đất, nhẹ nhàng hỏi.

Quân Thư Ảnh lảo đảo bước từng bước về phía trước.

“Các người cú hết cho ta, cú!” Tín Bạch đột nhiên quay đầu lại, hai mắt đỏ bừng, thanh âm khàn khàn hét vào Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh muốn đi đến bờ vực, nhưng lại bị Thanh Lang ở phía sau điểm huyệt, hai mắt y miễn cưỡng nhìn về phía bờ vực, cuối cùng lại không cam lòng nhắm mắt lại, yếu đuối ngã trên mặt đất.

Thanh Lang đỡ y đứng dậy, cao giọng ra lệnh: “Chúng ta đi!” Hắn quay đầu lại thoáng nhìn về phía vực thẳm, ánh mắt hiện lên vẻ khó hiểu cùng sâu lo.

103. Chương 104

Khi tỉnh lại, Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy mơ mơ màng màng, nhất thời không biết mình đang ở nơi nào. Y đưa mắt nhìn tứ phía, thấy mình đang ở trong một căn phòng bày trí xa lạ, ánh hoàng hôn len vào qua khung cửa càng làm căn phòng thêm huyền ảo. Y nhắm mắt suy nghĩ, một lúc sau những hình ảnh trước khi y hôn mê dần xuất hiện trở lại.

Quân Thư Ảnh xuống giường, đi đến cạnh cửa, dáng điệu thần thờ. Cửa không khoá, chỉ khẽ đẩy là cửa mở. Gió lạnh theo khe cửa tiến vào phòng. Quân Thư Ảnh run mình vì cơn lạnh bất ngờ kéo tới.

Bên ngoài im lặng, không một tiếng người.

Quân Thư Ảnh đi dọc theo hành lang tiến về phía trước. Đến lúc này y vẫn cảm thấy mờ mịt, không biết mình muốn đi đến đâu. Hơi thở y hỗn loạn, đứt quãng. Y cẩn thận kiểm tra, nhưng không bị nội thương. Chỉ là, trong lòng như thể mất đi một thứ gì đó, nhẹ nhàng phảng phất, không thể chạm đến, một thứ y không muốn mất đi. Từng động tác nhỏ đều khiến cơn đau từ khoảng trống trong lòng lan ra, đau đến thấu xương, khiến tim y đập nhanh, tay chân lạnh toát. Đến chỗ quẹo cuối hành lang, cuối cùng y cũng bắt gặp một người đang đi tới. Người nọ mặc đồ tiểu nhị trong khách điếm, nhìn thấy Quân Thư Ảnh liền vội vàng chạy đến, ân cần cười nói: “Chào công tử. Một vị quan gia đã bao hết chỗ trong khách điếm, còn dặn dò không được quấy rầy công tử. Nếu công tử đã tỉnh, tiểu nhân xin đi chuẩn bị chút thức ăn và rượu cho ngài.”

Chợt Quân Thư Ảnh cảm thấy đau xót.

Cũng cảnh này chuyện này, tưởng chừng như y đã sớm quên, như thể đó chỉ là ảo mộng nhất thời, vậy mà hiện giờ... khi tỉnh lại, y như trở về quãng thời gian trước kia.

Tiểu nhị im lặng chờ đợi, gương mặt lộ vẻ khó hiểu. Quân Thư Ảnh tỉnh táo trở lại, hỏi: “Người bao hết khách điếm này là ai?”

Tiểu nhị ha hả cười nói: “À, vị khách quan kia ngay từ sáng đã có việc phải rời đi rồi. Hắn dặn dò tiểu nhân chăm sóc cho công tử, xin công tử kiên nhẫn đợi đến khi hắn trở về.”

Quân Thư Ảnh gật đầu nói: “Ta biết rồi. Người đi xuống đi.” Y nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Mang rượu và thức ăn đến phòng cho ta.”

Tiểu nhị hô vang, rồi lập tức chạy đi chuẩn bị.

Quân Thư Ảnh trở về phòng, lơ đãng bước chậm rãi lại gần cái bàn gỗ. Trên bàn để sẵn một bộ trà, chỉ có một chén để giữa rót sẵn trà đến gần nửa chén.

Quân Thư Ảnh bưng chén trà lên, sững sốt, rồi bất giác quay nhìn xung quanh. Không có ai.

Tất nhiên là không có ai. Sao lại có người được chứ? Y trông chờ ai chứ...

Quân Thư Ảnh ngửa đầu trút chén trà vào miệng. Nước trà mát lạnh lan khắp cơ thể y.

Tia nắng cuối ngày cũng dần mai một, bốn bức tường âm u càng tăng thêm vẻ lạnh lẽo. Quân Thư Ảnh ôm tay, không thể ngừng run rẩy.

Tuy Sở Phi Dương truyền cho y nội lực thâm hậu có thể ngăn trở rét lạnh, giúp cơ thể y ấm áp, nhưng y không thể ngăn mình run rẩy vì cơn sợ hãi, như khi y đối mặt với con quái vật khi đi hái thảo dược, một nỗi sợ đã khắc sâu vào tiềm thức...

Vài ngày sau, Quân Thư Ảnh chỉ ở mãi trong khách điếm.

Khách điếm chỉ có mình y là khách nhân, cứ như y bị ngăn cách với mọi người và thế giới bên ngoài vậy. Quân Thư Ảnh không biết sao mình phải ở mãi nơi này, chỉ là nếu đi rời khỏi đây thì y có thể đi đâu?

Mỗi ngày tiểu nhị mang ba bữa cơm cùng nước ấm đến, hầu hạ chu đáo, mỗi lần đến đều luôn miệng khen ngợi vị khách bao trọn khách điếm tuần lễ nào, hào phóng ra sao. Quân Thư Ảnh chỉ im lặng lắng nghe.

Vài ngày sau, rốt cuộc cũng có người đến khách điểm. Quân Thư Ảnh nghe thấy ngoài hành lang có tiếng người rất nhỏ, liền ném quyển sách trong tay đi, vội vàng ra khỏi phòng.

“Giáo chủ.”

Người tới là Cao Phóng.

Quân Thư Ảnh bàng hoàng, một lúc sau mới khẽ gật đầu. Y mở miệng, nhưng lại không biết mình muốn nói điều gì. Cao Phóng nhẹ nhàng đi tới, Quân Thư Ảnh nhìn gã ảnh vệ Thiên Nhất giáo theo phía sau hắn, Tiểu Thạch Đầu đang say ngủ, dựa vào ngực tên ảnh vệ.

Cao Phóng đỡ Tiểu Thạch Đầu, cho tên ảnh vệ lui ra, đợi đến khi trên hành lang chỉ còn hai người, hắn mới cười nói với Quân Thư Ảnh: “Giáo chủ, ta mang Tiểu Thạch Đầu đến đây.”

Tiểu Thạch Đầu lúc này đã thức giấc, nhìn thấy trước mặt là Quân Thư Ảnh liền vươn cánh tay múp múp ra, đòi Quân Thư Ảnh ẵm.

Quân Thư Ảnh đón lấy Tiểu Thạch Đầu, đứa trẻ trong lòng y cứ mấp máy môi, há miệng vui mừng.

Cao Phóng kể sơ lược những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua. Hoá ra là Thanh Lang buộc Cao Phóng đi giải độc cho Yến, nhưng lại sợ Quân Thư Ảnh lại gây hành động bất lợi gì, nên mới giữ y lại. Bọn ảnh vệ thì lưu lại các khách điểm chung quanh để ngày đêm theo dõi.

Quân Thư Ảnh cũng cảm giác có người theo dõi mình, chỉ là y không buồn để tâm đến chuyện này.

Cao Phóng nói thêm là Thanh Lang có ý muốn giải trừ hiềm khích trước kia, chỉ cần Quân Thư Ảnh gật đầu, giáo chúng Thiên Nhất giáo sẽ tuân lệnh y. Đây đã là thái độ cầu hoà hết mực của Thanh Lang rồi.

Hoá ra người bao trọn khách điểm là Thanh Lang... Lẽ ra y nên sớm biết. Sở Phi Dương tự xưng mình chính nghĩa, nhất định sẽ không làm những chuyện như bao trọn khách điểm, gây phiền hà đến các khách nhân khác.

Cao Phóng nhìn bộ dạng không yên lòng của Quân Thư Ảnh, ngừng một lát mới tiếp tục nói: “Nhưng Sở Phi Dương, đến nay vẫn chưa tìm được thi thể của hắn...”

“Câm mồm!” Quân Thư Ảnh đột nhiên quát khẽ một tiếng. Cao Phóng im bật, buồn bã nhìn Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh liếc Cao Phóng, nhưng ngay lập tức tránh ánh mắt của Cao Phóng, tự trấn định nói: “Sở Phi Dương quỷ kế đa đoan, lần này không biết hắn định giở trò gì. Tốt hơn hết là chúng ta nên cẩn trọng.”

Cao Phóng đồng ý. Quân Thư Ảnh lệnh cho Cao Phóng mang Tiểu Thạch Đầu về phòng nghỉ ngơi, còn y thì ngồi lại bày mưu tính kế.

104. Chương 105

Từ khi đến khách điểm, Tiểu Thạch Đầu cứ một mực dính lấy Quân Thư Ảnh. Ngay từ nhỏ tiểu tử này đã thân thiết với Quân Thư Ảnh, lần này bị chia lìa lâu như vậy, nên ngay cả ánh mắt cũng bám riết Quân Thư Ảnh, một khắc cũng không chịu rời. Quân Thư Ảnh không muốn đánh động đến người của Thanh Lang, hơn nữa khách điểm này toàn bộ đều do Thanh Lang bao trọn, y cũng không ngu ngốc gì mà đi gây chuyện. Y lợi dụng thời cơ bọn ảnh vệ lơ là canh gác mà mang Cao Phóng bỏ trốn. Vài ngày sau ba người vẫn chu du khắp nơi, không nơi ẩn thân, đến khi Cao Phóng đề nghị chi bằng đến đình viện nơi họ từng ở trước kia. Đó là nơi Sở Phi Dương đã mua, vẫn là nơi bí mật đối với người khác. Với tình hình Quân Thư Ảnh gây thù chuốc oán với tất cả mọi người, thì tốt hơn hết là không nên lộ mặt ra ngoài.

Quân Thư Ảnh ngay từ đầu cũng không biết phải làm gì nên cũng vui vẻ đồng ý. Y còn vội vàng muốn trở về nơi đó hơn cả Cao Phóng, như người nhớ nhà sắp được trở về.

Hai người mang Tiểu Thạch Đầu cùng trở về chốn cũ. Dọc đường đi họ nghe không ít lời đồn đãi về những chuyện trong chốn giang hồ.

Hành động của Quân Thư Ảnh đã chọc giận toàn bộ võ lâm. Tuy rằng không gây nợ máu, nhưng thù oán y gây ra cũng không phải là ít. Nhất là một số danh môn chính phái trước nay không chịu nổi qua thời hạn mười ngày của Quân Thư Ảnh đều cúi đầu quy phục y. Phải chịu khuất phục một cách nhục nhã như vậy, các môn phái tự xưng đức cao vọng trọng không thể nào bỏ qua. Huống hồ, không kể Thanh Phong Kiếm phái, có những bang phái tuy vô danh tiểu tốt nhưng vẫn kiên trì đến cùng, thì bọn họ, mang danh khí khái trượng nghĩa lại không sánh bằng, như vậy thì còn mặt mũi nào. Việc này sao có thể dễ dàng mà bỏ qua? Thế là thù mới hận cũ, tất cả đều trút lên đầu Quân Thư Ảnh.

Võ lâm trung nguyên hận Quân Thư Ảnh đến khắc cốt ghi tâm khiến Cao Phóng vạn phần lo lắng, sợ bọn họ không thể trốn thoát nổi. Chỉ sợ Quân Thư Ảnh suốt đời không thể nào sống bình yên được nữa. Chỉ khi chết đi may ra y mới mới thoát khỏi cảnh bị truy bắt, không thì vĩnh viễn phải sống trong cảnh trốn chui trốn nhủi, một khắc cũng không được mất cảnh giác.

Cao Phóng biết rằng chỉ với tài sức của mình hấn thì không thể hộ vệ Quân Thư Ảnh chu toàn. Ngược lại, hấn càng không muốn Quân Thư Ảnh quay về thống lĩnh Thiên Nhất giáo. Nếu như vậy chẳng phải lại bắt đầu một vòng lần quẩn, kết cục cũng như vậy sao?

Vất vả lắm Quân Thư Ảnh mới thay đổi được như ngày nay, hấn sao có thể để y trở lại bản tính như trước kia?

Nếu như thế, tất cả cố gắng của Sở Phi Dương, ngay cả việc Sở Phi Dương dùng sinh mệnh chính mình để đổi lấy mạng sống của Quân Thư Ảnh còn có ý nghĩa gì nữa?

Người duy nhất có năng lực làm thay đổi một Quân Thư Ảnh ngang ngược chỉ sợ lúc này đã sớm hoá thành... một đồng xương khô vô dụng, nằm chịu gió táp mưa sa, để côn trùng gặm nhấm.

Thế sự là vậy. Dù khi còn sống võ công có cao cường đến đâu, dù là tuyệt thế cao thủ mà người khác chỉ có thể nhìn lên ngưỡng vọng chứ suốt đời cũng không thể sánh bằng, cũng không thể chống nổi cái chết, không thể không tan vào bụi đất...

Cao Phóng không muốn nghĩ đến nữa.

Mà Quân Thư Ảnh, mặc dù nghe những lời đồn đãi này cũng làm như không. Như thể y đã đi vào cõi thần tiên thiên ngoại, không thể biết được y suy nghĩ điều gì. Cứ như người mà cả võ lâm muốn chém giết, hận không thể chặt làm trăm mảnh không phải là y vậy.

Hai người phóng ngựa không ngừng, chẳng mấy chốc đã trở về căn đình viện tao nhã trước kia.

Khi rời đi, cứ nghĩ vĩnh viễn sẽ không có ngày trở lại. Hiện giờ gần ngay trước mắt, mới đột nhiên cảm thấy từng đợt từng đợt tưởng niệm bất chợt dâng lên từ đáy lòng. Như cảm giác mệt mỏi sau một thời gian dài phiêu bạt cuối cùng lại trở về chốn cũ. Họ chưa bao giờ biết rằng, giữa thế gian rộng lớn, có một nơi chốn để trở về lại thích ý như vậy.

Không biết ai đã cẩn thận khoá cửa đình viện. Khoá vẫn còn mới, lẳng lặng chắn ngang cửa.

Quân Thư Ảnh xuống ngựa, đến trước cửa đình viện, vươn tay cầm khoá, khẽ vuốt ve, rồi dùng lực bẻ khoá.

“Giáo chủ...” Cao Phóng cũng nhảy xuống ngựa, tiến theo sau Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh mang Tiểu Thạch Đầu này giờ y vẫn đeo trên lưng đưa cho Cao Phóng, một cước đá văng cánh cửa, lập tức biến mất vào đình viện.

Cao Phóng vừa đỡ dành Tiểu Thạch Đầu đang bắt đầu meo meo, vừa vội vàng theo vào.

Quân Thư Ảnh đi một vòng, mở toang cửa những căn phòng đã lâu không thấy ánh mặt trời.

Qua từng phòng, cước bộ của Quân Thư Ảnh chẳng những không chậm lại mà càng vội vàng thêm. Gương mặt cũng mang vẻ hồi hỉ, thậm chí có chút kích động.

Liên tiếp ba bốn khoảnh sân đều bỏ hoang không bóng người, cây cối trong hoa viên cũng đã héo rũ, nơi nào cũng mang vẻ tiêu điều. Trước kia từng là nơi sạch sẽ thoáng đãng, giờ bị chủ nhân vứt bỏ, cỏ dại lan tràn.

Y lại xuyên qua một cánh cửa, tiến vào một khoảng sân trống. Cảnh sắc quen thuộc trước mắt khiến Quân Thư Ảnh hơi run lên, đây là nơi trước kia y từng ở. Y nhìn quanh, dưới tàn cây giữa sân là một chiếc bàn trà, bên trên có một bộ cờ, với vài quân cờ bên trên. Một chén trà xanh bên cạnh, màu nước trà đã sớm phai nhòa, bên trong còn có tạp chất.

Mắt Quân Thư Ảnh sáng lên, trên mặt hiện vẻ vui mừng. Y rảo bước đến cạnh bàn cờ, cầm lấy một quân cờ, lớp bụi mỏng thêm thân cờ dính vào tay y. Y giương mắt nhìn quanh, lần trước ở đây không có bàn cờ này.

Một mảnh lá khô bị gió thổi, nhẹ nhàng bay đến.

Quân Thư Ảnh bắt lấy. Mảnh lá khô nhỏ bé yếu ớt, y chỉ dùng một chút lực đã tan thành từng mảnh nhỏ. Trong phút chốc, Quân Thư Ảnh chợt dâng lên cảm giác tiếc nuối.

Phải chăng là do, càng muốn chạm vào nhưng trước mặt chỉ là hư không, mờ mịt, vô tận.

Trước kia, hắn luôn ở bên cạnh, ở nơi mà lúc nào y cũng thể chạm vào. Hiện giờ, vươn tay ra, chỉ có gió lạnh cảm cảm...

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng động. Quân Thư Ảnh nắm chặt quân cờ, xoay người sang, suýt chút nữa y đã kêu lên cái tên kia...

“Giáo chủ, là ta.” Trước mặt y là Cao Phóng với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Cao Phóng nhìn bàn cờ phía sau Quân Thư Ảnh, nói: “Đó là do ta bày ra hôm trước kia đi đón Tiểu Thạch Đầu...”

Quân Thư Ảnh gật gật đầu, nét dao động trên gương mặt đã sớm biến mất, giọng nói vẫn bình tĩnh như mọi khi: “Trước tiên hãy lo dọn dẹp nơi này cho sạch sẽ đi. Ba người chúng ta tạm thời ngụ ở đây.”

Cao Phóng nhìn Quân Thư Ảnh, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, bắt đầu đi dọn dẹp chỗ ở.

Sở Phi Dương kia ước hẹn một cuộc sống tiêu điều tự tại với y, rồi chốc sau lại bỏ y lại giữa sương mù, khiến y vĩnh viễn không thấy tương lai, không thấy phương hướng, thậm chí đánh mất chính mình...—————

105. Chương 106

Ba tháng xuân, thời tiết dần chuyển ấm.

Đã hơn một tháng kể từ khi bật tin về Sở Phi Dương. Giang hồ vẫn lưu truyền những lời đồn đãi mơ hồ về những việc xảy ra bên bờ vực, dẫn đến việc Sở Phi Dương chết.

Gương mặt Quân Thư Ảnh vẫn lạnh lùng không thay đổi, nhưng vì có chút ảnh hưởng đến mình nên y chỉ ra lệnh thuộc hạ đi tra xét những lời đồn đãi đã lan truyền khắp chốn giang hồ.

Đối với những lời đồn về việc Sở Phi Dương chết hay chưa chết, y hoàn toàn không có hứng thú, ngược lại việc sơn tặc lưu phi tàn sát bừa bãi lại hấp dẫn y, y không ngại khó nhọc đến tận vùng bị hại, thuận tay tiêu diệt mấy tên đạo tặc, cũng có thể gọi là tạo phúc khắp nơi.

Thế là lại dấy lên lời đồn là xuất hiện một cao thủ thần bí xuất thân mơ hồ, và không ít người cho rằng đó là Sở Phi Dương – người đã mất tích. Quân Thư Ảnh cũng không buồn làm sáng tỏ mọi chuyện, cứ như thể đó chính là chủ ý của y. Mọi người theo thói quen gán hết mọi công trạng cho Sở Phi Dương, Quân Thư

Ảnh cũng không cần loại hư danh này, sau khi giải quyết bọn thổ phỉ chỉ ở lại lẳng lặng xem người dân thể hiện tấm lòng cảm kích của mình mà ca tụng Sở Phi Dương, thiên ân vạn tạ hẳn rồi y mới chịu rời đi.

Hiện tại Quân Thư Ảnh chỉ biết là mình muốn gặp Sở Phi Dương. Nhưng phải làm sao, y cũng không biết, mà cũng không muốn nghĩ đến.

Dù y oán hận, dù biết gặp mặt thì cả hai sẽ đấu đến lưỡng bại câu thương. Sở Phi Dương kia ước hẹn một cuộc sống tiêu điều tự tại với y, rồi chốc sau lại bỏ y lại giữa sương mù, khiến y vĩnh viễn không thấy tương lai, không thấy phương hướng, thậm chí đánh mất chính mình...

“A...” Tiếng trẻ con giận dữ truyền đến tai y. Quân Thư Ảnh bình tĩnh khỏi cơn suy tư, nhìn Tiểu Thạch Đầu đang vịn chân ghế chậm bước đến bên mình.

Tiểu Thạch Đầu thấy Quân Thư Ảnh nhìn mình, đôi mắt đen tròn càng mở lớn hơn, vươn một bàn tay về phía Quân Thư Ảnh, đôi chân mập mạp càng bước nhanh về phía y, miệng phát ra âm thanh bập bẹ không thành tiếng: “... a... a ...”

Quân Thư Ảnh sợ hãi tử của mình ngã, vội vươn tay đỡ hài tử vào lòng.

Tiểu Thạch Đầu cuối cùng cũng được thỏa nguyện, ngồi trong lòng Quân Thư Ảnh, miệng còn dính nước dãi, bắt đầu đùa nghịch với món đồ chơi trên tay.

Quân Thư Ảnh nhìn vật trong tay hài tử. Đó là một con thỏ điêu khắc bằng gỗ, nhưng kỹ thuật điêu khắc lại giống kỹ thuật của hắn như đúc. Y thấy vậy liền lấy con thỏ mộc xem xét. Tuy mặt ngoài thô ráp nhưng cũng không gây nguy hiểm cho tiểu hài tử.

“... a...” Tiểu Thạch Đầu vươn tay muốn giành lại con thỏ trong tay Quân Thư Ảnh, miệng kêu không ngớt.

“Là do phụ thân ngươi làm cho sao?” Quân Thư Ảnh đột nhiên lên tiếng hỏi. Hỏi xong rồi lại tự cười thầm mình, Tiểu Thạch Đầu còn nhỏ như vậy, sao có thể hiểu y nói gì.

Tiểu Thạch Đầu vẫn không ngừng kiên trì giành lại món đồ chơi của mình. Quân Thư Ảnh đưa thỏ mộc lại cho tiểu hài tử, Tiểu Thạch Đầu lập tức ôm lấy, lấy mũi ngửi ngửi, rồi bàn tay nhỏ bé lại cầm con thỏ đưa qua đưa lại, có vẻ như thấy hành động này rất thú vị, miệng cứ thì thào: “...a...” Quân Thư Ảnh cứ thế lẳng lặng nhìn. Đến khi Tiểu Thạch Đầu giơ con thỏ mộc để sát vào mặt y, đôi mắt đen láy ngậy thơ nhìn y.

“...a...”

Quân Thư Ảnh đột nhiên thấy khoé mắt cay cay. Y không chịu nổi nữa, cúi đầu xuống che mặt, nhẹ nhàng hôn gương mặt non mềm của tiểu hài tử, để chóp mũi cảm nhận mùi thơm của tiểu hài tử, trên môi cảm nhận xác cảm mềm mại yếu ớt...

“Giáo chủ, có tin mới...” Cao Phóng đột nhiên xuất hiện, phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

“Nói đi.” Quân Thư Ảnh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tiểu Thạch Đầu, gạt đầu với Cao Phóng.

Không phải y cảm thấy thương tâm. Y chưa bao giờ vì cái chết của kẻ khác mà thương tâm, tất nhiên cũng sẽ không thương tâm vì cái chết của Sở Phi Dương. Chỉ là, hai chữ “thi thể” kia... nghe thật chói tai.

---

106. Chương 107

“Có tin từ Thanh Phong Kiếm phái, Sở Phi Dương hẳn...” Cao Phóng hơi chần chừ.

“Sở Phi Dương... xuất hiện?!” Quân Thư Ảnh nghe vậy lập tức nhìn thẳng vào Cao Phóng hỏi dồn. Gương mặt y vẫn bình thản như mọi khi, nhưng giọng nói hơi run rẩy, vừa sợ hãi vừa cẩn trọng.

“Giáo chủ...” Giọng nói Cao Phóng đầy chua xót: “Sở Phi Dương đã chết.”

“Không, không thể.” Quân Thư Ảnh không suy nghĩ gì, lập tức phủ nhận tin tức mình vừa nghe.”

“Giáo chủ, là thật. Tin này đã lan truyền khắp giang hồ rồi. Ngày đó, Thanh Phong Kiếm phái đã lập tức cho người xuống vực sâu tìm, họ đã tìm được... thi thể... Sở Phi Dương dưới đáy vực...”

“Câm mồm!” Quân Thư Ảnh gầm lên ngắt lời Cao Phóng. Y cảm thấy lửa giận đột nhiên dâng lên trong lòng, càng lúc càng thiêu cháy tâm hồn y, càng lúc càng khiến y khó chịu. Ngọn lửa lan đến mắt, khiến mắt y bỏng rát.

Không phải y cảm thấy thương tâm. Y chưa bao giờ vì cái chết của kẻ khác mà thương tâm, tất nhiên cũng sẽ không thương tâm vì cái chết của Sở Phi Dương. Chỉ là, hai chữ “thi thể” kia... nghe thật chói tai.

Sở Phi Dương... không ai có thể bì nổi hần, không ai có thể tổn hại hần, ngay cả khi ngã xuống vực, gương mặt vẫn bình thản như thể đó là chuyện mà hần đã định liệu trước.

Sao hần có thể chết như vậy được?! Loại quái vật vô địch như hần sao có thể trở thành một thân xác bất động để người khác định đoạt như vậy?!

“Giáo chủ, người đừng như vậy...” Cao Phóng nhanh chóng tiến đến, luống cuống lấy một bình sứ, mở miệng bình đưa đến mũi Quân Thư Ảnh, giọng tràn đầy lo lắng.

Quân Thư Ảnh biết mình suýt nữa bị tẩu hỏa nhập ma, liền vận khí trấn tĩnh lại. Đẩy tay Cao Phóng ra, y miễn cưỡng nói: “Nói tiếp đi.”

Cao Phóng ngập ngừng một chút rồi mới nói: “Là Tín Vân Thâm mang thi thể về Thanh Phong Kiếm phái. Mười ngày sau sẽ hoá táng trên Lăng Nguyệt sơn.” Nói xong hần cẩn trọng nhìn Quân Thư Ảnh, nhẹ giọng nói: “Nghe nói thi thể được tìm thấy dưới vực... vẫn còn nguyên vẹn. Nếu Giáo chủ muốn gặp mặt Sở đại hiệp lần cuối...” “Tất nhiên.” Quân Thư Ảnh ôm Tiểu Thạch Đầu đứng dậy, nói: “Nếu Sở Phi Dương thật sự đã chết thì mọi chuyện cũng kết thúc. Còn nếu hần không chết... ta thật sự muốn đến xem kẻ đang nằm trong quan tài kia rốt cuộc là thần thánh phương nào.”

.

Đêm dài đằng đẵng.

Quân Thư Ảnh lẳng lặng nằm trên giường, nhìn bóng cây lay động ngoài cửa sổ, ánh trăng khi tỏ khi mờ, càng lúc y càng thấy mệt mỏi.

Không biết qua bao lâu, Quân Thư Ảnh mới mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ, đột nhiên một tiếng động nhỏ làm y bừng tỉnh.

“Ai?” Quân Thư Ảnh ngồi dậy cảnh giác, lấy thanh trường kiếm bên giường, thấp giọng quát.

Bốn phía yên lặng, rồi bỗng chốc tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, từng bước từng bước hướng tới bên giường y.

Quân Thư Ảnh liếc mắt nhìn lại, nhưng ngoài bóng tối dày đặc ra thì chẳng có gì cả. Y càng chăm chú lắng nghe hơn, càng lúc càng cảm thấy căng thẳng.

Quân Thư Ảnh biết tốt hơn hết là nên lập tức rời giường mới dễ dàng phòng bị. Nhưng thân thể y lại không thể động dậy, như bị bóng đè, không thể sử dụng khí lực. Cho nên Quân Thư Ảnh vẫn duy trì tư thế ngồi không được tự nhiên trên giường. Chuôi kiếm trong tay y đã xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng.

“Rốt cuộc người là sao? Sao lại ở nơi này giả thần giả quỷ!” Quân Thư Ảnh cố gắng nhìn qua màn đêm dày đặc.

Vừa lúc này ánh trăng còn rọi vào phòng, nhưng giờ đây lại tối đen không chút ánh sáng nào. Bóng tối như dòng nước đen kịt bao trùm hết mọi vật, dù là sinh vật hay vật vô tri vô giác.

Từ cửa đến giường chỉ là vài bước ngắn ngủi, nhưng Quân Thư Ảnh lại cảm thấy thật lâu bởi cước bộ thong thả của người đó. Cước bộ của hần rất nhẹ, nhưng thể hần đang cố che giấu hành tung. Tuy nhiên Quân Thư Ảnh không nhận thấy một chút ác ý nào từ hần.

Người nọ bước ra khỏi vùng tối, thân ảnh cao gầy xuất hiện.

Quân Thư Ảnh siết chặt kiếm, rồi dần thả lỏng ra. Thanh trường kiếm rơi xuống giường, không phát ra chút âm thanh nào.

Quân Thư Ảnh cố gắng nhìn rõ thân ảnh quen thuộc kia, cái tên quen thuộc suýt bật ra khỏi miệng, nhưng y nhanh chóng kiềm lại.

Đến khi bóng đen kia đến trước mặt đủ để y thấy rõ, môi y run run, lẩm bẩm nói: “Sở Phi Dương...”

Quân Thư Ảnh chưa từng lâm vào thời khắc lạc lối như vậy. Dường như thời gian bên Sở Phi Dương là hoa trong gương, trăng trong nước. Sở Phi Dương giúp y chạm vào, cảm thụ ảo ảnh kia nhưng cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng.

---

107. Chương 108

Gương mặt Sở Phi Dương thản nhiên, không buồn không vui. Quân Thư Ảnh ngẩng đầu nhìn hắn, ánh sáng nhàn nhạt từ hắn vẫn mơ hồ không rõ. Không biết từ bao giờ, Quân Thư Ảnh cảm thấy ở Sở Phi Dương có điều gì đó khó hiểu. Những điều mà hắn làm y không thể thấu đáo được.

Cuộc đời của y có lẽ là do quá đơn giản. Cả đời y theo đuổi quyền thế, hướng tới địa vị chí cao vô thượng. Y cũng không tin tưởng cái gọi là chính nghĩa nữa rồi, càng căm ghét kẻ cố ra vẻ tình nghĩa, rốt cuộc chỉ là một thứ chính nghĩa giả dối.

Còn hắn, Sở Phi Dương, lại không ngừng làm đảo loạn hết thảy suy nghĩ của y. Hắn cản trở con đường truy quyền trục thế của y, xem địa vị quyền thế không đáng một xu. Hắn thậm chí cũng không nóng lòng trở lại vị trí tối cao mà người khác sùng bái.

Hắn lôi y ra khỏi những rắc rối do y tạo ra, rồi bất chợt quăng trả lại y một đồng hồ hỗn độn khác, rồi tự mình biến mất không chút tin tức.

Quân Thư Ảnh chưa từng lâm vào thời khắc lạc lối như vậy. Dường như thời gian bên Sở Phi Dương là hoa trong gương, trăng trong nước. Sở Phi Dương giúp y chạm vào, cảm thụ ảo ảnh kia nhưng cuối cùng cũng chỉ là một giấc mộng. Mà những ham muốn địa vị đã bị hắn ngăn cản y cũng không lấy lại được.

Trước mắt là một màn sương mù khiến y không biết phải đi về đâu.

Cái gì đúng, cái gì sai, cái gì mới chính là điều y mong muốn? Y không biết, thật sự không biết.

Khi hắn còn sống, y lúc nào cũng vội vàng, tính kế, không như lúc này, thể xác và tinh thần đều trì trệ.

Nếu Sở Phi Dương cứ vĩnh viễn không xuất hiện như vậy, có lẽ hắn thật sự... đã chết. Quân Thư Ảnh biết y cũng sẽ vĩnh viễn không thể thoát khỏi lớp sương mù này, không thấy chính mình, không thấy tương lai.

“Sở Phi Dương, rốt cuộc ngươi muốn gì? Rốt cuộc ngươi nghĩ gì?” Quân Thư Ảnh chưa xốt lên tiếng.

Trong lòng y phần nộ, cơn phẫn nộ này không thể truyền giảm mà càng rúc sâu vào trong lòng y, khiến y mệt mỏi đến mức không còn sức lực để so đo, chỉ trích. Y trầm nghĩ... mà y thậm chí cũng không biết mình muốn nghĩ gì nữa. Như thể y bị mê hoặc, không thể thoát khỏi mê lộ.

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh. Trong bóng đêm, đôi mắt hắn sáng ngời như ánh sao, ánh mắt chăm chú càng khiến tim Quân Thư Ảnh đập nhanh.

Sở Phi Dương đột nhiên mỉm cười, ngay cả đôi mắt cũng mang tiểu ý. Hắn chậm rãi đến gần, đi đến bên giường, cúi xuống người y.

Gương mặt tuấn mỹ càng thêm rõ ràng, đôi mắt như phản chiếu trời sao, sáng ngời nhưng ôn hoà.

Quân Thư Ảnh đã sớm biết Sở Phi Dương tướng mạo bất phàm. Nhưng lúc này, dưới ánh trăng, y cảm giác gương mặt kia càng thêm đẹp.

Quân Thư Ảnh trơ mắt nhìn Sở Phi Dương tiến lại gần, hơi thở quen thuộc phả vào chóp mũi y.

Vừa nãy trong lòng còn căng thẳng đề phòng, nhưng hiện tại y đã bớt cảnh giác.

Y không thể không thừa nhận, khi đối mặt với Sở Phi Dương, y không thể mang một chút địch ý nào.

Ngược lại, mặc dù phần nộ, nhưng y vẫn cảm thấy chưa xót. Sở Phi Dương vốn có thể trở thành bá chủ võ lâm, công thành danh toại, mỹ nhân trong tay. Nhưng hắn lại vứt bỏ tất cả, thậm chí còn không để mình có đường lui.

Hắn luyện tiếu không muốn thương tổn bất cứ bên nào, dù là người sư phụ có công ơn nuôi dưỡng hay người xem mình là kẻ địch. Nhưng tất cả mọi người đều bức bách hắn, ép hắn vào đường cùng. Vì vậy, trước mặt mọi người, hắn tự thả mình xuống vực sâu vạn trượng... Tình yêu của hắn không một chút giả dối, dù là đối với sư môn hay đối với y.

Hắn vốn nên ngồi ở ngôi vị minh chủ cao thượng. Nhưng không, hắn nhảy xuống vực sâu, nơi vĩnh viễn không thể thấy ánh mặt trời...

Bất chợt, Quân Thư Ảnh cảm thấy đau lòng.

Y không thể phủ nhận mình vì Sở Phi Dương mà đau lòng. Một nam nhân cường đại nhất thiên hạ lại ôn nhu như nước, bảo hộ mọi người chu toàn, che chắn họ khỏi sóng gió.

“Sở Phi Dương.” Quân Thư Ảnh giơ tay lên muốn chạm vào mặt hắn.

Nhưng Sở Phi Dương lại ngăn y lại, ánh mắt mang tiểu ý vẫn nhìn vào Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh cúi mặt, hàng mi khẽ run.

Đôi môi Sở Phi Dương tiến sát vào môi y, hơi thở ấm áp phả vào mặt, đôi mắt tươi cười đối diện y. Quân Thư Ảnh nhắm mắt lại. Y cảm thấy Sở Phi Dương khẽ khàng nghiêng đầu, đầu mũi nhẹ nhàng chạm vào đầu mũi y, rồi lướt xuống môi.

Hơi ấm chậm rãi lan đến bên tai, xuống cổ. Da thịt nhẹ nhàng tiếp xúc như có như không.

Đôi môi Sở Phi Dương dừng lại bên tai Quân Thư Ảnh, một lúc sau mới nhẹ nhàng nói: “Quân Thư Ảnh, hẹn gặp lại.”

Quân Thư Ảnh mở to mắt, nhìn Sở Phi Dương. Bên môi Sở Phi Dương còn mang tiểu ý. Đôi mắt hắn vẫn sáng ngời như trước, nhưng lại có vẻ xa cách.

Quân Thư Ảnh muốn lên tiếng nhưng chẳng cách nào phát ra tiếng. Y chỉ cảm thấy nỗi buồn đè nặng trong ngực, như một tảng đá ngàn cân, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Trước mặt đột nhiên tối sầm lại. Quân Thư Ảnh vội vàng giãy giụa, cố gắng bắt mí mắt nặng trĩu mở ra.

Cuối cùng bóng tối cũng bị đẩy lui, cảnh sắc mơ hồ xung quanh dần hiện ra. Quân Thư Ảnh đưa bàn tay tuôn đầy mồ hôi lạnh lên dụi mắt.

Cảnh vật trước mắt hiện lên rõ ràng, gương mặt lo lắng của Cao Phóng xuất hiện. Một tay y đang nắm chặt cổ tay Cao Phóng đến mức khiến nó bầm tím lên.

Quân Thư Ảnh vội buông tay Cao Phóng ra. Y cảm thấy chưa xót, một cảm giác hết sức xa lạ với y. Đến khi Cao Phóng chần chờ đưa tay nhẹ nhàng lau mặt cho y, y mới giật mình phát hiện mặt mình đầy những giọt nước mắt nhiều năm nay chưa từng tuôn trào.

Sở Phi Dương... nếu quả thật hắn đã chết, ta cũng bắt hắn sống dậy.

---

108. Chương 109

“Giáo chủ...” Gương mặt Cao Phóng đầy vẻ lo lắng. Quân Thư Ảnh cúi đầu, trốn tránh ánh mắt Cao Phóng. Hai người im lặng một lúc lâu.

Cửa phòng chỉ hé mở, Cao Phóng đi chân không, có vẻ như đã chạy vội tới phòng Quân Thư Ảnh. Ánh trăng và cơn gió lạnh lay động khắp căn phòng tĩnh mịch.

Quân Thư Ảnh ném áo khoác lên đầu Cao Phóng. Cao Phóng ngồi xuống giường, choàng áo khoác vào thân thể đang run lên vì lạnh của mình.

Quân Thư Ảnh thấy thế liền truyền cho Cao Phóng chút nội lực, giúp hắn xua tan rét lạnh.

Cao Phóng xua xua cổ tay tím bầm của mình, lên tiếng: “Giáo chủ, người lại gặp ác mộng?”

Quân Thư Ảnh “ừ” một tiếng.

Cao Phóng cẩn trọng nói: “Khi đó...”

“Sở Phi Dương đã chết.” Quân Thư Ảnh thấp giọng nói.

Cao Phóng liền lộ vẻ mặt bi thương, muốn lên tiếng nhưng lại không biết phải an ủi như thế nào.

“Thật buồn cười...” Quân Thư Ảnh cười khổ.

“Thanh Lang có nói... Khi đó là do Sở Phi Dương cùng hắn liên thủ nhiều loạn kế hoạch của Giáo chủ.” Cao Phóng dừng lại, nhưng xem ra Quân Thư Ảnh không tức giận, thậm chí không sợ hãi, như thể y không quan tâm đến chuyện này, vì vậy hắn tiếp tục: “Chỉ là không biết bọn họ có tính đến việc Sở Phi Dương...”

“Người muốn gặp tên tiểu tử họ Tín kia không?” Quân Thư Ảnh đột nhiên nói.

“Cái gì?” Cao Phóng trở mắt, một lúc sau mới chua xót nói: “Sao có thể không muốn. Cậu ta vô tình, nhưng ta không cách nào quên được cậu ta.”

“Hay là ta mang hắn tới cho người.” Ánh mắt Quân Thư Ảnh tối sầm lại.

“Giáo chủ...” Cao Phóng hơi ngạc nhiên, rồi bất đắc dĩ nói: “Sở Phi Dương xả thân chịu chết là để hoá giải thù hận giữa Giáo chủ và Thanh Phong Kiếm phái. Trong lúc này, nếu chúng ta lại khơi dậy thù hận, thì chẳng phải đã làm uống phí tâm sức của hắn sao?”

“Người không muốn cướp Tín Vân Thâm đến đây cùng người sớm tối bên nhau sao?” Quân Thư Ảnh lại hỏi.

“Chuyện này ta cũng không quan tâm lắm.” Cao Phóng cười khổ nói. “Hiện tại, ta đã biết, Tín Vân Thâm đối với ta... hắn là không có tình ý gì. Có lẽ là do tâm tính còn là trẻ con, cảm thấy ai tốt là sẽ thân mật, luôn ở bên cạnh. Chắc hắn là không có thâm ý gì. Có lẽ cậu ta sẽ không thích nam nhân.” Cao Phóng cười như tự giễu mình, rồi nói: “Tuy rằng Vân Thâm giống một thiếu niên bướng bỉnh, nhưng lại nuôi chí lớn, ta nghĩ cậu ta cũng giống như đại sư huynh mà cậu ta thường ngưỡng mộ. Chính trực nhân nghĩa như Sở Phi Dương, nhưng chuyện đó... có lẽ cậu ta không giống hắn...”

“Sở Phi Dương...” Quân Thư Ảnh ngẩng đầu nhìn hoa văn trên đỉnh giường, lầm bầm: “Đúng vậy, Sở Phi Dương... nếu quả thật hắn đã chết, ta cũng bất hủ sống dậy.”

Tín Vân Thâm mang thi thể Sở Phi Dương về Lăng Nguyệt Sơn. Tang lễ được tổ chức tại Thanh Phong Kiếm phái.

Tiến vào phái, đầu đầu cũng là một màu trắng tang tóc, thê tịch. Mọi người lui tới môn phái đều cúi đầu buồn bã. Lễ tang đại đệ tử Thanh Phong Kiếm phái nhưng lại không tổ chức rình rang, chỉ có những người trong cùng môn phái cùng những môn phái có giao tình đến phúng viếng. Thanh Phong Kiếm phái khép

chặt cửa, không để những người lạ mặt tiến vào. Những người được Sở Phi Dương tương trợ, thật tâm thật ý muốn cúng bái hắc chỉ còn cách thực hiện nghi thức tế lễ bên ngoài cổng môn phái, khóc lóc thảm thiết. Cũng có người muốn nhân cơ hội này tạo chút quan hệ với Thanh Phong Kiếm phái, nhưng chỉ ở bên ngoài được hai ba ngày là không còn kiên nhẫn nữa mà rời đi.

Tín Vân Thâm ôm kiếm ngồi trấn giữ trên cảnh cổ thụ trước cổng môn phái, đôi mắt lạnh lùng nhìn đoàn người tấp nập tới lui, gương mặt không chút biểu cảm. Một lúc lâu sau, cậu nhẹ nhàng quay người nhảy xuống, mặc bộ đồ tang cậu đã đặt sẵn phía sau cây cổ thụ.

Khi tiến vào linh đường, cậu thấy Tín Bạch đang khóc lóc thảm thiết trên linh án. Dù sao nơi này cũng không có ngoại nhân, nên lão không cần phải giữ gìn thể diện chương môn của một đại môn phái, chỉ biết khóc lóc để giải tỏa hết nỗi bi thống trong lòng.

Đệ tử gõ mõ trước linh cữu đã bị Tín Bạch cho thay ra. Lão cầm mõ gõ mấy cái, khóc rống: “Phi Dương... đệ tử của ta a... Người ở Hoàng Tuyền đừng vội vã ra đi như vậy, để ta đốt lộ phí nhang đèn cho người...” Nói xong lão lại gõ tiếp.

Một đệ tử ở phía sau Tín Bạch nhẹ nhàng an ủi lão. Đệ tử kia da mặt đen như than, cũng để tang Sở Phi Dương. Gương mặt hắc đầy vẻ thương tiếc, nhẹ nhàng nâng Tín Bạch dậy, nói: “Sư phụ, người đừng quá thương tâm. Người như vậy, Sở đại ca cũng không được an lòng...”

Tín Vân Thâm tới giúp nâng Tín Bạch lên, khuyên nhủ: “Đúng vậy đó phụ thân, người phải quan tâm đến sức khỏe của mình. Hơn nữa người gõ nhanh như vậy, đại sư huynh cũng theo không kịp đâu.”

Đệ tử kia nghe vậy trừng mắt nhìn Tín Vân Thâm. Tín Vân Thâm giật mình sờ sờ gương mặt trắng nõn, nói thêm: “Mà cũng không sao, đại sư huynh khinh công cao cường, chắc sẽ theo kịp thôi.”

Tín Bạch nghe được tức giận đến nỗi râu cũng muốn dựng đứng lên hết, hung hăng gõ lên trán Tín Vân Thâm, tức giận nói: “Thằng nhãi con. Uống công đại sư huynh của người thương yêu người như vậy! Giờ Phi Dương không còn, người lại... người lại...” Nói chưa dứt lời lão cũng không ngăn được mình khóc thành tiếng.

Tín Bạch không nường tay, Tín Vân Thâm xoa xoa trán, đôi mắt to ngấn nước vì quá đau, sau đó cậu cũng uất ức mà khóc rống lên trước linh cữu. Tay kia còn hung hăng kéo kéo tên đệ tử mặt đen phía sau, không cho hắc lui ra. Tên đệ tử mặt đen kia bắt đắc dĩ đành im lặng quỳ trước linh cữu. Tín Vân Thâm ngã đầu vào lòng hắc, chẳng mấy chốc nước mắt nước mũi của cậu dính đầy trên áo hắc.

Đột nhiên vài môn nhân chạy vào linh đường, vội vàng báo cáo: “Sư phụ, có người xông vào sơn môn, bọn đệ tử không thể ngăn hắc được!”

Lời còn chưa dứt, thân ảnh một người vận y phục trắng đã xuất hiện trước linh đường.

“... người trong quan tài này, ta phải mang đi.”

109. Chương 110

Người vừa tới lạnh lùng nhìn tứ phía. Ánh mặt trời chiếu sau lưng y, như thể y sắp tan vào trong ánh sáng nhu hoà ấy. Y tiếp tục bước tới trước ánh mắt đề phòng của mọi người, dừng lại trước linh đường.

“Quân Thư Ảnh, người... Người còn dám tới!” Tín Bạch vừa thấy rõ mặt người mới tới liền phẫn nộ quát, giọng nói run rẩy vì tức giận.

Quân Thư Ảnh đến quan tài bằng gỗ lạnh như băng phía sau linh án, nhìn Tín Bạch, hơi ôm quyền, lạnh nhạt nói: “Tín chương môn, tại hạ đến để cúng bái, không có ý gây sự.”

Tín Bạch muốn lên tiếng, nhưng Viên Khang Thọ ở bên cạnh giữ lão lại, liếc mắt nhìn Quân Thư Ảnh, rồi quay sang Tín Bạch nói: “Tín chương môn, người này cùng Phi Dương... Đây là linh đường của Phi Dương, lão nên nghĩ đến hần một chút... Hần tuyệt đối không muốn thấy cảnh hai người lại thù hận nhau đâu...”

Tín Bạch oán hận nhìn Quân Thư Ảnh, sắc mặt chuyển từ trắng sang xanh, cuối cùng lão hừ lạnh một tiếng, đứng sang bên.

Tín Vân Thâm hết nhìn trái lại nhìn phải, rồi ra hiệu cho một đệ tử. Tên đệ tử vội vàng mang một nén hương thấp sẵn tiến lên đưa cho Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh cầm lấy một nén hương, tiến đến trước linh án, lặng lẽ nhìn linh cữu ở phía sau.

Sau thời gian nửa nén hương, Quân Thư Ảnh vẫn đứng ở chỗ cũ. Tín Bạch bắt đầu mất hết kiên nhẫn, lên tiếng: “Người đã chết, người xem cũng đủ rồi, mau đi đi!”

Tín Vân Thâm đột nhiên ngã nhào ra, như thể đứng không vững. Tất cả mọi người đều nghi hoặc nhìn cậu.

Tín Vân Thâm ho nhẹ, tiến đến Quân Thư Ảnh, cầm nén hương trong tay y cắm vào lư hương, cúi đầu nói: “Thỉnh ngài đừng quá bi thương.”

Quân Thư Ảnh liếc Tín Vân Thâm một cái, rồi lại nhìn linh cữu.

Tín Bạch không nhẫn nại nổi nữa, nói: “Nếu đã tế bái xong rồi thì mau đi đi!”

Đột nhiên Quân Thư Ảnh ra tay, khinh công tiến đến quan tài.

Tín Bạch kinh hãi, cuống quýt tiến lên cản lại, vừa phẫn nộ quát: “Người... quả thật bản tính không đổi!”

Quân Thư Ảnh bị Tín Bạch ngăn giữa không trung, toàn thân né tránh, nói: “Tín chương môn, ta không muốn đấu với lão. Nhưng người trong quan tài này, ta phải mang đi.”

“Người nằm mơ đi!” Tín Bạch hét lớn, đoạt kiếm trong tay một đệ tử, phi thân tiến đến Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh dựa vào thân pháp linh hoạt tránh khỏi công kích của Tín Bạch, sắc mặt trầm lại, nói: “Hôm nay chỉ là tình thế bất buộc. Nếu lão muốn ép ta vào đường cùng thì đừng trách sao ta vô tình.”

“Tốt lắm. Lão phu hôm nay sẽ giết người báo thù cho Phi Dương!”

Quân Thư Ảnh nhíu mày. Y rút kiếm khỏi vỏ, chỉ thủ chứ không tấn công, chống đỡ đường kiếm của Tín Bạch. Cả hai đều là nhất đại cao thủ, chớp mắt đã qua hơn trăm chiêu. Tín Bạch sớm nhận ra rất nhiều chiêu thức của Quân Thư Ảnh giống Sở Phi Dương, lửa giận trong lòng càng mãnh liệt. Lão xuất kiếm nhanh hơn, mỗi một đường kiếm đều nhắm vào điểm yếu hại.

Ngược lại, Quân Thư Ảnh không muốn tham chiến, tìm chỗ sơ hở để dứt khỏi đường kiếm của Tín Bạch, lao xuống chỗ linh cữu.

Tín Bạch cũng tiếp đất, quay đầu thấy Quân Thư Ảnh dừng bên linh cữu, liền gầm lên, chĩa kiếm tiến tới.

Quân Thư Ảnh đưa tay vào trong quan tài, cảm giác khác thường làm sao có thể giống như có người đang ở trong quan tài? Y vội vàng xốc hết đồ vật trong quan tài, xiêm y bên trong bị y quăng lên không.

Quân Thư Ảnh nhìn về đồng xiêm y, ánh mắt khó hiểu. Thành linh bên vai y tê rần, có tiếng người vang lên: “Cẩn thận!” Kiếm trong tay đã bị người khác cướp mất, y định vận khinh công tránh, nhưng cơ thể đã bị ôm chặt.

Bên tai vang lên tiếng kiếm chạm nhau, Quân Thư Ảnh chưa kịp nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra thì đã bị người bắt giữ y dùng khinh công mang y ra ngoài.

Tín Bạch bất chợt bị người xông ra cản trở cũng chưa kịp hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Lão thu kiếm lại nhìn ra bên ngoài, liền thấy một người vận y phục như đệ tử của môn phái khinh công mang Quân Thư Ảnh ra ngoài, trong khoảnh khắc đã biết mất.

Tín Bạch ngỡ ngàng. Tuy không nhìn thấy mặt, nhưng chiêu thức của rồi của người đó, lão cảm thấy thật quen thuộc.

“Phụ thân...” Tín Vân Thâm chạy lại giữ chặt tay áo Tín Bạch, nói: “Nếu hần đã bỏ chạy thì cứ mặc kệ hần đi...”

Tín Bạch nghi hoặc nhìn Tín Vân Thâm, chỉ thấy gương mặt cậu mang vẻ thần bí.

Tín Bạch đành gật đầu đồng ý. Tín Vân Thâm cho người sửa sang lại linh đường.

.

Quân Thư Ảnh bị người kia dùng khinh công bắt ra ngoài, gió lạnh luồng qua y phục.

Y vốn đang hoang mang không hiểu chuyện gì, lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc thoảng theo gió của người bên cạnh.

110. Chương 111

tác giả Nam Phong Ca người dịch Phi Thiên

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một gương mặt đen như than. Cánh tay ngang hông vẫn ôm y rất chặt. Miệng vết thương ở vai nhói đau từng cơn, Quân Thư Ảnh nhắm mắt tĩnh thần, thả lỏng người, thu hồi nội lực. Đồng thời cảm nhận được kẻ đằng sau mình lập tức gia tăng lực đạo cánh tay, đỡ lấy thể trọng vừa tăng thêm.

Trên đầu truyền tới tiếng cười quen thuộc, Quân Thư Ảnh lại mở mắt ra. Cảnh vật hai bên vùn vụt lao về phía sau, gió lạnh ùa vào mặt, vạt áo hai người đều bị gió thổi tung bay phấp phật.

Đà bay vừa hết, kẻ đang ôm y lại một cước đạp xuống ngọn cây, mượn lực tung người lên cao mấy trượng, tiếp tục lẳng không bay xa.

Có cảm giác sáng khoái như thể đang sóng đôi ngự phong mà đi.

.

Quân Thư Ảnh còn tưởng rằng hần cứ thể mang mình rời khỏi Lăng Nguyệt sơn, nhưng hai người lại dừng trước cửa một hang động bí mật. Bốn phía vang vọng tiếng nước đổ, hần phụ cận phải có thác nước. Chân vừa chạm đất, kẻ bí ẩn liền buông Quân Thư Ảnh xuống, nhưng tay vẫn lưu luyến vuốt ve gò má y.

Quân Thư Ảnh khẽ né tránh, mặt không biểu cảm nhìn hần. Nhất thời không ai lên tiếng. Kẻ kia cười cười, đưa tay ra sau tai mình, bóc đi lớp mặt nạ mỏng.

Một gương mặt ôn nhu tuấn tú hiện ra trước Quân Thư Ảnh.

Hai người vẫn tiếp tục không nói không rằng một lúc lâu, Sở Phi Dương cuối cùng vừa cười vừa lên tiếng trước. “Sao thế? Chẳng lẽ ta quá anh tuấn khiến Quân giáo chủ ngấm đến mê mẩn?”

Sắc mặt Quân Thư Ảnh vốn đã không hề tươi tắn, nghe câu đùa giỡn này của Sở Phi Dương, lại càng thêm sa sầm. Sở Phi Dương thở dài, gãi gãi mũi, đoạn thấy vết thương trên vai y vẫn tiếp tục rỉ máu, liền nhanh tay điểm huyệt cầm máu, bôi thuốc trị thương.

Quân Thư Ảnh đứng yên mặc cho hần xử lý vết thương.

Xong xuôi, Sở Phi Dương phân trần: “Căn bản ta không hề định giả chết lừa ngươi. Sự tình ngày hôm ấy quả thật là bất đắc dĩ, ta không muốn vào cảnh đối đầu sống chết với sư phụ. Dưới vách núi đó vốn ẩn cơ quan do một vị sư phụ khác của ta thiết kế, chính là chủ nhân tiểu ốc chúng ta từng trú ngụ. Ta đã tính sau khi leo lên sẽ lập tức cùng ngươi rời đi, chờ khi sư phụ ngươi ngoại chậm rãi khuyên nhủ người. Nhưng không ngờ rằng...”, Sở Phi Dương ngừng lời, cau mày than. “...không ngờ rằng dưới đáy vực lại ẩn một nhân vật không nên đắc tội, làm trì hoãn mất mấy tháng trời. Để thoát được nhân vật ấy, bắt buộc phải thực hiện hạ sách, rốt cuộc đã khiến sư phụ thương tâm. Thật áy náy.”

Quân Thư Ảnh nghe xong, có vẻ không chú ý việc Sở Phi Dương giả chết, ngược lại lại hết sức để bụng tới những lời phía sau, sắc mặt từ từ trở nên âm trầm khắc nghiệt.

Quân Thư Ảnh vừa định mở miệng, Sở Phi Dương đã nói tiếp: “Còn khiến người... lo lắng, ta thực rất đau lòng...” Vừa nói vừa tiến tới một bước. Quân Thư Ảnh nhanh chóng lùi một bước, vừa ngẩng lên lại đối diện đối mặt ý vị thâm trường, ẩn ẩn nét cười của Sở Phi Dương. Thái độ hằn như vậy làm trong lòng Quân Thư Ảnh càng thêm tức giận, mà lại không thể bùng phát ra ngoài, chỉ có thể thuận thế lùi thêm mấy bước, ngồi xuống một tảng đá lớn nhô ra trước sơn động. (Vâng, tự mình lùi tới bàn ăn yên vị, chờ sói ăn thịt...)

“Thiên hạ lại còn có nhân vật nào khó đối phó tới mức người phải giả chết né tránh sao?” Quân Thư Ảnh rớt cuộc lên tiếng, một mặt tìm cách chuyển đề tài, mặt khác giải tỏa thắc mắc của bản thân.

“Điểm khó không chỉ ở chỗ người này lợi hại tới mức nào. Khó là ở chỗ hắn vừa ghê gớm phi thường, vừa có quan hệ với sư phụ ta. Vuốt mặt phải nể mũi, không thể nào toàn lực đối phó được. Hắn là kẻ ngoan cố cứng đầu, chưa thuận theo nhất định không buông tha, thủ đoạn lại cao minh, mấy tháng vừa qua ta vất vả không ít.” Sở Phi Dương cũng ngồi xuống bên cạnh Quân Thư Ảnh, phiền não thở dài: “Nếu không nghĩ biện pháp né tránh, sau này khó lòng phòng bị chuyện phiền phức.”

Sở Phi Dương vừa nói vừa liếc nhìn Quân Thư Ảnh, vì sự kề cận cố ý của hắn mà có phần bối rối không yên, lại vẫn cố sức ra vẻ trấn định, trong lòng không khỏi mừng thầm. Quân Thư Ảnh đột ngột đứng phắt dậy, bước nhanh tới trước hai bước (ngượng), mới dừng lại bảo: “Đã vậy, ta không tiện nhúng tay, cũng không cần ở lại đây lâu. Cáo từ trước.” Đoạn bỏ đi ngay.

“Dừng lại!” Sở Phi Dương khê quát.

Quân Thư Ảnh vừa nghe, chân bước chậm lại một chút, còn chưa kịp phản ứng gì phía sau đã cảm thấy một trận gió lạnh, rồi cả người bị một đôi tay cứng như thiết gắt gao kéo vào lòng.

“Quân Thư Ảnh, ta nhớ...” Tiếng than nhẹ nhàng vang lên từ phía sau, lại khiến y chấn động cả tâm tư. Vòng tay mạnh mẽ càng thêm ôm xiết, dường như đang giữ lấy một món trân bảo quý giá tưởng đã đánh mất, thiết tha tưởng niệm, mãi mãi không buông.

Quân Thư Ảnh ngẩn ngơ mất một lúc, tới khi định thần, mới cục cựa mấy cái, muốn thoát ra khỏi Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương lại càng xiết chặt vòng tay, khẳng khái thà chết không rời.

“Sở Phi Dương, bỏ ra.” Quân Thư Ảnh có phần khó nhẫn, vận nội lực muốn vùng ra.

“A!” Cổ đột ngột đau nhói khiến Quân Thư Ảnh kinh hãi. Sở Phi Dương bỗng nhiên nhe răng cắn mạnh cổ y, hơn nữa còn không ngừng dùng lực nghiền, dường như phải cắn lìa da thịt y ra mới thỏa.

“Sở Phi Dương, người phát điên rồi à!?” Quân Thư Ảnh giận dữ gầm lên, phản thủ tung ra một chưởng, nhưng bị Sở Phi Dương đã phòng bị sẵn chặn lại toàn bộ.

“!” Bất thành linh thân thể y mềm nhũn, khí lực toàn thân mất sạch. Sở Phi Dương xoay Quân Thư Ảnh lại đối mặt với hắn, một tay vững vàng giữ lấy y, để y dựa vào người mình.

“Tiểu nhân dê tiện.” Đột ngột bị điểm huyết đạo, cả người vô lực, Quân Thư Ảnh chỉ có thể không cam lòng trừng mắt, cắn hận mắng Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương đối với đôi môi phát ra toàn lời ác nghiệt kia càng thêm tươi cười, lại nghiêng đầu liếm nhẹ lên dấu răng hằn sâu trên cằm cổ thanh mảnh.

Quân Thư Ảnh khó chịu ngẩng cao đầu, vết cắn vốn đau đớn không đứng lại có phần ngứa ngáy. Xúc cảm từ đầu lưỡi ấm áp mềm mại lướt trên làn da kỳ quái không nói nên lời.

“Người có biết không...” Sở Phi Dương trầm giọng, “... từ lúc người một thân áo trắng không nhiễm bụi trần xuất hiện, ta đã chỉ muốn một điều...” Bàn tay hắn lần theo gáy Quân Thư Ảnh, vươn lên dịu dàng sờn man mặt y, “Khi người đứng trước linh đường, bóng dáng thật cô tịch, cô tịch đến mức lòng ta đau như dao cắt. Cho dù ta có chết thật, nhìn thấy người như thế, cũng nhất định nghịch thiên trở về. Gặp quỷ giết quỷ, gặp thần thí thần, dù bất cứ giá nào cũng phải thoát khỏi địa phủ, quay về bầu bạn cùng người.”

“...” Quân Thư Ảnh thất thần, phảng phất như bị chấn động thật sâu. Sau cùng như đã đầu hàng, mới nhẹ thở dài: “Ta biết. Trước hết ngươi cởi bỏ huyết đạo cho ta đã.”

“Việc này thì không được.” Sở Phi Dương tức thì đánh rơi hết vẻ đau buồn, nhe răng cười, khuyu chân xuống nhắc bổng Quân Thư Ảnh lên vai. Sau một hồi trời đất quay cuồng, Quân Thư Ảnh liền nhận ra Sở Phi Dương đang (hí hửng) vác mình thẳng hướng đi vào sơn động. (con sói đã tha được mồi về hang).

111. Chương 112

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Trước tới giờ, nhân quang Sở Phi Dương khi nhìn y lúc nào cũng mang theo khát vọng cháy bỏng. Quân Thư Ảnh nhiều lần muốn xem nhẹ, nhưng ánh mắt ấy của hắn giờ phút phút theo sát y, như bóng với hình, không cách nào dứt ra được. Vô luận thế nào, y cũng không thể thích ứng nổi với khao khát lớn lao đến thế của người khác hướng tới mình, càng khó lòng thần nhiên tiếp nhận. Hiện tại Sở Phi Dương lại giả trò tiểu nhân điểm huyết y, hiển nhiên là không còn ý định tiếp tục che giấu tâm tư nữa.

Quân Thư Ảnh chợt thấy sợ hãi. Dích thực là y kính nể nhân phẩm lẫn võ công của Sở Phi Dương, nhưng không thể làm loại chuyện trái khoáy này được...

Sở Phi Dương đặt Quân Thư Ảnh ngồi xuống, lưng dựa vào vách đá trong hang. Bản thân hắn cũng ngồi xuống trước mặt y, tiểu ý tràn ngập nhìn ngắm. (= = sói tia mồi, haiz)

Quân Thư Ảnh gắng gượng ngồi thẳng băng, thần thái nghiêm trang, nhưng cảm giác vô lực khiến cho tâm lý y càng thêm bất đắc dĩ.

“Sở Phi Dương, ta kính trọng một anh hùng hào kiệt chân chính như ngươi. Nếu ngươi đã có lòng xem ta như bằng hữu, từ nay chúng ta liền kết giao tri kỷ, ngươi thấy thế nào?”

“Đương nhiên~” Sở Phi Dương cười toe toét.

Quân Thư Ảnh thừa biết ý tứ của hắn hoàn toàn không giống với mình, cộng thêm bộ dáng Sở Phi Dương chẳng có chút ý định đứng đắn gì, trong lòng không khỏi hấp tấp. Y thoáng trầm ngâm, rồi tận lực dùng vẻ mặt ôn hòa nhất mà nói: “Ta đã nghĩ được thông suốt rồi, lúc trước là do ta quá u mê cố chấp. Lời khuyên của ngươi ta đã suy xét kỹ càng, từ nay sẽ không gây ra những việc hồ đồ nữa...”

Nụ cười của Sở Phi Dương càng thêm xán lạn, vui vẻ gật gật đầu.

Khẩu khí của Quân Thư Ảnh cũng không chút giận dữ, tiếp tục bình tĩnh thuyết phục: “Ăn oán ngày trước một chút xóa bỏ. Chúng ta xem như là đánh nhau rồi mới thành bằng hữu, từ nay về sau dùng lễ quân tử mà đối đãi nhau.” (từ gốc: quân tử chi giao = đối đãi nhau theo lễ nghĩa người quân tử = không xoi không thịt ăn chay trường)

“Không thể.” (mơ đi em!) Sở Phi Dương rướn tới, nhướn mày: “Tiểu Thạch Đầu mỗi ngày mỗi lớn, ngươi với ta sao có thể trở thành quân tử chi giao được?”

Quân Thư Ảnh cứng đờ người, mặt hết trắng lại xanh. Sở Phi Dương trong bụng đắc ý, ngoài mặt càng khoác lên vẻ vô lại, chậm rãi nghiêng người trên chộc, “Quân tử chi giao hay tiểu nhân chi giao, chẳng phải đều là giao tình cả sao? Ta tình nguyện cùng ngươi ngọt nồng như rượu ...” (1)

“Ngươi!” Mặt Quân Thư Ảnh sa sầm, vừa muốn nổi giận thì đã bị Sở Phi Dương ôm chầm lấy.

Sở Phi Dương chôn mặt ở hõm vai Quân Thư Ảnh, âu yếm dụi dụi. Hành động ôn nhu đầy lưu luyến ấy khiến những lời nóng giận chực thoát ra khỏi miệng y bất giác tiêu biến.

Thanh âm Sở Phi Dương trầm và buồn, xuyên qua lớp lớp xiêm y, thấm vào tận sâu đáy lòng, gây ra từng đợt chấn động rất nhỏ: “Quân Thư Ảnh, đừng tiếp tục làm ta thất vọng nữa...” Trong thanh âm hẳn gánh nặng mỗi mọt, như khăn cầu, lại đượm màu bi ai... Quân Thư Ảnh bất giác thốt không nên lời.

Ngày trước y xem Sở Phi Dương là kẻ địch, tất yếu cho rằng hẳn gây khó dễ cho mình khắp nơi, nên trăm phương ngàn kế tìm cách đối địch với hẳn, cũng chẳng cảm thấy có gì không ổn. Nhưng bây giờ nếu đã coi Sở Phi Dương là bằng hữu, thậm chí còn muốn có mối quan hệ mật thiết hơn cả bằng hữu, thì xem xét lại những việc trước kia, khó mà phủ nhận được hảo ý lẫn nỗi khổ tâm của hẳn. Thân là kẻ chất chứa lỗi lầm như y, muốn nói gì cũng không được.

Nhưng mà trọng yếu hơn, giọng điệu dường như sắp chống đỡ không nổi nhọc nhằn ấy của Sở Phi Dương, y đã từng nghe một lần. Về mặt chán ngán bất nhẫn của Sở Phi Dương khi ấy hiện ra rõ nét mòn mọt, khiến nhịp tim Quân Thư Ảnh bất giác dồn dập.

Một Sở Phi Dương như thế, y vĩnh viễn không muốn gặp lại.

Quân Thư Ảnh vẫn còn đang thần thờ, đột nhiên nhận ra tay Sở Phi Dương đã luồn vào áo mình từ bao giờ, đang tảo tợn vuốt ve ngực y.

“Người... người làm cái gì đấy?!” Quân Thư Ảnh dựng tóc gáy, trong nháy mắt đã quên sạch bi thương, cố gắng kháng cự, đẩy Sở Phi Dương ra.

Sở Phi Dương thì đã chuyên tâm vùi đầu trên người y, cuồng nhiệt tấn công phần da thịt lộ ra ngoài vạt áo bung mở. Chẳng mấy chốc trước ngực Quân Thư Ảnh đã cương lên hai nốt nhỏ. Cảm thấy thân thể trong tay hơi hơi run rẩy, Sở Phi Dương càng ra sức mút liếm, phát ra những âm thanh cần nuốt đầy dối khát. Nghe được tiếng thở dốc phía trên, tay hẳn cũng không quên nhiệm vụ, tăng thêm nhiệt tình chạy khắp nơi mơn man đùa bỡn.

“Sở... Sở Phi Dương, giữa ban ngày ban mặt, lại đang ở Lăng Nguyệt sơn, bất cứ lúc nào cũng có thể có người đuổi tới, người... người phát rồ cái gì vậy?!” Quân Thư Ảnh cường lực khổng chế hơi thở hổn hển, nghiêng răng quát.

Sở Phi Dương cũng chẳng thèm ngẩng đầu, vung một tay ra đằng sau, năm ngón tay mở rộng phát chưởng, đất đá lập tức ầm ầm đổ xuống cửa động, nháy mắt bên trong tối sầm đi.

“Chuyện chỗ sư phụ, Vân Thâm tự động giải quyết êm đẹp. Không có ai đuổi theo đâu, người cứ an tâm.” Giọng của Sở Phi Dương có điểm trầm thấp khó nghe, lại khàn khàn nồng đậm lửa dục khó nén.

“...”

Đôi tay của Sở Phi Dương vẫn không ngừng bừa bãi càn quấy trên người Quân Thư Ảnh, y cắn chặt môi, hai tay bầu trên vai Sở Phi Dương lại không cách gì phát ra khí lực.

“Á!” Thấy Quân Thư Ảnh bất ngờ thốt ra một tiếng kêu đau đớn, Sở Phi Dương mới thoáng ngược lên. Hai mắt hẳn bị lửa dục thiêu đỏ rực, phảng phất một tia tà khí, nhìn tới mức Quân Thư Ảnh có điểm chột dạ. Y nuốt nước bọt, yết hầu chỉ thấy khô khốc nhức nhối, thận trọng cầu may: “Ta... trên người ta đang mang thương tích, chúng ta để sau này hẵng...”

“Ta sẽ cẩn thận.” Sở Phi Dương căn bản còn chẳng để y nói cho hết câu, nhe răng cười cắt đứt lời, tiếp tục vùi mặt xuống nỗ lực làm việc lớn.

“... Quân vô lại!” Quân Thư Ảnh tuyệt vọng nhắm mắt, cắn hận mắng.

.

..

---

(1) Gốc [Ngã tình nguyện cân nhĩ cam như lễ]- Trang Tử, trong sách Sơn Mộc có viết “Quân tử chi giao đạm như thủy, tiểu nhân chi giao cam như lễ”, nghĩa là người quân tử đối đãi người khác đạm mạc nhạt nhẽo như nước lã, còn kẻ tiểu nhân thì vốn vã ngọt ngào như rượu.- Ý bạn Dê ở đây là đang bỡn vợ, con cái lớn tướng rồi còn bày đặt đòi cùng chồng làm một cặp quân tử ăn chay.)

112. Chương 113

Sở Phi Dương dẫn Quân Thư Ảnh vào góc hang cần mẫn săn sóc một thôi một hồi bèn rời ra, hài lòng ngắm nghía một Quân Thư Ảnh đã bị hấn làm cho quần áo xộc xệch, hơi thở hỗn loạn. Hấn tươi tắn áp mặt vào mặt y, hôn nhẹ lên môi, cười bảo: “Sao mà nhạy cảm đến vậy? Rõ ràng là người rất có cảm giác với ta, hà tất phải tự khắc chế bản thân thế?”

Chân mày Quân Thư Ảnh giật giật, chưa kịp mở miệng ra bờ môi đã bị Sở Phi Dương bắt lấy. Dưới sự bức bách của hấn, Quân Thư Ảnh khép mắt, trong đầu cân nhắc tình huống cá nằm trên thớt của mình, rốt cuộc đơn giản là im lặng.

Sở Phi Dương hôn xong, còn lưu luyến mân mê khoe môi của y hồi lâu rồi mới tiếc nuối đứng dậy.

Sức nặng đè trên người đột ngột biến mất, xung quanh lại có tiếng sột soạt, Quân Thư Ảnh không khỏi thấy quái lạ, mở mắt ra nhìn theo hướng âm thanh phát ra.

Thấy Sở Phi Dương đang dùng chổi quét dọn sạch một khoảng đất, rồi cởi áo ngoài đang mặc trên người trải ra, còn cẩn thận vuốt nếp cho phẳng. Hấn vốn đang dùng y phục dành cho đệ tử bậc thấp của phái Thanh Phong Kiếm, để thích nghi với khí hậu lạnh lẽo vùng núi cao nên lớp áo ấy vừa dày vừa mềm mại.

Sở Phi Dương trải giường xong xuôi, liền quay lại, vừa lúc thấy Quân Thư Ảnh người cứng đờ lui vào tận góc tường. Rõ ràng đã bối rối tới độ tay chân cứng ngắc, lại ương ngạnh làm ra vẻ không thèm để ý. Sở Phi Dương bật cười thành tiếng, đổi lại cái liếc nhìn đầy cảnh giác, bất giác tình cảm trong lòng dâng trào.

Mới chỉ vài tháng trước Quân Thư Ảnh còn như một con độc xà, thời khắc đề phòng hấn, tính kế hấn, bất cứ lúc nào cũng có thể quay lại cắn hấn một nhát, nhưng hiện tại, người trước mắt hấn lại có thể để hấn tùy ý ôm ấp, tùy ý vỗ về. Sở Phi Dương hốt nhiên hồi tưởng, rồi lại hiểu được hết thấy trước mắt hư ảo đến mức độ nào.

Hấn thật không muốn ép buộc Quân Thư Ảnh, nhưng nếu không làm, Quân Thư Ảnh đích thực định cùng hấn cả đời quân tử chi giao.

Nên nhẫn, hay là không thể nhẫn?

Quân Thư Ảnh gian nan ngồi thẳng, xiêm y trước ngực đã bị Sở Phi Dương vằn vò tán loạn, lộ rõ một mảng da thịt. Nếu đưa tay kéo áo che lại thì không khỏi có vẻ phản ứng thái quá, nhưng nếu không làm thế... ánh mắt Sở Phi Dương chiếu thẳng vào y thật sự khó nhẫn chịu. Mà Sở Phi Dương cũng không để y nghĩ ngợi lâu, nhanh chóng tiến tới, nắm tay giật y qua, đẩy y ngã trên lớp áo đã trải phẳng.

Toàn thân vô lực khiến Quân Thư Ảnh có chút bức bối, y đẩy Sở Phi Dương, cau mày: “Trước tiên giải huyết cho ta đã.”

Sở Phi Dương áp sát, nhẹ nhàng kìm cả hai tay đang có ý kháng cự của Quân Thư Ảnh lại, hôn lên trán y, vui vẻ: “Đương nhiên là được, nhưng mà không phải bây giờ.”

Nói đoạn đẩy một cái, khiến Quân Thư Ảnh mất đà nằm ngửa hấn ra. Sở Phi Dương nhào người lên, chống hai tay ở hai bên mặt y.

Vóc dáng của cả hai vốn tương đương nhau, nhưng lúc này Sở Phi Dương lại cưỡng chế Quân Thư Ảnh nằm gọn dưới thân mình, có gặp chút chống cự nào từ y cũng chỉ rất nhỏ bé yếu ớt, tạo cho nội tâm hấn tia vui sướng không tên.

“Sở Phi Dương, đồ tiểu nhân đề tiện!” Quân Thư Ảnh ý thức được nói gì cũng phí lời, lạnh giọng một câu rồi im bặt.

Sở Phi Dương cười, nhẹ nhàng hôn dọc từ mang tai y xuống cổ, thì thào bằng chất giọng khàn khàn ám muội: “Không chỉ dễ tiện tiểu nhân, còn là mặt người dạ thú, lưu manh du đảng...”

Vừa nói người vừa chuyển động, khiến hai thân thể qua làn vải mỏng như có như không cọ xát, khoe môi mang ý đùa cợt quan sát biểu cảm Quân Thư Ảnh.

“...” Quân Thư Ảnh nhắm luôn mắt lại, cố ý lơ đi vẻ mặt xấu xa của đối phương. Nhưng xúc cảm trên cơ thể thì không cách gì lảng tránh được, nhiệt lượng từ bụng dưới chậm chậm dâng lên, lan dần ra tứ phía.

Sở Phi Dương lắc chân một cái, đập giầy của cả hai văng đi. Tay cũng liên lạc vòng xuống phía dưới Quân Thư Ảnh, nhanh nhẹn cởi bỏ dải khố.

Quân Thư Ảnh cơ hồ là không thể chịu được kích thích tinh thần, đẩy người co chân muốn đá Sở Phi Dương ra, hấn lại chỉ cần nhồm lên là đã đem cả người y áp đảo xuống.

Quân Thư Ảnh thở hổn hển: “Sở Phi Dương, buông ra! Ta không muốn...”

Môi Sở Phi Dương đã phủ lên môi Quân Thư Ảnh, nuốt gọn những lời chưa kịp nói.

“Ừm... ta nói gì người không hiểu hả? Bỏ ta ra... ư ưm...” Môi vừa được thả ra, Quân Thư Ảnh lập tức gầm lên, rồi lại tiếp tục bị môi Sở Phi Dương ngấu nghiến.

Lặp đi lặp lại vài bận, tới lúc Sở Phi Dương buông y ra một lần nữa, Quân Thư Ảnh rút cuộc đầu hàng không lên tiếng, chỉ thở dốc dồn dập, mặt ửng ửng giận dữ.

Sở Phi Dương đưa tay vuốt ve trán Quân Thư Ảnh, vuốt mấy sợi tóc tán loạn gọn ra đằng sau, ôn nhu vô vàn mà thì thầm: “Có thể ôm lấy người thế này, thật là tốt. Người mặc một thân áo trắng như vậy, có phải bởi vì cho rằng ta thật đã chết, từ nay âm dương cách trở, muốn gặp chẳng được, muốn chạm chẳng tới, có muốn mộng, cũng mộng không thấy...?”

Quân Thư Ảnh từ từ bình tĩnh lại, từng câu từng câu của Sở Phi Dương nhất thời làm quãng thời gian sinh tử không rõ, nhận bật cá tằm hiển hiện rõ ràng trong trí nhớ. Lúc ấy không thấy là lâu, mà giờ nghĩ lại lòng dạ liền lạnh ngắt, đưa mắt qua bắt gặp gương mặt Sở Phi Dương đang nhìn y chăm chú, cảm thụ bàn tay ấm áp trên trán, tâm tư bất giác nhủ thầm hai chữ, may mắn... Sở Phi Dương thấy ánh mắt phức tạp của Quân Thư Ảnh, kìm khôngặng cúi đầu, khe khẽ hôn lên hai mắt y. Hai tay cũng bắt đầu náo động trở lại, vén tà áo dài của Quân Thư Ảnh lên, cởi hết vải vóc vướng víu dưới hạ thân.

Hắn thuận một đường hôn Quân Thư Ảnh, từ cằm xuống cổ, ngực, bụng, thấp hơn nữa, đến cả bắp đùi non mịn cũng tỉ mỉ hôn liếm một lượt. Khi tay hắn đặt lên bộ phận hơi ngẩng cao của Quân Thư Ảnh, cảm giác thân người y khẽ run rẩy.

Khóe miệng Sở Phi Dương nong đậm tiểu ý, tay thông thả có nhịp điệu vuốt động. Quân Thư Ảnh kêu một tiếng rất nhỏ, Sở Phi Dương lần nữa vươn người, gỡ hai tay đang bụm miệng của y ra, kiên nhẫn mơn man đùa nghịch đôi môi đỏ đang mím chặt.

“Ừ ưm... a...” Quân Thư Ảnh chịu không nổi sự quấy rầy tinh vi của hắn, quay phắt mặt đi, làn môi vừa khẽ mở đã thoát ra vài tiếng nức nở không thể ngăn được.

Y gian nan nhận ra vật nóng bừng đang án ngữ trên đùi y vừa trưởng lớn thêm vài phần.

Sở Phi Dương sau cùng cũng chịu buông tha bộ phận nhạy cảm của y, kéo vạt áo y chệch ra, tay chuyển lên vuốt ve phía mạn sườn vòng ra đằng sau, động tác thập phần khiêu khích.

113. Chương 114

“Quân Thư Ảnh, gọi danh tự ta...” Sở Phi Dương trầm giọng dụ dỗ.

Quân Thư Ảnh nhắm mắt mặc kệ, kiệt lực kháng cự trận trận khoái cảm dồn dập như sóng lớn.

Sở Phi Dương cũng không bắt buộc y, nhấc tay khẽ xoa mặt y. Đợi y mở mắt, liền đưa ngón tay lên miệng thấm ướt, rồi vòng xuống phía sau Quân Thư Ảnh lần tìm.

“...” Cảm giác lúc ngón tay đi vào cơ thể hết sức kỳ quái, mà đầu ngón tay hẳn còn ở bên trong xoay tròn, nhấn nhá, dụng ý giúp hậu huyết thả lỏng.

Quân Thư Ảnh nhú mày, cắn môi, sắc diện trên mặt tái nhợt đi.

Sở Phi Dương dịu dàng hôn lên vầng trán đang cau của y, động tác ngón tay vẫn không hề ngừng nghỉ.

Đến lúc hậu huyết y đã đủ mềm mại co giãn, Sở Phi Dương nâng hai chân thon dài của Quân Thư Ảnh lên, kẹp hai bên hông mình.

Cảm nhận được dục vọng nóng bỏng cứng rắn gấp mấy lần ngón tay đang chạm tới huyết khẩu của mình, Quân Thư Ảnh ngẩng đầu, nhắm nghiền mắt, tay siết lấy quần áo, chịu đựng Sở Phi Dương từng phân từng phân xâm chiếm.

Tới lúc sáp nhập toàn bộ rồi, Quân Thư Ảnh mới thở hắt ra. Sở Phi Dương cố ý lấy lòng tình nhân, cũng không vội chuyển động, ở trước ngực y thông thả trêu đùa, đợi y thích ứng.

Chờ tới khi nét khó chịu trên mặt Quân Thư Ảnh tan biến, Sở Phi Dương mới chậm rãi từ từ động.

Quân Thư Ảnh lần nữa đưa tay bịt miệng, cố chịu đựng thứ cảm giác quái lạ đến cực điểm đang được khơi gợi lên. Sở Phi Dương đột ngột chuyển mình, nắm hai tay Quân Thư Ảnh kéo xuống giữ ở hai bên. “Không cần kiềm chế, ta muốn nghe tiếng người...” Âm thanh của Sở Phi Dương cũng xen lẫn tiếng thở dốc nặng nề, hẳn cúi đầu hôn lên khóe môi khấp khểnh của tình nhân.

Quân Thư Ảnh đành chịu thua trước sự quần quýt không dứt của Sở Phi Dương, đơn giản thả lỏng, nhân đó mà một tiếng rên rỉ mê hoặc cũng thoát ra, khiến người cảm lòng không dặng. Mà dục vọng của Sở Phi Dương trong người y cũng vì thế càng thêm bành trướng.

Sở Phi Dương không muốn Quân Thư Ảnh quá sức vất vả, động tác vẫn hết mực ôn nhu. Không biết qua bao lâu, Quân Thư Ảnh đột nhiên lên tiếng, chất giọng có phần khàn khàn đứt quãng: “Sở Phi Dương... giải... huyết...”

Sở Phi Dương điểm nhẹ trên đầu vai y một cái, Quân Thư Ảnh liền cảm thấy khí lực toàn thân hồi phục.

“Ôm lấy ta.” Sở Phi Dương chìm cả hai vào một nụ hôn. Hai tay Quân Thư Ảnh chần chừ, cuối cùng vẫn nâng lên, quàng quanh cổ hắn.

Hơi thở ầm ập cùng tiếng rên rỉ nhột nhột mời mọc bên tai, Sở Phi Dương mất tự chủ, tăng tốc đẩy riết mạnh mẽ. Hai cánh tay vòng quanh cổ hắn cũng càng lúc càng ghì chặt.

Trong cơn động vọng tiếng động dâm mỹ.

Không biết trải qua bao lâu, Sở Phi Dương há miệng cắn mạnh vai Quân Thư Ảnh, luật động thân dưới cũng càng lúc càng mãnh liệt. Quân Thư Ảnh đang trầm mê trong khoái cảm, bất giác hồi phục một tia thanh tỉnh, vội đẩy hắn ra kêu lên: “Sở Phi Dương... không được... ưm... ở bên trong. Thứ được kia... ta không muốn... lần nữa...”

Sở Phi Dương bắt lấy tay y, nâng lên miệng nhẹ nhàng hôn cắn, hàm hồ đáp: “Không sao đâu, Thanh Lang bảo thế.”

Nghe như vậy, Quân Thư Ảnh mới hơi hơi vững dạ, thần trí lại mau chóng bị lạc thú kéo tuột đi mất.

Sở Phi Dương nắm lấy dục vọng Quân Thư Ảnh, khéo léo vỗ về, tốc độ càng thêm gấp gáp.

“A...” Quân Thư Ảnh vươn cao cổ, nhục cảm từng chút từng chút tích tụ, tới cực điểm mãnh liệt phun trào. Gần như đồng thời, một luồng nhiệt lưu nóng hổi cũng bắn vào sâu trong cơ thể y.

114. Chương 115

Sau ngày hôm đó, Sở Phi Dương lưu lại Thanh Phong Kiếm phái ngơ ngẩn vài ngày, đợi đến lúc thích hợp, mới đem hết nguyên nhân chuyện trá tử giải thích tường tận với Tín Bạch, rồi cùng Quân Thư Ảnh rời khỏi Lăng Nguyệt Sơn, khoái mã tiêu sái quay về nhà.

Cao Phóng gặp hai người sóng vai mà về, hiển nhiên là vô cùng vui mừng. Qua được vài ngày, tự dưng lấy cớ muốn xử lý vài việc riêng, để lại thư bỏ đi.

Giang hồ phong ba tái khởi, một vụ ân oán dây dưa nhiều năm, một tên kiếm khách cực độ thần bí, khiến võ lâm Trung Nguyên không dễ dàng được yên ổn mấy ngày lại lần nữa khuấy đảo dữ dội. Mà nhân đó những đồn đãi quanh chuyện sinh sinh tử tử của Sở Phi Dương cũng dần dà tiêu tan giữa muôn trùng sóng to gió lớn.

.

Trời hạ oi nồng, ve sầu kêu vang.

Quân Thư Ảnh bận y phục mỏng, nằm trên chiếu đã ướp lạnh bằng nước đá. Tiểu Thạch Đầu bé bỏng ở bên cạnh bò tới bò lui.

Sở Phi Dương bưng đến một khay nho đã rửa sạch, bóng bẩy ngon lành. Đặt khay lên chiếc bàn nhỏ trước giường, ngồi ở một bên, bóc vỏ một quả nho, đưa tới miệng Quân Thư Ảnh: “Ném thử xem, đã rửa sạch rồi.”

Quân Thư Ảnh mi mắt chẳng buồn động, mở miệng ngậm vào. Nhai chưa được hai cái, đột ngột bật dậy cúi sấp xuống bên giường, nôn khan một trận. Sở Phi Dương vội vỗ vỗ lưng y, Tiểu Thạch Đầu cũng ngồi lên, bắm một chân Quân Thư Ảnh bi bô mấy tiếng.

“Làm sao thế? Ăn không vừa miệng à?”

Quân Thư Ảnh lắc đầu, chợt như nhớ tới chuyện gì, quay ngoắt qua nhìn chằm chằm Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương vẽ mặt ngây thơ, gãi gãi mũi hỏi: “Làm sao thế?”

“Giúp ta bắt mạch!” Quân Thư Ảnh chìa tay.

....

.....

Một lát sau, một tiếng nộ rống làm chấn động cả bầu không khí nóng nực. “Thanh Lang đáng chết, lại âm mưu hại ta! Ta phải đi đập nát hang ổ người ra!”

Ở Thương Lang Sơn xa xôi, ma giáo giáo chủ Thanh Lang đang an an ổn ổn ôm mỹ nhân hưởng thụ, đột nhiên hắt xì, bực bội gắt: “Có kẻ nào đang nguyên rửa ta? Hử?” Cố ý nhìn nam tử tuyệt mỹ đã co thành một cụm trong lòng mình, giả vờ quát nạt.

Yến Kỳ vội vàng lắc lắc đầu.

Thanh Lang rút ra một viên thuốc đẩy về khả nghi, mềm giọng dụ dỗ: “Không có là tốt. Nào, ngoan, uống vào, vì bản giáo chủ sinh hai đứa nhỏ nghịch ngợm...”

Yến Kỳ không tình nguyện, lại không dám cãi lời, nước mắt lưng tròng mở miệng nuốt viên thuốc.

.

.

.

.

-chính văn hoàn -

115. Chương 116: Phiên Ngoại 1: Phiên Nào Cùng Ngọt Ngào Của Sở Đại Hiệp

Lúc nửa đêm, khinh vân yếm nguyệt (mây mù che khuất ánh trăng), tiếng côn trùng vang lên bốn phía, gió đêm lạnh lạnh.

Một thân ảnh thon dài thận trọng đi tới trước cánh cửa, nắm tay động nhẹ, ‘két’ một tiếng, cánh cửa khép hờ mở ra một khe hở, ánh sáng nhàn nhạt ảm áp hắt ra. Bóng đen lắt mình đi vào, đóng cửa cài then.

Cánh cửa đóng chặt, chỉ có tiếng người thì thầm dứt quãng từ bên trong lọt ra. Chỉ sau một lúc ánh đèn tắt ngấm. Sau một lúc nữa, một chuỗi rên rỉ trầm thấp khiến người khác nghe thấy phải đỏ mặt truyền ra, thanh âm vốn trong trẻo lúc này vì mang theo tình dục nồng đậm mà trở nên mị hoặc.

” Thoải mái vậy sao, hả?...” thanh âm khe khẽ mang theo trêu chọc.

” Không...” thanh âm mềm mại như nước xuân trầm thấp hưởng ứng.

” Khó chịu sao?!”

“A!...” bỗng nhiên âm điệu cuối cùng kia khẽ run run, tựa hồ như không chịu nổi động tác thô bạo của người đang tàn sát bữa bãi phía trên người hắn, ” Người nhẹ một chút...”

Tiếng cười trầm thấp có phần khàn khàn vang lên: ” Vậy người tự mình động xem, muốn nhẹ thế nào thì làm thế ấy...”

Thanh âm của nụ hôn ướt át cùng tiếng nước...

Thân thiết qua đi, Sở Phi Dương vẫn như trước ôm Quân Thư Ảnh nằm ghé trên người mình, một chút một chút mà vuốt ve Quân Thư Ảnh, ngón tay cuốn lấy mái tóc dài của y, chậm rãi thưởng thức. Quân Thư Ảnh vô lực mà gồi lên lòng ngực hắn.

Khí tức hỗn loạn dần dần bình ổn.

Sở Phi Dương cúi đầu hôn lên đỉnh đầu Quân Thư Ảnh, đặt cằm trên đỉnh đầu y. Chung quy hắn rất thích Quân Thư Ảnh nằm sấp trên người hắn.

Trên người, sức nặng cùng hơi ấm của thân thể kia khiến cho hắn có cảm giác an tâm. Hắn vốn tưởng rằng Quân Thư Ảnh hẳn sẽ bài xích động tác giống như đối đãi với nữ nhân này, nhưng hoá ra Quân Thư Ảnh căn bản không thêm để ý.

Nghĩ cho cùng, ngay cả lúc Quân Thư Ảnh sinh hài tử, chuyện y lưu tâm nhất chỉ là việc nội lực của y bị hấp thu, trừ việc đó ra dường như y không quan tâm việc gì khác, một nam nhân mang thai mà mặt không biến sắc hành tẩu trên đường lớn, người bình thường nào thấy đáng vẻ của y, nhiều nhất chỉ cảm thấy đáng tiếc cho một người khô ngô tuần tú như thế nhưng lại có cái bụng lớn của một địa chủ, cũng không nghĩ đến kỳ thực là trong thân thể y đang mang mầm mống sự sống do hắn gieo mầm...

” Lại đang suy nghĩ mấy chuyện thấp hèn gì vậy.” Quân Thư Ảnh ở trước ngực đột nhiên mở miệng, thanh âm thoảng có chút khàn khàn tựa như vuốt mèo gãi gãi trong lòng hắn một chút. Sở Phi Dương ho nhẹ một tiếng, nắm thật chặt cánh tay nói: “Không có, không có, người ngủ tiếp đi.”

Quân Thư Ảnh hừ nhẹ một tiếng, nhắm lại hai mắt.

Ai~ tính tình thực đa nghi.

Võ về một chút, thuận tiện sờ sờ.

Quân Thư Ảnh không buồn để ý. Bởi vì Sở đại hiệp luôn không hề cố kỵ mà ở trên người y tìm những cách hạ lưu thể hiện quyền sở hữu của chính mình. Nếu như không phải quá phạm tới mức vượt qua phạm vi chịu đựng, Quân Thư Ảnh chung quy vẫn tận lực phối hợp. Được như vậy, Phu quân còn cầu gì?! Sở Phi Dương cảm khái không ngớt. Hắn vốn còn đang lo lắng vạn nhất Quân Thư Ảnh đòi hỏi hắn như vậy như này lại như thế này, hắn phải ứng phó thế nào đây. Suy nghĩ một trăm hai mươi mốt cách đối phó, nhưng

không có nơi dụng võ. Bởi vì Quân Thư Ảnh chưa từng muốn hấn phải thế nào. Sở Phi Dương thở dài một hơi đồng thời tự cảm thấy hối tiếc xót xa.

Thế này chẳng phải là, Quân Thư Ảnh đối với hấn căn bản không hề ” Tính ” Thú? (Tình cảm và hứng thú đó) Y rõ ràng từng muốn đem tên Cao Phóng kia như vậy... như vậy... Hơn nữa Quân Thư Ảnh ở trên giường đối với hấn ngoan ngoãn phục tùng dường như cũng không chút cự tuyệt. Rốt cuộc nghĩ vẫn thấy thiếu chút gì.....

Tiểu Tùng nói Quân Thư Ảnh rất thương yêu mình, chính là hấn chưa từng cảm nhận được? Cho dù có như vậy một hai lần, cũng đều là lúc hấn chỉ còn một hơi thở. Đây không được. Phải nghĩ một cách gì thấy được y một lần thương yêu chân thành, Sở đại hiệp ai oán mà suy nghĩ.

116. Chương 117: Phiên Ngoại 2

Lập thu tới đã lâu, nhưng khí trời vẫn nóng bức. Vào buổi tối trong sân chung quy vẫn có chút gió mát, thư thái sáng khoái.

Sở Phi Dương đem một chiếc giường trúc đặt trong sân, nằm giữa người lên để có thể ngắm trăng.

Quân Thư Ảnh chỉ mặc một lớp áo mỏng, nằm uể oải, giữa trán hơi cau lại, hình như có chút không khoẻ.

Sở Phi Dương ngồi ở bên giường, nắm tay Quân Thư Ảnh, chạm rãi vì hấn mà điều tức. Người mang thai luôn luôn đặc biệt yếu ớt, bởi vì tình hình đặc biệt, Quân Thư Ảnh càng khổ sở. Một thân công lực đang dần dần bị tản mát, so với khi hoài thai Tiểu Thạch Đầu còn khó chịu hơn. Sở Phi Dương yêu thương còn không hết, đương nhiên chăm chút tỉ mỉ.

Kỳ thực ngoài yêu thương ra, còn có một chút hổ thẹn.

Hiện tại hài tử đã được hơn hai tháng. Về hiệu lực của dược hoàn kia, là hấn lừa Quân Thư Ảnh. Đúng là hấn có hỏi qua Thanh Lang, Thanh Lang cho hấn biết dược hoàn kia có hai lần công hiệu, đều là nam hài. Hấn chỉ nói dối một chút hấn không ảnh hưởng đến toàn cục.

Lời nói dối này đương nhiên không thể giấu được lâu lắm. Hấn vốn nghĩ đến một ngày nào đó lời nói dối bị vạch trần thì phải làm thế nào để đối phó cơn giận ngút trời của Quân Thư Ảnh. Kết quả Quân Thư Ảnh thực sự tức giận ngập trời, nhưng đều là hướng về phía Thanh Lang, một điểm cũng không hoài nghi hấn. Quân Thư Ảnh vẫn luôn nói hấn thối không có ba hang, nhưng có một việc hấn thực sự là... hấn bắt quá chỉ là thuận miệng nói ra, nhưng Quân Thư Ảnh lại tin tưởng. Sở Phi Dương muốn dạy dỗ cũng không được.

Phía sau giường trúc có một gốc đại thụ, trên thân cây buộc một sợi dây bố, một đầu sợi dây lại buộc trên bụng của Tiểu Thạch Đầu. Sợi dây chỉ dài hơn tám thước, vừa đủ để Tiểu Thạch Đầu bò bò trên chiếc chiếu trải dưới mặt đất, cũng không cần lo lắng hài tử bò tới nơi không nhìn thấy được.

” Thế nào? Dễ chịu chút nào chưa?” Sở Phi Dương thấp giọng hỏi.

Quân Thư Ảnh ‘Ừ’ một tiếng, nơi chân mày vẫn nhíu chặt, vừa nhìn đã biết là đang khó chịu. Sở Phi Dương than nhẹ một tiếng, cũng trèo lên giường, đem Quân Thư Ảnh kéo vào, hôn nhẹ lên trán hấn, nói ” Tuy rằng rất khó chịu, thế nhưng chỉ còn hơn tám tháng. Sau đó sẽ không bao giờ ... như vậy nữa. Ta cam đoan.”

Quân Thư Ảnh lại ‘Ừ’ một tiếng.

Sở Phi Dương suy nghĩ một chút lại nói: ” Còn nữa, Tiểu Thạch Đầu cũng một tuổi rồi. Cũng đến lúc chọn đồ vật đoán tương lai rồi.”

Quân Thư Ảnh mở mắt nhìn về phía Tiểu Thạch Đầu đang bò qua bò lại trên mặt đất, có chút phiền muộn, ” Đều đã lớn như vậy, sao vẫn như một nắm gạo nếp?!”

Sở Phi Dương buồn cười nói: " Người thật là... tiểu hài tử đều như vậy, đương nhiên đều mềm mại non nớt." Nói rồi cũng nhìn về phía Tiểu Thạch Đầu, tiểu hài tử kia vẫn đang cúi đầu tìm hiểu nút thắt trên bụng.

" Tiểu Thạch Đầu cũng phải có một cái tên. Nên gọi là gì mới tốt đây?" Sở Phi Dương vuốt vuốt mái tóc dài của Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh nhắm lại hai mắt " Tùy tiện đi. Sở Tiểu Thạch, Sở Thạch cũng rất được."

Sở Phi Dương lắc đầu than thở: " Tiểu Thạch Đầu của chúng ta lớn lên chần chẫn làm lên đại sự, sao có thể tùy tiện gọi như thế. Chọn tên. Học vấn của người so với ta tốt hơn, người tới đặt một cái đi."

" Người đặt." Quân Thư Ảnh không kiên nhẫn lên tiếng.

" Đứng... này đúng là làm khó ta." Sở Phi Dương cau mày trầm tư suy nghĩ, " Dương Thư?! Phi Ảnh!..."

Quân Thư Ảnh mở mắt nhìn về phía hắn, đôi mắt sáng như sao mang theo chút đùa cợt và kinh ngạc: " Người định gọi như vậy? Người có phải hay không rất sợ người khác không biết đây là nhi tử của ai với ai?!"

Sở Phi Dương ngượng ngùng cười cười nói: " Không có, người suy nghĩ nhiều quá. Hay là vẫn gọi là Tiểu Thạch Đầu đi, đơn giản lại dễ nhớ."

Sở Phi Dương nói xong lại nhìn, vừa nhìn xuống toàn thân đã đổ mồ hôi lạnh, một đầu bó thừng (dây vải) vẫn cột chặt trên cây, nhưng một đầu trống rỗng, còn bóng dáng Tiểu Thạch Đầu đâu?!

.....

Hai người cuống cuống tay chân mà chạy đi tìm, rốt cục ở bên ngoài góc tường tìm được Tiểu Thạch Đầu đang cuộn thành một cục đất. (trong QT ghi là tiểu thổ dân >>> ta thấy ngày xưa thì làm gì có khái niệm thổ dân nên chém thành cục đất lun)

Quân Thư Ảnh đem hài tử ôm chặt vào lồng ngực, sợ đến hoảng hồn còn chưa bình tĩnh lại.

Sở Phi Dương cười nói: " Nó tự mình cởi ra nút thắt đó. Tiểu tử này thực thông minh."

Quân Thư Ảnh xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn bị bôi bẩn của Tiểu Thạch Đầu, than thở" Nếu như Cao Phóng ở lại đây thì tốt rồi... ta cần hắn..."

Sở Phi Dương sờ sờ mũi, nói : " Hắn cũng có chuyện riêng của mình. Sớm muộn gì cũng sẽ rời đi. Đây là do hắn tự mình lựa chọn. Người không nên tự trách mình."

Rời đi quả thực là do Cao Phóng tự mình lựa chọn. Thế nhưng Sở đại hiệp làm sao dám để Quân Thư Ảnh biết, Cao mỹ nhân là sau khi hắn thành tâm khuyên bảo một hồi mới đưa ra lựa chọn này.....

117. Chương 118: Phiên Ngoại 3

Noãn hương các hương khí lượn lờ, tiếng đàn réo rắt. Trong sảnh phòng lớn đèn lồng được thắp sáng trưng. Phía trước phòng được lập một đài cao, xung quanh được treo từng mảnh lụa mỏng tựa như ảo mộng.

Tối nay là ngày đấu giá đêm đầu tiên của Thủy Nguyệt cô nương- đầu bảng của Noãn Hương lâu. Thủy Nguyệt cô nương vốn là quốc sắc thiên hương, đa tài đa nghệ. Đám hán tử háo sắc vốn thèm muốn đã lâu, Chỉ vì từ trước đến nay nàng bán nghệ không bán thân, nên đám sắc quỷ nhiều lắm chỉ dám buông lời trên ghẹo, chứ không dám manh động.

Hôm nay rốt cuộc cũng đợi được ngày này, ai mà không muốn mua được đêm đầu của mỹ nữ như tranh ?! trong đại sảnh đã sớm tràn đầy khách nhân, nôn nóng mà chờ mỹ nhân lên đài.

Sở Phi Dương cũng ngồi trong đó, cầm tách trà về mặt bất đắc dĩ.

Hắn thực sự không muốn lộn vào cái thủy đàm văn đực này, nhưng thực sự không thể bỏ mặc.

Thời niên thiếu hẳn từng có nhân duyên mà gặp gỡ vị Thuỷ Nguyệt tiểu thư này, Thuỷ Nguyệt là người am hiểu, Sở Phi Dương cùng nàng đàm luận, cũng coi như là hồng nhan tri kỷ. Sở Phi Dương từng nghĩ tới chuộc thân cho nàng, nhưng nàng lại từ chối. Mỗi người đều có cách sống của riêng mình, Sở Phi Dương cũng không gượng ép. Chỉ là bây giờ, Thuỷ Nguyệt từ trước đến nay đều không chút lo âu sợ hãi bỗng nhiên đến tìm hắn, khóc đến lê hoa đài vũ ruột gan đứt từng khúc mà thỉnh cầu hắn mua đêm đầu tiên của nàng, ít nhất trong lúc nàng tìm được biện pháp tự mình chuộc thân. Sở Phi Dương sao có thể nhẫn tâm bỏ mặc.

Sở Phi Dương nhìn một chút đám quan to cùng thiếu gia công tử quần áo bảnh bao xung quanh một vòng, khéo miệng kéo một tia cười khổ.

Cười. Ai~ thân bất do kỷ, ta là thân bất do kỷ.

Tiếng nhạc chậm rãi vang lên.

Tất cả mọi người an tĩnh lại, toàn bộ sảnh phòng tập trung lên trên đài cao lúc ẩn lúc hiện sau lớp lụa mỏng. mấy tầng lụa khe khẽ lay động, mỹ nhân diễm lệ hoàng y chậm rãi bước ra, tóc mai buông xuống như mây, y phục mỏng manh thiếu hụt không che lấp được dáng người uyển chuyển. Sở Phi Dương thanh thanh sở sở nghe được tiếng nuốt bọt ừng ực xung quanh.

Tú bà trang phục lòe loẹt dung tục vẻ mặt tươi cười bước ra, đem Thuỷ Nguyệt đẩy ra phía trước, làm bộ lơ đãng đem y phục vốn đã mỏng manh ít ỏi của Thuỷ Nguyệt kéo kéo, Thuỷ Nguyệt khẽ kêu một tiếng, vẻ mặt đỏ bừng, hai tròng mắt uỷ khuất mà hàm lệ.

Tú bà nhìn dưới đài nháy mắt đã rối loạn, thoả mãn mà nhếch miệng cười, " Các vị lão gia công tử! hôm nay là ngày lành Thuỷ Nguyệt cô nương của chúng ta ra giá đêm đầu tiên. Ta cũng không nói thêm nhiều lời, ta bắt đầu ra giá. Khởi điểm ba trăm hai.

Trả đi, trả cao được người!" tú bà hướng dưới đài hô xong, âm thấp bấm Thuỷ Nguyệt một cái, thấp giọng nói: " Cười đi! Để lão nương hảo hảo kiếm một khoản, sẽ không để tiểu tiện nhân ngươi thiệt thòi."

Thuỷ Nguyệt sao còn cười được, hai mắt rưng rưng tìm bóng dáng Sở Phi Dương trong rừng người. Người phía dưới thấy Thuỷ Nguyệt giống như đang nhìn mình, đều ngả ngón ồn ào lên tiếng:" Mỹ nhân, nhìn ở đây! Đêm nay gia nhất định hảo hảo thương nàng! chỉ tưởng tưởng cũng chết ta."Sở Phi Dương hướng Thuỷ Nguyệt tươi cười trấn an.

Ý bảo nàng an tâm chớ nóng nảy.

Cuộc ngã giá đã sớm bắt đầu, giá cả như nước lớn thuyền lên.

" Bốn trăm lượng!"

"Năm trăm lượng!"

" Một nghìn lượng!"

" Hai nghìn lượng!"

....

" Năm nghìn lượng!" một thanh âm trầm thấp vang lên, thoáng cái bảng giá đã được nâng lên năm nghìn lượng. Trong đám người nhất thời yên lặng, đều nhìn về phía nam nhân vừa hô lên giá cao như vậy.

Nam nhân cầm y hoa phục, tướng mạo tuấn tú, còn có chút khí chất nho nhã. Nhìn thế nào cũng không giống khách làng chơi háo sắc.

Hắn nhìn chung quanh một vòng, thấy không có người ra giá, đậm đậm nhất tiếu : " Các vị, đa tạ. Đêm nay ...."

" Tám nghìn lượng." Sở Phi Dương nâng cây quạt trong tay.

Trong đám người đã bắt đầu có tiếng thì thầm to nhỏ. Nam tử nho nhã nhú mày, lại nói " Một vạn lượng." (1 vạn- 10 nghìn)

" Một vạn rưỡi." Sở Phi Dương mặc không đổi sắc mà tiếp tục tăng giá.

Nam tử nho nhã nhìn Sở Phi Dương, Sở Phi Dương cũng nhìn lại hắn, nhàn nhạt cười. Cuối cùng nam tử kia lắc đầu, thủ thế xin mời.

Sở Phi Dương thông dong đáp lễ, nhưng trong lòng ngực lại thở phào nhẹ nhõm. Còn tới nữa hắn thực không chịu nổi a, này đã là toàn bộ chỗ vốn liếng dôi ra của hắn rồi. (anh tích riềng, láo thật =_=). Ở trong biệt viện của hắn cũng không có nhiều tài bảo gì, khi hắn đánh đuổi bọn thổ phỉ tuy cũng có thu lại không ít, nhưng đều đem đi tiếp tế cho người nghèo. Lưu lại ... cũng chỉ là chút ngân lượng dùng để chi tiêu nuông chiều Quân Thư Ảnh cùng Tiểu Thạch Đầu mà thôi, thế nhưng hôm nay đều bị hắn bại hết, chính là thua ở loại địa phương này, Ai....

Tú bà nhìn trên dưới một chút.

Mãn tràng tĩnh lặng, nghĩ đến chắc không ai nguyện ra giá cao hơn. Bất quá một vạn rưỡi căn bản cũng vượt qua mong đợi của nàng. Nàng bước lên đài, liễu thanh liễu tiếng nói: " Nếu như không ai ra giá cao hơn, vậy đêm nay Thủy Nguyệt thuộc về vị đại gia ....."

" Hai vạn lượng" một thanh âm trong trẻo đột nhiên vang lên, cắt đứt giọng nói của tú bà.

Mọi người đều cả kinh, theo tiếng nhìn lại. chỉ thấy một nam nhân trẻ tuổi vận bạch y từ trên cầu thang hoa lệ chậm rãi đi xuống. Thân hình thon dài, khuôn mặt tuấn tú, sắc mặt không chút biểu tình càng tăng vài phần khí chất trong trẻo lạnh lùng. Hắn bước xuống từng bước, dường như ánh sáng trong sảnh phòng đều tụ tập trên người hắn, nhuệ khí bức người tuấn mỹ đoạt nhân.

Sở Phi Dương vừa nghe thấy tiếng, chỉ biết, đại sự không tốt.

Hắn mất bao nhiêu khí lực mới đem cái người lãnh tâm lãnh tình Quân Thư Ảnh này đoạt vào tay, chết đi sống lại mới có được mỹ nhân trong lòng. Hôm nay, hắn phải giải thích cục diện rối loạn này thế nào đây?! Sở Phi Dương cũng nhìn qua. Đối diện với ánh mắt không chút tâm tình của Quân Thư Ảnh.

Đôi mắt kia nhìn hắn vô hỉ vô nộ, Sở Phi Dương không đoán được y đang nghĩ cái gì. Tuy rằng cũng không có làm gì thẹn với lương tâm, thế nhưng dưới ánh nhìn chăm chú lạnh lạnh kia, hắn có chút không thoải mái đứng dậy, lại sờ sờ mũi.

Thân hình Quân Thư Ảnh tuy vẫn thon dài như trước, nhưng Sở Phi Dương biết y đang hoài thai trong người. Khuôn mặt trắng nõn mềm mịn, đầy đều là Sở đại hiệp hắn từng chút từng chút cưng chiều sủng ái mà ra...

Mặc kệ trong lòng suy nghĩ miên man thế nào, chuyện phải làm lúc này không thể bị Quân Thư Ảnh làm rối loạn. Hắn nhìn lên trên đài, không ngờ, ngay cả Thủy Nguyệt cũng nhìn Quân Thư Ảnh đến say mê, trên mặt một tầng đỏ ửng, hiển nhiên là bị mê hoặc tâm trí...

Sở Phi Dương diện vô biểu tình mà xoay người lại, cất cao giọng, " Hai vạn rưỡi lượng."

" Ba vạn lượng" Quân Thư Ảnh không chút chần chờ mà tăng giá.

..... Của ngươi đều là của ta, hắn không có nhiều tiền dư ?!

... ta chỉ ít cũng từng là giáo chủ Thiên Nhất giáo, ta có bao nhiêu tiền thì một đại hiệp sơn dã như ngươi có thể tưởng tượng được sao.

" Bốn vạn lượng" Sở Phi Dương cắn răng một cái, lớn tiếng nói.

" Năm vạn lượng." Quân Thư Ảnh thản nhiên lên tiếng.

" Sáu vạn lượng" Sở phi dương nói tiếp.

Quân Thư Ảnh không hề mở miệng, cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi, Sở Phi Dương rõ ràng nhìn thấy trong mắt y một tia trào phúng, chần chẫn đang nói, ta xem ngươi tìm ở đâu được sáu vạn lượng.

Khóc không ra nước mắt.

Kinh qua một đợt quấy rối này, cuối cùng cũng yên lặng. Sở Phi Dương trở thành ân khách đầu tiên của Thủy Nguyệt. Hắn đi theo tới phòng Thủy Nguyệt, an ủi Thủy Nguyệt vài câu, liền nhảy ra cửa sổ mà đi, vội vã đi tìm Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh kỳ thực vẫn chưa đi xa, mà bị nam tử nhỏ nhả lúc trước cạnh tranh cùng Sở Phi Dương gọi lại.

” Tại hạ Phương Quân Hạo. Đối với công tử vừa gặp đã hợp ý, tại hạ ở trong tửu lâu đã cho người chuẩn bị sẵn rượu thịt, chẳng hay công tử có nguyện ý?” nam nhân kia tươi cười mời mọc. Tuy rằng có phần mạo muội, nhưng cách mời của hắn không khiến người khác thấy đột ngột. Hắn có một loại khí chất khiến cho người ta thấy thân thiết. Quân Thư Ảnh nhìn hắn một cái, quay đầu: ” Dẫn đường.”

Hai người ở trong nhả gian tại tửu lâu, Phương Quân Hạo tự mình rót rượu, cười nói: ” Tại hạ bất tài, nhưng cũng biết chút thuật tướng số. Tại hạ nhìn tướng mạo công tử, chính là nhân trung long phượng. Hiện nay tuy rằng long du thiên đàm, cũng không phải thất bại, ngày khác nhất định thăng quan tiến chức, tiền đồ vô lượng.”

Nghe được lời này Quân Thư Ảnh hưởng thụ đến cực điểm, nhưng biết rõ người này không thể khinh thường. Đây gọi là vô sự xum xoe.... Quân Thư Ảnh nhàn nhạt cười ” Nhận được lời hay. Chén này tại hạ kính Phương huynh.” Phương Quân Hạo mừng khắp khởi mà nâng chén ” Không biết công tử xưng hô thế nào?”

” Quân Thư Ảnh “

” Nguyên lai là Quân huynh. Gặp mặt tức là hữu duyên, lại cạn một ly.” Hai người một hơi cạn sạch.

Phương Quân Hạo nhìn Quân Thư Ảnh một chút, sắc mặt đột nhiên có chút khấn trương: ” Không dối gạt Quân huynh. Tại hạ hôm nay vừa thấy Quân huynh, đã nghĩ ta và huynh là người hữu duyên. Quân huynh tướng mạo tuấn tú, tại hạ chỉ cảm thấy.... tại hạ cũng không có ý mạo phạm, chỉ là ....” Phương Quân Hạo có chút ngượng ngùng nhìn Quân Thư Ảnh, trên khuôn mặt tuấn nhả nổi lên một mạt hồng sắc.

Quân Thư Ảnh biết Phương Quân Hạo tuyệt đối không phải loại người chỉ nói vài ba câu mà có thể đỏ mặt, tên này chỉ sợ da mặt so với tường thành còn dày hơn. Thế nhưng y vẫn không thể hiện thái độ.

Quân Thư Ảnh đậm đậm nhất tiếu, nâng chén nói: ” Cụng ly.”

.....

Sở Phi Dương đứng bất động trên nóc nhà, gió lạnh từng trận, hắn không nói được lời nào mà nghe hai người ở bên dưới không coi ai ra gì mà ” Đả tình mại tiếu” tiếu hoảng diệu trong tay bị giầy vò đến kêu chiêm chiếp loạn xạ, bắt đắc dĩ thân thể nhỏ giọng cũng nhỏ, nên không ai nghe được tiếng kêu thực thương cảm.

Đối với người khác cũng không biểu lộ sắc mặt, đối với cái sắc lang lại thực nhiệt tâm....

Sở Phi Dương thế nhưng đã quên, Quân Thư Ảnh rốt cuộc cũng từng là Tả sứ Thiên Nhất giáo, chuyện lá trái lá phải (hai mặt) này sao có thể không quen.

Quân Thư Ảnh vừa mới trở về phòng, còn chưa kịp đốt đèn, đã bị người thoáng một cái dồn ép vào góc tường. Hắn cả kinh, chỉ khi ngửi thấy mùi vị của Sở Phi Dương, mới trầm tĩnh lại.

” Người đi đâu?” Sở Phi Dương hung ác nói.

” Uống rượu.” Quân Thư Ảnh thần nhiên đáp.

” Cùng ai uống?” Sở Phi Dương tận lực kìm chế mùi vị ghen tuông tràn ngập. Chưa đến chết người.

” Người không cần quan tâm.” Quân Thư Ảnh lạnh lùng nói.

” Ta quản được.” Sở Phi Dương bất chấp đạo lý lên tiếng.

” Người cho người là ai?!” Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng.

” Ta là ai?! Sở Phi Dương cười một tiếng quái dị, ” Hỏi rất hay! Ta là ai? Ngày hôm nay ta sẽ để người hảo hảo nhớ kỹ ta là ai!”

Một loạt thanh âm hỗn loạn trôi qua không gian yên tĩnh trở lại, không lâu sau liền vang lên tiếng rên rỉ mềm mại tinh tế cùng tiếng thở dốc dồn dập.

Tiểu Thạch Đầu chấp chững đi tới cạnh cửa, trên bụng nhỏ vẫn buộc một sợi dây thừng, nút thắt vô cùng phức tạp. Tiểu hài tử vươn cánh tay nhỏ bé mồm mồm đẩy đẩy cửa, đẩy không ra.

” Nha?” Tiểu Thạch Đầu dán lỗ tai nhỏ vào khe cửa nghe xong một lát, lại chấp chững rời đi. (pé tí đã bít nghe lôm, hồng >_<’)trưa ngày=“” hôm=“”>

Quân Thư Ảnh nằm sấp trên giường, mềm nhũn tựa như tê liệt. Tấm chăn tơ tằm chỉ kéo tới thắt lưng, lộ ra bả vai cùng tấm lưng trần trụi tràn đầy vết tích chà đạp thảm thương.

Sở Phi Dương bưng cơm nước đi vào, thần thái sáng láng.

” Tiểu Thạch Đầu ăn no rồi. Tới phiên ngươi.” Sở Phi Dương đi qua, vén mái tóc dài của Quân Thư Ảnh, ôn nhu nói: ” Ngồi dậy ăn cơm.”

Quân Thư Ảnh im lặng quay mặt đi.

Sở Phi Dương cười cười, đưa tay luồn xuống dưới chăn, trên chăn nổi lên một khối, không thành thật mà chuyển động.

Chỗ phòng lên kia đột nhiên dừng lại, bất thành lình lại đi xuống phía dưới, thân thể Quân Thư Ảnh chấn động, hừ nhẹ một tiếng.

Sở Phi Dương dán sát tới gần lên bờ vai trần trụi của y, lẩm bẩm: ” Ngươi không muốn ăn cũng không sao, không ăn thì chúng ta tiếp tục. Vẫn còn có trò để ngoạn, ngươi thực có tinh thần, chúng ta cùng tới....”

Lại là xuân sắc vô biên.

Quân Quân, ngươi bất gian thể nào lại khiến cho chính mình tới nông nổi này.... này cũng không phải vấn đề của tác giả.....

118. Chương 119: Phiên Ngoại 4: Vô Trách Nhiệm (h)

Quân Thư Ảnh để Tiểu Thạch Đầu ngồi ở trên kỷ trà trước mặt, còn mình ngồi xổm trên chiếc chiếu trải phía trước kỷ trà, trong tay cầm một bát cháo thịt heo, tay còn cầm một cái thìa, chính mình đang cầm một thìa cháo để bên mép chậm rãi thổi, thử chút độ nóng, cảm thấy chỉ hơi hơi, liền để bên miệng Tiểu Thạch Đầu. Tiểu Thạch Đầu mở lớn miệng ngậm lấy cái thìa, Quân Thư Ảnh đem cái thìa nghiêng về trước một chút, để cho cháo trôi vào miệng Tiểu Thạch Đầu, có chút cháo tràn ra từ bên mép chảy xuống khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của Tiểu Thạch Đầu.

Quân Thư Ảnh lau lau cháo bên mép tiểu nhi tử, lại múc một thìa. Đến khi bát cháo vơi được nửa bát, Tiểu Thạch Đầu mới ăn no, quay đầu tránh khỏi thìa cháo Quân Thư Ảnh đưa tới, khom người muốn đi xuống. Quân Thư Ảnh buông bát, đem nhi tử ôm vào lòng. Tiểu Thạch Đầu dùng bàn tay nhỏ bé mồm mồm nắm lấy tóc Quân Thư Ảnh. Tay kia với về phía trước, ở trên mặt Quân Thư Ảnh sờ sờ loạn. Quân Thư Ảnh ngửa đầu ra sau, nắm lấy cánh tay nhỏ bé đang làm loạn của hài tử, đưa lên miệng khẽ cắn cắn. Tiểu Thạch Đầu cười khanh khách. Quân Thư Ảnh cũng khẽ cười, cúi đầu ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của tiểu nhi tử hôn nhẹ một cái. Sở Phi Dương vừa vào cửa thì nhìn thấy hình ảnh ấm áp dịu dàng này. Hắn nở nụ cười, nhẹ nhàng đi tới, mở rộng song giường, đem Quân Thư Ảnh cùng Tiểu Thạch Đầu cùng ôm vào, chỉ cảm thấy một cỗ tình cảm ấm áp chảy qua tim.

Hắn còn có thể may mắn hơn, có thể hạnh phúc hơn sao? Sở Phi Dương than thầm.

Quân Thư Ảnh giật mình, Sở Phi Dương trên tay dụng lực, không cho Quân Thư Ảnh tránh ra. Tiểu Thạch Đầu ở giữa hai người, nhìn trái nhìn phải, trong mắt đầy hiếu kỳ.

” Đừng nhúc nhích, để ta ôm một chút.” Sở Phi Dương thấp giọng, trong thanh âm khàn khàn hiển nhiên không che lấp được sự mệt mỏi. Quân Thư Ảnh đứng im, nhìn một chút sắc mặt của Sở Phi Dương, khinh

thường nói: " Không phải chỉ là mấy tên tiểu thủ, cư nhiên lại thành bộ dáng này. Người đứng là càng ngày càng không còn dùng được."

Sở Phi Dương cười cười, đón lấy Tiểu Thạch Đầu, nắm lấy tay Quân Thư Ảnh đặt ở bên môi hôn nhẹ, nhìn thẳng vào mắt hắn, cúi người nói: " Nhiều ngày như vậy, người có nhớ ta hay không?" Quân Thư Ảnh khẽ cười, cũng không đáp lại.

Sở Phi Dương lại nghiêng người về phía trước, cố nói tiếp: " Ta nhớ người." Hắn khẽ sát vào tai Quân Thư Ảnh, hết sức mờ ám nói: " Ta nhớ đến chết..."

Quân Thư Ảnh không thoải mái nghiêng đầu, đoạt lấy Tiểu Thạch Đầu thối lui một bước: " Người đi nghỉ trước đi."

Sở Phi Dương dang đôi tay trống trơn lùi về sau: " Người đi trước đi chờ ta ở trong phòng ..."

Quân Thư Ảnh ngừng một lát, đen mặt, không được tự nhiên mà quay đầu đi, hừ lạnh một tiếng. Tiểu Thạch Đầu đưa cánh tay nhỏ bé về phía Sở Phi Dương quơ quơ, hưng phấn kêu lên, cũng không biết là đang nói tái kiến hay muốn được giữ lại.

Sở Phi Dương ném qua thứ gì đó, rơi xuống trên đầu Tiểu Thạch Đầu, liền cười cười rồi đi. Tiểu Thạch Đầu hướng trên đầu quơ loạn. Rồi lại với không tới, 'A ' ' A ' kêu loạn. Quân Thư Ảnh bật cười giúp tiểu nhi tử lấy xuống, hoá ra là một chiếc mũ đầu hổ.

Sở Phi Dương thư thả sáng khoái mà tắm rửa một hồi, bồn nước ấm áp khiến hắn buồn ngủ. Để đuổi bắt sáu tên đạo tặc kia, hắn đã bốn ngày bốn đêm không chợp mắt. Hôm nay cả người uể oải như bị dòng nước ôn nhu cuốn đi, chỉ còn lại một thân biếng nhác.

Sở Phi Dương tắm xong, liền trở về phòng. Đẩy cửa, vào cửa, đóng cửa... hắn mạnh quay người lại, không dám tin mà trừng lớn hai mắt.

Quân Thư Ảnh đang ngồi ở bên bàn, lạnh lùng nhìn hắn một cái, lại quay đầu đi. Một thân trang phục mùa hè nhẹ nhàng càng làm tôn thêm vẻ tuấn duật tiêu sái.

Hắn tuy có nói y ở trong phòng chờ, bất quá chỉ là tiện miệng nói đùa một câu mà thôi, chưa từng nghĩ Quân Thư Ảnh cư nhiên thực sự...

Sở Phi Dương trong lòng tự giễu mình một tiếng, đừng nên suy nghĩ nhiều thứ tốt như vậy. Hắn định thần, đề xuống nỗi nhớ nhung trong lòng, làm bộ mặt đứng đắn nghiêm chỉnh, ngồi ở phía đối diện, đưa tay rót hai chén trà, mỉm cười nhìn Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh nhàn nhạt nhìn hắn một cái, mở miệng nói: " Người bảo ta tới có chuyện gì?"

Sở Phi Dương uống cạn nước trong chén " Ta... còn tưởng người có chuyện... Ách, ta không có việc gì, không có việc gì."

Quân Thư Ảnh nhíu đôi chân mày thanh mảnh " Không có việc gì thì ta đi." Nói xong đứng dậy muốn dời đi. Sở Phi Dương đưa đến bên cửa, Quân Thư Ảnh đột nhiên dừng cước bộ, xoay người lại hỏi: " Sáu người người truy đuổi đều là cao thủ thành danh trên giang hồ đã lâu, cũng không phải hạng người hời hợt, có thể cùng người giao đấu nhiều ngày như vậy... người không thụ thương chứ?" Sở Phi Dương cười to nói: " Người cũng quá khinh thường ta. Sở Phi Dương ta thể nhưng là thiên hạ đệ nhất."

Sở Phi Dương cười xong, giữa hai người, trở nên trầm mặc.

Quân Thư Ảnh hơi cúi đầu, giống như muốn nói gì đó, lại tựa hồ như đang trầm mặc. Sở Phi Dương chẳng biết vì sao trái tim trong ngực bắt đầu bang bang loạn.

Lẽ nào nói...

Lẽ nào thực sự...

Quân Thư Ảnh lại đột nhiên xoay người mở rộng cửa ____ Sở Phi Dương đưa tay khép lại, đem Quân Thư Ảnh giam chặt giữa mình cùng ván cửa.

Quân Thư Ảnh vẫn như cũ nghiêm mặt, vài sợi tóc buông xuống trên trán. Sở Phi Dương đột nhiên thấy có chút khó thở, phải hít sâu một hơi. Hắn mở miệng nói: "Người... nhớ ta sao? Người lo lắng cho ta?"

Quân Thư Ảnh ngẩng lên nhìn hắn, tầm mắt lay động.

Cánh tay giơ lên của Sở Phi Dương cứ nhiên run khẽ, nhẹ nhàng đặt ở trên mặt y, ở trên người y chậm rãi vuốt ve, xuôi theo mái tóc dài mềm mượt, mơn trớn bờ vai lưng, eo hông. Dưới tay là thân thể ấm áp mềm dẻo, theo tay hắn lướt qua mà run rẩy từng đợt bày tỏ sự im lặng thuận theo.

Sở Phi Dương chỉ thấy màu huyết cả người muốn bốc cháy, dục vọng đột nhiên tăng vọt kêu gào chạy chồm khắp thân thể. Hắn nâng mặt Quân Thư Ảnh lên, hung hăng hôn xuống, đầu lưỡi vội vã thâm nhập vào miệng y, đảo qua hàm răng ngay ngắn, giống như muốn dùng sức nuốt y vào.

Quân Thư Ảnh nhắm mắt lại, lông mi hơi rung động, hai tay có chút do dự với lên trên, nhẹ nhàng khoác lên bờ vai dày rộng của Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương buông đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của y ra, môi lưỡi lại dao động xuống dưới, từng chút từng chút mà gặm cắn lên cổ Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu lên mà khẽ thở gấp, tay Sở Phi Dương vẫn đang sờ loạn xung quanh, đột nhiên cúi đầu cười.

"Người cười cái gì?" Quân Thư Ảnh mở mắt hỏi.

"Y phục của người.... không phải chỉ có một cái thắt lưng là chặt chứ." Sở Phi Dương không chút hảo ý cười nói (anh Dê hạ lưu quá)

Quân Thư Ảnh ngẩn ra, đợi đến khi hiểu được ẩn ý trong lời hắn, tức giận chém ra một chưởng, Sở Phi Dương không chút tổn công mà chặn được, đặt ở bên môi gặm gặm, vỗ về nói: "Được rồi, được rồi, nhớ nhưng ta cũng không phải chuyện gì mất mặt. Trên giang hồ có bao nhiêu người còn nhớ thương tướng công người đâu...." lời còn chưa dứt, thấy sắc mặt Quân Thư Ảnh thâm trầm, vội vàng dừng miệng, kéo Quân Thư Ảnh qua vỗ nhẹ nhẹ, ôn nhu nói: "Sở Phi Dương ta may mắn biết bao, mới có thể chiếm một chỗ trong lòng người. Cho dù hiện tại có chết, cũng là chết không hối tiếc."

Quân Thư Ảnh thả lỏng thân thể mặc cho hắn ôm, cánh tay Sở Phi Dương đặt trên ngực y vừa ấm áp lại hữu lực, quanh thân đều là vị đạo của Sở Phi Dương, hàm chứa toàn tâm toàn ý ái mộ cùng tín nhiệm, khiến y mê hoặc lại lưu luyến. Cánh tay của Sở Phi Dương dần dần có phần cư xử xấu, nguyên bản chỉ là lẳng lặng đặt trên ngực Quân Thư Ảnh đã chậm rãi vén lên vạt áo, chui đi vào, từ từ tìm được một điểm nổi lên, lại khẽ vân vê. Quân Thư Ảnh hơi run rẩy, đem mặt vùi vào giữa cổ Sở Phi Dương, kìm nén cảm giác quái dị. Sở Phi Dương nhẹ nhàng cởi ra y phục của Quân Thư Ảnh, lộ ra bờ vai trần trụi. Y phục kia chỉ tới đến hông liền tự động tụt xuống. Sở Phi Dương vừa hôn nhẹ thân thể trong tay, vừa chậm rãi đem Quân Thư Ảnh áp đến trên bàn, tụt giày của y, lại có chút cấp bách mà cởi ra hạ sam (lớp áo mỏng mặc lót bên trong) của y. Quân Thư Ảnh cắn răng phối hợp bỏ đi y phục. Y phục cởi ra bị ném sang một bên, Sở Phi Dương vội vã đem y áp đảo trên bàn tròn, hai tay cùng môi lưỡi ở trên người y không chút khách khí mà chà đạp giày vò.

Sở Phi Dương nâng hai chân Quân Thư Ảnh lên, từ cổ chân hướng lên phía trên từng tắc từng tắc mà liếm cắn, lưu lại một chuỗi những vết tích ẩm ướt đỏ hồng.

Quân Thư Ảnh ngửa mặt nằm ở trên bàn, khí tức bất ổn thở hổn hển. Cảm thấy dục vọng sớm kích động, Quân Thư Ảnh cả người run rẩy, miễn cưỡng chống khuỷu tay đỡ thân thể, nói: "Đến... đến trên giường đi..."

Sở Phi Dương đối diện ánh mắt của y, liếm môi cười cười, bộ dáng tươi cười kia hàm chứa thâm ý khiến Quân Thư Ảnh không thoải mái lắm chuyển tầm nhìn. Sở Phi Dương lại một lần nữa cúi đầu, ngậm lấy dục vọng từ lâu đã ngẩng đầu trong tay hắn, cảm thấy thân thể bên dưới mãnh liệt run lên, tiểu ý trong mắt càng sâu. Sở Phi Dương nhẹ nhàng di chuyển môi lưỡi, bàn tay cũng khe khẽ trấn an thân thể tỉnh tề run rẩy kia. Một lát sau mới phun ra, áp sát tới: "Đừng chịu đựng, để cho ta nghe thanh âm của người."

Sở Phi Dương dùng ngón tay xoa xoa đôi môi đang gào gào của Quân Thư Ảnh, nhẹ nhàng tìm kiếm bên trong lại rút ra, Quân Thư Ảnh nhú mày nhìn... qua.

Sở Phi Dương cười thầm một tiếng, tay lại không thành thật luồn xuống phía dưới, ở vị trí phía sau thắt lưng chậm rãi vuốt ve.

Quân Thư Ảnh cầm bàn tay đang tác loạn của hắn, đôi mắt vì động tình mà có chút ướt át ” Đến trên giường đi...”

” Ở đây cũng không ai thấy.” Sở Phi Dương lẩm bẩm đem mặt vùi vào trước ngực Quân Thư Ảnh tác loạn.

Quân Thư Ảnh vẫn thúc hắn: ” Chúng ta... đến trên giường đi...”

Sở Phi Dương than nhẹ một tiếng rồi đứng thẳng dậy, trực tiếp đi tới trước giường ngồi xuống, vỗ vỗ vào giường, mới đối với Quân Thư Ảnh quần áo không chỉnh từ trên bàn tuột xuống :” Lại đây.”

Quân Thư Ảnh đi tới hai bước, cuối cùng mới thấy có chút không được tự nhiên...

Sở Phi Dương nắm tay thành trảo, Quân Thư Ảnh chỉ thấy bị một cổ lực mạnh kéo về phía trước, đột nhiên lao về phía Sở Phi Dương, vừa vặn bị Sở Phi Dương tiếp được. Sở Phi Dương đem y đặt dưới thân, ở trên môi y hung hăng hôn một cái, nói: ” Cái này hẳn là được chứ.”

Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, cùng Sở Phi Dương đối mặt trong chốc lát, lại nhắm lại hai mắt.

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh, gần như nghe được ‘Ầm’ một tiếng, đó là thanh âm dục hoả trong cơ thể đột nhiên thịnh vượng, cảm giác cấp bách tới mức dường như đem chính mình đốt thành tro bụi....

” Người... Người thực sự là.... ” Sở Phi Dương kìm nén tiếng thở dốc trong giây lát, há mồm hung hãn cắn trên vai Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh ‘Hừ’ một tiếng, có chút không thoải mái mà cau mày, hai tay khoắc trên vai Sở Phi Dương dụng thêm chút lực. Sở Phi Dương vừa tàn sát bữa bãi trên thân thể người bên dưới, vừa đưa tay phải mở năm ngón hướng ra phía ngoài, tung một trảo cách không điểm vật.

Một trận thanh âm ầm ĩ trôi qua, ngăn tử gỗ bị đảo lộn, mấy thứ loạn thất bát tao gì đó rơi vãi, một chiếc bình sứ nhỏ nhỏ tinh xảo bay đến trong tay Sở Phi Dương .

Sở Phi Dương mở nắp đây, bên trong là thuốc mỡ trong suốt, còn có chút hương thơm nhàn nhạt. Sở Phi Dương lấy ngón tay khơi một ít, tìm kiếm phía bên dưới.

Quân Thư Ảnh khẽ giãy dụa, nghi ngờ hỏi: ” Vật gì vậy?”

Sở Phi Dương hôn lên mặt y, trấn an: ” Thả lỏng. Một chút được mà thôi, để người không thụ thương...”

Quân Thư Ảnh nhắm mắt nhìn về phía thuốc mỡ khả nghi kia, hít sâu mấy hơi. Sở Phi Dương vẫn dùng ngón tay tại huyết khẩu nhẹ nhàng ấn nhu, cảm thấy chỗ đó run rẩy cùng thả lỏng ra, chậm rãi tiếp thu ngón tay hắn xâm nhập.

Sở Phi Dương thương tiếc hôn lên trán lên mặt Quân Thư Ảnh, nhưng động tác dưới tay nhịn không được mà có phần thô bạo hấp tấp.

Một lát sau Quân Thư Ảnh né khỏi nụ hôn nhẹ nhàng của hắn, thấp giọng nói : ” Có thể rồi.”

Sở Phi Dương rút ngón tay ra, đột nhiên ôm Quân Thư Ảnh lật người, để Quân Thư Ảnh ngồi khoả trên hông hắn. Sở Phi Dương kéo Quân Thư Ảnh cúi mặt xuống hôn một cái triền miên.

“Ta đã bốn ngày bốn đêm không ngủ rồi...” Sở Phi Dương hôn lên khoé miệng Quân Thư Ảnh, cảm giác được hơi thở nóng rực của y phả trên mặt mình, dùng thanh âm khàn khàn mê hoặc nói: ” Chính người đến đây đi...”

Sở Phi Dương nâng thắt lưng Quân Thư Ảnh dậy, dùng ánh mắt mong chờ nhìn y. Quân Thư Ảnh xoay mặt đi, Sở Phi Dương dùng tay chậm rãi vuốt ve khắp thân thể y. Một lát sau, Quân Thư Ảnh lấy tay chống đỡ thân thể, một tay nâng cự vật từ lâu đã sưng tấy bất kham của Sở Phi Dương, tự mình nhắm ngay nó chậm rãi ngồi xuống.

Hô hấp của Sở Phi Dương trong giây lát trở lên dồn dập, Quân Thư Ảnh có phần nan kham mà nhắm mắt lại, từng chút từng chút mà đem cự vật càng ngày càng kích động dữ tợn kia nuốt vào thân thể.

Khi cảm thấy cự vật kia rút cuộc đã vào tận gốc, Quân Thư Ảnh có chút cứng ngắc mà dừng lại.

Sở Phi Dương nhẹ vỗ về thắt lưng y, cười nhẹ nói: ” Tự mình động a...”

Quân Thư Ảnh bất mãn khẩu khí trên đầu của hắn, điệu bộ tức giận, thế nhưng đối diện với nhân thân nóng rực như lửa của Sở Phi Dương, đam mê, chìm đắm, thậm chí có chút điên cuồng...”

Quân Thư Ảnh hạ thấp hàng mi. Sở Phi Dương đem tay y kéo tới bỏ vào miệng mình, từng ngón từng ngón nhẹ nhàng cắn. Quân Thư Ảnh chỉ cảm thấy một trận tê dại từ nơi đầu ngón tay bị thấm ướt khuếch tán ra toàn thân. Y rút lại tay, vịn lấy hai vai Sở Phi Dương, chậm rãi chuyển động thắt lưng.

” A.... ” một cổ cảm giác quái dị từ nơi hai người tương liên truyền khắp toàn thân, Quân Thư Ảnh nhin không được bật ra tiếng rên khe khẽ. Sở Phi Dương cực lực áp chế khi hơi thở bao trùm dục vọng kia lọt vào trong tai, Quân Thư Ảnh có chút khí huyết dâng lên. Hai người đều toát ra một tầng mồ hôi mỏng, trong màn trướng khô nóng đến không chịu nổi. Quân Thư Ảnh còn đang chậm rãi chuyển động, thế nhưng Sở Phi Dương đã nhẫn không được nữa. Hắn nắm lấy Quân Thư Ảnh kéo y ngã lên người mình. Địa phương tương liên giữa hai người vì tác động này mà tạo thành ma sát khiến Quân Thư Ảnh lại một trận rên rĩ.

Sở Phi Dương xoay người đem Quân Thư Ảnh đặt dưới thân, giơ lên cẳng chân thon dài mềm dẻo của y, hung hăng mà hướng về phía trước, lại không có vào tận gốc, có chút hung ác mà co rúm lên.

Quân Thư Ảnh nhắm chặt hai mắt, lay động mái tóc dài rối loạn, tản mạn trên giường nệm như tơ lụa hắc sắc.

” Sở ....Phi Dương .... A... người... Phi Dương.... ” Quân Thư Ảnh nức nở nói không ra lời, lại càng nhận thêm xung kích mãnh liệt.

” Gọi a, tiếp tục gọi. Quân Thư Ảnh ... gọi ta.” Sở Phi Dương vừa mạnh mẽ luật động vừa lên tiếng, ngay cả thanh âm cũng có chút kim chế không nổi mà có phần hung ác.

” A... ta... ta...” Quân Thư Ảnh thở dồn dập vài tiếng, đưa tay tìm xuống hạ thân. Sở Phi Dương nắm lấy tay y, cúi đầu liếm giọt nước trong suốt trên mi mắt y không biết là mồ hôi hay nước mắt, thấp giọng lầm bầm :” Không được.... người không được dùng tay...”

Quân Thư Ảnh nắm chặt tay Sở Phi Dương, ngẩng đầu lên, bị khoái cảm dằn vặt khiến cho có chút mê loạn. Sở Phi Dương một mực ở trên người y tàn sát bữa bãi, hạ thân hung hăng va chạm vào một điểm trong thân thể y, cảm thụ thân thể mềm dẻo dưới thân mỗi một lần đều không thể kiềm nén được cơn run rẩy.

Không bao lâu, Sở Phi Dương cảm thấy thân thể phía dưới cứng đờ, một cổ nhiệt lưu phun lên trên bụng dưới, tiểu huyết mềm nhũn ẩm ướt nóng bỏng kia cũng run rẩy xiết chặt. Sở Phi Dương hung hăng động vài cái, mãnh liệt động thân, tiết ở bên trong thân thể Quân Thư Ảnh.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, Sở Phi Dương có chút mệt mỏi đè trên người Quân Thư Ảnh, cảm giác được dục vọng nhuyển xuống mà trượt khỏi thân thể y, bàn tay khẽ vỗ về, khép hờ mắt lại có phần buồn ngủ.

Trong cơn mơ mơ màng màng chỉ thấy một bàn tay nhỏ bé ở trên mặt hắn nhẹ nhàng gãi gãi, Sở Phi Dương quay đầu tránh, nhưng cánh tay kia nhất định không buông tha mà truy đuổi. Sở Phi Dương chau mày, miến cưỡng mở mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm trắng trẻo của Tiểu Thạch Đầu hiện ra trước mắt, hai mắt mở lớn hiếu kỳ nhìn hắn.

” A!!!” Sở Phi Dương kinh hô một tiếng. Tiểu Thạch Đầu vào đây lúc nào? nó, nó, nó, có phải hay không nhìn thấy tất cả?!!

” Người kêu cái quỷ gì?” thanh âm của Quân Thư Ảnh vang lên trên đỉnh đầu, Sở Phi Dương ngẩng lên, Quân Thư Ảnh quần áo chỉnh tề đứng trước mặt hắn.

Hoàn hảo... hoàn hảo... Sở Phi Dương âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

!!!

Không đúng, có chỗ nào đó không thích hợp.

Sở Phi Dương lúc này mới có chút tỉnh táo nhìn lại xung quanh— về mặt đau khổ, hắn cứ nhiên còn đang trong dưng dục (bồn tắm). Đó chính là nói, chuyện vừa rồi —

” Ta thấy người lâu như vậy không có đi ra, còn tưởng rằng người chết đuối trong dưng đục đâu.” Quân Thư Ảnh lạnh nhạt nói, ” Nếu không có việc gì, người cứ việc ngâm nước đi a.” Quân Thư Ảnh nói xong, ôm lấy Tiểu Thạch Đầu vẫn đang vúi lấy mép thùng không chịu buông ra. Tiểu Thạch Đầu kêu ‘ A... a’, quơ hai cánh tay nhỏ bé mồm mĩm.

Sở Phi Dương chán nản mà tựa bên thành đục dưng, thở dài một tiếng—

Xuân sắc vô biên... hoá ra đều là trong mộng.

119. Chương 120: Phiên Ngoại 5

Sở đại hiệp gần đây vì mối quan hệ giữa hắn và Quân Thư Ảnh mà phiền não. Nghĩ cho kỹ, thái độ của Quân Thư Ảnh đối với hắn luôn một bộ không quan tâm, dường như sự tồn tại của Sở đại hiệp hắn kỳ thực cũng không đặc biệt đáng lưu ý.

Đối với Sở Phi Dương mà nói, Quân Thư Ảnh là tâm của hắn, chiếm trọn trái tim hắn. Đôi lúc đêm khuya tỉnh dậy, hắn luôn đem người bên cạnh ôm chặt lấy, xúc cảm ấm áp mềm mại trong lòng kia an tâm không gì sánh được. Khẽ vuốt ve thân thể y, khẽ hôn lên trán y, gương mặt, rõ ràng nam nhân đó cũng giống như hắn võ nghệ cao cường, cũng không mềm mại nhỏ bé yếu ớt, nhưng luôn khiến hắn muốn che chở yêu thương chiều chuộng, lúc đối mặt y thì không biết phải làm thế nào mới có thể thổ lộ yêu thương tràn ngập của mình. Thế nhưng xem ra với Quân Thư Ảnh, Sở đại hiệp chỉ có thể dùng một lời: không cần thiết.

Ôi thương thay, thật đáng buồn thật đáng buồn.

Có lẽ từ khi quen biết tới nay, Quân Thư Ảnh chỉ có một lần duy nhất lo lắng cho hắn, chính là lúc hắn bị thương nặng gần chết.

Chung quy vẫn phải tìm cách khiến cho y một lần thương tiếc mới tốt, Sở Phi Dương ai oán mơ tưởng. Nhưng với võ công hiện giờ của hắn trước đây sao thể sánh bằng. Từ trước đã là thiên hạ đệ nhất không có đối thủ, bây giờ vì một lần nhân duyên mà dĩ hoạ đắc phúc, lại càng đạt tới trình độ siêu phàm. Muốn thụ thương, nói thì dễ làm mới khó.

Sở Phi Dương là thật tâm phiền não vấn đề này, lại không biết Thiên Nhất giáo giáo chủ bị hắn kéo tới nghe hắn tố khổ từ lâu đã âm thầm nghiên rằng.

” Muốn thụ thương, cũng không khó.” Thanh Lang nghiêng người liếc nhìn Sở Phi Dương, ” Cầm thái đao (đao làm bếp) tự cấp tự túc đi. Muốn trọng thương mức nào thì đả thương mức đó.” (Anh Lang chữi xéo hay ra phết)

” Không được, ta có chân khí hộ thể. Muốn tự sát cũng không chết được.” Sở Phi Dương cau mày than thở.

Khoé môi Thanh Lang giật giật. Người! con mẹ nó được tiện nghi còn khoe mẽ! Đương nhiên, hắn chỉ có thể tự ngấm mà thôi.

Thanh Lang đặt ngọc bôi (chén ngọc) quý giá trong tay xuống, thương tiếc mà sờ sờ vết nứt trên bề mặt bị chính mình tạo ra, bất đắc dĩ nói ” Sở huynh, người còn không hiểu sao, Quân Thư Ảnh là loại người gì? Hắn đối với người cam nguyện là người bên dưới, còn sinh cho người một tiểu tử béo tròn như vậy, người còn muốn thế nào? !”

” Chưa đủ, chưa đủ.” Sở Phi Dương thần tình ngưng trọng lắc đầu, ” Yến Kỳ đối với người ngoan ngoãn phục tùng, người đương nhiên không hiểu khó khăn của ta. Ai!!!”

” Nếu hắn phải đợi người chết mới biết thương tâm, vậy người giả chết đi.” Thanh Lang tức giận lên tiếng.

” Không ổn, không ổn.” Sở Phi Dương trầm ngâm suy tư trong chốc lát, lại lắc đầu nói : ” Ta thương hắn, kính hắn, ta tuyệt đối sẽ không lừa dối hắn. Quên đi, người như người, nói người cũng không hiểu.”

Răng rắc. Ngọc bội tinh xảo trong tay Thanh Lang rớt cuộc cũng ‘thọ chung chính thất’ (tiêu tan, đi đời nhà ma đó)

***

Quân Thư Ảnh phong trần mệt mỏi từ bên ngoài trở về. Trước đó vài ngày hắn nghe lời đồn đại về một thành nhỏ cạnh biên cương không hiểu từ đâu mà xuất hiện rất nhiều bảo vật, liền động tâm. Hơn nữa ở trong biệt viện này nhàn rỗi đã lâu, một thân gân cốt sắp lười nhác tới mức nằm. Lúc này Sở Phi Dương cũng không ở nhà, liền viết một phong thư, gửi đi, còn đem Tiểu Thạch Đầu gửi cho hàng xóm là một hộ thợ săn tốt bụng trông giúp, rồi một mình rời đi. Đi hơn một tháng, thu hoạch cũng không ít, cướp đoạt được rất nhiều tài bảo cùng thần binh bí tịch, còn giúp Tiểu Thạch Đầu làm một viên đá đồng noãn hạ lương (1). Tuy rằng không biết là vật gì, thế nhưng hắn là thứ phi phạm. (đồng thì ấm hè thì mát)

Tới trước cửa tiểu viện nhìn vào, đại môn vẫn đóng chặt, trước cửa lá rụng đầy, y hệt lúc hắn rời đi. Quân Thư Ảnh nhíu mày, liền đi đón Tiểu Thạch Đầu trở về trước. Khước từ lời mời nhiệt tình của hàng xóm mời hắn ở lại dùng cơm chiều, Quân Thư Ảnh ôm Tiểu Thạch Đầu vẫn đang buồn ngủ trở lại biệt viện, đem Tiểu Thạch Đầu đặt lên giường, liền đi xem xét những thứ mới mang về.

Giữa đám bảo vật khiến cho người ta chú ý nhất chính là một thanh trường kiếm hình dáng rất cổ, dày và nặng, nhưng không kém phần sắc bén. Trước đây ở trong đồng thần binh lợi khí vô giá, nó lẳng lặng nằm trong một góc, nhưng vẫn hiển lộ tư thế vương giả xuất trần. Quân Thư Ảnh liếc mắt nhìn nó. Đưa tay cầm thanh trường kiếm hướng về phía cửa sổ, lại thấy lưu quang tràn đầy màu sắc, khiến người say mê.

Chợt nghe từ viện môn truyền đến một hồi thanh âm khác lạ, Quân Thư Ảnh trong lòng cảnh giác, đưa tay vỗ ám cách nơi đầu giường, ván giường từ từ lật lại, Tiểu Thạch Đầu cũng đã tỉnh, dùng bàn tay nhỏ bé dụi dụi mắt, bởi vì ván giường đang dựng lên mà nghi hoặc ‘A’ một tiếng.

Quân Thư Ảnh đến gần sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi tử, dịu dàng cười nói ” Tiểu Thạch Đầu ngoan, đừng lên tiếng. ” liền vỗ một cái vào ám cách (cơ quan ngầm), ván giường lập tức trở về nguyên trạng.

Quân Thư Ảnh đi ra phía cửa, đã thấy Thanh Lang tiến đến trước mặt, sưng sốt một chút, hắn nghi hoặc nói ” Người... “

Thanh Lang hướng hắn khoát tay áo, xoay người về phía sau. Hai tên thủ hạ của Thiên Nhất giáo đang khiêng một người đi vào.

” Đặt xuống mặt đất, buông xuống!buông xuống.” Thanh Lang ra lệnh. Lại xoay người nói với Quân Thư Ảnh ” Sở Phi Dương sắp chết, người chăm sóc hắn đi.”

” Cái gì?” Quân Thư Ảnh hoảng sợ lên tiếng, ” Thanh Lang, người lại có quỷ kế gì?”

Thanh Lang tà tà cười ” Ta nếu có quỷ kế gì, thì trực tiếp giết Sở Phi Dương, bắt người về bầu bạn với Yến Kỳ, người thấy được không?”

Quân Thư Ảnh trong mắt hàn quang chợt loé, thân hình khẽ động, vài đạo sắc bén đánh úp về phía Thanh Lang. Thanh Lang xoay người, từ trong ống tay áo giữ ra vài cây ám khí, bất đắc dĩ nói ” Đúng là không biết đùa. Bỏ đi, ta đi đây, hảo hảo chiếu cố trưởng phu của người đi.”

Quân Thư Ảnh chán ghét nhìn bóng lưng Thanh Lang rời đi, đợi tới khi hắn cùng hai thủ hạ hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, mới ngồi xổm xuống, đem người đang nằm trên mặt đất lật lại.

Sở Phi Dương sắc mặt trắng bệch, vẫn đang hôn mê.

” Sở Phi Dương ?!” Quân Thư Ảnh hô một tiếng, đương nhiên không có tiếng trả lời. Hắn khẽ thở dài, liền đem Sở Phi Dương đặt lên giường, xem xét qua loa một lượt. Sở Phi Dương khí tức yếu ớt, mạch tượng bất ổn, dường như thực sự bị thương không nhẹ.

Quân Thư Ảnh trong lòng hoảng sợ. Không ngờ còn có người có thể đả thương Sở Phi Dương, mà người này là địch không phải bạn, thực sự không ổn, từ nay về sau càng phải thận trọng hơn.

Lúc này Sở Phi Dương ở trên giường cũng cử động, cau mày hừ nhẹ một tiếng tỉnh lại.

” Người tỉnh. Là ai đã thương người? Người vì sao lại trêu chọc tới cường địch như vậy?” Quân Thư Ảnh không hài lòng nói.

Sở Phi Dương khó khăn muốn ngồi dậy, Quân Thư Ảnh chỉ ở một bên lẳng lặng nhìn, Sở Phi Dương nhồm lên được một nửa lại ngã trở về giường, chật vật mà ho một trận. Quân Thư Ảnh thờ ơ một lát, cuối cùng cũng than nhẹ một tiếng nghiêng người về trước giúp hắn thuận khí.

Sở Phi Dương rốt cục cũng thở đều đặn, bởi vì vừa ho khan một trận nên mặt đỏ bừng. ” Sắc mặt của ta thoát nhìn ra sao? ” Sở Phi Dương mở miệng hỏi.

Quân Thư Ảnh tỉ mỉ quan sát một chút, trả lời ” Thật không tốt.”

Sở Phi Dương lại hỏi ” Vậy người cảm thấy thế nào?”

” Cái gì?!” Quân Thư Ảnh khó hiểu nhíu mày.

Quân Thư Ảnh trên mặt trong mắt nào có nửa điểm yêu thương? ! Sở Phi Dương thất vọng lắc đầu nói: ” Không có việc gì.”

Quân Thư Ảnh mở miệng ” Lần này người chọc tới đối thủ lợi hại như vậy, sau này hẳn có phiền phức. Người vận khí điều tức trước đi, phải mau chóng khôi phục mới tốt.”

Nói xong liền đứng dậy. Sở Phi Dương kéo tay hắn, vội la lên: ” Người đi đâu?”

Quân Thư Ảnh cảm thấy quái lạ ” Người phải chữa thương, ta đương nhiên không tiện quấy rầy.”

” Ta không chữa thương.” Sở Phi Dương phẫn nộ.

” Vì sao?!” Quân Thư Ảnh khó hiểu, rồi đột nhiên lại như hiểu rõ, gật đầu nói : ” Cũng phải, người không cần chữa thương. Nguồn nội lực trong cơ thể người hẳn bảo hộ người chu toàn.”

” Người chính là thấy ta không chết được phải không?!” Sở Phi Dương buông tay Quân Thư Ảnh, trong lòng tức tối.

Quân Thư Ảnh sắc mặt thoát nhìn rất khó coi, cau mày không nói.

Hai người im lặng trong chốc lát, Sở Phi Dương đột nhiên đưa tay kéo Quân Thư Ảnh, nhưng vì không có khí lực, nên Quân Thư Ảnh chỉ bị kéo lệch về phía giường. Quân Thư Ảnh thực sự nổi giận, dùng sức thoát khỏi Sở Phi Dương, lại không biết động đến chỗ nào của hắn, khiến Sở Phi Dương buột miệng kêu ‘ Đau ’ một tiếng. Quân Thư Ảnh vội vàng không dám động. Sở Phi Dương thấy hắn đứng yên, lại liều mạng đem hắn lôi lên giường đặt ở dưới thân. Quân Thư Ảnh bất đắc dĩ nói ” Sở Phi Dương, người phát bệnh điên gì vậy?”

Sở Phi Dương cũng không trả lời, ra sức mà lôi kéo. Quân Thư Ảnh nhìn hắn thở mệt nhọc, cũng không biết rốt cuộc hắn bị thương ở chỗ nào, nên không dám giãy dụa, cuối cùng cũng ốm ờ mà nằm dưới thân Sở Phi Dương.

” Nghiễm nhiên đi hơn một tháng bất vô âm tín. Ta nhớ người muốn chết. Để ta làm.” Sở Phi Dương nhe răng trợn mắt nói.

Quân Thư Ảnh chống đỡ thân thể Sở Phi Dương đang ép xuống, lên tiếng nhắc nhở ” Thương thế của người..... “

” Không chết được.” Sở Phi Dương đỏ mắt nói, tàn bạo mà hôn xuống. Quân Thư Ảnh nghe thấy Sở Phi Dương đôi lúc vô thức mà hút không khí, trong ngực cũng thay hắn đau đến phát hoảng. Bất quá nếu chính hắn đã không thèm để ý, thì y cũng không vì hắn mà khẩn trương. Hơn một tháng không gặp, dù mong nhớ hẳn không phải chỉ mình Sở Phi Dương ....

***

Màn trường lụa hoa, hương thơm dịu dàng. Đây là một gian trong kỹ viện lớn nhất thành nhỏ.

Thanh Lang tay trái ôm một nam nhân mỹ lệ đang nơm nớp lo sợ, tay phải cầm chén rượu ấm nhẹ nhàng đong đưa, bất đắc dĩ nhỏ giọng nói, cũng không biết đang đọc thoại hay là nói với nam nhân đang sợ sệt

không dứt trong lòng mình ” Vì sao a, con người phải biết thế nào là đủ. Hấn- cái tên kia đi ra ngoài cướp đoạt còn biết đem về cho tướng công một thanh trường kiếm. Còn người thì sao? Người lại làm gì? Người vào lúc ta không biết lại đem tiền của ta ra ngoài đánh bạc phiêu kỹ. Ta phải bắt người làm gì đây, Yến Kỳ... “

Mây qua mưa dứt, trong phòng tràn đầy xuân sắc.

Sở Phi Dương từ phía sau ôm Quân Thư Ảnh vào lòng ngực, nắm lấy một tay y đưa lên chậm rãi gặm cắn. Quân Thư Ảnh từ từ nhắm lại hai mắt, chờ đợi dư vị đi qua, mới mở miệng: ” Lần này ta ra ngoài, có đem về cho người một thanh bảo kiếm.”

” Thật không?” Sở Phi Dương nỉ non, ” Người đã nhìn hấn là thứ tốt nhất.”

Quân Thư Ảnh cười cười lại nói ” Còn đem cho Tiểu Thạch Đầu.... “

Quân Thư Ảnh đột nhiên im lặng, thân thể cũng cứng đờ.

” Làm sao vậy?!” Sở Phi Dương phát giác dị trạng của hấn, vội vàng ân cần hỏi.

Quân Thư Ảnh nhắm chặt hai mắt, khổ sở lên tiếng: ” Tiểu Thạch Đầu trong ám cách dưới ván giường...”

*****

Tác giả- lời cuối sách: Sở đại hiệp, quân giáo chủ, tuy rằng tiểu công phải đào tạo từ thơ ấu... nhưng các người làm cha thế này..... hài tử trưởng thành sẽ là dạng gì a...

120. Chương 121: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [1]

Đạo gần đây trên giang hồ phong vân tái khởi. Trường Giang nổi sóng, một bang phái thần bí- Chân Thủy Môn đột nhiên hưng khởi, đồng thời nhanh chóng trở thành thế lực không thể coi thường trong chốn võ lâm. Môn hạ Chân Thủy Môn mỗi người đều võ công cao cường, hành sự không giống lẽ thường, bất chính bất tà. Vô luận là chính đạo hay hắc đạo, đều coi Chân Thủy Môn là một đối thủ cần đề phòng.

Thông thường, một môn phái như vậy, hành tung đều là quỷ dị phiêu hốt bất định. Thế nhưng Chân Thủy Môn Chủ lại vô cùng kiêu ngạo, đi đến đâu cũng chú trọng việc phô trương thanh thế. Nơi đến không thể thiếu ngàn người mở đường, lụa mỏng phát phối, hoa tung đầy trời, hương khí vờn quanh. Không ra tay thì thôi, vừa ra tay, như tiên hạ phàm phiêu nhiên uyển chuyển, chỉ trong nháy mắt bằng thời khắc hái một cành hoa cũng đủ đoạt mệnh người. Chưa bao giờ thấy Chân Thủy Môn Chủ thảm bại, có chăng chỉ là bộ dáng ưu nhã thông dong, thật sự giống như tiên tử trên thiên đình.

Nếu chỉ vì thế, cũng không đủ để nhân sĩ giang hồ thực lòng bái phục đối với việc nàng tự xưng danh Giang hồ đệ nhất mỹ nhân. Mà bởi vì nàng có khuôn mặt mỹ diệu vô song, dáng người uyển chuyển độc nhất vô nhị. Sóng mắt lưu chuyển, mỗi lúc giơ tay nhắc chân, đều hiểu lộ phong tình khiến cho người khác thần hồn mê đảo.

Giang hồ đệ nhất mỹ nhân hiện nay, đương nhiên thuộc về Chân Thủy Môn Chủ- Phinh Đình tiên tử.

Đương nhiên giang hồ nhiều mâu thuẫn, cũng có người vẫn không quên được Mai Hân Nhược người từng được xưng danh đệ nhất mỹ nhân. Nhưng Mai tiểu thư từ lâu đã được gả cho người khác. Cho dù chưa gả, thì với tính tình dịu dàng hiền thực của Mai Hân Nhược, cũng không đi tranh giành danh xưng đệ nhất hư vô này. Nhưng Phinh Đình tiên tử thì khác. Nàng gần như đi khắp nơi để tranh đoạt danh vị, còn phô trương thanh thế, như thể rất sợ còn có người không biết nàng hiện nay được giang hồ công nhận là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Mỗi khi có một vài nhân sĩ giang hồ trong lúc buồn chán đem mấy đề tài vớ vẩn này ra bàn tán, đối với hành động của Chân Thủy Môn Chủ cũng chỉ cười cười cho qua, cho rằng như vậy vốn là thiên tính của nữ

hài tử. Thiên tính này thậm chí khiến nàng một lãnh diễm nữ tử cũng có vẻ đáng yêu gần gũi hơn.(lãnh diễm: đẹp nhưng lạnh lùng)

Nhưng, mặc cho trên giang hồ dậy sóng, người vốn luôn đứng nơi đầu sóng ngọn gió, nam nhân đứng đầu chốn giang hồ vốn có thể phiêu giang đảo hải, hiện giờ lại giống như mọi nam nhân thành gia bình thường khác, mang một trúc y nằm dưới bóng mát đại thụ trong sân nhà hóng gió, thuận tiện coi chừng bảo bối nhi tử tràn đầy sinh lực.

Tất nhiên, hắn cũng không phải cả ngày nhàn rỗi chơi bởi lêu lổng. Sáng sớm ngày hôm nay hắn vừa đem số ngân lượng do hành hiệp trợ nghĩa trong tháng này cướp đoạt từ đám hắc thương sơn tặc giao cho người kia bảo quản. Chính là, từ trước đó vài ngày sau chuyện của Thủy Nguyệt cô nương ở Noãn Hương Các, hắn đâu dám giữ lại tiền riêng. Thực hận không thể mỗi lần đều đem y phục từ trong ra ngoài lột sạch cho y nhìn, để chứng minh chính mình tuyệt đối không có lưu lại dù chỉ một xu.

Bất quá Quân Thư Ảnh căn bản không quan tâm, từ đầu tới cuối chỉ có mình hắn nóng lòng biểu lộ trung tâm một lòng. Sở Phi Dương không nói cũng không hỏi. Y không so đo hắn là chuyện tốt... thế nhưng không phải y nên tính toán mới đúng hay sao ? Y vì sao không cùng ta tranh cãi?! Sở đại hiệp vô cùng mâu thuẫn và vướng mắc.

Tiểu Thạch Đầu đang vin trên ngực cha, đem khuôn mặt tuần tú của hắn trở thành trò chơi mới, hết nắn lại véo, thỉnh thoảng giống như phát hiện ra điều gì thú vị, trợn to đôi mắt đen tròn hét lớn một tiếng.

Sở Phi Dương bật cười, đem cánh tay nhỏ bé trắng như màn thầu của Tiểu Thạch Đầu lên nhẹ nhàng cắn một chút, lại bị nhi tử giẫy ra, tiếp tục tìm tòi trên mặt hắn. Hết lần này đến lần khác, phụ tử hai người chơi đùa đến bất diệc nhạc hồ.

Tiếng bước chân vang lên, nơi khoé mắt xẹt qua một mảnh y trang màu xanh nhạt, một đôi giày trắng noãn rơi vào giữa tầm nhìn.

Quân Thư Ảnh xoay người lại ôm Tiểu Thạch Đầu, thuận tay đem chùm nho vừa mới rửa sạch bỏ vào lòng Sở Phi Dương. Vài lọn tóc dài buông xuống, lướt qua mặt Sở Phi Dương. Sở Phi Dương len lén cầm lấy một lọn đặt bên môi hôn. Tiểu Thạch Đầu kêu ‘ A..a’ tỏ ý không thuận theo, Quân Thư Ảnh vỗ vỗ nhẹ nhi tử, mở miệng nói: ” Ngoan, không nên làm ồn để cha người dưỡng thương.”

Sở Phi Dương hái một quả nho nhìn ngắm một lát, bên ngoài lớp vỏ trơn nhẵn vẫn còn mang theo chút bọt nước, trong suốt lóng lánh. Bỏ vào trong miệng, giữa vị ngọt còn có chút vị chua tràn ngập khoang miệng. Chính tay y rửa qua, cũng mang theo vị đạo của y ...

” Thương thế của người sao rồi? Quân Thư Ảnh lên tiếng hỏi.

” Tốt hơn nhiều.” Sở Phi Dương đưa tay nhấn bụng một cái, chân mày cau lại. Đây đương nhiên không phải hắn giả bộ để tranh thủ sự quan tâm, mà thực sự bị thương không nhẹ. May nhờ có nội lực hộ thể, bằng không chỉ sợ phải nằm liệt trên giường mười ngày nửa tháng.

” Biết rõ bản thân trên giang hồ gây thù chuốc oán vô số, cũng không chịu lưu tâm.” Quân Thư Ảnh hừ lạnh một tiếng, ” Nếu như để cho người khác biết Sở Phi Dương người bị một ông lão tám mươi tay không tác sát đã thương thành như vậy, đúng là thành trò cười.”

Sở Phi Dương bất đắc dĩ cười nói: ” Chỉ trách ta nhất thời mê muội, không nhìn ra lão yêu kia cải trang. Nhìn qua chỉ là một lão nhân đáng thương, trong lúc cấp bách ta cũng không có suy nghĩ nhiều, cho nên mới bị hắn qua mặt.”

Quân Thư Ảnh cười lạnh ” Dưới tình thế cấp bách giết đi là xong. Biết vì cái gì mà người tốt thường không thọ mệnh không? ! Lòng tốt của người sớm bỏ đi, bằng không dù có thần công tái thế cũng không bảo hộ được tính mệnh của người.”

Sở Phi Dương khẽ cười, nếu nhắc đến người tốt thường không sống lâu, là nói chính mình tự chuốc họa sao?! Bất quá hắn không dám nói ra miệng, đưa tay lôi Quân Thư Ảnh ngồi bên cạnh mình, ôm lấy eo hắn, cảm giác phần bụng mềm mại dưới tay có chút thay đổi không thể nhìn ra bằng mắt, thỏa mãn lên tiếng ” Đúng vậy đúng vậy” Rốt cuộc cái gì đúng vậy, chỉ có Sở đại hiệp hắn biết.

Hai người ngồi tựa vào nhau, Sở Phi Dương vừa nói chuyện trên trời dưới biển, vừa đem nho lột sạch vỏ đưa đến bên miệng Quân Thư Ảnh, thỉnh thoảng lại bóp chút nước nho bón cho Tiểu Thạch Đầu đang ngo ngậy trong lòng Quân Thư Ảnh.

Cứ như vậy cho tới buổi tối, trên bầu trời đầy sao, gió cũng bắt đầu man mát, thổi tới trên người từng trận sáng khoái.

” Thư Ảnh, có một chuyện_____” Sở Phi Dương khẽ vuốt ve Quân Thư Ảnh đang thoải mái dựa trên người mình, dùng thanh âm thì thầm rủ rỉ.

” Ân?!” Quân Thư Ảnh hơi quay đầu lại, nhãn đôi mày thanh tú.

” Hai ngày nữa ta phải ra ngoài một chuyến. Tháng trước khi xuất môn, có cố nhân nhờ ta giúp đỡ. Ta đã đáp ứng rồi, đợi vết thương bình phục ta sẽ lên đường.”

” Là người nào?” Quân Thư Ảnh nhũ mày hỏi ” Nhờ chuyện gì?”

” Chân Thuỷ Môn. Người hẳn đã nghe giang hồ đồn đại về nó.” Sở Phi Dương hôn lên đỉnh đầu Quân Thư Ảnh, ” Bọn họ có vẻ cũng không cấp bách. Chắc không phải đại sự gì. Nếu nhanh chỉ bảy tám ngày là có thể trở về.”

” Đã như vậy, thì tùy người.” Quân Thư Ảnh cũng không nói tiếp. Ba người ngồi lại trong sân thêm một lát, chỉ đến khi Tiểu Thạch Đầu cuối cùng cũng ngủ, Sở Phi Dương bế nhi tử về phòng đóng chặt cửa, trở về lại đem Quân Thư Ảnh đặt trên ghế tựa vuốt ve an ủi một phen.

Sáng sớm mấy ngày sau, Sở Phi Dương chuẩn bị một bọc hành lý gọn nhẹ, dẫn ngựa tới trước cửa.

Sở Phi Dương lên ngựa, cười cười hướng Quân Thư Ảnh phát phát tay, sau đó thúc ngựa rời đi. Tiếng vó ngựa càng ngày càng xa, đồng thời thân ảnh Sở Phi Dương cũng dần tiêu thất trong tầm mắt, giống như hoà tan vào trong cơn gió ban sớm.

121. Chương 122: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Độ Nhất Mỹ Nhân [2]

Chân Thuỷ Môn được kiến dựng trên Chi Vân Sơn.

Vị Phình Đình tiên tử kia theo đuổi mỹ cảm đến tận cùng, nên nàng ta cho trồng đủ loại hoa trên ngọn núi này, cho dù là mùa nào trong năm, Chi Vân Sơn luôn là trăm hoa đua nở, hương khí toả khắp núi, toàn bộ ngọn núi như được bao phủ bởi mây mờ ngũ sắc, đẹp như tiên cảnh.

Sở Phi Dương tới chân núi, liền thấy hơn mười mỹ nữ như hoa cùng một loại trang phục đứng xếp thành hàng chào đón.

” Các hạ là Sở Phi Dương- Sở đại hiệp phải không? Môn chủ đã đợi nhiều ngày. Sở đại hiệp, Mời.” Một nữ tử dung mạo diễm lệ tiến lên nghênh đón, cung kính thi lễ.

”Làm phiên cô nương dẫn đường.” Sở Phi Dương nhàn nhạt nói, đưa dây cương cho môn nhân đang tiến lên tiếp ứng.

Sở Phi Dương đi theo nữ tử dẫn đầu ven theo sơn đạo dốc ngược đi lên, các môn nhân khác đều cúi đầu liếm mi, yên lặng đi theo. Thế nhưng chỉ dựa vào bước chân mềm mại uyển chuyển cũng có thể nhìn ra, những người này đều thân thủ bất phàm, chỉ ít tu vi khinh công thuộc loại hiếm có trong giang hồ. Chỉ là người đứng đầu một môn phái như vậy, thì có phiên phức gì cần xin sự giúp đỡ của mình. Sở Phi Dương âm thầm suy nghĩ.

Hơn nữa trừ lần đó ra .....

Trên ngọn núi này, nơi nơi là người.

Sở Phi Dương ngẩng đầu liếc mắt nhìn một vòng, lại hồ hững cúi đầu hạ thấp tầm mắt. Có người đang quan sát hẳn. Không hiểu là địch hay bạn.

Sau một bụi hoa, một nữ tử mặt che lụa mỏng từ xa xa nhìn theo thân ảnh Sở Phi Dương.

” Ngươi hãy nhìn cho rõ. Đó chính là Sở Phi Dương, Sở Phi Dương chân chính.” Nàng kia mở miệng, thanh âm vô cùng duyên dáng, nhưng mang theo chút hàn lãnh của băng tuyết.

” Thuộc hạ sẽ đem mọi thói quen tác phong của Sở Phi Dương nắm rõ. Xin môn chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định không phụ sự tin tưởng của người.” Nam nhân đang quỳ một gối cũng có bóng lưng thon dài cao ngất.

***

Nhìn nét mặt Phình Đình tiên tử, Sở Phi Dương chỉ có thể nghĩ hai chữ, một là mỹ xinh đẹp), hai là cuồng (ngông cuồng). Nhìn kiểu gì, nàng cũng không giống một người đang gặp phiền phức.

” Sao vậy, Sở đại hiệp?! dung mạo của tiểu nữ có vừa mắt Sở đại hiệp?” Phình Đình tiên tử nằm dựa trên một giường đá nhỏ xung quanh bao vây bởi một tầng lụa mỏng, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, nụ cười thật xinh đẹp.

Sở Phi Dương tưởng ánh mắt đánh giá dò xét của mình khiến Phình Đình tiên tử kia không thoải mái, vội vã hạ thấp tầm mắt, ôm quyền thi lễ ” Tại hạ lúc nhìn người khác đều nhìn vào tay và mắt, chỉ là thói quen, vô ý mạo phạm giai nhân. Môn chủ thứ lỗi.”

Phình Đình tiên tử nghe vậy cười khê, tiếng như chông bạc, êm tai vô cùng ” Vậy Sở đại hiệp nhận thấy tiểu nữ là người thế nào? Hay là lại gần đây, nhìn kỹ một chút?”

Sở Phi Dương lắc đầu cười nói: ” không cần”

Phình Đình tiên tử ngồi thẳng dậy, tay nâng cằm, bộ dạng ngậy thơ hồn nhiên hỏi ” Nếu như vậy, Sở đại hiệp nói một chút xem, tiểu nữ là kiểu người gì?”

Sở Phi Dương khéo miệng hơi nhếch lên ” Mỹ nhân”

Phình Đình tiên tử che miệng khẽ cười ” Xem ra Sở đại hiệp cũng là người phong lưu. Biết rõ làm cách nào để khiến nữ nhân vui vẻ.” Nàng nói xong liền đi xuống, đi tới trước mặt Sở Phi Dương, nét mặt tươi cười cũng trở nên nhàn nhạt. Khoé miệng vẽn lên, tạo ra một hình cung đáng xưng là đáng tươi cười ngọt ngào, dung mạo trang điểm sắc bén yêu mị, lúc này cũng có chút dịu dàng.

Chỉ sau chốc lát, Chân Thủy Môn Chủ nhẹ nhàng lên tiếng ” Sở đại ca, huynh cảm thấy Phình Đình hôm nay, có xứng với danh hiệu Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân hay không?”

***

Quân Thư Ảnh cả ngày buồn bực ở trong biệt viện cảm thấy nhàm chán, chỉ là nội lực của y đang từ từ tiêu tán, còn phải trông nom Tiểu Thạch Đầu, cho nên cũng không dám tùy tiện ra ngoài lang bạt.

Thanh Lang thỉnh thoảng còn sai người mang tới vài loại đan dược kỳ quái, còn kèm theo một phong thư âm dương quái khí cho y hoặc Sở Phi Dương. Dược này đương nhiên là ném đi, còn thư gửi cho mình Quân Thư Ảnh chỉ tùy tiện nhìn qua rồi đốt. Mà gửi cho Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh có chút hoài nghi trong lòng nên mở ra nhìn một lần, lại thấy trong thư Thanh Lang nghiêm chỉnh chỉ dạy Sở Phi Dương làm cách nào để chăm sóc người đang mang thai, khiến y tức giận đến muốn thổ huyết.

Quân Thư Ảnh hung ác hồi âm, chỉ nói- người đã làm giáo chủ mà buồn chán như vậy không bằng để ta đoạt lại tự mình làm tốt hơn.

Thanh Lang trả lời cũng rất mau, thanh thoi nói- không nhàm chán bằng Quân huynh ở nhà đợi ngày sinh nở.

Rõ ràng có ý khích tướng, thế nhưng Quân Thư Ảnh cũng không muốn lo nghĩ cái gì nữa, chỉ muốn ngay lập tức đi giết Thanh Lang.

Chính vào lúc này Sở Phi Dương lại trở về. Quân Thư Ảnh đem thư đưa cho hắn xem, cảm hận nói ” Ta không đem Thanh Lang lột da rút gân huỷ đi xương cốt thì không thể giải hận.”

Sở Phi Dương nghe xong, trầm ngâm một lát mới lên tiếng ” Không biết Thiên Nhất giáo chủ lại có quỷ kế gì. Đây rõ ràng là khích tướng. Người đừng trúng kế của hắn.”

Quân Thư Ảnh nghe vậy nhướn mày ” Sao vậy?! Ta vẫn nghĩ quan hệ giữa người cùng Thanh Lang rất tốt.”

Sở Phi Dương nhíu mày nói ” Người không nên suy nghĩ nhiều. Ta sao có thể có quan hệ với Thiên Nhất giáo?!”

Quân Thư Ảnh cũng nhíu mày. Sở Phi Dương đối diện với tầm mắt Quân Thư Ảnh, bất đắc dĩ cúi đầu xoa xoa trán, than thở ” Ta có chút mệt nhọc. Hơn nữa vết thương cũ lại tái phát. Ta đi nghỉ ngơi trước, chuyện của người để khi khác hãy bàn.” Nói xong đứng dậy đi về phía hậu viện.

Quân Thư Ảnh cảm thấy có chút không hài lòng, ngay cả chuyện Thanh Lang cũng lười tính toán, vậy đem mấy bức thư này đốt quách cho xong.

122. Chương 123: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Độ Nhất Mỹ Nhân [3]

Vân Chi Sơn, Chân Thủy Môn.

Trong núi không phân biệt thời gian. Khắp nơi được biển hoa ngăn cách với chốn hồng trần, mỹ lệ tựa như tiên cảnh, lại có giai nhân tuyệt sắc ở bên, mỹ đến sắc bén lại đa tình. Nếu là trước đây, Sở Phi Dương tất nhiên thập phần vạn phần cam tâm tình nguyện phụng bồi. Hắn tự nhận bản thân là người thức thời, ý tốt như vậy, đương nhiên không nên tuý tiện khước từ. Thế nhưng hôm nay—

” Môn chủ, mỹ cảnh thật đẹp, ngày sau thưởng thức cũng không muộn, người mời tại hạ đến đây, rốt cuộc đã gây nên chuyện gì?” sau hai ngày dạo chơi ngắm cảnh, Sở Phi Dương cuối cùng cũng nhịn không được lên tiếng thúc giục.

Phình Đình tiên tử liếc khoé mắt nhìn hắn, che miệng cười khê ” Việc này ta là chủ còn không cấp bách, ngược lại Sở đại hiệp lại nôn nóng. Giang hồ vẫn nói Sở Phi Dương là người hào hiệp phóng khoáng nhất thiên hạ, lẽ nào hôm nay ở bên ngoài đã có điều gì mong nhớ?”

Nhân thần Sở Phi Dương bỗng nhiên xa vời vợi, một lát sau cười đáp ” Cũng không phải bên ngoài, là nội tức (1).” (1- vợ)

Ánh mắt Phình Đình tiên tử tối sầm, cúi đầu lên tiếng: ” Chuyện Võ Lâm đại hội ngày ấy từ lâu đã truyền khắp giang hồ, nhưng ta vẫn không tin, huynh sao có thể bị người khác trói buộc....”

Nàng ngẩng đầu, giơ những ngón tay thon dài trắng muốt lên, muốn vuốt ve khuôn mặt Sở Phi Dương, lại bị hắn lùi lại một bước.

Trên mặt Phình Đình tiên tử lộ ra vẻ thương tâm, nàng cười khổ ” Sở đại ca, thật sự đáng giá sao? Vì một ... nam nhân, huynh không thấy đã mất đi quá nhiều?”

Sở Phi Dương lắc đầu cười ” như người uống nước, ấm lạnh tự biết...”

” Đừng nói những... việc này nữa.” Phình Đình tiên tử lên tiếng ngắt lời hắn. Sau một hồi yên lặng, nàng ngẩng khuôn mặt mỹ lệ ngập tràn bi thương lạnh lẽo lên.

” Sở đại ca, huynh là thiên hạ đệ nhất hiệp nghĩa, cũng là thiên hạ đệ nhất vô tình.” Thanh âm của nàng biểu lộ thương tâm cùng trách móc, ” Có phải ngoại trừ người kia ra, cho dù tổn thương tâm của bất cứ ai, đều không quan trọng?!”

Sở Phi Dương nhíu mày thở dài ” Môn chủ”

” Đủ rồi.” Phình Đình tiên tử tiến lên nắm lấy cánh tay Sở Phi Dương, khổ sở nói ” Ta so với hắc gặp gỡ huynh trước, so với Mai Hân Nhược cũng gặp gỡ huynh trước, so với bất cứ ai cũng quen biết huynh trước. Vì cái gì lại trở thành như vậy? Mọi thứ ta làm, tất cả đều vì huynh. Mấy năm nay ta gắng sức, không phải vì một tiếng khách khí ‘Môn chủ’ của huynh hôm nay...”

Sở Phi Dương nhìn nữ tử diễm lệ trước mặt, sau khuôn mặt hoá trang mỹ lệ kia vẫn là nữ hài ngây thơ khờ khạo trước đây, nhưng lúc này lại dùng ánh mắt tràn ngập trách móc nhìn hắc.

” Phình Đình ....” Sở Phi Dương than thở.

Phình Đình tiên tử uất ức lên tiếng: ” Năm đó huynh từng nói, huynh muốn làm thiên hạ đệ nhất nhân, tương lai kết tóc se tơ cũng phải là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, mới có thể cùng huynh kề vai sát cánh, có thể cùng nhau tiêu ngạo giang hồ. Hôm nay ta đã làm được rồi, Sở đại hiệp ‘lời nói đáng giá ngàn vàng’ thế nhưng lại đơn phương đối với ta không giữ chữ tín.”

Sở Phi Dương đương nhiên nhớ kỹ, năm đó còn trẻ hết sức lòng bông mơ tưởng. Muốn công thành danh toại, toạ ứng mỹ nhân. Thế nhưng đây cũng không hẳn là hứa hẹn... loại chuyện này thật đúng là.... khó giải bày. Huống hồ bị ánh mắt như vậy nhìn, thực sự cảm thấy bản thân có lỗi với người ta. Sở Phi Dương cũng chỉ có thể áy náy bất đắc dĩ mà than thở: ” Xin lỗi.”

Phình Đình tiên tử cắn cắn môi, lại gục đầu xuống nói ” Ta lần này tìm huynh, không vì gì khác, chỉ muốn có một cơ hội.”

Sở Phi Dương có phần khó xử nhú mày, không tỏ rõ ý tứ.

” Ta không cam lòng.” Phình Đình tiên tử oán giận lên tiếng, tiến lên hung hăng tựa đầu vào lồng ngực Sở Phi Dương, kéo lại Sở Phi Dương đang giật mình muốn thoát ra, ” Đừng nhúc nhích!”

Cảm thấy thân thể trong lòng hơi run rẩy, tuy không nghe thấy thanh âm, nhưng dường như vẫn cảm nhận được nước mắt của nàng, Sở Phi Dương cũng chỉ có thể cứng đờ thân thể, do dự đưa tay vỗ vỗ đầu nàng coi như an ủi.

Phình Đình tiên tử lúc này thực sự nức nở ra tiếng, Sở Phi Dương đành để nàng dựa vào. Phía bên phải cách đó không xa có chút tiếng động thu hút sự chú ý của hắc, đem ánh mắt chuyển qua, nhưng chỉ nhìn thấy vài cành cây rung rung, giống như bị cơn gió vô tình lay động thực tự nhiên. Sở Phi Dương nhú mày, nhìn về phương đó có chút suy nghĩ.

***

Từ khi Sở Phi Dương trở về, Quân Thư Ảnh cảm thấy hắc có chút quái lạ. Thế nhưng quái ở chỗ nào, hắc cũng không rõ lắm.

Vẫn vẽ mặt chính nghiêm ngu ngốc, vẫn chăm sóc cho hắc và Tiểu Thạch Đầu. Nói có chỗ nào không giống trước đây, chính là... không còn cả ngày cuốn chặt lấy hắc. Không còn vẽ mặt chảy nước miếng mà trêu chọc hắc, cũng không có động tay động chân.

Lúc đêm khuya tĩnh lặng, Quân Thư Ảnh rốt cuộc cũng nghĩ ra chỗ không thích hợp. Từ lúc Sở Phi Dương trở về đã năm sáu ngày, thế nhưng đến bây giờ cũng chưa từng tới quấy rối hắc, thực sự rất không bình thường.

Quân Thư Ảnh ngồi nhồm dậy, phần bụng bởi vì đột nhiên động thân nên cảm thấy một chút khó chịu, hắc dùng tay nhẹ nhàng xoa xoa.

Đáng nhẽ Sở Phi Dương không đến trêu chọc hắc, hắc phải vui vẻ ung dung thoải mái. Thế nhưng Sở Phi Dương khác thường như vậy, chỉ sợ gặp phải phiền phức không thể giải quyết? Làm..... phụ thân của Tiểu Thạch Đầu, quan tâm đến người cha khác của nhi tử một chút cũng là điều nên làm.

Nghĩ như vậy, Quân Thư Ảnh đứng dậy khoác thêm y phục, bước trên hành lang đầy ánh trăng, đi về phía phòng Sở Phi Dương.

123. Chương 124: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Độ Nhất Mỹ Nhân [4]

Quân Thư Ảnh đẩy cửa bước vào, thả nhẹ cước bộ đi tới bên giường. Sở Phi Dương ở trong mộng cũng chau mày khiến cho hắn có chút lưu ý. Lúc y đi tới bên giường thì, Sở Phi Dương cũng giật mình tỉnh giấc, cảnh giác mà xoay người xuống giường, hét lên ” Ai?!”

” Là ta.” Quân Thư Ảnh đáp.

Sở Phi Dương thở phào nhẹ nhõm, kéo Quân Thư Ảnh ngồi xuống bên giường, đụng chạm với làn da cảm giác có chút lạnh lạnh : ” Buổi tối trời lạnh, cẩn thận một chút.”

Quân Thư Ảnh cười nói ” Ta không sao. Chỉ sợ người có việc.”

Sở Phi Dương nghe vậy nhướn mày ” Ta có thể có chuyện gì. Ngược lại là người mới có.” Sở Phi Dương nói xong đưa tay đặt ở trên bụng Quân Thư Ảnh cười nói ” Phải chú ý nhiều hơn.”

Quân Thư Ảnh hạ thấp tầm mắt, tựa hồ đang nhìn bàn tay đang đặt trên bụng mình kia. Sở Phi Dương thấy mình hành động lỗ mãng, giống như đang đối xử với nữ tử. Thường ngày cư xử với Thư Ảnh như vậy có lúc sẽ làm y tức giận, cũng có lúc y không để tâm. Chẳng biết lúc này Quân Thư Ảnh có chú ý hay không.

Nhưng không có. Quân Thư Ảnh chỉ hơi cúi đầu, Sở Phi Dương có thể thấy hàng lông mi hơi rung động. Y cũng không có ý tứ gạt đi. Sở Phi Dương liền nhẹ nhàng vì y xoa xoa.

Mỗi một lần hoài thai nội lực của Quân Thư Ảnh đều từ từ tiêu tán, cảm giác cũng khó chịu. Sở Phi Dương tận lực dùng nguồn nội lực chí dương của mình xuyên qua lòng bàn tay chậm chậm chảy vào cơ thể hắn.

Chẳng biết từ khi nào tư thế đã biến thành Quân Thư Ảnh tựa vào lòng hắn. Trên cổ bị những lọn tóc mềm mại lướt nhẹ qua, hơi thở thơm mát dường như quán quýt vương vấn như có như không, Sở Phi Dương chỉ cảm thấy có chút khó thở. Tận lực kềm chế lực đạo trên tay, bảo trì sự dịu dàng.

Ngoài cửa sổ có tiếng động rất nhỏ, cắt đứt bầu không khí mờ ám. Sở Phi Dương mạnh mẽ ngẩng đầu. Tuy cửa sổ đang đóng chặt, nhưng nhãn thần của hắn giống như mang theo phần nộ cùng oán hận, hung ác mà nhìn chòng chọc.

Quân Thư Ảnh tuy nội lực không còn bao nhiêu, nhưng thanh âm vừa rồi hiển nhiên cũng kinh động tới y. Y vừa định đứng dậy, lại bị Sở Phi Dương đứng dậy sớm hơn một chút đè lại xuống giường, sờ soạng một chút, cười nói ” Có lẽ là lũ mèo hoang quấy nhiễu chuyện tốt của người khác. Ta đi xem được rồi. Người ở chỗ này chờ ta.” Nói xong liền thông dong nhảy ra ngoài cửa sổ, một chút âm thanh cũng không có, chỉ có tiếng vỗ vào khung cửa, tựa như bị gió lay động.

Cho dù là thần thánh phương nào tới, Quân Thư Ảnh tuyệt không lo lắng Sở Phi Dương không đối phó được. Nằm dựa tại đầu giường, Quân Thư Ảnh chẳng biết từ lúc nào thiếp đi.

Lúc tỉnh lại đã là sáng sớm, ánh nắng nhàn nhạt, xuyên qua song cửa sổ chiếu vào trong phòng, ngoài cửa sổ tiếng chim hót líu lo vô cùng náo nhiệt. Bên hông còn có một cánh tay vắt ngang qua, ngón tay thon dài đặt trên bụng y, từ nơi tiếp xúc kia truyền đến cảm giác ấm áp. Rõ ràng thân hình hai người không kém là bao nhiêu, thế nhưng Sở Phi Dương vẫn cố đem y ôm vào trong lòng, khiến cho cả hai người đều không thoải mái.

Quân Thư Ảnh ngồi dậy, bóp bóp cánh tay có chút tê dại, Sở Phi Dương cũng đã tỉnh, cười khanh khách mà đem mặt áp sát tới, giả bộ than thở ” Thật là đáng tiếc...”

” Đáng tiếc cái gì? Quân Thư Ảnh khó hiểu lên tiếng hỏi.

Sở Phi Dương cười nói ” Đáng tiếc, thật vất vả người mới có một lần chủ động như vậy, lại bị đám mèo hoang không hiểu phong tình phá hủy. Càng quá phận hơn là người tự mình chạy tới, cứ nhiên ghé xuống giường ngủ vù vù, người muốn tưởng công ta ghen chết hay sao?!” Sở Phi Dương nói xong nghiêng người đem Quân Thư Ảnh đặt dưới thân, vẻ mặt tươi cười.

Quân Thư Ảnh nhú mày, hơi giãy dụa ” Lăn xuống. Giữa ban ngày ban mặt phát dục cái gì.”

Cuối cùng Quân Thư Ảnh cũng tránh khỏi người phía trên, xuống giường mở cửa sổ. Không gian trong phòng trở nên sáng rực, xua tan bóng tối lờ mờ. Chỉ còn Sở đại hiệp một mình rúc vào góc phòng hắc ám nâng một trái tim đau đớn vỡ thành từng mảnh.

Quân Thư Ảnh lắc lắc đầu, mình hắc là hoa mắt rồi mới có thể nghĩ người này trở nên khác thường, còn lo lắng Sở Phi Dương có nổi phiền toái quần thân. Hắc quả thực bình thường tới mức không thể bình thường hơn.

***

Chân thủy môn.

Phình Đình tiên tử tiếp nhận mật báo, cho hạ nhân lui xuống. Nhìn xong liền thuận tay thiêu huỷ tờ giấy nhỏ kia, khoé miệng lộ ra tiểu ý ” Tên Hắc Phong này, diễn kịch y như thật. Cho dù ở trước mặt ta, e rằng ta cũng không phân biệt được thực giả.”

Đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng ” Phình Đình “

Phình Đình tiên tử vội vã quay đầu lại, nhân tiện đem dùm tro tàn thả xuống làn nước dưới cây cầu.

Ánh mắt Sở Phi Dương đảo qua đám bụi trên mặt nước, nhìn về phía nàng lại hé ra khuôn mặt tươi cười, giông như lơ đãng mà hỏi thăm ” Cái gì vậy?”

” Không có gì. Mật báo về chút sự vụ môn phái mà thôi. Mấy thứ này tạm thời không thể để huynh xem.” Phình Đình tiên tử dịu dàng cười nói ” Trừ phi .... toàn bộ Chân Thủy Môn đều là của huynh, huynh muốn nhìn cái gì cũng được.” Nói xong liền nhẹ nhàng ghé qua.

Sở Phi Dương chớp động thân hình, đưa tay lễ độ mà hơi đỡ nàng một chút, ngay tức khắc đã thối lui. Tận lực xem nhẹ khuôn mặt mỹ lệ kia lộ ra thần sắc buồn bã, Sở Phi Dương xoay người sang chỗ khác, nhưng không cách nào khắc chế mà để lộ ra chút mệt mỏi cùng nụ cười cay đắng.

124. Chương 125: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [5]

Quân Thư Ảnh bởi vì một nguyên nhân rất rõ ràng nào đó mà tiêu hao phần lớn công lực, hiện nay đã không còn bao nhiêu, tuyệt thế võ công cũng chỉ còn là vài chiêu thức hoa mỹ mà thôi.

Không có nội lực, tất nhiên cũng không có tai thính mắt tinh như trước, có thể nhận biết được tiếng động rất nhỏ. Mặc dù như vậy, Quân Thư Ảnh cũng biết đình viện này không an tĩnh như vẻ bề ngoài của nó. Bởi vì Sở Phi Dương rõ ràng đang đề phòng cái gì đó. Thế nhưng mặc cho Quân Thư Ảnh hỏi bao nhiêu lần, đáp án của Sở Phi Dương vĩnh viễn là không có việc gì người không nên suy nghĩ nhiều. Khiến cho Quân Thư Ảnh nhìn không được mà bạo phát lửa giận.

” Nội lực của ta tuy hầu như không còn, nhưng ta chưa có mù. Người cả ngày dựng thẳng hai lỗ tai, khinh ta nhìn không thấy sao?” Quân Thư Ảnh tức giận đập bàn nói ” Rốt cuộc có chuyện gì ghê gớm, mà người lại dấu giếm ta như vậy?!”

Sở Phi Dương bật cười ” Cái gì mà cả ngày dựng thẳng lỗ tai? ! Cách nói của người sao kỳ quái vậy. Dù sao cũng là giai công tử tài hoa trác tuyệt, như thế nào càng ngày càng có phong phạm giống như đại nương bên hộ thợ săn láng giềng kia. Không được, sau này người không được hờ một chút là đem Tiểu Thạch Đầu sang gửi nàng trông nom.”

” Sở Phi Dương ” Quân Thư Ảnh nheo nheo con mắt, trong thanh âm đã mang theo vẻ bình yên trước cơn bão.

” Được rồi, được rồi, đừng nóng giận.” Sở Phi Dương nhìn sắc mặt y đã đông lạnh, tựa hồ thực sự tức giận không nhỏ, vội bước lên trước lên tiếng trấn an.

” Người đừng mong lừa gạt cho qua.” Quân Thư Ảnh cả giận ” Từ sau khi trở về hành động của người rất kỳ quái. Nếu không phải bộ da mặt này dày đến mức hiếm có ‘ độc nhất vô nhị’ , thì ta thật sự hoài nghi người có phải Sở Phi Dương kia hay không.”

Sở Phi Dương nhếch nhếch khoé miệng ” Lại suy nghĩ nhiều rồi.” Nói xong đưa tay ôm lấy Quân Thư Ảnh, bàn tay đặt trên cái bụng hơi lộ ra của y, cười nhẹ ” Đều là do vật nhỏ này ảnh hưởng. Người nên thả lỏng tâm tình, chờ sau khi sinh hạ, người sẽ biết chưa có gì thay đổi, người chỉ là... mẫn cảm thời kỳ thai nghén thôi.”

” Cút!” Quân Thư Ảnh chán ghét đẩy Sở Phi Dương ra. Y muốn đem mọi chuyện nói cho rõ ràng, nhưng Sở Phi Dương không bao giờ chịu cự xử nghiêm túc. Điều này làm y khó có thể bình tâm tĩnh khí.

Tiểu Thạch Đầu đang tự mình chơi đùa trên chiếc chiếu, bị hai người ồn ào làm cho kinh động, mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn qua bên này, nghi hoặc kêu lên ” A?”

Sở Phi Dương cười cười, đang muốn đi qua, lại thấy Tiểu Thạch Đầu khó khăn nhồm người dậy, trong tay vẫn xách món đồ chơi, hơi run rẩy đi qua, ngay lập tức... ngã vào lòng Quân Thư Ảnh, giãy dụa muốn được bế.

Quân Thư Ảnh ôm thân thể bé nhỏ mập mạp của nhi tử lên. Tiểu Thạch Đầu tựa vào trong lòng y, kêu lên thoả mãn, tiếp tục nghịch ngợm món đồ chơi trong tay, cái miệng hơi mở ra đã lại muốn chảy nước miếng.

Sở Phi Dương nhìn một loạt hành động của tiểu nhi tử, lắc đầu lên tiếng ” Tiểu tử này cũng quá lanh lợi.Nhỏ như vậy đã biết khoe mẽ rồi.”

Quân Thư Ảnh chỉ lãnh đạm nhìn hẩn một cái, cũng không có phản ứng. Sở Phi Dương lừa gạt khiến lòng y tràn đầy lửa giận, nếu đã không thể hỏi gì từ Sở Phi Dương thì y cũng chẳng thêm mở miệng.

Sở Phi Dương biết mình đã chọc giận Quân Thư Ảnh, ngượng ngùng sờ sờ mũi, đi lại gần, xoa xoa khuôn mặt Quân Thư Ảnh nói ” Đừng nóng giận. Ta sẽ thẳng thắn còn không được sao?” Quân Thư Ảnh chán ghét né một chút, Sở Phi Dương cũng lờ đi, từ trong lòng y ôm lấy Tiểu Thạch Đầu, cười nói ” Ta đem tiểu tử vướng víu này khoá lại đã. Chờ ta trở lại cùng người đóng cửa nói chuyện thẳng thắn.”

Tiểu Thạch Đầu ở trong lòng Sở Phi Dương giãy dụa, hướng Quân Thư Ảnh vươn hai tay nhỏ bé kêu ‘A’ ‘a’ . Sở Phi Dương giữ đại chưởng nắm lấy hai cánh tay nhỏ bé của nhi tử, đưa đến bên miệng nhẹ nhàng cắn, cười nói ” Giả bộ ngoan ngoan cũng vô dụng. Cha người sợ tiểu quỷ người ở đây sẽ trở ngại chuyện tốt của đại nhân.”

Nói xong liền quay đầu nhìn về phía Quân Thư Ảnh, đã thấy y ra vẻ khinh thường quay mặt đi. Sở Phi Dương cười nói ” Chờ ta trở lại. Ta nhất định hảo hảo thẳng thắn thừa nhận mọi chuyện với người.” Nói xong liền ôm Tiểu Thạch Đầu không chịu thuận theo ra cửa.

Chờ hẩn quay về rồi thì, Quân Thư Ảnh quả nhiên không còn ở trong phòng. Sở Phi Dương xoa xoa mi tâm, lộ ra một tia cười khổ.

Liên tiếp mấy ngày, sắc mặt Quân Thư Ảnh cũng không vui vẻ. Sở Phi Dương nói gì cũng mặc kệ, mặc cho hẩn da mặt dày nhiều lần trêu chọc, cũng coi như không.

Quân Thư Ảnh càng ngày càng không chịu nổi hẩn quấy rầy, tận lực né tránh hẩn. Sở Phi Dương cũng thức thời mà không tới làm phiền y, mỗi ngày đều cùng Tiểu Thạch Đầu chơi đùa, ba ngày thì có hơn hai ngày không nhìn thấy Quân Thư Ảnh.

Thái dương giữa trưa thật gay gắt, Sở Phi Dương trốn dưới bóng râm, mặc cho Tiểu Thạch Đầu ở trên người hẩn bò qua bò lại. Đột nhiên tiếng xé gió vang lên, Sở Phi Dương mở choàng mắt, đưa ngón tay kẹp lấy, là một tờ giấy được vo tròn. Vừa mở ra nhìn, sắc mặt đột nhiên sa xám xuống.

Tiểu Thạch Đầu hiếu kỳ đi tới nhìn, vươn tay muốn kéo tờ giấy kia. Sở Phi Dương nhẹ nhàng mở ra ngón tay non mềm mướt của nhi tử, rút tờ giấy ra, dùng nội lực đem nó tán thành bột phấn, gạt đi về âm trâm trên mặt, tiếp tục cùng Tiểu Thạch Đầu chơi đùa.

***

Chân thủy môn.

Hắc y nhân cung kính quỳ trên mặt đất, Phình Đình tiên tử nhìn vào tấm gương tinh tế cẩn thận tô tô vẽ vẽ hoá trang khuôn mặt, nhàn nhạt hỏi ” Mặt tìn đã giao đến tay Hắc Phong chưa?”

” Bẩm môn chủ, đã giao.” Tên thuộc hạ lên tiếng trả lời.

” Tốt.” Phình Đình tiên tử cười nói ” Lúc trước bởi vì sợ Quân Thư Ảnh nghi ngờ, cho nên mới để Hắc Phong chuyên tâm đóng vai Sở đại ca, không cần đúng giờ bẩm báo với ta. Ngược lại khiến các người hao phí tinh lực, vừa giám sát lại vừa phải truyền tin.”

” Thuộc hạ cam lòng vì môn chủ mà nhảy vào dầu sôi biển lửa, máu chảy đầu rơi!” hắc y nhân lớn tiếng biểu lộ trung tâm.

Phình Đình tiên tử vui vẻ nói ” Hảo, tốt lắm. Các người cùng Hắc Phong đều là thân tín của ta. Dù sao Sở đại ca sớm muộn cũng là của ta, nếu Hắc Phong thực sự thích Quân Thư Ảnh kia, hẳn chắc chắn không vì bản thân mình. Ta sợ hắn đầu gỗ không hiểu, mới cố ý nhắc nhở hắn.” Nói xong nàng cầm phiến son đỏ thắm nhậm nhậm trên môi, khẽ cười ” Đến lúc đó mỗi người đều có nơi thuộc về mình, đúng là giai đại vui mừng. Người nói có đúng hay không?!”

” Môn chủ nói rất phải.”

Phình Đình tiên tử cười cười, càng cẩn thận chải chuốt hàng mi mỹ lệ.

125. Chương 126: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [6]

Quân Thư Ảnh nhàn nhã thông dong trải qua năm sáu ngày không bị ai quấy rầy, nhưng cũng không cảm thấy thoải mái như trong tưởng tượng.

Vừa biết rõ có người đang theo dõi, nhưng lại không có sức lực bắt bọn đạo chích này lôi ra. Vừa nghĩ nhất cử nhất động của mình đều lọt vào tầm mắt đám người đang ẩn nấp trong bóng tối kia , Quân Thư Ảnh cảm thấy cả người khó chịu.

Bất quá nghĩ kỹ lại, với tích cách Sở Phi Dương luôn một bộ dấm chua đối với mình như gà mẹ che chở gà con, lúc này lại không nói gì với mình, cũng không có hành động gì khác thường. Vậy chỉ có một khả năng, mục tiêu bọn họ nhắm đến là Sở Phi Dương, không phải mình.Mặt khác ... còn một nguyên nhân, khiến cho y không thoải mái. Vài ngày không nhìn thấy Sở Phi Dương, dĩ nhiên cũng thấy cả người khó chịu. Nhân nhả thì đúng là có nhân nhả, nhưng cũng không thấy dễ chịu.

Cho nên khi Sở Phi Dương xách bầu rượu cùng hai tửu bôi tới đình viện này, Quân Thư Ảnh cũng không giống như mấy hôm trước trong lòng nóng nảy mà đuổi người đi.

Sở Phi Dương đứng bên cạnh cửa, cười đến mức vẻ mặt như ánh dương quang xán lạn. Hắn giơ bầu rượu trong tay, như hiến vật quý cười nói ” Hảo tửu trăm năm của Tuý Tiên Lâu, yêu quân nhất phẩm, các hạ có nguyện ý cùng ta thưởng thức?”

Quân Thư Ảnh nhìn hắn một cái, không có trả lời, lại đi vào trong phòng ngồi xuống bên cạnh bàn.

Khoé miệng Sở Phi Dương lộ ra tiểu ý càng sâu, vào theo y, ngồi xuống bên người Quân Thư Ảnh. Hắn đưa tay rót hai chén rượu, cầm lấy một chén đặt trước mặt Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương mở ám nỏ nụ cười nói ” Ta đã đem Tiểu Thạch Đầu hảo hảo khoá trong phòng ... ” nói xong đem chén rượu buông xuống đưa tay đặt trên mu bàn tay Quân Thư Ảnh nhẹ nhàng vỗ về.

Quân Thư Ảnh cầm chén rượu uống một hơi cạn sạch, lại hạ tầm mắt thưởng thức ngọc bôi nho nhỏ trong tay.

Sở Phi Dương thoáng kinh ngạc nhú mày. Trước đây chỉ trêu chọc một chút cũng đen mặt, lần này lại thực hiểm thấy, cư nhiên không có nổi đoá.

Sở Phi Dương lại vì y châm một chén, Quân Thư Ảnh ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Sở Phi Dương cười mở miệng nói ” Uy, nguời ảm dễ say a.”

Quân Thư Ảnh nhân nhặt liếc mắt nhìn hấn một cái, lại tự mình châm hai chén rượu.

Sở Phi Dương nhìn y, hô hấp bất giác đông cứng, bởi vì mấy ngày trước có chút chuyện không vui vẻ lắm, hấn không hi vọng Quân Thư Ảnh để hấn nhìn thấy sắc mặt hoà nhã gì. Thế nhưng hiện giờ....

Sở Phi Dương da mặt dầy mà kéo bàn tay thon dài của Quân Thư Ảnh nắm lấy, cười nhẹ nói ” Sao lại thuận theo như vậy?! Mấy ngày không gặp, thực sự nhớ nhung sao?!”

Quân Thư Ảnh rút tay ra, cầm lấy chén rượu của mình, ở trên chén rượu của Sở Phi Dương cộng nhẹ một cái nói ” Hãy bớt xàm ngôn đi, cùng ta uống rượu.”

Sở Phi Dương nhướng mày, cũng đem tửu bôi uống cạn, cười đến mặt mày loàn loàn, đang muốn nói gì đó, đột nhiên biến sắc, ánh mắt sắc bén nhìn về phía cửa sổ.

” Thực sự đáng ghét hơn bọ chó.” Sở Phi Dương nhú mày thấp giọng nói, dường như đã có chút nghiêng rằng nghiêng lợi.

Quân Thư Ảnh cũng lườm hỏi, chống khuỷu tay ở trên bàn lắc lắc chén rượu chỉ còn phân nửa, biểu tình rõ ràng đang xem hí kịch.

Sở Phi Dương oán hận một tay xách bầu rượu, một tay ôm lấy Quân Thư Ảnh, đứng dậy đi về phía giá sách trong nội thất (gian phòng phía trong).

” Nguời làm gì vậy?” Quân Thư Ảnh cả kinh nói.

Tới trước giá sách kia, Sở Phi Dương vươn tay, không biết là vô vào cơ quan nào, hai người liền bị một cỗ lực mạnh đẩy về phía trước, dường như xuyên qua giá sách dày nặng kia. Quân Thư Ảnh chỉ thấy trước mắt tối sầm, sộc vào mũi là mùi âm lạnh, lại không biết bản thân đang ở nơi nào. Còn chưa kịp phản ứng, đã bị Sở Phi Dương nắm lấy đẩy tới dựa vào trên tường.

126. Chương 127: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Độ Nhất Mỹ Nhân [7]

Tiểu Thạch Đầu đang ở trên giường nhỏ tỉnh lại, dùng cánh tay nhỏ bé mồm mồm dụi dụi hai mắt, nằm trên giường quay đầu nhìn xung quanh một chút, nhưng không trông thấy hai thân ảnh quen thuộc. Tiểu hải tử đem món đồ chơi nắm chặt trong tay đưa lên miệng cắn một lát, chỉ đến món đồ kia ướt đầm, dưới cằm cũng dính đầy nước bọt, mới nhàm chán mà buông món đồ chơi ra.

Tiểu Thạch Đầu vươn tay cố gắng nghiêng thân hình bé nhỏ mập mạp, gian nan mà bò dậy. Bò đến bên mép giường nhìn một vòng, bị độ cao như vách núi kia dọa cho hoảng sợ mà lùi lại phía sau. Chậm rì rì mà quay thân một vòng, đem mông xoay ra ngoài, đặt mông ngả xuống phía dưới. (giảm thiểu thương vong đây)

Phía dưới giường cố ý đặt một tấm đệm thật dày, Tiểu Thạch Đầu ngã chống bốn vó đang bò dậy, nhoáng một cái đã đi đến bên cạnh cửa. Đưa tay đẩy đẩy, đẩy không động. Lại ra sức mà kéo kéo, vẫn không chút lay chuyển.

” Ngốc... A... A... ” Tiểu Thạch Đầu mở miệng kêu lên, dùng hết sức lực của hải tử lay lay. Cánh cửa vang lên vài cái. Tiểu Thạch Đầu dừng lại, ngửa đầu nhìn cánh cửa cao như Nam Thiên Môn (cổng trời), đợi trong chốc lát.

Tất nhiên là một chút động tĩnh cũng không có.

Tiểu Thạch Đầu quay người, lại chậm rãi đi trở về. Đột nhiên, ‘Két’ một tiếng, phía sau một tia gió lạnh thổi vào.

” Nha?” Tiểu Thạch Đầu chậm rãi quay đầu lại, nhìn về phía đại môn đang chậm rãi mở ra.

***

Chân thủy môn.

” Sở đại ca, huynh xem những... loài hoa này, tất cả đều là ta hao hết tâm lực từ mọi nơi thu thập tới. ” Phinh Đình tiên tử chỉ ra xung quanh nơi muôn hoa đua nở tươi đẹp như những đám mây ngũ sắc, giống như dâng vật quý nói, ” Ta dám cam đoan với huynh ở nơi khác không thể thấy được trăm hoa đua nở mỹ lệ như vậy.”

Nàng đối với Sở Phi Dương luôn là vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên, dung mạo như tranh, càng thêm động lòng người.

Sở Phi Dương nhân nhạ đáp lời: ” Hoa đúng là rất đẹp, nhưng người đẹp hơn.”

Đối với lời khen ngợi thẳng thắn như vậy, lời khen đó lại xuất ra từ miệng Sở Phi Dương, Phinh Đình tiên tử đương nhiên tâm hoa nộ phóng. Nàng không chút che giấu mà lộ rõ niềm hân hoan nơi chân mày, nụ cười trên mặt cũng càng thêm ngọt ngào ” Sở đại ca, huynh cuối cùng cũng thấy Phinh Đình thật là tốt.... ” nói xong đi tới gần, đem khuôn mặt tựa trên lồng ngực Sở Phi Dương, lại lên tiếng ” Ta thấy Sở đại ca mấy ngày qua có chút rầu rĩ không vui, cho nên đã ra lệnh cho thuộc hạ thỉnh tiểu oa nhi của huynh đến đây. Quá hai ngày là huynh có thể thấy nó. Nhi tử của Sở đại ca, ta cũng muốn tiếp kiến.”

” Cái gì?! ” Sở Phi Dương chặn ngang lời đưa tay giữ lấy Phinh Đình tiên tử, nắm lấy hai vai nàng kêu lên ” Lời muội nói không phải sự thực đúng không. Nếu như để... nếu để cho Quân Thư Ảnh biết, hần....” Sở đại ca, huynh yên tâm, ta đã nói Hắc Phong võ về Quân Thư Ảnh, hơn nữa thoát nhìn hần làm rất khá. ” Phinh Đình tiên tử cười nói ” Thủ hạ của ta nhất định sẽ hảo hảo đem Sở tiểu công tử an toàn trọn vẹn hoàn hảo hảo hảo mà dẫn tới đây . Ta làm như vậy, chỉ là mong muốn Sở đại ca sau này có thể toàn tâm toàn ý ở lại bên người Phinh Đình .” Phinh Đình tiên tử nói xong lại dựa vào lồng Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương đỡ bờ vai nàng bàn tay nhẹ nhàng đặt trên mái tóc nàng, trên mu bàn tay vì âm thầm dụng lực mà gân xanh nổi chằng chịt. (em giả mạo em í sợ anh Dê đến nổi cả gân xanh ~~~)

***

Quân Thư Ảnh nhắm mắt, vừa mở ra thì đã thích ứng với tia sáng u ám. Y nhìn xung quanh một chút, đúng là một gian mật thất được bày trí trang nhã. Bốn phương đều là đồ đá, vật bày trí bằng đá, giường đá, đầy đủ mọi thứ.

” ... trong biệt viện này của ngươi còn có bao nhiêu mật thất người khác không biết?” Quân Thư Ảnh có chút bất đắc dĩ, ” Người làm đại hiệp mà xem ra cũng không quá quang minh lỗi lạc.”

” Cũng không phải ta đào ra.” Sở Phi Dương vẻ mặt vô tội nói, bàn tay phía dưới đã không thành thật ở trên lưng Quân Thư Ảnh chậm rãi vuốt ve, tới tận phần bụng trơn nhẵn hơi gồ lên kia, đem mặt tiến lại gần nhẹ nhàng hôn lên hai má y, khẽ cười nói : ” Hiện tại.... có thể chứ?”

Quân Thư Ảnh quay đi không thèm đoái hoài, nhìn không ra biểu tình. Sở Phi Dương cũng không lo lắng, đại chưởng ở trên bụng y khẽ vuốt ve, nhất định phải chờ y trả lời.

” ... có thể.” Quân Thư Ảnhsau một hồi lâu mới đáp lời.

Tiểu ý trên mặt Sở Phi Dương càng sâu, bỗng nhiên cúi người đem Quân Thư Ảnh ôm lấy. Quân Thư Ảnh cả kinh, theo bản năng đưa tay chụp lên vai Sở Phi Dương, xoay người một cái từ trong lòng Sở Phi Dương nhảy xuống. Vừa đứng vững đã thấy Sở Phi Dương đang nhìn mình có chút ai oán.

” .... cảnh giác của người tập võ, người biết mà.” Quân Thư Ảnh ho nhẹ một cái lên tiếng giải thích.

.....

Sở Phi Dương thực sự yêu chết cái thái độ phối hợp ngoan ngoãn phục tùng của y lúc trên giường. Tựa hồ cho dù hắn làm ra hành vi quá giới hạn gì Quân Thư Ảnh cũng không cảm thấy quá đáng. Đã như vậy, hắn tự nhiên không cần phải thay y tự trách mình luôn được tiện nghi lại còn khỏe mẽ.

Sở Phi Dương khoát khoát tay, vẻ mặt biểu lộ ‘ quên đi ta không so đo với người’. Quân Thư Ảnh có chút xấu hổ đi đến trước mặt Sở Phi Dương. Sở Phi Dương cười cười, ôm lấy y, thi triển khinh công, đem hai người đồng thời nhẹ nhàng bay đến trên chiếc giường đá rộng lớn.

‘ Sột soạt’ tiếng ma sát của quần áo, trong mật thất phong kín vang lên thanh âm rên rỉ đầy tình sắc, trong ánh sáng lơ mơ mơ hồ có thể thấy được hai thân ảnh dây dưa cùng một chỗ.

127. Chương 128: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [8]

Quân Thư Ảnh ngửa mặt nằm trên giường đá, sắc mặt vì động tình mà ửng hồng. Sở Phi Dương vui đùa vào trước ngực y liếm lộng, Quân Thư Ảnh có chút khó nhịn giãy dụa ở dưới thân hắn, hỏn hển nói ” Đừng... đừng chơi đùa nữa... Người...” Sở Phi Dương ngẩng đầu, dưới ánh sáng hôn ám đôi mắt hắc bạch phân minh của hắn càng đặc biệt sáng tỏ. Hắn có một đôi mắt vô cùng đẹp đẽ. Quân Thư Ảnh kim lòng không nổi muốn đưa tay chạm vào khuôn mặt ôn nhu tươi cười kia.

Thế nhưng Sở Phi Dương lại cầm tay y, đột nhiên cười gian xảo, kéo ngón tay Quân Thư Ảnh xoa xoa nhũ tiêm trước lồng ngực trần trụi bị nước bọt dính ẩm ướt đang găng gượng sưng đỏ của chính y.

Quân Thư Ảnh dồn dập thở ra một hơi, muốn đem tay rút ra, lại bị Sở Phi Dương nhanh chóng dùng lực ngăn cản, không thể động đậy.

Sở Phi Dương dẫn dắt ngón tay y nhẹ nhàng vân vê điểm mẫn cảm trước ngực, Quân Thư Ảnh nhắm mắt lại nghiêng mặt đi, thân thể có phần run rẩy, không biết là sướng khoái hay hổ thẹn.

Sở Phi Dương cười nhẹ nói ” Thoải mái sao?!”

Tự nhiên không nhận được hồi đáp. Sở Phi Dương chậm rãi hôn xuống phía dưới, kiên trì mà khơi mào tính dục của Quân Thư Ảnh, lại đem địa phương phải tiếp nhận hắn tỉ mỉ ắn nhu mở rộng.

Sở Phi Dương mở ra đôi chân thon dài mềm dẻo của Quân Thư Ảnh, đem dục vọng to lớn nóng bỏng ở nơi ẩm ướt giữa hai đùi y nhẹ nhàng ma sát, Quân Thư Ảnh có chút khó nhịn mà khẽ ‘ Hừ’ một tiếng.

Sở Phi Dương áp người xuống, có chút thô lỗ đem năm ngón tay xen vào mái tóc của Quân Thư Ảnh vuốt ve, hôn y thật sâu. Rồi sau đó lại buông đôi môi hồng diễm bị hắn làm cho ẩm ướt, ngược lại dùng đầu lưỡi ở trên mặt Quân Thư Ảnh liếm tới liếm lui.

” ... Người là cẩu sao?” Quân Thư Ảnh ngửa mặt tránh né môi lưỡi ướt rượt của hắn, có chút bất mãn mà nhúu mày.

Sở Phi Dương khẽ cười một tiếng, kéo tay Quân Thư Ảnh khoát lên bờ vai của chính mình, ý bảo y ôm mình. Quân Thư Ảnh mở rộng song chưởng thon dài ôm chặt lấy cổ Sở Phi Dương. Sở Phi Dương thoả mãn mà hôn lên chóp mũi y, cười nhẹ nói ” Ta đi vào.” Nói xong hạ thân khẽ đỉnh đầu một cái.

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu cắn môi Sở Phi Dương, đầu lưỡi Sở Phi Dương không chút trở ngại mà tiến vào khoang miệng y, tàn sát bữa bãi xung quanh. Trong thanh âm của nụ hôn ẩm ướt đầy tình sắc, Sở Phi Dương cũng không khống chế được nữa, dùng sức mà tiến vào địa phương mềm mại đang chào đón hắn kia.

Bởi vì tình huống thân thể của Quân Thư Ảnh, Sở Phi Dương đã tận lực khắc chế chính mình, không dám quá mức phóng túng. Thế nhưng tiếng thở dốc đầy mị hoặc cùng khuôn mặt của Quân Thư Ảnh ngay trước mắt đối với hắn có lực hấp dẫn trí mạng, lại lần nữa thử thách sức nhẫn nại của hắn.

” Quân Thư Ảnh, người...” Sở Phi Dương liếm liếm môi, nhưng cũng không biết chính mình muốn nói cái gì. Hắn chỉ có thể đem mặt vui vào giữa cổ Quân Thư Ảnh, nỗ lực bảo trì động tác ôn nhu.

Quân Thư Ảnh giang hai tay, khẽ vuốt mái tóc dài sau gáy của Sở Phi Dương. Sở Phi Dương bị động tác tiếp xúc nhẹ nhàng khiêu khích kia khiến cho dục hoả mãnh trưởng trong nháy mắt, hấn ngẩng đầu, hai mắt bị dục vọng thiêu đốt đến cháy đỏ, ở trong khoảng không hôn ám lại càng có vẻ sáng rực. Quân Thư Ảnh cùng Sở Phi Dương bốn mắt nhìn nhau. Y vẫn rất thích đôi mắt của Sở Phi Dương, hình dạng rất đẹp, lúc cười đuôi mắt hơi cong lên, chân mày khoé mắt đều mang theo tiểu ý như cơn gió nhẹ. Lúc giết người lại tựa như một thanh lợi kiếm, lợi hại cùng băng lãnh. Nhưng nhiều nhất chính là, ánh mắt kia y như hấn ‘hắc bạch phân minh’, giống con người của hấn ôn nhu và bao dung.

Sở Phi Dương đột nhiên mạnh mẽ dùng chút lực, Quân Thư Ảnh rên khẽ một tiếng, nhắm mắt lại quay mặt đi, vẻ mặt nhẫn nại.

” Người đã yêu chết ta rồi.” Sở Phi Dương liếm liếm môi cười nói ” Phải ngoan ngoãn để tướng công sáng khoái, hiểu không.” (anh bĩ vờ thôi >_<)

Quân Thư Ảnh khinh bỉ quét mắt liếc hấn, vừa muốn mở miệng, lại bị Sở Phi Dương xấu xa đại động vài cái, khiến y chỉ có thể phun ra mấy tiếng rên rỉ vờ vụn.

” Lúc này người chỉ cần ở trên giường mở miệng hảo hảo mà kêu cho ta nghe là được.... ” Sở Phi Dương cười khẽ, chậm rãi hôn lên môi Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh nhắm hai mắt, nắm chặt lấy tay Sở Phi Dương .

Chẳng biết lần qua lần lại bao lâu, Sở Phi Dương nhớ tới tình trạng thân thể Quân Thư Ảnh, không ở trong người y phát tiết. Hấn tiện tay dùng chân nện dưới thân lau khô thân thể của Quân Thư Ảnh vì dính tình dịch của hai người mà ẩm ướt, liền kéo Quân Thư Ảnh lại gần, tiếp tục vuốt ve an ủi.

Quân Thư Ảnh không có nội lực hộ thể, đương nhiên không thể so với Sở Phi Dương tinh lực tràn đầy, dĩ nhiên có phần mệt mỏi. Y nằm trong lòng Sở Phi Dương, hơi buồn ngủ. Thế nhưng ở phía sau bộ vị cứng rắn của Sở Phi Dương vẫn đỉnh đỉnh hấn là chưa thoả mãn. Quân Thư Ảnh cũng lười để tâm hấn.

Lại qua một lát, Quân Thư Ảnh bỗng nhiên nghe được trên đỉnh đầu truyền đến một ít âm hưởng. Y mở choàng mắt, chống đỡ thất lực mỗi như ngồi dậy.

” Người nghe xem.” Quân Thư Ảnh ra hiệu cho Sở Phi Dương đang lơ đãng nghe thanh âm truyền từ trên đỉnh đầu.

” Xuyt, không có việc gì. Nằm thêm một chút.” Sở Phi Dương lại muốn đem Quân Thư Ảnh đè xuống, ” Có lẽ Tiểu Thạch Đầu đã tỉnh.”

” Mật thất này dưới gian phòng của Tiểu Thạch Đầu ?!” trong nháy mắt Quân Thư Ảnh đen mặt.

Sở Phi Dương áp sát tới... chăm chú nhìn sắc mặt Quân Thư Ảnh, bàn tay to lớn chuyển tới mặt y, ở trên má y hung hăng hôn một cái, cười nói ” Không cần lo lắng, tiểu quỷ đầu kia không nghe được đâu. Hơn nữa, chung quy so với người đem nó nhốt dưới ván giường tốt hơn nhiều.”

“.... ” Quân Thư Ảnh đen mặt ngồi dậy. Sở Phi Dương vội vã đem người đè lại ” Được rồi, được rồi, chúng ta nghe xem Tiểu Thạch Đầu muốn làm cái gì. Người không hiểu kỳ sao?”

Sở Phi Dương kiên quyết kéo Quân Thư Ảnh lại, để y dựa vào lòng mình. Nhìn Quân Thư Ảnh lại muốn nói cái gì đó, chỉ cười cười ra hiệu ‘đừng lên tiếng’.

Quân Thư Ảnh im lặng, sắc mặt vẫn có chút khó coi như cũ.

Trên đỉnh đầu thanh âm rất nhỏ vẫn duy trì liên tục, chậm rãi, nhẹ nhàng, đơn điệu mà lặp đi lặp lại. Sở Phi Dương đột nhiên cười ra tiếng., Quân Thư Ảnh hướng về phía sau liếc mắt, chỉ nhìn thấy hàm răng trắng sáng đến chói mắt của hấn. Sở Phi Dương đưa tay ôm lấy cổ Quân Thư Ảnh, kê mặt lên vai y, cười nói “Tiểu tử kia đang đi tới cửa đâu. Chân ngắn, đi thực chậm.”

Quân Thư Ảnh cũng ngưng thần lắng nghe, nhưng nỗ lực của y hiện tại chỉ ngang với người thường, đương nhiên không nghe được rõ ràng.

Sau một lúc lâu, Sở Phi Dương cười nói : ” Đang đập cửa. A, đang gọi cha. Tiểu tử này nói còn chưa sôi.”

Nét mặt Quân Thư Ảnh cũng có chút mỉm cười. Sở Phi Dương nhin không được tiến lại gần, vừa muốn hôn lên khoé miệng mang theo tiểu ý kia, biểu tình trên mặt đột nhiên trở lên nghiêm túc.

” Xảy ra chuyện gì?” Quân Thư Ảnh nghi hoặc hỏi.

” Không có việc gì, Tiểu Thạch Đầu tỉnh rồi, ta sợ nó tự mình làm ngã mình. Ta đi xem nó, người nghỉ ngơi trước đi.” Sở Phi Dương nói xong đứng dậy chỉnh trang xiêm y, ra khỏi mật thất.

Quân Thư Ảnh cũng không suy nghĩ nhiều, tê liệt ngã xuống trên giường đá xoa xoa thắt lưng đau nhức.

128. Chương 129: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [9]

Phía sau cánh cửa vang lên một tiếng ‘kẹt’, một chút gió lạnh thổi vào. Tiểu Thạch Đầu quay đầu lại nhìn về phía cánh cửa gỗ đang chậm rãi mở ra “A?”

Một thân ảnh cao lớn xuất hiện ngay trong tầm mắt, Tiểu Thạch Đầu cười đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn thành một nhúm, vui vẻ chạy về phía người nọ: ” A ngốc, ngốc...”

Sở Phi Dương cúi người ôm lấy Tiểu Thạch Đầu, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm trắng trẻo của nó, cười cười hôn lên mặt tiểu nhi tử.

Hắn ôm Tiểu Thạch Đầu đi tới ngoài cửa, đối với đình viện nhìn như không có một bóng người cất cao giọng nói ” Các người nghe cho rõ, chuyện các người làm hôm nay đã đến giới hạn nhẫn nại của ta. Nếu còn tái phạm, không chút lưu tình! Các người trở lại nói cho Sở Phi Dương kia, ta không thể kiên trì vì hắn tiếp tục giấu diếm tiếp nữa. Nếu hắn còn không quả quyết như vậy, kết quả sẽ không thu được bất cứ điều gì cả.”

Một trận gió nhẹ thổi qua, ngọn cây khê nhúc nhích. Sở Phi Dương lại nói ” Cái gì cũng không cần hỏi, hắn sẽ tự hiểu.”

Đám mật thám của Chân Thủy Môn chỉ tận trung với một mình Phinh Đình tiên tử, đương nhiên đem mấy tin tức này báo cho Phinh Đình tiên tử, mà không nói với Sở Phi Dương kia.

Phinh Đình tiên tử nghe xong liền giận dữ, cau mày vỗ bàn nói: ” Tên Hắc Phong này càng ngày càng lớn mật. Hắn đã quên ai mới là chủ tử của hắn. Quân Thư Ảnh kia rốt cuộc là người mị nhân thể nào, một người hai người đều bị hắn mê hoặc đến không tìm ra phương hướng?”

Đám thị vệ quỳ dưới sảnh đường càng cúi thấp đầu, im lặng không dám hé môi.

Phinh Đình tiên tử vuốt ve mái tóc dài mềm mại, trầm tư trong chốc lát, đột nhiên mặt giãn ra cười nói: ” Bất quá Hắc Phong thật sự nói đúng một việc, đích xác không cần phải... dấu diếm tiếp nữa. Sở đại ca bây giờ sẽ không rời khỏi ta, ta đương nhiên cũng sẽ giúp hắn thành toàn chuyện này.” ***

Đúng là một ngày trời sáng khí trong, Sở Phi Dương cao hứng bưng bưng cùng Tiểu Thạch Đầu xuống thị trấn chơi đùa. Quân Thư Ảnh không muốn xuất môn, một mình ở nhà đọc sách.

Trời đã quá trưa, trong đình viện vốn vắng vẻ đã lâu cuối cùng cùng truyền đến chút huyền ảo. Quân Thư Ảnh buông sách, đứng dậy ra cửa nghênh tiếp. Thấy người rồi thì, khoé miệng hắn nhếch lên chút tiểu ý trong phút chốc đã tiêu thất.

” Các người là ai?” Quân Thư Ảnh lạnh lùng hỏi.

Người dẫn đầu đứng ở giữa là một nữ tử mỹ diễm xinh đẹp, nàng dịu dàng thi lễ, tươi cười ôn hoà ấm áp, tiến thối có lễ độ. Thế nhưng ánh mắt đánh giá xem xét của nàng khiến cho Quân Thư Ảnh vô cùng khó chịu.

” Tiểu nữ là người quen cũ của Sở đại ca.” Chân Thủy Môn Chủ cười đáp.

” Tìm Sở Phi Dương ? Hẳn hiện tại không có ở nhà, chờ vị vào trong phòng chờ đi.” Quân Thư Ảnh xoay người muốn dẫn người tiến vào đại sảnh.

” Ta không tìm hắc.” Phình Đình tiên tử kia lại cười nói ” Các hạ là Quân Thư Ảnh – Quân công tử phải không?! Ngưỡng mộ đã lâu.”

” Ta không nhận ra cô nương.” Quân Thư Ảnh lãnh đạm trả lời.

Phình Đình tiên tử lại lên tiếng ” Quân công tử tướng mạo quả nhiên tuấn tú, thảo nào Sở đại ca trước đây yên mến người như vậy.”

Xem ra ‘lại giả bất thiện’. Quân Thư Ảnh nhướng mày nói ” Nợ phong lưu của Sở Phi Dương, đi tìm hắc tính đi.”

” Không, hoàn toàn trái lại. ” Phình Đình tiên tử che miệng cười khẽ ” Ngày hôm nay tiểu nữ là cố ý hướng Quân công tử tạ tội.”

Quân Thư Ảnh vốn đã xoay người muốn đi, Phình Đình lại tiếp lời ” Cùng Sở đại ca hướng Quân công tử thỉnh tội.”

Quân Thư Ảnh dừng chân, xoay người lại, phía đối diện hé ra khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

Phình Đình tiên tử nhẹ nhàng khoắc khuỷu tay Sở Phi Dương, ôn nhu nói ” Sở đại ca, là huynh nói với hắc, hay tự ta nói đây.”

Quân Thư Ảnh diện vô biểu tình mà nhìn một màn trước mặt. Sở Phi Dương kia có phần không dám nhìn thẳng vào mắt y, nét mặt phức tạp.

Phình Đình tiên tử lại bắt đầu tự mình giải thích chân tướng sự việc.

” Cho nên, người ở bên cạnh người, là Hắc Phong thuộc hạ của ta.” Phình Đình tiên tử chân thành nói ” Ta vốn chỉ muốn hắc thay thế Sở đại ca chăm sóc Quân công tử vài ngày, thật không ngờ hắc đối với Quân công tử lại thực lòng...”

” Đây là nguyên nhân muốn thỉnh tội?!” Quân Thư Ảnh mở miệng ” Vậy cũng không cần.”

Phình Đình tiên tử khẽ thở dài ” Quân công tử, người không thừa nhận cũng không sao. Ta biết Hắc Phong hắc đối với người..... Hắc luôn thành thật ôn trọng, ta cũng không biết hắc lại lớn mật như vậy....”

” Ta không biết cái gì Hắc Phong, nếu như người nói chính là Sở Phi Dương, vậy hắc đích thực lớn mật, hơn nữa lá gan lớn quá phận.” Quân Thư Ảnh lạnh lùng trả lời. Phình Đình tiên tử khẽ cười ” Kỳ thực Hắc Phong là người rất tốt, mấy ngày nay Quân công tử hắc cũng cảm nhận được. Thực có lỗi.” Trong ánh mắt của nàng có chút thương hại, ” Ta cùng Sở đại ca từ năm tám tuổi đã quen biết. Ta chỉ đoạt lại thứ thuộc về ta, ta sẽ không để huynh ấy ra ngoài nữa.”

Quân Thư Ảnh nhìn về phía Sở Phi Dương kia, Sở Phi Dương nhìn y một chút, lại cúi đầu nhìn Phình Đình tiên tử đứng bên cạnh một chút, mở miệng nói : ” Phình Đình, Quân Thư Ảnh .... “

” Đem mặt nạ kia cởi ra, Người không xứng mang khuôn mặt đó nói chuyện cùng ta.” Quân Thư Ảnh lạnh lùng lên tiếng.

” Quân công tử, ta nói rồi, người không muốn thừa nhận cũng không ích gì.”

Phình Đình tiên tử nói xong, mọi người liền lâm vào im lặng. Gió thổi qua đình viện, bầu không khí có vẻ có chút vi diệu (tế nhị).

” Chà, ta mới ra ngoài nửa ngày, thì đã có khách quý lâm môn rồi. Thất lễ thất lễ.” Một thanh âm đánh vỡ bầu không khí trầm tĩnh. Tất cả mọi người hướng ra ngoài cửa nhìn lại, đang thấy Sở Phi Dương sải bước vào cửa, Tiểu Thạch Đầu cười ở trên cổ hắc, cũng hưng phấn mà kêu vài tiếng.

129. Chương 130: Phiên Ngoại 6: Giang Hồ Đệ Nhất Mỹ Nhân [10]

Sở Phi Dương đi đến bên người Quân Thư Ảnh, đem Tiểu Thạch Đầu thả xuống, cười nói ” Môn chủ, từ biệt mấy ngày, biệt lai vô dạng (1).” (1- lời thăm hỏi – sau khi chia tay bạn có khoẻ không)

Phình Đình tiên tử cười cười, đang muốn mở miệng, nhưng đột nhiên dừng lại, nhúu mày nghi hoặc nhìn Sở Phi Dương trước mặt.

Sở Phi Dương cười nói ” Sao vậy, bộ tại hạ sinh ra là ba đầu sáu tay, nên khiến cho môn chủ kinh ngạc như vậy.”

” Người... người là...” Phình Đình tiên tử đưa tay che miệng, đôi mắt được trang điểm xinh đẹp mở lớn, trong giây lát hình như nhớ tới cái gì, lùi về phía Sở Phi Dương mà nàng đang khoác tay, nhìn hẩn ngẹn ngào ” Người là ai?!”

” Phình Đình ... ” người kia yêu thương nhìn nàng.

” Người đừng gọi ta” Phình Đình tiên tử nổi giận ” Người... người là Hắc Phong?!” thanh âm của nàng vừa nghi hoặc vừa kinh ngạc, thậm chí mang theo chút sợ hãi.

” Ta là Hắc Phong.” Hắc Phong đột nhiên trở lên bình tĩnh, nhìn thật sâu vào hai mắt Phình Đình, ” Mấy ngày này bồi bên người nàng, đều là ta.”

Phình Đình tiên tử cũng không nghe hẩn nói, lại nhìn về phía Sở Phi Dương, nổi giận ” Các người gạt ta?! Các người cứ nhiên cùng nhau gạt ta?!”

Sở Phi Dương thở dài: ” Môn chủ, tự làm bậy, không thể sống.”

” Tự làm bậy?! ” nước mắt Phình Đình tiên tử rơi xuống gương mặt trơn nhẵn, nàng gạt ra Hắc Phong đang đưa tay về phía nàng, giơ ống tay áo lên thô lỗ lau đi, khóc rống nói” Ta đợi huynh mười mấy năm, yêu huynh mười mấy năm, ta vì một câu nói của huynh mà cố gắng mười mấy năm, hôm nay huynh hồi báo cho ta một trò lừa bịp cùng một câu ‘tự làm bậy’? “

” Không, nàng không phải vì ta, nàng vì chính bản thân mình” Sở Phi Dương lên tiếng ” Người nàng truy cầu cũng chỉ là một ảo giác, so với ta hoàn toàn khác biệt.” Hẩn nhìn về phía Hắc Phong, lại nói ” Vì một ảo giác mà thương tổn người bên cạnh luôn quan tâm mình, đáng giá sao?”” Người im ngay!” Phình Đình cả giận nói, vung tay tung ra một đạo ám khí, vụt qua sát gò má Sở Phi Dương, hung hăng cắm vào thân cây phía sau hẩn. ” Ta hận người, ta hận các người!” lời vừa dứt, thân hình đã uyển chuyển bay khỏi đình viện, thoáng cái đã không còn bóng dáng.

Hắc Phong lo lắng bước về phương hướng kia vài bước, lại quay người, hướng Sở Phi Dương ôm quyền cảm tạ ” Đa tạ Sở đại hiệp vì tại hạ che giấu, thế nên mấy ngày nay ta mới có thể hảo hảo bồi bên người nàng. Đại ân này không lời nào cảm tạ hết được, ngày sau sẽ hồi đáp.”

Sở Phi Dương cười đáp lễ, nhìn thân ảnh của hẩn vội vã đuổi theo, than thở ” Nếu nhìn không thấu, vậy bồi tại bên người nàng dù nhiều ngày cũng là uống công.”

Đợi đến khi môn hạ Chân Thủy Môn đều cất bước, Quân Thư Ảnh đã không còn bóng dáng. Sở Phi Dương cười khổ đóng lại viện môn, thả lỏng cơ thể, đi tìm người.

Không lâu sau đã tìm thấy người. Quân Thư Ảnh đang ngồi ở bên cửa sổ ngẩn ra.

Sở Phi Dương đi qua ngồi đối diện y, nghiêm túc mở miệng: ” Người có gì muốn hỏi, thì hỏi đi.”

Quân Thư Ảnh một lát sau mới để ý, Sở Phi Dương vẫn kiên trì chờ đợi.

” Người còn có bao nhiêu đệ nhất mỹ nhân đệ nhất danh kỹ hồng nhan tri kỷ?”

Sở Phi Dương sờ sờ mũi, ngượng ngùng cười nói ” Đã không có, đã không có.” Thiên hạ vốn cũng không có mấy người là đệ nhất mỹ nhân đệ nhất danh kỹ, nếu như cái khác...

Ai! người nào mà không có một thời niên thiếu trẻ tuổi lông bông cơ chứ?!

Quân Thư Ảnh nhìn hẩn một cái, lại hỏi ” Người cùng Hắc Phong lúc nào thì đổi trở về?”

Sở Phi Dương cầm tay hắn, cười nói " Người là đang lo lắng cái gì?" thấy Quân Thư Ảnh không hài lòng nhìn hắn, Sở Phi Dương vội đáp " Rất sớm. Người đại khái cần bản chưa từng gặp qua hắn."

Quân Thư Ảnh nhớ tới dị trạng của Sở Phi Dương lúc mới trở về từ Chân Thủy Môn, y nhàn nhàn nói " Không ta đã gặp qua."

" Người gặp qua?! Người lúc nào gặp qua?!"

Quân Thư Ảnh không để ý tới vấn đề của hắn, lại hỏi " Loại sự tình này vì cái gì phải dấu giếm ta?"

" Kỳ thực là Hắc Phong khẩn cầu ta vì hắn giữ bí mật. Hắn muốn tiếp cận Chân Thủy Môn Chủ ....."

" Cho nên cần khuôn mặt của Sở đại hiệp người?! Người thật đúng là người gặp người thích a." Quân Thư Ảnh lên tiếng giễu cợt.

" Đúng vậy đúng vậy." Sở Phi Dương cười cười tiến đến gần, " Vì vậy người cần phải hảo hảo trông coi ta, không cho người khác đoạt mất..."

Quân Thư Ảnh cũng cười, ngẩng đầu hôn lên đôi môi đang đến gần kia.....

130. Chương 131: Phiên Ngoại 7

Khi Thanh Lang tỉnh lại, trong đầu nặng trĩu hết như có một thanh thiết chuỳ ở bên trong đập loạn, hắn nhin không được rên lên một tiếng. Nơi hắn đang nằm mặc dù bằng phẳng rộng rãi, nhưng xóc nảy lắc lư kinh khủng, còn có tiếng mã xa chuyển động truyền vào trong tai." Người tỉnh? cảm thấy sao rồi?" một thanh âm thanh lạnh truyền tới, phẳng phất giống như tuyết tan chảy đầu xuân, mát lạnh, thấm vào lòng người

Thanh lang gắng gượng mở ra hai mắt, trong tầm nhìn vẫn có chút mơ hồ, lọt vào mắt là thân ảnh một thiếu niên toàn thân trang phục lụa là.Cậu thiếu niên ôm một thanh kiếm trong tay, ngồi xếp bằng bên cạnh hắn.

" Nước... " Thanh Lang mở miệng, trong cổ họng phả ra cả khối.

Thiếu niên kia từ trong lòng móc ra túi nước, nâng đầu Thanh Lang lên cẩn thận cho hắn uống. Khi dòng nước mát lạnh trôi vào cuống họng, Thanh Lang mới thực sự cảm thấy hồi sinh.

" Người là ai? Là người đã cứu ta?" Thanh Lang quan sát thiếu niên tuấn tú trước mặt, kéo ra khoe môi khô nứt nở một nụ cười mà hắn tự cho là thiện ý.

" Người té xỉu ven đường, là đường chủ của chúng ta cứu người. " cậu thiếu niên lắc đầu nói. (đường chủ: bố em Yên Kỳ nè- lúc bố em chưa đảo chính để làm giáo chủ đó)

" Nga?! Các người là người thế nào? Không sợ ta là người xấu?" Thanh Lang cười ' hắc' 'hắc' hai tiếng, lại bị sắc đến ho khan liên tục, khở sở bất kham.

" Thiên Nhất Giáo." Cậu thiếu niên nghiêm túc, chính xác ngắn gọn mà đáp lời hắn, sau đó bẻ khẩu không thèm nhắc lại.

Thanh Lang lộ ra bộ dáng ngạc nhiên, lại quan sát thiếu niên trước mặt từ đầu đến chân một lượt, lên tiếng nói lại " Vậy các người thực sự không cần lo lắng ta là người xấu."

Thiếu niên kia thế nhưng không có đáp lời, diện vô biểu tình mà ngồi đó.

Thanh Lang chán đến chết quay ra quan sát hoa văn trên nóc xe. Không khí bên trong xe buồn tẻ khiến hắn khó chịu, vài lần lên tiếng muốn trêu đùa thiếu niên, nhưng cậu ta chỉ vài từ đơn giản ngắn gọn đã trả lời mọi vấn đề của hắn, không nói dư thừa.

Thanh Lang buồn chán đến ngứa ngáy_____ có lẽ là thực sự toàn thân ngứa ngáy, lớp kết vảy nơi miệng vết thương bắt đầu ngứa lên, giống như có vô số loài côn trùng đang đục khoét.

Thanh Lang vì khó chịu mà ngo ngoáy, cổ nén đau đớn, nhe răng trợn mắt lật qua lật lại.

Cậu thiếu niên cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa đành mở miệng ” Người trọng thương vừa tỉnh, đừng lộn xộn.”

Thanh Lang quay đầu nhìn y, suy nghĩ một chút liền cười nói ” Nga— Người được sắp xếp đặc biệt chiếu cố ta sao. Sớm nói thôi—”

” Người muốn làm cái quỷ gì?” thiếu niên hồ nghi hỏi.

” Vết thương của ta rất khó chịu, người mau nghĩ biện pháp đi.” Về mặt Thanh Lang khổ sở .

Lời hắn nói hoàn toàn là thật. Hắn không sợ đau, nhưng ngứa ngáy giống như trăm ngàn móng vuốt đang cào gãi thế này thật khó chịu.

” .....” thiếu niên trầm tư trong chốc lát, mở miệng ” Chịu đựng.”

“.....” Thanh Lang ngay lập tức im lặng.

Chỉ sau một lát Thanh Lang lại một lần nữa khôi phục tinh thần, giật giật khoé miệng :” Cái kia..... trên người ta có thuốc trị thương, bôi trên vết thương cũng có thể hoá giải đôi chút.”” Ở đâu?” Thiếu niên tiến lại gần.

Thanh lang ngửi thấy một mùi hương tươi mát giống như cỏ non ập vào trước mặt, hắn nhịn không được hít vài hơi.

” Người thật dễ ngủ.” Thanh Lang cười nói.

Thiếu niên nghe vậy không hài lòng mà cau mày, thế nhưng Thanh Lang rõ ràng thấy lỗ tai hắn có chút đỏ ửng, không khỏi len lén cười trong lòng, ngoài mặt cũng không dám để lộ chút nào. Sợ rằng nếu tiếp tục trêu chọc y, chắc chắn sẽ tức giận.

Cậu thiếu niên từ trong người Thanh Lang lấy ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo, vừa mở ra nhìn, bên trong là thuốc mỡ xanh biếc. Vươn một ngón tay lấy một chút bằng hạt đậu để dưới mũi ngửi ngửi, nghi hoặc hỏi ” Thuốc này không phải thứ bình thường. Người từ đâu mà có?”

” Chiến lợi phẩm.” Thanh Lang mím môi cười, ngược lại là vẻ mặt đau khổ nói ” Giúp ta thoa một chút đi, ta khó chịu đến chết.”

Thiếu niên kia gật đầu, nghiêng người về phía trước. Cự ly gần tới mức nhìn thấy cả lông tơ trên khuôn mặt thanh tú nghiêm túc của y, lông mi rất dài, cái mũi thẳng tắp, bởi vì đang tập trung tinh thần mà hơi cắn lên cánh môi mỏng...

” Tên người là gì?” Thanh Lang ngây ngất mà hỏi thăm.

” Quân Thư Ảnh “

” Tên rất hay..... Ta gọi người Tiểu Quân được không?”

” Tuỳ người.” Quân Thư Ảnh thờ ơ đáp, lực chú ý đều đặt dưới tay. Vết thương trên người Thanh Lang thực sự quá mức đau người, một vết đao chém thật dài gần như vắt ngang trước ngực hắn, miệng vết thương tuy đã kết vảy, cùng ngừng chảy máu, nhưng bởi vì không kịp băng bó, cho nên da thịt lộ ra ngoài, thoát nhìn đặc biệt ghê sợ. Còn có nhiều vết sẹo cũ, hoặc sâu hoặc nông, cùng với thân thể thiếu niên còn đầy khí tức ngây ngô thực sự không phù hợp.

Ngón tay vừa chạm đến miệng vết thương, thùng xe đột nhiên mở ra. Hai người cùng nhìn về phía cửa xe, một thiếu niên tú lệ nhẹ nhàng nhanh nhẹn nhảy lên, kèm theo đó là tiếng chuông ngân vang.

Thanh Lang nheo con mắt tới mức nhú mày.

” Phó đường chủ, đường chủ cho mời người.” Người vừa tới chớp mắt mấy cái nhìn hai người trước mặt, nhẹ nhàng nói.

” Biết rồi.” Quân Thư Ảnh đem được đặt bên người Thanh Lang, đứng dậy muốn đi.

” Tiểu Quân, người cứ thế là đi?!” Thanh Lang uỷ khuất lên tiếng, nét mặt còn làm bộ đau đớn khó chịu muốn chết.

” Ta đi bá kiến đường chủ rồi trở lại thăm người.” Quân Thư Ảnh hướng hấn gạt đầu một cái, xoay người xuống xe.

Trong xe chỉ còn lại Thanh Lang cùng thiếu niên dung mạo tú lệ kia. Thanh Lang cười cười nhìn về phía hấn, còn chưa mở miệng, thiếu niên kia đã quay sang hấn làm mặt quỷ, như một trận gió xuống xe, chạy theo Quân Thư Ảnh đã đi xa, chỉ truyền lại tiếng chuông giòn tan vui tai.

Thanh Lang thở dài một hơi, tự mình cầm lấy thuốc mỡ, cúi thấp đầu một chút hướng miệng vết thương bôi loạn, vừa than thở mà ai oán chính mình số khổ, bị trọng thương cũng không có người chăm sóc. Cửa xe đột nhiên lại mở ra, Thanh Lang ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy một người có vẻ là thị vệ ôm một tiểu nam hài khoảng tám tuổi lên xe.

” Công tử, thuốc hạ ở bên ngoài hầu hạ. Công tử cứ chơi đùa khi cần cứ gọi thuốc hạ.” Thị vệ kia đem tiểu nam hài buông xuống, khom lưng cung kính.

Vị tiểu công tử kia đưa cánh tay nhỏ bé mũm mĩm, làm bộ giống như đại nhân vẫy vẫy tay áo, thị vệ kia liền nhảy xuống xe.

Cánh tay đang cầm thuốc mỡ của Thanh Lang đã sớm cứng giữa không trung từ lâu, miệng còn mở rộng quả thực suýt chảy nước miếng.

” Tiểu oa nhi thật xinh đẹp....” Thanh Lang nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn phần ngọc điêu mài của tiểu công tử kia, tự trong đáy lòng buột ra tiếng ca ngợi. Đường như hấn có thể thấy được sáu bảy năm sau, một tiểu mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành....

Tiểu công tử nghe được hấn ca ngợi, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, khiến cho Thanh Lang càng thêm thường không ngớt.

” Ta nghe bọn thuốc hạ nói, cứu được một người sắp chết. Ta có lòng đến đây xem. Là người sao?” Vị tiểu công tử làm bộ khẩu khí như đại nhân, khoanh hai tay bước thong thả về phía trước hai bước.

” Là ta.” Thanh Lang nhe răng cười, sau đó vươn hai tay, dụ dỗ lừa gạt nói ” Tiểu oa nhi, lại chỗ ca ca. Không phải người muốn chơi đùa sao? Ca ca cùng người chơi đùa a.”

Tiểu công tử ngỡ vực mà nghiêng nghiêng đầu, từ từ đi qua...

Quân Thư Ảnh đến phía trước đội ngũ, nghe xong đường chủ phân phó, mới quay trở về. Mới đi được phân nửa đường, đột nhiên nghe thấy trong xe truyền đến một tiếng khóc lớn ‘Oa’, rồi sau đó là tiếng khóc rung trời.

Quân Thư Ảnh biến sắc, thi triển khinh công, vài bước đã bay trở về trên xe, cản lại tên thị vệ rồi tự mình lên trước, đã thấy tiểu công tử đứng trước cửa xe trên mặt đầy nước mắt đang khóc đến thảm thương. Phía sau là Thanh Lang đang ngồi dựa vào một góc, vẻ mặt vô tội nhìn y.

Tiểu công tử kia vừa thấy có người đi lên, bất chấp tất cả bỏ nhào về phía trước, Quân Thư Ảnh vội vàng đón lấy bế lên. Tiểu nam hài ở trong lòng Quân Thư Ảnh khóc đến nghẹn ngào, lên tiếng tố cáo ” Cái ca ca kia thật đáng sợ! Oa——” (em tiểu yển kỳ sợ anh Lang từ nhỏ, thảo nào.....)

Quân Thư Ảnh vỗ vỗ tiểu nam hài trong lòng, ánh mắt sắc lạnh trừng Thanh Lang một cái, đối với thủ hạ phía sau phân phó ” Nhìn hấn”. nói xong liền xuống xe, đi về phía một chiếc xe ngựa khác. Thanh Lang vén rèm xe lên, thấy Tiểu oa nhi kia dựa vào trong lòng Quân Thư Ảnh dần dần ngừng khóc, còn ghé qua vai Quân Thư Ảnh nhìn về phía này, hấn liền làm một cái mặt quỷ hung ác, khiến tiểu công tử kia sợ đến khóc oà, mới cảm thấy thoải mái mà quay đầu lại, nhắm mắt dưỡng thần.

Đội nhân mã của Thiên Nhất Giáo theo đại lộ thẳng tiến. Trên ven sườn núi lộ ra vài thân ảnh, đang nhìn theo đội nhân mã hùng hậu.

” Đội nhân mã kia treo cờ Thiên Nhất Giáo. Ghê tởm, nếu không phải thân mang trọng trách, chúng ta sẽ xuống dưới đánh một trận.” Một thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi cảm hận nói.” Thiên Nhất Giáo thế lực rất lớn, tấn công lúc này cũng vô dụng. Chúng ta phải mau lên đường.” Một cánh tay vỗ vỗ bả vai thanh niên, từ phía sau lộ ra một thiếu niên tuấn mỹ oai hùng. Thiếu niên đạm nhiên cười, cũng nhìn về phía giáo chúng Thiên Nhất Giáo cách đó không xa.

” Đại sư huynh nói đúng. Sư đệ, người cũng biết chúng ta thân mang trọng trách, đừng... chậm trễ nữa.” Người bên cạnh lại tiếp lời, sờ sờ cằm, cười nói ” Bất quá ở trong ma giáo lại nghe thấy tiếng hài tử khóc, thật không phù hợp.”

” Có gì không phù hợp?” thanh niên kia hừ lạnh một tiếng ” Thiên Nhất Giáo luyện công phu tà môn, nói không chừng chính là bắt tiểu hài tử về luyện công. Đám yêu nhân này!”

” Được rồi, không nên nhìn nữa. Chúng ta tiếp tục đi thôi.” Thiếu niên được gọi là sư huynh lên tiếng thúc giục. Mọi người lại bắt đầu tiến về phía trước.

Thiếu niên đi ở sau cùng, quay đầu lại nhìn thoáng qua, nghĩ đến vừa mới nãy nhìn thấy một thân ảnh thon dài kiên cường ôm một tiểu oa nhi khê dễ dàng, không khỏi lắc đầu cười, quay người thi triển khinh công, lao nhanh về hướng ngược lại.

131. Chương 132: Phiên Ngoại 8

” Tiểu Thạch Đầu, đến ăn cơm”

” Tiểu Thạch Đầu, đến cha tắm rửa cho người”

” Tiểu Thạch Đầu, đừng làm phiền phụ thân người nữa.”

” Tiểu Thạch Đầu.....”

Quân Thư Ảnh nằm dựa trên giường nhỏ, bởi vì một nguyên nhân rất rõ ràng nào đó, mà công lực của hắn một lần nữa không thể không biến mất, sức lực toàn thân trống rỗng nhỏ bé nói không lên lời. Vốn định nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi, thế nhưng hết lần này đến lần khác cứ nhắm mắt lại, trong lỗ tai lại đầy thanh âm của Sở Phi Dương gọi Tiểu Thạch Đầu đến Tiểu Thạch Đầu đi, còn có Tiểu Thạch Đầu luôn tràn đầy sinh lực phấn khởi nãi thanh nãi tức đáp lại, khiến cho y buồn bực vô cùng.

Quân thư ảnh đoán đây hẳn là phản ứng khi mang thai, dễ nóng nảy dễ bực bội, y cũng không muốn ‘giận chó đánh mèo’ hai cái người một lớn một nhỏ vô tội kia, cho nên chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, tận lực xem nhẹ thanh âm vẫn phiền nhiễu y .

Ở trong lòng y nghĩ ngợi tới những chuyện khác, từ từ cũng bình tĩnh trở lại, thanh âm ngoại giới chợt như gần như xa, mông lung mơ hồ, những thứ khác đều nghe không rõ, chỉ có thể mơ hồ nhận ra tiếng Sở Phi Dương gọi Tiểu Thạch Đầu.

Trong cơn buồn ngủ, bỗng nhiên Quân Thư Ảnh cảm giác chuyện này có chút không ổn.

Tiểu Thạch Đầu dù sao cũng là nhi tử của y cùng Sở Phi Dương, chờ lúc nó trưởng thành, công thành danh toại thanh danh hiển hách, đã từng mang cái tên này quả thực chính là nổi sỉ nhục của nó! Đến giờ cơm chiều, chờ Sở Phi Dương sắp xếp bàn ăn xong xuôi, ôm Tiểu Thạch Đầu ngồi bên cạnh mình, Quân Thư Ảnh mở miệng nói: ” Ta cảm thấy hẳn lên đặt cho Tiểu Thạch Đầu một cái tên.”

” Đặt tên tự?” Sở Phi Dương sợ run một chút, tựa hồ không nghĩ tới Quân Thư Ảnh đột nhiên lại nhắc đến chuyện này.

” Nha.. nha?!” Tiểu Thạch Đầu chỉ nghe thấy trong miệng Quân Thư Ảnh thốt ra ba chữ ‘ Tiểu Thạch Đầu ‘, vẻ mặt hưng phấn nhìn Quân Thư Ảnh, một đôi mắt to cùng hai lúm đồng tiền nho nhỏ chợt hiện khiến người hoa mắt.

” Người không định vẫn gọi nó là Tiểu Thạch Đầu chứ, Sở Tiểu Thạch tên này cũng rất khó nghe.” Quân Thư Ảnh nhún mày nói.

” Nha... Ngốc....” Tiểu Thạch Đầu lúc này lại nghe rõ, Quân Thư Ảnh lại gọi nó một lần nữa, liền ở trong lòng Sở Phi Dương, ngo ngoe đòi đứng lên, mở ra hai cánh tay mũm mĩm trắng nõn, hai mắt toả sáng nhìn Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương đem Tiểu Thạch Đầu giữ lại, có chút suy tư mà nhìn Quân Thư Ảnh, thẳng đến khi Quân Thư Ảnh bị nhìn đến sắp dựng cả lông mao, mới vội gật đầu cười nói ” Hảo, đặt tên tự.”

Quân Thư Ảnh gật đầu, bưng bát lên chuẩn bị ăn cơm, lại thấy Sở Phi Dương vẫn nhìn mình, hai luồng mắt có thể nói là quỷ dị khiến cho y sợ hãi.

” Người cười cái gì?” Quân Thư Ảnh khó chịu hỏi.

” Không có việc gì, ăn cơm, ăn cơm.... Sở Tiểu Thạch, người cũng ngoan ngoãn ăn cơm đi.” Sở Phi Dương cúi thấp mặt, đem Tiểu Thạch Đầu còn giẫy dụa không ngớt trong lòng ôm chặt, tiểu ý bên đuôi mắt khoe miệng lại không có chút dấu hiệu tan biến.

Ban đêm Sở Phi Dương đem Tiểu Thạch Đầu đưa đến phòng Quân Thư Ảnh, còn mình đi tới thư phòng hăng hái chiến đấu đến tận khuya. Ngày hôm sau, Sở Phi Dương bưng điểm tâm đến phòng Quân Thư Ảnh, lại xuất ra một xấp giấy đặt trước mặt Quân Thư Ảnh, cười nói: ” Mấy .... thứ này là tên ta đặt, đều thành một đôi, hai hài tử đều có phần.” Nói xong liếc mắt nhìn cái bụng đã lộ lộ của Quân Thư Ảnh một cái.

Quân Thư Ảnh gật đầu, cầm lấy xem một lượt liền rút ra một tờ nói ” Lấy hai chữ này đi.”

Sở Phi Dương cầm lấy nhìn, ở trên viết hai chữ ‘Kỳ’ ‘Lân’, gật đầu cười ” Tiểu Thạch Đầu là ca ca, chữ ‘Kỳ’ này cho nó đi.”

Vì để Tiểu Thạch Đầu sớm quen với tên mới, Quân Thư Ảnh kiên trì lấy danh tự ‘Sở Kỳ’ gọi hần, Tiểu Thạch Đầu ngoại trừ ít nước miếng lưu bên khoé miệng vẫn ngây ngô nhìn y ra, một chút phản ứng cũng không có. Ngược lại nghe thấy chút gì cùng phát âm thạch đầu có liên quan, đều mở to hai mắt ra nhìn người, miệng ‘A’ một tiếng, đó là phương thức từ trước đến nay nó dùng để hỏi ‘Có gì phải làm sao’. Không quá mấy ngày, Quân Thư Ảnh cũng không còn kiên nhẫn, thẳng thắn thất bại mà tùy theo nhi tử.

Sở Phi Dương vẫn ở bên cạnh yên lặng nhìn. Điều bộ này của Quân Thư Ảnh khiến cho hần trong lòng ngứa ngáy đến khó nhịn, lại ngại tình trạng thân thể của Quân Thư Ảnh, không thể không đau khổ nhẫn nại. Mấy đêm sau, sau khi Sở Phi Dương dỗ Tiểu Thạch Đầu đi ngủ, hần lặng yên không chút tiếng động vào phòng Quân Thư Ảnh, xốc lên sa trường chui đi vào.

” Ngô...” trong trường Quân Thư Ảnh chỉ phát ra một tiếng kêu ngắn ngủi, rồi thanh âm kia giống như bị người nuốt mất, triệt để tiêu thất.

Không bao lâu sau sa trường nhẹ nhàng lay động, tiếng thở dốc vốn rất nhỏ càng ngày càng trở lên càng quấy, đến sau đó ngay cả giường gỗ cũng ‘kẹt kẹt’ rung động. Bên trong sa trường trượt ra một cánh tay thon dài, vì không chịu nổi thừa nhận như lúc thường mà run rẩy nắm chặt tấm nệm giường, tùy theo nhịp lay động của giường gỗ mà lắc lư. Không ngừng nắm chặt ngón tay, ở trong mảnh tối hôn ám, tản mát ra hơi thở tình sắc mê hoặc.

Giường gỗ cùng sa trường không biết đã lắc lư bao lâu, mãi mới dừng một chút. Phía trong màn lại duỗi ra một cánh tay, đem những ngón tay đang siết chặt lấy tấm nệm kia bỏ ra, cùng hần mười ngón tương giao.

” Nhẹ chút.... ” thanh âm tựa hồ so với lúc bình thường mềm mại hơn rất nhiều, lại mang theo chút thở dốc, tiếng nói khàn khàn giống như nén giận lại hàm chứa khẩn cầu. Chỉ là hai chữ, lại mềm nhẹ giống như một chiếc lông chim bay lơ lửng giữa không gian, Sở Phi Dương chỉ thấy nơi căng trường không chỗ phát tiết của hần càng thêm hừng hực bốc cháy.

Quân Thư Ảnh nghiêng người bị Sở Phi Dương ôm vào trong ngực trêu chọc, một chân bị nâng lên gấp khúc trước ngực, khiến cho Sở Phi Dương xâm nhập cùng xâm chiếm không chút trở ngại. Tư thế như vậy có chút phóng đảng, giống như tự mình dâng hiến khiến cho người ta có cảm giác nan kham, địa phương bị xâm chiếm lại đem hung khí kia xiết càng mạnh. Khiến cho thứ thô to nóng rực bên trong thân thể y

đường như lại trưởng thêm một vòng, điều này làm cho Quân Thư Ảnh không nhận được mà khẽ lên tiếng, cũng không biết bởi vì xấu hổ và giận dữ, hay là khó chịu.

” Ta sẽ cố gắng...” Sở Phi Dương hôn lên sau tai Quân Thư Ảnh, lời nói dường như muốn trấn an, thế nhưng động tác dưới thân lại hoàn toàn bất đồng. Tiếng va chạm kịch liệt cùng thủy thanh đâm mũi dường như được phóng đại rất nhiều, rõ ràng lọt vào tai Quân Thư Ảnh. Hắn không thể không nghe, cũng không ngăn cản được tiếng rên khe khẽ tràn ra khỏi khoé miệng mình khi Sở Phi Dương va chạm, y đành nhắm chặt mắt, cảm thấy ngay cả mí mắt cũng phải xấu hổ và giận dữ muốn bốc cháy...

Đến khi Sở Phi Dương tận hứng, ngừng dong duỗi tùy ý trên thân Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh cảm thấy mệt mỏi đến mức ngay cả tay cũng nhấc không nổi. Thanh âm tục tĩu do hưng khí đã mềm xuống kia rút ra khỏi thân thể làm cho cảm giác kỳ quái càng thêm rõ ràng, Quân Thư Ảnh nhận không được khẽ run lên, lại bị Sở Phi Dương ôm lấy nhẹ nhàng hôn xuống.

” Xin lỗi, nhất thời không nhận xuống được... ta sẽ rửa sạch cho người.” Sở Phi Dương nói xong, đưa một ngón tay đi vào, nhẹ nhàng khua một chút, Quân Thư Ảnh than nhẹ một tiếng cuộn mình ngồi dậy. Sở Phi Dương cười cười rút ngón tay ra, ôm Quân Thư Ảnh lẳng lặng nằm, không hề tác loạn.

Nghỉ ngơi một hồi, Sở Phi Dương liền mang một đại dũng dục vào phòng, đặt Quân Thư Ảnh vào, chính mình cũng vào theo. Trong mộc dũng rộng lớn chứa hai đại nam nhân, vẫn có chút chật chội. Quân Thư Ảnh mệt mỏi tựa vào lồng ngực Sở Phi Dương, nhắm lại hai mắt có phần buồn ngủ, mặc cho Sở Phi Dương khinh thủ khinh cước mà đem y rửa ráy sạch sẽ. Khi hai người lại trở về giường, bên ngoài cũng không biết là canh mấy. Sở Phi Dương vẫn đem Quân Thư Ảnh ôm vào trong ngực, câu có câu không cùng y trò chuyện.

” Lại nói tiếp, người cũng không cần phiền lòng về danh tự của Tiểu Thạch Đầu. Người xem, sư đệ Tín Vân Thâm của ta, hiện tại là người ra sao, người có biết trước đây hắn kêu là gì không?” Sở Phi Dương ôm Quân Thư Ảnh.

” ..... kêu là gì.” Quân Thư Ảnh thuận tuý là thuận theo lời nói của hắn, chứ đối với việc Tín Vân Thâm trước đây gọi là gì một tia hứng thú cũng không có.

” Tiểu mần thầu.” Sở Phi Dương nói xong, tựa hồ nhớ tới gì đó, tự mình nhận không được mà bật cười hai tiếng.

Sau một hồi lâu Quân Thư Ảnh vẫn im lặng. Ngay lúc Sở Phi Dương nghĩ y đã ngủ, Quân Thư Ảnh đột nhiên quay người, vẽ mặt hồ nghi nhìn hắn.

” Làm sao vậy?”

” Vậy trước đây người được gọi là gì?”

“.....” Sở Phi Dương cười gượng hai tiếng. Mắt thấy hình như không thể lừa dối y, dứt khoát áp sát tới mặt dày mày dạn hôn y, làm cho Quân Thư Ảnh không còn tâm tư mà quần việc vớ vẩn hắn trước đây kêu là cái gì.

132. Chương 133: Phiên Ngoại 9: Bạch Miêu + Hắc Miêu

Một chú Bạch miêu xinh đẹp nằm trên thảm cỏ xanh mướt, ngay cạnh tai nó bên rìa đường có một cây hoa nhỏ, theo cơn gió nhẹ nhàng lắc lư, thỉnh thoảng đụng vào trên lỗ tai nó. Bạch Miêu không ngừng phe phẩy lỗ tai.

” Meo meo ô_____” một chú Hắc Miêu đã đi tới, bộ lông của nó bóng mượt, thể trạng cường tráng.

Hắc Miêu nằm bên người Bạch Miêu, cẩn thận mang cây hoa nhỏ kia đặt dưới cằm. Nó vươn đầu lưỡi liếm liếm Bạch Miêu, Bạch Miêu khó chịu mà kêu một tiếng, mở ra đôi mắt xanh xinh đẹp.

Hắc Miêu tự hào mà ưỡn ngực ngồi thẳng, thanh âm cũng tràn đầy dương dương tự đắc: ” Meo meo ngao! Meo Meo ngao_____ Meo meo meo meo ngao_____” thể hiện là một tiểu công chân chính độc nhất vô nhị, người gặp người thích.

” Meo meo.” Bạch Miêu khinh thường nhìn nó một cái, lại nhắm mắt lại.

” Meo meo ngao_” Hắc Miêu lại lần nữa nằm xuống. Tiếp tục ôn nhu mà liếm Bạch Miêu.

Từng cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, ánh dương quang ấm áp nhu hoà, tất cả đều rất an tĩnh.

Đột nhiên Bạch Miêu rất cảnh giác mà đứng dậy, giật giật lỗ tai ” Meo meo?”

Hắc Miêu cũng đứng lên, kéo dài thanh âm kêu một tiếng ” Meo meo —— a Tiểu Thạch Đầu tới”

Bạch Miêu nhanh nhẹn nhảy về phía trước.

” Meo meo meo meo ” một chú mèo con khoang đen trắng đang vùng vẫy chiếc chân nhỏ nhắn chạy vội tới.

133. Chương 134: Phiên Ngoại 10

Lại một mùa đông đến, tuyết rơi đầy trời, mấy tháng cũng chưa tan, khắp nơi đều phủ một màu trắng xoá.Sở Lâm so với ca ca của nó hảo mệnh. Suốt mười tháng, Quân Thư Ảnh đều an an ổn ổn ở trong nhà, không có chạy đông chạy tây cũng chưa từng phải làm lụng vất vả, Sở Phi Dương an tiền mã hậu chăm sóc chu đáo, khiến cho tiểu bảo bảo an ổn suốt mười tháng, sau đó còn đặc biệt nhờ sự giúp đỡ của Cao Phóng, mà cất tiếng khóc chào đời.

Sở Lâm sinh ra so với Tiểu Thạch Đầu trước đây mập hơn. Tiểu Thạch Đầu đã một tuổi đối với tiểu đệ đệ này tốt đến ngạc nhiên, mỗi ngày đều như lần đầu tiên trông thấy nó, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh đệ đệ, mở to đôi mắt trong veo dùng sức nhìn đến nhìn đi, đã ngồi xuống là hết như một cái tượng Phật ngồi cả ngày, bóng dáng nho nhỏ béo mập có vẻ thâm trầm.

” Người nói xem Tiểu Thạch Đầu rốt cuộc đang nhìn cái gì?” Quân Thư Ảnh nghi hoặc hỏi Sở Phi Dương .

” Ta nào biết, có khi đang đếm xem tiểu đệ đệ của nó có bao nhiêu lỗ chân lông a.” Sở Phi Dương híp mắt tựa vào bên đầu giường, cảm thấy mỹ mãn mà ôm lấy Quân Thư Ảnh bởi vì một nguyên nhân đặc thù nào đó mà phải nằm trên giường không dậy nổi.”

Quân Thư Ảnh nhú mày ” Ngón từ bắt nhả như vậy, đừng nói trước mặt tiểu hài tử.”

” Tiểu hài tử cái gì? Ở nơi nào?! Là người sao?!” Sở Phi Dương cười cười, tại khoe miệng đã nhìn hơn một năm này càng nhìn càng thấy rất đẹp hôn xuống, lại liếm liếm.

Sở Phi Dương hôn xong, thoáng nâng mặt lên, tươi cười nhìn Quân Thư Ảnh. Quân Thư Ảnh nhăn mặt chau mày quay đi, vẻ mặt không chịu nổi phiền phức .

Sở Phi Dương cười nhẹ một tiếng, nâng mu bàn tay Quân Thư Ảnh lên nhẹ nhàng vuốt ve , ngón tay trượt qua làn da bóng loáng. Quân Thư Ảnh không nhịn được run lên, phút chốc lại yên lặng. Sở Phi Dương nắm thật chặt, cảm thấy mỹ mãn mà thở dài.

Năm trước_____ chính là thời điểm năm kia?! Rõ ràng cách đây chưa lâu, lại cảm thấy xa xôi như kiếp trước, ký ức lúc đó dường như trở lên lẫn lộn mơ hồ.

Thực ra cũng không lâu lắm, hắn cùng Quân Thư Ảnh còn là tử địch. Lúc hắn gặp Quân Thư Ảnh, hắn luôn nghĩ phải như thế nào giết y, trong lòng tính kế, dùng chiêu thức ác liệt nhất, dùng kiếm thế sắc bén nhất, dùng hết toàn lực, muốn đả thương y, muốn giết chết y.

Ngược lại Quân Thư Ảnh cũng luôn dùng chiêu thức tàn nhẫn cùng độc kế, chỉ vì muốn tính mạng của hắn.

Khi đó Sở Phi Dương sao có thể nghĩ đến, hiện giờ hẳn lại đem cái người bị hẳn liệt vào danh sách mười người cần đoạt mệnh- Thiên Nhất Giáo giáo chủ phủng ở trong tay cần cần dực dực cùng yêu say đắm che chở nuông chiều.....Sở Phi Dương dựa đầu vào bả vai Quân Thư Ảnh, dùng môi khẽ chạm vào mái tóc của hẳn, giống như có chút lo sợ.

Bất quá..... Quân Thư Ảnh lúc đó, tất nhiên cũng không nghĩ đến ngày sau chính mình lại có thể an tâm ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực của hẳn- thiên hạ đệ nhất chính nghĩa đại hiệp, tinh anh của bạch đạo vốn đối đầu với y. Hơn nữa y còn làm cho vị thiên hạ chính nghĩa đại hiệp này đối với thân thể của mình muốn làm gì thì làm, muốn làm gì thì làm vậy, nghĩ muốn sao thì làm vậy, muốn làm bao lâu thì làm bấy lâu.....Sở Phi Dương đang nghĩ đến phương diện tình dục, hơn nữa càng nghĩ càng chạy thẳng phương hướng kia đi tới, thế nhưng trên mặt vẫn theo thói quen như cũ giả bộ nghiêm túc còn có chút suy tư. Cảm thấy người trong lòng đột nhiên giật giật, Sở Phi Dương vội vàng phục hồi tinh thần, ân cần hỏi ” Thư Ảnh, xảy ra chuyện gì? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

Cái gáy phía trước mặt hẳn rõ ràng co cứng một chút, một lát sau Quân Thư Ảnh mới lên tiếng: ” Ta không có gì khó chịu, bất quá hẳn là người có chỗ nào không thoải mái .”

” Sao lại vậy.....” Sở Phi Dương ha ha cười vài tiếng, sau đó chậm rãi biến thành cười gượng. Tiểu huynh đệ trong khó gian của hẳn hiện nay đang tràn đầy sinh lực mà biểu lộ rõ rệt sự tồn tại của nó, đồng thời còn đang cứng rắn mà đỉnh đỉnh vào trên bắp đùi người ta, khó trách y không được tự nhiên.

” Người! loại phẩm chất này, sao có thể giống người làm cha, sao có thể làm gương đây?!” Quân Thư Ảnh có chút đau đầu mà thở dài.

” Phẩm chất ta làm sao?! ” Sở Phi Dương nhú mày, có phần tự phụ nói ” Ta từ nhỏ phẩm chất đã tốt đẹp, cho tới bây giờ cũng có chút thanh danh.”

“Căn bản cả ngày đầy suy nghĩ xấu xa.....” Quân Thư Ảnh bất mãn nói thầm.

” Người nói gì?! ” Sở Phi Dương cười hỏi.

” ..... không có gì. Chính là, ta hy vọng Sở Kỳ sở Lân đều trở thành ‘ nhân trung long phượng’. Hai nhi tử này, tuyệt đối không phải ếch ngồi đáy giếng! Lúc trước tuy ta có vài lần thất thủ, nhưng cả giang hồ này, sớm muộn gì cũng là vật trong lòng bàn tay hai đứa nó!” Quân Thư Ảnh vừa nói vừa có chút kích động ngồi thẳng dậy.

Sở Phi Dương bất đắc dĩ lắc đầu, hoá ra trong lòng vị này vẫn còn hoài niệm. Người này sao có nhiều ma chướng như vậy? ! Có nhiều khí lực mà ma chướng như vậy, sao không phân một chút đến trên người hẳn đâu?! (ma chướng ở đây có nghĩa là mê muội)

Hắn lại ngẩng đầu nhìn chiếc giường nhỏ trong góc phòng, Sở Lân nho nhỏ mềm mại đang yên giấc, cùng với Sở Kỳ đang nghiêm chỉnh ngồi một bên nước miếng chảy dài đến nửa thước dùng ánh mắt sáng ngời hữu thần không rõ tâm tình nhìn đệ đệ.

Vật trong lòng bàn tay hai cái tiểu gia khoả này?! Để cho Tiểu Thạch Đầu dùng nước miếng chảy dài không dứt của nó làm cho anh hùng hào kiệt trong thiên hạ chết đuối hết sao? Sở Phi Dương không khỏi cười ra tiếng.

” Người cười gì?” Quân Thư Ảnh nghi hoặc hỏi, nhìn Sở Phi Dương khoát tay áo, cũng không tiếp tục truy vấn, mà tự mình lên tiếng ” Cho nên, Sở Kỳ Sở Lân, nhất định phải hảo hảo giáo huấn. Thiên văn địa lý, võ công bí pháp, thức nhân ngự tâm thuật, đều không thể chậm trễ. Mà người, nhất định không được lấy mấy thứ vớ vẩn dạy hư chúng nó.”

” Được rồi được rồi, đều biết cả rồi.” Sở Phi Dương áp thân thể Quân Thư Ảnh ôm vào trong ngực, ” Người an phận chút đi. Nghe ta nói, chờ Tiểu Thạch Đầu có thể đem nước miếng của nó thu phóng tự nhiên, thì mới mưu đồ đại kế của người đi.”

Quân Thư Ảnh vừa nghe, lập tức có phần yên tĩnh, quay đầu nhìn đứa con lớn lúc nào cũng tràn đầy sinh lực, không khỏi có phần lo lắng thở dài một hơi.***

Cao Phóng ở trong biệt viện của Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh mấy tháng trời, mỗi ngày đều chỉ trông nom chăm sóc Sở Kỳ Sở Lâm, nhưng cũng không thấy mệt mỏi, chơi đùa đến bất diệc nhạc hồ. Không bị Tiểu Thạch Đầu mỗi ngày quẩn lầy, Quân Thư Ảnh tự mình cũng vui vẻ ung dung.

Trước khi Sở Lâm sinh ra, Sở Phi Dương ban ngày thì cẩn thận chiếu cố Quân Thư Ảnh, buổi tối lại không có việc gì. Quân Thư Ảnh ngại hấn nhàn cư vì bất tiện sẽ rất phiền toái, liền bảo hấn đem chính võ công tâm pháp của bản thân viết ra, để ngày sau tập luyện.

Sở Phi Dương công công chính chính viết đi ra, đồng thời rờn rã đóng thành sách, lại hao hết tâm tư muốn làm trang bìa để xem hơn một chút, còn đem võ công tâm pháp vốn không có tên gì hoặc tên rất bình thường đặt lầy một danh tự phong hoa tuyết nguyệt mờ ảo mông lung.

Khi thân thể Quân Thư Ảnh hoàn toàn hồi phục như cũ, Sở Phi Dương vốn đã đem đóng sách cao ngất đặt tới trước mặt Quân Thư Ảnh, rồi đứng bên cạnh y cười đến mặt mày xán lạn. Quân Thư Ảnh lật bản ‘Võ công bí tịch’ được trang trí tinh mỹ kia, không khỏi lắc lắc đầu ” Sở Phi Dương, người thực sự rườm rà.”

” A Ha, lần này là ngươi! Dùng từ dung tục! Không có phẩm cách! Người như vậy sao có thể đem Sở Kỳ Sở Lâm giáo thành giai giai công tử như ngươi muốn giữa trần thế dung tục.” Sở Phi Dương nheo nheo hai mắt tà tà cười, trên mặt lộ rõ vẻ đắc ý- hoà nhau một ván.

Quân Thư Ảnh nhìn hấn, bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, trong ánh mắt lộ rõ vẻ tiếc nuối vì phát hiện hoá ra bên dưới bề ngoài mỹ hảo chính là bộ mặt thật chẳng lấy gì tốt đẹp. Người này trước kia dường như..... không phải vô vị như vậy.

Sở Phi Dương nhất thời muốn trêu đùa một chút cho đỡ nhàm chán, lại bị người khinh thường triệt để, chính mình cũng thấy chút ngượng ngùng, sờ sờ cái mũi thẳng tắp cười nói ” Chỉ đùa một chút thôi, đừng nghiêm túc như thế.” Nói xong đi tới gần đem người ôm vào trong ngực, từ trên xuống dưới sờ soạng vài cái, gật đầu thoả mãn ” Cuối cùng cũng dưỡng béo.” Nói xong lại nhăn nhai đôi chân mày có phần trầm ngâm.

Quân Thư Ảnh không chán ghét Sở Phi Dương ôm mình, vòng ôm của hấn vừa mạnh mẽ, tin cậy, ôn hoà hiền hậu, lại ấm áp ôn nhu. Sở Phi Dương là người y có thể phóng tâm mà đem toàn bộ nhược điểm tử huyệt phơi bày ra trước mắt hấn. Y không ngại Sở Phi Dương luôn biểu lộ tư thái người bảo hộ mở ra hai cánh bao bọc y, y cũng có thể yên tâm thoải mái dựa vào. Bởi vì y được Sở Phi Dương che chở, giống như che chở nơi yếu đuối nhất trong đáy lòng, bảo hộ y rời xa mọi thương tổn.

”Dưỡng béo thì..... cuối cùng cũng có thể thử để ăn.” Sở Phi Dương cúi đầu, ghé vào bên tai Quân Thư Ảnh cố ý trêu đùa, tay ở sau gáy y vuốt nhẹ nhẹ vài cái, ” Trắng nõn mềm mại cảm giác tuyệt vời thế này, đều tẩy rửa sạch sẽ như vậy, tại hạ sao có thể không hiểu phong tình....”

Quả nhiên Quân Thư Ảnh lửa giận ‘Ầm’ một cái, trong nháy mắt muốn bốc lên, đến mức hé miệng cũng có thể phun ra, Sở Phi Dương vốn có kinh nghiệm nhanh tay lẹ mắt ấn hai tay đang nâng lên muốn phản kháng của Quân Thư Ảnh xuống, miệng cười cười trấn an ” Được rồi, được rồi, đừng tức giận. Chỉ đùa một chút thôi, đừng tức giận, đừng tức giận.”” Sở Phi Dương, người đừng khinh người quá đáng!” Quân Thư Ảnh vung tay rời khỏi kiềm chế của Sở Phi Dương, bước một bước, xoay người về mặt đầy tức giận trách cứ.

” Hảo, hảo, là ta quá phạm. Người đừng sinh khí.” Sở Phi Dương giơ hai tay lên cười nói, luôn miệng nhận sai, nhưng về mặt nào có nửa phần biết nhận sai, lại dùng ánh mắt quét một vòng từ trên xuống dưới người Quân Thư Ảnh ” Đừng tức giận hại đến thân thể của ngươi.....” lại cố ý đem hai chữ cuối cùng nói rất ‘ ý vị thâm trường’ (1) (1- hàm xúc)

” Ngươi!” Quân Thư Ảnh rất sinh khí, nhưng cũng không biết phải làm sao. Khi một người tức giận mà đối tượng bị tức giận luôn không đứng đắn, vậy cơn phẫn nộ kia luôn mang theo nỗi bất đắc dĩ sâu sắc cùng vô lực. Quân Thư Ảnh đứng im cùng Sở Phi Dương giằng co trong chốc lát, sau đó dứt khoát quay người rời đi.

” Ai... quá...” Sở Phi Dương nhìn bóng dáng Quân Thư Ảnh không thèm quay đầu lại phẫn nộ rời đi, Sở Phi Dương khẽ ai oán thở dài. Cùng người này nói chuyện tình thú, đúng là đàn gảy tai trâu.

Sở Phi Dương phiền não mà ngẫm nghĩ đại khái lại có vài ngày đối chọi gay gắt. Lúc Quân Thư Ảnh kích động hẳn luôn thấy đau đầu, hẳn vẫn thích Quân Thư Ảnh mềm mại thuận theo hơn. Sở Phi Dương vừa thu thập án thư rộng lớn, vừa suy nghĩ lung tung chuyện mấy ngày sau.

Bất quá Sở Phi Dương hiển nhiên đã nghĩ sai rồi. Thân thể Quân Thư Ảnh hiện giờ hoàn toàn bình phục như cũ, trong mắt chỉ có võ công tâm pháp. Liên tiếp vài ngày, Quân Thư Ảnh ngoại trừ luyện công vẫn là luyện công, bộ dáng say sưa mê mẩn khiến cho Sở Phi Dương không khỏi thật sâu ghen tỵ với đồng ‘bí tịch’ tình mỵ do hẳn chính tay đóng ra.

Quân Thư Ảnh đã cắm đầu vào đám võ công bí tịch đã năm ngày, Sở Phi Dương ngoại trừ thỉnh thoảng đi xem hai tiểu nhi tử bị Cao Phóng đùa bỡn thê thảm ra, lại bắt đầu không có việc gì, liến vung tay, tiếp tục đem đồng độc môn tâm pháp trong bụng đục khoét ra đưa cho Quân Thư Ảnh chỉ để cho y vui lòng.

Hôm nay khi trời gần trưa, Sở Phi Dương vẫn còn đang múa bút như chớp, đột nhiên một thanh âm hưng phấn vang lên: ” Đại sư huynh, đệ tới rồi!” thanh âm kia đã lột bỏ sự ngây ngô của thiếu niên, mà trở nên trầm thấp chững chạc.

Sở Phi Dương ngẩng đầu, nhìn thấy một thanh niên dáng người thon dài mặc tử y thanh nhã từ ngoài cửa bước vào, luôn miệng hưng phấn gọi hẳn đại sư huynh, nụ cười sáng chói khiến người ta hoa mắt.

” Vân Thâm, sao đệ đến đây?” Sở Phi Dương có chút kinh ngạc.

” Đệ nhớ huynh thôi, đại sư huynh.” Tín Vân Thâm vẫn giống như trước kia, dính đến bên người Sở Phi Dương làm nũng ” Huynh lâu như vậy cũng không trở về, cho dù không nhớ những huynh đệ khác, chẳng nhẽ cũng không nhớ đệ sao?!”

Một năm không gặp, thiếu niên trước đây luôn hoạt bát bướng bỉnh thì hiện giờ đã lột xác thành một thanh niên tuấn mỹ. Ngũ quan trên gương mặt trắng trẻo vẫn đẹp như trước, nhưng lại giống đao khắc bút họa so với vẻ non nớt thời niên thiếu thì bộ dáng có phần thành thực ổn trọng hơn, chỉ có thần thái phần chần nơi đuôi mày khoẻ mắt thì vẫn như trước, vẫn lưu lại chút tâm tính trẻ con.” Nhớ đệ, đương nhiên nhớ đệ.” Sở Phi Dương cười ôn hoà, xoa xoa đỉnh đầu Tín Vân Thâm, đột nhiên sinh ra chút cảm khái thời gian như nước xuôi dòng.

” mặc dù ta đã rời khỏi giang hồ, nhưng chuyện trên giang hồ cũng có nghe thấy. Đệ đường đường là là thiếu chủ nhân Thanh Phong kiếm phái, tương lai là chủ môn nhân thiên hạ đệ nhất kiếm phái, hơn nữa đạo gần đây thanh danh tước khởi (như chim tước bay lên).” Sở Phi Dương vui mừng cười nói ” Đệ cuối cùng cũng trưởng thành, sư phụ người cũng không cần vất vả vì đệ nữa.”

” Bởi vì đại sư huynh không ở nhà thôi.” Tín Vân Thâm mang một cái ghế đặt tới bên cạnh Sở Phi Dương, cùng Sở Phi Dương ngồi song song sau án thư rộng lớn, nhắm bộ mặt khổ qua, giống hệt như thời niên thiếu hướng Sở Phi Dương kể khổ ” Lúc huynh còn ở nhà, việc gì cũng có thể dựa vào huynh. Khi huynh không ở đây, đệ luôn phải trở thành huynh, như vậy mới có thể khiến cha an tâm, làm cho các sư huynh đệ không lo lắng.”

Sở Phi Dương thở dài một tiếng, trong lòng bỗng dưng tràn đầy cảm giác thương yêu. Tuy vẫn biết rõ, tương lai Tín Vân Thâm sẽ phải gánh vác trọng trách của môn phái, không thể vĩnh viễn che chở cho hẳn vô ưu vô lự cả đời. Trước đây trông nom hẳn, luôn nghĩ hẳn còn nhỏ, liền dùng hết khả năng mà thương yêu chiều chuộng, không để cho hẳn chịu chút mệt nhọc uỷ khuất. Đến một năm nay, nghe thấy hẳn làm thế nào mà rạng danh trên giang hồ, người người khen ngợi hẳn ‘tuổi trẻ tài cao’ ‘hiệp can nghĩa đảm’ ‘ổn trọng thành thực’, vừa cảm thấy vui mừng, lại vừa cảm thấy vị hiệp khách trẻ tuổi trầm ổn lãnh đạm trong lời đồn kia không phải là cậu thiếu niên thần thái phần chần kiêu ngạo bốc đồng trong trí nhớ của mình.

Sở Phi Dương sờ sờ mái đầu đang tựa vào chính vai mình, dáng người hẳn cũng đã cao lớn ngang mình. Cậu thiếu niên xinh đẹp được hẳn thương yêu chiều chuộng trước đây đã trưởng thành, không bao giờ..... thấy nữa.....

” Đại sư huynh, huynh theo đệ trở về đi.” Tín Vân Thâm lẩm bẩm nói ” Cả môn phái từ trên xuống dưới các sư huynh đệ đều nhớ huynh, còn có đám oanh oanh yến yến của huynh đến tìm, đều sắp đem đại môn của Thanh Phong kiếm phái đập nát ra rồi.”

” Nói bậy.” Sở Phi Dương cười mắng, ” Đại sư huynh của đệ luôn giữ mình trong sạch, làm sao có oanh yến yến.”

” Đại sư huynh, huynh không phải chuẩn bị đón dâu chứ?” Tín Vân Thâm đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt phát sáng nhìn Sở Phi Dương.

” Lại nói bậy, ta rõ ràng đã thú.” Sở Phi Dương sờ sờ cái cằm bóng loáng.

” Đệ đang nói chuyện nghiêm túc với huynh.” Tín Vân Thâm buồn rầu nói nhỏ, nhưng cũng không hề dây dưa, rầu rĩ nằm ghé vào trên bàn, ngón tay dính nước trà ở trên mặt bàn vẽ loạn.

” Ta nghe nói sư phụ cho đệ hứa hôn?” Sở Phi Dương đột nhiên hỏi.

Ngón tay đang vẽ tròn tròn của Tín Vân Thâm bỗng dừng lại, sau một hồi lâu mới rầu rĩ gạt đầu một cái.

” Ta còn nghe nói là chính đệ yêu cầu?” Sở Phi Dương lại lên tiếng.

” Không phải đệ!” Tín Vân Thâm mạnh ngẩng đầu lên, tức giận nói, nhưng ở dưới tầm nhìn chăm chú của Sở Phi Dương lại mất khí thế, vẻ mặt đau khổ ” Chuyện này có hiểu lầm rất lớn, đệ không nói rõ với huynh được.” Thành gia lập nghiệp, đệ phải thành gia trước cũng là điều lên làm. Sau này mới có thể an tâm phát dương quang đại Thanh Phong kiếm phái .”

” Đệ không thành gia!” Tín Vân Thâm vỗ bàn nói.

Sở Phi Dương nhú mày, từ dưới tay hẩn cứu được ly trà mà nhấp một ngụm.

” Đại sư huynh, huynh theo đệ trở về đi. Lần trước huynh trá tử, làm cho cha đệ bị dọa không nhẹ. Huynh tự nhiên sống lại, cha đương nhiên vô cùng vui mừng, cho dù sinh khí cũng không dám giận dữ với huynh. Hơn nữa huynh cùng..... y..... hai cái tiểu oa nhi kia, cha nhất định sẽ thích!” Tín Vân Thâm hai mắt bừng sáng nhìn Sở Phi Dương.

Sở Phi Dương không lên tiếng, chỉ nhìn Tín Vân Thâm, chờ hắn nói tiếp.

Tín Vân Thâm tiếp tục nói ” Đệ đã quyết định, đệ không thành gia! Không phải, đệ muốn thành gia! Đệ muốn thú Cao Phóng làm thê tử! Còn cha đệ cả ngày lăm nhăm chuyện khai chi tán diệt(nói dối tông đường), huynh đã giải quyết rồi! Đại sư huynh!” Tín Vân Thâm vỗ vai Sở Phi Dương, vẻ mặt kích động dạt dào mà gạt đầu mạnh một cái.

” Quả nhiên.....” Sở Phi Dương thở dài .

” Cao Phóng đối với đệ có hiểu lầm rất sâu, lần này đệ đến chính là tìm y.” Tín Vân Thâm đứng dậy, ” Dù sao cũng thuận đường, nên nhân tiện đến thăm huynh. Đại sư huynh, không làm phiền huynh, đệ đi đây.! ” Noi xong như một cơn gió mà tiêu thất.

Sở Phi Dương sững sờ chốc lát, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cũng không quản hẩn, tiếp tục vùi đầu viết võ công tâm pháp độc môn bí tịch của Sở thị.

Không qua bao lâu, một thanh âm đột nhiên bùng nổ bên tai. Người nọ hiển nhiên dùng đến nội công thâm hậu, khếch đại thanh âm khiến cho phạm vi vài dặm cũng có thể nghe thấy nhất thanh nhị sở_____

” Ta muốn thú Cao Phóng làm thê tử!! Tín Vân Thâm muốn thú Cao Phóng làm thê tử!!! Tín Vân Thâm muốn thú Cao Phóng làm thê tử!!!”

Sở Phi Dương bị chấn động đến mức từ trên ghế nhảy dựng lên, nhanh như chớp phóng về phía tiểu viện Cao Phóng đang ở. Vừa mới đi vào, đã thấy Quân Thư Ảnh kẻ kiếm đặt trên cổ Tín Vân Thâm, nghiêng rặng nghiêng lợi ” Hồn tiểu tử, kêu cái gì mà kêu. Sợ người khác không biết Sở Phi Dương ở trong này sao?!”

Sở Phi Dương nghe xong trong lòng nóng lên, bước chân cũng không dừng lại, tung người một cái đáp xuống phía sau Quân Thư Ảnh, đưa tay nhẹ nhàng kéo lấy thanh kiếm đang đặt trên cổ Tín Vân Thâm, cười nói ” Không có gì đáng ngại, người đừng lo lắng.”

Bên này vừa kéo ra, bên kia lại vang lên ‘ Rầm’ một tiếng, ba người đồng loạt quay lại nhìn, chỉ thấy một phiến cửa gỗ khép chặt tàn nhẫn cự tuyệt .

” Cao Phóng ....” Tín Vân Thâm uỷ khuất gọi một tiếng, đương nhiên không có người trả lời.

Bắt đầu từ hôm nay, đình viện vốn rộng lớn vắng vẻ lại thêm một khách nhân. Tín Vân Thâm mỗi ngày chỉ có một việc, chính là dùng cơm Cao Phóng làm ăn cho no, sau đó tràn trề sinh lực mà tới đây đùa với Cao Phóng. Chờ hân hoan gần xong, lại dùng cơm Cao Phóng làm ăn cho no, dường đủ tinh thần tiếp tục tới đây đùa.....” Người của thanh phong kiếm phái các người có phải đều tài giỏi như thế không?!” Quân Thư Ảnh diện vô biểu tình nói. Bởi vì Cao Phóng không rảnh nên không có người trông nom Tiểu Thạch Đầu, khiến cho Tiểu Thạch Đầu không chút do dự quần lấy y, cặp mắt to đen như bồ đào phát sáng, dị thường hưng phấn mà tập tễnh đi tới đi lui quanh người Quân Thư Ảnh.

Sở Phi Dương đang hưng trí bừng bừng theo sát Tiểu Thạch Đầu chơi trò chơi nhảm chán ” Thạch Đầu” A?! ” Thạch Đầu” ” A” nghe Quân Thư Ảnh nói như vậy, vừa nhướng mày định nói, lại bị Tiểu Thạch Đầu kéo lấy tay áo, đành vội vàng lùi lui đứng vững.

” A ngốc!” Tiểu Thạch Đầu ngẩng đầu hướng Quân Thư Ảnh, dùng thanh âm dị thường hưng phấn đã thành thói quen của hắn hô một tiếng, rồi mới đem cánh tay ngăn ngăn mập mập vươn ra, đưa hòn đá nhỏ bóng loáng trơn nhẵn nó nhặt được cho Quân Thư Ảnh.

Quân Thư Ảnh sững sốt, xoay người đem Tiểu Thạch Đầu ôm vào lòng, đại chưởng nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang cầm thạch tử đặt bên miệng.

Sở Phi Dương cười đứng dậy, ôm Quân Thư Ảnh, hôn lên môi y, thấp giọng cười nói ” Tiểu Thạch Đầu ngoan như vậy, người hôn nhẹ nó đi.” Quân Thư Ảnh đem môi hôn xuống gương mặt non mềm của tiểu nhi tử.

Sở Phi Dương gắt gao ôm lấy hai người, lại nhìn về phía Tiểu Sở Lâm ở trong nội đang tò mò mở ra hai mắt, bên khoe miệng bỗng gương lên một mặt tiểu ý mãn nguyện.

Nhân sinh trọn vẹn ngọt ngào nhất nơi trần tục, cũng không thể hơn thế này. Mà giang hồ thiếu Sở Phi Dương hẳn, cũng đã tịch tịch lâu lắm rồi.....

134. Chương 135: Phiên Ngoại 11: Cuộc Sống A Cuộc Sống

Chuyện này phát sinh khi Tiểu Thạch Đầu 5 tuổi, Tiểu đệ của Tiểu Thạch Đầu 4 tuổi.

Năm nay là đại thọ lục tuần của tiền Võ Lâm minh chủ Viên Khang Thọ. Viên Khang Thọ cả đời thanh liêm chính trực, kết quả là thanh bạch (1 xu ko có) , bốn biển là nhà, thông dong tự tại. Chính là muốn mở đại thọ yến, nên phải tìm một nơi rộng rãi. Thanh Phong kiếm phái tại Lăng Nguyệt Sơn tự nhiên thành một sự lựa chọn. Từ hai tháng trước, Viên minh chủ đã nhờ cậy Thanh Phong kiếm phái vốn luôn có mối giao hảo, thay mình phát anh hùng thiếp, mời anh hùng thiên hạ tham dự yến tiệc.

Tiền Thanh Phong kiếm phái đại đệ tử- Sở Phi Dương đương nhiên cũng nhận được thiệp mời.

Việc này vốn cũng không là gì. Qua vài năm Sở Phi Dương ở trên giang hồ làm ra vài đại sự kiện oanh oanh liệt liệt, chẳng những xua tan những lời đồn đại nhảm nhí về hắn, mà một lần nữa lại càng làm cho thanh danh của hắn lan xa, uy danh càng lẫy lừng hơn trước. Thẳng đến mức làm cho người nào đó- tiền ma giáo giáo chủ tức giận đến âm thầm nghiền răng. Rõ ràng lúc này làm thật nhiều việc tốt so với người khác cũng không ít_____ tuy rằng bị bức bách, nhưng mọi công lao đều vì sai sót ngẫu nhiên mà bị người đời đổ đến trên đầu vị đại hiệp đạo mạo kia, rốt cuộc vẫn là ” Giúp chồng dạy con”. Trong lòng thực sự có vô vàn bất bình, tất cả đều nén thành một ngụm ác khí, mỗi lần nhìn đến vị đại hiệp hạ lưu vô sỉ che giấu đằng sau bộ mặt tuấn tú thì lại tức giận.” Đùng suốt ngày cùng ta đấu khí.” Sở Phi Dương ăn xong cơm trưa còn thừa lại rửa sạch bát đĩa phơi phóng xiêm y, quét dọn đình viện..... cuối cùng, cũng có thể an tâm ngồi xuống, nhìn thấy phía đối diện- vị kia đang cầm trà hân pha, bí tịch hắn viết, xiêm y hắn mua, ngồi trên ghế tựa được hắn lau sạch bóng, nam nhân vẻ mặt lạnh lùng.

” Sở đại hiệp hà cớ gì nói như vậy?” Sở đại hiệp anh danh lan xa, uy thế hiển hách, phóng nhân khắp thiên hạ không có người sánh bằng. Tại hạ vắng vẻ vô danh chỉ là phạm phu tục tử, nào dám cùng Sở đại hiệp tranh giành hơn thua?” Quân Thư Ảnh đau buồn xót xa trả lời, khiến cho Sở Phi Dương tức giận đến nổi gân xanh.

” Không phải chỉ là đoạt mất nổi bật của người sao. Ta cũng không phải cố ý. Người nói xem người cùng ta gây chuyện cũng vài ngày, thật sự khiến người ta không thể không lo.” Sở Phi Dương lắc đầu nói.

‘ Khẩu’ một tiếng, tách trà trong tay Quân Thư Ảnh đập xuống bàn, thanh âm lạnh lùng ” Người đi ra ngoài, ta không muốn nhìn đến người .”

” Ai, đừng nóng giận.” Sở Phi Dương vội vã cười ” Ngày sau còn dài. Nếu người thực sự có tâm muốn hành hiệp trượng nghĩa, ta có thể mang người .....”

” Người đi ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy người!” Quân Thư Ảnh cao giọng.

” Người!” Sở Phi Dương cũng không phải không còn cách nào khác, nhưng nghĩ đến cho tới bây giờ lần lúc nào cũng an tiền mã hậu hầu hạ đến chu chu đáo đáo, chỉ lo y có chỗ nào không thoải mái hay chịu ủy khuất, kết quả hảo tâm bị coi như lòng lang dạ thú, người ta đã không cảm kích còn dẫm nát dưới chân nghiền nghiền vài cái, cơn tức đột nhiên bốc lên.

” Tốt lắm! Là ta xen vào việc của người khác. Ta thật sự đã quên phân lượng của công danh lợi lộc trong lòng người. Về sau Quân công tử thích thế nào thì thế ấy, tại hạ không phụng bồi.”Sở Phi Dương hừ lạnh một tiếng, nhắc chân đi ra ngoài cửa.

Quân Thư Ảnh khẽ cau mày, lại cúi xuống, tiếp tục xem quyển bí tịch. Thật lâu sau mới thở dài một tiếng, buông bí tịch mà y nhìn nửa ngày cũng không xem được một chữ xuống.

Ban đêm không khí trong lành, kinh vân ẩn nguyệt, gió mát hiu hiu. Sở Phi Dương chỉ mang cơm đem đến phòng Quân Thư Ảnh, nhưng không lưu lại cùng y dùng cơm, cũng không nói thêm lời nào. Tím Quân Thư Ảnh có chút đập loạn, thức ăn cũng thấy vô vị mà ăn cũng chẳng được bao nhiêu, liền nhịn không được đi tới đình viện.

Sở Phi Dương đang ngồi trên bàn đá trong sân, đôi chân thon dài gác lên một cách tùy tiện, thế nhưng lại có bộ dáng thong dong tiêu soái. Trong tay cầm một vỏ rượu chưa mở, đang chăm chú trông nom hai huynh đệ Tiểu Thạch Đầu cầm tiểu mộc kiếm chơi đùa cách đó không xa.

Quân Thư Ảnh mới vừa đi tới trong sân, Tiểu Thạch Đầu đã miễn cưỡng phát hiện ra y, chớp đôi mắt to, đem tiểu mộc kiếm trong tay ném xuống, thân thể nhỏ bé mập mạp chạy vội tới chỗ Quân Thư Ảnh.

” Cha ôm” Tiểu Thạch Đầu hướng Quân Thư Ảnh vươn hai tay, nãi thanh nãi tức kêu lên.

” Phụ thân hảo.” Sở Lâm nhặt thanh kiếm gỗ của Tiểu Thạch Đầu lên ôm vào trong lòng, rất có bộ dáng mà nắm quyền thi lễ. Quân Thư Ảnh ôm lấy Tiểu Thạch Đầu, đi đến bên người Sở Lâm, sờ sờ đỉnh đầu nhi tử, nắm bàn tay nhỏ bé của nó đi đến bên ghế đá ngồi xuống.

” Phụ thân hôn nhẹ.” Tiểu Thạch Đầu nhu thuận ngồi trong lòng Quân Thư Ảnh, chỉ chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn nũng nịu.

Quân Thư Ảnh thuận theo ý của nó hôn lên gương mặt non mềm, lại sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm trang của Sở Lâm, nhìn thoáng qua Sở Phi Dương. Thấy hân mở vỏ rượu một mình độc ẩm, cũng không thấy liếc mắt qua bên này.

” Tiểu Thạch Đầu, mang đệ đệ đi ngủ.” Quân Thư Ảnh đem Tiểu Thạch Đầu đặt xuống đất, đối với nhi tử nói.

” Không buồn ngủ,” Tiểu Thạch Đầu dụi dụi mắt, nãi thanh nãi tức nói.

Thế nhưng Sở Lâm lại nắm tay Tiểu Thạch Đầu, hướng Quân Thư Ảnh cùng Sở Phi Dương cáo biệt” Phụ thân ngủ ngon, cha ngủ ngon.” đây là cách Sở Lâm dùng để phân biệt hai người, không giống Tiểu Thạch Đầu, gọi người nào cũng dùng trường âm ‘ Phụ thân’, đôi lúc khiến cả hai không biết nó đang gọi người nào.

Đợi khi hai thân ảnh nhỏ nhỏ biến mất nơi góc rẽ hành lang, lại nghe tiếng mở cửa, đóng cửa, tiếng khoá cửa, Sở Phi Dương uống nốt ngụm rượu cuối cùng, nhìn về phía Quân Thư Ảnh vẫn một mực yên lặng không lên tiếng.

” Có chuyện cần nói?” hần nhú mày hỏi

” ....”

” Không có chuyện gì thì ta cũng đi ngủ.” nói xong nhảy xuống mặt bàn muốn rời đi.

” Sở Phi Dương ” Quân Thư Ảnh vội lên tiếng gọi lại.

Quân Thư Ảnh vừa dứt lời, đã thấy thân ảnh Sở Phi Dương chợt loé, một cỗ nội lực đem y kéo qua, chỉ chớp mắt đã bị Sở Phi Dương ôm chặt eo.

” Là muốn tạ lỗi sao?” đôi mắt sáng lấp lánh của Sở Phi Dương cong lên, đem ngón tay chỉ vào mặt mình, ” Đến, hôn một cái, thì tha thứ cho người.”

Quân Thư Ảnh bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhìn vào mắt Sở Phi Dương” là ta không đúng, ta giận cho đánh mèo.”

Sở Phi Dương thành linh bị ánh mắt chân thành kia xông cho ngây ngất sung sướng, tâm tình đùa giỡn tiêu thất hơn nửa, hai tay ôm chặt thắt lưng mềm dẻo của Quân Thư Ảnh, dùng sức làm cho thân thể có chút lạnh của y dán sát vào nhau, đem mặt kê trên vai y cọ cọ ” Đột nhiên khiêm nhường như vậy, ta cũng không nỡ hạ khẩu.....” (khẩu- miệng)

Quân Thư Ảnh hơi nhếch khoé miệng, đưa tay sờ sờ mái tóc đen trên vai của Sở Phi Dương, mái tóc đen dày lộ vẻ mộc mạc, giống như chủ nhân của nó chính trực đơn thuần.

” Người không tức giận?” Quân Thư Ảnh hỏi

” Làm sao bỏ được a.....” Sở Phi Dương ngập ngừng, tay cũng bắt đầu trở lên không thành thật.

” Vậy thật tốt quá. Đi tới phòng ta đem bát đĩa thu dọn chút đi.” Quân Thư Ảnh vỗ vỗ bả vai Sở Phi Dương, mỉm cười nói.

Lúc này vốn mở miệng phải là nùng tình mật ý người nông ta nông, một câu phá đám này của y hết như một chậu nước lạnh từ trên đầu Sở Phi Dương dội xuống, sắc mặt hần tối sầm nhìn Quân Thư Ảnh” Người theo ta nhận lỗi là vì cái này?”” Không phải, người đừng hiểu lầm.” Quân Thư Ảnh lên tiếng ” Bất quá nếu không có việc gì, chung quy vẫn đem sự tình làm cho xong đi.”

” Người, người không thể tiện tay đem đến trừ phòng, thuận tiện rửa sao?” Sở Phi Dương hàm chứa cơn giận nói.

” Quân tử xa nhà bếp.” Quân Thư Ảnh nghiêm mặt trả lời ” Được rồi, đừng lãng phí thời gian. Mau đem mấy việc vặt vãnh làm cho xong đi, tâm pháp của người viết có vài chỗ ta không hiểu, đang muốn hướng người lãnh giáo. Người nhanh tay lẹ chân một chút.”

Sở Phi Dương mang theo phần hận cùng bất khả tư nghị (1) cùng với chỉ tiếc sắt không rèn thành thép(2) thêm vào đó là biết vậy chẳng đem y sủng lên tận trời cùng với các loại thần tình phức tạp khác, nhìn Quân Thư Ảnh đang tập trung tinh thần suy nghĩ về chỗ ảo diệu trong tâm pháp chỉ nháy mắt đã quay người rời đi, Sở Phi Dương tức giận đến mức đứng một chỗ run rẩy hồi lâu mới giận dữ hét lên ” Cái gì quân tử xa nhà bếp, ta thấy người rõ ràng là một con sâu lười.” (1- không biết làm gì; 2- nuối tiếc ko khắc khe hơn)

Sở Phi Dương mang theo cực đại oán khí xử lý xong việc gia vụ vặt vãnh, và nhớ kỹ hôm nào đó nhất định phải kiểm về mấy người nô bộc, vừa hoài niệm cùng nung nấu dự hoạch thịnh vượng hưng hăng đi tìm Quân Thư Ảnh.

Tới trong phòng thì đã thấy Quân Thư Ảnh đang tắm, trên bình phong còn vắt vài món xiêm y, phía sau chỉ thấy bóng người mờ mờ, theo ánh nến mờ mờ lay động mà lắc lư.

Sở Phi Dương lúc này cũng không còn nóng nảy, lách ra sau bình phong, nhìn Quân Thư Ảnh vẻ mặt đang nghiền ngẫm ngồi trong đục dưng rộng lớn.

Quân Thư Ảnh nhìn hẩn một cái, yên lặng xoay người sang chỗ khác, đưa tay nắm lấy y bào trên bình phong, bước ra khỏi dãy dục mặc vào.

Sở Phi Dương đi đến gần, ngón tay vỗ lên y kết (nút thắt) buông lỏng, cười nhẹ vài tiếng ” Người đây là tự mình tẩy rửa, chuẩn bị hướng bản đại hiệp hiến thân sao?” ngoài miệng nói, tay đã bắt đầu không thành thật mà dần tiến vào vuốt ve bên trong cổ áo khép hờ. Lòng bàn tay nhiều năm cầm kiếm nên có chút thô ráp vỗ về nhũ tiêm non mềm bên ngực trái, khiến cho Quân Thư Ảnh thở hổn hển.

Sở Phi Dương đem miệng kề sát tai Quân Thư Ảnh hôn khê, vừa thấp giọng cười nói ” Ta nhớ đã từng có một giấc mộng..... giấc mộng thế nào cũng không nhớ rõ, nhưng ta chỉ nhớ, người lúc đó cũng là như thế này trong lòng ta..... xiêm y trên người người..... chỉ có một cái đai lưng là chặt.....”

Đầu lưỡi Sở Phi Dương đã với vào trong lỗ tai vì bị hơi nước xông cho hồng hồng, sợi tóc ướt át cùng sạch sẽ ở sau tai tản ra một mùi hương thơm ngát. Quân Thư Ảnh thở gấp một tiếng đột nhiên dựa sát vào lòng Sở Phi Dương, đầu lưỡi linh hoạt ở trong lỗ tai mẫn cảm chạm rãi liếm liếm, có chút tục tĩu mà bất chước động tác trêu sáo.

Ở trước ngực, đại chưởng bên trong lớp quần áo dạo chơi khắp nơi, dùng ngón tay ấn lên nhũ tiêm mềm mại, tùy ý thưởng thức, mãi đến khi khiến nó xung huyết đứng thẳng, lại ngả ngón mà ở xung quanh nhẹ nhàng gãi gãi.

Quân Thư Ảnh đè tay Sở Phi Dương lại, nuốt nuốt nước bọt ” Chúng ta đến trên giường đi.....”

” Đừng vội.....” Sở Phi Dương cười tà, đột nhiên cúi người xuống hai tay ôm lấy hai chân Quân Thư Ảnh, đem hẩn nâng lên.Quân Thư Ảnh cả kinh, hai tay khoát lên bờ vai Sở Phi Dương, nhú mào cúi mặt xuống, nhưng đối diện là ánh mắt thâm trầm đầy tiểu ý của Sở Phi Dương.

” Trước tiên ở tại đây làm cho tướng công sướng khoái một lần, rồi ta sẽ theo ý người mang người đến trên giường.”

” Hồn dẫn..... Ngô.....” Sở Phi Dương không đợi Quân Thư Ảnh nói xong, thì đã thành thạo ở dưới tầm nhìn của y cúi mặt xuống ngậm lấy nhũ tiêm dựng đứng trước ngực y. Đầu lưỡi hồng sắc ở địa phương mẫn cảm để lại một tầng thủy lượng đậm ô, đồng thời ngậm vào trong miệng trêu chọc đến phát ra tiếng.

Tình cảnh kích thích đập vào mắt cùng thủy thanh đậm mỹ, khiến cho cảm nhận nơi mẫn cảm kia càng thêm rõ ràng. Quân Thư Ảnh nhắm mắt lại cắn chặt môi, vội vã mà thở hổn hển, muốn cong người đứng dậy thoát khỏi môi lưỡi đang trêu chọc kia.

Trong tai truyền đến tiếng cười nhẹ. Sở Phi Dương đi tới trước cái bàn nhỏ dùng để mấy thứ lật vặt được kê sát vách tường, đem Quân Thư Ảnh đặt lên trên, gạt tay một cái, mấy thứ bình lọ phía trên bị gạt tứ tung.

Sở Phi Dương mở ra hai chân Quân Thư Ảnh, chen người vào giữa hai chân y, đem hai tay của y kéo đến trước ngực, đại chưởng vòng qua gáy y rồi hung hăng hôn xuống. Giữa lúc hôn đến say sưa Sở Phi Dương đã đem đồng y phục vướng bận trên người mở ra gần hết.

Trên người Quân Thư Ảnh vốn cũng chỉ có một tấm áo khoác buông lỏng, hẩn đưa tay khê khều một cái, đường cong mềm dẻo của bờ vai cùng khuôn ngực đã lộ ra phần lớn. Hơi thở của Sở Phi Dương trở lên trầm trọng, trực tiếp ở trên người y hết gặm lại cắn, đói khát tới mức tượng như muốn nuốt người ta vào trong bụng.

Đại chưởng từ bắp đùi trần trụi hướng lên phía trên mà vuốt ve, một tay phủ trên dục vọng từ lâu cũng đã kích động đứng lên, nhẹ nhàng nhu lộng lấy lòng.

” Sở Phi Dương .....” Quân Thư Ảnh đưa hai tay ôm chầm lấy cổ Sở Phi Dương, đem mặt vùi vào trước cổ hẩn khê gọi.

Sở Phi Dương hôn lên mái tóc y, kéo tay phải của y đặt dưới hạ thân của mình, khê cười nói ” Người cũng hầu hạ nó a. Người khiến nó thoải mái, như vậy nó mới có thể khiến cho người thoải mái.....”

” Người hồn dẫn này..” Quân Thư Ảnh bị lời nói tục tĩu của hẩn kích thích đến mức cúi đầu kêu lên một tiếng, nhưng trên tay cũng từ từ chuyển động.

” Ngoan.....” khí tức của Sở Phi Dương trở nên nặng nhọc, hả lên khuôn mặt Quân Thư Ảnh vì bị hấn chà đập mà đôi môi có chút sưng đỏ cùng ướt át.

Động tác trên tay Quân Thư Ảnh đương nhiên không ân cần như Sở Phi Dương, không đợi Sở Phi Dương nói ngừng y cũng đã thở dốc, động tác cùng dừng lại.

Sở Phi Dương bắt đắc dĩ kéo tay phải của y qua, ngồi xổm người xuống, đem dục vọng của y ngâm vào trong miệng cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc.

” Ngô.... Phi Dương.....” Quân Thư Ảnh cắn môi dưới ngẩng đầu lên, tựa vào vách tường phía sau thở hổn hển, hai tay lần mò trên đỉnh đầu Sở Phi Dương, đem mười ngón xen vào tóc hấn. Sở Phi Dương cảm thấy đã ổn, liền đem dục vọng trong miệng phun ra, lại từ trong ngực áo moi ra một hộp gỗ tinh xảo, lấy ngón tay móc một chút, hướng hậu huyết Quân Thư Ảnh thăm dò. Thẳng đến khi địa phương nhỏ hẹp kia trở nên mềm mại cùng ướt át, Sở Phi Dương mới đứng dậy, ôm Quân Thư Ảnh hôn thật sâu.

Hai chân bị tách ra gác ở trên tay Sở Phi Dương, Quân Thư Ảnh ở lúc Sở Phi Dương tươi cười ôn nhu như nước mà nhắm lại hai mắt, chờ thứ kia xâm nhập.

Cảm thấy huyết khẩu đang bị dục vọng nóng bỏng cứng rắn kia thúc nhẹ một cái, Quân Thư Ảnh thở dốc một tiếng đôi chân mềm nhũn lại.

Sở Phi Dương không hề trêu chọc y, bắt đầu thông thả mà kiên định đem dục vọng tiến nhập, cảm thấy Quân Thư Ảnh nắm chặt tay mình, ngay cả ngón chân cũng cong lên, tâm trạng Sở Phi Dương trở nên mềm mại, nghiêng người hôn nhẹ y, hạ thân dần đi vào.

Địa phương mềm mại kia càng ngày càng thông thuận mà tiếp nhận hấn, nét mặt Quân Thư Ảnh cũng bắt đầu có vẻ trầm mê, tiếng thở dốc đầy kim nén dần trở nên mềm mỏng mờ ám hơn, Sở Phi Dương có phần mất kiểm chế mà vội vã xông tới, hết như một tên mao đầu tiểu tử mới biết mùi vị tình ái, một chút tự chủ cũng không có.

” A..... Đau.....” Sở Phi Dương đột nhiên va chạm mạnh liệt, Quân Thư Ảnh nhíu mày hô lên một tiếng.

” Xin lỗi, muốn ta nhẹ một chút sao?” Sở Phi Dương hôn lên môi y.

” Ân...” Quân Thư Ảnh gật đầu. Sở Phi Dương bắt đầu khắc chế luật động của mình.

Thanh âm mập mờ vẫn vang lên gián đoạn, tận đến khi trăng treo trên cao, màn đêm bao phủ.

Một phen hoan ái nùng tình mật ý qua đi, Sở Phi Dương ôm Quân Thư Ảnh ngồi trong dục dũng mới được thay nước mới.

” Nơi này phải rửa sạch, nếu không lại hoài thai.....” Sở Phi Dương thấp giọng cười nói.

Quân Thư Ảnh nhắm mắt, mặc kệ hấn trêu đùa vô vị.

Sau khi hai người đều tẩy rửa sạch khoái, Sở Phi Dương thập phần xem trọng lời hứa hẹn mà cùng Quân Thư Ảnh một lần nữa trên giường, liên tục, thẳng đến khi sắc trời hừng sáng....

Quân Thư Ảnh ngẫu nhiên mở mắt, trong tầm mắt mơ hồ thấy cách đó không xa bản tâm pháp bí tịch nằm đơn độc lẻ loi trên bàn, cũng chỉ có thể thăm thỏ dài một tiếng.

Mãi đến khi hấn áp Quân Thư Ảnh làm đi làm lại cho đủ vốn, Sở Phi Dương mới lật mình sang một bên, thần thanh khí爽 tựa trên đầu giường, sau một hồi lâu khi dư vị thoả mãn qua đi, hấn mới nhớ tới chuyện ban ngày muốn nói.

” Ngày đại thọ của Viên Minh chủ, ta nhận được thiệp mời do sư phụ tự tay viết.”

” Ân?” Quân Thư Ảnh cảm thấy thân thể dường như sắp rời thành từng mảnh, mí mắt cũng không muốn động dù chỉ một chút, nhưng cũng đành chống đỡ nghe Sở Phi Dương nói chuyện.

” Người nói..... muốn ta mang Sở Kỳ Sở Lân tới.” Sở Phi Dương không khỏi sinh cảm khái trong lòng. Tuy hấn vì Vô Lâm Trung Nguyên lập không ít đại công, nhưng sư phụ hấn từ lâu không thèm để mắt tới hấn, thiệp mời lần này tuy có phần miễn cưỡng, nhưng ý tứ muốn gặp tiểu bảo bảo của người thật ‘ thanh thanh

sở sở.” Nga.....” Quân Thư Ảnh mơ mơ màng màng lên tiếng, y thực sự chống đỡ không nổi nữa mà chìm vào giấc ngủ.

Quá phen miệt mài dẫn tới hậu quả ngày hôm sau cả hai người đều nổi lên vằn mắt đen xì, không khéo nhất là, ngày hôm nay lại có hai vị khách không mời mà đến.

*****

” Yêu, Sở huynh, mắt huynh làm sao vậy? Chẳng lẽ lại cùng cao thủ võ lâm nào đại chiến ba ngày ba đêm?” Thanh Lang cười ngoác miệng hở ra hàm răng trắng bóng.

” Để huynh chê cười.” Sở Phi Dương cười gượng hai tiếng, dẫn Thanh Lang vào phòng khách.

Đi phía sau Thanh Lang còn có một nam nhân mặc y phục lam sắc tư thái phong lưu, trong tay còn nắm một tiểu oa nhi xấp xỉ lân nhi.

Tiểu Thạch Đầu cầm món đồ chơi đứng ở một bên, mở to đôi mắt hiếu kỳ, nhìn nam tử tuấn tú một chút, lại nhìn nhìn tiểu oa nhi bên người hắn.

” Yến Kỳ, ngơ ngác cái gì? Nhanh lại đây.” Thanh Lang kêu lên.

Yến Kỳ lộ ra vẻ mặt sa sầm miễn cưỡng đi vào, vừa thấy mặt Quân Thư Ảnh, lại hừ lạnh một tiếng quay đầu đi chỗ khác. Quân Thư Ảnh cũng lười cùng hắn so đo tranh cãi___ bắt quá là y giết cha người ta, y vốn không có gì để mà so đo.

Tiểu Thạch Đầu vẫn tò mò quan sát tiểu bảo bảo cùng Yến Kỳ, tiểu oa nhi kia nhút nhát cùng Tiểu Thạch Đầu cười cười, lại núp sau lưng Thanh Lang. Ngược lại Sở Lân hé ra khuôn mặt nghiêm trang, giống hệt một đại nhân ngồi ngay ngắn giữa chiếc ghế tựa rộng lớn, không biết đang trầm tư cái gì.

Quân Thư Ảnh chỉ hờ hững đáp vài câu, liền lộ ra vẻ mặt tiêu tụy, lưng lờ đi đến hậu viện, chuẩn bị đi ngủ bù. Không ngờ tới Tiểu Thạch Đầu lại vui vẻ theo sát y, y cũng đành xốc lại tinh thần mà chăm sóc nhi tử.

” Phụ thân ôm một cái___” Tiểu Thạch Đầu hướng Quân Thư Ảnh mở ra hai tay.

Quân Thư Ảnh vất vả khom thắt lưng đau nhức, đem Tiểu Thạch Đầu vừa bạch lại vừa béo ôm vào lòng.

” Phụ thân con cùng đệ đệ nói đến một chuyện mà mãi không hiểu được.” Tiểu Thạch Đầu vung tay nói.

” Nga, là chuyện gì?” Quân Thư Ảnh ngồi vào đình nghỉ trong sân, hững hờ mà đáp lời Tiểu Thạch Đầu.

Tiểu Thạch Đầu còn chưa mở miệng, ngoài bìa rừng đột nhiên truyền đến thanh âm nãi thanh nãi tức đầy giận dữ” Nương ôm bảo bảo___” (cục cưng í mà)

Quân Thư Ảnh quay lại nhìn, đã thấy Yến Kỳ đang vòng qua đây, nơi góc áo còn kéo theo một tiểu oa nhi.

” Không phải ta nói với ngươi lúc không có cha ngươi thì không cần gọi ta là nương sao?” trên thái dương Yến Kỳ nổi đầy gân xanh, đối với tiểu oa nhi kêu lên.

” Vậy gọi là gì?” tiểu oa nhi ngây thơ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

” Kêu thúc thúc kêu phụ thân, tùy ngươi. Chính là không được kêu nương!” Yến Kỳ gào lên.

” Nhưng nương là nương, không phải thúc thúc. Kêu phụ thân, cha sẽ đánh mông.” tiểu oa nhi uỷ khuất nói.

” Ngươi cái tiểu hồn dân.....” Yến Kỳ trợn mắt, cả người không khỏi cứng đờ, chỉ thấy cách đó không xa Quân Thư Ảnh đang tựa tiểu phi tiểu nhìn mình.” Hoá ra Yến công tử là làm ‘nương’ người, thật sự khiến người khác bội phục.” Quân Thư Ảnh cười lạnh một tiếng, theo thói quen mở miệng châm chọc hắn.

Sắc mặt Yến Kỳ lúc xanh lúc đỏ, dứt khoát kéo góc áo, đi đến bên Quân Thư Ảnh ngồi xuống, tự tay rót cho mình một tách trà, cũng cười lạnh một tiếng nói ” Như nhau thôi. Xưng hô là cái gì thật ra cũng không quan trọng.”

Quân Thư Ảnh cũng đen mặt. Tiểu Thạch Đầu đột nhiên kéo kéo cổ áo y ” Phụ thân phụ thân, ta còn chưa hỏi một vấn đề___” tiểu bảo bảo phía sau Yến Kỳ cũng vui sướng mà vắn vẹo tới bên người hắn.

” Hỏi đi.” Quân Thư Ảnh xoa xoa thái dương, tận lực ôn hoà.

” Phụ thân, ta cùng đệ đệ từ đâu mà tới___ vì cái gì lại cùng phụ thân và phụ thân ở cùng một chỗ?” (Tiểu Thạch Đầu dùng 1 cách gọi cho cả 2 anh)

Trong phòng khách___

” Tiểu ca ca nhà Liệp Hộ đại thúc là do đại thẩm béo sinh ra, nhưng ta cùng ca ca từ đâu mà ra ? Ngày hôm qua ta cùng ca ca suy nghĩ thật lâu nhưng không nghĩ ra.” Sở Lâm nghiêm túc hỏi. (Liệp hộ- gia đình làm nghề săn bắn)

Sở Phi Dương cùng Thanh Lang hai mặt nhìn nhau, sắc mặt đối tới đối lui thật đặc sắc. Thanh Lang quay người đem Sở Lâm ôm vào lòng, ‘ Khụ’ một tiếng nghiêm túc nói ” Chuyện này, phải kể từ lúc Thanh thúc thúc trước đây anh dũng vô địch nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ mới tìm được một được hoàn___”

Sở Phi Dương nghe thanh lang giải thích vấn đề phóng đảng này, do dự một hồi lâu có nên hay không đem tiểu nhi tử về mặt nghiêm túc nhà mình ôm đi, rời xa cái quái thúc thúc da mặt dày đến thiên trường địa cửu này, cuối cùng bất đắc dĩ xoa trán thở dài một tiếng, quyết định buông tha.

***

Trong đình nghỉ mát nơi hậu viện.

Quân Thư Ảnh thống khổ đỡ trán, khuỷ tay chống trên mặt bàn, đối với Tiểu Thạch Đầu đang lo lắng kéo tay áo mình chẳng buồn quan tâm.

Ở bên cạnh Yến Kỳ dùng bộ mặt tươi cười đầy gượng gạo cùng méo mó, đối với hai cái tiểu bảo bối mở to mắt nói ” Cái kia..... các người đều là cái kia..... Quan Thế Âm đưa tới, ‘ ha ha’, người là một cái bàn gia gia, ha ha.....” (bàn gia gia- ông nội béo)

*****

Mới đầu ta cũng thắc mắc ko hiểu Quan Thế Âm tại sao lại là ông nội cho nên mới đi hỏi anh google >>> kết quả là đây (cho nên ta giữ nguyên với bản QT, ko phải chém đầu nhé ^__^)

giải thích vì sao Quan Thế Âm lại là gia gia nhà.

Theo quan niệm Trung Quốc, Quan Âm ngự tại Phổ-đà Sơn, miền Đông Trung Quốc, đó là một trong

Tứ đại danh sơn

, là bốn trú xứ của bốn Đại Bồ Tát của

Phật giáo Trung Quốc

.

Tại Trung Quốc – đến

thế kỉ 10 - Quan Âm còn được giữ dưới dạng

nam giới

, thậm chí trong hang động ở Đôn Hoàng, người ta thấy tượng Quan Âm để râu. Đến khoảng thế kỉ thứ 10 thì Quan Âm được vẽ mặc áo

trắng

, có dạng nữ nhân. Có lẽ điều này xuất phát từ sự trộn lẫn giữa

đạo Phật

và

đạo Lão

trong thời này. Một cách giải thích khác là ảnh hưởng của

Mật tông

(xem

Tantra

) trong thời kì này: đó là hai yếu tố Từ bi (sa. maitrī-karūṇā) và Trí huệ (sa. prajñā) được thể hiện thành hai dạng nam nữ, mỗi vị Phật hay Bồ Tát trong Mật tông đều có một “quyển thuộc” nữ nhân. Vị quyển thuộc của Quán Thế Âm được xem là vị nữ thần áo trắng

Đa-la

(sa. tārā), và Bạch Y Quan Âm là tên dịch nghĩa của danh từ đó. Kể từ đó quần chúng Phật tử Trung Quốc khoác cho Quan Âm áo trắng và xem như là vị Bồ Tát giúp phụ nữ hiếm muộn.

Một trong các lí do đó là đối với Phật Giáo, Phật không phân biệt nam hay nữ. Khác với các thần thoại sơ khai quan niệm các vị thần có giới tính và co sự sinh sản, Phật giáo và các tôn giáo lớn trên thế giới không cho rằng thần của họ có giới tính và sự sinh sản. Do đó việc quan niệm Quán Âm là nam hay nữ không phải là vấn đề quan trọng trong Phật giáo. Vả lại, theo phẩm

Phổ môn

, khi muốn cứu vớt hoặc giác ngộ cho chúng sinh, Quán Âm có thể hóa thành 32 sắc tướng

[1]

như Phật, Bồ Tát,

Cần-thất-bà

, thiện nam, tín nữ v.v... tùy theo đối tượng để cứu giúp chúng sanh.

135. Chương 136: Phiên Ngoại 12: Nếu Khi Đó Gặp Nhau Thượng

Có câu giang sơn sinh tài tử, cũng có người nói Trường Giang sóng sau đê sóng trước.

Còn có câu ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên.

Gần đây trên giang hồ có một người, gần như chỉ trong một đêm thanh danh tước khởi, tiếng tăm lẫy lừng. Nhắc tới người tự xưng Lâu Tiểu Mộng -Tiểu Mộng Lâu này những người trong giới bạch đạo vốn được giang hồ vọng trọng đều đen mặt, đem một trăm linh một câu mắng chửi người niệm đi niệm lại, lảm nhảm ” Yêu nhân, nghiệp chướng, bại hoại, cặn bã” Nếu muốn hỏi bọn họ người này phạm phải chuyện gì, đám tiền bối họ cũng chỉ có thể nhếch râu nâng cao thanh âm lại đem mấy lời thô tục không có chút mới mẻ lặp lại một lần bên miệng, cũng nói không ra một phần ba.

” ‘Ngậm bồ hòn làm ngọt’, tự nhiên là khó nói ra.” Thanh Lang ôm ‘Phu nhân’ nhà mình càng ngày càng thành thực xinh đẹp, tựa sát vào thích ý uống chút mỹ tửu từ ngọc thủ thon dài của mỹ nhân đưa tới, giả bộ ‘ưu nhân chi ưu’ –(1) mà thở dài. (1-vì người khác lo nghĩ)

” Đúng vậy, chỉ sợ nữ quyến trong các môn phái này, đa số đều bị cái dâm tặc kia quấy rối. Nỗi khổ này quả nhiên làm cho các lão nhân miệng đầy lễ nghĩa nói không lên lời.” Yến Kỳ gật đầu đáp.

” Ui, người thực hiểu biết.” Thanh Lang mặt dầy kẻ sát vào Yến Kỳ trêu đùa, ” Tiểu mỹ nhân của ta, chỉ sợ đám nữ quyến của mấy lão nhân này một người so ra cũng không bằng người. Người có sợ đám tặc kia không, ân ? Có sợ không? Có sợ không?.....”

Yến Kỳ đỏ mặt cúi đầu vào trước ngực Thanh Lang, ấp a ấp úng nói ” Không sợ, có Thanh đại ca bảo hộ ta.....”

” Tê_____” ngồi ở một bên- Sở Phi Dương mắt lé thấy được một màn này, chưa đến sắp rớt cả răng.

Quân Thư Ảnh cầm chén rượu, uống cạn một hơi, mặt không biến sắc ngồi ngay ngắn.

” Khụ ! Thanh huynh, thương lượng chính sự, đừng như vậy.....” Sở Phi Dương sắc mặt nhắc nhở.

” Dâm tặc trước mắt, quan tâm mỹ nhân một chút có gì sai? ” Thanh Lang thản nhiên cười nói, liếc mắt nhìn Quân Thư Ảnh một cái lại nói tiếp” Sở huynh cũng nên quan tâm đến nhà mình đi, còn nữa đều là lão phu lão thê rồi còn ngồi xa như vậy.....”

‘Đinh’ một tiếng, một cây ngân châm vút sát qua gương mặt Thanh Lang, cắm vào vách tường phía sau.

” Người còn há miệng xen vào nữa, ta không ngại để cho ngân châm lệch đi vài phần.” Quân Thư Ảnh lên tiếng.

Thanh Lang thực nể mặt mà ngồi nghiêm chỉnh cười nói ” Quân huynh đừng giận, nói chính sự, nói chính sự.”

Sở Phi Dương lại không biết nghe xong câu nào mà kích động, nơi chân mày giương lên cười đến mê người, nghiêng người hướng Quân Thư Ảnh cười nói ” Thư Ảnh a.....”

Căn cứ theo tình báo, tên dâm tặc này cũng không có dùng kỳ kỹ dâm xảo gì, chỉ là người đang ngoài vạn dặm, lại có thể tiến vào giấc mộng của người khác. Muốn bắt được hắn, khó nhất ở chỗ hành tung bất định của hắn, chỉ nghe được chút tin tức lại đã chuồn mất rất nhanh, đến nay cũng không người nào nhìn thấy chân diện mục của hắn.” Quân Thư Ảnh một hơi đã nói vào chính đề, Sở Phi Dương còn chưa kịp mở miệng nói ra lời đã bị chặn về trong bụng, chỉ có thể sờ sờ mũi, ngượng ngùng ngồi thẳng dậy.

” Đầu năm nay, ngay cả hái hoa đào tặc cũng xuất ra một cái Hoa nhi a. Người này thậm chí ngay cả thực danh của hắn cũng không ai biết, danh xưng Tiểu Lâu Mộng- Tiểu Mộng kia, cũng không biết như thế nào mà ra.” Sở Phi Dương lên tiếng.

Thanh Lang cười giễu cợt một cái ” Danh xưng này cũng không có gì khó lường. Chỉ vì mấy cô nương bị hắn quấy rầy, có người nói hắn gọi Lâu Tiểu Mộng, có người kêu Mộng Tiểu Lâu, có người lại nói là Lâu Tiểu Lâu, người thì nói Mộng Tiểu Mộng. Thậm chí ngay cả bộ dáng người nọ thế nào mỗi người nói ra cũng không đồng nhất. Xem ra người này tâm tế như tơ, cũng nhất như thổ đế.”

” Cuộc tranh luận này. Một người không biết thân phận, không biết bộ dáng, không biết danh tính, muốn bắt hắn, nói dễ hơn làm.” Quân Thư Ảnh nhíu mày.

” Những việc này không cần lo lắng, các người nghĩ bốn toạ cả ngày không có việc gì làm chỉ biết chơi đùa hay sao?” Thanh Lang dạt dào đắc ý ” Thiên Nhất giáo dưới sự thống lĩnh của bốn toạ, sớm đã cường đại đến mức các người không thể tưởng tượng. Tìm một người, còn không phải dễ như trở bàn tay.”

Quân Thư Ảnh vốn đang chăm chú nghe, lại cảm thấy Thanh Lang dùng nhãn thần ‘Khinh thường người’ liếc mắt nhìn mình một cái. Đang không hiểu tại sao, lại nghe thấy hắn khoa trương tự khen bản thân mình, trong lòng nhất thời hiểu được, đây là hắn đang châm chọc ý không thích hợp làm giáo chủ, nhất thời hoá đại, rồi lại tìm không ra lời để phản bác, chỉ đơn giản ‘Ờ’ một tiếng không phản ứng.

Thanh Lang thấy cư nhiên không khơi mào được Quân Thư Ảnh phản kích, nhíu mày, cầm đôi đũa gấp đồ ăn bổ sung thể lực.

Sở Phi Dương nhức đầu nhu nhu mi gian, đây là nguyên nhân sau khi ân oán giữa mọi người chấm dứt, hắn vẫn không muốn mọi người tụ họp cùng nhau.

” Nghe Thanh huynh nói, hẳn là đã biết chỗ ẩn thân của tên tiểu thủ này? Thỉnh Thanh huynh chỉ giáo. Chúng ta sớm ngay tróc nã hắn, cũng để sớm chấm dứt trận khôi hài hỗn loạn trên giang hồ.”

” Không dám không dám, ngày mai chúng ta có thể khởi hành.” Thanh Lang nâng chén hướng Sở Phi Dương cười.

Sở Phi Dương cứng đờ ” Ý của Thanh huynh.....”

” Đồng hành đồng hành.” Thanh Lang ha hả cười nói, đem chén rượu đưa cho Yến Kỳ, ” Mọi người cùng đi mới náo nhiệt.”

Bóng đêm buông xuống, một mảnh trăng non mọc lên, treo trên màn trời u ám, phía trước cửa sổ vài cành trúc non xanh biếc ở trong gió khẽ lay động.

Quân Thư Ảnh tắm rửa xong thì trở về phòng, mở cửa sổ ra cho gió mát thổi vào, chính mình cũng đứng trước cửa sổ, nhìn cảnh sắc bên ngoài đến ngẩn ngơ, tùy ý để mái tóc dài còn đang ướt nước.

” Nghĩ gì vậy?” đôi tay rộng lớn đã sớm vô cùng quen thuộc vừa ôn nhu vừa áp áp từ phía sau ôm lấy eo, trên vai cũng chống đỡ cằm của người nọ.

Trong lúc nhất thời có chút hoảng thần.

Ban ngày lúc cùng bọn Thanh Lang gặp mặt, trong lúc ngẩn ngơ lại kéo về những chuyện rất lâu trước đây. Những thứ như băng lãnh, sắc nhọn, hắc ám, cực đoan đủ loại, từng là toàn bộ cuộc sống của y, y cũng từng nghĩ những thứ như thế là toàn bộ nhân sinh của mình. Chính là không biết sai lầm ở đâu, liên biến thành tình cảnh như hiện giờ. Định nhân từng muốn đưa y vào chỗ chết hiện giờ lại coi y như trân bảo, bảo vệ y đến cẩn cẩn dục dục. Kể y từng muốn loại trừ cũng trở thành bằng hữu có thể đồng tịch mà ngồi nói cười yển yển oanh oanh.

Quân Thư Ảnh tuy cố chấp, nhưng rốt cuộc cũng nguyện ý chân thật với lòng mình. Thỉnh thoảng y có nhớ lại dĩ vãng, lại nhìn trước mắt, đây cũng là cuộc sống y thích nhất. Có người thân mật, có nhi tử đáng yêu. Mặc dù những việc này hơn phân nửa là do Sở Phi Dương cưỡng ép, mặc dù y không thể như nữ tử khuất phục, nhưng nếu đã tiếp nhận hiện trạng, y cũng không vì vậy mà tự phiền muộn chính mình.

Bất quá, luôn luôn có một sự tình, làm cho người ta cảm thấy.....

” Ta không muốn đồng hành cùng Thanh Lang.” Quân Thư Ảnh nhíu mày nói.

” Người nghĩ rằng ta muốn sao?” Sở Phi Dương thở dài.

Vốn tưởng rằng lần này có thể cùng Quân Thư Ảnh song hành, du du sơn, ngoạn ngoạn thủy, tróc tróc tặc, tăng tiến tăng tiến tình cảm, kết cục bị người chặn ngang một cước, Sở đại hiệp sớm đã vô cùng khó chịu. Mới nhớ tới giọng điệu thủ đoạn của Thanh Lang, Sở Phi Dương liền cảm thấy đau đầu.

Đáng lẽ, có một số việc, nghĩ trong lòng là tốt rồi, thế nhưng Thanh Lang hẳn lại lớn tiếng nói ra. Nói mấy lời hồ đồ lẫn lộn đã đành, hết lần này đến lần khác Sở đại hiệp có chút tâm tư không đúng đắn lại bị hắn vừa nói một cái đã trúng phóc. Nếu chỉ làm trò trước mặt Yến Kỳ thì không nói làm gì, thế nhưng hắn lại nói trước mặt Quân Thư Ảnh. Thực sự khiến cho Sở Phi Dương muốn tìm một gian phòng tối đem hắn vào ám sát cho xong việc.

Đương nhiên, Sở Phi Dương cũng chỉ có thể thâm nghĩ. Dù sao giáo chủ Thiên Nhất giáo cũng không phải dễ chết như vậy, cho dù hắn là thiên hạ đệ nhất- Sở đại hiệp.

” Quên đi, vừa lúc đem Tiểu Thạch Đầu đưa đến giáo lý của hắn cho người hảo hảo chăm sóc, chúng ta đỡ phải đi đường vòng đến Lăng Nguyệt Sơn đem Tiểu Thạch Đầu đưa đến Thanh Phong kiếm phái. Người không phải không thích qua bên kia hay sao?” Sở Phi Dương hôn lên hai má Quân Thư Ảnh.

” Sớm biết vậy để Tiểu Thạch Đầu cùng Lân nhi cùng bá sư học nghệ, bớt phiền rồi.” Quân Thư Ảnh nói.

Sở Lân đã bá sư, chính là vị thần bí sư phụ ‘ thần long kiến thủ bất kiến vĩ’ của Sở Phi Dương. Vốn dĩ Sở Phi Dương cùng Tiểu Tùng cho là người cuối cùng cũng bế môn không nhận đệ tử, nào ngờ vào ngày đại thọ Viên Minh chủ lão nhân kia vô tình đụng mặt tiểu Sở Lân, đại thán(ca ngợi) căn cốt kỳ giai, tuy đã sớm lập lời thề bế môn không thu đệ tử, nhưng ý vào mình là sư công của Sở Lân, nhất định đem người mang đi.

Sở Lâm tuổi còn nhỏ, suy nghĩ lại sâu xa, trong lòng âm thầm so sánh tình huống của phụ thân cùng cha, biết đi theo lão nhân sẽ có tiền đồ, tuy rằng không muốn, nhưng vẫn dứt khoát rưng rưng bái biệt song thân. (nhóc này giống Ảnh nhi thể cơ chứ)

Ngược lại Tiểu Thạch Đầu khó cả đôi đường, đôi mắt long lanh hàm lệ, nhìn đệ đệ lại nhìn phụ thân, người nào cũng luyến tiếc, không biết phải đi với ai. Cuối cùng lão nhân cũng đem Tiểu Thạch Đầu ôm lấy, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của hắn nói "Lân tiểu tử ta mang đi, còn bảo bối này được nuôi chiều từ nhỏ ta cũng không dám đường đột. Phi Dương à, mang về hảo hảo dưỡng đi." Cuối cùng, Tiểu Thạch Đầu cứ như vậy cùng đệ đệ xa cách, khổ sở vài ngày không ăn thứ gì, ôm món đồ chơi cùng trang phục hàng ngày của đệ đệ lặng lẽ rơi lệ, đem trưởng bối toàn gia thương tiếc, ngay cả Tín Bạch cũng không buồn cùng Quân Thư Ảnh đối chọi gay gắt, chỉ một lòng một dạ muốn Tiểu Thạch Đầu khôi phục. Thật sự là, đáng thương thiên hạ trong lòng trưởng bối. (yêu thể cơ chứ >_<)

"Người lại nói bừa, rõ ràng cũng rất nhớ lân nhi, đem Tiểu Thạch Đầu cũng tống xuất đi, người cam lòng?" Sở Phi Dương vén lên mái tóc dài của Quân Thư Ảnh, đem môi để trên cổ y nhẹ nhàng quấy rầy.

Quân Thư Ảnh cả kinh đẩy Sở Phi Dương ra, quay đầu lại thấy Sở Phi Dương đang trừng mắt nhìn mình, vẻ mặt uy khuất.

Quân Thư Ảnh không được tự nhiên quay đầu lại, hướng bên ngoài cửa sổ quét tầm mắt, dùng một tay khép cửa sổ lại. Thẳng đến khi đem cánh cửa đóng kín, Quân Thư Ảnh mới quay người về phía Sở Phi Dương, đã thấy hắn vẻ mặt thâm ý sâu sắc điệu bộ tươi cười tà đạo.

"Quân Thư Ảnh, ta cái gì cũng chưa làm, người như thế nào lại tự giác đóng cửa sổ, người là chờ mong vì phụ làm chút gì sao....." mở miệng trêu chọc, thế nhưng trong lòng Sở Phi Dương rất đổi vui mừng. Thời gian không phụ lòng người, đều đã vài năm, nhìn một cái, thực khiến cho người ta cảm động.

Sở Phi Dương quan sát thật kỹ vẻ mặt y, trước khi sắc mặt Quân Thư Ảnh sa sầm xuống, hắn phi thân một cái, thực háo sắc mà đem người đã tắm rửa đến thanh thanh sáng sáng cuốn đến trên giường, hồ thiên hồ địa đứng lên. (hồ thiên hồ địa ta luận mãi không ra, đành giữ nguyên QT- theo ta suy đoán chắc là long trời lở đất chẳng???)

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh trang y giản dị, tới nơi giao hẹn cùng Thanh Lang chờ đợi. Không bao lâu, chỉ nhìn thấy hai con bạch mã..... song song chạy tới, Thanh Lang cùng Yến Kỳ, đều là thần thái phi dương. Yến Kỳ thay một bộ xiêm y gọn gàng bằng lụa trắng, càng làm tôn thêm dung nhan tuyệt sắc, không còn vẻ phong tình (lãng lợ).

Sở Phi Dương tiến ra đón, hướng về thanh lang vừa thi lễ vừa cười nói: "Nếu đều đến đông đủ, chúng ta lập tức khởi hành. Cảm phiền Thanh huynh dẫn đường."

Thanh Lang nhảy xuống ngựa, giơ giơ mã tiên lắc đầu nói "Chưa đủ, chờ một chút."

"Còn có ai?" trong nháy mắt Sở Phi Dương có dự cảm bất hảo.

"Ai, đến đây đến đây." Thanh Lang đưa tay chỉ hướng xa xa.

Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh nhìn theo, chỉ thấy nơi chân trời xuất hiện một đường bụi bặm, cuộn cuộn cuộn càng ngày càng đến gần, tiếng vó ngựa vang rền kề sát, cuối cùng mấy chục con hắc mã ngay ngắn đứng trước mắt.

Sở Phi Dương nhìn thấy hàng loạt đoàn ngựa thồ có thể dùng 'trùng trùng điệp điệp' để hình dung, phía sau còn không biết có bao nhiêu cổ đại mã xa, kìm chế khoe miệng co giật, hướng Thanh Lang nói "Thanh huynh đây là ý gì?" Thanh Lang vén tay áo, lắc đầu thở dài "Cả một Thiên Nhất giáo lớn mạnh, cũng không dễ làm ăn. Đường gia lại không đối, chuyến này đi Mặc Bắc, thuận đường làm chút tiểu sinh ý thôi."

"Chính là chúng ta chuyến này đi bắt tiểu thảo, Thanh huynh không thấy ..... quá mức phô trương sao?" Sở Phi Dương bắt đầu dĩ nhiên.

"Không dám không dám." Thanh Lang liên tục nói "Đâu có phô trương bằng Sở huynh mỗi lần sát nhân trước tiên còn gửi bái thiệp tới."

Sở Phi Dương nghe vậy thái dương giật giật.

” Vả lại, Sở huynh chẳng nhẽ không hiểu được cái gì kêu là ‘giấu đầu hở đuôi’ sao? Lần này cần trảo chính là kẻ vô cùng thận trọng cùng giáo hoạt, chúng ta ra về thương nhân rêu rao khắp nơi, ngược lại sẽ không khiến hấn hoài nghi.” Thanh Lang nói xong đem Yến Kỳ đỡ xuống ngựa, ” Hơn nữa, giai nhân đi theo, ta sao nể tâm để hấn theo ta chịu nổi khổ màn trời chiếu đất?!” Đúng rồi, Quân huynh trước kia cũng là quen tác uy tác phúc hưởng thụ, Sở huynh sao không hỏi ý là nguyện ý dọc đường đi chịu khổ chịu tội, hay là vẫn muốn cho hạ nhân đi theo, hầu hạ đến thư thư phục phục tới thoải mái?!”

Sở Phi Dương nhìn về phía Quân Thư Ảnh, Quân Thư Ảnh lại quay đầu chuyển dời tầm mắt, không cùng hấn đối diện.

Sở Phi Dương bắt đắc dĩ thu hồi ánh mắt dò hỏi. Cái gì cũng không cần nhiều lời, chính là một cái ham ăn biếng làm.

Vì thế cuối cùng ba chọi một, Sở Phi Dương cũng đành thoả hiệp, đoàn người cứ thế mà trùng trùng điệp điệp trên con đường.

Dọc đường đi Thanh Lang đem sinh ý làm đến sinh động, mua rẻ bán mắc kiếm đến thoả mãn, phát huy trọn vẹn bản sắc gian thương, hoàn toàn nhìn không ra một chút bóng dáng Thiên nhất giáo giáo chủ.

Yến Kỳ cầm tiền Thanh Lang kiếm được tiêu xài đến bất diệc nhạc hồ, Quân Thư Ảnh mỗi ngày đối với đám giáo chúng Thiên Nhất giáo ngày càng khôn ngoan hiểu chuyện vênh mặt hất hàm sai khiến, tìm về một chút cảm giác sáng khoái làm lão Đại, cũng là bộ dáng vui đến quên cả trời đất. Chỉ có Sở Phi Dương Sở đại hiệp còn nhớ ký sự mệnh hành hiệp trượng nghĩa của mình, lúc nào cũng vì hành vi thiếu lý trí của mình khi tìm ba người này cùng nhau đồng hành mà có cảm giác sâu sắc hối hận.

Cứ như vậy gần hai mươi ngày, mãi đến khi đoàn mã xa trống rỗng của Thanh Lang chứa đầy bao tiền, Yến Kỳ cùng Quân Thư Ảnh cũng đã nghiền, mục đích Sở Phi Dương hy vọng từ lâu, rốt cục cũng tới.

Mà hơn hai mươi ngày này, giang hồ đồn đãi lại có phái Thanh Thành, Hồng Diệp Các, Vô Hoa Cốc, Trần Nguyệt Sơn Trang, Bích Ba Thành.....v.....v mấy vị thiên kim tiểu thư của các đại môn phái đều bị yêu nhân kia quấy rầy. Sở Phi Dương hướng về phương hướng các phái lắc lắc cúi đầu, yên lặng hồ thẹn nói ” Các vị chưong môn Thành chủ Cốc chủ Lão trang chủ, tại hạ xuất sư bất lợi, để các vị bị kinh hãi rồi.”

Thanh Lang hạ lệnh cho thuộc hạ đi theo đóng quân tại thôn trấn, để Yến Kỳ ở lại, phân phó hạ nhân hảo hảo chiếu khán, liền tự mình dẫn theo Sở Phi Dương cùng Quân Thư Ảnh hướng về nơi trú ẩn của tên tiểu tặc.Ba người kỵ mã tới vùng ngoại ô xa xôi rời xa thành trấn, đi tới bên hồ. Lại đi thuyền hướng giữa hồ thêm một khoảng thời gian, mới nhìn thấy một tiểu đảo.

” Tên này đúng là lão tử, trốn kỹ như vậy, nhất gan tới mức này.” Thanh Lang bước chân lên đảo, cảm khái nói.

Quân Thư Ảnh nhìn xung quanh, trên đảo khắp nơi khắp chốn đều mọc từng bụi hoa tươi, đủ loại đủ kiểu, sắc màu rực rỡ, mùi thơm tinh tế, trái lại cảnh sắc thực yên bình đầy sức sống.

” Những ..... bụi hoa này có cổ quái, mọi người cần cẩn thận.” Quân Thư Ảnh nhíu mày nói. Những bụi hoa này nhìn qua có vẻ hỗn độn tùy ý sinh trưởng không có trật tự, nhưng nhìn kỹ, cũng ẩn giấu huyền cơ, ẩn hàm một trận pháp ảo diệu trong đó.

” Sợ hấn làm cái gì, cho dù có trận pháp huyền cơ gì đó, bất quá cũng là chút thủ thuật che mắt. Bằng không đem mấy thứ hoa hoa thảo thảo này toàn bộ nhổ tận gốc, trận pháp gì cũng không còn.” Thanh Lang hiểu nhiên cũng nhìn ra chút môn đạo, nhưng làm bộ phe phẩy thiết phiến khinh thường nói.

Quân Thư Ảnh nhìn về phía Sở Phi Dương, đã thấy Sở Phi Dương có chút thất thần nhìn về phía sau.

” Làm sao vậy? Đang nhìn cái gì?” Quân Thư Ảnh hướng phía sau nhìn lại, ngoại trừ chút hoa cỏ khoe sắc ra, cái gì cũng không thấy.

Sở Phi Dương làm như không nghe thấy, vẫn ngẩn ngơ nhìn.

” Phi Dương!” Quân Thư Ảnh nâng tay ở trước mắt Sở Phi Dương quơ quơ, lúc này mới gọi được thần trí Sở Phi Dương quay về.

Sở Phi Dương giống như vừa tỉnh lại, nhu nhĩ mi tâm, nâng tay nắm tay Quân Thư Ảnh để trước mắt hần cười nói ” Không có việc gì, nhân thần có chút mệt. Chúng ta đi thôi.”

Quân Thư Ảnh gật đầu, rút kiếm đi về hướng tâm đảo.

Thanh Lang nhường một bên mày có cảm giác thú vị nhìn hai người một chút, đem chiết phiên thu lại, cũng đi theo vào bên trong.

Sở Phi Dương đi được vài bước, lại quay đầu nhìn địa phương lúc đầu.

Vừa rồi, tựa hồ nhìn thấy.....

Không có khả năng. Sở Phi Dương lắc lắc đầu, xác định những mùi hương này có tác dụng mê hoặc nhân tâm, vừa rồi chỉ sợ do mình sơ suất.

Ba người vẫn hướng bên trong đi tới, dọc đường đi những khóm hoa càng ngày càng nhiều hơn, màu sắc rực rỡ đến mức khiến người ta khó chịu, hương vị càng ngày càng nồng đậm.

Sở Phi Dương càng chạy càng chậm, chỉ cảm thấy trí óc dần trở lên hỗn loạn. Nhu nhu mắt, lại phát hiện phía trước thân ảnh Quân Thư Ảnh cùng Thanh Lang càng ngày càng mơ hồ.

” Thư..... Thư Ảnh ..... chậm đã, có cổ quái.....” Sở Phi Dương hô lên, lại nghe không được thanh âm của chính mình.

Cảnh vật trước mắt càng ngày càng mơ hồ, các loại màu sắc đan xen thành quang ảnh kỳ lạ. Sở Phi Dương ngừng cước bộ, nhắm hai mắt, ép buộc chính mình tỉnh táo.

Chỉ sợ..... lúc hần vừa lên đảo đã rơi vào cạm bẫy, trái lại Quân Thư Ảnh cùng Thanh Lang xem ra không có việc gì. Sở Phi Dương cười khổ, đây xem như là hần được đặc biệt chiếu cố sao?!Sở Phi Dương lại mở hai mắt, chỉ thấy những quang ảnh hỗn loạn trước mặt trải qua chút biến ảo huyền diệu, cứ nhiên biến thành một sơn động tối tăm. Chóp mũi vẫn quần quanh mùi hương hoa, Sở Phi Dương không tin chính mình trong khoảng khắc nhắm mắt lại thì có thể đến một nơi khác, chỉ sợ chính mình vẫn bị giam cầm trong trận pháp. Nhưng là.....

Sở Phi Dương nâng tay sờ sờ thạch bích, lạnh lẽo, cứng rắn, xúc cảm chân thực. Đây..... cũng quá thật.

Sở Phi Dương cẩn thận đi về phía trước, một thạch động âm u lạnh lẽo thẳng tắp về tiền phương hắc ám. Thạch động cũng không hẳn bằng phẳng, mà dốc thẳng xuống dưới.

Cứ như vậy đi xuống, sẽ không phải đi đến Quỷ Môn Quan chứ. Sở Phi Dương không khỏi bật cười. Kỳ thực hần cũng không cần phải đi xuống. Nếu có lối ra, nhất định phải ở phía trên, mà không có khả năng dưới lòng đất. Nhưng bóng tối vô cùng vô tận bên kia dường như có cái gì đó hấp dẫn hần. Hần có cảm giác mãnh liệt, hần cần phải qua, nếu hần không đi, nhất định hối hận.

Không biết đi bao lâu, trong bóng tối u ám ngoại trừ khoảng cách vài bước chân ra cũng không nhìn được thứ gì, mơ hồ truyền đến tiếng người huyền ảo. Cẩn thận nghe kỹ, trong thanh âm kia có tiếng kêu thảm thiết, có khóc rống, có tiếng quát tháo, thậm chí xen lẫn cả tiếng mãnh thú kêu gào.

Thật đúng là giống loại địa phương này. Sở Phi Dương nắm chặt thanh kiếm trong tay, bước nhanh về phương hướng thanh âm kia truyền đến.

Càng đến gần, mùi máu tươi càng nặng. Nếu không phải hương thơm nhàn nhạt vẫn quanh quần không tiêu tan, Sở Phi Dương cơ hồ tin mọi thứ trước mắt là thật.

Ánh đuốc dao động không ngừng đem khoảng không phía trước chiếu sáng một mảng, Sở Phi Dương nấp sau một tảng đá, chỉ thấy phía trước hơn chục người toàn thân đầm máu đang hỗn chiến, thứ gì đó bị bọn họ vây quanh động tác nhanh đến mức không nhìn rõ hình dáng, không biết là người hay thú gì.

Trên mặt đất ngổn ngang vài thi thể không còn trọn vẹn, tứ chi lộn xộn rải rác, dạ dày kéo dài trên mặt đất, vướng víu khắp nơi.

Xem ra..... nhất định không phải người. Sở Phi Dương thấy có chút buồn nôn.

Người bị giết càng ngày càng nhiều, Sở Phi Dương đang lo nghĩ có ra tay tương trợ hay không, phía trước đột nhiên trở lên hôn ám, lúc đầu vốn có bảy tám ngọn đuốc chiếu sáng trong khoảng khắc dập tắt, chỉ còn lại chút hoả quang yếu ớt nằm trên mặt đất.

Một trận bước chân ồn ào xen lẫn tiếng thở dốc ồ ồ càng ngày càng gần, vài người đang bảo hộ một nam nhân theo chỗ Sở Phi Dương ẩn thân rất nhanh rút lui khỏi thông đạo, mà cách đó không xa vẫn còn hơi thở tanh nồng từ trong cổ họng của dã thú, còn có chút thanh âm giấy dựa yếu ớt.

Sở Phi Dương không hề do dự, nâng kiếm phi thân tới.

Phiên ngoại 12: Nếu khi đó gặp nhau -Hạ 2

Sở Phi Dương nâng kiếm nghênh đón. Chạy tới phụ cận thì, chỉ nhìn thấy một thân ảnh với màu da xám xịt, hình như là một con quái vật đang dùng móng vuốt sắc bén nắm một thiếu niên, cái miệng tanh hôi hung ác cắn trên vai thiếu niên, tức giận mà vẫy vẫy đầu, dường như đang muốn cắn xuống một miếng thịt. Người thiếu niên nhìn qua có vẻ vô cùng suy yếu, đã không còn sức hoàn thủ, chỉ còn đôi mắt hơi hé mở, hiện lên chút quang mang ảm đạm tối tăm, dường như phần hân tận xương, lại tựa như nản lòng thoái chí, không chút sức sống.

Sở Phi Dương thu kiếm, nhặt lên một cục đá, hướng quái vật đang nổi khùng kia bắn tới. Thạch tử sắc nhọn vèo một cái cắm vào mắt con quái vật kia. Quái vật thống khổ rống lên một tiếng, tiêm trào che lại con mắt đang chảy máu, muốn đem thứ gì đó đang chảy ra nhét trở lại, lại muốn mang thạch tử chui trong mắt trào đi ra, thống khổ bất kham.

Sở Phi Dương đỡ lấy thiếu niên yếu ớt, chỉ thấy toàn thân y lạnh buốt, run rẩy không ngừng. Sở Phi Dương thấy y sợ hãi, vỗ vỗ trấn an, ôn nhu nói ” Tiểu huynh đệ, không cần sợ, ta mang ngươi ra ngoài.”

Thiếu niên kia mờ mịt nhìn hẩn một cái. Sở Phi Dương thấy bộ dáng y như sắp ngất xỉu, lại nhìn một chút vết cắn trên vai y, huyết nhục mơ hồ thực khiến người ta khiếp sợ. Sở Phi Dương vội vàng lấy thuốc giải độc ra rắc trên vết thương, để ngừa quái vật kia có nọc độc gì đó, đem người khiêng đến trên vai, hướng ngoài động đi đến.

Không biết đi bao lâu, tựa hồ thông đạo vô biên vô hạn kia không có lối ra. Sở Phi Dương chợt nhớ tới bản thân đang ở trong trận pháp, nếu như không phá được trận, chỉ sợ vĩnh viễn cũng không ra được. Vậy mình mang cậu thiếu niên này..... hử, cũng là giả.

Lý trí biết như vậy, nhưng cảm giác rất chân thực, sức nặng cũng chân thực như vậy, Sở Phi Dương dù thế nào cũng không thể bỏ mặc.

Mắt thấy cứ mù quáng đi về phía trước chỉ vô vọng không thể thoát ra ngoài, vết thương của thiếu niên cũng cần chữa trị gấp, Sở Phi Dương tùy ý chọn một con đường nhỏ cắt với thông đạo rẽ vào, đi vào một thạch động không lớn lắm, cẩn thận đem thiếu niên kia đặt xuống mặt đất.

Thiếu niên lúc này đã hôn mê, đôi môi khô khốc nứt cả da, toàn thân đầm máu, trên người không ít những vết thương nho nhỏ, nặng nhất vẫn là vết thương trên vai. Tuy đã được đắp được trị độc cầm máu, nhưng vẫn cần băng bó tỉ mỉ mới tốt.

Sở Phi Dương rút kiếm, dùng mũi kiếm cẩn thận đem y phục quanh miệng vết thương vạch ra, lộ ra vết thương trên bắp vai. Lại móc túi rượu đem vết thương cùng da dẻ xung quanh tinh tế rửa sạch, đang muốn đặt túi rượu xuống, xé xiêm y nơi miệng vết thương ra để băng bó thì, lại bị một nốt ruồi đen nho nhỏ trên vai thiếu niên thu hút sự chú ý.

Ở đây..... ở đây rõ ràng là.....

Sở Phi Dương có chút khiếp sợ mà ngẩng đầu nhìn khuôn mặt thiếu niên, do dự mà đưa tay lau khô vết máu trên mặt y, lộ ra khuôn mặt chưa hết tính hài tử, nhưng nơi mi mày thanh tú kia lộ ra nét rất quen thuộc.

Cái tên bên miệng, sẵn sàng bật ra. Sở Phi Dương nóng ruột nhưng tận lực phóng nhẹ lực đạo, chuyển từ khuôn mặt thiếu niên sang bên tai y_____

Không có gì cần hoài nghi nữa. Tất cả tiêu ký dù nhỏ nhất trên người thiếu niên đều cùng người nọ tương đồng, không có bất luận cái gì sai biệt.” Thư.... Thư Ảnh.... ” trong lòng Sở Phi Dương không biết là tư vị gì, thanh âm gọi run rẩy, nhưng không truyền vào được trong tai thiếu niên đang hôn mê kia.

Sở Phi Dương có chút luống cuống tay chân mà xé mở nội sam của mình, cẩn thận đem vết thương trên vai Quân Thư Ảnh bao lại. Chà xát bàn tay lạnh giá của y, nhưng rốt cuộc cũng không nóng lên được.

Sở Phi Dương cầm túi rượu, nhìn khuôn mặt vừa có chút xa lạ vừa quen thuộc của thiếu niên, thần sắc phức tạp ” Đắc tội.” Liền ngậm một ngụm rượu, áp vào đôi môi mềm mại của thiếu niên mớm vào.

Sau khi uống vài ngụm rượu, thiếu niên bị sặc mà ho khan vài tiếng, bắt đầu có phản tỉnh táo lại, trên người cũng có chút nhiệt độ.

” Thư Ảnh, đừng sợ, ta ở chỗ này, ta nhất định mang ngươi ra ngoài, đừng sợ.” Sở Phi Dương vén mái tóc rối bời trên trán Quân Thư Ảnh lên, yêu thương nói ra, nắm bàn tay gầy nhỏ non mềm của y, mười ngón tương giao chậm rãi vì y truyền vào nội lực.

Mi mắt Quân Thư Ảnh khẽ run, chậm rãi mở ra hai mắt, đối diện với ánh mắt tràn đầy yêu thương lo lắng của Sở Phi Dương.

Quân Thư Ảnh trừng mắt nhìn, phảng phất như không biết mình ở nơi nào.

” Thư Ảnh.....” Sở Phi Dương mở miệng.

” Ngươi sao biết tên ta?” Quân Thư Ảnh hỏi. Âm sắc niên thiếu trong trẻo khiến cho Sở Phi Dương có cảm giác quái dị nói không lên lời.

” Là ..... là lúc ngươi hôn mê nói cho ta biết.” Sở Phi Dương lộ ra bộ dáng tươi cười nhu hoà, giống như một đại ca ca sờ sờ mái tóc của Quân Thư Ảnh về mặt vẫn đang nghi hoặc, ” Ta nghe nói Thiên Nhất giáo giáo chủ muốn đoạt tiên thảo trong động này, cho nên mới cố ý theo vào, vốn định ngăn cản ma đầu kia, không ngờ tới đánh bậy đánh bạ cứu được tiểu huynh đệ. Ngươi không thấy đây là một loại duyên phận hả.” trước đây hẳn nghe Cao Phóng nói qua một đoạn hồi ức, chỉ là từ đó không dám chủ động nhắc tới trước mặt Quân Thư Ảnh. Hôm nay trong tình cảnh giấc mộng Nam Kha này, những chuyện cũ từng được nghe lại có tác dụng như vậy. Hơn nữa nhiều năm làm đại hiệp, hẳn luôn luôn biết biểu tình thế nào có tác dụng trấn an nhất cùng có thể khiến cho người tin phục.

Quân Thư Ảnh quả nhiên không hề hoài nghi, nhưng thay vào đó là thần sắc bi thương buồn bã, vẻ mặt lã chã muốn khóc.

Quả nhiên là còn nhỏ, hỉ nộ đều lộ ra trên mặt. Sở Phi Dương thở dài, lòng tràn đầy yêu mến sủng nịnh cùng thương tiếc_____ tuy rằng lúc y trưởng thành cũng không thấy ở phương diện này có gì tiến bộ.

” Thư Ảnh, chuyện vừa rồi ta đều thấy được. Kỳ thực..... ngươi không cần khổ sở, chỉ ít ngươi sớm ngày thấy rõ chân diện mục của Thiên Nhất giáo chủ, bằng không còn không biết vì hắn ngu trung đến ngày nào.” Sở Phi Dương mềm giọng an ủi .

” Ta đối với hắn trung tâm như vậy, thế nhưng hắn đối với ta. Ta không hiểu.....” Quân Thư Ảnh bi ai nói.

Sở Phi Dương trong nháy mắt có chút thụ sủng nhược kinh. Không vì cái gì, chỉ vì Quân Thư Ảnh chưa từng thẳng thắn nói chuyện thân thiết với hắn như thế. Hài tử này lúc nhỏ đối với người xa lạ không có chút bố trí phòng vệ như thế sao? Đây thực sự là..... quá nguy hiểm! Hay là nói chính sách làm thân của hắn quá mức thành công..... Tâm tư ở trong lòng Sở Phi Dương thiên hồi bách chuyển, thế nhưng nét mặt không chút thay đổi, vẫn là bộ dáng đại ca đáng tin cậy, nắm tay Quân Thư Ảnh đặt trong tay vỗ về, than thở ” Việc này ngươi nghĩ sai rồi. Không nói gạt ngươi, Thiên Nhất giáo chủ này, ta âm thầm quan sát từ lâu. Hắn vốn là người lãnh huyết vô tâm ích kỷ. Vì lợi ích của chính mình, đừng nói là thuộc hạ trung tâm với hắn, cho dù là nhi tử của hắn, chỉ sợ hắn cũng không chút do dự mà vứt bỏ. Cho nên, đều không phải ngươi làm không tốt, là người nhìn lầm người.”

Quân Thư Ảnh rút tay ra, nhìn Sở Phi Dương, quay mặt đi, có chút suy nghĩ.

” Nhìn lầm người loại chuyện này..... cả đời người chỉ có vài lần như vậy. Một lần thì đáng gì, hiện tại ngươi đã hiểu rõ hắn, như vậy không phải điều tốt nhất sao.” Sở Phi Dương tiếp tục cười nói.

” Là hần đem chúng ta nuôi lớn.....” Quân Thư Ảnh thấp giọng.

” Vậy người trung tâm cũng coi như là hoàn trả ân tình của hần, các người từ nay về sau không ai nợ ai.” Sở Phi Dương nói.

Một lúc sau, Quân Thư Ảnh mới lên tiếng ” Người nói đúng..... Kỳ thực ta đã sớm biết giáo chủ hần hành sự cực đoan hung ác, chỉ là vẫn không muốn đối mặt....”

Sở Phi Dương giật giật khoé miệng, thầm nghĩ một chút, người còn không biết xấu hổ nếu nói đến ai khác cực đoan hung ác, vì phu trước đây thiếu chút nữa bị người dày vò đến chết.

” Bất quá, nếu người là địch nhân của chúng ta, vì sao phải cứu ta? Người có âm mưu gì?” Quân Thư Ảnh đột nhiên trở lên cảnh giác.

” Ta... ta chỉ là không biết vì sao, lần đầu tiên thấy người, ta đã cảm thấy thân thiết. Có lẽ, đây là duyên phận của chúng ta.” Sở Phi Dương cười nói, nhìn khuôn mặt ngây thơ trắng mịn trước mặt, trong ngực thầm than thở, ta thực sự không phải muốn đùa giỡn tiểu hài tử a.

Quân Thư Ảnh nghe xong cũng cười nói ” Đại ca nói rất phải. Ta nhìn đại ca, cũng cảm thấy vô cùng thân thiết, giống như..... giống như bằng hữu đã quen biết từ lâu.”

Sở Phi Dương bị y một tiếng gọi đại ca khiến cho trong lòng nhộn nhạo. Quân Thư Ảnh nói chuyện nhu thuận lại ngọt ngào như thế, hần thực sự là chỉ có nằm mơ mới có thể thấy được a!

” Không biết tục danh đại ca?” Quân Thư Ảnh lại hỏi, đột nhiên như là bị sặc, ôm ngực ho khan vài tiếng.

Sở Phi Dương hoảng hốt vì y thuận khí, vừa trả lời ” Tại hạ Sở Phi Dương. Người..... người có thể gọi một tiếng Sở đại ca.”

” Sở đại ca.” Quân Thư Ảnh thẳng thắn giòn thanh mà gọi một tiếng, còn hướng hần nở một nụ cười nhàn nhạt mang theo ý tứ cảm tạ, Sở Phi Dương nhìn thấy tựa như một tiểu tử mới biết yêu, ngực ‘bang bang’ mà kinh hoàng đập loạn vài cái.

Lãnh tỉnh, lãnh tỉnh. Hần..... hần chỉ là một tiểu hài tử !

Quân Thư Ảnh lẳng lặng ngồi, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Sở Phi Dương nhìn y, tuy bộ dáng chặt vật thê thảm, nhưng kỳ thực vết thương cũng không nặng. Cùng với bộ dáng thảm thiết mà Cao Phóng thuật lại cách khá xa. Xem ra bởi vì sự xuất hiện của hần, dù ít dù nhiều cũng có chút biến hoá. Bất quá..... nếu thực sự Quân Thư Ảnh ở trước mặt hần bí hiểm giống như lời Cao Phóng nói, mặc dù là trong ảo giác, hần cũng khó đảm bảo chính mình sẽ không lao ra đem tên đồ bỏ giáo chủ gì đó chém làm tám khối.

Không biết ngồi bao lâu, cũng không ai lên tiếng nói chuyện. Dựa theo tính cách Quân Thư Ảnh, đương nhiên không có khả năng y mở miệng trước. Sở Phi Dương vẫn có chút cảm giác quỷ dị, không biết như thế nào mới có thể cùng thiếu niên non nớt dường như vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này ở chung.

” Người.....”

” Ta....”

Sở Phi Dương không thích không khí trầm lặng này, rốt cuộc vẫn muốn cùng Quân Thư Ảnh nói vài câu. Không ngờ vừa mới nói, Quân Thư Ảnh cũng mở miệng.

” Ách..... người nói, người nói trước đi.” Sở Phi Dương có chút kinh ngạc, vội vàng khách khí nhường lời.

Quân Thư Ảnh cười cười, sắc mặt có phần tái nhợt ” Ta có chút lạnh.....”

Sở Phi Dương cuống quýt dựa tới gần, cầm tay Quân Thư Ảnh, cảm thấy tay y lạnh buốt, Lại thấy rõ sắc mặt y tái nhợt, mới nghĩ tới tuy miệng vết thương không trầm trọng, nhưng mất quá nhiều máu, mới khiến cơ thể lạnh.

Nếu là lúc thường, Sở Phi Dương không có việc gì cũng muốn dính lấy Quân Thư Ảnh. Hiện giờ đối diện với bộ dáng niên thiếu của y, lại có chút câu nệ, không dám quá mức thân mật.

” Này.... ta thất lễ.” Sở Phi Dương nói nhỏ một tiếng, đem người kéo vào trong lòng cẩn thận mà ôm chặt lấy, lại vận nội lực, muốn cho thân thể băng lãnh của Quân Thư Ảnh mau chóng ấm áp trở lại.

” Cảm tạ Sở đại ca.” Quân Thư Ảnh cũng không khách khí, lui vào trong lòng Sở Phi Dương, gần như tham lam hấp thu nhiệt độ cơ thể hắn.

Tâm Sở Phi Dương một trận kinh hoàng.

Ai! một thân vô tội, trong lòng có tội.....

Ách, dường như không phải như vậy.....

Nói chung, Quân Thư Ảnh vẫn là tâm tính thiếu niên, đối với Sở Phi Dương không chút cảnh giác, hành động thân mật của y là vô tâm, nhưng rốt cuộc khiến Sở Phi Dương gần như khó mà tự kiềm chế.

Đương nhiên, tất cả không liên quan đến nhục dục, Sở đại hiệp cũng không cảm thú như vậy. Hắn chỉ là có cực đại xung động nói cho thiếu niên, thân phận của hắn, sau này bọn họ có quan hệ thân mật, tràn ngập ái mộ chi tâm. Hắn còn muốn khuyên bảo y, không nên tái xoay chuyển Thiên Nhất giáo, không nên đi tranh giành địa vị Giáo chủ. Hắn muốn y hiện tại đi tới Trung Nguyên, lên Lãng Nguyệt Sơn tìm vị thiếu hiệp hiện nay vẫn còn trẻ tuổi. Nếu như bọn họ tại nơi đó có thể gặp nhau, biết đâu nhân sinh có rất nhiều điều khác biệt.

Tuy trong lòng tâm tình rối loạn, tới bên miệng bắt quá cũng chỉ là một tiếng thở dài. Sở Phi Dương cái gì cũng không nói. Nói cũng không lên lời gì, mọi chuyện chung quy vẫn nên phát sinh theo trình tự của nó. Nếu như hắn miễn cưỡng ngăn trở, chỉ sợ sẽ có chuyện xấu gì không lường được. Tục ngữ nói ‘ rút dây động rừng’, mà trong đó bất luận là chút thay đổi bất lợi nho nhỏ, hắn cũng không muốn thừa nhận. Cho nên..... Sở Phi Dương nhẹ nhàng vuốt ve an ủi mái tóc dài của thiếu niên, e rằng người nhất định phải thừa thục chút cơ khổ, một chút ngày tháng mệt nhọc. Thế nhưng cuối cùng, người nhất định một lần nữa tìm được vòng tay này. Ta sẽ bảo hộ người, vĩnh viễn không để bất luận tục vật thể gian gì tổn thương người.

Không biết qua bao lâu, Sở Phi Dương lẳng lặng ôm thân thể tinh tế mềm mại trong lòng, rất kiên nhẫn mà dùng nội lực dẫn dắt nguồn nội lực trong cơ thể Quân Thư Ảnh lưu chuyển, cuối cùng cũng khiến y không còn băng lãnh nữa.

Trong bóng tối không cảm giác được thời gian trôi qua, tựa hồ như một cái chớp mắt, lại tựa hồ đã rất lâu. Sở Phi Dương nghĩ đến Quân Thư Ảnh cùng Thanh Lang cũng ở trên đảo, không biết tình hình bọn họ ra sao, trong lòng cũng không khỏi lo lắng.

” Thư Ảnh, chúng ta cứ một mực ở đây cũng không phải biện pháp. Người biết làm sao để ra ngoài không?” Sở Phi Dương hỏi.

” Đi ra ngoài.....” Quân Thư Ảnh thấp giọng lập lại.

” Đúng vậy, cứ ngẩn ra ở chỗ này, không buồn bực mà chết, cũng chết vì đói.” Sở Phi Dương cười nói.

” Đúng vậy, sẽ chết.....” Quân Thư Ảnh thì thầm.

” Người xảy ra chuyện gì?” Sở Phi Dương cảm thấy được dị trạng của y, cúi đầu hỏi.

Quân Thư Ảnh ngẩng đầu nhìn hắn một cái, lại cúi mặt xuống.

Sở Phi Dương không biết chính mình có hoa mắt hay không, trong nháy mắt cảm giác ánh mắt kia rất thân thiết, nhìn lại lần nữa, lại là vẻ bình tĩnh lãnh đạm.

” Đúng vậy, không thể cả đời ngốc ở chỗ này.” Quân Thư Ảnh lên tiếng, nói xong liền đứng lên, dè dặt vết thương trên vai giờ giờ cánh tay, hướng Sở Phi Dương cười nói ” Không ngờ được của Sở đại ca lại có hiệu dụng như vậy, quả thực có thể so với mấy thứ Cao Phóng làm ra.”

Sở Phi Dương ngẫm hiểu ý cười, những ..... thứ này cũng là do Cao Phóng làm.

Quân Thư Ảnh hướng phía ngoài đi đến ” Ở đây chỉ có một thông đạo, cứ đi thẳng về phía trước là được rồi, thấy ánh sáng là lúc đi ra.”

Sở Phi Dương nhất kiếm kiếm lên đi theo. Thông đạo quá chật hẹp, chứa không được hai người sống vai. Sở Phi Dương đi phía sau Quân Thư Ảnh, nhìn thân ảnh tĩnh tế nhưng kiên cường phóng khoáng phía trước. Hắn nhất thời không thể tưởng tượng, một Quân Thư Ảnh như vậy sau khi ra ngoài, còn có thể đi tranh giành địa vị giáo chủ.

Nếu như y không làm giáo chủ, sẽ không có án tử Tổng gia, cũng không có hành trình lên Thương Lang Sơn của hắn..... bọn họ lúc đó, chẳng phải sẽ không có cơ hội nhận thức?!”

Trong ngực Sở Phi Dương bỗng dừng nẩy lên một chút cảm giác lạnh lạnh.

Thân ảnh phía trước càng ngày rõ ràng, hoá ra phía trước bất ngờ có ánh sáng. Lúc trước hắn đi lâu như vậy cũng không thấy động khẩu. Vốn tưởng còn cách xa, không nghĩ tới từ lâu đã gần ngay trước mắt.

Ánh sáng càng lúc càng mạnh, Quân Thư Ảnh xoay người hướng hắn cười nói: ” Sở đại ca, đã tới động khẩu. Chẳng hay sau khi Sở đại ca ra ngoài, có thể có dự định gì?” Sở Phi Dương mở miệng, chỉ cảm thấy tia sáng kia đột nhiên trở lên cường liệt, chói đến mức không thể mở mắt. Hắn tận lực chống lại ánh sáng chói lọi nhìn về phía trước, trong cường liệt quang mang Quân Thư Ảnh dường như không có cảm giác gì, vẫn đang tự nói ” Ta quay về Thiên Nhất giáo cũng không có ý nghĩa, không bằng cùng Sở đại ca kết giao, cùng tới Trung Nguyên xem nào nhiệt.....”

Tai nghe không rõ, cũng nhìn không thấy. Sở Phi Dương nhắm chặt hai mắt, vươn hai tay chộp về phía trước.

Phút chia ly tới quá bất ngờ, hắn luyến tiếc, luyến tiếc.....

Tay chạm tới làn da ấm áp, Sở Phi Dương gia tăng khí lực, gắt gao nắm lấy.

” ... Uy, người nhẹ chút, nhẹ chút!” một thanh âm hô to gọi nhỏ khiến thần trí hắn từ trong bạch quang chói lọi rối loạn quay trở về, Sở Phi Dương chậm rãi mở mắt, không ngờ một khuôn mặt đột nhiên kề sát lại đây ” Uy, Sở huynh, ta không biết người đối với ta có những... tâm tư này a.”

Sở Phi Dương hí mắt vừa nhìn, đúng là Thanh Lang, thuận theo tầm mắt, đã thấy mình nắm chặt tay hắn, cuống quýt buông ra.

” Không cần như vậy a.” Thanh Lang bĩu môi, nhìn Sở Phi Dương đứng dậy, lại hảo tâm tiến đến vỗ vỗ bụi bặm trên người cho hắn, cười đến mức thấy răng mà không thấy mắt ” Không ngờ Sở huynh cũng rơi vào trận pháp. Có thể nhìn thấy Sở huynh chặt vật đến nước này, chuyển đi này của tại hạ thực không tệ.”

Sở Phi Dương lười cùng hắn tính toán, nhìn xung quanh một chút, vội la lên ” Quân Thư Ảnh đâu?”

” Nga, người yên tâm. Người không có việc gì, y tất nhiên cũng không có việc gì.” Thanh Lang gầy gầy bông tua trên thân kiếm, ” Có điều các người không biết. Hoa trận này vốn được gọi là Toả tình trận, nếu như một trong ba chúng ta vào đây, nó đều không có tác dụng. Nhưng người và Quân huynh hai người hữu tình, lại cùng bước vào trận pháp, lúc này mới có chuyện để nói.”

Sở Phi Dương lười nghe Thanh Lang nói lời vô ích, vội vã mà đi chung quanh tìm người.

Thanh Lang nhàn nhã đi sát phía sau Sở Phi Dương, tiếp tục giảng giải ” Trận pháp này cũng không có cách giải, kỳ thực cũng không dễ giải. Phàm người rơi vào trận, nếu không có ngoại lực tương trợ, chỉ sợ đời đời kiếp kiếp bị khốn tử bên trong, cũng không ra được. Trong lúc hai người các người ở trong trận trợn mắt mê mê hoặc hoặc , tại hạ đã thuận lợi đem Lâu Tiểu Mộng kia trảo lấy, vừa nãy trối thành cái bánh chưng treo ở trên cây kia...”

” Thư Ảnh!” Thanh Lang đang nói cái gì, Sở Phi Dương căn bản không có nghe, chỉ thấy phía trước một thân ảnh bán ý tại thân cây thì vội vã hô một tiếng, xông lên phía trước.

” Tỉnh tỉnh, Thư Ảnh, người không sao chứ.” Sở Phi Dương lắc lắc vai Quân Thư Ảnh, lại nâng mặt y lên xoa xoa, nhìn y dần dần phục hồi tinh thần, mới yên tâm.

” Ta... ta không sao.” Quân Thư Ảnh đứng dậy, nhìn xung quanh một chút, có chút mờ mịt, chỉ khoảng nửa khắc sau lại bình phục.

Ba người đem tiểu tặc bị Thanh Lang trói chặt xách lên thuyền, khua khua mái chèo chậm chậm rời xa tiểu đảo.

Tiểu tặc kia nhìn qua chỉ là một hài tử khoảng mười bảy mười tám tuổi. Cũng không biết Thanh Lang đối với nhân gia (con nhà người ta) làm cái gì, mà khiến cho hắn vừa nhìn thấy Thanh Lang thì mặt một trận trắng một trận hồng, rất đặc sắc. Quân Thư Ảnh đứng ở mũi thuyền, nhìn tiểu đảo dần dần tiêu thất, có chút xuất thần.

Sở Phi Dương đi tới phía sau y, cũng nhìn một hồi. Rồi sau đó mới khụ một tiếng, hỏi một câu hắn rất muốn biết ” Thư Ảnh, ta hỏi ngươi một chút. Lúc ngươi ở trong trận pháp kia, ngươi mơ tới cái gì ?”

Quân Thư Ảnh nghe thấy vậy ngừng một lát, mới xoay người lại, thần tình phức tạp nhìn Sở Phi Dương một cái ” Ngươi thật muốn biết?”

Sở phi dương thần sắc khẩn thiết mà gật đầu.

Quân thư ảnh thở dài một tiếng, mặt hướng viễn phương, mạn thanh nói: “Nhất thống giang hồ, uy lẫm thiên hạ.” (mạn: từ từ)

Sở Phi Dương nghe xong trố mắt nửa ngày. Mãi đến khi Quân Thư Ảnh vỗ vỗ bờ vai của hắn, xoay người trở về khoang thuyền, Sở Phi Dương còn đang sững sờ.

Hảo một lát sau, Sở Phi Dương che mặt thở dài một tiếng: ” Ta bên này nhi nữ tình trường, ngươi bên kia thì tư thế hào hùng chinh chiến giang hồ. Ai _____ tạo nghiệt a! Ta Sở Phi Dương gây ra tội lỗi gì! Ngươi nói dối!”

136. Chương 137: Phiên Ngoại 13: Phiên Nào Của Thiếu Niên Vân Thâm

Nói lên cái tên này, trên giang hồ đại danh lừng lẫy tuyệt đối không thua kém vị Sở đại hiệp nào đó là bao nhiêu. Nói nghiêm túc, cái tên này thậm chí so với Sở Phi Dương đã sớm nổi danh giang hồ.

Vào lúc hai người vẫn còn dằng dấp tiểu bảo bảo khả ái, vào đúng ngày sinh thần của chương môn Thanh Phong kiếm phái -Tín Bạch, bọn nha hoàn sớm đem hai tiểu thiếu gia ăn mặc chải chuốt đối mới hoàn toàn, giữa trán còn tô chút chu sa, càng tôn lên vẻ khả ái của hai tiểu hài tử dung diện như tranh, hương vị ngọt ngào ngon miệng.

Tiểu Vân Thâm vừa được người buông xuống, chân mới chạm đất đã bắt đầu vui sướng chạy loạn trong sân, Tiểu Phi Dương trái lại đã sớm có bộ dáng trang nghiêm, trầm ổn đứng ở một bên coi chừng tiểu sư đệ.

Nếu là sinh thần của chương môn Thiên hạ đệ nhất phái, môn hạ các phái trên giang hồ đương nhiên thập phần hăng hái tới dâng môn mừng thọ, khiến cho Thanh Phong kiếm phái người đến người đi, so với ngày thường càng thêm náo nhiệt.

Khi đó mọi người chỉ biết, Sở Phi Dương là đại đệ tử Thanh Phong kiếm phái, Tín Vân Thâm là con trai duy nhất của chương môn nhân. Đối với hai tiểu hài tử chưa đầy mười tuổi mà nói, danh tiếng như vậy cũng đã đủ hài lòng.

Thanh âm đồng tri cười nói hấp dẫn không ít khách nhân vây quanh xem. Hai hài tử này đối với những người nổi danh giang hồ cũng không có cái gì nảy sinh uy hiếp, các vị chương môn bang chủ có thể thả lỏng tâm tình mà đối với hai hài tử xinh đẹp khả ái này thưởng thức ca ngợi.

Không biết là thiếu chủ của môn phái nào đi theo bậc trưởng bối đến đây làm khách bước ra khỏi đám đông, đi tới bên người Sở Phi Dương, so với Sở Phi Dương cao hơn một cái đầu người khiến cho hắn cảm thấy mình rất có uy nghi.

Thiếu niên ngại ngùng mà ‘ Khụ’ một tiếng, hướng Sở Phi Dương nói: ” Tiểu sư đệ, ngươi đứng ở chỗ này không cảm thấy buồn chán sao, ca ca mang ngươi đi chơi a.”Sở Phi Dương lúc này đã theo Mục Giang Bạch

tập võ mấy năm, niên kỷ tuy nhỏ nhưng nội công tu vi đã thập phần thâm hậu, chỉ là hần trời sinh thích giúp đỡ mọi người, thấy thiếu niên trước mặt cũng không có ác ý, Sở Phi Dương đương nhiên cũng không làm hần mất mặt.

” Cảm tạ đại ca ca, chỉ là ta muốn chiếu cố tiểu sư đệ, không tiện bỏ đi.” Tiểu Phi Dương lễ phép mà chấp tay từ chối.

Thiếu niên nhìn hài tử khả ái trước mắt đang làm bộ nghiêm trang lão thành, càng cảm thấy phi thường yêu thích, tay ngứa ngứa thật muốn niết khuôn mặt non mềm của hần.

Đang rục rịch còn chưa kịp hạ thủ thì, đột nhiên nghe được thanh âm đồng tri hét lớn :” ngọt tiểu tặc kia, người dám khi dễ sư huynh của ta, xem thần công của ta đây.”

Thiếu niên theo tiếng hô quay đầu lại, thì thấy một thân ảnh nho nhỏ uy vũ sinh phong vọt tới, dưới ánh mắt còn đang nghi hoặc của hần ôm lấy tay hần, mở miệng cắn một ngụm xuống dưới.

Thiếu niên tốt xấu gì cũng hơn bọn họ vài tuổi, chăm chỉ tập võ cũng có chút công phu, gân cốt cường kiện, Tiểu Vân Thâm lại cắn một ngụm ở xương cổ tay người ta, chính là răng sữa.

” Oa_____” Tiểu công tử Thanh Phong kiểm phái ngay tại chỗ ôm tay người ta, phía trên còn có dấu răng cùng nước bọt của hần, làm trò trước mặt đông đảo chưởng môn các phái, khóc đến ‘ kinh thiên động địa’. Mọi người thấy thế đều nhao nhao tiến đến đỡ dành ôm ấp, thực là náo nhiệt.

Đây là sự kiện lần đầu tiên tiểu chưởng môn Thanh Phong kiểm phái ‘ nổi danh’ trên giang hồ.

Đến nay thiếu niên từng trúng một ngụm răng sữa của tiểu chưởng môn đã là người đứng đầu một phái, mỗi lần nhìn thấy Tín Vân Thâm lại nhin không được đem chuyện trước đây ra giễu cợt một phen. Tín vân thâm oán hận cắn một ngụm bạch nha, những cũng chỉ có thể cùng huyết nuốt vào trong bụng.

Ai! chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, để cho nó theo gió bay đi.

Hiện nay lại càng có chuyện khiến hần không hài lòng, làm hần cả ngày phiền não bất kham.

Nỗi phiền não kia cũng chỉ có thể là Cao Phóng .

Lại nói tiếp từ lúc y lên Thanh Phong kiểm phái tìm đại sư huynh lại bị Tống Lam Ngọc vạch trần thân phận, còn bị cha hần đánh cho trọng thương, được hần cứu giúp ‘ kim ốc tàng kiều’ cho tới nay, tình cảm giữa hai người phát triển cũng không có trải qua nhiều khúc triết, chí ít so với đại sư huynh hần cùng vị Quân giáo chủ kia thuận lợi hơn.

Thế nhưng hiện tại, Quân giáo chủ nhà người ta còn thay đại sư huynh sinh hai tiểu oa nhi, Tiểu Thạch Đầu đều có thể chấp chững bước đi, thế nhưng mình _____

Đến bây giờ cũng chỉ có nắm quá bàn tay nhỏ bé, hôn qua cái miệng nhỏ nhắn, căn bản cũng không có _____ qua cái gì!

Buổi tối này tiểu chưởng môn uống rượu để tăng thêm tặc đảm, nửa đêm xông vào nội thất của Cao mỹ nhân, quyết tâm tráng sĩ đoạn cổ tay, định đi làm loạn.

Cao Phóng trời sinh tính tính hoà nhã hiền lành, nhìn y đối với Quân Thư Ảnh trung thành tận tâm là có thể biết được. Lúc này đang ngủ đến mơ mơ màng màng, phát hiện bên người là Tín Vân Thâm đương nhiên cũng không may mắn cự tuyệt, thân thể mềm mại tiến sát vào lòng hần, ngứa đầu thừa thụ nộ hôn kích động của thiếu niên, còn có âu yếm không chút thủ thuật.Tay Tín Vân Thâm ở dưới lớp chăn mỏng xấu xa sờ tới sờ lui, đồng thời đánh bạo càng ngày càng tác loạn.

” Không được, Vân Thâm.”

Tay đột nhiên bị nắm giữ, Tín Vân Thâm thở hổn hển, nhìn con người ôn nhu xinh đẹp của Cao Phóng, còn có đôi môi mỏng đỏ hồng bị mình liếm ướt kia, âm ức nói ” Vì sao không được?! Tiểu Phóng, người có phải hay không vốn không thích ta? ! Người nếu không thích ta, chỉ cần nói thẳng, ta nhất định sẽ không tiếp tục dây dưa người.”

” Sao có thể?! Cao Phóng thở dài, nâng tay chạm vào mặt Tín Vân Thâm, đầu ngón tay cùng nhãn thần tràn ngập vô hạn ôn nhu lưu luyến ” Người là tình cảm chân thành nhất trong cuộc đời ta, ta sao có thể không thích người.”

” Vậy người vì sao luôn luôn cự tuyệt ta, ta sẽ nghĩ người chán ghét ta” Tín Vân Thâm đầy bụng ury khuất mà nắm tay Cao Phóng, bắt mãi mãi bà lâm lâm” Thích ta thì sao không để cho ta làm.”

Thân thể Cao Phóng hơi cứng đờ, đột nhiên xốc tẩm chăn mỏng lên, chân trần xuống giường, dẫm nát tẩm thảm bên giường.

Tín Vân Thâm mê luyến mà nhìn bóng lưng thon dài tuấn đĩnh của y, đưa tay nhẹ nhàng kéo lấy lọn tóc dài xinh đẹp tới thắt lưng của y, về mặt ái mộ mà ngửa đầu nhìn Cao Phóng.

Cao Phóng cầm một thanh tiểu đao, dùng nhãn thần ý bảo hẩn ” Vân Thâm qua đây.”

Tín Vân Thâm ngoan ngoãn mà đi tới bên người Cao Phóng, bị y ấn tới bên cột gỗ ” Đứng thẳng.”

Tín Vân Thâm nghe lời đứng thẳng, nhìn Cao Phóng ở trên đỉnh đầu mình vạch một khắc.

Cao Phóng kéo hẩn ra, chính mình lại đứng bên cạnh cây cột, ở trên đầu cũng vạch một đường.

Cao Phóng một tay chống nạnh, một tay chỉ vào hai đạo khắc ngân kếm nhau một gang tay, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt không phục của Tín Vân Thâm, nhướng đôi mày thon dài ” Ta đối với việc câu dẫn tiểu bảo bảo trên giường không có hứng thú.”

Khuôn mặt tuấn tú của Tín Vân Thâm sa sầm ” Tiểu Phóng, này không công bình, người vốn so với ta lớn hơn, đương nhiên hiện tại so với ta cao hơn. Chờ ta lớn thêm vài tuổi, chắc chắn so với đại sư huynh càng thêm cao to uy vũ.”

Cao Phóng vỗ vỗ đỉnh đầu Tín Vân Thâm, gật đầu mỉm cười nói ” Vậy người cũng nhanh lớn một chút a, tiểu bảo bảo.”

Không cần phải nói, đêm nay, tiểu chương môn gây rối, vẫn như cũ kết thúc thất bại. Tín Vân Thâm thở phì phì ôm lấy Cao Phóng, không để ý y nói quá nóng quá chặt, cố ý lưu lại ngủ.

Cao Phóng nghe thấy ở phía sau tiếng hô hấp dần dần bình ổn, hai tay cầm lấy tay Tín Vân Thâm đang ôm y, thầm thở dài một tiếng.

Bởi vì ngay từ đầu giống như kết hợp kỳ lạ của trời và đất, hai người mới có mối quan hệ không bình thường. Tín Vân Thâm từ nhỏ si mê võ học, mặc kệ là võ công tâm pháp có lai lịch gì, hẩn đều tự mình thử luyện một lần, rốt cục luyện tới tẩu hỏa nhập ma. Cao Phóng thân là lang trung, tất nhiên phải tận lực cứu trị, chỉ xem hẩn như một hài tử chưa trưởng thành, trong quá trình trị liệu không tránh khỏi các hành vi thân mật, Cao Phóng cũng không hề cấm kỵ, lại không ngờ rằng dẫn đến tiểu thiếu niên danh môn chính phái này mê luyến y không ngớt.Ái tình tuổi trẻ nhiệt tình như lửa, cho dù từng có hoang mang, cũng rất nhanh bị lưu luyến si mê thẩm thiết cần quét không còn một mảnh, chỉ còn nhiệt huyết dưng cảm tiến tới. Vân Thâm ở trước mặt người khác luôn làm bộ nũng nịu lém lỉnh, nhưng Cao Phóng biết Tín Vân Thâm sớm có thể tự mình đảm đương trọng trách, thiếu niên tuấn tú xinh đẹp kia lúc gách vác trọng trách cũng không chùn bước, trầm ổn giống như một nam tử trưởng thành. Đối mặt với Tín Vân Thâm như vậy, không muốn động tâm, rất khó.

Cao Phóng cũng không thể giống như Tín Vân Thâm bất kể hậu quả. Vân Thâm là danh môn, hẩn có thể có tiền đồ rất tốt. Hẩn có thể thú một tiểu thư xinh đẹp môn đăng hộ đối, sinh một đám hài tử khả ái, kế thừa Thanh Phong kiếm phái, cả đời tiền đồ vô lượng.

Vân Thâm so với đám đồng môn cùng trang lứa trưởng thành sớm hơn, khuôn mặt tuấn tú khôi ngô nhưng vẫn nhắc nhở y, hẩn chính là một hài tử chưa trưởng thành.

Cao Phóng sẽ không ở lúc Vân Thâm còn mê luyến chính mình thì độc đoán rời đi, cũng không hy vọng Vân Thâm sau này sẽ hối hận vì xung động ngày hôm nay, cho nên y vẫn bồi bên người Vân Thâm, y phải đợi.

” Vân Thâm, mau lớn một chút. Chờ lúc người chân chính hiểu rõ, ta nhất định....” Cao Phóng thì thầm nói khẽ, hướng lồng ngực nóng cháy của thiếu niên nhích lại gần, nhắm mắt ngủ.

Cách đêm đó không lâu, Võ Lâm minh bởi vì một nhiệm vụ quan trọng mà hướng Thanh Phong kiếm phái yêu cầu trợ thủ. Tín Vân Thâm đột nhiên hướng Tín Bạch xin đi giết giặc, muốn gách vác nhiệm vụ cứu trợ Mạc Bắc tứ môn bát phái.

Nhiệm vụ này cũng không phải tầm thường, không chỉ là tru sát tội phạm, còn phải trợ giúp nhân gia của tứ môn bát phái di chuyển tới Trung Nguyên, rời khỏi vùng hoang mạc cần cỗi kia.

Tín Bạch tuy thương yêu nhi tử, nhưng cũng không sa vào việc nuông chiều. Nếu hắn đã tự tin đảm nhiệm trọng trách, Tín Bạch cũng không cản trở. Năm đó Sở Phi Dương lo lắng hắn còn nhỏ kinh nghiệm không đủ, muốn đi theo bảo hộ, lại bị Tín Vân Thâm cự tuyệt.

”Đại sư huynh, huynh không cần lo lắng cho ta. Lúc còn nhỏ chính là ta đã bảo hộ huynh, huynh chẳng nhẽ không nhớ kỹ?!” Tín Vân Thâm ngồi trên ngựa, dí dỏm cười nói.

”Tiểu tử thôi.” Sở Phi Dương bắt đắc dĩ lắc đầu cười nói.

Đi cùng Tín Vân Thâm còn có mấy đệ tử đắc ý của Thanh Phong kiếm phái, mỗi người đều võ công cao cường. Sở Phi Dương cũng biết không thể quá cứng chiều hắn, lẽ nào khiến cho hắn cả đời không lý khai sự bảo hộ của trưởng bối?! Cuối cùng chỉ có thể căn dặn ”Vân Thâm, vạn sự cẩn thận.”

Tín Vân Thâm kéo cương ngựa, ngẩng đầu nhìn về phương hướng Thanh Phong kiếm phái, thân ảnh ngồi trên thân cây tựa hồ đang dõi mắt trông về phía xa, nhìn chính mình.

Tín Vân Thâm gạt đi nỗi mong chờ thân ảnh tuần tú phong lưu kia, trái tim mãnh liệt nhảy vài cái.

Hắn hướng Sở Phi Dương mạnh gạt đầu, cuối cùng liếc mắt về xa xa, cắn răng kéo căng dây cương, hô mã xoay người, theo mấy sư huynh cũng vài vị cao thủ do Võ Lâm Minh phái tới cùng nhau hướng về phương Bắc. Nhiệm vụ lần này quả thực không đơn giản. Bất tri bất giác, mùa xuân yên lặng qua đi, gió mùa hạ đã thổi qua đầu cành, thổi tới muôn hoa đua nở trên Lăng Nguyệt Sơn, cây cối đơm hoa kết trái lại vì mùa thu mà rụng xuống. Đến sáng sớm một ngày, bầu trời đột nhiên rơi xuống từng bông tuyết nhỏ vun, Cao Phóng cuốn chặt áo choàng, hướng lòng bàn tay thở vài khẩu bạch khí, ngửa đầu nhìn bầu trời thăm thẳm.

”Đã mùa đông rồi...” Cao Phóng nhẹ giọng nỉ non, dề lên ngực, nơi đó có một khối noãn ngọc mà mấy tháng trước Tín Vân Thâm đã gửi về cho y.

Đang ở nơi hoang vắng, Tín Vân Thâm cũng không thể kiếm được khối ngọc quý giá hiếm có gì, khối ngọc này bất quá là dùng chút bạc mua được từ người bán rong ven đường. Hắn biết Cao Phóng ở Thiên Nhất Giáo dù đã nhìn quen kỳ trân dị bảo cũng sẽ không lưu tâm khối ngọc này tầm thường. Bởi vì... này là hắn tặng.

Cao Phóng đem ngọc thạch từ trong lòng lấy ra, dán ở bên mặt, cảm giác trơn nhẵn mà ấm áp.

”Vân Thâm, người chừng nào thì về nhà...” Cao Phóng khẽ thở dài.

Trời gần chạng vạng, tuyết rơi càng lớn hơn, từ những bông tuyết như hạt muối đã biến thành tuyết lớn như những sợi lông ngỗng. Nô bộc trong Thanh Phong kiếm phái đi tới đi lui, chuẩn bị bữa tối cho toàn bộ môn phái.

Lúc Cao Phóng thấy được thân ảnh kia, là lúc y đang ở trong hiệu thuốc thu dọn thảo dược.

Y ở trong Thanh Phong kiếm phái đã hơn một năm, bất tri bất giác mà thành đại phu của các bậc trưởng bối trong Thanh Phong kiếm phái. Không ai bổ nhiệm, không ai sai khiến, thế nhưng mọi người đều thuận lý thừa chương mà thừa nhận địa vị của y, toàn bộ nhà thuốc trong phái đều thành địa bàn của y.

Đang lúc bận rộn, phía sau đột nhiên truyền đến then cửa ‘kèn kẹt’, một trận gió lạnh thổi vào.

Cao Phóng tưởng gió thổi mở cửa gỗ, trong tay đang cầm trục lâu quay người lại, chuẩn bị đi đóng cửa, đã thấy một thân ảnh thon dài cao ngất đang đứng bên cửa, cả người mang theo khí tức phong tuyết.

Ngọn đèn trong nhà thuốc cũng không sáng lắm, lúc này bị gió lạnh thổi qua, ngọn lửa lay động, trong phòng quanh ảnh chập chờn, Cao Phóng không thấy rõ khuôn mặt người nọ.

” Người là đệ tử bốn môn, là tới bốc thuốc sao?” Cao Phóng cầm trúc lâu đi qua, mở miệng hỏi ” Người là bị thương hay mắc bệnh? Ta tới giúp người xem...”

Lời còn chưa dứt, người kia đột nhiên vội vã đi tới, cánh tay vươn tới, đem y tại nơi từng cơn gió mang theo bằng lãnh ôm vào lòng.

Cao Phóng bị ép giữa đầu, cảm để tựa trên bờ vai vững chắc, trúc lâu trong tay từ lâu đã rơi xuống, thảo được vương vãi trên đất.

Cao Phóng nhú mảy đang muốn tránh ra, một tiếng thở dài khe khẽ đột nhiên truyền vào trong tai ” Tiểu Phóng, Tiểu Phóng, ta rất nhớ người...”

Thân thể Cao Phóng cứng đờ, ngơ ngác mà mặc hấn ôm. Thanh âm kia âm trầm từ tính, là giọng nam nhân rất dễ nghe, thanh sắc y hoàn toàn xa lạ. Thế nhưng mang theo khẩu khí tưởng niệm cùng chút nũng nịu, lại quen thuộc giống như khắc sâu trong đáy lòng, hàng đêm đi vào giấc mộng. Nam tử cao lớn cảm giác được y cứng ngắc, đỡ lấy bờ vai của y để mặt y sát vào trước mắt hấn, buồn cười nói ” làm sao vậy Tiểu Phóng, mấy tháng không gặp, người không nhớ rõ ta sao, ta thực thương tâm.”

” Vân... Vân Thâm...” Cao Phóng nhìn khuôn mặt tuần tú trước mắt hoàn toàn trút đi nét niên thiếu ngây ngô, nhất thời có chút đầu vầng mắt hoa.

Tín Vân Thâm thoả mãn nhìn bộ dáng kinh ngạc đến ngây người của y, tiến tới ở trên cánh môi mỏng đang khẽ nhếch lên hôn một cái, rồi đột nhiên đem người ôm ngang lấy.

Cao Phóng cúi đầu hô lên một tiếng, nhưng hai tay lại ngoan ngoãn mà khoác lên cổ Tín Vân Thâm .

Tín Vân Thâm nhìn y ngửa mặt nhìn mình, còn có mái tóc dài mềm mại như nước buông xuống, trong ngực không khỏi bị trêu chọc đến ngứa ngáy.

Tín Vân Thâm không để ý đến ánh mắt của nô bộc, vội vã ra khỏi cửa phòng thuốc, băng qua sân, đem người quay về phòng ngủ của mình.

Đóng cửa việc đầu tiên, Tín Vân Thâm đột nhiên đem Cao Phóng đặt bên cây cột, vừa hung hăng hôn môi, vừa móc ra một thanh tiểu đao, ở trên đỉnh đầu Cao Phóng vạch một đường.

Hấn buông Cao Phóng, chính mình cũng qua đó, ở trên đỉnh đầu khắc một vạch, sau đó tự tiểu phi tiểu mà nhìn hai đạo khắc ngăn cách nhau rất xa, không chút hảo ý cười nói ” Thế nào Tiểu Phóng, lần này người không có gì để nói nữa chứ.”

Cao Phóng sững sốt một chút, đột nhiên khẽ cười một tiếng, dùng tay ôm lấy cổ Tín Vân Thâm, hơi nhún đầu mũi chân hôn lên mặt hấn, ghé vào lỗ tai hấn khẽ thổi một hơi nhiệt khí, thấp giọng nói câu gì đó.

Khuôn mặt tuần tú của Tín Vân Thâm trong nháy mắt đỏ lên, bên tai hồng tới mức giống như muốn xuất huyết. Cao Phóng thoả mãn nhìn cái tên ngây thơ không chịu nổi trêu chọc này, nhưng bất thành linh lại bị Tín Vân Thâm trực tiếp nhào tới xô ngã xuống đất.

” A_____ người người kia_____ ngô... tới trên giường trước... Vân Thâm...”

Ngoài cửa phòng tiểu chưởng môn, Sở đại hiệp một chưởng đánh tan một đám nghe trộm nơi góc tường, trong tai tránh không khỏi nghe được một chút thanh âm tranh chấp.

Sở Phi Dương không khỏi sờ sờ cằm, ân? Hôm nay dạy dỗ Tả sứ đường chủ như thế nào cho thành thói quen đây?!

137. Chương 138: Phiên Ngoại 14: Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân

Thiên Hạ đệ nhất nhân

Thanh Phong kiếm phái trong chốn giang hồ là đại môn phái thanh danh vang xa, mỗi năm Võ Lâm Trung Nguyên đều mượn nguyên do muốn kêu gọi sức người tổ chức một số hoạt động, ngoài dụng ý muốn khuấy động bầu không khí của võ lâm, tìm kiếm nhân tài mới, cũng thuận tiện cho các môn các phái thay các đệ tử trẻ tuổi của mình tìm kiếm lương duyên giai ngẫu.

Mà trong ... những hoạt động này, thanh thế lớn nhất chính là ‘ Thiên hạ đệ nhất nhân’ thường được tổ chức vào đầu xuân. Đây chỉ là đại hội luận võ. Trên giang hồ những cuộc luận võ to nhỏ nhiều như sao trên trời, nhưng chỉ có duy nhất cuộc luận võ này là uy tín nhất, được nhân sĩ Võ Lâm thừa nhận. Cho nên ý nghĩa của nó đương nhiên khác thường, địa vị cũng khác biệt. Nó tiền thân vốn là đại hội luận võ trong nội bộ Thanh Phong kiếm phái, chỉ để khích lệ các đệ tử rèn luyện võ công. Lần đầu tiên Sở Phi Dương tham dự là khi hắn mười bốn tuổi, từ đó đầu danh hàng năm đều thuộc về hắn. Mãi đến khi hắn xuống núi bước chân vào giang hồ, mới xông ra danh hào Thiên hạ đệ nhất, thì đại hội luận võ này dần dần cũng biến thành ” Thiên hạ đệ nhất nhân.”

Từ đó đại hội luận võ này không còn là tụ hội trong nội bộ Thanh Phong kiếm phái nữa, các đại môn phái nổi danh vô danh trên giang hồ đều đến tham dự, phía sau còn Võ Lâm Minh chủ trì, chỉ là mượn Thanh Phong kiếm phái làm địa điểm, tạo cho Võ Lâm Trung Nguyên một cơ hội luận bàn tỷ thí. Quán quân cũng chỉ là một danh hào, họ cũng không quan tâm.

Mấy năm gần đây Sở Phi Dương cũng ít tham dự, cũng không phải bởi vì địa vị đó so với trước đây bất đồng, chẳng đáng tham gia. Phải biết ‘anh hùng xuất thiếu niên’ ‘ Trường giang sóng sau đè sóng trước’ , nếu như chỉ biết chìm đắm trong vinh quang dĩ vãng, tự mình đắm đuối, không bao lâu sẽ bị nhân tài mới xuất hiện dẫm nát dưới chân, bị hậu bối đánh cho không còn một mảnh.

Cạnh tranh trên chốn giang hồ, cũng rất tàn khốc.

Hơn nữa Sở Phi Dương tuy đã sớm thành gia, dưới gối còn dưỡng dục hai nhi tử, nhưng hắn vẫn trong hàng ngũ những người trẻ tuổi, chí tâm tranh cường hão thắng còn chưa tiêu thất, đại hội tập trung toàn tinh anh Võ Lâm Thiên hạ so tài cao thấp, hắn vẫn là thập thần mong đợi.

Chẳng qua thật sự quá bận. Một môn phái lớn như vậy, Tín Bạch đã dần dần mặc kệ mọi việc, Vân Thâm còn nhỏ, hắn thân là đại sư huynh đương nhiên phải tận lực giúp đỡ. Lúc không biết thì không nói, nhưng quan tâm rồi mới phát hiện, nguyên lai trong môn phái từ trên xuống dưới có bao nhiêu chuyện vụn vặt thương vàng hạ cám cần lao công tốn sức. Mỗi năm muốn tổ chức đại hội luận võ, nhìn thì vinh quang, nhưng phía sau mọi việc lớn nhỏ đều phải hắn tới định đoạt, đợi đến khi đại hội luận võ bắt đầu, hắn cũng chẳng thừa lại bao nhiêu tinh lực để dự thi.

Vốn mấy chuyện này Cao Phóng lên quản, thế nhưng hắn nhìn qua thì thập phần chùng mịch, nhưng cách quản lý lại dị thường giản đơn thô bạo, lẫn qua lẫn lại khiến cho trên dưới môn phái kêu khổ không ngớt, ngay cả Tín Vân Thâm cũng không dám làm phiền hắn, chỉ có thể đem mọi chuyện xếp đống cho Đại sư huynh.

Về phần Quân Thư Ảnh, tuyệt đối càng không thể trông cậy.

Sở Phi Dương bởi vậy thường xuyên cảm thấy nghi hoặc, hai vị này đây, trước đó ở Thiên Nhất giáo rốt cuộc làm sao để sống sót? ! Dĩ nhiên còn gây hại một phương, càng thấy ngạc nhiên cùng kỳ quái.

Mãi đến khi Thanh Lang đi công cán qua Thanh Phong kiếm phái, hai vị thanh niên tài tuấn oai danh một cõi trên chốn giang hồ uống rượu cùng kẻ khổ mới phát hiện, đối phương cũng có nỗi khổ nào không thể nói với ngoại nhân, càng thêm đồng cảm, tình nghĩa đương nhiên càng sâu một tầng.

” Nhắc đến Thư Ảnh, ta nghĩ Thư Ảnh gần đây hình như có tâm sự” Sở Phi Dương rót đầy chiếc chén đã uống cạn của Thanh Lang, nhú mày nói.” Tâm sự?! Thư Ảnh có tâm sự gì còn có thể giấu diếm được Sở huynh?” Thanh Lang nhú mày hỏi.

Sở Phi Dương lẫn lẩn chén rượu bạch ngọc trong tay, lắc đầu nói ” Ta cảm thấy... gần đây Thư Ảnh luôn len lén nhìn ta.”

Vừa dứt lời, ‘ Phốc’ ngụm rượu trong miệng Thanh Lang phun ra.

Sở Phi Dương vung tay, dùng nội lực đánh bay ngụm rượu đang văng về phía mình, diện vô biểu tình mà nhìn hần.

Thanh Lang không chút hình tượng vỗ bàn cười ha hả, chỉ vào Sở Phi Dương ” Sở... Sở huynh, ta không biết hoá ra huynh sẽ nói truyện cười thế này!”

” Ta nói chính là sự thực.” Sở Phi Dương nhìn Thanh Lang cười đến ngã trái ngã phải, phì cười nói.

Thanh Lang cười đủ rồi, mới thở dài một hơi, vỗ vỗ vai Sở Phi Dương ” Sở huynh, không nên nghĩ nhiều, nghĩ nhiều không tốt cho thân thể.”

” Cỗn” Sở Phi Dương giãy khỏi cánh tay hần, than thở mà đem rượu uống cạn.

Mặc kệ Thanh Lang nói thế nào, Sở Phi Dương tin tưởng vào trực giác của mình, Chỉ cần Quân Thư Ảnh ở bên người hần, cho dù không cần quay đầu, Sở Phi Dương cũng cảm giác được hai luồng mắt có chút suy nghĩ đang ở trên người hần qua lại quan sát. Thế nhưng khi hần vừa quay đầu, Quân Thư Ảnh cũng xoay mặt đi làm bộ không nhìn hần.

Sở Phi Dương nhìn người đang lấy tay chống cằm quay mặt nhìn về phía khác, thái dương nhảy lên, này giả bộ cũng giả không giống. Ở trên Thương Lang Sơn cũng không chỉ dậy thế nào là ‘ Giấu đầu lòi đuôi ‘ sao?!

Thế nhưng biết rõ y đang giả bộ, lúc hỏi thì, cái gì cũng hỏi không ra, Quân Thư Ảnh thủ khẩu như bình, một chữ cũng hỏi không được.

Sở Phi Dương không khỏi có chút cảm khái. Quân Thư Ảnh trước đây là một người thẳng thắn, cho dù lúc đầu hai người đối chọi gay gắt, Quân Thư Ảnh cũng không giấu diếm được hần cái gì. Thế nhưng hiện tại có tâm sự cũng không nói cho mình, không biết là cùng người nào học xấu.

Quân Thư Ảnh không muốn nói, Sở Phi Dương cũng không nỡ truy vấn, chỉ coi như cái gì cũng không biết. Dù sao bị Quân Thư Ảnh nhìn lên từ vị cũng không tệ.

Chuyện này có thể coi như không biết, thế nhưng còn có một việc, Sở Phi Dương cùng Thanh Lang nói, cũng là chuyện hần đau đầu nhất.

Trăng treo giữa trời, Sở Phi Dương ở trên núi cả ngày mới về đến nhà. Rửa mặt xong xuôi, thay xiêm y sạch sẽ, mới lên giường nằm.

Quân Thư Ảnh bị hần đánh thức, quay đầu lại, khuôn mặt tuần tú bị ánh trăng mạ một tầng ánh sáng nhu hoà.

” Người đã trở về.” Quân Thư Ảnh chớp chớp đôi mắt buồn ngủ, thanh tĩnh một chút, mở miệng nói.

” Ân, đánh thức người?” Sở Phi Dương thấp giọng hỏi, đưa tay đem người ôm vào trong ngực.

Quân Thư Ảnh theo lực đạo của hần nhích người lại gần, sợi tóc mềm mại ở giữa cổ hần treu chọc vài cái, khiến Sở Phi Dương có chút tâm viên ý mã.

Quân Thư Ảnh khẽ ngáp một cái, có phần buồn ngủ ” Đừng nói chuyện, ngủ đi....”

Sở Phi Dương ôm thân thể ấm áp trong lòng, nhịn không được đưa tay nâng cằm Quân Thư Ảnh lên, tình tế thân mật hôn xuống. Quân Thư Ảnh giật giật lông mi, nhưng chưa mở mắt, hơi hơi hé môi, để cho đầu lưỡi mềm nhẹ kia thâm nhập vào trong miệng mình.

Phục tùng như vậy? Sở Phi Dương nhú mày, bắt đầu ‘ được một tác lại đòi tiền một thước’.

Vẫn chìm đắm trong nụ hôn Quân Thư Ảnh lại cảnh giác mà bắt lấy bàn tay đang cư xử xấu của hần, trừng mắt nhìn Sở Phi Dương một lát, xoay người sang chỗ khác cuộn mình lại không cho Sở Phi Dương thực hiện được ” Người bạn cả ngày không mệt sao, đừng nháo ta.”

” Ta có thể nháo người ta đương nhiên không mệt, đa tạ Quân công tử quan tâm. Người mau tới đây.” Sở Phi Dương oán hận mà cắn răng, vươn tay nghĩ muốn đem cái tên nổi lửa nhưng không phụ trách cho hần dập lửa kéo qua.

Phải biết rằng, đây cũng không phải lần đầu tiên! Nửa tháng, Quân Thư Ảnh nửa tháng không cho hấn chạm tới! Người này rắp tâm cái gì? Muốn mưu sát chồng sao?

Thế nhưng Quân Thư Ảnh đã quyết ý, không hợp tác là không hợp tác, không phụ trách chính là không phụ trách, mặc cho Sở Phi Dương lửa dục cùng lửa giận hỗn độn cùng một chỗ cháy hừng hực thịnh vượng, cuối cùng chỉ có thể làm cho mình tỉnh bì lực tẫn, đành bỏ qua mà thôi.

”Đại hội luận võ sắp tới, người cần nghỉ ngơi dưỡng sức, không nên cả ngày trầm mê trong sắc dục, đào rỗng thân thể.” Quân Thư Ảnh thấy hấn rốt cục cũng buông tha, liền nghiêm mặt khuyên nhủ.

”Cái gì?” Sở Phi Dương trừng mắt nhìn ”Ai nói ta muốn tham gia luận võ? Không đúng! Ta trầm mê sắc dục lúc nào? Ta không phải chỉ trầm mê người sao?”

Quân Thư Ảnh bĩu môi ”Người không được từ chối, nói chung hảo hảo chuẩn bị. Mấy việc linh tinh vặt vãnh ta cùng Cao Phóng sẽ giúp người xử lý, người không cần bận tâm.” Nói xong lại ngáp một cái, dịch tới bên người Sở Phi Dương, nhắm mắt nhíu nhíu mảy nói ”Đừng nói, ngủ đi.”

Sở Phi Dương nhìn Quân Thư Ảnh không hề phòng bị mà tiến vào trong lòng mình, nhịn không được mà muốn thở dài. Vừa không muốn cho mình chạm lại muốn mình ôm ngủ, thật là dẫn vật người. So với xuất trận thì việc này thực sự càng khiến hấn tỉnh bì lực tẫn.

Sở Phi Dương nhận mệnh mà ôm lấy thân thể kẻ bên, thành thật mà nhắm mắt ngủ.

Y không muốn thì hấn cũng không ép buộc y, hấn chính là muốn dùng nhu tình để sủng ái y, giống như vĩnh viễn cũng không đủ.

Đối với Sở Phi Dương mà nói tham gia hay không tham gia đại hội luận võ thật ra không quan trọng, nếu Quân Thư Ảnh cùng Cao Phóng hai người chủ động đem mấy chuyện trong Thanh Phong kiếm phái ôm đến trên người, hấn cũng vui vẻ giúp người hoàn thành nguyện vọng.

Hơn nữa đại hội luận võ năm nay cũng không phải hoàn toàn không có thú vị, cũng có chỗ đáng để kỳ vọng. Liên tiếp nhiều cuộc luận võ, bài danh ‘thiên hạ đệ nhất nhân’ đều bị cùng một người nam nhân lấy đi, hiện nay người nọ trên giang hồ thanh danh ngày càng hiển hách, như mặt trời ban trưa, đã mơ hồ có chút khí thế ‘hậu nhân khả ư’.

Sở Phi Dương cũng không để ý đến loại hư danh đó, nhưng đã sớm muốn cùng nam nhân này so tài, chỉ khổ nỗi không có cơ hội. Đại hội luận võ lần này thật ra cũng là một thời cơ tốt. Mọi việc cũng không cần nhắc tới, cuối cùng Sở Phi Dương vẫn đường đường chính chính mà đem tấm biển ‘Thiên hạ đệ nhất nhân’ đã hiện ra chút phong cách cổ xưa cũ kĩ kia thắng về nhà, tối trọng yếu chính là kết giao được một vị bằng hữu đáng giá.

Vào buổi tối, Quân Thư Ảnh đánh giá tấm hoành phi phía trên còn có mấy chữ lớn rồng bay phượng múa kia, nét mặt lộ ra thập phần thoả mãn.

Sở Phi Dương từ phía sau ôm y cười nói ”Ta nói với người a, thực sự quan tâm thứ này?! Danh hào nghe thì êm tai, thế nhưng tấm biển này quá lớn, treo ở nhà có điểm quái.”

Quân Thư Ảnh sờ cằm quan sát một chút, cũng gật đầu nói ”Treo lên đúng là có điểm kỳ lạ, cùng với bài trí trong nhà chúng ta thập phần không phù hợp, vậy xếp lại đi.”

Đại thủ vung lên, Sở Phi Dương khổ cực thẳng trở về ”Thiên hạ đệ nhất nhân’ cứ như thế bị ném vào góc thư phòng chờ bụi phủ.

Sở Phi Dương dụng lực đem Quân Thư Ảnh bế lên, cười nói ”Hiện tại đại hội luận võ cũng kết thúc, tương công người cũng không để người thất vọng, lúc này người cũng không có gì để nói phải không?”

Cho dù qua bao nhiêu năm Quân Thư Ảnh cũng không học được cách thản nhiên mà đáp lại Sở Phi Dương trêu chọc, quay đầu nhìn sắc trời vẫn còn chút sáng, Quân Thư Ảnh nhếch cách môi mỏng nói ”Trước mang ta đi tắm rửa...”

Nửa năm sau ngày nào đó, Sở Phi Dương từ trên núi trở về liền đi tới thư phòng, lục tung một phen tìm tòi.

Quân Thư Ảnh cầm một quyển sách tựa ở cửa thư phòng, mang theo chút hiếu kỳ mà hỏi thăm ” Phi Dương, người muốn tìm cái gì?”

” Tắm biển kia đâu? Ta nhớ rõ khi đó là để ở chỗ này, thế nào lại không thấy.” Sở Phi Dương dịch chuyển giá sách, hướng phía sau giá sách nhìn một chút, vừa nói.

” Tắm biển gì?!” Quân Thư Ảnh hoàn toàn mù tịt, há mồm hỏi.

Sở Phi Dương quay người lại nhìn y, lắc đầu than thở ” Người ! người này, khi đó bắt buộc cũng là người, hiện tại đảo mất một cái thì quên cũng là người. Để ta nói cho người nhớ, vì nó mà ta bị dày vò quá chừng, còn bắt ta nhìn hơn nửa tháng.”

” A, là thứ kia.” Sở Phi Dương vừa nói vậy, Quân Thư Ảnh đã nghĩ tới ” Người đi theo ta.”

Sở Phi Dương đi theo Quân Thư Ảnh tới phòng của Tiểu Thạch Đầu cùng Lâm nhi, Quân Thư Ảnh chỉ chỉ vào bàn học trong phòng ” Ở chỗ đó, người hiện tại tìm nó làm gì.”

Sở Phi Dương trợn mắt nhìn tắm biển ‘ Thiên hạ đệ nhất nhân’ bị cầm tới cho hai người con trai làm lót chân bàn, quay đầu nhìn về phía Quân Thư Ảnh, thế nhưng vẻ mặt y thật thản nhiên.

” Người không phải rất quan tâm đến tắm biển kia sao?! Như thế nào cam lòng đem kê chân bàn?!” Sở Phi Dương không dám tin tưởng mà hỏi thăm.

” Ai nói ta quan tâm cái thứ này, bất quá là một khối thiếc, đem tới kê bàn trái lại rất vừa vặn. Hiện tại người muốn lấy ra cũng được.” Quân Thư Ảnh cũng thấy quái lại mà liếc mắt nhìn Sở Phi Dương, khom người đem thứ kia rút ra.

Sở Phi Dương tiến lên hỗ trợ, vừa quay đầu nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Quân Thư Ảnh, ngược lại trong lòng sợ đến ngáy người mất một hồi.

Từ lúc nào mà vị Quân công tử nhà mình luôn yêu nhất danh lợi dĩ nhiên lại đổi tính?! Nếu là trước đây y còn không đem tắm biển này cúng bái, hiện tại cư nhiên rơi vào kết cục kê chân bàn.

Sở đại hiệp anh minh thần võ lại không dám nói, Quân Thư Ảnh đại khái cũng vĩnh viễn không nói ra miệng lý do kia.

Trong khoảng thời gian ‘ Thiên hạ đệ nhất nhân -tràng chủ nào đó-’ thanh danh tước khởi, Quân Thư Ảnh nghe thấy thập phần khó chịu. ‘ Thiên hạ đệ nhất nhân’ cái danh xưng này, chỉ có đặt ở trước tên Sở Phi Dương mới dễ nghe, so với đứng trước bất luận tên người nào khác đều êm tai dễ nghe hơn nhiều lắm.

Chân tướng, chính là đơn giản như vậy.

=====

Lời tác giả: Sở đại hiệp rốt cục cũng đánh bại danh cùng lợi, trở thành No 1 trong lòng Quân Quân .
hết hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-thu-mi-anh>